

Sejm
Rzeczypospolitej Polskiej
Kadencja VI

Sprawozdanie Stenograficzne

z 98 posiedzenia Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

w dniach 18 i 19 sierpnia 2011 r.

ANEKS

Odpowiedzi na interpelacje poselskie

część 2

Warszawa
2011

TREŚĆ

Aneksu do Sprawozdania Stenograficznego z 98. posiedzenia Sejmu w dniach 18 i 19 sierpnia 2011 r.

część 2

str.

str.

Odpowiedzi na interpelacje			
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	431	Minister Adam Giersz	509
Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk . . .	444	Podsekretarz stanu Marek Haber	510
Minister Bogdan Klich	445	Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	511
Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	446	Minister Jolanta Fedak	512
Sekretarz stanu w Kancelarii		Sekretarz stanu Mieczysław Kasprzak	513
Prezesa Rady Ministrów Jacek Cichoński . .	449	Podsekretarz stanu Marek Haber	514
Sekretarz stanu Jakub Szulc	450	Minister Jolanta Fedak	515
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	452	Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk	516
Sekretarz stanu Jakub Szulc	452	Minister Jolanta Fedak	519
Zastępca prokuratora apelacyjnego		Podsekretarz stanu Radosław Stępień	522
Jarosław Onyszczyk	454	Sekretarz stanu Jakub Szulc	523
Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk . . .	455	Sekretarz stanu Mikołaj Dowgielewicz	524
Minister Bogdan Klich	456	Sekretarz stanu Piotr Żuchowski	526
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz . . .	457	Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	527
Minister Aleksander Grad	459	Sekretarz stanu Jan Borkowski	530
Sekretarz stanu Stanisław Gawłowski	459	Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	531
Minister Bogdan Klich	460	Podsekretarz stanu Piotr Stachańczyk	532
Sekretarz stanu Stanisław Gawłowski	460	Podsekretarz stanu Dominik Radziwiłł	533
Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	462	Sekretarz stanu Jakub Szulc	533
Sekretarz stanu Jan Borkowski	464	Podsekretarz stanu Ludwik Kotecki	536
Sekretarz stanu Jakub Szulc	464	Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	537
Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk . . .	465	Sekretarz stanu Czesław Mroczek	540
Podsekretarz stanu Magdalena Gaj	467	Podsekretarz stanu Adam Rapacki	541
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	468	Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	541
Minister Bogdan Klich	471	Przewodniczący Komisji Nadzoru Finansowego	
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	473	Stanisław Kluza	542
Podsekretarz stanu Monika Smoleń	475	Sekretarz stanu Jakub Szulc	545
Sekretarz stanu Jakub Szulc	476	Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	547
Sekretarz stanu Jarosław Duda	477	Sekretarz stanu Piotr Żuchowski	548
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	478	Minister Jolanta Fedak	549
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	479	Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	549
Podsekretarz stanu Bernard Błaszczyk	480	Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	551
Podsekretarz stanu Czesława Ostrowska . . .	481	Sekretarz stanu Mieczysław Kasprzak	552
Sekretarz stanu Jakub Szulc	483	Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	554
Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk . . .	483	Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	557
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	485	Minister Bogdan Klich	559
Minister Barbara Kudrycka	487	Minister Aleksander Grad	559
Sekretarz stanu Jan Borkowski	489	Minister Bogdan Klich	560
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	491	Podsekretarz stanu Igor Działuk	561
Podsekretarz stanu Ludwik Kotecki	492	Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz	561
Minister Jolanta Fedak	494	Podsekretarz stanu Marek Haber	562
Podsekretarz stanu Andrzej Parafianowicz . .	495	Sekretarz stanu Jan Borkowski	564
Sekretarz stanu Jakub Szulc	496	Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	564
Podsekretarz stanu Ludwik Kotecki	497	Sekretarz stanu Piotr Żuchowski	565
Sekretarz stanu Jarosław Duda	503	Sekretarz stanu w Kancelarii Prezesa	
Minister Bogdan Klich	505	Rady Ministrów Bartosz Arłukowicz	565
Sekretarz stanu Jarosław Duda	506	Sekretarz stanu Jan Bury	566
		Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk . . .	566

Sekretarz stanu Jakub Szulc	568
Podsekretarz stanu Marek Haber	571
Minister Cezary Grabarczyk	572
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz	575
Podsekretarz stanu Tadeusz Nalewajk	576
Podsekretarz stanu Czesława Ostrowska	577
Podsekretarz stanu Grzegorz Wałejko	578
Minister Aleksander Grad	579
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	581
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	581
Podsekretarz stanu Czesława Ostrowska	582
Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk	583
Sekretarz stanu Kazimierz Plocke	584
Podsekretarz stanu Tadeusz Nalewajk	588
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	590
Minister Andrzej Kraszewski	591
Sekretarz stanu Jakub Szulc	592
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	593
Minister Adam Giersz	594
Sekretarz stanu Czesław Mroczek	594
Podsekretarz stanu Marek Bucior	595
Podsekretarz stanu Monika Smoleń	596
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz	597
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	598
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	598
Podsekretarz stanu Bernard Błaszczuk	599
Sekretarz stanu Jan Borkowski	601
Sekretarz stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Paweł Graś	601
Sekretarz stanu Kazimierz Plocke	602
Sekretarz stanu Stanisław Gawłowski	603
Podsekretarz stanu Monika Smoleń	604
Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk	605
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	606
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	607
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	608
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz	609
Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk	609
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	610
Podsekretarz stanu Jarosław Wojtowicz	611
Podsekretarz stanu Marek Haber	612
Minister Marek Sawicki	613
Sekretarz stanu Jakub Szulc	615
Podsekretarz stanu Monika Smoleń	617
Podsekretarz stanu Piotr Kołodziejczyk	619
Sekretarz stanu Maria Elżbieta Orłowska	620
Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk	620
Sekretarz stanu Maria Elżbieta Orłowska	621
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	623
Minister Elżbieta Bienkowska	623
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	625
Podsekretarz stanu Tadeusz Nalewajk	625
Podsekretarz stanu Marek Haber	626
Podsekretarz stanu Czesława Ostrowska	627
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	628
Podsekretarz stanu Monika Smoleń	629
Podsekretarz stanu Hanna Majszczyk	629
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	630

Sekretarz stanu Jarosław Duda	631
Minister Adam Giersz	632
Sekretarz stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Julia Pitera	633
Podsekretarz stanu Czesława Ostrowska	635
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	636
Podsekretarz stanu Rafał Baniak	636
Sekretarz stanu Stanisław Chmielewski	637
Sekretarz stanu Czesław Mroczek	637
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	638
Podsekretarz stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Wojciech Nowicki	638
Minister Jerzy Miller	638
Szef Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Tomasz Arabski	639
Sekretarz stanu Czesław Mroczek	639
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	640
Podsekretarz stanu Jacek Najder	640
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	641
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	643
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz	648
Podsekretarz stanu Jacek Kapica	649
Sekretarz stanu Czesław Mroczek	650
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	651
Sekretarz stanu Piotr Żuchowski	651
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	652
Podsekretarz stanu Hanna Majszczyk	653
Sekretarz stanu Jakub Szulc	654
Podsekretarz stanu Piotr Kluz	655
Sekretarz stanu Jakub Szulc	656
Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	657
Podsekretarz stanu Marek Haber	658
Minister Jolanta Fedak	660
Podsekretarz stanu Jacek Kapica	661
Podsekretarz stanu Czesława Ostrowska	663
Sekretarz stanu Stanisław Chmielewski	667
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	670
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	671
Sekretarz stanu Jan Bury	671
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	672
Podsekretarz stanu Janusz Żbik	673
Sekretarz stanu Ludwik Kotecki	673
Sekretarz stanu Jakub Szulc	674
Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk	675
Podsekretarz stanu Janusz Żbik	676
Podsekretarz stanu Hanna Majszczyk	677
Podsekretarz stanu Maciej Kaliski	678
Sekretarz stanu Jan Bury	679
Podsekretarz stanu Jacek Najder	680
Sekretarz stanu Stanisław Chmielewski	682
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	683
Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk	685
Sekretarz stanu Ludwik Kotecki	687
Podsekretarz stanu Jacek Najder	689
Podsekretarz stanu Marek Haber	690
Sekretarz stanu Stanisław Chmielewski	691
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	692
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	694

Minister Andrzej Kraszewski	695
Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk . . .	697
Sekretarz stanu Jakub Szulc	697
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	698
Sekretarz stanu Ludwik Kotecki	700
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	702
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	703
Podsekretarz stanu Jacek Najder	704
Minister Jolanta Fedak	705
Sekretarz stanu Jarosław Duda	706
Podsekretarz stanu Marek Haber	706
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	709
Podsekretarz stanu Jacek Kapica	710
Podsekretarz stanu Jacek Najder	712
Minister Barbara Kudrycka	713
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	714
Podsekretarz stanu Monika Smoleń	715
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	716
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	718
Minister Jolanta Fedak	719
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	719
Minister Jolanta Fedak	723
Sekretarz stanu Czesław Mroczek	724
Podsekretarz stanu Marek Haber	724
Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk . . .	725
Sekretarz stanu Jakub Szulc	725
Podsekretarz stanu Marek Haber	726
Sekretarz stanu Maria Elżbieta Orłowska . .	727
Podsekretarz stanu Marek Haber	728
Sekretarz stanu Stanisław Chmielewski . . .	730
Podsekretarz stanu Marek Haber	732
Sekretarz stanu Jakub Szulc	733
Podsekretarz stanu Maciej Kaliski	735
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	738
Sekretarz stanu Jakub Szulc	739
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	740
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	742
Podsekretarz stanu Zbigniew Włodkowski . .	744
Podsekretarz stanu Mirosław Sielatycki . .	746
Podsekretarz stanu Wiesław Szczuka	747
Podsekretarz stanu Rafał Baniak	747
Sekretarz stanu Jarosław Duda	748
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	749
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz . . .	751
Sekretarz stanu Piotr Żuchowski	753
Minister Jerzy Miller	753
Sekretarz stanu Jan Bury	754
Sekretarz stanu Czesław Piątas	756
Podsekretarz stanu Piotr Stachańczyk . . .	756
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	756
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	757
Minister Bogdan Zdrojewski	757
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	758
Sekretarz stanu Piotr Żuchowski	759
Podsekretarz stanu Jacek Najder	760
Sekretarz stanu Jan Bury	763
Podsekretarz stanu Bernard Błaszczuk . . .	765
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	766

Podsekretarz stanu Radosław Stępień	767
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	768
Podsekretarz stanu Piotr Kluz	769
Sekretarz stanu Stanisław Chmielewski	770
Minister Barbara Kudrycka	772
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	772
Sekretarz stanu Jarosław Duda	773
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	774
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	775
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	776
Podsekretarz stanu Rafał Baniak	778
Minister Barbara Kudrycka	779
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	786
Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	787
Podsekretarz stanu Zbigniew Włodkowski . .	788
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	789
Podsekretarz stanu Marek Haber	790
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	791
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	793
Sekretarz stanu Mikołaj Dowgielewicz . . .	793
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	796
Podsekretarz stanu Piotr Stachańczyk . . .	796
Podsekretarz stanu Hanna Majszczyk	798
Sekretarz stanu Piotr Żuchowski	798
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	799
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	799
Podsekretarz stanu Jacek Kapica	802
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	803
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	804
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	805
Podsekretarz stanu Jacek Najder	808
Podsekretarz stanu Tadeusz Nalewajk	809
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	810
Podsekretarz stanu Lilla Jaroń	812
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	813
Podsekretarz stanu Bernard Błaszczuk . . .	817
Sekretarz stanu Jakub Szulc	820
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	822
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	823
Podsekretarz stanu Zbigniew Sosnowski . . .	824
Podsekretarz stanu Zbigniew Włodkowski . .	828
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	831
Podsekretarz stanu	
Henryk Jacek Jezierski	834
Minister Jolanta Fedak	835
Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	836
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	837
Sekretarz stanu Jan Bury	837
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	838
Sekretarz stanu Jan Bury	840
Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	840
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	841
Sekretarz stanu Jarosław Duda	842
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	843
Sekretarz stanu Kazimierz Plocke	847
Minister Jolanta Fedak	851
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	853
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	854

	<i>str.</i>
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	855
Sekretarz stanu Jakub Szulc	855
Podsekretarz stanu Piotr Kluz	856
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	856
Podsekretarz stanu Lilla Jaroń	858
Podsekretarz stanu Janusz Żbik	861
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	863
Podsekretarz stanu Mirosław Sielatycki	864
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz	867

	<i>str.</i>
Podsekretarz stanu Andrzej Butra	868
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	869
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	871
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz	872
Podsekretarz stanu Mirosław Sielatycki	873
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	886
Podsekretarz stanu Mirosław Sielatycki	889
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	891

ODPOWIEDZI NA INTERPELACJE

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości
w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie
skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. żywieckiego (21319)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pism z dnia 28 marca 2011 r. (SPS-023-21319–21329/11, SPS-023-21349–21405/11, SPS-023-21408–21425/11, SPS-023-21435–21439/11) oraz z dnia 30 marca 2011 r. (SPS-024-9090–9219/11, SPS-024-9220–9245/11), przekazujących interpelacje i zapytania posłów na Sejm RP pana Kazimierza Moskala oraz pana Zbigniewa Chmielowca w sprawie wysokości, kryteriów i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu pomocy rządowej na usuwanie skutków powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie poszczególnych gmin i powiatów, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Wsparcie z budżetu państwa udzielone na odbudowę zniszczonej w wyniku klęsk żywiołowych infrastruktury komunalnej (np. drogi, mosty, kładki, kanalizacja, wodociągi i inne) poszczególnych jednostek samorządu terytorialnego w latach 2009–2011 przedstawiają tabele stanowiące załącznik do niniejszego pisma^{*)}. Z uwagi na liczbę samorządów biorących udział w projekcie odbudowy infrastruktury komunalnej zniszczonej w wyniku klęsk żywiołowych wszystkie jednostki samorządu terytorialnego wymienione w wystąpieniach poselskich, jak i pozostałe, którym przekazano dotacje na ten cel, przedstawione zostały w formie tabelarycznej.

Dokonując podziału środków z rezerw celowych budżetu państwa przeznaczonych na usuwanie skutków powodzi, brane są pod uwagę m.in. następujące przesłanki:

— ważność danego zadania dla lokalnej społeczności, np. mosty, kładki dla pieszych, przepusty, obiekty oświatowe (przywrócenie warunków prawidłowego funkcjonowania gminy, powiatu),

— efektywność wykorzystania przyznanych środków,

— wyrównanie poziomu pokrycia strat poniesionych przez jednostki samorządu terytorialnego (zaznaczyć przy tym należy, iż nie zawsze jest to możliwe z uwagi na fakt, że inwestycje takie jak np. mosty odbudowywane byłyby kilka albo nawet kilkanaście lat, a zniszczona infrastruktura nie tylko jest odtwa-

rzana, ale również odbudowywana w nowej technologii, tak aby nie uległa zniszczeniu w wyniku kolejnych powodzi).

Środki z budżetu państwa przekazywane na odbudowę zniszczonej w wyniku klęsk żywiołowych infrastruktury komunalnej stanowią większość środków uruchamianych na ten cel. Udział własny jednostek samorządu terytorialnego jest nie mniejszy niż 20% wartości realizowanych przez nie zadań. Wyjątek stanowi pomoc przeznaczona na usuwanie skutków ubiegłorocznej powodzi. Zgodnie z art. 35 ust. 3 ustawy z dnia 24 czerwca 2010 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi z 2010 r. (Dz. U. Nr 123, poz. 835, z późn. zm.) do kwoty dotacji przeznaczonej na ten cel nie stosuje się warunku określonego w art. 128 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.). Oznacza to, że kwota dotacji udzielona jednostkom samorządu terytorialnego na zadania związane z usuwaniem skutków powodzi, poczynając od maja 2010 r. może stanowić 100% kosztów realizacji zadania. W konsekwencji jednostki te zwolnione są z obowiązku zabezpieczenia wkładu własnego do realizowanych zadań.

Ponadto należy wskazać, że pomoc finansowa udzielana z budżetu państwa ma również na celu aktywizowanie samorządów w pozyskiwaniu środków z innych, pozabudżetowych źródeł. Kwoty zabezpieczane corocznie w rezerwie celowej budżetu państwa przeznaczone na przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych, jak również liczba zadań zgłaszanych do realizacji nie pozwalają bowiem na pokrycie wszystkich potrzeb zgłaszanych przez samorządy. Zwłaszcza że ostatnie powodzie oraz tegoroczne huragany wymagać będą zaangażowania znacznej ilości środków finansowych przeznaczonych dla osób i rodzin poszkodowanych w wyniku klęsk żywiołowych oraz na odbudowę najważniejszych elementów infrastruktury komunalnej.

Przedstawiając powyższe, należy również wskazać na obowiązującą procedurę w zakresie szacowania strat przez jednostki samorządu terytorialnego oraz ubiegania się o dofinansowanie odbudowy zniszczonej infrastruktury. Procedura ta zakłada oszacowanie szkód i strat poprzez powołaną w tym celu komisję. Po zebraniu informacji o stratach spowodowanych przez klęskę żywiołową ze wszystkich jednostek samorządu terytorialnego właściwy miejscowo wojewoda przekazuje do ministra spraw wewnętrznych i administracji wykaz jednostek samorządu terytorialnego dotkniętych klęską żywiołową, podając wysokość strat powstałych w wyniku działania żywiołu oraz wielkość planowanych dochodów własnych jednostki na rok bezpośrednio poprzedzający rok wystąpienia klęski żywiołowej. W wykazie winny zostać umieszczone te jednostki samorządowe, w któ-

^{*)} Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

rych straty wywołane klęską żywiołową są nie mniejsze niż 5% planowanych dochodów własnych jednostki na rok bezpośrednio poprzedzający rok wystąpienia klęski żywiołowej.

Jednostka samorządu terytorialnego ubiegająca się o dotację jest zobowiązana realizować przedsięwzięcia przy zaangażowaniu środków własnych, nie mniejszych niż 20%, z wyjątkiem 2010 r. Wojewoda analizuje zgłoszone potrzeby i na tej podstawie sporządza zbiorcze zestawienie zadań dotyczących likwidacji szkód powstałych w wyniku klęski żywiołowej. Zestawienie to wojewoda przesyła do ministra spraw wewnętrznych i administracji. Uwzględnienie zadania w zestawieniu jest równoznaczne ze zgłoszeniem zapotrzebowania przez jednostkę samorządu terytorialnego bezpośrednio do ministra spraw wewnętrznych i administracji.

Pomoc finansowa udzielona z budżetu państwa w 2010 r. oraz w 2011 r. przedstawia się następująco.

W 2010 r. jednostki samorządu terytorialnego województwa podkarpackiego otrzymały pomoc finansową na usuwanie zniszczeń powstałych w wyniku powodzi z 2010 r. w łącznej wysokości ponad 147 mln zł. W lutym 2011 r. 130 jednostek samorządu terytorialnego z terenu województwa podkarpackiego otrzymało łącznie 90,4 mln zł dotacji z rezerwy celowej budżetu państwa na przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych, w tym 4,6 mln zł dla gmin Ropczyce i Tarnobrzeg, realizujących zadania w ramach projektu odbudowy zniszczonej infrastruktury komunalnej w 18 gminach najbardziej poszkodowanych w wyniku powodzi mającej miejsce w 2010 r. Kolejną w tym roku pomoc finansową otrzyma 118 jednostek w łącznej wysokości 61,8 mln zł. Środki te zostaną przeznaczone przede wszystkim na usuwanie skutków klęsk żywiołowych z ubiegłego roku oraz strat powstałych w wyniku powodzi z lat poprzednich.

W 2010 r. jednostki samorządu terytorialnego województwa świętokrzyskiego otrzymały pomoc finansową na usuwanie zniszczeń powstałych w wyniku powodzi z 2010 r. w łącznej wysokości ponad 46,5 mln zł. W lutym 2011 r. 55 jednostek samorządu terytorialnego z terenu województwa świętokrzyskiego otrzymało łącznie 31,2 mln zł dotacji z rezerwy celowej budżetu państwa na przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych, w tym 6 mln zł dla gminy Sandomierz, realizującej zadania w ramach projektu odbudowy zniszczonej infrastruktury komunalnej w 18 gminach najbardziej poszkodowanych w wyniku powodzi mającej miejsce w 2010 r. Kolejną w tym roku pomoc finansową otrzymają 52 jednostki w łącznej wysokości 25,6 mln zł. Środki te zostaną przeznaczone przede wszystkim na usuwanie skutków klęsk żywiołowych z ubiegłego roku oraz strat powstałych w wyniku powodzi z lat poprzednich.

W 2010 r. jednostki samorządu terytorialnego województwa śląskiego otrzymały pomoc finansową na usuwanie zniszczeń powstałych w wyniku powodzi z 2010 r. w łącznej wysokości ponad 117,2 mln zł. W lutym 2011 r. 69 jednostek samorządu terytorialnego z terenu województwa śląskiego otrzymało łącz-

nie 104,5 mln zł dotacji z rezerwy celowej budżetu państwa na przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych, w tym 30,6 mln zł dla gmin: Bielsko-Biała, Bieruń i Czechowice-Dziedzice, realizujących zadania w ramach projektu odbudowy zniszczonej infrastruktury komunalnej w 18 gminach najbardziej poszkodowanych w wyniku powodzi mającej miejsce w 2010 r. Kolejną w tym roku pomoc finansową otrzyma 37 jednostek w łącznej wysokości 49,4 mln zł. Środki te zostaną przeznaczone przede wszystkim na usuwanie skutków klęsk żywiołowych z roku ubiegłego oraz strat powstałych w wyniku powodzi z lat poprzednich.

W 2010 r. jednostki samorządu terytorialnego województwa lubelskiego otrzymały pomoc finansową na usuwanie zniszczeń powstałych w wyniku powodzi z 2010 r. w łącznej wysokości ponad 41,4 mln zł, w tym 9,8 mln zł dla gminy Wilków, realizującej zadania w ramach projektu odbudowy zniszczonej infrastruktury komunalnej w 18 gminach najbardziej poszkodowanych w wyniku powodzi mającej miejsce w 2010 r. W lutym 2011 r. 32 jednostki samorządu terytorialnego z terenu województwa lubelskiego otrzymały łącznie 12,2 mln zł dotacji z rezerwy celowej budżetu państwa na przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych. Kolejną w tym roku pomoc finansową otrzyma 7 jednostek w łącznej wysokości 5,04 mln zł. Środki te zostaną przeznaczone przede wszystkim na usuwanie skutków klęsk żywiołowych z ubiegłego roku oraz strat powstałych w wyniku powodzi z lat poprzednich.

Pomoc finansową powiększą dodatkowo środki pochodzące z Funduszu Solidarności Unii Europejskiej. W dniu 4 lipca 2011 r. minister spraw wewnętrznych i administracji podpisał bowiem umowę w sprawie wdrożenia decyzji Komisji Europejskiej przyznającej dotację z Funduszu Solidarności Unii Europejskiej. Większość środków funduszu przeznaczona będzie na zrefundowanie poniesionych w 2011 r. wydatków bądź na zadania już realizowane, na które wcześniej jednostki otrzymały dotacje.

Przewiduje się, że samorządy poszkodowane w wyniku powodzi mającej miejsce w maju i w czerwcu 2010 r. otrzymają z Funduszu Solidarności Unii Europejskiej pomoc finansową w łącznej wysokości 214,8 mln zł, w tym:

Województwo	Kwota dofinansowania (mln zł)
lubelskie	1,93
podkarpackie	41,47
śląskie	48,85
świętokrzyskie	7,44

Oznacza to, że środki z Funduszu Solidarności Unii Europejskiej spowodują wzrost środków dostępnych w budżecie państwa, które mogą być przeznaczone na kolejne zadania.

Mając na uwadze powyższe, należy podkreślić, że pomoc finansowa na realizację zadań związanych

z odbudową popowodziową będzie udzielana sukcesywnie w miarę posiadanych w budżecie państwa środków na przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych. Niemniej jednak skala zniszczeń, szczególnie z ostatnich lat, sprawia, że dalsze prace w zakresie odbudowy i ich finansowanie będą rozłożone na kolejne lata.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 9 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. zawierciańskiego (21320)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. wodzisławskiego (21321)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. tarnogórskiego (21322)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. rybnickiego (21323)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. raciborskiego (21324)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. pszczyńskiego (21325)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. myszkowskiego (21326)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. mikołowskiego (21327)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. lublinieckiego (21328)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. kłobuckiego (21329)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. gliwickiego (21349)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. częstochowskiego (21350)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. cieszyńskiego (21351)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. bieruńsko-lędzińskiego (21352)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. bielskiego (21353)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. będzińskiego (21354)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. zamojskiego (21355)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. włodawskiego (21356)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. tomaszowskiego (21357)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. świdnickiego (21358)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. ryckiego (21359)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. radzyńskiego (21360)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. puławskiego (21361)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. parczewskiego (21362)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. opolskiego (woj. lubelskie) (21363)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. łukowskiego (21364)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. łączyńskiego (21365)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. lubelskiego (21366)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. lubartowskiego (21367)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. kraśnickiego (21368)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. krasnostawskiego (21369)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. janowskiego (21370)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. hrubieszowskiego (21371)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. chełmskiego (21372)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. biłgorajskiego (21373)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. bialskiego (21374)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. wielickiego (21375)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. wadowickiego (21376)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. tatrzańskiego (21377)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. tarnowskiego (21378)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. proszowickiego (21379)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. suskiego (21380)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. oświęcimskiego (21381)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. olkuskiego (21382)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. nowotarskiego (21383)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. nowosądeckiego (21384)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. myślenickiego (21385)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. limanowskiego (21386)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. miechowskiego (21387)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. krakowskiego (21388)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. gorlickiego (21389)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. dąbrowskiego (21390)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. chrzanowskiego (21391)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. brzeskiego (21392)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. bocheńskiego (21393)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. włoszczowskiego (21394)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. staszowskiego (21395)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. starachowickiego (21396)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. skarżyskiego (21397)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. sandomierskiego (21398)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. pińczowskiego (21399)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. ostrowieckiego (21400)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. opatowskiego (21401)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. koneckiego (21402)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. kieleckiego (21403)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. kazimierskiego (21404)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. jędrzejowskiego (21405)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. jarosławskiego (21408)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. jasielskiego (21409)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. krośnieńskiego (21410)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. leskiego (21411)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. leżajskiego (21412)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. lubaczowskiego (21413)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. łańcuckiego (21414)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. przeworskiego (21415)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. przemyskiego (21416)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. ropczycko-sędziszowskiego (21417)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. rzeszowskiego (21418)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. sanockiego (21419)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. buskiego (21420)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. tarnobrzeskiego (21421)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. strzyżowskiego (21422)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. bieszczadzkiego (21423)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. brzozowskiego (21424)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza Moskala

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. dębickiego (21425)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Kazimierza Moskala
i Zbigniewa Chmielowca

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. kolbuszowskiego (21435)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Kazimierza Moskala
i Zbigniewa Chmielowca

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. nizańskiego (21436)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Kazimierza Moskala
i Zbigniewa Chmielowca**

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. stalowowolskiego (21437)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Kazimierza Moskala
i Zbigniewa Chmielowca**

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. grodzkiego Tarnobrzeg (21438)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Kazimierza Moskala
i Zbigniewa Chmielowca**

**w sprawie wysokości, kryteriów
i możliwych nieprawidłowości w udzielaniu
pomocy rządowej na usuwanie skutków
powodzi w 2009 r. i 2010 r. na terenie
pow. mieleckiego (21439)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 21319, str. 431.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Ewy Malik
oraz grupy posłów**

**w sprawie działań Ministerstwa Zdrowia
wobec problemów związanych z leczeniem
obrzęku limfatycznego u kobiet po mastektomii
(22063)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją złożoną przez panią poseł Ewę Malik oraz grupę posłów w sprawie działań Ministerstwa Zdrowia wobec problemów związanych z leczeniem obrzęku limfatycznego u kobiet po mastektomii (znak: SPS-023-22063/11) uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Warunki udzielania i zakres świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych określa ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r., Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) wraz z aktami wykonawczymi, w tym rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu rehabilitacji leczniczej (Dz. U. z 2009 r. Nr 140, poz. 1145, z późn. zm.).

W związku z podniesionym w interpelacji pani poseł problemem leczenia obrzęku limfatycznego u kobiet leczonych z powodu raka piersi uprzejmie informuję, że finansowane ze środków publicznych świadczenia na rzecz osób cierpiących na obrzęk chłonny, zarówno pierwotny (słoniowacizna, przewlekła niewydolność żylna), jak i wtórny – powstały w następstwie usunięcia węzłów chłonnych i radioterapii, realizowane są w szczególności przez tych świadczeniodawców, którzy zawarli z Narodowym Funduszem Zdrowia umowy w rodzaju:

— rehabilitacja lecznicza, w zakresie np. rehabilitacji ogólnoustrojowej w ośrodku/oddziale dziennym lub rehabilitacji ogólnoustrojowej w warunkach stacjonarnych,

— ambulatoryjna opieka specjalistyczna, w zakresach odpowiednich do jednostki chorobowej występującej u danego pacjenta, w tym zwłaszcza w zakresie leczenia chorób naczyń (świadczenia realizowane są w poradni chorób naczyń i w poradni chirurgii naczyniowej oraz w innych komórkach organizacyjnych niż wyżej wymienione, pod warunkiem że realizują one świadczenia zgodne z profilem tego zakresu),

— leczenie szpitalne.

Z uwagi na objętość materiału powyższe informacje nie mogą zostać przekazane w formie papierowej. Szczegółowe dane teleadresowe w omawianym zakresie są dostępne w wojewódzkich oddziałach Narodowego Funduszu Zdrowia.

Odnosząc się do kwestii związanej z wprowadzeniem w Polsce kompleksowego leczenia obrzęku limfatycznego, uprzejmie informuję, że w Ministerstwie Zdrowia prowadzone są analizy odnośnie do możliwości wprowadzenia rozwiązań w zakresie leczenia i rehabilitacji osób z obrzękiem limfatycznym, które mogłyby wpłynąć na poprawę opieki nad świadczeniobiorcami z obrzękiem chłonnym, dotyczące w szczególności rozważenia możliwości dokonania zmian w obowiązujących przepisach:

1) rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu zaopatrzenia w wyroby medyczne będące przedmiotami ortopedycznymi oraz środki pomocnicze (Dz. U. z 2009 r. Nr 139, poz. 1141, z późn. zm.) – w zakresie wprowadzenia do wykazu wyrobów medycznych niezbędnych przy zachowawczym leczeniu obrzęków limfatycznych (w obrębie kończyn górnych i dolnych),

2) rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu rehabilitacji leczniczej (Dz. U. z 2009 r., Nr 140, poz. 1145, z późn. zm.) – w zakresie stworzenia kompleksowej formy rehabilitacji leczniczej (kompresoterapia przy drenażu limfatycznym) w celu osiągnięcia skutecznego leczenia gigantycznych obrzęków limfatycznych III i IV stopnia. Pacjenci z obrzękiem limfatycznym w ramach rehabilitacji leczniczej mają udzielane świadczenia w ok. 31 zakładach w Polsce. Natomiast z obrzękiem limfatycznym gigantycznym są również kierowani do Niemiec.

Należy jednak zaznaczyć, że w zakresie spraw objętych rozporządzeniem ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu zaopatrzenia w wyroby medyczne będące przedmiotami ortopedycznymi oraz środki pomocnicze (Dz. U. Nr 139, poz. 1141, ze zm.) wpływa bardzo wiele postulatów i propozycji zmian. Ze względu na szeroki zakres regulacji dotyczą one bardzo rozmaitych kwestii. W chwili obecnej prowadzone są działania o charakterze systemowym, zmierzające do kompleksowej analizy i szerokich konsultacji w zakresie zaopatrzenia w wyroby medyczne będące przedmiotami ortopedycznymi i w środki pomocnicze. Podjęte działania zmierzają do opracowania koncepcji ekonomicznej obejmującej zmiany sposobu refundacji oraz działań prawnych, niezbędnych dla wprowadzenia w życie postulatów dotyczących zmian w systemie zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne i środki pomocnicze, w tym dotyczących odzieży kompresyjnej. W tym celu minister zdrowia powołał zarządzeniem dnia 23 marca 2011 r. Zespół do spraw opracowania założeń merytorycznych dla zmian legislacyjnych w zakresie zaopatrzenia w wyroby medyczne, w skład którego wchodzi przedstawiciele Ministerstwa Zdrowia, Narodowego Funduszu Zdrowia i Agencji Oceny Technologii Medycznych. Na posiedzeniu ww. zespołu planuje się szczegółowe omó-

wienie możliwości wprowadzenia odzieży kompresyjnej do wykazu świadczeń gwarantowanych z zakresu zaopatrzenia w wyroby medyczne.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 21 lipca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**ministra obrony narodowej
na interpelację posła
Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie funkcjonowania
gabinetu politycznego (22570)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie funkcjonowania gabinetu politycznego (SPS-023-22570/11), uprzejmie informuję, że liczba osób i koszty ich zatrudnienia (w tym: wynagrodzenie brutto wraz z pochodnymi – składki na ubezpieczenie społeczne i Fundusz Pracy, a także odprawy emerytalne, nagrody jubileuszowe oraz ekwiwalenty za urlop) w Gabinetnie Politycznym Ministra Obrony Narodowej w latach 2007–2010 kształtowały się następująco:

1) według stanu na dzień 31 grudnia 2007 r. zatrudnione były trzy osoby (na stanowiskach doradców) – koszt ich zatrudnienia wyniósł 411 650,75 zł;

2) według stanu na dzień 31 grudnia 2008 r. zatrudnionych było pięć osób (w tym szef Gabinetu Politycznego Ministra Obrony Narodowej i czterech doradców – jeden doradca był zatrudniony przez piętnaście dni pod koniec grudnia tego roku) – koszt ich zatrudnienia wyniósł 451 920,34 zł;

3) według stanu na dzień 31 grudnia 2009 r. zatrudnione były cztery osoby (w tym szef Gabinetu Politycznego Ministra Obrony Narodowej i trzech doradców) – koszt ich zatrudnienia wyniósł 482 505,89 zł;

4) według stanu na dzień 31 grudnia 2010 r. zatrudnione były cztery osoby (czterech doradców, w tym jeden doradca-rzecznik prasowy Ministra Obrony Narodowej; dodatkowo, do lutego tego roku, było obsadzone stanowisko Szefa Gabinetu Politycznego MON) – koszt ich zatrudnienia wyniósł 526 241,99 zł.

Jednocześnie informuję, że stanowisko szefa Gabinetu Politycznego MON pozostaje nieobsadzone od dnia 1 marca 2010 r., natomiast stanowisko doradcy-rzecznika prasowego MON istnieje od dnia 4 stycznia 2010 r. Wcześniej rzecznik prasowy był pracownikiem Departamentu Prasowo-Informacyjnego MON.

Odnosząc się do pytania pana posła Tadeusza Tomaszewskiego w kwestii ewentualnego zmniejszenia

zatrudnienia w gabinecie politycznym w bieżącym roku, pragnę poinformować, że w chwili obecnej nie są planowane żadne systemowe zmiany w tym względzie.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uznaje Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważania

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Łukasza Gibały**

**w sprawie nieuzasadnionej penalizacji reklamy
usług weterynaryjnych (22666)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Łukasza Gibały przekazaną pismem z dnia 19 maja 2011 r., SPS-023-22666/11, w sprawie nieuzasadnionej penalizacji reklamy usług weterynaryjnych uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Zakaz reklamowania usług z zakresu medycyny weterynaryjnej wprowadzono ustawą z dnia 18 grudnia 2003 r. o zakładach leczniczych dla zwierząt (Dz. U. z 2004r. Nr 11, poz. 95), która weszła w życie z dniem 11 lutego 2004 r.

Zgodnie z art. 29 ust. 1 przedmiotowej ustawy forma i treść podawanych do wiadomości publicznej informacji o zakresie i rodzajach świadczonych usług weterynaryjnych oraz o godzinach otwarcia i adresie zakładu leczniczego dla zwierząt, nie mogą nosić cech reklamy.

Szczegółowe zasady podawania do publicznej wiadomości wskazanych wyżej informacji określa, w drodze uchwały, na podstawie art. 29 ust. 2 o zakładach leczniczych dla zwierząt Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna, biorąc pod uwagę zakres świadczonych przez zakłady lecznicze dla zwierząt usług weterynaryjnych.

Zakazane na podstawie wskazanego przepisu art. 29 ust. 1 jest podawanie do wiadomości publicznej informacji o cechach reklamy, a więc prowadzenie publicznej reklamy powszechnej, ogólnodostępnej, skierowanej do abstrakcyjnej grupy nieskonkretyzowanych osób (wyrok NSA z dnia 18 kwietnia 2001 r., SA/Sz 2000/00, LEX nr 48952).

Wymienioną wyżej ustawą o zakładach leczniczych dla zwierząt wprowadzono również odpowie-

dzialność karną za reklamowanie usług z zakresu medycyny weterynaryjnej. Zgodnie ze znowelizowanym tym aktem prawnym art. 147a § 2 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń (Dz. U. z 2010 r., Nr 46, poz. 275, z późn. zm.) odpowiedzialność karną ponosi ten, kto podaje do wiadomości publicznej informacje o zakresie i rodzajach udzielanych świadczeń zdrowotnych lub usług z zakresu medycyny weterynaryjnej, mające formę i treść reklamy. Sprawca tego czynu podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny.

Jak wyżej wskazano, szczegółowe zasady podawania do publicznej wiadomości informacji, o których mowa art. 29 ust. 1 ustawy o zakładach leczniczych dla zwierząt, określa, w drodze uchwały, Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna. Obowiązująca obecnie uchwała z dnia 12 grudnia 2008 r., nr 116/2008/IV, w § 2 określa zakres informacji, które mogą być podawane do publicznej wiadomości, a który m.in. może obejmować:

- rodzaj nazwę i adres siedziby zakładu, zgodnie z wpisem do ewidencji zakładów leczniczych dla zwierząt,
- adres e-mail, nazwę własnej strony internetowej, numery telefonów, godziny przyjęć,
- zakres świadczeń usług w stosunku do niektórych gatunków zwierząt, układów, narządów lub ich rodzaju,
- nazwiska lekarzy weterynarii wykonujących usługi.

Uchwała stanowi również, że informacja publiczna nie może nosić cech reklamy oraz zawierać informacji cenowych (§ 3 uchwały).

Uchwała Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej stanowi ponadto, że niedozwolona jest wszelka aktywna forma informacji o zakładzie leczniczym dla zwierząt, w formie m.in:

- rozdawania ulotek, wizytówek, broszur lub innych materiałów reklamowych poza siedzibą zakładu leczniczego dla zwierząt, wysyłanie ogłoszeń pocztą, internetowych i SMS-owych,
- artykułów na zamówienie w mediach oraz artykułów sponsorowanych w mediach, plakatów, z wyjątkiem ogłoszeń o obowiązujących szczepieniach, informacji na samochodach lub innych środkach komunikacji, z wyjątkiem samochodu używanego przez zakład leczniczy dla zwierząt, właściciela i kierownika tego zakładu,
- tworzenia w celach reklamowania usług: prezentacji, filmów z przeprowadzanych zabiegów, stosowanego leczenia, dostępnych powszechnie (np. strony internetowe),
- umieszczania informacji na przystankach komunikacji publicznej.

Niedopuszczalne jest również zamawianie lub sponsorowanie audycji i publikacji w mediach na temat zakładu leczniczego dla zwierząt.

Za naruszenie przepisów określonych w uchwale Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej, lekarz weterynarii może zostać pociągnięty do odpowiedzial-

ności zawodowej na zasadach określonych w rozdziale 6 ustawy z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych (Dz. U. z 2009 r., Nr 93, poz. 767, z późn. zm.). Zgodnie bowiem z art. 45 wspomnianej ustawy członkowie samorządu za postępowanie sprzeczne z zasadami etyki i deontologii weterynaryjnej oraz za naruszenie przepisów o wykonywaniu zawodu lekarza weterynarii podlegają odpowiedzialności zawodowej przed sądami lekarsko-weterynaryjnymi. Wobec takich osób może zostać orzeczona kara upomnienia, nagany, zawieszenie prawa wykonywania zawodu lekarza weterynarii na okres od trzech miesięcy do trzech lat bądź kara pozbawienia prawa wykonywania zawodu (art. 46 ust. 1).

Odnosząc się do zawartego w interpelacji pytania co do rozważenia konieczności nowelizacji art. 147a § 2 K.w. w taki sposób, aby legalne stało się reklamowanie swojej działalności przez lekarzy weterynarii, należy podnieść, co następuje.

W uzasadnieniu projektu ustawy o zakładach leczniczych dla zwierząt (Sejm IV kadencji, druk nr 627), którą wprowadzono zakaz reklamowania usług z zakresu medycyny weterynaryjnej (art. 29 § 2 ustawy) oraz penalizację reklamy tych usług (art. 147a § 2 K.w.), jako przesłankę proponowanych zmian wskazano potrzebę wyeliminowania przypadków nieuczciwej konkurencji w tym zakresie. W trakcie prac legislacyjnych nad nowelizacją przedmiotowej ustawy, prowadzonych w 2008 r., również nie zgłaszano potrzeby zniesienia zakazu reklamy usług weterynaryjnych, w tym depenalizacji czynu określonego w art. 147a § 2 K.w. Obowiązująca od dnia 27 grudnia 2008 r. nowelizacja wymienionej ustawy rozszerzyła krąg podmiotów uprawnionych do prowadzenia zakładu leczniczego dla zwierząt na osoby niebędące lekarzami weterynarii i obecnie zgodnie z brzmieniem art. 16 ustawy prowadzenie zakładu leczniczego dla zwierząt jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r., Nr 220, poz. 1447, z późn. zm.).

Podawanie do wiadomości publicznej informacji o zakresie i rodzajach udzielanych usług z zakresu medycyny weterynaryjnej, mających formę i treść reklamy jest wykroczeniem powszechnym, a realizacja czynności sprawczej nie wymaga szczególnych kwalifikacji po stronie sprawcy i może być udziałem każdej osoby. W konsekwencji sprawcą powyższego wykroczenia może być nie tylko lekarz weterynarii.

Zatem nowelizacja, zgodnie z postulowaną w interpelacji propozycją przepisu art. 147a § 2 K.w. w kierunku dopuszczenia możliwości podania przez lekarzy weterynarii do publicznej wiadomości informacji o usługach z zakresu medycyny weterynaryjnej, mających formę i treść reklamy, stworzyłoby sytuację, w której za ten sam czyn osoba będąca lekarzem weterynarii ponosiłaby wyłącznie odpowiedzialność zawodową, natomiast osoba niebędąca lekarzem weterynarii ponosiłaby odpowiedzialność

karną z art. 147a § 2 k.w. Wyłączenie spod zakresu penalizacji art. 147a § 2 K.w. lekarzy weterynarii mogłoby zrodzić zarzuty co do możliwości naruszenia art. 32 konstytucji statuującej zasadę równości wobec prawa, bowiem wskazane wyżej podmioty nie zostałyby potraktowane równo, mimo identycznej sytuacji faktycznej.

Należy przy tym podnieść, że zasada równości praw jest stosowana sprawiedliwie wtedy, gdy zakłada równe traktowanie podmiotów takich samych pod względem relewantnej dla treści danego uregulowania cechy, dopuszcza zaś odmienne traktowanie podmiotów, które pod względem takiej cechy są różnicowane. Zatem dopiero kiedy konkretna norma prawna traktuje odmiennie adresatów, którzy odznaczają się określoną cechą wspólną, mamy do czynienia z odstępstwem od zasady równości.

Należy wskazać, że analiza konstytucyjnej zasady równości była przedmiotem licznych orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego (orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia: 9 marca 1988 r., sygn. U.7/87, OTK 1986–1985, t. I, 1988 r., poz. 1; 20 grudnia 1994 r. sygn. K.8/94, OTK 1986–1996, t. 5, 1994 r., cz. 2, poz. 43; 23 października 1995 r., sygn. K.4/95, OTK 1986–1995, t. 6, 1995 r., cz. 2, poz. 31; 23 marca 2006 r. sygn. 4/06, OTK ZU nr 3A/2006, poz. 32 oraz z 17 stycznia 2001 r., sygn. K 5/00, OTK ZU nr 1/2001, poz. 2).

W związku z powyższym należy stwierdzić, że sytuacja faktyczna podmiotów podlegających odpowiedzialności karnej za nielegalną reklamę usług z zakresu medycyny weterynaryjnej określonej w art. 147a § 2 K.w. jest taka sama i nie uzasadnia różnicowania ich sytuacji prawnej w zakresie odpowiedzialności karnej.

Należy również podnieść, że lekarze weterynarii w obowiązującym stanie prawnym mogą podawać do publicznej wiadomości informacje o zakresie i rodzajach świadczonych usług z zakresu medycyny weterynaryjnej, godzinach otwarcia i adresie zakładu leczniczego. Informacje te nie mogą jedynie mieć cech reklamy.

W konsekwencji takie zachowanie nie jest objęte zakresem penalizacji typu wykroczenia określonego w art. 147a § 2 K.w.

Mając na uwadze, że jak wcześniej wskazano, ustawa o swobodzie działalności gospodarczej umożliwiła osobom niebędącym lekarzami weterynarii prowadzenie zakładów leczniczych dla zwierząt, jak najbardziej zasadne wydaje się utrzymanie kwestionowanej w interpelacji regulacji prawnej. Osób tych nie obowiązuje etyka zawodowa, nie mogą więc do takich podmiotów mieć zastosowania przepisy dotyczące odpowiedzialności zawodowej zawarte w ustawie o zawodzie lekarza weterynarii.

Nie można więc zgodzić się z przedstawionym w interpelacji poglądem, że wskazane wyżej regulacje prawne nie przystają do aktualnej rzeczywistości społecznej.

Uwzględnienie postulatu zawartego w interpelacji z uwagi na konieczność realizacji zasady równości wobec prawa wymagałoby całkowitej depenalizacji opisanego zachowania. W konsekwencji doprowadziłoby do powstania sytuacji, w której poza wszelką kontrolą i regulacją pozostawałaby praktyka, w której wskutek często agresywnej reklamy, po pierwsze – mogłyby zostać naruszone zasady uczciwej konkurencji, a po drugie – adresat reklamy mógłby odbierać często sprzeczne informacje skutkujące brakiem właściwego rozeznania co do jakości świadczonych usług, a także mógłby być narażony na celowe wprowadzanie w błąd przez autorów tego typu przekazów.

Należy wskazać, że szkodliwość społeczna wykroczenia z art. 147a § 2 K.w., które może mieć wpływ m.in. na zakres i jakość świadczonych usług weterynaryjnych, jest na tyle istotna, że wybór mechanizmu prawnego, jakim jest represja karna, dla zapewnienia skuteczności egzekwowania zakazu reklamy tych usług jest uzasadniony.

Niewątpliwie penalizacja wynikająca z art. 147a § 2 K.w. jest ograniczeniem wolności gospodarczej podmiotów, ale ograniczeniem uzasadnionym, w pełni zgodnym z konstytucyjną zasadą proporcjonalności.

Powyższa zasada z jednej strony stawia przed prawodawcą każdorazowo wymóg stwierdzenia rzeczywistej potrzeby ingerencji w danym stanie faktycznym w zakresie praw bądź wolności jednostki, jednakże z drugiej strony powinna być rozumiana jako wymóg stosowania takich środków prawnych, które będą skuteczne, a więc rzeczywiście służące realizacji zamierzonych przez prawodawcę celów.

Chodzi więc o środki, które są niezbędne dla ochrony określonych wartości i w stopniu, który nie mógłby być osiągnięty przy zastosowaniu innych środków.

W odniesieniu do materii będącej przedmiotem ochrony art. 147a § 2 K.w. uzasadniony jest pogląd o konieczności wyboru przewidzianego w tym przepisie mechanizmu jako środka motywującego adresatów tej normy prawnej do określonych oczekiwanych postaw, zgodnych z postanowieniami ustawy o zakładach leczniczych dla zwierząt.

Odnosząc się do podniesionego w interpelacji argumentu o surowości sankcji grożącej za popełnienie wykroczenia określonego w art. 147a § 2 K.w., należy uznać, że jest on nieprzekonywający. Obecnie maksymalna wysokość grzywny, która może zostać orzeczona za wykroczenie stypizowane w Kodeksie wykroczeń, wynosi 5000 zł. Pozostawienie sądowi swobody w wyborze sankcji spośród katalogu kar przewidzianych za powyższe wykroczenie (kary aresztu, ograniczenia wolności oraz grzywny) pozwala na orzeczenie kary, która może spełnić swe cele w zakresie prewencji szczególnej i ogólnej.

Jednocześnie wskazać należy na trudności związane z ustosunkowaniem się do podniesionego w interpelacji argumentu dotyczącego niezasadności zakazu reklamy usług weterynaryjnych, a także zabiegów medycznych w kontekście dozwolonej reklamy

środków medycznych, którymi posługują się przedstawiciele tych profesji.

W obowiązujących przepisach brak definicji legalnej pojęcia środka medycznego. Pojęcie to pojawia się w niektórych regulacjach, m.in. w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1999 r. w sprawie Klasyfikacji Wyrobów Obronnych (KWO) (Dz. U. nr 26, poz. 231) w Wykazie Grup i Klas KWO pod poz. 65 pt. Sprzęt i środki medyczne, stomatologiczne i weterynaryjne, który obejmuje m.in. leki i preparaty biologiczne, materiały opatrunkowe i chirurgiczne, a także w § 32 rozporządzenia ministra rolnictwa i gospodarki żywnościowej z dnia 27 czerwca 1997 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy magazynowaniu, przetwórstwie zbóż i produkcji pasz pochodzenia roślinnego (Dz. U. Nr 76, poz. 476, z późn. zm), w którym wskazano, że „pracownikom (...) należy zapewnić apteczkę pierwszej pomocy zaopatrzoną w stosowny do potrzeb zestaw środków medycznych”.

W obowiązujących regulacjach występuje natomiast pojęcie produktu leczniczego weterynaryjnego, którym może posługiwać się w swojej pracy lekarz weterynarii. Zgodnie z art. 2 pkt 34 ustawy z dnia 6 września 2001 r. Prawo farmaceutyczne (Dz. U. z 2008 r., Nr 45, poz. 271, z późn. zm) produktem leczniczym weterynaryjnym jest produkt leczniczy stosowany wyłącznie u zwierząt. Zgodnie zaś z art. 2 pkt 32 wskazanej ustawy produktem leczniczym jest „substancja lub mieszanina substancji, przedstawiana jako posiadająca właściwości zapobiegania lub leczenia chorób występujących u ludzi lub zwierząt lub podawana w celu postawienia diagnozy lub w celu przywrócenia, poprawienia lub modyfikacji fizjologicznych funkcji organizmu poprzez działanie farmakologiczne, immunologiczne lub metaboliczne”.

Jednocześnie prowadzenie reklamy produktów leczniczych, a więc i produktów weterynaryjnych, podlega daleko idącym rygorom i ograniczeniom. Wynikają one przede wszystkim z przepisów rozdziału 4 ustawy Prawo farmaceutyczne (art. 52–64), przepisów karnych tej ustawy (art. 128–129b) oraz rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 21 listopada 2008 r. w sprawie reklamy produktów leczniczych (Dz. U. Nr 210, poz. 1327).

Zgodnie z art. 52 ust. 1 ustawy Prawo farmaceutyczne reklamą produktu leczniczego jest działalność polegająca na informowaniu lub zachęcaniu do stosowania produktu leczniczego, mająca na celu zwiększenie: liczby przepisanych recept, dostarczania, sprzedaży lub konsumpcji produktów leczniczych.

Wskazana powyżej ustawa Prawo farmaceutyczne w art. 57 ust. 1 zabrania kierowania do publicznej wiadomości reklamy dotyczącej wymienionych w tym przepisie produktów leczniczych. Naruszenie powyższego zakazu skutkować może odpowiedzialnością karną na podstawie art. 129a.

Z uwagi natomiast na okoliczność, iż jedynym podmiotem uprawnionym do reklamy produktów leczniczych jest podmiot odpowiedzialny (art. 60 ust. 1),

ustawa w art. 129 wprowadza odpowiedzialność karłą za naruszenie powyższego zakazu.

Uzasadnieniem dla rygorystycznej regulacji w powyższym zakresie jest zapewnienie bezpieczeństwa stosowania produktów leczniczych, a w przypadku produktów leczniczych refundowanych – ochrona budżetu państwa. Ponadto działalność reklamowa podlega ocenie w świetle przepisów Kodeksu cywilnego (m.in. art. 23–24), art. 16 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. z 2003 r., Nr 153, poz. 1503, z późn. zm), art. 16b ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2011 r., Nr 43, poz. 226, z późn. zm).

Nieprzekonywającym jest również argument dotyczący prywatnego (w większości) charakteru działalności weterynaryjnej.

Wyłączenie spod jakiegokolwiek kontroli zachowania będącego przedmiotem interpelacji może narażać osoby korzystające z usług z zakresu medycyny weterynaryjnej na odbiór często nierzetelnych i niepełnych informacji oraz wprowadzających w błąd, a lekarzy weterynarii na nieuczciwe praktyki, o których mowa w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów.

Ponadto należy podnieść, że wskazane w interpelacji pana posła zagadnienia związane z możliwością rozważenia konieczności nowelizacji art. 147a § 2 K.w. w taki sposób, aby legalne stało się reklamowanie swojej działalności przez lekarzy weterynarii, były przedmiotem posiedzenia Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej w dniu 21 czerwca 2011 r. W stanowisku Rady przedstawionym w piśmie z dnia 30 czerwca 2011 r., skierowanym do dyrektora Departamentu Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi uznano utrzymanie penalizacji reklamy usług weterynaryjnych za uzasadnione.

Biorąc przedstawione rozważania pod uwagę, uprzejmie informuję, że w ocenie ministra sprawiedliwości nie ma podstaw do inicjowania prac legislacyjnych w zakresie i kierunku postulowanych w interpelacji.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 29 lipca 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
na interpelację posła Zbigniewa Kozaka
oraz grupy posłów**

**w sprawie raportu z działalności
ABW w 2010 r. z zakresu działań
podejmowanych przez agencję
w związku z zabójstwem
w biurze poselskim PiS w Łodzi (22903)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma nr SPS-023-22903/11 z dnia 8 czerwca 2011 r. dotyczącego interpelacji grupy posłów informuję, że:

1. W związku ze sprawą ataku na pracowników łódzkiego biura poselskiego posła Prawa i Sprawiedliwości Jarosława Jagiełły, Centrum Antyterrorystyczne ABW rozesłało 4 raporty operacyjne (w drugim z nich wystosowano prośbę o bieżące przekazywanie do CAT ABW informacji o pogroźkach kierowanych pod adresem polityków, posłów itp. Na bazie tych informacji sporządzono 2 kolejne raporty). Ponadto szef ABW podpisał w dniu 21 października 2010 r. porozumienie w sprawie współdziałania Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Biura Ochrony Rządu i Policji w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa posłom na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, senatorom, posłom do Parlamentu Europejskiego, asystentom tych osób, dyrektorom biur poselskich oraz pracownikom biur poselskich i placówek partii politycznych, a także ochrony tych biur i placówek, na mocy którego ABW wspólnie z Policją przeprowadziła cykl szkoleń z zakresu zachowania środków bezpieczeństwa w sytuacji zagrożenia. W szkoleniach wzięło udział 21 posłów, 5 senatorów, 1 europoseł oraz 365 pracowników biur poselskich.

2. ABW nie posiada obecnie informacji wskazujących na wzrost poziomu zagrożenia bezpieczeństwa parlamentarzystów i europarlamentarzystów RP oraz ich współpracowników.

3. ABW wspólnie z Policją – z uwagi na brak kolejnych zgłoszeń ze strony parlamentarzystów i pracowników ich biur – zakończyła na początku 2011 r. cykl szkoleń z zakresu zachowania środków bezpieczeństwa w sytuacji zagrożenia. Agencja jest gotowa wznowić tego rodzaju wykłady, niemniej jednak do ABW nie docierają sygnały mogące świadczyć o zainteresowaniu i zapotrzebowaniu na tego rodzaju szkolenia.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu w Kancelarii
Prezesa Rady Ministrów
Jacek Cichoński

Warszawa, dnia 3 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jana Kamińskiego**

w sprawie barier w leczeniu publicznym (22925)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Jana Kamińskiego, posła na Sejm RP, z dnia 13 maja 2011 r., w sprawie barier w leczeniu publicznym, przekazaną przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu RP, z dnia 8 czerwca 2011 r., znak: SPS-023-22925/11, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Warunki udzielania i zakres świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych określa ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.), zwana dalej ustawą, akty wykonawcze do wskazanej ustawy oraz zarządzenia prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia dotyczące szczególnych warunków zawierania i realizacji umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w poszczególnych rodzajach świadczeń.

Zgodnie z art. 20 ustawy świadczenia opieki zdrowotnej w szpitalach i świadczenia specjalistyczne w ambulatoryjnej opiece zdrowotnej są udzielane według kolejności zgłoszenia w dniach i godzinach ich udzielania przez świadczeniodawcę, który zawarł umowę o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Odstępstwo od tej zasady zawiera art. 19 ust. 1 ustawy, który stanowi, iż w stanach nagłych świadczenia opieki zdrowotnej są udzielane świadczeniobiorcy niezwłocznie.

Dodatkowo świadczeniodawca:

1) ustala kolejność udzielenia świadczenia opieki zdrowotnej na podstawie zgłoszeń świadczeniobiorcy;

2) informuje pisemnie świadczeniobiorcę o terminie udzielenia świadczenia oraz uzasadnia przyczyny wyboru tego terminu, przy czym dokonanie przez świadczeniodawcę tej czynności jest równoznaczne z zobowiązaniem się do udzielenia danego świadczenia opieki zdrowotnej.

Listę oczekujących prowadzi się w sposób zapewniający poszanowanie zasady sprawiedliwego, równego, niedyskryminującego i przejrzystego dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej oraz zgodnie z kryteriami medycznymi wydanymi na podstawie art. 20 ust. 11 ustawy. Minister zdrowia wypełnił delegację ustawową i określił te kryteria w rozporządzeniu z dnia 26 września 2005 r. w sprawie kryteriów medycznych, jakimi powinni kierować się świadczeniodawcy, umieszczając świadczeniobiorców na listach oczekujących na udzielenie świadczenia opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 200, poz. 1661 – podział na kategorie medyczne: przypadek pilny oraz przypadek stabilny).

Świadczeniodawca przekazuje co miesiąc oddziałowi wojewódzkiemu funduszu właściwemu ze względu na miejsce udzielania świadczenia informacje o prowadzonych listach oczekujących na udzielanie świadczeń, obejmującą m.in. liczbę oczekujących i średni czas oczekiwania. Przedmiotowe dane fundusz wykorzystuje m.in. w celu realizacji nałożonego na niego, na podstawie art. 97 ust. 3 pkt 1 ustawy, zadania z zakresu określania dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Należy podkreślić, iż kwestie dotyczące dostępu świadczeniobiorców do świadczeń opieki zdrowotnej są ściśle powiązane z wysokością środków finansowych przeznaczonych na realizację świadczeń opieki zdrowotnej. Fundusz nie może wydawać więcej środków finansowych, niż ma określone w planie finansowym.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż w latach 2010–2011 Ministerstwo Zdrowia realizuje program wczesnego wykrywania raka piersi, którego celem jest zmniejszenie zachorowalności i poprawa wykrywalności raka piersi oraz poprawa zgłaszalności kobiet do programu oraz program wczesnego wykrywania raka jelita grubego, którego celem jest m.in. zwiększenie odsetka raków wykrywanych we wczesnych stadiach zaawansowania, a także zwiększenie odsetka wyleczenia chorych na raka jelita grubego. W ramach wskazanych programów świadczeniobiorcy – pacjenci, spełniający kryteria zakwalifikowania do programu, mogą zgłosić się na bezpłatną mammografię lub kolonoskopię. Skierowaniem na badanie jest imienne zaproszenie na bezpłatne badania mammograficzne lub ankieta wypełniona przez osoby gotowe poddać się kolonoskopii oraz podpisana przez lekarza kierującego.

Odnosząc się do zawartych w interpelacji uwag dotyczących dostępu do badań diagnostycznych z zakresu profilaktycznych programów zdrowotnych, uprzejmie informuję, iż Narodowy Fundusz Zdrowia nie zbiera danych dotyczących list oczekujących i średniego czasu oczekiwania na przedmiotowe świadczenia. Fundusz zamieszcza natomiast w systemie informatycznym dane dotyczące wykonania przedmiotowych świadczeń. W załączeniu poniżej przekazuję informacje z Centrali NFZ wskazujące na dane z 2010 i 2011 r.

Rok	Program profilaktyki raka piersi		
	Wartość umowy	Kwota refundacji	Liczba przebadanych osób
2010	86 297 699	83 602 766	980 838
2011	80 241 011	36 719 069	434 138

2010 dane wg stanu na dzień 10 maja 2011 r.

2010 dane wg stanu na dzień 14 lipca 2011 r.

Ponadto w załączeniu^{*)} przekazuję informacje z NFZ dotyczące zgłaszalności w roku 2010 i 2011 do programu profilaktyki raka piersi rozumianej jako zgłoszenie się na badanie mammograficzne po uprzednim otrzymaniu zaproszenia.

Odnosząc się do poruszonych przez pana posła kwestii dostępu do świadczeń z zakresu leczenia stomatologicznego (czasu oczekiwania świadczeniobiorców zgłaszających się do świadczeniodawców z bólem), uprzejmie informuję, iż zgodnie z § 5 rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia stomatologicznego (Dz. U. Nr 140, poz. 1144, z późn. zm.) świadczeniobiorcy zgłaszającemu się z bólem świadczenia gwarantowane są udzielane w dniu zgłoszenia. Należy również pamiętać, że zgodnie z art. 31 ust. 1 ustawy świadczeniobiorca ma prawo wyboru lekarza dentystry spośród lekarzy dentyistów, którzy zawarli umowę o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, z czego wynika, że nie istnieją żadne ograniczenia terytorialne w możliwości korzystania z ww. świadczeń.

W załączeniu przekazuję otrzymane z Narodowego Funduszu Zdrowia zestawienie tabelaryczne prezentujące łączną liczbę osób oczekujących oraz średni rzeczywisty czas oczekiwania w podziale na oddziały wojewódzkie NFZ za okres sprawozdawczy kwiecień 2011 r. do komórek organizacyjnych realizujących świadczenia wskazane w interpelacji. Otrzymane z Centrali Narodowego Funduszu Zdrowia informacje zawierają średni rzeczywisty czas oczekiwania, liczony na podstawie danych o osobach skreślonych z list oczekujących z powodu wykonania świadczenia w ciągu ostatnich 6 miesięcy. Z informacji funduszu wynika również, iż zakres gromadzonych przez NFZ danych dotyczących list oczekujących uniemożliwia wyodrębnienie spośród osób oczekujących do komórki organizacyjnej wyłącznie osób oczekujących na dane świadczenie.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż zgodnie z art. 23 ust. 2 ustawy informacje o prowadzonych przez poszczególnych świadczeniodawców listach oczekujących, liczbie osób oczekujących i średnim czasie oczekiwania na udzielenie poszczególnych świadczeń opieki zdrowotnej oraz o możliwości udzielenia świadczenia przez innych świadczeniodawców posiadających umowę o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej oddział wojewódzki funduszu, właściwy ze względu na miejsce udzielania świadczenia, publikuje na swojej stronie internetowej, aktualizując je co najmniej raz w miesiącu. Przedmiotowe informacje są publikowane w internetowym serwisie „Kolejki oczekujących” dostępnym na stronach internetowych centrali oraz oddziałów wojewódzkich NFZ.

Odnosząc się do pytania dotyczącego wprowadzenia rozwiązań ułatwiających dostęp do świadczeń opieki zdrowotnej, uprzejmie informuję, iż minister zdrowia, w ramach swoich kompetencji, określił

w rozporządzeniach wydanych na podstawie art. 31d ustawy wykaz oraz warunki realizacji gwarantowanych w poszczególnych zakresach świadczeń opieki zdrowotnej wymienionych w art. 15 ust. 2 pkt 1–13 ustawy, w tym świadczeń wskazanych w treści przedmiotowej interpelacji.

Ponadto należy pamiętać, iż zgodnie z art. 57 ustawy ambulatoryjne świadczenia specjalistyczne finansowane ze środków publicznych są udzielane na podstawie skierowania lekarza ubezpieczenia zdrowotnego. Jednakże, ze względu na priorytety związane z dostępem do niektórych świadczeń opieki zdrowotnej, w ust. 2 określono przypadki braku konieczności posiadania skierowania na świadczenia. Skierowanie lekarza ubezpieczenia zdrowotnego nie jest wymagane do świadczeń:

- 1) ginekologa i położnika;
 - 2) dentystry;
 - 3) dermatologa;
 - 4) wenerologa;
 - 5) onkologa;
 - 6) okulisty;
 - 7) psychiatry;
 - 8) dla osób chorych na gruźlicę;
 - 9) dla osób zakażonych wirusem HIV;
 - 10) dla inwalidów wojennych i wojskowych, osób represjonowanych oraz kombatanów;
 - 10a) dla cywilnych niewidomych ofiar działań wojennych;
 - 11) dla osób uzależnionych od alkoholu, środków odurzających i substancji psychotropowych – w zakresie lecznictwa odwykowego;
 - 12) dla uprawnionego żołnierza lub pracownika, w zakresie leczenia urazów lub chorób nabytych podczas wykonywania zadań poza granicami państwa.
- Przygotowywany jest również projekt nowelizacji ustawy zakładający wprowadzenie do powyższego katalogu pediatri. Takie rozwiązanie pozwoli na skrócenie kolejek do lekarzy wąskich specjalności i umożliwi skoncentrowanie się na działalności konsultacyjnej i leczeniu trudnych przypadków z ich dziedziny. Na konieczność wprowadzenia proponowanych rozwiązań zwracali uwagę konsultanci krajowi i wojewódzcy w dziedzinach chorób wewnętrznych i pediatrii.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 2 sierpnia 2011 r.

^{*)} Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Gabrieli Masłowskiej**

**w sprawie możliwości przekształcenia
prawa użytkowania wieczystego
przez najemców mieszkań Skarbu Państwa
(22931)**

Szanowny Panie Marszałku! Odnosząc się do pisma Pana Marszałka z dnia 8 czerwca 2011 r., znak SPS-023-22931/11, przekazującego interpelację pani poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie przepisów ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości, uprzejmie informuję, że stanowisko ministra infrastruktury dotyczące kwestii poruszonych w powyższej interpelacji zostało zamieszczone w odpowiedzi na przedmiotową interpelację, przygotowanej przez ministra sprawiedliwości w piśmie z dnia 30 czerwca 2011 r., znak DL-P-II-31/11.

W związku z praktyką kierowania interpelacji o tej samej treści, z prośbą o udzielenie odpowiedzi, równocześnie do dwóch ministrów, w tym przypadku do ministra sprawiedliwości oraz do ministra infrastruktury, przy piśmie z dnia 24 czerwca 2011 r., znak DL-P-II-071-31/11, minister sprawiedliwości w celu ujednoczenia odpowiedzi na interpelację pani poseł Gabrieli Masłowskiej przekazał ministrowi infrastruktury projekt odpowiedzi na powyższą interpelację. W piśmie z dnia 29 czerwca 2011 r., znak BN1s-0701-647/11/BN-3450, minister infrastruktury przedstawił stanowisko wobec przedłożonego projektu odpowiedzi oraz kwestii poruszonych przez panią poseł Masłowską w ww. interpelacji.

Zamieszczona przez ministra sprawiedliwości w piśmie z dnia 30 czerwca 2011 r., znak DL-P-II-31/11, informacja, iż odpowiedź na przedmiotową interpelację uzgodniona została z ministrem infrastruktury, pozwoliła na uznanie, że minister infrastruktury wywiązał się z obowiązku nałożonego przez Pana Marszałka w piśmie z dnia 8 czerwca 2011 r., znak SPS-023-22931/11.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 3 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Beaty Kempy**

**w sprawie kontraktowania usług medycznych
na 2011 r. w jednostkach służby zdrowia
na terenie pow. oleśnickiego (22938)**

W odpowiedzi na interpelację pani poseł Beaty Kempy, posła na Sejm RP, z dnia 23 maja 2011 r., przesłaną przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu, z dnia 7 czerwca 2011 r. (znak: SPS-023-22938/11), w sprawie kontraktowania świadczeń opieki zdrowotnej realizowanych w 2011 r. na terenie pow. oleśnickiego, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zasady realizacji świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych zostały określone w przepisach ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.), aktach wykonawczych do ww. ustawy oraz zarządzeniach prezesa NFZ dotyczących postępowania w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w poszczególnych rodzajach i zakresach.

Zgodnie z art. 97 ww. ustawy do zakresu działania Narodowego Funduszu Zdrowia należy m.in. określanie jakości i dostępności oraz analiza kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej oraz przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Ponadto, zgodnie z art. 146 ust. 1 ww. ustawy, prezes Narodowego Funduszu Zdrowia określa przedmiot postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, kryteria oceny ofert oraz warunki wymagane od świadczeniodawców.

Odnosząc się do kwestii i pytań zawartych w treści interpelacji, uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż Ministerstwo Zdrowia zwróciło się do Dolnośląskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia z prośbą o zajęcie stanowiska w przedmiotowej sprawie. Zgodnie z wyjaśnieniami uzyskanymi z Narodowego Funduszu Zdrowia płatnik świadczeń przystąpił do kontraktowania świadczeń opieki zdrowotnej na 2011 r. zgodnie z przyjętym planem i w trybie określonym w cytowanej na wstępie ustawie o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, tj. poprzez przeprowadzenie konkursu ofert bądź rokowań. W myśl zapisów art. 107 ustawy zadaniem dyrektora oddziału wojewódzkiego jest m.in. przeprowadzenie postępowania o zawarcie umów o udzielanie świadczeń oraz zawarcie umów zapewniających dostęp do świadczeń, jak i ciągłość ich udzielania. Podstawą wzięcia udziału w ogłoszonym przez oddział wojewódzki NFZ po-

stępowaniu oraz warunkiem koniecznym do zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej jest złożenie przez oferenta oferty. Prawidłowość złożonych ofert pod względem formalno-prawnym oraz merytorycznym kontroluje komisja konkursowa powołana przez dyrektora oddziału NFZ. Postępowanie w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej kończy się rozstrzygnięciem zawierającym wykaz oferentów kwalifikujących się do zawarcia umowy z dyrektorem oddziału wojewódzkiego.

Odnosząc się do pytania postawionego w treści interpelacji, dotyczącego terminów przeprowadzanych przez fundusz postępowań konkursowych, uprzejmie informuję, iż tryb ogłaszania postępowań konkursowych oraz związane z nim terminy uregulowane zostały w rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 15 grudnia 2004 r. w sprawie sposobu ogłaszania o postępowaniu w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej przez Narodowy Fundusz Zdrowia, zapraszania do udziału w rokowaniach, składania ofert, powoływania i odwoływania komisji konkursowej oraz jej zadań (Dz. U. Nr 273, poz. 2719). Zgodnie z §1 pkt 2 przytoczonego rozporządzenia w ogłoszeniu o konkursie ofert zamieszcza się informacje o miejscu i terminie składania ofert, który nie powinien być krótszy niż 14 dni od dnia ogłoszenia. Niemniej jednak poza czasem niezbędnym do prawidłowego sporządzenia oferty należy także uwzględnić dodatkowo terminy wynikające z konieczności przyjęcia pism wysyłanych do oddziałów wojewódzkich funduszu oraz czas niezbędny na wprowadzenie do systemu informatycznego ofert, ich ocenę, wysłanie do oferentów informacji o stwierdzonych brakach oraz umożliwienie ich uzupełnienia.

Mając na uwadze poruszoną w treści interpelacji kwestię dotyczącą kontraktowania świadczeń w zakresie poradni chirurgicznej w Oleśnicy oraz pytanie postawione w treści interpelacji, dotyczące równego traktowania podmiotów publicznych i niepublicznych, uprzejmie informuję, iż w związku z przeprowadzonymi postępowaniami konkursowymi w rodzaju ambulatoryjna opieka specjalistyczna, w tym również postępowaniami uzupełniającymi, zakończonymi na przełomie miesięcy stycznia i lutego br., obawy dotyczące możliwości niewłaściwego zabezpieczenia dostępu do świadczeń w poradni chirurgicznej 02.1500.001.02 na terenie powiatu oleśnickiego są nieuzasadnione. Dostęp ten od dnia 01.01.2011 r. nieprzerwanie zapewnia Powiatowy Zespół Szpitali w Oleśnicy, Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej „Wamed” i Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej „Zdrowie”, a dodatkowo, w wyniku przeprowadzonego postępowania uzupełniającego, również Samodzielny Zespół Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej w Oleśnicy oraz Powiatowy Zespół Szpitali w Oleśnicy (drugie miejsce udzielania świadczeń). Jak wyjaśnia Dolnośląski OW NFZ, oferta SZPZOZ w Oleśnicy – świadczenia w zakresie poradni chirurgicznej – złożona w podstawowym postępowaniu kon-

kursowym, po dokonaniu oceny przez komisję konkursową pod względem spełnienia warunków formalno-prawnych oraz merytorycznych, została odrzucona z powodu niespełnienia wymaganych warunków określonych w przepisach rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia szpitalnego (Dz. U. Nr 140, poz. 1143, z późn. zm.) oraz warunków określonych przez prezesa funduszu na podstawie art. 146 ust. 1 pkt 3 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

Z analizy planu zakupu dla poradni chirurgicznej kontraktowanej w 2011 r. na obszarze powiatu oleśnickiego, w tym miasta Oleśnicy, który wyniósł 415 137 zł (okres finansowania świadczeń od 01.01.2011 r. do 30.06.2011 r.), wynika, iż jest on wyższy od planu z roku 2010 o 7293 zł, uwzględniając analogiczny okres finansowania świadczeń.

Równocześnie w kwestii dotyczącej zawarcia umów na specjalistyczną opiekę ambulatoryjną na okres 6 miesięcy uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż zgodnie z wyjaśnieniami funduszu umowy w rodzaju ambulatoryjna opieka specjalistyczna zostały zawarte w drodze postępowania konkursowego z okresem obowiązywania od 01.01.2011 do 31.12.2012 r. Niemniej jednak z uwagi na planowane wprowadzenie nowego systemu rozliczeniowego JGP (jednorodne grupy pacjentów) w ambulatoryjnej opiece specjalistycznej (AOS) płatnik świadczeń określił poziom finansowania tego zakresu świadczeń w rozbiciu półrocznym. Zgodnie z wyjaśnieniami funduszu w chwili obecnej trwa proces podpisywania aneksów do zawartych ze świadczeniodawcami umów określających warunki finansowania na drugie półrocze 2011 r.

Odnosząc się do pytania dotyczącego zmniejszenia wysokości kontraktów dla świadczeń z zakresu leczenia szpitalnego w Powiatowym Zespole Szpitali w Oleśnicy, uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż omawiany świadczeniodawca posiada zawartą z DOW NFZ umowę od 01.01.2009 r. do 31.12.2011 r. w niżej wymienionych zakresach:

- 03.0002.001.14 świadczenia w izbie przyjęć – UE,
- 03.4000.030.02 choroby wewnętrzne – hospitalizacja,
- 03.4401.030.02 pediatria – hospitalizacja,
- 03.4421.040.02 neonatologia – hospitalizacja,
- 03.4421.140.02 neonatologia – hospitalizacja – N20, N24, N25,
- 03.4450.040.02 położnictwo i ginekologia – hospitalizacja,
- 03.4450.240.02 położnictwo i ginekologia – hospitalizacja – N01, N20,
- 03.4500.030.02 chirurgia ogólna – hospitalizacja,
- 03.4900.008.03 izba przyjęć.

Jak wyjaśnia Narodowy Fundusz Zdrowia, w roku 2011 nie został zakontraktowany z ww. świadczeniodawcą zakres świadczeń 03.4260.030.02 – anestezjo-

logia i intensywna terapia – hospitalizacja. W przeprowadzonym konkursie ofert w zakresie anestezjologia i intensywna terapia – hospitalizacja, dotyczącym obszaru terytorialnego obejmującego powiaty: milicki, oleśnicki, oławski, strzeliński, średzki, trzebnicki, wołowski, wrocławski i miasto Wrocław, oferta omawianego świadczeniodawcy została odrzucona z powodu niespełnienia warunków określonych w przepisach prawa oraz warunków określonych przez prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia na podstawie art. 146 ust. 1 pkt. 3 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, a w szczególności wymagań dotyczących zatrudnienia personelu lekarskiego oraz sprzętowych. Należy nadmienić, że Powiatowy Zespół Szpitali w Oleśnicy nie występował z wnioskiem do DOW NFZ o ogłoszenie postępowania uzupełniającego w tym zakresie świadczeń.

W kwestii dotyczącej finansowania świadczeń w rodzaju leczenie szpitalne należy stwierdzić, że porównanie finansowania w br. świadczeń w powiecie oleśnickim w zestawieniu z uśrednionymi danymi krajowymi i województwa dolnośląskiego wskazuje, iż nakłady finansowe w przeliczeniu na 10 000 mieszkańców w ww. rodzaju świadczeń są:

— w zakresie 03.4400.030.02 choroby wewnętrzne – hospitalizacja dla powiatu oleśnickiego o 8% większe od średniej wojewódzkiej i o 3% większe od średniej krajowej,

— w zakresie 03.4401.030.02 pediatria – hospitalizacja dla powiatu oleśnickiego o 44% większe od średniej wojewódzkiej i o 19% większe od średniej krajowej,

— w zakresie 03.4421.140.02 neonatologia – hospitalizacja – N20, N24, N25 dla powiatu oleśnickiego o 65% większe od średniej wojewódzkiej i o 85% większe od średniej krajowej,

— w zakresie 03.4450.040.02 położnictwo i ginekologia dla powiatu oleśnickiego o 45% większe od średniej wojewódzkiej i o 27% większe od średniej krajowej,

— w zakresie 03.4450.240.02 położnictwo i ginekologia – N01, N20 dla powiatu oleśnickiego o 60% większe od średniej wojewódzkiej i o 60% większe od średniej krajowej.

Jednocześnie nadmieniam, iż Powiatowy Zespół Szpitali w Oleśnicy jest również jedynym realizatorem świadczeń rehabilitacyjnych na terenie powiatu oleśnickiego. Omawiany świadczeniodawca posiada zawartą z DOW NFZ umowę w rodzaju rehabilitacja lecznicza, obowiązującą od 01.01.2011 r. do 31.12.2012 r. w następujących zakresach:

— 05.1310.208.02 – fizjoterapia ambulatoryjna,

— 05.4306.300.02 – rehabilitacja neurologiczna,

— 05.4300.300.02 – rehabilitacja ogólnoustrojowa w warunkach stacjonarnych,

— 05.1300.207.02 – lekarska ambulatoryjna opieka rehabilitacyjna.

Analiza poziomu finansowania świadczeń rehabilitacyjnych w warunkach stacjonarnych wskazuje na

fakt, iż w zestawieniu z uśrednionymi danymi krajowymi nakłady finansowe na 10 000 mieszkańców w ww. rodzaju są dla świadczeń:

— w zakresie 05.4300.300.02 – rehabilitacja ogólnoustrojowa w warunkach stacjonarnych dla Dolnego Śląska o 52% większe od średniej krajowej, w tym:

– dla regionu wrocławskiego o 37% większe od średniej krajowej,

– dla powiatu oleśnickiego o 17% większe od średniej krajowej;

— w zakresie 05.4306.300.02 – rehabilitacja neurologiczna dla Dolnego Śląska o 13% większe od średniej krajowej, w tym:

– dla regionu wrocławskiego o 11% większe od średniej krajowej,

– dla powiatu oleśnickiego o 1% większe od średniej krajowej.

W związku z powyższym w opinii funduszu zarzut o drastyczne limitowanie jest w tym przypadku bezzasadny, ponieważ nastąpił faktyczny wzrost finansowania świadczeń realizowanych w Powiatowym Zespole Szpitali w Oleśnicy.

Równocześnie, mając na uwadze poruszone w treści interpelacji pytanie dotyczące zakontraktowania niewielkiej ilości procedur jednodniowych w 2011 r., uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż zgodnie z wyjaśnieniami Dolnośląskiego OW NFZ w 2010 r. umowy na świadczenia opieki zdrowotnej w rodzaju leczenie szpitalne nie zostały przekroczone, wobec czego w opinii funduszu potrzeby mieszkańców powiatu w tym zakresie zostały zabezpieczone na odpowiednim poziomie. Jednocześnie należy podkreślić, iż wszelkie procedury wykonywane w trybie jednodniowym mogą być również wykonywane w trybie hospitalizacji lub hospitalizacji planowej, a środki finansowe przeznaczone na ten rodzaj świadczeń w powiecie oleśnickim były wystarczające.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 20 lipca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**zastępcy prokuratora apelacyjnego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Piotra Klima**

**w sprawie tragicznego wypadku
w centrum handlowym Złote Tarasy
w Warszawie (22970)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 13 czerwca 2011 r., sygn. SPS-020-22970/11, skierowane do ministra sprawiedliwości, a przekazane Prokuraturze Apelacyjnej

w Warszawie przy korespondencji z dnia 6 lipca 2011 r. przez Departament Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Generalnej, uprzejmie informuję, że Prokuratura Okręgowa w Warszawie, badając akta sprawy 1 Ds 594/10/1 Prokuratury Rejonowej Warszawa-Śródmieście, uznała, iż umorzone śledztwo o przestępstwo z art. 155 K.k. należy podjąć i kontynuować w celu ustalenia, czy nie doszło do popełnienia przestępstwa z art. 160 § 1 K.k., ewentualnie § 3, przez osobę odpowiedzialną za przestrzeganie bezpieczeństwa na terenie centrum handlowego Złote Tarasy, jak również w związku z zaprojektowaniem, a następnie oddaniem do użytku konstrukcji budowlanej, na której podczas jej działania dochodzi do wypadków.

Prokurator prowadzący postępowanie w niniejszej sprawie odniósł się bowiem w postanowieniu o umorzeniu śledztwa, które sąd utrzymał w mocy, jedynie do występku z art. 155 K.k., natomiast nie dokonał prawnokarnej oceny zdarzenia, tj. wypadku, jakiemu uległ P. J., pod kątem naruszenia przepisów art. 160 § 1 K.k., ewentualnie § 3.

Biorąc pod uwagę treść złożonego w sprawie 1 Ds 594/10/1 zażalenia na umorzenie śledztwa i wskazanie, iż wypadek, jakiemu uległ P. J., nie był jedyny, uznano, iż niezbędne jest uzupełnienie zebranego w sprawie materiału dowodowego celem ustalenia m.in., czy istotnie doszło do innych wypadków w podobnych okolicznościach jak wypadek P. J., a także przeprowadzenie uzupełniających czynności i rozważenie powołania biegłego z zakresu budownictwa.

Uzupełnienie materiału dowodowego w sprawie 1 Ds 594/10/1 w kierunku wskazanym przez Prokuraturę Okręgową w Warszawie pozwoli na dokonanie prawnokarnej oceny zdarzenia w aspekcie czynu z art. 160 § 1 K.k., ewentualnie § 3, a nadto dostarczy materiału do ewentualnego sporządzenia wystąpienia do osób odpowiedzialnych za przestrzeganie bezpieczeństwa na terenie centrum handlowego.

Przedmiotowe postępowanie zostało podjęte i toczy się za sygn. 1 Ds 261/11/1.

Odnosząc się do pytań zawartych w interpelacji załączonej do pisma Pana Marszałka, a złożonej przez posła na Sejm RP pana Józefa Piotra Klimy, uprzejmie informuję, że ograniczenie zakresu postępowania 1 Ds 594/10/1 do czynu z art. 155 K.k. nie było prawidłowe. Jednak błąd powyższy zostanie konwalidowany, gdyż jak wskazano wyżej, postępowanie jest kontynuowane i będą wyjaśniane kwestie ewentualnego narażenia P. J. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, w tym w postaci nieumyślnej.

Pewnym usprawiedliwieniem zaistniałego stanu może być fakt, iż w Prokuraturze Rejonowej Warszawa-Śródmieście-Północ, na której obszarze działania mieści się centrum handlowe Złote Tarasy, odnotowano w okresie od 2008 r. do chwili obecnej łącznie 3 postępowania (w tym dotyczące P. J.), których przedmiotem były zdarzenia zaistniałe na schodach

ruchomych zamontowanych w tymże centrum handlowym.

Jedno z postępowań było prowadzone o czyn z art. 160 § 1 K.k. i w toku tej sprawy dopuszczono dowód z opinii biegłego z zakresu budownictwa, który w przedłożonej opinii podał, że istniejąca konstrukcja schodów ruchomych (o określonym numerze fabrycznym) nie stanowi zagrożenia dla życia lub zdrowia człowieka. Należy nadmienić, że postępowanie to dotyczyło zdarzenia zaistniałego w styczniu 2010 r.

Na chwilę obecną trudno przesądzić, czy zachodzi konieczność wprowadzenia nowych rozwiązań w Prawie budowlanym w tym zakresie.

Z poważaniem

Zastępca prokuratora apelacyjnego
Jarosław Onyszczyk

Warszawa, dnia 29 lipca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie utrudnionego dostępu
do lekarzy specjalistów w woj. łódzkim (22984)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana Johna Abrahama Godsona, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, przekazaną przy piśmie z dnia 15 czerwca 2011 r., znak: SPS-023-22984/11, w sprawie utrudnionego dostępu do lekarzy specjalistów w województwie łódzkim przedstawiam następujące informacje dotyczące kwestii podniesionych przez pana posła.

Podzielał stanowisko pana posła, iż istotnym elementem leczenia schorzeń układu krążenia jest zapewnienie stałej opieki lekarza specjalisty. Województwo łódzkie cechuje rosnąca liczba osób w podeszłym wieku, które aktualnie stanowią ok. 15% populacji mieszkańców tego obszaru. Starzenie się społeczeństwa skutkuje zwiększoną śmiertelnością z powodu chorób sercowo-naczyniowych, powiązanych z innymi schorzeniami, takimi jak np. choroby nowotworowe, pulmonologiczne, cukrzycy.

W opinii konsultanta wojewódzkiego w dziedzinie kardiologii dla województwa łódzkiego, w ciągu ostatnich lat obserwuje się istotnie wzrost liczby pacjentów z chorobami sercowo-naczyniowymi na oddziałach kardiologicznych, kardiologii inwazyjnej, kardiologicznych, w bardzo podeszłym wieku (80–90-letnich). Z informacji uzyskanych od konsultanta wojewódzkiego wynika, iż zwiększyła się liczba oddziałów kardiologicznych, w których wykonuje się zabiegi udrażniania tętnic wieńcowych serca w świe-

żym zawale serca – z 4 w roku 2008 do 11 obecnie, z czego 5 w Łodzi i 6 w takich ośrodkach, jak: Zgierz, Łęczyca, Kutno, Tomaszów Mazowiecki, Belchatów, Sieradz. Funkcjonuje też 6 ośrodków implantacji rozruszników serca.

Ponadto wskaźniki wykonania różnego rodzaju procedur kardiologicznych w przeliczeniu na 1 mln mieszkańców, według danych za rok 2010, lokują województwo łódzkie na średniej pozycji w rankingu w Polsce (w roku 2007 województwo łódzkie plasowało się na końcowych miejscach), co stanowi istotny element poprawy sytuacji w zakresie skrócenia czasu oczekiwania na wizytę u specjalisty. Znaczącej poprawie uległ również wskaźnik liczby kardiologów w przeliczeniu na 10 tys. mieszkańców i aktualnie jest jednym z najwyższych w Polsce.

W kwestii zatrudnienia większej liczby lekarzy specjalistów podkreślenia wymaga fakt, iż liczba miejsc akredytacyjnych do odbywania specjalizacji lekarzy wzrosła w województwie łódzkim z poziomu ok. 60 w 2007 r. do blisko 130 obecnie. Prawie 130 lekarzy odbywa specjalizację z kardiologii, co pozwala sądzić, iż trudna sytuacja w zakresie dostępu do lekarza kardiologa i czasu oczekiwania na wizytę ulegnie poprawie.

Od 1 lipca 2011 r. zaczął obowiązywać nowy system finansowania ambulatoryjnych świadczeń specjalistycznych, wprowadzający kodowanie procedur ICD9, na podstawie których wyznaczono grupy ambulatoryjne. Część procedur specjalistycznych realizowanych dotychczas w szpitalach ma być wykonywana w przychodniach, a lekarze pracujący w poradniach mają otrzymywać refundację za każde zlecone badanie, a nie jak poprzednio – za poradę lekarską. Taki system wiąże się ze zwiększeniem poziomu finansowania ambulatoryjnej opieki specjalistycznej i służyć ma poprawie dostępu pacjentów do kardiologii ambulatoryjnej.

Podkreślenia wymaga również fakt, iż ze środków znajdujących się w dyspozycji ministra zdrowia realizowany jest program zdrowotny pn.: „Narodowy program wyrównywania dostępności do profilaktyki i leczenia chorób układu sercowo-naczyniowego na lata 2010–2012 POLKARD”, którego zasadniczym celem jest wsparcie działań na rzecz ograniczenia umieralności z powodu chorób układu sercowo-naczyniowego w Polsce – poprzez działania na rzecz wyrównywania dysproporcji w dostępie do wysokospecjalistycznych świadczeń zdrowotnych w zakresie kardiologii, kardiologii dziecięcej, kardiologii i neurologii, uwarunkowanych bazą sprzętową. Priorytetem programu jest m.in. doposażenie i wymiana wyeksploatowanego sprzętu w jednostkach zajmujących się diagnostyką i leczeniem chorób układu krążenia.

W 2011 r. w ramach konkursu ofert na realizację zadań w tym programie województwo łódzkie otrzymało dofinansowanie w łącznej kwocie 1 711 265 zł na zakup m.in.: systemów i rejestratorów do 24-godzinnej rejestracji EKG metodą Holtera, systemów (centrale i monitory) dla ośrodków kardiologii dziecię-

cej, aparatu USG Doppler naczyń obwodowych, kardiomonitorów, aparatu do oksymetrii mózgowej, respiratorów, zestawów do trombolizy dotętnicznej, zestawów do mechanicznego udrażniania tętnic wewnętrznych, zestawów do stentowania i angioplastyki tętnic wewnętrznych, cykloergometru rehabilitacyjnego, aparatu EKG, echokardiografu.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 19 lipca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**ministra obrony narodowej
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie monitów z dowództwa
Sił Powietrznych (23033)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie monitów z Dowództwa Sił Powietrznych (SPS-023-23033/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Po przeprowadzeniu przeglądu korespondencji kierowanych w latach 2008–2010 wyspecyfikowano kilkanaście pism w sprawie 36. Specjalnego Pułku Lotnictwa Transportowego, spośród których tylko w jednym znajduje się wzmianka o potrzebie wymiany samolotów tego pułku. Pozostałe pisma to korespondencja bieżąca, dotycząca eksploatacji, dostępności oraz bieżących napraw pojedynczych egzemplarzy statków powietrznych, w której Dowództwo Sił Powietrznych nie stawia wniosków w zakresie pozyskania samolotów dla VIP.

Odnosząc się do pytania dotyczącego opłacalności mającej miejsce obecnie rzekomej dzierżawy samolotów do przewozu najważniejszych osób w państwie, uprzejmie informuję, że zabezpieczenie tego transportu, obecnie realizowane z wykorzystaniem dwóch samolotów Embraer ERJ 170-200 LR, odbywa się na zasadzie czarteru samolotów od przewoźnika narodowego, a nie ich dzierżawy. Funkcjonujące rozwiązanie ma charakter tymczasowy.

Szczegółowe koszty pozyskania nowego dużego samolotu do przewozu VIP mogą być oszacowane dopiero podczas prowadzenia procedury przetargowej na jego zakup.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Grzegorza Roszaka**

**w sprawie możliwości zwolnienia powiatów
z obowiązkowego ubezpieczenia pojazdów,
których właścicielami stały się
na podstawie orzeczenia sądu (23044)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo nr SPS-023-23044/11 z dnia 16 czerwca 2011 r. przesyłające interpelację posła Grzegorza Roszaka w sprawie możliwości zwolnienia powiatów z obowiązkowego ubezpieczenia pojazdów, których właścicielami stały się na podstawie orzeczenia sądów, uprzejmie informuję, że ponieważ interpelacja dotyczy w znacznej części zagadnień znajdujących się we właściwości ministra finansów oraz ministra środowiska, konieczne było pozyskanie ich stanowiska.

W otrzymanym przy piśmie, nr FN-6/0602/104-1/LPM/PHMJ-5668/11, stanowisku ministra finansów, które załączam^{*)}, podsekretarz stanu pan Dominik Radziwiłł wyjaśnia w zakresie przepisów dotyczących obowiązkowego ubezpieczenia komunikacyjnego, że: „powszechny obowiązek zawarcia umowy obowiązkowego ubezpieczenia, jakim jest zgodnie z art. 4 pkt 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152, z późn. zm.) ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej (OC) posiadaczy pojazdów mechanicznych, uwarunkowany jest szczególną społeczną funkcją tego ubezpieczenia, jaką jest ochrona osób trzecich przed skutkami częstych, niekorzystnych zdarzeń powstałych wskutek ruchu pojazdów. Nieprzerwany charakter odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń i zarazem ochrony ubezpieczeniowej daje poszkodowanym w wypadku gwarancję otrzymania należnego odszkodowania. Z drugiej strony umowa tego ubezpieczenia chroni ewentualnego sprawcę wypadku komunikacyjnego przed nadmiernymi obciążeniami finansowymi z tytułu jego odpowiedzialności cywilnej oraz zabezpiecza jego majątek przed nadmiernym uszczupleniem z tytułu tej odpowiedzialności.

W związku z powyższą konstrukcją oraz celem, jakiemu ma służyć przedmiotowe ubezpieczenie, obowiązek ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych ciąży na wszystkich posiadaczach zarejestrowanych pojazdów mechanicznych, z zastrzeżeniem, iż w niektórych sytuacjach istnieje możliwość zawarcia umowy ubezpieczenia krótkoterminowego. Przedmiotowy cel przesądza także o tym, iż w obecnych przepisach nie przewidziano możliwości odstąpienia od obowiązku

zawarcia umowy obowiązkowego OC komunikacyjnego czy zwolnienia z obowiązku zawarcia tej umowy w sytuacji, gdy jego posiadacz, w jakimś okresie, nie chce lub nie może korzystać z pojazdu.

Kolejnym systemowym rozwiązaniem, które ma zapewnić ciągłość ubezpieczenia, jest powiązanie obowiązku zawarcia umowy obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych z rejestracją pojazdu. Zgodnie z art. 29 ust. 1 pkt 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, posiadacz pojazdu jest obowiązany zawrzeć umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych najpóźniej w dniu rejestracji pojazdu mechanicznego. Natomiast w myśl art. 33 pkt 2 tej ustawy umowa ubezpieczenia OC komunikacyjnego ulega rozwiązaniu z chwilą wyrejestrowania pojazdu mechanicznego. Tym samym przez cały okres zarejestrowania pojazdu na jego posiadacza ciąży obowiązek posiadania ważnej umowy ubezpieczenia OC. Przedmiotowe powiązanie ubezpieczenia OC komunikacyjnego z rejestracją pojazdu zostało podyktowane zapewnieniem gwarancyjnego charakteru tego ubezpieczenia i koniecznością zapewnienia skuteczności ochrony osób poszkodowanych w wypadkach komunikacyjnych.

Należy wskazać, iż w przypadku wyrejestrowania pojazdu umowa ubezpieczenia OC komunikacyjnego ulega rozwiązaniu z mocy prawa.

Jednocześnie należy nadmienić, iż pozostawienie czy też unieruchomienie pojazdu na parkingu nie wyklucza sytuacji, w których mogłoby dojść do wystąpienia szkody. W związku z tym, na podstawie przepisu art. 34 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...), za szkodę wyrządzoną w związku z ruchem pojazdu uważa się również szkodę powstałą przy wsiadaniu i wysiadaniu z pojazdu, bezpośrednio przy załadunku i rozładunku pojazdu oraz podczas zatrzymania, postoju lub garażowania. Do wypadków ubezpieczeniowych często dochodzi np. na parkingach, w garażach, podczas wykonywania zabiegów konserwacyjnych. Odpowiedzialność odszkodowawcza powstaje także w sytuacji, gdy do powstania szkody doszło w czasie wsiadania i wysiadania z samochodu, w trakcie otwierania drzwi, gdy szkoda powstała na skutek wybuchu silnika w czasie, kiedy pojazd się nie poruszał.

Należy jednocześnie podkreślić, że w związku z konstrukcją umowy ubezpieczenia w każdym przypadku istnieje możliwość negocjacji z zakładem ubezpieczeń wysokości składki ubezpieczeniowej, np. w związku z mniejszym ryzykiem z uwagi na stałe lub przejściowe wyłączenie pojazdu z ruchu.

Mając powyższe na uwadze oraz odnosząc się do 1 pytania z przesłanej interpelacji, należy wskazać, iż resort finansów nie planuje podjęcia prac legislacyjnych zmierzających do zwolnienia powiatów (posiadaczy zarejestrowanych pojazdów mechanicznych) z obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia OC komunikacyjnego.

Dodatkowo należy wskazać na uregulowania UE dotyczące obowiązkowego ubezpieczenia OC komu-

^{*)} Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

nikacyjnego. Przepis art. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności (wersja ujednolicona) nakłada na każde państwo członkowskie obowiązek zastosowania wszelkich właściwych środków, aby zapewnić objęcie ubezpieczeniem OC z tytułu użytkowania pojazdów, których stałe miejsce postoju znajduje się na jego terytorium. Za terytorium, na którym znajduje się stałe miejsce postoju pojazdu, uważa się zaś terytorium państwa, którego tablicę rejestracyjną pojazd posiada”.

Natomiast pan Bernard Błaszczuk, podsekretarz stanu w Ministerstwie Środowiska, przekazał przy piśmie nr DGOop 070-20/31955/11/PS, które załączam^{*)}, odpowiedź ministra środowiska na zapytanie z interpelacji dotyczące bezpłatnego przekazywania przez powiaty wraków aut do stacji demontażu. Poinformował w nim, że: „Zgodnie z art. 23 ust. 2 ustawy z dnia 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz. U. Nr 25, poz. 202, z późn. zm.) przedsiębiorca prowadzący stację demontażu przy przyjmowaniu pojazdu wycofanego z eksploatacji może pobrać opłatę od właściciela pojazdu. Opłata nie jest pobierana, jeżeli łącznie są spełnione następujące warunki:

- pojazd jest zarejestrowany na terytorium kraju, zgodnie z odrębnymi przepisami;
- pojazd wycofany z eksploatacji:
 - jest kompletny,
 - nie zawiera innych odpadów, które nie pochodzą z danego pojazdu.

Ustawa o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji przewiduje w art. 23 ust. 6 zwolnienie z opłaty, jedynie w przypadku gdy przyjmowane są niekompletne pojazdy Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, Policji oraz jednostek ochrony przeciwpożarowej. Nie przewidziano jednak takiego zwolnienia w przypadku przekazywania pojazdów przez gminy bądź powiaty.

Należy jednak zauważyć, że zgodnie z art. 401c ust. 9 pkt 6 i 6a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, z późn. zm.) Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej przeznacza środki finansowe m.in. na dofinansowanie gmin w zakresie zbierania porzuconych pojazdów wycofanych z eksploatacji oraz na dofinansowanie powiatów w zakresie zbierania pojazdów wycofanych z eksploatacji, nabytych w drodze przepadku w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.).”

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pragnę zauważyć, że stanowią one odpowiedź na większość

wątpliwości i zapytań przedstawionych w interpelacji pana posła Grzegorza Roszaka. Natomiast odnośnie do pytania o wymagania techniczne dla pojazdów, których niespełnienie powoduje uznanie pojazdu za wycofany z eksploatacji, przedstawiam poniższe stanowisko.

Prace nad projektem rozporządzenia w sprawie wymagań technicznych dla pojazdów, których niespełnienie powoduje uznanie pojazdów za pojazdy wycofane z eksploatacji, były prowadzone już w 2004 r., jednakże zostały one przerwane ze względu na wątpliwości Rządowego Centrum Legislacji (RCL) co do zgodności z konstytucją delegacji ustawowej upoważniającej do jego wydania. W związku ze zmianą w 2010 r. delegacji do wydania takiego rozporządzenia, zawartej w ustawie o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji, prace te wznowiono.

Informuję, że w dniu 7 lipca 2011 r. nowy projekt ww. rozporządzenia ministra infrastruktury został rozpatrzony przez Komisję Prawniczą RCL. W wyniku prac Komisji Prawniczej RCL ustalono, że wydanie projektowanego rozporządzenia będzie możliwe po dokonaniu nowelizacji przepisów ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach lub ustawy z dnia 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji. Uwzględniając stanowisko RCL w tej sprawie, pragnę wyjaśnić, że wynika to z braku określenia w przepisach ustawowych organu właściwego do stwierdzenia, że dany pojazd nie spełnia wymagań i w związku z tym jest uznany za wycofany z eksploatacji. Może to skutkować uznaniem regulacji projektowanego aktu wykonawczego za niezgodne z Konstytucją RP. Nie jest jednocześnie możliwe określenie wymagań technicznych, których niespełnienie powoduje uznanie pojazdu za wycofany z eksploatacji w taki sposób, aby właściciel pojazdu, nie dysponując wiedzą specjalistyczną, był w stanie ocenić, czy jego pojazd jest pojazdem wycofanym z eksploatacji.

W konsekwencji uznać należy, że wydanie projektowanego rozporządzenia bez dokonywania stosownych zmian w przepisach ustawowych może prowadzić do naruszenia zasady demokratycznego państwa prawnego i wynikającej z niej zasady zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa.

W świetle powyższego, do czasu wskazania w przepisach ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji organu administracji publicznej właściwego do stwierdzenia, że dany pojazd nie spełnia wymagań technicznych, które będą określone w akcie wykonawczym, nie będzie możliwe zrealizowanie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 3a ust. 1 tej ustawy.

Informuję jednocześnie, że minister infrastruktury zaproponował do projektu ustawy o odpadach, zgłoszonego przez ministra środowiska do rozpatrzenia przez komitet stały Rady Ministrów, dodanie stosownego zapisu, który ma na celu rozwiązanie powstałej sytuacji i doprowadzenie do możliwości wy-

^{*)} Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

dania omawianego rozporządzenia. Projekt ten ma być przedmiotem posiedzenia komitetu stałego Rady Ministrów w dniu 27 lipca 2011 r.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na interpelację posła Marka Zielińskiego**

w sprawie działalności PLL LOT (23049)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 16 czerwca 2011 r., znak: SPS-023-23049/11, złożone w trybie interpelacji poselskiej przez pana Marka Zielińskiego, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie współpracy PLL LOT SA i grupy Impel w obszarze obsługi naziemnej samolotów, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Należy podkreślić, że minister skarbu państwa, działając jako akcjonariusz PLL LOT SA, stosownie do regulacji art. 375 (1) K.s.h., nie może wydawać wiążących poleceń Zarządowi PLL LOT SA dot. prowadzenia spraw spółki. Sfera ta należy do właściwości zarządu, który ponosi pełną odpowiedzialność za jej właściwą realizację. Do tego obszaru w przypadku PLL LOT SA należy również kształtowanie współpracy gospodarczej z podmiotami świadczącymi usługi w zakresie obsługi naziemnej samolotów (agentami handlingowymi).

Na rynku polskim agentem handlingowym wykonującym największą liczbę operacji obsługi naziemnej samolotów jest LS Airport Services SA (LSAS – państwowa osoba prawna, spółka z większościovym udziałem Skarbu Państwa). Spółka ta jako jedyna w Polsce dysponuje odpowiednim sprzętem do obsługi dużych samolotów, m.in.: B767, B747, B777. Posiada również odpowiednio wyszkolony personel i know-how do realizacji skomplikowanych operacji obsługi naziemnej samolotów. LSAS świadczy usługi handlingowe na rzecz PLL LOT SA w portach lotniczych w Warszawie i Krakowie, de facto posiadając status głównego agenta handlingowego PLL LOT SA. Prowadzi także działania w celu rozpoczęcia działalności handlingowej w innych portach regionalnych.

W kwestii współpracy gospodarczej PLL LOT SA z grupą Impel informuję, że od lipca br. Impel Airport Services (podmiot z grupy kapitałowej Impel) realizuje na rzecz PLL LOT SA usługi obsługi naziemnej samolotów w porcie lotniczym w Poznaniu.

Odnosząc się do podniesionej przez pana kwestii, w jaki sposób PLL LOT SA uzasadnia podjęcie negocjacji z firmą niemającą żadnego doświadczenia i nie dającą żadnych gwarancji wysokiej jakości usług, informuję, że podnoszonym przez PLL LOT SA argumentem przemawiającym za wyborem Impel Airport Services jako agenta handlingowego w porcie lotniczym w Poznaniu jest zaoferowany przez ten podmiot niższy poziom stawek opłat za usługi obsługi naziemnej samolotów. Umowa z Impel Airport Services została zawarta w wyniku przeprowadzonych przez PLL LOT SA negocjacji, w wyniku których oferta ww. podmiotu okazała się korzystniejsza od warunków zaproponowanych przez POZ A.S., tj. agenta handlingowego, który do czerwca br. wykonywał jako jedyny podmiot usługi naziemnej obsługi samolotów w porcie lotniczym w Poznaniu.

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Piotra Ołowskiego
i Sławomira Rybickiego**

**w sprawie finansowania
„Programu żuławskiego – 2030”
oraz „Projektu żuławskiego – 2015” (23052)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posłów Piotra Ołowskiego i Sławomira Rybickiego z dnia 9 czerwca 2011 r., znak: SPS-023-23052/11, w sprawie finansowania programu „Kompleksowe zabezpieczenie przeciwpowodziowe Żuław – do roku 2030 (z uwzględnieniem etapu 2015)”, przesłaną według właściwości przez ministra spraw wewnętrznych i administracji pismem z dnia 20 czerwca 2011 r., znak: BMP-0713-1-54/11/MM, uprzejmie informuję, co następuje.

1. Czy wobec przewidywanej reorganizacji, która niewątpliwie wydłuży okres realizacji projektu poza obecną perspektywę finansową, istnieje alternatywne rozwiązanie jego sfinansowania?

Projekt ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z występowaniem skutków powodzi i ich usuwaniem został przygotowany przez ministra spraw wewnętrznych i administracji. Minister środowiska wielokrotnie zgłaszał uwagi do przedmiotowego projektu ustawy, chcąc zawczasu uniknąć problemów, które będą się wiązać z proponowaną w ustawie reorganizacją struktur zarządzania gospodarką wodną. Komitet stały Rady Ministrów w dniu 6 kwietnia 2011 r. przyjął i zarekomendował Radzie Ministrów

projekt ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi, a w dniu 5 maja 2011 r. ww. projekt ustawy został przyjęty przez Radę Ministrów i skierowany do procedowania w Sejmie.

Według informacji przekazanej przez ministra spraw wewnętrznych i administracji kwestia wpływu reorganizacji administracji gospodarki wodnej, proponowanej w ww. projekcie ustawy, na realizację projektów finansowanych ze środków europejskich była konsultowana z Ministerstwem Rozwoju Regionalnego i jest zawarta w uzasadnieniu do przedmiotowego projektu ustawy.

2. Jakie warunki powinny być spełnione, aby „Program żuławski – 2030” został uchwalony przez Radę Ministrów jako program rządowy?

Realizacja „Programu żuławskiego – 2030” jako programu rządowego wiązałyby się z koniecznością uchwalenia stosownej ustawy w tym względzie. Zgodnie z art. 118 Konstytucji RP z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483, z późn. zm.) inicjatywa ustawodawcza przysługuje posłom, Senatowi, prezydentowi Rzeczypospolitej i Radzie Ministrów oraz grupie co najmniej 100 000 obywateli mających prawo wybierania do Sejmu. Minister środowiska w chwili obecnej nie będzie korzystał z ww. prawa w kwestii realizacji „Programu żuławskiego – 2030”.

Wyrażam przekonanie, iż przedstawione wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na pytania zawarte w interpelacji posłów Piotra Ołowskiego i Sławomira Rybickiego.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra obrony narodowej
na interpelację posła Marka Opióły**

**w sprawie informacji
o problemach technicznych i organizacyjnych
w 36. Specjalnym Pułku
Lotnictwa Transportowego
im. Obrońców Warszawy (23056)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Marka Opióły w sprawie informacji o problemach technicznych i organizacyjnych w 36. Specjalnym Pułku Lotnictwa Transportowego im. Obrońców Warszawy (SPS-023-23056/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Po przeprowadzeniu przeglądu korespondencji kierowanych w latach 2008–2010 wyspecyfikowano

kilkanaście pism w sprawie 36. Specjalnego Pułku Lotnictwa Transportowego, spośród których tylko w jednym znajduje się wzmianka o potrzebie wymiany samolotów tego pułku. Pozostałe pisma to korespondencja bieżąca, dotycząca eksploatacji, dostępności oraz bieżących napraw pojedynczych egzemplarzy statków powietrznych, w której Dowództwo Sił Powietrznych nie stawia wniosków w zakresie pozyskania samolotów dla VIP.

Natomiast wspomniana w interpelacji Służba Kontrwywiadu Wojskowego nie posiada w zakresie swoich kompetencji działań związanych z rozpoznawaniem problemów technicznych i organizacyjnych 36. Specjalnego Pułku Lotnictwa Transportowego. Zadania tej służby określone zostały w art. 5 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego (Dz. U. Nr 104, poz. 709, ze zm.).

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uznaje Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Adama Krupy**

**w sprawie wprowadzenia zmian w art. 4
ust. 3 i 4 ustawy o rybactwie śródlądowym,
dających dzierżawcom obwodów rybackich,
będących stroną dotychczasowej umowy
dzierżawy, prawo pierwszeństwa w zawarciu
umowy dzierżawy na dalszy okres (23087)**

Odpowiadając na interpelację pana posła Adama Krupy, znak: SPS-023-23087/11, z dnia 20 czerwca 2011 r. w sprawie wprowadzenia zmian w art. 4 ust. 3 i 4 ustawy o rybactwie śródlądowym, dających dzierżawcom obwodów rybackich, będącym stroną dotychczasowej umowy dzierżawy, prawo pierwszeństwa w zawarciu umowy dzierżawy, uprzejmie informuję, że poniżej zamieszczona odpowiedź została przygotowana w oparciu o informacje przekazane przez Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej i Departament Rybołówstwa Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

Stosownie do obowiązujących przepisów ustawy Prawo wodne przekazanie praw do rybackiego korzystania z publicznych śródlądowych wód powierzchniowych płynących następuje wyłącznie w drodze

przeprowadzonego konkursu ofert, zgodnie z rozporządzeniem z 31 stycznia 2007 r. w sprawie konkursu ofert na oddanie w użytkowanie obwodu rybackiego. Konkurs ofert na oddanie w użytkowanie obwodu rybackiego, ustanowionego na podstawie art. 15 ustawy z 18 kwietnia 1985 r. o rybnactwie śródlądowym, ma na celu przekazanie przez dyrektora RZGW uprawnień, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 2 tej ustawy. Zgodnie z powyższym jedynym uprawnionym do prowadzenia gospodarki rybackiej w danym obwodzie rybackim jest użytkownik rybacki wyłoniony na podstawie przeprowadzonego konkursu ofert.

Gospodarka rybacka na wodach jezior prowadzona jest również na podstawie umów dzierżawy praw rybackiego użytkowania jezior, zawartych z Agencją Nieruchomości Rolnych, w które, zgodnie z art. 217 ust. 6 ustawy Prawo wodne, z dniem 1 stycznia 2006 r. wstąpił dyrektor RZGW. Jednak, co należy wyraźnie podkreślić, przedmiotem tych umów dzierżawy było i jest prawo rybackiej dzierżawy jezior, a nie użytkowania obwodu rybackiego. Zgodnie z brzmieniem art. 217 ust. 5a ustawy Prawo wodne, w związku z przepisami ustawy z 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa, agencja dysponowała jedynie prawem do powierzonego jej mienia, czyli jezior, a nie wód obwodu rybackiego. Z uwagi na powyższe pozostałe wody obwodów rybackich (cieki łączące jeziora) nie mogły być przedmiotem umowy z ANR. Dlatego też stoję na stanowisku, że przepisy art. 4 ust. 1 pkt 2 oraz art. 4 ust. 3 i 4 znowelizowanej ustawy o rybnactwie śródlądowym nie dotyczą umów, o których mowa w art. 217 ust. 5a ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne, tj. umów dzierżawy praw rybackiego użytkowania jezior zawartych z Agencją Nieruchomości Rolnych, bowiem jednoznacznie wskazują, że prawo pierwszeństwa w zawarciu umowy na dalszy okres przysługuje jedynie osobom władającym obwodem rybackim na podstawie umowy zawartej z właściwym organem administracji publicznej.

Poniżej przedstawiam odpowiedzi na pytania zadane przez posła Adama Krupę w interpelacji.

1. Czy resortowi środowiska znany jest problem związany z dzierżawami obwodów rybackich?

Informuję, że znana jest Krajowemu Zarządowi Gospodarki Wodnej sytuacja dzierżawców, którzy przez wiele lat prowadzili gospodarkę rybacką na jeziorach oddanych przez ANR w dzierżawę, jednak obecnie obowiązujące przepisy (art. 4 ust. 1 pkt 2 oraz art. 4 ust. 3 i 4 znowelizowanej ustawy o rybnactwie śródlądowym) nie pozwalają na zastosowanie prawa pierwszeństwa w stosunku do tych podmiotów, co zostało wyjaśnione powyżej.

2. Jak resort środowiska widzi realizację dokonanych stosownych zmian w zapisach ustawy o rybnactwie śródlądowym w kontekście uregulowania ww. problemu?

Odnosząc się do dokonywania zmian w zapisach ustawy o rybnactwie śródlądowym wyżej wspomnianej ustawy, informuję, że resort środowiska nie jest

odpowiedzialny za tworzenie przepisów dotyczących rybnactwa śródlądowego.

3. Jak kształtuje się polityka podmiotów decydujących w sprawie dalszych dzierżaw obwodów rybackich względem współpracy z obecnymi dzierżawcami?

Odpowiadając na pytanie, informuję, że zarówno prezes KZGW, jak i dyrektorzy RZGW postępują zgodnie z przepisami prawa, które wyraźnie wskazują, że obwód rybacki może posiadać tylko i wyłącznie jednego użytkownika rybackiego wyłonionego w drodze przeprowadzonego konkursu ofert.

4. Jakie jest stanowisko RZGW, przyjmując, że głównymi użytkownikami umów Agencji Nieruchomości Rolnych Skarbu Państwa są byli pracownicy państwowych gospodarstw rybackich, którym zaproponowano taką formę dalszej możliwości pracy w zawodzie rybaka, co miała dać im możliwość utrzymania rodzin?

Odnosząc się do sytuacji dotychczasowych dzierżawców prawa rybackiego użytkowania jezior, informuję, że mają oni prawo wzięcia udziału w ogłoszonym przez dyrektora RZGW konkursie ofert i w przypadku uzyskania najwyższej liczby punktów zawarcia umowy użytkowania, zgodnie z obecnie obowiązującymi przepisami.

5. Jak resort środowiska widzi możliwość wykorzystania środków z programu PO „Ryby” bez możliwości przedłużenia dzierżawy na czas okresu rozliczenia umowy między beneficjentem a ARMiR, gdyż w chwili obecnej brak możliwości przedłużenia umowy na dzierżawę uniemożliwia wykorzystanie środków finansowych w ramach funduszy unijnych?

Informuję, że wdrażanie przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa programu PO „Ryby” jest nadzorowane przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi (MRiRW) Departament Rybołówstwa.

Jak wynika z pisma zastępcy dyrektora Departamentu Rybołówstwa MRiRW, znak: RYB-r-MB-993-21/11(2936), z dnia 6 lipca 2011 r. nie ma możliwości wykorzystania środków z programu PO Ryby 2007–2013 przez użytkowników obwodów rybackich, w przypadku gdy umowa, na podstawie której podmiot władający obwodem rybackim (jest uprawniony do rybnactwa w rozumieniu art. 4 ustawy z dnia 18 kwietnia 1985 r. o rybnactwie śródlądowym), kończy się wcześniej niż upływa „okres rozliczenia umowy o dofinansowanie operacji między beneficjentem a Agencją Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa”. Przepisy regulujące funkcjonowanie PO Ryby 2007–2013 określają, iż okres ten obejmuje czas realizacji operacji oraz 5 lat od dokonania płatności końcowej przez ARiMR. Zgodnie z rozporządzeniem ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 7 września 2009 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania, wypłaty i zwracania pomocy finansowej na realizację środków objętych osią priorytetową 2: Akwakultura, rybołówstwo śródlądowe, przetwórstwo i obrót produktami rybołówstwa i akwakultury, zawartą w Programie

Operacyjnym „Zrównoważony rozwój sektora rybołówstwa i nadbrzeżnych obszarów rybackich” 2007–2013” (Dz. U. Nr 147, poz. 1193, z późn. zm.), wnioskodawca zobowiązany jest do przedłożenia wraz z wnioskiem o dofinansowanie „kopii dokumentu potwierdzającego prawo do dysponowania nieruchomością na cel związany z realizacją operacji – w przypadku gdy wymaga tego specyfika operacji”.

Wyrażam przekonanie, iż przedstawione wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na pytania przesłane w interpelacji pana Adama Krupy.

Sekretarz stanu
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Aleksandra Chłopka**

**w sprawie propozycji
Ministerstwa Sprawiedliwości, aby orzekać
wyroki dla stadionowych chuliganów
w specjalnym pomieszczeniu znajdującym się
na stadionie (23113)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Aleksandra Chłopka w sprawie propozycji Ministerstwa Sprawiedliwości dotyczących tzw. rozprawy odmiejscowionej, przekazaną przy piśmie z dnia 30 czerwca 2011 r., SPS-023-23113/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

W Ministerstwie Sprawiedliwości we wrześniu 2010 r. opracowano plan działań przygotowujących wymiar sprawiedliwości w Polsce do wypełniania ciężących na nim obowiązków w czasie trwania Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012.

W planie zadań Ministerstwa Sprawiedliwości w związku z mistrzostwami UEFA EURO 2012 zawarto zobowiązanie do monitorowania stanu prawnego i inicjowania koniecznych zmian legislacyjnych.

W związku z tym w Ministerstwie Sprawiedliwości przygotowano projekt ustawy o zmianie ustawy Kodeks karny, ustawy Kodeks postępowania karnego, ustawy Kodeks karny wykonawczy, ustawy Kodeks wykroczeń oraz niektórych innych ustaw. Projekt ten został przekazany do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w celu dołączenia projektowanych unormowań do opracowanego w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji projektu związanego z przygotowaniem do Euro 2012.

Obecnie trwają w tym zakresie prace legislacyjne w Sejmie, podczas których projektowi nadano tytuł: projekt ustawy o zmianie ustawy o bezpieczeństwie

impres masowych oraz o zmianie niektórych innych ustaw, a także o zapewnieniu bezpieczeństwa w związku z organizacją Turnieju Finałowego UEFA Euro 2012 (druk nr 4281).

Proponowane zmiany w istotnym zakresie związane są z Mistrzostwami Europy w Piłce Nożnej Euro 2012, które będą przeprowadzone na terytorium Polski i Ukrainy. Projektowane rozwiązania mają jednak charakter uniwersalny i pozwolą na zwiększenie efektywności ochrony realizowanej normami prawa karnego oraz skuteczności i sprawności działań organów ścigania i organów wymiaru sprawiedliwości nie tylko w czasie tych mistrzostw, lecz wywrą również trwale pozytywne skutki w płaszczyźnie kryminalnopolitycznej oraz w płaszczyźnie funkcjonowania tych organów.

W projekcie zaproponowano m.in. wprowadzenie instytucji tzw. rozprawy odmiejscowionej.

Koncepcja tzw. rozprawy odmiejscowionej polega na tym, że w postępowaniu karnym oraz w postępowaniu w sprawach o wykroczenia, w trybie przyspieszonym, rozprawa odbywa się w ten sposób, iż oskarżony (obwiniony) i jego obrońca, jeżeli został ustanowiony, znajdują się poza budynkiem sądowym, w miejscu zatrzymania oskarżonego (obwinionego), i porozumiewają się z sądem przy użyciu urządzeń technicznych umożliwiających przeprowadzenie tych czynności na odległość wraz z jednoczesnym oraz bezpośrednim przekazem obrazu i dźwięku.

Proponowane rozwiązania mają na celu usprawnienie i uproszczenie postępowań prowadzonych w trybie przyspieszonym o przestępstwa i wykroczenia, w szczególności dotyczących czynów zabronionych popełnianych w związku z imprezami masowymi. Celom tym ma służyć przede wszystkim zrezygnowanie z obowiązku doprowadzania zatrzymanych oskarżonych (obwinionych) do sądu i zaoszczędzenie tym samym policyjnych sił i środków, które mogą być w tym czasie skutecznie wykorzystane do ochrony porządku publicznego. Poza tym, w oparciu o projektowane rozwiązania, powinna również nastąpić koncentracja i przyspieszenie czynności procesowych w toku dochodzenia i czynności wyjaśniających, które byłyby prowadzone w zasadzie wyłącznie na miejscu zdarzenia. Konsekwencją proponowanych rozwiązań byłoby też umożliwienie załatwienia większej ilości spraw prowadzonych w tym trybie przez sędziego w danym czasie. Sprawy te toczyłyby się bowiem szybciej za pośrednictwem łączności transmisyjnych, pozwalając na oszczędność czasu potrzebnego na doprowadzenie oskarżonych (obwinionych) na salę sądową i wyprowadzanie ich do pomieszczeń dla zatrzymanych w sądzie, nieraz kilkukrotnie (np. z powodu narady przed ogłoszeniem postanowienia), konwojowanie kolejnych podsądnych itd. Poza tym istniałaby perspektywa wykorzystania tych samych urządzeń technicznych także w celu przesłuchania świadków i biegłych, którzy znajdowałiby się w miejscu zatrzymania sprawcy (np. w związku z imprezą masową),

bez konieczności wzywania ich do sądu i tym samym szybszego zakończenia rozprawy.

W ocenie Ministerstwa Sprawiedliwości projektowane rozwiązania pozostają w zgodności ze statuowaną w art. 45 ust. 1 Konstytucji RP zasadą sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez sąd, a także procesowymi zasadami bezpośredniości, kontradyktoryjności, obrony i jawności. Należy również stanąć na stanowisku, że konstrukcja tzw. rozprawy odmiejscowionej realizuje standardy wynikające z przepisów Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności oraz orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w zakresie zapewnienia efektywnego prawa do obrony.

W tym miejscu warto jedynie wskazać, że w literaturze przedmiotu wypowiedziano pogląd o zgodności tej formy z zasadami procesu karnego. W szczególności stwierdzono, że to, iż dana osoba podczas przesłuchania fizycznie znajduje się w innym miejscu, samo w sobie nie umniejsza wartości dowodu. Widząc przesłuchiwanego, można ocenić jego reakcje. Podkreślono, że nie ma – przynajmniej jeśli chodzi o kraje *civil law* – wiarygodnych danych wskazujących na ewentualne różnice w ocenie wyjaśnień oskarżonego składanych w drodze wideokonferencji czy też co do wysokości kar orzekanych wobec oskarżonego biorącego udział w rozprawie na odległość (A. Lach „Udział oskarżonego w czynnościach procesowych w drodze wideokonferencji”, *Prok. i Prawo* 2009, nr 9, s. 30–31).

Podobnie stwierdzono, że nie ma żadnej kolizji przesłuchania lub udziału w rozprawie przez oskarżonego na odległość z zasadą swobodnej oceny dowodów czy zasadą obrony. W odniesieniu do tej ostatniej należy mu stworzyć takie warunki techniczne, które umożliwiłyby poufne porozumiewanie się oskarżonego i obrońcy (*ibidem*, s. 31). Wreszcie zaakcentować wypada wyrażone w tym samym miejscu słuszne zapatrywanie, że w świetle art. 374 § 1 K.p.k. obecność oskarżonego na rozprawie nie oznacza tylko osobistego stawienia się przez niego na sali rozpraw. Mowa jest wszak o obowiązkowej obecności na rozprawie, a nie na sali rozpraw. W przypadku wideokonferencji jest zaś wyświetlony na ekranie wizerunek oskarżonego i można się z nim komunikować w czasie rzeczywistym. Oskarżony ma także możliwość widzenia sali rozpraw i innych uczestników postępowania. Udział w drodze wideokonferencji jest poza tym udziałem osobistym, a nie przez przedstawiciela lub w inny sposób (*ibidem*, s. 32).

Na gruncie proponowanych rozwiązań nie znajduje uzasadnienia pogląd o możliwości wpływu faktu prowadzenia dochodzenia w trybie przyspieszonym, mającym się następnie w stadium jurysdykcyjnym toczyć w postaci tzw. rozprawy odmiejscowionej, na sposób gromadzenia dowodów i dokonane ustalenia w postępowaniu przygotowawczym.

Po pierwsze, dochodzenie w opisywanym wypadku toczy się w taki sam sposób, wskazany w art. 517c

K.p.k., jak w każdym innym postępowaniu przyspieszonym, w którym oskarżony ma zostać doprowadzony do sądu lub być zobowiązany do stawienia w sądzie (art. 517b § 1 i 3 K.p.k.). Po drugie, postępowanie przyspieszone stanowi tryb fakultatywny i w razie, gdy w ramach ograniczeń istniejących w toku dochodzenia prowadzonego w tym trybie (krótki czas trwania, węższy zakres prowadzonego postępowania dowodowego) nie można dokonać wystarczających ustaleń dotyczących kwestii popełnienia przez daną osobę czynu zabronionego, należy odstąpić od jego stosowania i prowadzić postępowanie przygotowawcze w formie dochodzenia zwykłego (na etapie sądowym będzie rozpatrywana sprawa w trybie uproszczonym) lub śledztwa.

Fakultatywność rozpoznawania spraw w trybie przyspieszonym, w szczególności przy zastosowaniu wideokonferencji, dotyczy również postępowania sądowego. W razie gdyby w konkretnej sprawie stosowanie projektowanej instytucji ograniczało zasadę bezpośredniości lub udział oskarżonego w postępowaniu dowodowym (np. w razie przeprowadzania dowodu z oględzin) w stopniu, który mógłby mieć wpływ na treść ustaleń faktycznych, należy rozprawę przerwać, a po przerwie prowadzić w postępowaniu na rozprawie w trybie przyspieszonym z wyłączeniem sposobu uczestniczenia w niej przez oskarżonego przewidzianego w proponowanym art. 517b § 2a K.p.k. bądź też w innym właściwym trybie (z reguły uproszczonym).

Jak z powyższego wynika, wprowadzenie do systemu prawa karnego procesowego proponowanej instytucji samo przez się nie będzie miało negatywnego wpływu na dokonywanie ustaleń faktycznych i zakres postępowania dowodowego w stadium przygotowawczym oraz realizację zasady trafnej reakcji karnej na etapie sądowego rozpoznania sprawy.

Należy nadmienić, że zastosowanie projektowanych rozwiązań może mieć miejsce zarówno w odniesieniu do sprawców popełniających przestępstwa w obrębie stadionu piłkarskiego, jak też i poza nim. Nie zastrzega się, że zatrzymany oskarżony musi w toku tzw. rozprawy odmiejscowionej przebywać w pomieszczeniu znajdującym się na stadionie, równie dobrze może być to inne miejsce, pod warunkiem że będzie należycie zabezpieczone i przygotowane pod względem technicznym do transmisji.

Instytucja tzw. rozprawy odmiejscowionej niewątpliwie powinna się przyczynić do skuteczniejszej walki ze zjawiskiem przestępczości pseudokibiców, choć oczywiście nie może być traktowana jako remedium w zwalczaniu tej patologii. W tym celu należy bowiem podjąć szereg skoordynowanych działań, zarówno o charakterze legislacyjnym, ale również prewencyjnym i wychowawczym.

W wypadku pozytywnie zakończonego procesu legislacyjnego do polskiej procedury karnej wprowadzona zostanie nowa regulacja, która opiera się na organizacyjnej współpracy wielu osób i instytucji. Przeprowadzenie w ramach ćwiczenia zgrywającego

podmiotów systemu zarządzania kryzysowego przed rozgrywkami UEFA EURO 2012 symulacji rozprawy odmiejscowionej pozwoli na sprawdzenie gotowości wymiaru sprawiedliwości i innych struktur do korzystania z nowych rozwiązań procesowych.

Należy przy tym zauważyć, że zarówno doświadczenia wyniesione z okresu przygotowawczego, jak i wdrożone rozwiązania legislacyjne pozwolą na poprawę bezpieczeństwa imprez sportowych w Polsce, także po zakończeniu rozgrywek turnieju UEFA EURO 2012.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Katarzyny Matusik-Lipiec**

**w sprawie sytuacji pracowników
służby zagranicznej (23117)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Katarzyny Matusik-Lipiec (pismo nr SPS-023-23117/11 z dnia 30 czerwca br.) w sprawie sytuacji pracowników służby zagranicznej, uprzejmie informuję.

Nie mogę podzielić opinii pani poseł o tym, że praktyka stosowana wobec członków służby zagranicznej w zakresie pracy w godzinach nadliczbowych jest niezgodna z obowiązującymi przepisami. Praktyka ta wynika bowiem wprost z przepisów prawa, a w szczególności z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o służbie zagranicznej, który głosi, iż jeżeli wymagają tego potrzeby służby zagranicznej, członek służby zagranicznej wykonuje pracę poza normalnymi godzinami pracy, a w wyjątkowych przypadkach także w niedziele i święta, bez prawa do oddzielnego wynagrodzenia i prawa do czasu wolnego w zamian za czas przepracowany.

Ten szczególny przepis prawa pracy uzasadniony jest specyfiką służby zagranicznej i szczególnymi warunkami wykonywania przez członków służby zagranicznej powierzonych im zadań. Jego treść świadczy też o istotnych różnicach, jakie występują między służbą zagraniczną a służbą cywilną, które skłoniły prawie dziesięć lat temu ustawodawcę do wydzielenia problematyki służby zagranicznej do odrębnej ustawy.

Pragnę zwrócić uwagę pani poseł na to, że stosowanie omawianego przepisu obwarowane jest szere-

giem warunków, których pracodawca jest obowiązany dotrzymać, ilekroć zamierza korzystać z pracy członka służby zagranicznej poza normalnymi godzinami pracy. Należą do nich:

— zaistnienie potrzeby służby zagranicznej, która wymaga pracy w godzinach nadliczbowych;

— zaistnienie wyjątkowego przypadku, który wymaga pracy w niedziele i święta;

— ustawowy zakaz stosowania tego przepisu wobec pracowników będących kobietami w ciąży oraz do członków służby zagranicznej sprawujących pieczę nad osobami wymagającymi stałej opieki lub opiekujących się dziećmi w wieku do 8 lat, chyba że na taką pracę wyrażą oni zgodę;

— bezwzględny przepis gwarantujący członkowi służby zagranicznej prawo do nieprzerwanego 11-godzinnego odpoczynku.

Omawiany przepis jest zatem przepisem szczególnym, który znajduje zastosowanie wyłącznie wówczas, gdy zaistnieją opisane prawem okoliczności, a zachodzi bezwzględna potrzeba świadczenia pracy poza ustalonymi godzinami pracy urzędu. Dotyczy to zwłaszcza wizyt oficjalnych, spotkań dyplomatycznych organizowanych w godzinach wieczornych, sytuacji kryzysowych oraz konieczności niesienia pomocy konsularnej obywatelom polskim w przypadkach nagłych.

Niezależnie od powyższego pragnę poinformować panią poseł, że w roku ubiegłym problematyka ewidencjonowania czasu pracy członków służby zagranicznej była przedmiotem kontroli Państwowej Inspekcji Pracy. W trakcie tej kontroli nie zwrócono uwagi na ewentualność niezgodności przepisów dotyczących czasu pracy w służbie zagranicznej z normami Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej czy też postanowieniami Europejskiej Karty Społecznej.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 21 lipca 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Wziątka**

**w sprawie sytuacji
Państwowej Inspekcji Sanitarnej (23119)**

Szanowny panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Stanisława Wziątka, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie sytuacji Państwowej Inspekcji Sanitarnej, przekazaną do mini-

stra zdrowia przy piśmie nr SPS-023-23119/11 uprzejmie informuję, co następuje.

Zgodnie z ustawą z dnia 24 lipca 1998 r. o zmianie niektórych ustaw określających kompetencje organów administracji publicznej w związku z reformą ustrojową państwa (Dz. U. Nr 106, poz. 668) uległa zmianie ustawa z dnia 14 marca 1985 r. o Inspekcji Sanitarnej (tekst jednolity: Dz. U. Nr 90, poz. 575). Z dniem 1 stycznia 1999 r. główny inspektor sanitarny stał się centralnym organem administracji rządowej podległym ministrowi właściwemu do spraw zdrowia, tym samym z mocy prawa wygasło stanowisko zastępcy ministra zdrowia i opieki społecznej do spraw sanitarno-epidemiologicznych.

Zgodnie z art. 15 ust. 3 ustawy z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. z 2006 r. Nr 122, poz. 851, z późn. zm. w brzmieniu ustalonym przez art. 130 pkt 5b ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej, Dz. U. Nr 112, poz. 654.) stacja sanitarno-epidemiologiczna jest jednostką budżetową będącą podmiotem leczniczym.

Z dniem 1 stycznia 2010 r. wszedł w życie art. 5 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie (Dz. U. Nr 92, poz. 753, z późn. zm.), wprowadzający zmiany w ustawie z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. z 2006 r. Nr 122, poz. 851, z późn. zm.). Na tej podstawie uprawnienia organu założycielskiego w stosunku do wojewódzkich i powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych przysługujące ministrowi właściwemu ds. zdrowia zostały przekazane wojewodom.

Od 1 lipca 2011 r. wojewoda posiada uprawnienia podmiotu tworzącego w stosunku do wojewódzkiej i powiatowej stacji sanitarno-epidemiologicznej (art. 10 ust 4a ustawy z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. z 2006 r. Nr 122, poz. 851, z późn. zm., w brzmieniu ustalonym przez art. 130 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej Dz. U. Nr 112, poz. 654).

Od dnia 1 stycznia 2010 r. minister zdrowia, jak również główny inspektor sanitarny, nie są organami właściwymi w zakresie ustalenia budżetu wojewódzkiej i powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych. Głównym dysponentem środków budżetu państwa dla przedmiotowych jednostek stał się wojewoda.

Należy również podkreślić, że obecna sytuacja w zakresie funkcjonowania finansów publicznych oraz wprowadzona w ustawie budżetowej na 2011 r. reguła wydatkowa ograniczają wzrost wydatków o charakterze uznaniowym tzw. elastycznych oraz nowych wydatków prawnie zdeterminowanych tzw. sztywnych do tempa inflacji + 1%. Sytuacja taka powoduje brak możliwości zwiększania wydatków budżetowych nie tylko dla jednostek Państwowej Inspekcji Sanitarnej, ale również dla innych jednostek sfery budżetowej.

Obecny rząd Rzeczypospolitej Polskiej, z mojej inicjatywy, w sytuacjach, które stwarzały zagrożenie zdrowia publicznego, podejmował stosowne decyzje. Prowadzono działania m.in. przeciwepidemiczne w okresie usuwania skutków powodzi, działania dotyczące wycofania z obrotu nowych narkotyków tzw. dopalaczy oraz wystąpienia na terenie Niemiec ognisk zachorowań wywołanych E. coli O104 (STEC).

Na zabezpieczenie realizacji zadań związanych z sytuacjami kryzysowymi, o których mowa powyżej, w miarę potrzeb uruchamiano środki budżetu państwa, w tym w ramach rezerwy celowej, oraz wprowadzono stosowne nowe przepisy prawne. Osiągnięcie wysokiej efektywności działań w zakresie zdrowia publicznego było i jest możliwe dzięki sprawnie funkcjonującej Państwowej Inspekcji Sanitarnej, pod kierunkiem głównego inspektora sanitarnego.

Podzielim pogląd pana posła, że utrzymanie odpowiedniego standardu działania Państwowej Inspekcji Sanitarnej jest wyzwaniem, które wymaga tworzenia nowych ram prawnych w związku z ustawicznie pojawiającymi się zagrożeniami w zakresie zdrowia publicznego.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 21 lipca 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Beaty Mazurek**

**w sprawie niekorzystnej dla budżetu państwa
i pacjentów refundacji leków francuskiej firmy
Servier Polska (23126)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Beaty Mazurek, pismo znak: SPS-023-23126/11, w sprawie niekorzystnej dla budżetu państwa i pacjentów refundacji leków firmy Servier Polska sp. z o.o. uprzejmie przekazuję następujące informacje.

W ostatnim czasie pojawiły się w prasie artykuły zawierające informacje nierzetelne, niepełne lub wprost mijające się z prawdą. Główna teza artykułów o rzekomych stratach dla Skarbu Państwa jest oczywiście nadużyciem i pozostawia wrażenie chęci świadomego wprowadzenia czytelników w błąd.

Zaprezentowane przez panią poseł dane w ślad za mediami opierają się na błędnym (świadomym bądź nieświadomym) założeniu porównywalności rynku detalicznego i rynku szpitalnego leków w Polsce. Poniżej zestawienie używanych w interpelacji terminów

wraz z wytłumaczeniem rzeczywistych relacji pomiędzy nimi.

1. Cena urzędowa leku – minister zdrowia, w drodze rozporządzenia, ustala cenę urzędową leku. Nie ma ona jednak charakteru ceny sztywnej, lecz ceny maksymalnej (co oznacza, że podmiot wprowadzający lek do obrotu nie może sprzedawać go po cenie wyższej, natomiast możliwa jest sprzedaż po cenie niższej od ceny urzędowej).

2. Limit refundacji (bezpośredni koszt NFZ) – limit refundacji ma związek z ceną urzędową tylko w przypadku, kiedy grupa limitowa tworzona jest na tym właśnie leku (w przypadku dostępnych zamienników limit refundacji ustalany jest w stosunku do najtańszego dostępnego leku z tej grupy) oraz dla produktów leczniczych zakwalifikowanych do poziomu odpłatności pacjenta – bezpłatne.

3. Różnica pomiędzy ceną urzędową a ceną nabywania leku przez szpital: szpitale nabywają leki w procedurze przetargowej na rynku hurtowym. Oznacza to, już w momencie rozpisywania przetargu, pomniejszenie oferowanej ceny o podatek VAT i marżę detaliczną. Dodatkowo korzystają z naturalnego uprzywilejowania powstającego w momencie zamawiania większej ilości leków i możliwości wyboru spośród ofert konkurujących ze sobą hurtowni/producentów. Związanie kosztów zakupu leków w obrocie szpitalnym z ceną urzędową jest ewidentnym nadużyciem, gdyż:

— nie uwzględnia korzyści wymienionych powyżej,

— cena urzędowa ma charakter maksymalnej ceny detalicznej brutto i nie przesądza o wydatkach na refundację (pkt 2),

— cena urzędowa jako cena maksymalna nie stanowi o rzeczywistym koszcie zakupu (pkt 1).

Odnosząc się do pytania w sprawie cen detalicznych brutto produktów leczniczych podmiotu odpowiedzialnego Les Laboratoires Servier oraz podmiotu powiązanego z przedmiotową firmą farmaceutyczną – Anpharm SA Warszawa znajdujące się na wykazach leków refundowanych, uprzejmie informuję, że przedmiotowe ceny nie uległy podwyższeniu od 2008 r. Pragnę natomiast podkreślić, że dla pięciu produktów leczniczych ceny detaliczne brutto zostały obniżone w zakresie od 4,35 zł do 36,42 zł.

Jednocześnie zaznaczam, iż z 66 pozycji lekowych obecnych na wykazach leków refundowanych przynajmniej od grudnia 2009 r. 45 produktom został obniżony limit finansowania w przedziale od 1 gr do 72,61 zł. Oznacza to gorszą pozycję rynkową przedmiotowych produktów spowodowaną wzrostem odpłatności pacjenta i jednocześnie mniejsze koszty poniesione na refundację z środków publicznych. Warto również wspomnieć, że roczna wartość sprzedaży we wspomnianym okresie obu podmiotów spadła z ponad 500 do 430 mln zł, zaś wolumen obrotu obniżył się z prawie 20,6 mln opakowań w 2008 r. do poniżej 18 mln w roku 2010.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że umieszczenie produktów leczniczych na wykazach leków refundowanych reguluje ustawa z 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.). Natomiast ustalenie ceny urzędowej dla przedmiotowych produktów leczniczych reguluje ustawa o cenach z 5 lipca 2001 r. (Dz. U. z 2001 r. Nr 97, poz. 1050, z późn. zm.). Zapisy obu ww. ustaw są przestrzegane przez pracowników Ministerstwa Zdrowia.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 15 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Beaty Mazurek**

**w sprawie programu terapeutycznego
„Leczenie szpiczaka mnogiego
lenalidomidem” (23127)**

Szanowny panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani Beaty Mazurek, poseł na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, przesłaną przy piśmie z dnia 30 czerwca 2011 r. (SPS-023-23127/11), w sprawie programu terapeutycznego „Leczenie szpiczaka mnogiego lenalidomidem”, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

W dniu 16 października 2008 r. Rada Konsultacyjna Agencji Oceny Technologii Medycznych zarekomendowała niefinansowanie produktu leczniczego lenalidomid w leczeniu pacjentów ze szpiczakiem mnogim w ramach wykazu leków refundowanych. Rada konsultacyjna zarekomendowała finansowanie lenalidomidu w leczeniu pacjentów ze szpiczakiem mnogim po niepowodzeniu lub nietolerancji terapii talidomidem z deksametazonem w ramach terapeutycznego programu zdrowotnego, po obniżeniu kosztów terapii do poziomu terapii bortezomibem.

Ze względu na potrzebę pacjentów dostępu do produktu leczniczego lenalidomid oraz mając na względzie możliwości finansowe płatnika publicznego, minister zdrowia przystąpił do negocjacji ceny z podmiotem odpowiedzialnym. Po wielomiesięcznych rozmowach osiągnięto kompromis cenowy. W związku z powyższym minister zdrowia zwrócił się z prośbą do konsultanta krajowego w dziedzinie hematologii o wskazanie warunków i zakresu realizacji programu terapeutycznego z wykorzystaniem przedmiotowego produktu leczniczego. Następnie minister

zdrowia zlecił prezesowi Agencji Oceny Technologii Medycznych niezwłoczne przygotowanie rekomendacji dla programu terapeutycznego z wykorzystaniem produktu leczniczego lenalidomid.

Należy podkreślić, iż w chwili obecnej Narodowy Fundusz Zdrowia finansuje ze środków publicznych produkt leczniczy lenalidomid w ramach programu terapeutycznego: chemioterapia niestandardowa.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 20 lipca 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Brejzy
oraz grupy posłów**

**w sprawie wpływu ustawy o wspieraniu
rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych
na planowanie przestrzenne (23135)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Krzysztofa Brejzy i grupy posłów Klubu Parlamentarnego PO w sprawie ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 106, poz. 675), zwanej dalej ustawą szerokopasmową, przekazuję poniższe wyjaśnienia.

1. Jakie jest stanowisko ministerstwa wobec problemu dotyczącego możliwości dostosowania przez organy gmin miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego do wymogów określonych w ustawie szerokopasmowej w terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy?

Stworzone w ustawie szerokopasmowej rozwiązania legislacyjne stanowią odpowiedź na zidentyfikowane prawne bariery inwestycyjne w zakresie inwestycji telekomunikacyjnych. Bariery te, napotymane przez przedsiębiorców na każdym etapie procesu inwestycyjnego, wynikały zarówno z niewłaściwych, archaicznych regulacji prawnych, jak i z nieprecyzyjnej redakcji przepisów aktów prawnych, pozwalającej na różne, często sprzeczne ze sobą, wykładnie. Rozwiązania ustawy szerokopasmowej są efektem postulatów zgłaszanych zarówno przez stronę samorządową, jak i przez przedstawicieli branży teleinformatycznej, które to przedstawiono w raporcie z prac Międzyresortowego Zespołu ds. Realizacji Programu „Polska cyfrowa” z marca 2009 r.

W ustawie szerokopasmowej zmieniono przepisy odnoszące się do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, zwanych dalej także planami miejscowymi, których treść kształtowana była swo-

bodnie przez organy gminy w ramach tzw. władztwa planistycznego. Uzasadnieniem tych zmian był fakt, iż część planów zawierała pozbawione podstaw liczne zakazy i ograniczenia, tworząc przez to obszary niedostępne dla inwestycji telekomunikacyjnych.

W związku z powyższym zdecydowano się na wprowadzenie regulacji, która zakłada, że żaden plan miejscowy nie może na jakimkolwiek obszarze zakazywać ani uniemożliwiać świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, w szczególności poprzez zakazy lub ograniczenia w lokalizowaniu infrastruktury telekomunikacyjnej, jeżeli taka inwestycja jest zgodna z przepisami odrębnymi. Wskazano też wyraźnie, że dopuszczalne jest realizowanie każdej inwestycji celu publicznego z zakresu łączności, która nie jest sprzeczna z planem miejscowym, choćby plan inwestycji takiej wyraźnie nie przewidywał czy też nie określał wyraźnego przeznaczenia danego terenu na tego rodzaju inwestycje. Zaznaczono przy tym, że przeznaczenie terenu na cele zabudowy wielorodzinnej, rolnicze, leśne, usługowe lub produkcyjne nie jest sprzeczne z lokalizacją inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej, a przeznaczenie terenu na cele zabudowy jednorodzinnej nie jest sprzeczne z lokalizacją infrastruktury telekomunikacyjnej o nieznacznym oddziaływaniu, ponieważ kwestia ta nie była wcześniej uregulowana w jakikolwiek sposób.

W celu dostosowania treści planów miejscowych obowiązujących w dniu wejścia w życie ustawy szerokopasmowej konieczne było uregulowanie stanu przejściowego. Ustawodawca zdecydował o wyznaczeniu gminom 12-miesięcznego terminu na dokonanie odpowiednich zmian. Z kolei, jeżeli treść przedłożonych planów miejscowych nie zostanie w tym terminie dostosowana, obowiązek zmiany planu dla danego obszaru przechodzi na wojewodę, który wydaje w tej sprawie zarządzenie zastępcze. Zmieniony w tym trybie plan wywołuje skutki prawne takie jak miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego.

Procedura wydawania zarządzeń zastępczych, zamieszczona w ustawie szerokopasmowej, nie stanowi nowego rozwiązania ustawodawczego, gdyż funkcjonuje ona na gruncie art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003 r. Nr 80, poz. 717, z późn. zm.)¹⁾. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli rada gminy nie uchwaliła studium, nie przystąpiła do jego zmiany albo uchwalając studium, nie określiła w nim

¹⁾ Por. także art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 7 października 1992 r. o regionalnych izbach obrachunkowych (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 55, poz. 577, z późn. zm.) oraz „Komentarz do art. 11 ustawy z dnia 7 października 1992 r. o regionalnych izbach obrachunkowych” (Dz. U. 01.55.577) w M. Stec (red.), „Regionalne izby obrachunkowe. Charakterystyka ustrojowa i komentarz do ustawy”, Oficyna 2010, dostępny w elektronicznej bazie prawnej LEX. Zarządzenie zastępcze uregulowane jest także w art. 98a ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.), jednakże dotyczy ono spraw personalnych (wygaśnięcie mandatu).

obszarów rozmieszczenia inwestycji celu publicznego o znaczeniu krajowym lub wojewódzkim, ujętych w planie zagospodarowania przestrzennego województwa lub w programach, o których mowa w art. 48 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, wojewoda, po podjęciu czynności zmierzających do uzgodnienia terminu realizacji tych inwestycji i warunków wprowadzenia tych inwestycji do studium, wzywa radę gminy do uchwalenia studium lub jego zmiany w wyznaczonym terminie. Po bezskutecznym upływie tego terminu wojewoda sporządza miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego albo jego zmianę dla obszaru, którego dotyczy zaniechanie gminy, w zakresie koniecznym dla możliwości realizacji inwestycji celu publicznego oraz wydaje w tej sprawie zarządzenie zastępcze²⁾. Przyjęty w tym trybie plan wywołuje skutki prawne takie jak miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego. W tym kontekście warto przywołać pogląd komentatorów, iż bezczynność organów gminy w zakresie podjęcia i przeprowadzenia postępowania w sprawie sporządzenia i uchwalenia studium grozi zastosowaniem przez wojewodę środka nadzoru o charakterze pozytywnym, jakim jest zarządzenie zastępcze³⁾.

2. Czy w czasie prac nad ustawą konsultowano jej treść z przedstawicielami samorządów?

Projekt ustawy szerokopasmowej, w ramach prowadzonych w toku procesu legislacyjnego konsultacji i uzgodnień, w dniu 26 sierpnia 2009 r. był przedmiotem obrad Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego. Rozwiązania w zakresie planów miejscowych przyjęte w ustawie szerokopasmowej zyskały akceptację komisji. Zgłoszono jedynie zastrzeżenie dotyczące terminu na dostosowanie planów miejscowych przez gminy i w efekcie wydłużono go z 6 miesięcy do 12 miesięcy.

3. Czy w czasie prac nad ustawą brano pod uwagę realne możliwości zachowania 12-miesięcznego terminu na zmianę obowiązujących planów?

W pierwotnej wersji projektu ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych termin ten wynosił 6 miesięcy. Jednakże, jak wskazano powyżej, w wyniku jego uzgodnienia z Komisją Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego termin ten uległ wydłużeniu do 12 miesięcy.

4. Czy ministerstwo może zainicjować prace legislacyjne w celu przedłużenia powyższego terminu w taki sposób, aby samorządy mogły dostosować plany bez konieczności ich przekraczania?

5. Czy ministerstwo dopuszcza możliwość zmiany ustawy przez przyjęcie rozwiązania odmiennego od obowiązku zmiany planów, tzn. poprzez wprowadze-

²⁾ Zarządzenie zastępcze uregulowane było także w ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1994 r. Nr 89, poz. 415, z późn. zm.)

³⁾ Por. T. Bąkowski, „Komentarz do art. 12 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Komentarz”, Zakamycze 2004, dostępny w elektronicznej bazie prawnej LEX.

nie przepisu, który umożliwiłby realizację inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej niezależnie od ustaleń miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego?

Ministerstwo Infrastruktury opracowało propozycję zmiany art. 75 ustawy szerokopasmowej poprzez wprowadzenie przepisu, który umożliwił będzie realizację inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej niezależnie od ustaleń zawartych w planie miejscowym oraz bez konieczności oceny dostosowania planów miejscowych do wymogów ustawy szerokopasmowej przez wojewodę. Propozycja taka została także zgłoszona do Klubu Parlamentarnego Platforma Obywatelska i można nad nią procedować jako nad projektem poselskim.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Magdalena Gaj

Warszawa, dnia 21 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Barbary Marianowskiej**

**w sprawie braku uwzględnienia
bezpieczeństwa przeciwpowodziowego,
energetycznego i transportowego mieszkańców
Małopolski przez autorów
„Strategii rozwoju transportu do 2020 r.
(z perspektywą do 2030 r.)” na skutek
zignorowania zadań dotyczących rozwoju dróg
wodnych i żeglugi śródlądowej w Polsce (23139)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Barbary Marianowskiej z dnia 7 czerwca 2011 r., nr SPS-023-23139/11, „w sprawie braku uwzględnienia bezpieczeństwa przeciwpowodziowego, energetycznego i transportowego mieszkańców Małopolski przez autorów „Strategii rozwoju transportu do 2020 r. (z perspektywą do 2030 r.)” na skutek zignorowania zadań dotyczących rozwoju dróg wodnych i żeglugi śródlądowej w Polsce”, uprzejmie przekazuję poniższe stanowisko.

Dziękuję pani poseł za poświęcenie uwagi opracowanemu obecnie w Ministerstwie Infrastruktury dokumentowi planistycznemu pn. „Strategia rozwoju transportu do 2020 r. (z perspektywą do 2030 r.)” (SRT). Dokument ten będzie miał charakter syntetyczny, a jego głównym celem jest wskazanie kierunków rozwoju poszczególnych gałęzi transportu w Polsce, w tym również transportu wodnego śródlądowego. Na obecnym etapie prac do projektu SRT w ramach konsultacji międzyresortowych i społecznych zostało zgłoszonych szereg uwag, które są

obecnie rozpatrywane. Z aktualnego harmonogramu prac nad SRT wynika, że uzupełniona wersja dokumentu zostanie sporządzona w II półroczu br. Dlatego też w ramach czasowych wyznaczonych terminem udzielenia odpowiedzi na interpelację nie jest możliwe wskazanie konkretnego sposobu uwzględnienia w projekcie SRT przekazanych postulatów o charakterze ogólnym. Przedstawione w interpelacji postulaty zostaną wzięte pod uwagę oraz wykorzystane w ramach prac nad kolejną wersją strategii w takim zakresie, na jaki pozwala syntetyczny charakter konstrukcji SRT.

Jednocześnie należy stwierdzić, że znaczna część postulatów przekazanych w interpelacji ma charakter szczegółowy, który w sposób najodpowiedniejszy może być odniesiony do innego dokumentu wieloletniego, opracowywanego obecnie w Ministerstwie Infrastruktury, pn.: „Program rozwoju infrastruktury transportu wodnego śródlądowego w Polsce”. W dokumencie tym zostanie dokonana pogłębiona analiza stanu żeglugi śródlądowej oraz sformułowane będą propozycje poprawy infrastruktury dróg wodnych w Polsce w okresie wieloletnim. Ponadto będzie on również zawierał zapisy odnoszące się do nakładów inwestycyjnych dotyczących konkretnych dróg wodnych, m.in. wskazywanych w interpelacji.

Prace nad programem są prowadzone z udziałem ekspertów branżowych oraz we współpracy ze środowiskiem związanym z żeglugą śródlądową. Biorąc pod uwagę obecny stan zaawansowania prac, należy się spodziewać, że jego ukończenie nastąpi po przyjęciu „Strategii rozwoju transportu do 2020 r. (z perspektywą do 2030 r.)”.

Odpowiadając na zawarte w interpelacji postulaty i zapytania, niniejszym przekazuję następujące informacje.

Postulaty.

Punkty 1–4 poruszają kwestie powiązania polskiego systemu dróg wodnych z krajami sąsiednimi oraz realizacji szeregu wskazanych inwestycji infrastrukturalnych. Odnosząc się do powyższych postulatów, należy stwierdzić, że Ministerstwo Infrastruktury na bieżąco śledzi plany rozbudowy śródlądowych dróg wodnych w Europie, w tym w krajach ościennych. Ministerstwo wnikliwie przeanalizowało możliwości rozbudowy sieci dróg wodnych śródlądowych w standardzie międzynarodowym na terytorium Polski i państw sąsiednich. Wynika z nich, że najbardziej realne jest przeprowadzenie w pierwszej kolejności rewitalizacji Odrzańskiej Drogi Wodnej i oparcie o tę rzekę głównego połączenia wodnego Polski z krajami ościennymi. W trybie obecnie przeprowadzanej przez Komisję Europejską rewizji wytycznych UE w sprawie sieci TEN-T w zakresie drogi wodnej Odry Ministerstwo Infrastruktury postulowało o uwzględnienie w sieci TEN-T kolejnego jej odcinka od Brzegu Dolnego do ujścia Nysy Łużyckiej. Udrożnienie tego odcinka stanowiłoby jeden z etapów rewitalizacji. Pozwoliłoby to otworzyć możliwość połączenia z siecią dróg wodnych w ramach projektu Dunaj – Odra

– Łaba. Istotna dla powodzenia tego projektu jest także budowa kanałów łączących dorzecza ww. rzek na terytorium Republiki Czeskiej i Słowacji. Kwestia ta jest obecnie przedmiotem studium wykonalności, które przyniesie odpowiedź na pytanie o uzasadnienie ekonomiczne takiego przedsięwzięcia. Połączenia lądowe Korytarza CETC-ROUTE 65 zostały uwzględnione w sieci bazowej i kompleksowej TEN-T. Natomiast warunki i niezbędne przesłanki rewitalizacji Odrzańskiej Drogi Wodnej do międzynarodowej klasy żeglowności zostały opisane powyżej. Zapisy odnoszące się do poprawy stanu infrastruktury konkretnych dróg wodnych oraz okresów ich realizacji, w tym dotyczące wymienionej w interpelacji Odrzańskiej Drogi Wodnej oraz Drogi Wodnej Górnej Wisły, zostaną zawarte we wspomnianym wcześniej „Programie rozwoju infrastruktury transportu wodnego śródlądowego w Polsce”.

Odnosząc się szczegółowo do postulatu 2, poruszającego kwestię uwzględnienia w SRT zapisów dotyczących transportu wodnego śródlądowego, zawartych w dotychczasowej „Koncepcji polityki przestrzennego zagospodarowania kraju” z 2001 r., należy stwierdzić, że od 2006 r. prowadzone były prace nad nowym dokumentem „Koncepcja przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” (KPZK). Zostaną one wkrótce sfinalizowane. Projekt KPZK przeszedł już większość niezbędnych etapów procedury wymaganej przy tego rodzaju dokumentach, w tym rozpatrzonej został przez komitet stały Rady Ministrów. Obecnie projekt KPZK został skierowany pod obrady Rady Ministrów, planowane jest jego rozpatrzenie i przyjęcie w lipcu br. Dlatego też odnoszenie się w SRT do dokumentu, który w momencie sporządzenia ostatecznej redakcji strategii nie będzie obowiązywał, nie jest uzasadnione.

Odnosząc się do postulatu 5, który porusza kwestię międzynarodowych połączeń drogami wodnymi na południe od Polski, pragnę poinformować, że aktualnie Ministerstwo Infrastruktury prowadzi rozmowy dotyczące połączenia Dunaj – Odra – Łaba. W drodze memorandum powołana została specjalna polsko – czeska grupa ekspertów w celu opracowania szczegółów technicznych projektu. W ostatnim czasie aktywnie do rozmów włączyła się strona słowacka. Należy nadmienić, że strona czeska, będąca inicjatorem tego przedsięwzięcia, planuje w tym roku z funduszy unijnych zlecić przygotowanie szczegółowego studium wykonalności dla projektu Dunaj – Odra – Łaba. Między innymi na podstawie tego dokumentu podjęta zostanie decyzja w sprawie zasadności budowy tego połączenia.

Nawiązując do poruszonej w interpelacji w punkcie 6 kwestii określenia perspektywy czasowej dla realizacji programu wieloletniego pn. „Budowa drogi wodnej łączącej Zalew Wiślany z Zatoką Gdańską”, informuję, że Ministerstwo Infrastruktury wraz z Urzędem Morskim w Gdyni, jako liderem konsorcjum odpowiedzialnym za wykonanie programu, aktualnie przygotowuje dokumenty niezbędne do nowelizacji

programu. W procesie uchwalania programu w 2007 r. nie wykonano strategicznej oceny oddziaływania na środowisko, nie uwzględniono procedur dotyczących obszarów „Natura 2000” oraz aspektów związanych z potencjalnym transgranicznym oddziaływaniem, dlatego ich przygotowanie wymaga obecnie czasochłonnych i starannych działań i uzgodnień z odpowiednimi podmiotami. Mając na uwadze powyższe, Ministerstwo Infrastruktury opracowało projekt nowelizacji uchwały zawierający aktualizację harmonogramu realizacji przedmiotowego programu do roku 2019.

Zapytania.

Zapytanie nr 1 odnoszące się do postulatów/uwag nr 1–6 brzmi: „Czy Minister Infrastruktury uwzględni powyższe uwagi w zapisach „Strategii rozwoju transportu do roku 2020 (z perspektywą do 2030 r.)?” Odpowiedź na zapytanie nr 1 została przedstawiona powyżej.

Zapytanie nr 2 podnosi kwestię informacji oraz interpretacji przedstawionej na spotkaniu konsultacyjnym SRT i POŚ w Szczecinie przez przedstawiciela firmy konsultingowej CDM na temat możliwości modernizacji i rozbudowy dróg wodnych w Polsce, wobec objęcia znacznej części z nich obszarami Natura 2000. Należy stwierdzić, że firma CDM, pełniąc rolę konsultanta w procesie przeprowadzania strategicznej oceny oddziaływania na środowisko (SOOŚ) dla projektu SRT, jest firmą ze znacznym doświadczeniem w opracowywaniu prognoz oddziaływania na środowisko (POŚ) dla dokumentów strategicznych i dużym dorobkiem w tej dziedzinie. Wymienić można np. prace przy SOOŚ i POŚ dla „Krajowej strategii rozwoju regionalnego”, „Programu budowy dróg krajowych 2008–2012”, prace przy Programie Operacyjnym „Infrastruktura i środowisko” itp. Między innymi dlatego jej przedstawiciel został wskazany jako osoba właściwa do udzielenia odpowiedzi na zapytanie w zakresie ściśle związanym z oddziaływaniem inwestycji na środowisko naturalne na spotkaniu w ramach konsultacji SRT i POŚ. Należy podkreślić, że na możliwość prowadzenia rozbudowy i modernizacji infrastruktury w Polsce we wszystkich gałęziach transportu, w tym transportu wodnego śródlądowego, wpływa szereg czynników, które muszą być wzięte pod uwagę w procesie planistycznym i realizacyjnym. W szczególności dotyczy to uwarunkowań finansowych oraz zagadnień związanych z ochroną środowiska. Tworzone plany modernizacji i rozbudowy dróg wodnych muszą uwzględniać m.in. takie czynniki, jak: znaczna kapitałochłonność inwestycji, ograniczona dostępność środków finansowych oraz powiązanie dróg wodnych z siedliskami gatunków chronionych i szlakami ich wędrówek. Ministerstwo Infrastruktury bierze pod uwagę powyższe uwarunkowania w swoich pracach planistycznych. Wyniki analiz w tym zakresie oraz propozycje konkretnych kierunków inwestycyjnych zostaną zawarte we wspomnianym „Programie rozwoju infrastruktury transportu wodnego śródlądowego w Polsce”.

Zapytanie nr 3 podnosi kwestię powiązania sieci TEN-T w Polsce z planowaną rozbudową i modernizacją dróg wodnych z uwagi na fakt, że Komisja Europejska dofinansowuje inwestycje znajdujące się w sieci TEN-T. Uprzejmie informuję, że prowadzone od dłuższego czasu prace nad rewizją wytycznych UE w sprawie sieci TEN-T zostały uwięzione w 2010 r. przekazaniem do Komisji Europejskiej propozycji rozszerzenia sieci TEN-T w Polsce. Prace prowadzone były z szerokim udziałem partnerów zaangażowanych w problematykę rozbudowy infrastruktury transportowej w Polsce, w tym licznej reprezentacji środowisk regionalnych. Należy spodziewać się, że ostateczne decyzje KE w sprawie nowych wytycznych rozwoju sieci TEN-T w Europie zapadną z początkiem 2012 roku. Zgodnie z informacją zawartą w projekcie SRT strona polska zgłosiła propozycje uzupełnienia sieci TEN-T na terenie Polski o takie elementy infrastruktury transportowej, których realizacja pozwoli na zwiększenie dostępności transportowej obszarów i ośrodków kraju o dużym potencjale ekonomicznym i demograficznym, w oparciu o kryteria zgodne z wytycznymi Unii Europejskiej. Należy podkreślić, że włączenie danych elementów sieci transportowej do sieci TEN-T oznacza nie tylko możliwość ubiegania się o dofinansowanie z Unii Europejskiej, ale też zobowiązanie do ich realizacji w założonym okresie czasowym, a więc zapewnienia krajowego finansowania w niezbędnym zakresie. W takim świetle oraz w kontekście powyższych uwarunkowań należy rozpatrywać podniesioną kwestię możliwości włączenia do sieci TEN-T szerokiego programu rozbudowy dróg wodnych. Niezależnie od powyższego, zarówno Strategia Rozwoju Transportu, jak i przyszły „Program rozwoju infrastruktury transportu wodnego śródlądowego w Polsce” zakładają finansowanie rozbudowy i modernizacji dróg wodnych ze środków UE.

Odnosząc się do podniesionej przez panią poseł w zapytaniu nr 4 kwestii spójności projektu SRT z dokumentem „Plan uporządkowania strategii rozwoju” należy stwierdzić, że dokument ten został opracowany jako jeden z elementów przedsięwzięcia podjętego przez rząd, jakim jest uporządkowanie i ograniczenie liczby obowiązujących dokumentów strategicznych. W ramach nowo powstającego systemu opracowywana jest między innymi strategia rozwoju transportu. Zgodnie z treścią tego dokumentu określa on koncepcję dotyczącą zasad opracowywania nowych strategii rozwoju. Wytyczne do sporządzania strategii zintegrowanych zostały opracowane w 2009 r., przed przystąpieniem do prac nad strategiami i mają charakter kierunkowy. Z tak rozumianymi wytycznymi zgodna jest SRT. Strategia rozwoju transportu przewiduje m.in. stopniową poprawę parametrów eksploatacyjnych określonych śródlądowych dróg wodnych i portów, dostosowanie polskich śródlądowych dróg wodnych do wymogów europejskiej sieci dróg wodnych, poprawę technicznych, organizacyjno-prawnych i ekonomicznych warunków

funkcjonowania żegluga śródlądowej, itp., które to tematy wskazuje „Plan uporządkowania strategii rozwoju”. Zakres wskazywanej w SRT modernizacji transportu wodnego śródlądowego oraz okres czasowy niezbędny dla osiągnięcia zakładanych celów uzależnione są od dostępnego dla tej gałęzi transportu finansowania.

W odpowiedzi na zapytanie 5 dotyczące prywatnej strony internetowej www.zegluga.wroclaw.pl, podejmującej tematykę wodnego transportu śródlądowego i powiązanej z nim gospodarki wodnej, należy stwierdzić, że jest ona znanym źródłem informacji, wykorzystywanym we właściwym zakresie w przez instytucje związane z żeglugą śródlądową. Uprzejmie informuję jednak, że minister infrastruktury nie prowadzi bezpośredniej współpracy z prywatnymi portalami internetowymi. Odnosząc się do kwestii upowszechniania informacji na temat transportu wodnego śródlądowego i promocji tego rodzaju transportu, pragnę przypomnieć, że przy ministrze infrastruktury funkcjonuje Rada ds. Promocji Żegluga Śródlądowej, która zrzesza przedstawicieli armatorów, naukowców i wszystkich tych, którym bliska jest żegluga śródlądowa. Stosowne informacje zamieszczone są na stronie www.mi.gov.pl. Ponadto Ministerstwo Infrastruktury organizuje lub patronuje organizacji wielu konferencji i imprez mających na celu promowanie żegluga śródlądowej w kraju.

Podsumowując przedstawione powyżej informacje, należy jeszcze raz podkreślić, że jednym z głównych czynników wpływających na skalę modernizacji i rozbudowy infrastruktury transportowej w Polsce, w tym transportu wodnego śródlądowego, jest dostępność środków finansowych. Obecnie trwają prace nad rozszerzonymi i uzupełnionymi ramami finansowymi strategii rozwoju transportu, które pozwolą na bardziej dokładne określenie możliwości finansowania inwestycji infrastrukturalnych w transporcie w nadchodzących latach. Z uwagi na konieczność zachowania jednolitego charakteru planowania budżetowego w Polsce oraz wzajemne powiązanie planów długoterminowych powstających w różnych resortach, prace te są wzajemnie koordynowane. Celem powyższych działań jest opracowanie kompleksowych założeń ram finansowych dla strategii zintegrowanych, które następnie zostaną zagregowane w ramach finansowych Średniookresowej Strategii Rozwoju Kraju. Na tej podstawie, po zakończeniu prowadzonych prac analitycznych, będzie możliwe bardziej kompleksowe określenie przyszłej skali i zakresu rozbudowy infrastruktury transportu wodnego śródlądowego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 21 lipca 2011 r.

Odpowiedź

ministra obrony narodowej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Marka Opióły

w sprawie osłony kontrwywiadowczej
polskiego personelu latającego
w 36. Specjalnym Pułku
Lotnictwa Transportowego (23143)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, na interpelację pana posła Marka Opióły w sprawie osłony kontrwywiadowczej polskiego personelu latającego w 36. Specjalnym Pułku Lotnictwa Transportowego (SPS-023-23134/11), uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego (Dz. U. Nr 104, poz. 709, ze zm.), określającym zadania Służby Kontrwywiadu Wojskowego, wskazana jednostka wojskowa – podobnie jak wszystkie inne jednostki organizacyjne podległe lub nadzorowane przez ministra obrony narodowej – podlega stałej, prowadzonej na bieżąco ochronie kontrwywiadowczej SKW.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 21 lipca 2011 r.

Odpowiedź

ministra obrony narodowej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Marka Opióły

w sprawie decyzji o odtajnieniu meldunku
dotyczącego ostrzelania przez polskich
żołnierzy wioski Nangar Khel (23144)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, na interpelację pana posła Marka Opióły w sprawie decyzji o odtajnieniu meldunku dotyczącego ostrzelania przez polskich żołnierzy wioski Nangar Khel (SPS-023-23144/11), uprzejmie informuję, że w dniu odtajnienia przedmiotowego meldunku nie zawierał on informacji niejawnych. W związku z tym szef Służby Kontrwywiadu Wojskowego, jako centralny organ administracji rządowej, będący jednocześnie dysponentem informacji zawartych w meldunku, podjął – zgodnie

z art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. Nr 182, poz. 1228, ze zm.) – decyzję o zniesieniu klauzuli tajności.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 21 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra obrony narodowej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Marka Opióły**

**w sprawie informacji dotyczących katastrofy
w Smoleńsku uzyskanych
przez Wojskową Prokuraturę Okręgową (23148)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, na interpelację pana posła Marka Opióły w sprawie informacji uzyskanych przez wojskową prokuraturę okręgową, dotyczących katastrofy w Smoleńsku (SPS-023-23148/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Wojskowa Prokuratura Okręgowa w Warszawie występowała do szefów polskich służb specjalnych o przekazanie wszelkich posiadanych materiałów mogących pomóc w wyjaśnieniu katastrofy samolotu TU-154M, mającej miejsce w dniu 10 kwietnia 2010 r. w pobliżu lotniska Smoleńsk-Siewiernyj. W następstwie tego działania do prokuratury wpłynęły od kilku służb stosowne materiały, z przeznaczeniem do wykorzystania w toczącym się śledztwie. Wszystkie dokumenty opatrzone są klauzulami niejawności, stąd też brak jest możliwości udzielenia szczegółowej informacji o ich treści i sposobach oraz źródłach pozyskania przez daną służbę.

Ponadto w pierwszym miesiącu śledztwa ze Służby Kontrwywiadu Wojskowego, jak i Służby Wywiadu Wojskowego do Wojskowej Prokuratury Okręgowej w Warszawie wpłynęły materiały niejawne pozyskane przez te służby, a mające związek z prowadzonym śledztwem w omawianej sprawie. Przesłanie ich nastąpiło z inicjatywy tych służb.

Materiały uzyskane od służby partnerskiej Służba Kontrwywiadu Wojskowego przekazała bezzwłocznie Wojskowej Prokuraturze Okręgowej w Warszawie, w niezmienionej formie i treści oraz z zachowaniem nadanej im wcześniej klauzuli niejawności. Jednocześnie pragnę nadmienić, że informacje na ten temat zostały zawarte w sprawozdaniu szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego z działalności SKW za

2010 r., który został udostępniony członkom sejmowej Komisji do Spraw Służb Specjalnych.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 21 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra obrony narodowej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Marka Opióły**

**w sprawie nielegalnego wynoszenia
i udostępniania przez funkcjonariuszy
Służby Wywiadu Wojskowego
materiałów ściśle tajnych (23150)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, na interpelację pana posła Marka Opióły w sprawie nielegalnego wynoszenia i udostępniania przez funkcjonariuszy Służby Wywiadu Wojskowego materiałów ściśle tajnych (SPS-023-23150/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Pragnę zapewnić, że w resorcie obrony narodowej, a także w wojskowych służbach specjalnych, żaden ujawniony przypadek naruszenia zasad postępowania z dokumentami o charakterze niejawnym nie pozostaje bez reakcji właściwych w tych sprawach instytucji oraz przełożonych pracowników, funkcjonariuszy lub żołnierzy, którzy takiego naruszenia mieliby się dopuścić.

W zakresie pytań dotyczących postępowania wyjaśniającego dotyczącego wynoszenia przez funkcjonariuszy Służby Wywiadu Wojskowego materiałów „ściśle tajne” uprzejmie wyjaśniam, że Służba Kontrwywiadu Wojskowego podjęła wspólnie z właściwymi komórkami Służby Wywiadu Wojskowego stosowne działania. Służba Wywiadu Wojskowego nie prowadziła postępowań dyscyplinarnych w tej sprawie. Natomiast, zgodnie z art. 30 ówczesnie obowiązującej ustawy z dnia 22 stycznia 1999 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 196, poz. 1631, ze zm.), nie leżało w zakresie kompetencji Służby Kontrwywiadu Wojskowego prowadzenie kontrolnych postępowań sprawdzających wobec osób pełniących służbę lub zatrudnionych w Służbie Wywiadu Wojskowego.

Odpowiadając na ostatnie pytanie interpelacji pana posła Marka Opióły, uprzejmie informuję, że Wojskowa Prokuratura Okręgowa w Warszawie pro-

wadziła postępowanie karne dotyczące starszego chorążego sztabowego S. Z., o czyn z art. 339 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, ze zm.). W ramach tego postępowania Służba Wywiadu Wojskowego i Służba Kontrwywiadu Wojskowego współpracowała z Wojskową Prokuraturą Okręgową w Warszawie oraz innymi instytucjami w wyjaśnianiu przyczyn nieobecności w służbie wskazanego żołnierza. W toku prowadzonego śledztwa sprawdzeniu i weryfikacji podlegało szereg wersji śledczych założonych przez prokuratora. Postępowanie to zostało umorzono postanowieniem z dnia 19 listopada 2010 r., z uwagi na brak znamion czynu zabronionego.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 21 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej**

**w sprawie przekazania 100% środków
finansowych na usuwanie w pow. kłodzkim
skutków powodzi z lat 1997–2010 (23153)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 29 czerwca 2011 r. (sygn. SPS-023-23153/11) dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pani Moniki Wielichowskiej w sprawie przekazania 100% środków finansowych na usuwanie skutków powodzi w pow. kłodzkim z lat 1997–2010 uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie pragnę zauważyć, że wsparcie z budżetu państwa oraz innych pozabudżetowych źródeł (PHARE, Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, wojewódzkich funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej, środków kredytu z Banku Światowego) udzielone na odbudowę zniszczonej infrastruktury komunalnej (np. drogi, mosty, kładki, kanalizacja, wodociągi i inne) jednostek samorządu terytorialnego województwa dolnośląskiego w latach 1997–2010 wyniosło łącznie ponad 1144 mln zł, w tym dla powiatu kłodzkiego ok. 26 mln zł.

Podkreślić należy, że środki z budżetu państwa przekazywane na odbudowę zniszczonej w wyniku klęsk żywiołowych infrastruktury komunalnej powiększają środki własne jednostek samorządu tery-

torialnego stanowiące udział własny w realizowanych przedsięwzięciach. Stanowią one nie mniej niż 20% wartości realizowanych zadań. Wyjątek stanowi pomoc przeznaczona na usuwanie skutków powodzi z 2010 r. Zgodnie bowiem z art. 35 ust. 3 ustawy z dnia 24 czerwca 2010 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi z maja i czerwca 2010 r. (Dz. U. Nr 123, poz. 835, z późn. zm.), do kwoty dotacji przeznaczonej na ten cel nie stosuje się warunku określonego w art. 128 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.). Oznacza to, że kwota dotacji udzielona jednostkom samorządu terytorialnego na zadania związane z usuwaniem skutków powodzi z 2010 r. może stanowić 100% kosztów realizacji zadania. W konsekwencji jednostki te zwolnione są z obowiązku zabezpieczenia wkładu własnego do realizowanych zadań.

Pragnę nadmienić, iż pomoc finansowa udzielana z rezerw celowych budżetu państwa ma również na celu aktywizowanie samorządów w pozyskiwaniu środków z innych, pozabudżetowych źródeł. Wskazać bowiem należy, iż środki zabezpieczane w rezerwach celowych budżetu państwa przeznaczonych na przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych, przy dużej liczbie zadań wymagających realizacji, nie pozwalają na pokrycie wszystkich potrzeb zgłaszanych przez samorządy. Zwłaszcza że powodzie oraz huragany, które miały miejsce w 2011 r., wymagać będą zaangażowania znacznej ilości środków finansowych przeznaczonych dla osób i rodzin poszkodowanych w wyniku żywiołów oraz na odbudowę najważniejszych elementów infrastruktury komunalnej.

Pragnę poinformować, że w lutym 2011 r. 64 jednostki samorządu terytorialnego województwa dolnośląskiego otrzymały kwotę 68,5 mln zł na przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych. Wśród nich znalazł się powiat kłodzki, który otrzymał pomoc w łącznej wysokości 1,5 mln zł, na II etap odbudowy drogi powiatowej nr 3312D ul. Radkowska w Nowej Rudzie – km 0+000 do 2+450.

Po raz kolejny w 2011 r. wydano też promesy dla 65 jednostek samorządu terytorialnego województwa dolnośląskiego na łączną kwotę 85,6 mln zł, w tym dla powiatu kłodzkiego przyznano dodatkową – największą wśród ww. jednostek – pomoc finansową w wysokości 11,5 mln zł. Samorząd przeznaczy je na następujące zadania:

— Odbudowa drogi powiatowej nr 3312D ul. Radkowska w Nowej Rudzie – km 0+000 do 2+450 – III etap – powódź 2010 r.,

— Odbudowa drogi powiatowej nr 3301D Szczytna – Duszniki-Zdrój – Zieleniec – km 3+200 do 13+160 – I etap – powódź 2009 r.,

— Odbudowa drogi powiatowej nr 3145D Dzbanów – Laskówka – Wojciechowice – Kłodzko – II etap – powódź 2009 r.,

— Odbudowa drogi powiatowej nr 3328D Ścinawka Średnia – Ścinawka Dolna – Gorzuchów, km 0+000 do 7+284 – powódź 2009 r.

Jednostki samorządu terytorialnego zostały poinformowane o tym fakcie w dniu 21 lipca 2011 r. na spotkaniu z ministrem spraw wewnętrznych i administracji w Dolnośląskim Urzędzie Wojewódzkim we Wrocławiu.

Pomoc tę powiększą dodatkowo środki z Funduszu Solidarności Unii Europejskiej. W dniu 4 lipca 2011 r. minister spraw wewnętrznych i administracji podpisał bowiem umowę w sprawie wdrożenia decyzji Komisji Europejskiej przyznającej dotację z Funduszu Solidarności UE. Większość środków Funduszu Solidarności przeznaczona będzie na zrefundowanie wydatków poniesionych w 2011 r. bądź na zadania już realizowane. Przewiduje się, że województwo dolnośląskie otrzyma w tym trybie ok. 4 mln zł.

Mając na uwadze powyższe, należy podkreślić, że pomoc finansowa na realizację zadań związanych z odbudową popowodziową będzie udzielana nadal w miarę posiadanych w budżecie państwa środków na przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych. Niemniej jednak skala zniszczeń, szczególnie z ostatnich lat, sprawia, że dalsze prace w zakresie odbudowy i ich finansowanie będą rozłożone na kolejne lata.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 29 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wojciecha Wilka**

**w sprawie pomocy finansowej dla powodzi
w kontekście umowy dożywocia,
na przykładzie gm. Wilków (23178)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 30 czerwca 2011 r. (sygn. SPS-023-23178/11) dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP, pana Wojciecha Wilka, w sprawie pomocy finansowej dla powodzi w kontekście umowy dożywocia, na przykładzie gminy Wilków, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, iż zasiłek w wysokości do 20 tys. zł lub od 20 tys. zł do 100 tys. zł przysługuje rodzinie lub osobie samotnie gospodarującej, która poniosła straty w wyniku klęski żywiołowej. Z wnioskiem o pomoc może wystąpić, oprócz właści-

ciela, także najemca lokalu mieszkalnego albo budynku mieszkalnego, jeżeli w takim obiekcie prowadzi gospodarstwo domowe. Jednakże w takiej sytuacji pomoc może być udzielona pod warunkiem uzyskania zgody właściciela na przeprowadzenie remontu albo odbudowy budynku mieszkalnego albo lokalu mieszkalnego. W przypadku wyrażenia zgody przez właściciela nie będzie on mógł się ubiegać o pomoc.

Podkreślić należy, iż umowa dożywocia stanowi tytuł do korzystania z budynku/lokalu mieszkalnego. W konsekwencji, jeżeli osoby posiadające ograniczone prawa rzeczowe do nieruchomości, w szczególności najemca, mogą ubiegać się o taki zasiłek, to tym bardziej może go otrzymać osoba posiadająca faktycznie silniejszy tytuł do korzystania z budynku/lokalu mieszkalnego (umowę dożywocia).

Odnosząc się do kwestii związanej z ubieganiem się o zasiłek w przypadku współwłasności nieruchomości, należy podkreślić, że zgodnie z przekazanymi wojewodom informacjami dotyczącymi przyznawania zasiłków celowych na remont albo odbudowę budynku/lokalu mieszkalnego w wysokości do 100 tys. zł (pismo ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 27 maja 2010 r.) oraz zasiłków na odtworzenie budynku/lokalu mieszkalnego w wysokości do 300 tys. zł (pismo ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 24 września 2010 r.), warunkiem niezbędnym do przyznania ww. pomocy jest prowadzenie w dniu wystąpienia klęski żywiołowej gospodarstwa domowego w obiekcie, który uległ zniszczeniu. Pomoc ta przyznawana jest bowiem w formie zasiłku celowego na podstawie art. 39 i 40 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1362, z późn. zm.). Zgodnie z art. 39 ust. 1 ww. ustawy zasiłek celowy może być przyznany do celu zaspokojenia niezbędnej potrzeby bytowej. Zasiłek celowy może być przyznany także osobie albo rodzinie, które poniosły straty w wyniku klęski żywiołowej (art. 40 ust. 2 ww. ustawy). Odpowiednio do powyższego, zasiłki celowe przysługują osobom i rodzinom, które w wyniku strat poniesionych przez siebie gospodarstwie domowym znalazły się w szczególnie trudnej sytuacji, w której nie są w stanie zaspokajać swoich niezbędnych potrzeb bytowych w oparciu o posiadane środki własne. Mając na uwadze powyższe, należy podkreślić, że o ww. zasiłki celowe może ubiegać się każdy ze współwłaścicieli prowadzących w dniu wystąpienia klęski żywiołowej gospodarstwo domowe w zniszczonym obiekcie. W takim przypadku wysokość zasiłku przyznanego poszczególnym współwłaścicielom uzależniona będzie od wysokości ich udziału we współwłasności i wysokości szkód oszacowanych przez osobę posiadającą uprawnienia do szacowania nieruchomości w ich gospodarstwie domowym.

Jak wyżej wskazano, wysokość pomocy zdeterminowana jest wysokością szkód wyrządzonych żywiołem w budynku/lokalu mieszkalnym, oszacowanych

przez osobę posiadającą uprawnienia zawodowe do szacowania nieruchomości (z wyjątkiem zasiłków na remont w wysokości do 20 tys. zł, w przypadku których osoba rezygnuje z oszacowania wielkości szkód przez rzeczoznawcę). Zgodnie z art. 106 ust. 1 ustawy o pomocy społecznej przyznanie świadczeń z pomocy społecznej następuje w formie decyzji administracyjnej. Kwestie prowadzenia postępowania administracyjnego, m.in. w zakresie postępowania dowodowego, określają przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego. Zgodnie z art. 77 K.p.a. organ administracji publicznej obowiązany jest w sposób wyczerpujący zebrać, a następnie rozpatrzyć cały materiał dowodowy. Jako dowód należy dopuścić wszystko, co może przyczynić się do wyjaśnienia sprawy, a nie jest sprzeczne z prawem (art. 75 K.p.a.). Ponadto, jeżeli w sprawie wymagane są wiadomości specjalne, organ może zwrócić się do biegłego lub biegłych o wydanie opinii (art. 84 ust. 1 K.p.a.). Odpowiednio do powyższego, ośrodki pomocy społecznej, ustalając wysokość przysługującego zasiłku, powinny uwzględnić cały materiał dowodowy zgromadzony po wszechstronnym zbadaniu sprawy, z uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów. Podkreślić jednak należy, iż świadczenia pomocy społecznej nie mają charakteru odszkodowania, lecz pomocy socjalnej ukierunkowanej na stworzenie możliwości przywrócenia funkcji mieszkalnych. Wyżej wymienione zasiłki celowe nie stanowią rekompensaty za straty w mieniu poniesione w wyniku klęski żywiołowej. Pomoc ta ma umożliwić poszkodowanym zaspokojenie ich potrzeb mieszkaniowych, których nie mogą realizować wskutek szkód wyrządzonych klęską żywiołową.

Przeznaczenie zasiłku każdorazowo określone jest w decyzji o jego przyznaniu. Decyzja ta powinna uwzględniać indywidualną sytuację osoby poszkodowanej. Do każdej sprawy z zakresu pomocy społecznej należy podejść indywidualnie. Forma wsparcia poszkodowanych, którzy ponieśli straty w związku z wystąpieniem klęski żywiołowej, powinna być bowiem dostosowana do specyficznych potrzeb i sytuacji danej osoby/rodziny, zidentyfikowanych w trakcie rodzinnego wywiadu środowiskowego przeprowadzanego przed wydaniem decyzji w przedmiocie przyznania zasiłku celowego. Celem pomocy jest umożliwienie osobom lub rodzinom poszkodowanym uzyskanie środków na realizację niezbędnych potrzeb bytowych, przy czym nie ma znaczenia, czy potrzeby te realizowane będą w dotychczasowym budynku/lokalu. Jeżeli remont albo odbudowa obiektu nie są możliwe, z kwoty zasiłku może być sfinansowany zakup nowego budynku/lokalu mieszkalnego lub nieruchomości pod budowę budynku/lokalu mieszkalnego w innym miejscu niż dotychczasowe miejsce prowadzenia gospodarstwa domowego. W takim przypadku kwota przyznanej pomocy nie może przekraczać kwoty, która byłaby przyznana na remont/odbudowę obiektu w dotychczasowym miejscu. Odpowiednio do powyższego, zasiłek może zostać przeznaczony na remont innego budynku/lokalu mieszkalnego niż

ten, w którym przed zdarzeniem klęskowym prowadzone było gospodarstwo domowe, w szczególności jeżeli osoba poszkodowana posiada taki obiekt. Odnosząc się do remontu budynku gospodarczego w celu dostosowania go do celów mieszkalnych, podkreślić należy, iż zmiana sposobu użytkowania obiektu podlega rygorom określonym w przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 243, poz. 1623, z późn. zm.). Zgodnie z art. 71 ust. 2 ww. ustawy zmiana sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części wymaga zgłoszenia właściwemu organowi. Zgłoszenia tego należy dokonać przed dokonaniem zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części (art. 71 ust. 4 ustawy Prawo budowlane).

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Krzysztofa Jurgieła**

**w sprawie podwyżek płac pracowników
administracji i obsługi szkół artystycznych
(23181)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do interpelacji pana posła Krzysztofa Jurgieła (SPS-023-23181/11), na którą odpowiedzi udzielono w dniu 5 lipca 2011 r. bezpośrednio panu posłowi i która dotyczyła przyznania dodatkowych środków finansowych z przeznaczeniem na wynagrodzenia dla pracowników administracji i obsługi w szkolnictwie artystycznym stopnia podstawowego i średniego, dla których organem prowadzącym jest Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego, zapewniam, iż w pełni podzielam stanowisko pana posła w sprawie zasadności rozwiązania tego problemu.

Pragnę nadmienić, iż podjąłem w tej sprawie odpowiednie działania mające na celu uwzględnienie w budżecie resortu kultury kwoty 15 mln zł na rok 2011, co umożliwiłoby podwyższenie wynagrodzeń o 400,00 zł (brutto) w przeliczeniu na jeden etat (aktualne uposażenie wynosi 2040,00 zł brutto). Jednakże w związku z decyzją Rady Ecofin o objęciu Polski procedurą nadmiernego deficytu rząd podjął decyzję, iż wynagrodzenia w sferze budżetowej pozostaną na niezmiennym poziomie.

Pragnę zapewnić, że powyższy problem zostanie ponownie przeanalizowany przy końcowych pracach nad projektem ustawy budżetowej w roku 2012.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Monika Smoleń

Warszawa, dnia 2 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Katarzyny Matusik-Lipiec**

**w sprawie nielegalnego pobierania opłat
przez szpitale publiczne (23183)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Katarzyny Matusik-Lipiec, przesłaną przy piśmie Pana Marszałka z dnia 30 czerwca 2011 r., znak: SPS-023-23183/11, w sprawie nielegalnego pobierania opłat przez szpitale publiczne uprzejmie informuję, że stanowisko Ministerstwa Zdrowia w sprawie pobierania dodatkowych opłat za znieczulenie porodu, jak również podejmowania decyzji o sposobie prowadzenia porodu jest niezmiennie. Informuję, że ból porodowy jest zjawiskiem fizjologicznym o złożonym mechanizmie, a każda z rodzących kobiet reaguje na ten stan odmiennie, nie tylko w sferze somatycznej, ale i psychoemocjonalnej. Łagodzenie bólu porodowego stanowi jeden z elementów świadczenia zdrowotnego, definiowanego jako poród – należy przy tym zaznaczyć, że łagodzenie bólu porodowego obejmuje wszystkie metody, których skuteczność została udowodniona naukowo. Decyzja o sposobie prowadzenia porodu, w tym także zastosowania znieczulenia będącego elementem świadczenia, należy do lekarza. Wiąże się to z przepisem art. 4 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty (t.j. Dz. U. z 2005 r. Nr 226, poz. 1943), który stanowi, że lekarz ma obowiązek wykonywać zawód, zgodnie ze wskazaniami aktualnej wiedzy medycznej, dostępnymi mu metodami i środkami zapobiegania, rozpoznawania i leczenia chorób, zgodnie z zasadami etyki zawodowej oraz należytą starannością. Zgodnie z postanowieniami art. 34 ust. 1 i 2 wymienionej ustawy: „Lekarz może wykonać zabieg operacyjny albo zastosować metodę leczenia lub diagnostyki stwarzającą podwyższone ryzyko dla pacjenta, po uzyskaniu jego pisemnej zgody. Przed wyrażeniem zgody przez pacjenta w sytuacji, o której mowa w ust. 1, lekarz ma obowiązek udzielenia mu informacji zgodnie z art. 31”. Przywołany art. 31 ust. 1 ustawy stanowi, że: „Lekarz ma obowiązek udzielać pacjentowi lub jego ustawowemu przedstawicielowi

przystępnej informacji o jego stanie zdrowia, rozpoznaniu, proponowanych oraz możliwych metodach diagnostycznych, leczniczych, dających się przewidzieć następstwach ich zastosowania albo zaniechania, wynikach leczenia oraz rokowaniu”. Tak więc, zgodnie z postanowieniami ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentysty, lekarz podejmuje decyzję o wyborze odpowiedniej metody postępowania leczniczego w oparciu o stwierdzone wskazania i ewentualne następstwa zastosowanej metody. Zgodnie z postanowieniami art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta (Dz. U. z 2009 r. Nr 52, poz. 417, z późn. zm.) pacjent ma prawo do uzyskania od lekarza przystępnej informacji o proponowanych oraz możliwych metodach diagnostycznych i leczniczych, a także dających się przewidzieć następstwach ich zastosowania albo zaniechania, wynikach leczenia oraz rokowaniu.

Informuję, że znieczulenie, w tym znieczulenie zewnątrzoponowe, może być sfinansowane w ramach grupy N01. Zgodnie z postanowieniami rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia szpitalnego (Dz. U. Nr 140, poz. 1143, z późn. zm.) poród jest świadczeniem gwarantowanym. W związku z tym bezpłatne są wszystkie procedury medyczne związane z udzieleniem tego świadczenia. Na podstawie wyjaśnień uzyskanych z Narodowego Funduszu Zdrowia informuję, że do końca pierwszego półrocza 2008 r., tak jak we wcześniejszych latach, przeprowadzanie znieczulenia porodu finansowane było wyłącznie ze wskazań medycznych w ramach świadczenia 5.06.00.0000248 – znieczulenie porodu z wyceną 30 pkt (ok. 350 zł). Od lipca 2008 r. wprowadzono finansowanie w oparciu o katalog JPG, a koszt znieczulenia zewnątrzoponowego do porodu został włączony w wycenę grupy N01 – Poród, która uzyskała wycenę 33 pkt (ok. 1680 zł). Należy jednocześnie wskazać, iż w ramach tej samej procedury rozliczane są również zabiegi operacyjnego ukończenia ciąży na drodze cięcia cesarskiego. Tak więc zgodnie z przytoczonymi wyjaśnieniami znieczulenie porodu jest finansowane ze środków Narodowego Funduszu Zdrowia.

Pragnę również poinformować, że istnieje szereg sprawdzonych metod walki z bólem, niewymagających podejmowania działań inwazyjnych. Zgodnie z „Rekomendacjami Polskiego Towarzystwa Ginekologicznego dotyczącymi postępowania przeciwbólowego w ginekologii i położnictwie” w części II: Leczenie bólu u kobiet ciężarnych, rodzących oraz w połogu (publ.: Ginekol. Pol. 2008, 79, 567-577) „schematy leczenia bólu w położnictwie powinny umożliwiać lekarzowi indywidualizację postępowania terapeutycznego i opierać się na zastosowaniu skutecznych i bezpiecznych metod, zarówno nefarmakologicznych, jak i wykorzystujących środki analgetyczne”. W przytoczonych rekomendacjach przedstawiono szereg uznanych metod postępowania przeciwbólowego, wśród których występuje również znieczulenie zewnątrzoponowe.

ponowe. Zgodnie z naszym stanowiskiem osoba sprawująca opiekę nad rodzącą powinna przedstawić jej pełną informację o niefarmakologicznych i farmakologicznych metodach łagodzenia bólów porodowych. W oparciu o przekazane informacje osoba prowadząca poród oraz kobieta rodząca powinny wspólnie dokonać wyboru najwłaściwszej w danej sytuacji metody łagodzenia bólu porodowego. Decyzje w tej sprawie, w tym terapia przeciwbólowa prowadzona przez lekarza prowadzącego poród, mogą być modyfikowane odpowiednio do sytuacji zdrowotnej ciężarnej i jej potrzeb podczas trwania porodu.

Wychodząc naprzeciw oczekiwaniom społecznym, kierownictwo Ministerstwa Zdrowia podjęło decyzję o konieczności opracowania zasad postępowania medycznego w przypadku nietolerancji przez kobietę rodzącą bólu porodowego – w zakresie nieobjętym postanowieniami rozporządzenia ministra zdrowia w sprawie standardów postępowania oraz procedur medycznych przy udzielaniu świadczeń zdrowotnych z zakresu opieki okołoporodowej sprawowanej nad kobietą w okresie fizjologicznej ciąży, fizjologicznego porodu, położu oraz opieki nad noworodkiem. W dniu 21 czerwca br. zakończyła prace Grupa Robocza do spraw opracowania zasad postępowania medycznego w zakresie łagodzenia bólu porodowego, składająca się ze specjalistów w dziedzinie położnictwa i ginekologii oraz anestezjologii i intensywnej terapii. Grupa ta opracowała model opieki nad kobietą rodzącą, zawarty w dokumencie pn.: „Zasady postępowania medycznego w łagodzeniu bólu porodowego”. Dokument ten został zaakceptowany przez kierownictwo Ministerstwa Zdrowia w dniu 12 lipca br., z rekomendacją podjęcia prac mających na celu nadania tym zasadom charakteru normatywnego. Prace te zostały podjęte.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 21 lipca 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Anny Bańkowskiej**

**w sprawie zmniejszenia dotacji budżetowej
na zasiłki stałe oraz składki
na ubezpieczenie zdrowotne (23184)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją poseł Anny Bańkowskiej, przekazaną na ręce Pana Marszałka pismem z dnia 14 czerwca 2011 r.,

znak: 89/VI/11, a przesłaną do Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej przez pana Wojciecha Nowickiego, podsekretarza stanu zastępcę szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, przy piśmie z dnia 4 lipca 2011 r., znak: DSPA-4810-3512-(1)/11, w sprawie zmniejszenia dotacji budżetowej na zasiłki stałe oraz składki na ubezpieczenie zdrowotne, uprzejmie wyjaśniam.

Właściwe do interpretacji przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.), w tym art. 128 ust. 2 w kontekście dofinansowania z budżetu państwa wypłat zasiłków stałych oraz opłacania składek na ubezpieczenie zdrowotne za osoby pobierające niektóre świadczenia z pomocy społecznej, jest Ministerstwo Finansów.

W związku z powyższym przedkładam w załączeniu stanowisko ministra finansów z dnia 29 lipca 2011 r., znak: FS10/0602/3 interp./676,735/WWP/11, w przedmiotowej sprawie (załącznik).

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 5 sierpnia 2011 r.

Załącznik

Szanowna Pani Minister! W związku z pismem z dnia 13 lipca 2011 r. Nr DPS-III-B-0700-5-1-BL/4029/11 oraz pismem z dnia 27 lipca br. nr DPS-III-B-0700-5-2-BL/4408/11 w sprawie zajęcia stanowiska odnośnie do pytań zawartych w interpelacji posła na Sejm RP pani Anny Bańkowskiej skierowanej do prezesa Rady Ministrów pana Donalda Tuska w sprawie zmniejszenia dotacji budżetowej na zasiłki stałe oraz składki na ubezpieczenie zdrowotne – uprzejmie informuję:

We wstępnej kwocie limitu wydatków na 2011 r. w budżetach województw przewidziano łącznie na:

- wypłaty zasiłków stałych – 560 397 tys. zł, tj. na poziomie 2010 r.,
- opłacanie składki zdrowotnej za osoby pobierające m.in. zasiłek stały – 67 807 tys. zł, tj. na poziomie 2010 r.

Po dokonaniu przez poszczególnych wojewodów podziału wstępnych kwot limitu wydatków dla danej części budżetowej na poszczególne zadania w ustawie budżetowej na rok 2011 zaplanowano łącznie na:

- wypłaty zasiłków stałych – 557 186 tys. zł, co stanowi 99,4% wydatków zaplanowanych w ustawie budżetowej na rok 2010,
- opłacanie składki zdrowotnej za osoby pobierające m.in. zasiłek stały – 81 764 tys. zł, co stanowi 120,6% wydatków zaplanowanych w ustawie budżetowej na rok 2010.

Podziału powyższych kwot na poszczególne gminy dokonali samodzielnie wojewodowie.

Jednocześnie pragnę zauważyć:

Od 1 sierpnia 2009 r. zgodnie z przepisami art. 20 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie (Dz. U. Nr 92, poz. 753, z późn. zm.) – przyznawanie i wypłacanie zasiłków stałych oraz opłacanie składek na ubezpieczenie zdrowotne za osoby pobierające świadczenia z pomocy społecznej – są zadaniami własnymi gmin.

Na realizację powyższych zadań – stosownie do art. 38 ust. 1 i 2 ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie – jednostki samorządu terytorialnego otrzymują z budżetu państwa dotacje, które są ustalone zgodnie z zasadami przyjętymi w budżecie państwa do określania wydatków podobnego rodzaju. Nie oznacza to jednak, że dotacja celowa udzielana z budżetu państwa pokryje w całości (tj. w 100% kosztów realizacji zadania) wydatki związane z wypłatą zasiłków stałych, a w szczególności w przypadku wzrostu liczby świadczeniobiorców.

Z dniem 1 stycznia 2010 r. wszedł w życie przepis art. 128 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) stanowiący, że kwota dotacji celowych dla jednostek samorządu terytorialnego – na dofinansowanie zadań własnych bieżących i inwestycyjnych nie może stanowić więcej niż 80% kosztów realizacji zadania, chyba że odrębne ustawy stanowią inaczej. Przepis ten jest uregulowaniem systemowym odnośnie do dopuszczalnego poziomu dofinansowania zadań własnych jednostek samorządu terytorialnego, mającym zastosowanie tylko w przypadku gdy odrębne ustawy nie stanowią inaczej. W przypadku omawianych zadań ani ustawa o pomocy społecznej (art. 115 tej ustawy został wyłączony ze stosowania), ani ustawa o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie nie określiły poziomu dofinansowania tych zadań własnych. Zatem przyjęta w art. 38 ust. 1 i 2 ogólna zasada ustalania dotacji dla gmin na realizację zadań własnych od dnia 1 stycznia 2010 r. podlega każdorazowo – wobec braku odmiennych uregulowań szczególnych – w toku wykonywania budżetu korekcie poprzez art. 128 ust. 2 ustawy o finansach publicznych.

O wysokości dotacji przekazywanych gminom z przeznaczeniem na wypłatę zasiłków stałych z pomocy społecznej oraz na opłacanie składki zdrowotnej za osoby pobierające niektóre świadczenia z pomocy społecznej, w tym zasiłki stałe decydują wojewodowie.

Z poważaniem

Hanna Majszczyk

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Anny Bańkowskiej**

**w sprawie sytuacji stacji
sanitarно-epidemiologicznych (23185)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 30 czerwca 2011 r. (sygn. SPS-023-23185/11), przekazującego interpelację posła na Sejm RP pani Anny Bańkowskiej w sprawie sytuacji stacji sanitarно-epidemiologicznych, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, w porozumieniu z ministrem zdrowia, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, iż wysokość budżetów na wynagrodzenia poszczególnych stacji sanitarно-epidemiologicznych nie jest kształtowana na szczeblu centralnym przez ministra zdrowia lub głównego inspektora sanitarnego, lecz przez dysponentów głównych – wojewodów.

Reforma administracji publicznej, w kształcie nadanym jej przez ustawy ustrojowe z 1999 r., w odniesieniu do administracji rządowej w województwie, oparła się na dwóch zasadniczych założeniach: wprowadzeniu organu sprawującego władzę administracji ogólnej i stworzeniu odpowiedniej relacji pomiędzy tym organem a wszystkimi zespolonymi służbami, strażami i inspekcjami działającymi na terenie województwa – relacji zapewniającej spójność funkcjonowania organów i struktur administracji rządowej w województwie i możliwość ponoszenia politycznej odpowiedzialności za rezultaty działania wszystkich podległych służb. Powyższa relacja oparta jest na pojęciu zwierzchnictwa organu sprawującego władzę administracji ogólnej nad wszystkimi, normatywnie wskazanymi administracjami o charakterze inspekcyjno-kontrolnym i policyjnym. Zgodnie z art. 22 pkt 2 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o wojewodzie i administracji rządowej w województwie (Dz. U. Nr 31, poz. 206, z późn. zm.), wojewoda zapewnia współdziałanie wszystkich organów administracji rządowej i samorządowej działających w województwie i kieruje ich działalnością. Przyjęte w obowiązującym stanie prawnym podporządkowanie jednemu organowi wojewódzkich służb, inspekcji i straży wpływa pozytywnie na poprawę koordynacji ich działań w obrębie województwa.

Dodać należy, że na podstawie art. 5 ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie, wprowadzającego zmiany w art. 10 ustawy z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (t.j. Dz. U. z 2006 r. Nr 122, poz. 851, z późn. zm.), uprawnienia organu założycielskiego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (t.j. Dz. U.

z 2007 r. Nr 14, poz. 89, z późn. zm.) przysługujące ministrowi właściwemu do spraw zdrowia w stosunku do wojewódzkich i powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych zostały przekazane wojewodom. Wojewoda posiada uprawnienia podmiotu tworzącego w stosunku do wojewódzkiej i powiatowej stacji sanitarno-epidemiologicznej (vide: art. 10 ust. 4a ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej, w brzmieniu ustalonym przez art. 130 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej, Dz. U. Nr 112, poz. 654).

Z dniem 1 stycznia 2010 r. dysponentami głównymi środków budżetu państwa dla wojewódzkich i powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych są właścivi miejscowo wojewodowie.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż zgodnie z art. 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1241, z późn. zm.) stacje sanitarno-epidemiologiczne mogą pozyskiwać środki finansowe z tytułu sprzedaży usług zleconych, w szczególności w zakresie:

- badań laboratoryjnych, badań i pomiarów środowiskowych i innych czynności dotyczących oceny jakości zdrowotnej i bezpieczeństwa zdrowotnego;
- prowadzenia szkoleń i egzaminów oraz wykonywania ocen zdrowotnych.

Środki pozyskane z ww. zadań stanowią dochody budżetu państwa, które zwracane są do stacji sanitarno-epidemiologicznej w ramach rezerwy celowej.

Zgodnie z art. 93 i art. 94 ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych, utworzone przez jednostki budżetowe wydzielone rachunki dochodów własnych mogły funkcjonować zgodnie z dotychczasowymi przepisami prawa, z jednoczesnym regulowaniem zobowiązań i ściąganiem należności, do dnia 31 grudnia 2010 r. Środki pieniężne przekazane na rachunek pomocniczy mogły być wykorzystane na dotychczasowe cele do dnia 30 czerwca 2011 r. Środki pieniężne niewykorzystane w tym terminie państwowe jednostki budżetowe przekazują na dochody budżetu państwa.

W 2011 r. została utworzona rezerwa celowa przeznaczona na pokrycie kosztów wykonanych usług. Planowane jest również utworzenie rezerwy celowej w budżecie na 2012 r. przeznaczonej na ww. wydatki, w wysokości odpowiadającej planowanemu przyrostowi dochodów. Równowartość środków zgłoszonych przez jednostki budżetowe do projektu budżetu państwa na 2011 r. z likwidacji rachunku dochodów własnych została ujęta w rezerwie celowej budżetu państwa w części 83, w dziale 758, rozdz. 75818, poz. 57: Skutki zmian systemowych wynikających z art. 94 ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych, w tym sfinansowanie wynagrodzeń wraz z pochodnymi. Z rezerwy tej będą mogły być zwiększane w ciągu roku wydatki jednostek budżetowych na realizację przyjętych zadań, które były finansowane w ramach zlikwidowanego rachunku dochodów własnych.

Minister zdrowia wraz z głównym inspektorem sanitarnym podejmuje szereg działań mających na celu ocenę i usprawnienie obecnej sytuacji finansowej stacji sanitarno-epidemiologicznych. Do działań tych należą:

- monitorowanie sytuacji w zakresie uruchomienia środków z rezerwy celowej przez Ministerstwo Finansów z przeznaczeniem dla stacji sanitarno-epidemiologicznych;
- przeprowadzenie kompleksowej analizy finansowej stacji sanitarno-epidemiologicznych w poszczególnych województwach;
- współpraca i konsultacje z organizacjami związkowymi, w ramach których udzielane są wyjaśnienia w zakresie uruchomienia środków z rezerwy celowej. Odbywają się również spotkania dotyczące obecnej sytuacji finansowej stacji sanitarno-epidemiologicznych, kwestii awansu pracowników.

Jednocześnie podejmowane są działania w celu monitorowania i poprawy sytuacji finansowej stacji sanitarno-epidemiologicznych, w tym m.in.:

- dokonana została szczegółowa analiza wynagrodzeń pracowników powiatowych i wojewódzkich stacji sanitarno-epidemiologicznych, np.: średnia zarobków pracowników (nie wliczając zatrudnionych na szczeblu kierowniczym) wynosiła w 2009 r. – 2479 zł brutto, a w 2010 r. – 2497 zł brutto;
- główny inspektor sanitarny, reagując na apele i petycje pracowników powiatowych i wojewódzkich stacji sanitarno-epidemiologicznych, na bieżąco przekazuje wszelkie dokumenty organom właściwym w kwestii finansowania, tj. wojewodom. Pisma te są wnikliwie analizowane.

Główny inspektor sanitarny zwracał się do Ministerstwa Finansów w sprawie uruchamiania środków z rezerwy celowej.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 25 lipca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Barbary Marianowskiej**

**w sprawie budowy łącznika drogi krajowej nr 4
i zjazdu z autostrady na odcinku
Szarów – Brzesko (23186)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poseł Barbary Marianowskiej, przesłaną przy piśmie, nr SPS-023-23186/11, z dnia 30 czerwca

2011 r., w sprawie budowy łącznika drogi krajowej nr 4 i zjazdu z autostrady A4 na odcinku Szarów – Brzesko przekazuję niniejsze wyjaśnienia.

Dokumentacja projektowa dla zadania: Budowa drogi łącznikowej w klasie drogi głównej ruchu przyspieszonego (GP) pomiędzy węzłem Brzesko na autostradzie A4 a drogą krajową nr 4 została rozpoczęta podpisaniem umowy w dniu 6 stycznia 2010 r. Po wykonaniu studium korytarzowego wraz z analizą wielokryterialną w sierpniu 2010 r. do dalszych analiz wybrano dwa warianty przebiegu przedmiotowego łącznika. W studium korytarzowym rozpoznano możliwy przebieg łącznika na odcinku od węzła Brzesko do skrzyżowania z istniejącą drogą krajową nr 4 i dalej – do realizacji w II etapie – do skrzyżowania z drogą krajową nr 75 jako alternatywy do istniejącego jej przebiegu. W dniu 23 marca 2011 r. w Brzesku odbyły się prezentacje publiczne projektowanych rozwiązań z udziałem zainteresowanych. Zgłoszone przez nich uwagi oraz wnioski przedstawione zostaną w opracowywanym na tę okoliczność raporcie. Inwestor przewiduje uzyskanie decyzji środowiskowej dla I etapu na początku 2012 r.

Zdaniem ministra infrastruktury konieczna jest jak najszybsza realizacja przedmiotowych inwestycji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 21 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Jadwigi Wiśniewskiej**

**w sprawie budowy stacji bazowych
telefonii komórkowych w bliskim sąsiedztwie
skupisk ludzkich (23188)**

W odpowiedzi na pismo Pana Marszałka z dnia 30 czerwca 2011 r., znak: SPS-023-23188/11, przekazujące interpelację posłanki Jadwigi Wiśniewskiej dotyczącą stacji bazowych telefonii komórkowej uprzejmie przedkładam, co następuje.

Dopuszczalne poziomy pól elektromagnetycznych, jako obowiązujące w Polsce standardy jakości środowiska, zostały ustalone w porozumieniu z ministrem właściwym w sprawach zdrowia w rozporządzeniu ministra środowiska z dnia 30 października 2003 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku oraz sposobów sprawdzania dotrzymania tych poziomów (Dz.U. Nr 192,

poz. 1883). Wartości dopuszczalne poziomów pól zostały zróżnicowane i zależą od częstotliwości tych pól. Dla zakresów wykorzystywanych w radiokomunikacji, w szczególności radiokomunikacji ruchomej (telefonii komórkowej), są wielokrotnie ostrzejsze od zalecanych w rekomendacji Rady Europy z 1999 r. (1999/519/EU). Zgodnie z tą rekomendacją dopuszczalne poziomy pól o częstotliwościach wykorzystywanych w telefonii komórkowej trzeciej generacji, czyli ok. 2000 MHz, są 100 razy łagodniejsze od obowiązujących w Polsce. Jedną z organizacji zajmujących się przeglądem wyników badań naukowych, dotyczących oddziaływania pól elektromagnetycznych na zdrowie, w tym z uwzględnieniem czasu oddziaływania takich pól, jest Światowa Organizacja Zdrowia (WHO). W dostępnym na internetowych stronach WHO, opublikowanym w czerwcu tego roku, arkuszu faktów nr 193, dotyczącym kwestii ewentualnego wpływu telefonii komórkowej na zdrowie ludzi, znajduje się stwierdzenie, zgodnie z którymi wyniki licznych, wykonanych w ciągu ostatnich 20 lat badań nie wskazują na negatywne efekty zdrowotne oddziaływania telefonii komórkowej.

Biorąc pod uwagę powyższe, stosowanie polskich poziomów ochronnych zapewnia znacznie większy margines bezpieczeństwa niż stosowanie zaleceń międzynarodowych.

Zagadnienie prognozowania rozkładów poziomów pól elektromagnetycznych w otoczeniu instalacji radiokomunikacyjnych jest jednym z podstawowych tematów publikacji naukowych od czasów poprzedzających faktyczne zaistnienie radiokomunikacji. Zebrane doświadczenia to efekt pracy naukowców i twórców techniki wykonanej w ciągu ostatnich stu kilkudziesięciu lat. Metody te są nieustannie weryfikowane pomiarowo. Istnieją także opracowane przez kompetentne gremia międzynarodowe normy i zalecenia techniczne dotyczące prognozowania rozkładów pól elektromagnetycznych w otoczeniu urządzeń radiokomunikacyjnych.

Do najważniejszych należy norma PN-EN 62311 „Ocena urządzeń elektronicznych i elektrycznych w odniesieniu do ograniczeń ekspozycji ludności w polach elektromagnetycznych (0 Hz – 300 GHz).

Tak więc prognozowanie rozkładów pól elektromagnetycznych w otoczeniu urządzeń radiokomunikacyjnych, z uwzględnieniem ich nakładania się, tzw. kumulacji, jest nie tylko możliwe, ale i dobrze rozpoznane.

Rozkłady natężeń pól elektromagnetycznych w otoczeniu urządzeń radiokomunikacyjnych zależą przede wszystkim od:

- charakterystyk promieniowania anten wykorzystywanych w urządzeniach,
- mocy doprowadzonych do anten.

W otoczeniu wszystkich stacji bazowych telefonii komórkowej oraz wszystkich stacji radiowych i telewizyjnych wykonywane są kontrolne pomiary poziomów pól elektromagnetycznych. Pomiary te, zgodnie z wymaganiami zapisanym w art. 147a ustawy Prawo

ochrony środowiska, są wykonywane przez akredytowane laboratoria.

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska prowadzący instalację oraz użytkownik urządzenia emitującego pola elektromagnetyczne, które są przedsięwzięciami mogącymi znacząco oddziaływać na środowisko, są obowiązani do wykonania pomiarów poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku:

1) bezpośrednio po rozpoczęciu użytkowania instalacji lub urządzenia;

2) każdorazowo w przypadku zmiany warunków pracy instalacji lub urządzenia, w tym zmiany spowodowanej zmianami w wyposażeniu instalacji lub urządzenia, o ile zmiany te mogą mieć wpływ na zmianę poziomów pól elektromagnetycznych, których źródłem jest instalacja lub urządzenie.

Jak wynika z powyżej zacytowanych przepisów, ostateczne sprawdzenie dotrzymania standardów jakości środowiska w otoczeniu urządzeń emitujących pola elektromagnetyczne następuje poprzez wykonanie pomiarów stanu środowiska – pomiarów poziomów pól elektromagnetycznych.

Zgodnie z ustawą Prawo ochrony środowiska pomiary takie muszą być wykonywane w otoczeniach wszystkich urządzeń radiokomunikacyjnych, których równoważna moc promieniowana izotropowo jest równa bądź większa od 15 W (watów). Jednostkami organizacyjnymi uprawnionymi do wykonywania takich pomiarów będą laboratoria akredytowane, tzn. spełniające wymagania określone w normie PN-EN ISO/IEC 17025 „Ogólne wymagania dotyczące kompetencji laboratoriów badawczych i wzorcujących”.

Celem stosowania tej normy jest zapewnienie wysokich kompetencji technicznych laboratoriów badawczych.

Procedury administracyjne, zapisane w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, stanowią jeden, ale nie jedyny element prawnego systemu ochrony środowiska przed polami elektromagnetycznymi. System ten zapewnia możliwość udziału społeczeństwa w postępowaniach administracyjnych poprzedzających realizację przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko.

System ten został ostatnio zmodyfikowany poprzez wprowadzenie przepisów nakładających na prowadzących instalacje emitujące pola elektromagnetyczne obowiązek zgłaszania tych instalacji do organów ochrony środowiska. Mowa tu o rozporządzeniach:

— ministra środowiska z dnia 2 lipca 2010 r. w sprawie rodzajów instalacji, których eksploatacja wymaga zgłoszenia (Dz. U. Nr 130, poz. 880),

— ministra środowiska z dnia 2 lipca 2010 r. w sprawie zgłoszenia instalacji wytwarzających pola elektromagnetyczne (Dz. U. Nr 130, poz. 879).

Zgodnie z art. 152 ustawy Prawo ochrony środowiska do rozpoczęcia eksploatacji instalacji nowo zbudowanej lub zmienionej w sposób istotny można przystąpić, jeżeli organ właściwy do przyjęcia zgłoszenia, w terminie 30 dni od dnia doręczenia zgłoszenia, nie wniesie sprzeciwu w drodze decyzji. Sprzeciw ten jest wnoszony, jeżeli eksploatacja instalacji objętej zgłoszeniem powodowałaby przekroczenie standardów jakości środowiska.

Zgodnie z wynikami pomiarów poziomów pól elektromagnetycznych, jakie są zgodnie z obowiązującymi przepisami wykonywane w Polsce, średnia arytmetyczna wszystkich wyników monitoringowych pomiarów pól elektromagnetycznych wykonanych w 2009 r. przez wojewódzkie inspektoraty ochrony środowiska na terenach wszystkich województw Polski wynosi 0,31 V/m, co stanowi 4% wartości dopuszczalnego poziomu pól elektromagnetycznych, określonego w rozporządzeniu ministra środowiska z 2003 r. dla wielkich częstotliwości. Natomiast ta średnia arytmetyczna stanowi 0,75% wartości poziomu odniesienia dla pól elektromagnetycznych, określonego dla częstotliwości 900 MHz w zaleceniu Rady z 12 lipca 1999 r. w sprawie ograniczania ekspozycji ludności w polach elektromagnetycznych (0 Hz do 300 GHz) (1999/519/EC), i odpowiednio 0,5% poziomu odniesienia dla pól elektromagnetycznych o częstotliwości 2100 MHz.

Podsekretarz stanu
Bernard Błaszczyk

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Steca**

w sprawie praktycznej nauki zawodu (23197)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Stanisława Steca w sprawie praktycznej nauki zawodu, przekazaną wystąpieniem Marszałka Sejmu RP z dnia 29 czerwca 2011 r., znak: SPS-023-23197/11, przedstawiam poniższe informacje.

Fundusz Pracy wspomaga finansowanie kształcenia zawodowego młodocianych na dwa sposoby:

1) po pierwsze, zgodnie z art. 12 ust. 6 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.), jest udzielana fakultatywna pomoc pracodawcom polegająca na możliwości refundacji wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników zatrudnianych na

podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego realizowanego w dwóch formach: nauki zawodu (2–3 lata) lub przyuczenia do pracy (3–6 miesięcy); zgodnie z przepisami wynagrodzenie młodocianych może być refundowane w kolejnych latach nauki zawodu odpowiednio do wysokości 4%, 5% i 6% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej i są to obecnie kwoty rzędu 137 zł, 171 zł i 206 zł; przy formie przyuczenia do pracy refunduje się do 4% przeciętnego wynagrodzenia (137 zł). Dystrybucją tych środków zajmują się Ochotnicze Hufce Pracy, które mogą dokonywać refundacji w oparciu o złożone przez pracodawców wnioski do wysokości ww. najniższych stawek określonych rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 28 maja 1996 r. w sprawie przygotowania zawodowego młodocianych i ich wynagradzania (Dz. U. Nr 60, poz. 278, z późn. zm.).

Samorząd województwa określa, po zasięgnięciu opinii wojewódzkiej rady zatrudnienia, na podstawie klasyfikacji zawodów i specjalności, wykaz zawodów, w których za przygotowanie zawodowe młodocianych pracowników może być dokonywana refundacja kosztów poniesionych przez pracodawcę na wynagrodzenia i składki na ubezpieczenia społeczne młodocianych. Zawody, za które możliwe jest dokonywanie refundacji, powinny być zawodami, na które jest zapotrzebowanie (tzw. deficytowymi pod względem podaży siły roboczej) na rynku pracy, aby młodociani kończący kształcenie zawodowe nie zasilali szeregów bezrobotnych;

2) po drugie, od 2009 r. na podstawie art. 108 ust. 1 pkt 55 ustawy o promocji zatrudnienia z Funduszu Pracy wypłacana jest pracodawcom obligatoryjna dotacja za wykształcenie młodocianego po zakończeniu przygotowania zawodowego (wcześniej finansowana z budżetu); przy 2-letnim okresie kształcenia w wysokości 4587 zł, przy 3-letnim okresie kształcenia – 7645 zł, a w przypadku przyuczenia do pracy – 240 zł za każdy miesiąc kształcenia; kwoty te podlegają waloryzacji o wskaźniki inflacji, a ich wysokość wynika z przepisu art. 70b ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.). Dystrybucja tych środków realizowana jest przez gminy.

W planie finansowym Funduszu Pracy na rok 2011, przyjętym w ustawie budżetowej, środki przeznaczone dla Ochotniczych Hufców Pracy na refundowanie wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników określone zostały na kwotę 170 mln zł. Taką kwotą środków na 2011 r. dysponował komendant główny OHP z przeznaczeniem na zawieranie nowych umów z pracodawcami oraz na wypłatę refundacji wynikających z umów zawartych w roku 2009 i 2010, co nie pokrywało potrzeb zgłoszonych przez pracodawców. W ubiegłym roku wydano na ten cel kwotę 230 mln zł.

Minister pracy i polityki społecznej kilkakrotnie występował do ministra finansów o zwiększenie kwoty na refundacje wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne pracowników młodocianych (przy

poparciu sejmowej Komisji Finansów Publicznych) i obecnie ma zgodę na dysponowanie kwotą 250 mln zł. W dalszym ciągu jednak kwota ta nie pokrywa wszystkich potrzeb. Kolejny wniosek ministra pracy i polityki społecznej na kwotę 73,1 mln zł (pozytywnie zaopiniowany przez ww. komisję sejmową w dniu 30 czerwca 2011 r.) jest rozpatrywany przez ministra finansów.

Uruchomione obecnie wypłaty pokryją zobowiązania wynikające z umów podpisanych już przez OHP z pracodawcami oraz będą przyznawane na refundacje pozostałym pracodawcom, według kolejności zgłoszonych wniosków, do wyczerpania środków. W przypadku przyznania przez ministra finansów dodatkowych środków, kolejni wnioskujący pracodawcy otrzymają refundację.

Dodatkowo marszałkowie województw zostali poproszeni o zweryfikowanie wykazów zawodów, w jakich możliwa będzie refundacja wynagrodzeń młodocianych w ramach nowego naboru uczestników. Środki Funduszu Pracy powinny bowiem wspierać kształcenie uczniów w zawodach deficytowych na rynku pracy (w których brak jest rąk do pracy) oraz w zawodach, na które istnieje lub będzie istniało zapotrzebowanie na rynku pracy, co pozwoli uniknąć kształcenia młodocianych, którzy w przyszłości staną się bezrobotnymi. Dlatego też przy sporządzaniu nowych wykazów w większym stopniu będą brane pod uwagę wyniki prowadzonego przez powiatowe i wojewódzkie urzędy pracy monitoringu zawodów deficytowych i nadwyżkowych oraz prognozy zapotrzebowania na kwalifikacje na lokalnych i regionalnych rynkach pracy. Jest to szczególnie istotne w sytuacji, gdy środki Funduszu Pracy są niewystarczające w stosunku do istniejącego zapotrzebowania na ten cel określanego przez pracodawców zatrudniających młodocianych pracowników we wnioskach o refundację.

Informuję ponadto, iż minister pracy i polityki społecznej występował też wielokrotnie do ministra finansów o wyrażenie zgody na zwiększenie wydatków Funduszu Pracy na tzw. fakultatywne formy aktywizacji zawodowej bezrobotnych, w tym na organizację staży dla bezrobotnych. Jednak jak dotychczas minister finansów nie wyraził zgody na zwiększenie wydatków Funduszu Pracy na ten cel.

Jednocześnie pragnę poinformować, że rezerwa środków Funduszu Pracy naliczona na podstawie ustawy budżetowej – aktualnie dostępny instrument dodatkowego wsparcia działań urzędów pracy – jest przeznaczona w bieżącym roku na finansowanie:

- programów specjalnych – 75,5 mln zł;
- programów aktywizacji bezrobotnych na terenach, na których miały miejsce klęski żywiołowe – 40 mln zł,
- programów aktywizacji bezrobotnych zwolnionych z przyczyn niedotyczących pracowników oraz pracowników objętych zwolnieniami monitorowanymi – 20 mln zł;

— programów zwiększających aktywność zawodową bezrobotnych w wieku 45/50 plus – 20 mln zł.

W ramach ww. programów mogą być także realizowane staże dla bezrobotnych.

Należy także wskazać, że środki na działalność powiatowych urzędów pracy mogą być pozyskiwane również ze źródeł innych niż Fundusz Pracy. Środki te mogą być pozyskiwane przez powiatowe urzędy pracy między innymi w ramach realizowanych projektów, które są finansowane ze środków unijnych. Należy także podkreślić, że wysokość środków pozyskiwanych przez konkretny powiatowy urząd pracy jest uzależniona w dużym stopniu od jego aktywności oraz kreatywności w zakresie opracowywania kompleksowych działań na rzecz bezrobotnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Czesława Ostrowska

Warszawa, dnia 22 lipca 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Sylwestra Pawłowskiego**

**w sprawie wartości 1 punktu
za świadczenia medyczne w 2012 r. (23204)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana Sylwestra Pawłowskiego, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 16 czerwca 2011 r., w sprawie wartości 1 punktu za świadczenia medyczne w 2012 r., która została przesłana przy piśmie Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 czerwca 2011 r. (znak: SPS-023-23204/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zadania z zakresu określania jakości i dostępności oraz analizy kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także monitorowanie ich realizacji i rozliczanie zgodnie z przepisem art. 97 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) należą do kompetencji Narodowego Funduszu Zdrowia, natomiast zgodnie z art. 107 ust. 5 do zadań dyrektora OW NFZ należy m.in. efektywne i bezpieczne gospodarowanie środkami finansowymi oddziału oraz zawieranie i rozliczanie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Jednocześnie należy zwrócić uwagę, że planowanie środków na poszczególne zakresy świadczeń w ramach planu finansowego oddziału wojewódzkiego należy do kompetencji dyrektora tego oddziału. Również w zakresie kompetencji dyrektora oddziału wojewódzkiego funduszu leży, zgodnie z art. 124 ust. 5 ww. ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, możliwość dokonywania przesunięć w ramach kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w planie finansowym tego oddziału.

Uwzględniając powyższe, w związku z interpelacją pana posła, minister zdrowia wystąpił do dyrektora Łódzkiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia z prośbą o przedstawienie stanowiska w przedmiotowej sprawie.

Dyrektor Łódzkiego OW NFZ poinformował, że cena punktu jest wynikiem przyjęcia założenia, że poziom ceny nie może negatywnie wpłynąć na dostępność świadczeń szpitalnych mierzonych bezwzględną liczbą zrealizowanych świadczeń. Oznacza to, że wysokość ceny powinna zagwarantować zakontraktowanie liczby świadczeń nie niższej od szacowanej wykonania roku poprzedniego. Obecnie, aby zrealizować zapisy ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, Narodowy Fundusz Zdrowia zakłada w projekcie planu finansowego na 2012 r. wartość ceny oczekiwanej za świadczenia w rodzaju leczenie szpitalne (hospitalizacja) na poziomie 52 zł.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 20 lipca 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Krzakały**

w sprawie leczenia cukrzycy w Polsce (23207)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 30 czerwca 2011 r., znak: SPS-023-23207/11, przy którym przekazano interpelację pana Marka Krzakały, posła na Sejm RP, w sprawie leczenia cukrzycy w Polsce, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Ad 1. W kwestii prowadzenia przez Ministerstwo Zdrowia programu edukacji lekarzy podstawowej opieki zdrowotnej na temat diagnozowania i leczenia cukrzycy uprzejmie informuję, iż uzyskanie przez lekarzy rozszerzonej i pogłębionej wiedzy z biochemii, fizjologii i patofizjologii metabolizmu, niezbędnej do

rozwiązywania problemów związanych z leczeniem cukrzycy oraz chorób skojarzonych i chorób współistniejących jest celem szkolenia lekarzy odbywających specjalizację w dziedzinie diabetologii, zgodnie z zasadami określonymi w rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 20 października 2005 r. w sprawie specjalizacji lekarzy i lekarzy dentystów (Dz. U. Nr 213, poz. 1779, z późn. zm.). Na podstawie powyższych przepisów przygotowane zostały dwie wersje programów specjalizacji dla lekarzy odbywających szkolenie w zakresie diabetologii: dla lekarzy posiadających specjalizację II stopnia lub tytuł specjalisty w dziedzinie chorób wewnętrznych oraz dla lekarzy posiadających specjalizację II stopnia lub tytuł specjalisty w dziedzinie pediatrii.

Jednocześnie pragnę uprzejmie poinformować, iż programy specjalizacji zrealizowane przez lekarzy zatrudnionych w podstawowej opiece zdrowotnej, tj. specjalistów w dziedzinie medycyny rodzinnej, medycyny ogólnej, chorób wewnętrznych oraz pediatrii, również obejmują treści z zakresu diabetologii, umożliwiające prawidłowe rozpoznanie oraz prowadzenie prawidłowego leczenia cukrzycy. Wiedza oraz umiejętności w tym zakresie nabywane są przez lekarzy w ramach odrębnych staży oraz kursów (np. w ramach stażu kierunkowego z diabetologii w przebiegu specjalizacji w dziedzinie chorób wewnętrznych, podczas którego lekarz nabywa także umiejętności praktyczne, polegające m.in. na zapoznaniu się z technikami podawania insuliny) lub też są włączone w inne staże (np. w staż kierunkowy w zakresie pediatrii ogólnej – jak to ma miejsce w specjalizacji w dziedzinie pediatrii). Lekarze odbywający specjalizację w dziedzinie medycyny rodzinnej z problemami dotyczącymi cukrzycy zapoznają się podczas kursu wprowadzającego pt. „Wybrane problemy kliniczne” oraz w czasie staży kierunkowych i staży w praktyce lekarza rodzinnego.

Ponadto uprzejmie informuję, iż corocznie organizowane są kursy doskonalące z zakresu diabetologii, dostępne m.in. dla lekarzy specjalizujących się i specjalistów w chorobach wewnętrznych, diabetologii i medycynie rodzinnej. Udział w powyższych kursach jest dobrowolny, ale w związku z nałożonym na lekarzy obowiązkiem doskonalenia zawodowego zgodnie z przepisami rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 6 października 2004 r. w sprawie sposobów dopełnienia obowiązku doskonalenia zawodowego lekarzy i lekarzy dentystów (Dz. U. Nr 231, poz. 2326, z późn. zm.) uczestnictwo w takich kursach jest premiowane możliwością uzyskania tzw. punktów edukacyjnych, warunkujących dopełnienie przez lekarzy przedmiotowego obowiązku w danym okresie rozliczeniowym. Wykaz kursów doskonalących w zakresie diabetologii, jak również w innych dziedzinach publikowany jest na stronie internetowej Centrum Medycznego Kształcenia Podyplomowego (www.cmkp.edu.pl), które koordynuje sprawy związane z organizacją kursów.

Ad 2. Odnosząc się do kwestii zapewnienia pacjentom z rozpoznaniem cukrzycy właściwej opieki,

w tym odpowiedniego informowania o zagrożeniach związanych z chorobą, należy zaznaczyć, iż świadczeniodawca udzielający świadczeń opieki zdrowotnej z zakresu opieki diabetologicznej, zgodnie z zapisami § 8 ust. 1 rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 6 maja 2008 r. w sprawie ogólnych warunków umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 81, poz. 484), zobowiązany jest do zapewnienia udzielania świadczeń w sposób kompleksowy, w szczególności obejmujących wykonanie niezbędnych badań, diagnostyki oraz procedur medycznych związanych z udzielaniem tych świadczeń, w tym przekazywania pacjentom niezbędnych w procesie leczenia informacji.

Świadczeniodawca zobowiązany jest również przepisami § 5 ust. 2 i 4 ww. rozporządzenia do udzielania świadczeń świadczeniobiorcom z zachowaniem należytej staranności oraz zgodnie z zasadami etyki zawodowej, a także do podejmowania i prowadzenia działań mających na celu zapewnienie należytej jakości udzielanych świadczeń.

Jednocześnie informuję, że w ramach świadczeń gwarantowanych, przysługujących świadczeniobiorcom z rozpoznaniem cukrzycy, Narodowy Fundusz Zdrowia finansuje kompleksową ambulatoryjną opiekę nad pacjentem z cukrzycą (zarządzenie nr 62/2009/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 2 listopada 2009 r. w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju ambulatoryjna opieka specjalistyczna). Celem wdrożenia kompleksowej opieki jest poprawa skuteczności leczenia pacjentów chorych na cukrzycę, prowadzonego w oparciu o aktualnie obowiązujące standardy opieki diabetologicznej, a w następstwie zmniejszenie liczby hospitalizacji z powodu cukrzycy i jej powikłań.

Ad 3. Odpowiadając na pytanie dotyczące kosztów refundacji nowoczesnych leków na cukrzycę, pragnę poinformować, iż Narodowy Fundusz Zdrowia finansuje insuliny oraz preparaty doustne przeciwcukrzycowe. Koszty refundacji insulin: zarówno pojedynczych preparatów, jak i „mieszanek insulinowych” – krótko, średnio, długo działających, wzrastają każdego roku. Od 2007 r. ilość wydanych opakowań insuliny zwiększa się co roku o ok. 300 tys., osiągając w 2009 r. ponad 5,7 mln sztuk. Przekłada się to na koszty refundacji, które z blisko 500 mln zł w 2007 r., ok. 525 mln zł w 2008 r., wyniosły w 2009 r. ok. 562 mln zł, również koszty refundacji doustnych preparatów przeciwcukrzycowych wzrastają w ostatnich latach, osiągając w 2009 r. wartość ok. 125 mln zł.

Należy podkreślić, iż Ministerstwo Zdrowia stale zwiększa dostęp pacjentów do nowoczesnych terapii przeciwcukrzycowych. Przy dokonywaniu nowelizacji rozporządzeń refundacyjnych wykazem leków refundowanych obejmowane są nowe preparaty insuliny oraz doustne leki przeciwcukrzycowe.

Ponadto od początku 2009 r. Narodowy Fundusz Zdrowia finansuje w ramach świadczeń odrębnie kontraktowanych procedurę pn. „Leczenie cukrzycy z zastosowaniem pompy insulinowej”. W ramach

przedmiotowej procedury finansowane są koszty osobistej pompy insulinowej oraz prowadzenia edukacji chorego lub jego rodziny w zakresie umożliwiającym samodzielne korzystanie z pompy i osprzętu, a także konsultacji telefonicznych, w odniesieniu do sytuacji dotyczących problemów związanych z posługiwaniem się pompą insulinową. Świadczeniem objęte zostały osoby z cukrzycą leczoną insuliną do ukończenia 18. roku życia, u których stwierdza się występowanie co najmniej jednego ze stanów lub kryteriów, tj.: powtarzające się ciężkie hipoglikemie, powtarzające się hipoglikemie o brzasku, niestabilność glikemii wymagająca co najmniej 7 pomiarów na dobę, występowanie kwasicy ketonowej, obecność powikłań cukrzycy. W styczniu 2011 r. wprowadzono zmianę rozporządzenia w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu zaopatrzenia w wyroby medyczne będące przedmiotami ortopedycznymi oraz środki pomocnicze mającą na celu rozszerzenie świadczenia polegającego na refundacji zestawów infuzyjnych do osobistych pomp insulinowych dla młodzieży do 26. roku życia.

Leczenie cukrzycy za pomocą pomp insulinowych jest obecnie najbardziej efektywną formą terapii cukrzycy typu 1, pozwalającą na lepsze wyrównanie poziomu glikemii i w efekcie uniknięcie w przyszłości występowania powikłań generujących dodatkowe nakłady środków publicznych na ich leczenie.

Dodatkowo, dostrzegając pilną potrzebę pacjentów chorych na cukrzycę zwiększenia dostępu do nowoczesnych technologii lekowych, minister zdrowia bezzwłocznie podjął decyzję o rozpoczęciu prac nad terapeutycznym programem zdrowotnym, w ramach którego finansowane będzie leczenie długo działającymi analogami insulinowymi dla wyselekcjonowanej grupy pacjentów przy ścisłym monitorowaniu stanu zdrowia chorych. Oznacza to, iż pacjenci wymagający leczenia długo działającymi analogami insuliny oraz spełniający kryteria włączenia do programu, określone przez pana prof. Krzysztofa Strojka, konsultanta krajowego ds. diabetologii, otrzymają całkowicie bezpłatny dostęp do leczenia przedmiotowymi produktami leczniczymi. W dniu 31 marca 2011 r. minister zdrowia, zgodnie z art. 31c ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.), zlecił prezesowi Agencji Oceny Technologii Medycznych niezwłoczne przygotowanie rekomendacji zakwalifikowania leczenia cukrzycy z epizodami hipoglikemii lub niestabilnym przebiegiem (z wykorzystaniem długo działających analogów insuliny) do wykazu świadczeń gwarantowanych z zakresu terapeutycznych programów zdrowotnych.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 25 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Ewy Wołak**

**w sprawie ponoszenia kosztów oświetlenia
tzw. obwodnicy Oleśnicy (23214)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 30 czerwca 2011 r., znak: SPS-023-23214/11, przy którym przekazano interpelację pani poseł Ewy Wołak w sprawie ponoszenia kosztów oświetlenia tzw. obwodnicy Oleśnicy, uprzejmie przekazuję następujące stanowisko.

Kwestię finansowania oświetlenia dróg publicznych regulują przepisy ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625, z późn. zm.). Na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 2 i 3 tej ustawy do zadań własnych gminy w zakresie zaopatrzenia w energię elektryczną, ciepło i paliwa gazowe należy planowanie oświetlenia miejsc publicznych i dróg znajdujących się na terenie gminy oraz finansowanie oświetlenia ulic, placów i dróg publicznych, znajdujących się na terenie gminy. Przez finansowanie oświetlenia ustawa Prawo energetyczne rozumie finansowanie kosztów energii elektrycznej pobranej przez punkty świetlne oraz koszty ich budowy i utrzymania (art. 3 pkt 22 ustawy). Przy czym finansowanie oświetlenia dróg publicznych przez gminę obejmuje wszystkie drogi publiczne z wyjątkiem autostrad i dróg ekspresowych, w rozumieniu przepisów o autostradach płatnych. Idąc dalej, ustawa z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2571, z późn. zm.) w art. 1 ust. 3 stanowi, iż na zasadach określonych w ustawie mogą być budowane i eksploatowane albo wyłącznie eksploatowane jako płatne drogi ekspresowe. Zgodnie z art. 1 ust. 4 ww. ustawy Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, drogi ekspresowe, które mogą być budowane i eksploatowane albo wyłącznie eksploatowane jako płatne. Jednak do chwili obecnej Rada Ministrów nie wydała stosownego rozporządzenia, co oznacza, iż S8 na odcinku obwodnicy Oleśnicy budowana jest w trybie tzw. tradycyjnym, a tym samym jest wyłączona z tej grupy dróg, której kosztami oświetlenia obarczony jest zarządca drogi.

Przepisom ustawy Prawo energetyczne odpowiada art. 7 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.), zgodnie z którym do zadań własnych gminy należy zaspokajanie potrzeb wspólnoty, w tym m.in. zaopatrzenie w energię elektryczną i ciepłą oraz gaz. Nie powinno budzić wątpliwości, że zapewnienie oświetlenia ulic, placów i dróg publicznych znajdujących się na terenie gminy jest zbiorową potrzebą wspólnoty, jaką jest gmina.

Zgodnie z art. 20 pkt 4 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.) do obowiązków zarządcy drogi należy utrzymanie m.in. drogowych obiektów inżynierskich i innych urządzeń związanych z drogą. Drogi i urządzenia związane z drogą powinny spełniać m.in. wymagania określone w rozporządzeniu ministra transportu i gospodarki morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 43, poz. 430). W dziale IV rozporządzenia MTiGM w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie – Wyposażenie techniczne dróg, wskazano urządzenia oświetleniowe. W § 109 ust. 1 tego rozporządzenia zostały określone sytuacje, kiedy droga powinna zostać oświetlona ze względów bezpieczeństwa ruchu. Jednakże zgodnie z § 2 przepisy rozporządzenia stosuje się przy projektowaniu, wykonywaniu dróg publicznych i związanych z nimi urządzeń budowlanych, a także ich odbudowie, rozbudowie, przebudowie oraz przy remontach objętych obowiązkiem uzyskania pozwolenia na budowę.

Przepisy powyższe odnoszą się do warunków technicznych i nie mogą przesądzać o sposobie finansowania, który jest regulowany przez ustawę Prawo energetyczne. Mając na uwadze powyższe regulacje, w ocenie resortu należy przyjąć, że zarządca drogi powinien w przypadku budowy lub przebudowy drogi pokryć koszty budowy oświetlenia, jeżeli wynika to z przepisów rozporządzenia w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie. Przy czym po wybudowaniu urządzenia oświetlenia, tj. punkty świetlne, o których mowa w art. 3 pkt 22 ustawy Prawo energetyczne powinny zostać przekazane odpowiedniemu właścicielowi sieci. W innych sytuacjach koszty budowy i przebudowy oświetlenia drogi obarczają gminę zgodnie z przepisami ustawy Prawo energetyczne. Koszty utrzymania oświetlenia drogi obciążają gminę. Przy czym w sytuacji gdy właścicielem urządzeń jest przedsiębiorstwo energetyczne, wówczas sam obowiązek ich utrzymywania należy do tego przedsiębiorstwa. Należy również stwierdzić, iż kwestią problematyczną jest rozumienie pojęcia „punkt świetlny”, które to nie zostało zdefiniowane w ustawie Prawo energetyczne. W związku z tym zachodzi wątpliwość, czy w pojęciu „punkt świetlny” mieści się również słup oświetleniowy. Jednakże rozstrzygnięcie tych wątpliwości pozostaje poza właściwością ministra infrastruktury, gdyż dotyczy ustawy Prawo energetyczne.

Równocześnie wyjaśniamy, iż art. 18 ustawy Prawo energetyczne w obowiązującym dziś brzmieniu powstał w wyniku wprowadzenia zmian do ww. ustawy przez ustawę z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2008 r. Nr 88, poz. 539, z późn. zm.). Art. 61 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego rozszerzył obowiązek finansowania oświetlenia dróg

publicznych przez gminy z dróg będących własnością gminy do wszystkich dróg znajdujących się na terenie gminy, z wyłączeniem autostrad i dróg ekspresowych w rozumieniu przepisów o autostradach płatnych. W poprzednim stanie prawnym finansowanie oświetlenia ulic, placów i dróg także należało do zadań własnych gmin, ale jedynie w odniesieniu do tych dróg, które znajdowały się na terenie gminy i których gmina była zarządcą. Oświetlenie dróg niebędących w zarządzie gminy finansowane było z budżetu państwa. Po przeprowadzonej nowelizacji w zakresie finansowania oświetlenia dróg przez gminy odstąpiono od wcześniejszej zasady właścicielskiej na rzecz zasady położenia danej drogi. Rozszerzenie obowiązku finansowania przez gminy oświetlenia ulicznego o wszystkie drogi znajdujące się na terytorium gminy, z wyjątkiem autostrad i dróg ekspresowych w rozumieniu ustawy o autostradach płatnych, wynikało z przeprowadzanej w tym czasie reformy systemu finansów samorządu terytorialnego, której celem miała być zmiana warunków funkcjonowania samorządów terytorialnych, decentralizacja funkcji państwa oraz przeniesienia części dochodów państwa do samorządów. W ramach powyższej reformy powstały nowe źródła dochodów wszystkich jednostek samorządu terytorialnego. Przepisy ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego zwiększyły udział jednostek samorządu terytorialnego we wpływach z podatku dochodowego od osób prawnych z 5% do 6,71%, natomiast od osób fizycznych z 27,6% do 39,34%.

Podkreślenia wymaga fakt, iż w przedmiotowej sprawie zajął stanowisko Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 31 maja 2005 r., w którym uznał, iż zmiany prawne dotyczące rozszerzenia obowiązku finansowania oświetlenia dróg publicznych przez gminy są zgodne z postanowieniami Konstytucji RP.

Przedstawiając powyższe, Ministerstwo Infrastruktury informuje, iż problem finansowania projektowania budowy i eksploatacji oświetlenia niebędącego własnością gmin nie dotyczy tylko oświetlenia dróg krajowych, wojewódzkich i powiatowych, ale i oświetlenia tzw. ulicznego służącego mieszkańcom gmin, które w dużej większości nie stanowi ich własności, lecz przedsiębiorstw energetycznych.

Należy również pamiętać, iż obowiązujące przepisy nie nakładają na zarządców dróg obowiązku informowania o zastosowanych rozwiązaniach technicznych infrastruktury oświetleniowej, nie wyklucza to jednak przekazywania pomiędzy zarządcami dróg stosownych informacji. Dobra współpraca zarządców dróg uczyni ten proces bardziej efektywny. Właściwą praktyką powinna być wymiana informacji pomiędzy zainteresowanymi podmiotami, tj. zarządcą drogi i gminą w zakresie przekazywanego oświetlenia dróg. Minister infrastruktury dostrzega pojawiające się tu problemy, dlatego też ministerstwo zwróciło się do generalnego dyrektora dróg krajowych i autostrad o podjęcie współpracy z samorządami w zakresie obowiązku informowania o zastosowa-

nych rozwiązaniach technicznych infrastruktury oświateniowej, a także o informowaniu z wyprzedzeniem o przekazaniu ww. infrastruktury.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

Od p o w i e d ź

ministra nauki i szkolnictwa wyższego - z upoważnienia prezesa Rady Ministrów - na interpelację posła Karola Karskiego

w sprawie ustawy z dnia 18 marca 2011 r. o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw (23217)

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do przekazanej przez Kancelarię Prezesa Rady Ministrów interpelacji pana posła Karola Karskiego, przesłanej przy piśmie znak: SPS-023-23217/11 z dnia 30 czerwca 2011 r., w sprawie ustawy z dnia 18 marca 2011 r. o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 84, poz. 455), uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

1. Wdrożenie ustawy wymaga opracowania 50 projektów rozporządzeń, w tym 44 projektów rozporządzeń przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i 6 projektów przez innych ministrów nadzorujących uczelnie.

1) Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego opracowało 38 projektów rozporządzeń, które powinny wejść w życie 1 października 2011 r. Projekty tych rozporządzeń były już przedmiotem uzgodnień międzyresortowych i konsultacji społecznych. Równocześnie z wysłaniem projektów rozporządzeń do uzgodnień były one również zamieszczane w Biuletynie Informacji Publicznej w celu bieżącego informowania środowiska akademickiego o przygotowywanych zmianach (pierwszy pakiet 22 rozporządzeń był przekazany do uzgodnień 7 kwietnia 2011 r., drugi pakiet 10 rozporządzeń – 6 maja br., trzeci pakiet czterech rozporządzeń – 26 maja br. i czwarty pakiet zawierający dwa rozporządzenia – 7 czerwca br.). 17 projektów skierowano do Rządowego Centrum Legislacji do zwolnienia z Komisji Prawniczej. 19 lipca br. podpisałam pierwsze trzy rozporządzenia.

2) Jedno rozporządzenie, dotyczące wzorcowych efektów kształcenia, zostało przekazane do Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego i po opinii rady bę-

dzie przesłane do uzgodnień międzyresortowych i konsultacji społecznych.

3) Nad pozostałymi pięcioma projektami rozporządzeń trwają prace w resorcie. Rozporządzenia te dotyczą spraw finansowych. Zgodnie z przepisami ustawy cztery z tych rozporządzeń powinny wejść w życie dopiero 1 stycznia 2012 r., a jedno – w 2013 r.

2. Projekt rozporządzenia w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego był przekazany do uzgodnień międzyresortowych i konsultacji społecznych 7 czerwca br. Projekt rozporządzenia znajduje się na stronach internetowych Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego w Biuletynie Informacji Publicznej. Zawiera on przejrzyste i precyzyjnie określone oraz obiektywne kryteria oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego. Rozwiązania przyjęte w projekcie rozporządzenia mają na celu zapewnienie wysokiej jakości postępowania habilitacyjnego. W projektowanym rozporządzeniu przyjęto, iż przy ocenie osiągnięć habilitanta bierze się pod uwagę osiągnięcia naukowo-dydaktyczne, dorobek dydaktyczny i popularyzatorski, współpracę międzynarodową oraz otrzymane nagrody. Kryteria zostały dostosowane do specyfiki określonych obszarów wiedzy.

3. Projekt rozporządzenia przewiduje, jak już wspomniano, zróżnicowane kryteria oceny osiągnięć naukowo-badawczych habilitanta w zależności od obszaru wiedzy. Dla przykładu w obszarze nauk humanistycznych będzie się brało pod uwagę: autorstwo lub współautorstwo publikacji naukowych w czasopiśmie znajdujących się w bazie Web of Science (WoS) lub na liście European Reference Index for the Humanities (ERIH), a w obszarze nauk ścisłych: autorstwo lub współautorstwo publikacji naukowych w czasopiśmie znajdujących się w bazie Journal Citation Report, a także wynalazki, wzory użytkowe i przemysłowe, które uzyskały ochronę i zostały wystawione na międzynarodowych lub krajowych wystawach i targach. Ponadto przy ocenie osiągnięć naukowo-badawczych habilitanta we wszystkich obszarach wiedzy będzie brało się pod uwagę:

— autorstwo lub współautorstwo monografii, publikacji naukowych w czasopiśmie międzynarodowych lub krajowych innych niż znajdujących się w bazach określonych w rozporządzeniu odrębnie dla danego obszaru wiedzy,

— autorstwo lub współautorstwo odpowiednio dla danego obszaru: opracowań zbiorowych, katalogów zbiorów, dokumentacji prac badawczych, ekspertyz, utworów i dzieł artystycznych,

— sumaryczny impact factor publikacji naukowych wg listy Journal Citation Report (JCR), zgodnie z rokiem opublikowania,

— liczbę cytowań publikacji wg bazy Web of Science,

— indeks Hirscha opublikowanych publikacji wg bazy Web of Science,

— kierowanie międzynarodowymi lub krajowymi projektami badawczymi,

— międzynarodowe lub krajowe nagrody za działalność naukową albo artystyczną,

— wygłoszenie referatów na międzynarodowych lub krajowych konferencjach tematycznych.

4. Ustawa, a także rozwiązania przyjęte w rozporządzeniu w sprawie kryteriów oceny osiągnięć i dorobku osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego nie przewidują punktacji wartości publikacji naukowych.

5. Znowelizowane przepisy (art. 115 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i art. 21a ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki) stwarzają warunki do większego otwarcia uczelni na wybitnych badaczy z zagranicy. Nowe przepisy dają rektorowi możliwość zatrudnienia na stanowisku profesora nadzwyczajnego i wizytującego cudzoziemców oraz obywateli polskich, posiadających stopień naukowy doktora oraz znaczne i twórcze osiągnięcia w pracy naukowej, zawodowej lub artystycznej, potwierdzone w trybie określonym w statucie. Procedura ta nie będzie wymagała uzyskiwania pozytywnej opinii CK. Ponadto w znowelizowanej ustawie dotyczącej stopni i tytułu określono, iż osoby (cudzoziemcy i obywatele polscy), które uzyskały stopień doktora w Polsce lub za granicą oraz podczas pracy w innym państwie przez co najmniej 5 lat kierowały samodzielnie zespołami badawczymi oraz posiadają znaczący dorobek i osiągnięcia naukowe, zatrudnione w szkole wyższej na stanowisku profesora nadzwyczajnego lub profesora wizytującego, będą nabywały uprawnienia równoważne uprawnieniom wynikającym z posiadania stopnia doktora habilitowanego na podstawie decyzji rektora. Uprawnienia te nabywają po trzech miesiącach od wydania decyzji przez rektora, o ile zawiadomiona o tym fakcie Centralna Komisja do Spraw Stopni i Tytułów nie wyrazi sprzeciwu i nie uchyli decyzji rektora. Oznacza to, że tytuł profesora może być nadany osobie posiadającej uprawnienia habilitacyjne równoważne uprawnieniom osoby posiadającej stopień doktora habilitowanego.

6. Ustawowy wymóg posiadania doświadczenia w kierowaniu zespołami badawczymi realizującymi projekty finansowane w drodze konkursów krajowych i zagranicznych dotyczy wszystkich osób ubiegających się o nadanie tytułu profesora. Realizacja projektów finansowanych w drodze konkursów zagranicznych będzie z pewnością miała wpływ na ocenę współpracy międzynarodowej i aktywności naukowej. Projekt rozporządzenia w sprawie szczegółowego trybu i warunków przeprowadzania czynności w przewodach doktorskich, w postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora określa wzór ankiety oceny osiągnięć naukowych lub artystycznych osoby ubiegającej się o nadanie tytułu profesora. Ankieta ta przewiduje w zakresie oceny aktywności naukowej m.in. zrealizowane projekty naukowo-badawcze krajowe, europejskie i międzynarodowe, a w zakresie oceny współpracy międzynarodowej – uczestnictwo w programach europejskich

i innych programach międzynarodowych oraz udział w międzynarodowych zespołach badawczych.

7. W zakresie ubiegania się o tytuł profesora przepisy ustawy określają również wymóg posiadania osiągnięć w opiece naukowej, tzn. uczestniczenie co najmniej trzy razy w charakterze promotora lub promotora pomocniczego w przewodzie doktorskim, w tym co najmniej raz w charakterze promotora, oraz co najmniej dwa razy w charakterze recenzenta w przewodzie doktorskim lub postępowaniu habilitacyjnym. Przepisy nie zawężają osiągnięć w zakresie kształcenia młodej kadry do polskich instytucji naukowych lub akademickich.

8. Na podstawie nowych przepisów (art. 20 ust. 7 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki) promotorem pomocniczym w przewodzie doktorskim może być osoba posiadająca stopień naukowy doktora w zakresie danej lub pokrewnej dyscypliny naukowej lub artystycznej i nieposiadająca uprawnień do pełnienia funkcji promotora w przewodzie doktorskim, w tym również nieposiadająca stopnia naukowego doktora habilitowanego.

9. Wymóg odbycia staży naukowych i prowadzenia prac naukowych w instytutach naukowych, w tym zagranicznych, jest również jednym z warunków, jakie powinna spełnić osoba ubiegająca się o nadanie tytułu profesora. Pojęcie „staże naukowe i prace naukowe” oznacza koniunkcję.

10. Przepisy art. 26 ust. 1 pkt 1 określają, że osoba ubiegająca się o nadanie tytułu profesora ma posiadać osiągnięcia naukowe znacznie przekraczające wymagania stawiane w postępowaniu habilitacyjnym. Przepisy proponowane w projekcie rozporządzenia w sprawie szczegółowego trybu i warunków przeprowadzania czynności w przewodach doktorskich, w postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora określają wzór ankiety, w której wpisuje się osiągnięcia naukowe, naukowo-badawcze albo artystyczne po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego, ze wskazaniem, które z tych osiągnięć uznaje się za najważniejsze.

11. Na podstawie art. 33 ust. 2 (przepisy przejściowe) ustawy z dnia 18 marca 2011 r. o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw, w okresie dwóch lat od dnia wejścia w życie nowych przepisów, na wnioski osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora lub doktora habilitowanego albo tytułu profesora, mogą być prowadzone przewody doktorskie i habilitacyjne oraz postępowania o nadanie tytułu profesora na podstawie przepisów dotychczasowych albo na podstawie przepisów, które wejdą w życie 1 października 2011 r.

Łączę wyrazy szacunku

Minister
Barbara Kudrycka

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw
Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jana Burego s. Antoniego**

**w sprawie braku odpowiednich działań
polskiej dyplomacji wobec coraz częstszych
antypolskich kampanii mających miejsce
w niektórych krajach (23221)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Jana Burego (pismo nr SPS-023-23221/11 z dnia 30 czerwca br.) w sprawie braku odpowiednich działań polskiej dyplomacji wobec coraz częstszych antypolskich kampanii w niektórych krajach, uprzejmie informuję.

Dziękując panu posłowi za jego krytyczną opinię o niektórych działaniach władz Litwy wobec polskiej mniejszości i Holandii wobec pracujących w tym kraju Polaków, które w znacznej mierze podzielamy, nie mogę niestety, zgodzić się z jego obserwacjami na temat braku reakcji MSZ na te fakty, a w ich wyniku także z przesądzającymi stan rzeczy pytaniami. Jest oczywiste, że niektóre działania dyplomacji podejmowane w interesie państwa i jego obywateli, a także w interesie polskich mniejszości w krajach ościennych, nie powinny być szczególnie nagłaśniane. W przypadku jednak obu krajów i wspomnianych przez pana posła negatywnych zdarzeń informacje o większość działań władz państwowych, zwłaszcza ministra spraw zagranicznych i podległego mu aparatu, w tym placówek dyplomatyczno-konsularnych, trafiły w sposób normalny do mediów, a wiedza o nich była ogólnodostępna. Wiele z tych działań przybierało postać sugerowanej przez pana posła zdecydowanej reakcji polskiej dyplomacji i można tylko wyrazić zdziwienie, że panu posłowi do tej pory nie udało się spotkać informacji, które uwiarygodniłyby kompetencje Ministerstwa Spraw Zagranicznych w tym zakresie. Trudno było bowiem nie dostrzec we wszystkich dostępnych mediach informacji o wielu wypowiedziach pana ministra R. Sikorskiego na temat utrudnionych w ostatnich latach relacji polsko-litewskich oraz wpływie, jaki na ten stan rzeczy ma nieprzestrzeganie przez władze Litwy praw polskiej mniejszości narodowej.

Mogę zapewnić pana posła, że Ministerstwo Spraw Zagranicznych stanowczo i konsekwentnie domaga się od władz litewskich realizacji praw polskiej mniejszości narodowej wynikających zarówno z traktatu między RP i RL o przyjaznych stosunkach i dobrosąsiedzkiej współpracy z 26 kwietnia 1994 r., innych umów dwustronnych oraz międzynarodowych aktów prawnych, w szczególności konwencji ramowej Rady Europy o ochronie praw mniejszości narodowych.

Nieustanna troska o realizację tego głównego celu wyczuliła nas na wszelkie nieprzyjemne mniejszości polskiej działania władz, opinie polityków i spo-

czeństwa oraz mediów litewskich. Nasza zdecydowanie negatywna opinia o każdym z dotyczących Polaków na Litwie zdarzeń dotarła do władz litewskich bądź to w relacji zaproszonej do MSZ ambasador L. Zakarevičiene (m.in. po wypowiedziach nauczycieli szkół litewskich o Hitlerjugend), bądź rzecznika prasowego MSZ. O programie „Ja kocham Litwę” i jego pierwszych skutkach, jak pan poseł być może zauważył, mówił publicznie nawet premier D. Tusk. O zaniepokojeniu ostatnim z zagrożeń dla społeczności polskiej, jakie w naszej opinii stworzyć mógł artykuł i program TV „A gdyby tak Litwin wystrzelał całą polską wieś?”, informował rzecznik prasowy MSZ, a z litewskim wiceministrem spraw zagranicznych rozmawiał ambasador RP na Litwie.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych nie lekceważy tych pojedynczych przejawów niechęci wobec polskiej mniejszości narodowej oraz trwania stereotypów, obaw i rezerwy wobec Polski. Bardziej jednak martwi nas całościowy wymiar stwarzanej przez nie, a także niezliczone wypowiedzi i artykuły polityków i „specjalistów”, nieprzyjaznej wobec Polaków na Litwie i Polski atmosfery, tak niekorzystnie rzutującej na stosunki polsko-litewskie. Mówił o tym pan minister Radosław Sikorski w dniu 30 czerwca br. w czasie swego krótkiego pobytu w Wilnie, związanego z konferencją „Wspólnota demokracji”. Warto przypomnieć, że mimo ograniczonego czasu minister R. Sikorski, pierwszy polski polityk odznaczony Złotym Medalem Związku Polaków na Litwie za obronę tej społeczności i zasługi dla niej, odbył ważną rozmowę z liderami polskiej mniejszości na Litwie, potwierdzając raz jeszcze swą wiedzę o istniejących problemach i osobiste zaangażowanie w ich konsekwentne rozwiązywanie.

Zapewniam pana posła, że ani przez chwilę Ministerstwo Spraw Zagranicznych nie było obojętne na wrocie Polakom wypowiedzi niektórych polityków holenderskich i zarówno rząd polski, jak i polscy dyplomaci podjęli szereg działań w obronie interesów obywateli polskich. W ciągu ostatniego półrocza odbyło się wiele spotkań na szczeblu politycznym i eksperckim służących prezentacji polskiego stanowiska. Między innymi doszło do spotkań ministrów pracy, sprawiedliwości i spraw wewnętrznych Polski i Holandii. Kwestia ta była również przedmiotem szczególnych rozmów w czasie XXI Konferencji Utrechtskiej, która odbyła się w Hadze w dniu 20 kwietnia br. i podczas spotkania premiera D. Tuska z premierem KN M. Rutte w Warszawie w dniu 17 maja br., a także spotkań sekretarza stanu w MSZ J. Borkowskiego i M. Dowgielewicza z partnerami niderlandzkimi. Dzięki zaangażowaniu Ambasady RP w Hadze polscy dyplomaci są zapraszani do udziału w posiedzeniach nadzwyczajnej Komisji Parlamentu KN ds. skutków najnowszej fali migracji zarobkowej (maj-czerwiec br.; na jesień planowana jest debata parlamentarna w KN w tej sprawie). Placówka prowadziła ponadto intensywny dialog z resortami holenderskimi na szczeblu politycznym i urzędniczym, z parlamentem

holenderskim, organizacjami pracodawców, związkami zawodowymi oraz administracją lokalną. Celem tych rozmów było i jest nadal wskazanie niekorzystnych elementów nowej polityki rządu holenderskiego wobec imigrantów oraz wzmocnienie ochrony polskich pracowników.

Podczas wszystkich spotkań i rozmów na szczeblu eksperckim i politycznym strona polska akcentowała, i czyni to niezmiennie przy każdej okazji, m.in. następujące kwestie:

1) swobodny przepływ osób jest jednym z filarów funkcjonowania Unii Europejskiej, zaś wszelkie próby jednostronnego ograniczania tej wolności są sprzeczne z ideą integracji europejskiej i nie służą rozwojowi UE i państw członkowskich;

2) Polska jest przeciwna radykalnym reformom obecnych ram prawnych UE w zakresie swobodnego przepływu osób, w szczególności zmianom w dyrektywie 2004/38/WE w sprawie prawa pobytu obywateli UE i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich;

3) w opinii Polski zmiana całego systemu funkcjonowania zasady swobodnego poruszania się i podejmowania pracy w UE przez jej obywateli, ze względu na incydentalne przypadki, jest niewłaściwa i nieuzasadniona;

4) każde naruszenie zasady swobodnego przepływu osób powinno być traktowane indywidualnie, nigdy zbiorowo.

Ponadto przy każdej okazji przedstawiciele rządu polskiego oraz polskiej placówki w Hadze wskazywali stronie holenderskiej na potrzebę dwustronnej współpracy w celu wspólnego rozwiązania problemów, jakie wiążą się z ewentualnym naruszeniem/nadużywaniem prawa przez obywateli polskich przebywających i pracujących w Holandii. Niemniej jednak dokonując analizy całokształtu tej niekorzystnej sytuacji, w jakiej znaleźli się obywatele polscy w związku z planami rządu Królestwa Niderlandów w odniesieniu do migracji zarobkowej z państw Europy Środkowo-Wschodniej, należy zwrócić uwagę na kontekst, w jakim doszło do negatywnego zwrotu w polityce migracyjnej Holandii. Przede wszystkim, jak słusznie zauważył pan poseł w swojej interpelacji, antypolską kampanię w Holandii prowadzi Partia Wolności, która wchodzi w skład koalicji rządzącej. Jednym z elementów nowej polityki obecnego rządu Holandii wobec imigrantów jest próba rygorystycznego zaostrzenia/zmiany legislacji zarówno wewnętrznej, jak i unijnej w zakresie migracji i swobodnego przepływu osób. W marcu i kwietniu br. rząd holenderski przedstawił 2 dokumenty zawierające propozycje zmian w zakresie polityki migracyjnej i swobodnego przepływu osób:

— dokument zawierający stanowisko Holandii w sprawie polityki migracyjnej Unii Europejskiej;

— non paper dotyczący działań w zakresie migracji zarobkowej z Europy Środkowo-Wschodniej.

Powyższe dokumenty prezentują radykalne stanowisko KN w odniesieniu do migracji zarobkowej. Wskazują na to, że rząd niderlandzki poszukuje możliwości ominięcia lub bardziej elastycznego stosowania dyrektywy 2004/38/WE zapewniającej w UE swobodny przepływ pracowników, tak aby umożliwić powszechniejsze stosowanie mechanizmu wydalenia obywateli UE z terytorium KN, m.in. w przypadku nadużywania systemu pomocy społecznej przez osoby bezrobotne lub bezdomne. Strona polska natychmiast zareagowała na powyższe dokumenty, wyrażając zdecydowanie negatywne stanowisko, które zostało skoordynowane przez kilka resortów: spraw zagranicznych, pracy oraz spraw wewnętrznych, i przekazane w kwietniu br. stronie holenderskiej. Odpowiedź strony niderlandzkiej ma być przedstawiona jesienią.

Niewątpliwie intencją rządu KN jest zainicjowanie w UE dyskusji na temat migracji wewnątrzunijnej oraz praw i obowiązków migrantów zarobkowych z krajów UE. W tym miejscu pragnę zwrócić uwagę na fakt, iż wstępne opinie Komisji Europejskiej wskazują, że propozycje holenderskie naruszają zasady równego traktowania obywateli UE, a ich przyjęcie oznaczałoby krok wstecz w stosunku do obecnie funkcjonujących swobód europejskich. Aktualnie unijni komisarze ds. praw podstawowych i sprawiedliwości oraz ds. polityki społecznej oczekują na szczegółowe wyjaśnienia niderlandzkiego rządu co do propozycji z kwietnia br. Odpowiedzi należy spodziewać się na jesieni br.

Na zakończenie chciałbym zwrócić uwagę, że w wyniku zdecydowanych i konsekwentnych działań ambasady RP oraz stałych kontaktów eksperckich w ostatnich miesiącach w mediach holenderskich w większym stopniu prezentowany jest punkt widzenia polskiej społeczności w KN oraz stanowisko polskich władz. Bardziej słyszalny jest też głos organizacji pracodawców holenderskich eksponujących ogromne korzyści ekonomiczne dla KN wynikające z pracy migrantów zarobkowych z Europy Środkowo-Wschodniej, w tym z Polski. W wyniku zdecydowanej reakcji Komisji Europejskiej i państw UE, szczególnie Polski, rząd Królestwa Niderlandów złagodził swoje stanowisko w zakresie tzw. polityki powrotów oraz wygłaszaną retorykę, zgodnie z którą Polacy stanowią obciążenie dla systemu pomocy społecznej w KN. Za sprawą podjętych dotychczas licznych działań zarówno dyplomacji, jak i właściwych resortów, udało się uniknąć zapowiadanego przez Holandię wydalenia obywateli polskich. Co więcej, coraz częściej odnotowujemy zdecydowane opinie organizacji pracodawców i burmistrzów tych gmin, których gospodarka czerpie duże korzyści z pracy Polaków, że o pracownikach z Europy Środkowo-Wschodniej należy lepiej dbać i że ich praca przyczynia się do sukcesu gospodarczego wielu firm holenderskich.

Chciałbym raz jeszcze zapewnić, iż Ministerstwo Spraw Zagranicznych we współpracy z pla-

cówką w Hadze oraz innymi resortami będzie nadal uważnie śledzić sytuację Polaków w Holandii oraz podejmować stosowne działania w celu udzielania im pomocy.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 21 lipca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Janusza Dziecioła**

**w sprawie zasad korzystania z praw nabytych
w przypadku ulgi podatkowej z tytułu
wyszkolenia uczniów (23227)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przekazaną przy piśmie z dnia 30 czerwca 2011 r. nr SPS-023-23227/11 interpelację posła Janusza Dziecioła w sprawie zasad korzystania z praw nabytych w przypadku ulgi podatkowej z tytułu wyszkolenia uczniów, uprzejmie informuję.

Ulga z tytułu wyszkolenia uczniów przysługiwała osobom fizycznym prowadzącym działalność gospodarczą, w tym również w formie spółki prawa cywilnego lub osobowej spółki handlowej, z wyjątkiem spółki partnerskiej, uprawnionym na mocy odrębnych przepisów do szkolenia uczniów i zatrudniającym w ramach prowadzonej działalności pracowników w celu przygotowania zawodowego.

Ulga uczniowska polegała na obniżeniu podatku dochodowego o kwotę określoną w decyzji organu podatkowego o przyznaniu ulgi. Jeżeli podatnik w okresie korzystania z ulgi uczniowskiej zmienił formę opodatkowania i był opodatkowany w sposób określony w ustawie o zryczałtowanym podatku dochodowym, niewykorzystał część ulgi w podatku dochodowym miał prawo odliczyć od podatku pobieranego w formie ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych lub w formie karty podatkowej.

Na gruncie prawa podatkowego przez ulgę podatkową rozumie się przewidziane w przepisach prawa podatkowego zwolnienia, odliczenia, obniżki albo zmniejszenia, których zastosowanie powoduje obniżenie podstawy opodatkowania lub wysokości podatku, z wyjątkiem obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego, w rozumieniu przepisów ustawy o podatku od towarów i usług, oraz innych odliczeń stanowiących element konstrukcji tego podatku. Stanowi o tym art. 3 pkt 6 ustawy z dnia

29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.).

W ten sposób została skonstruowana także ulga uczniowska, która polegała na możliwości zmniejszenia podatnikowi obciążenia z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych. Tym samym państwo, w zamian za wyszkolenie uczniów w ramach prowadzonej przez podatnika działalności gospodarczej, zrezygnowało z części wpływów budżetowych z tytułu podatku dochodowego. Podatnik, któremu przyznano ulgę uczniowską, nabywał prawo do jej całkowitego wykorzystania, także w przypadku likwidacji działalności gospodarczej. W takiej sytuacji podatnik miał prawo do obniżenia podatku dochodowego obliczonego także od dochodów osiągniętych z innych źródeł, np. ze stosunku pracy, emerytury czy najmu.

Z dniem 1 stycznia 2004 r. przepisy art. 27c ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych i art. 53 ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiągniętych przez osoby fizyczne, na podstawie których wprowadzona była ulga uczniowska, zostały uchylone, z zachowaniem praw nabytych.

Stosownie do art. 13 ustawy z dnia 12 listopada 2003 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 202, poz. 1956, z późn. zm.) i art. 4 ustawy z dnia 12 listopada 2003 r. o zmianie ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiągniętych przez osoby fizyczne oraz ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. Nr 202, poz. 1958) podatnikom, którzy przed dniem 1 stycznia 2004 r. nabyli prawo do obniżki podatku dochodowego o kwotę ulgi uczniowskiej w zakresie i na zasadach określonych w przepisach ustaw podatkowych, w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 stycznia 2004 r., a odliczenia te nie znalazły pokrycia w podatku dochodowym obliczonym za lata poprzedzające rok 2004, przysługuje prawo do dokonywania tych odliczeń na zasadach określonych w tych ustawach, w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 stycznia 2004 r.

W konsekwencji skorzystanie z ulgi uczniowskiej na zasadzie praw nabytych polega wyłącznie na obniżeniu podatku dochodowego od osób fizycznych.

Określony w przepisach prawa podatkowego mechanizm realizacji tej ulgi nie przewiduje bezpośredniej wypłaty na rzecz podatnika środków pieniężnych odpowiadających kwocie przyznanej ulgi z tytułu wyszkolenia uczniów, jak również możliwości regulowania nią innych zobowiązań. W świetle obowiązujących przepisów brak jest podstaw prawnych do kompensaty przyznanej ulgi z tytułu wyszkolenia uczniów.

Zauważyć należy, iż podatnik zachowuje wszelkie prawa do ulgi, jakie miał w momencie podjęcia przez

niego działań uprawniających do skorzystania z niej – przyjęcie do szkolenia ucznia (uczniów).

Wprowadzenie kompensaty byłoby de facto nadaniem tej grupie podatników nowych praw przyznających świadczenia, wykraczające poza zakres realizacji praw nabytych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 25 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

w sprawie rosnącej inflacji (23230)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 30 czerwca 2011 r. (znak SPS-023-23230/11) przekazujące interpelację pana posła Johna Abrahama Godsona w sprawie rosnącej inflacji uprzejmie przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

Pytanie 1. Jakie kroki, leżące w jego kompetencji, ma zamiar podjąć rząd, aby zahamować dalszy wzrost inflacji?

Obserwowany w ostatnich miesiącach wzrost poziomu cen towarów i usług konsumpcyjnych w stosunku do ubiegłego roku, zarówno w Polsce, jak i pozostałych krajach europejskich, należy uznać za relatywnie wysoki. Należy zatem realizować politykę zacieśniania makroekonomicznego (konsolidacja finansów publicznych i zacieśnienie polityki pieniężnej), które spowoduje zmniejszenie się inflacji. Trzeba jednak pamiętać, że odnotowany ostatnio wzrost cen jest jednak w znacznym stopniu rezultatem przyspieszenia dynamiki cen produktów rolnych i surowców energetycznych na rynkach światowych, wynikającego z oddziaływania czynników popytowych oraz impulsów o charakterze podażowym.

Warto ponadto zauważyć, że w czerwcu br. dynamika procesów inflacyjnych w Polsce istotnie spowolniła. Według danych Głównego Urzędu Statystycznego ceny towarów i usług konsumpcyjnych (CPI) spadły w tym miesiącu w porównaniu do maja br. o 0,4%. Bieżącą miesięczną dynamikę cen można uznać za bardzo niską. Pragnę również zwrócić uwagę, że ceny żywności i napojów bezalkoholowych, stanowiących niemal 1/4 wszystkich wydatków gospodarstw domowych, obniżyły się w czerwcu br. w większym stopniu niż średnio w czerwcu w ostatnich latach. Spadek cen w tej grupie towarów wyniósł 1,8% (przeciętnie 0,7% w czerwcu w latach 2001–2010). Opłaty związane z użytkowaniem mieszkania i ceny nośników energii, stanowiące 20,2% wszystkich wy-

datków, zwiększyły się natomiast o 0,2%. Dane te świadczą o wyhamowaniu wzrostu cen w grupach towarów i usług w znacznym stopniu determinujących wydatki gospodarstw domowych.

W stosunku do analogicznego miesiąca poprzedniego roku ceny towarów i usług konsumpcyjnych wzrosły w czerwcu br. o 4,2%, tj. o 0,8 pkt proc. mniej niż w maju. Największy wpływ na ukształtowanie się wskaźnika CPI na tym poziomie miały wzrosty cen żywności i napojów bezalkoholowych (o 6,4% r./r.), a także opłat związanych z mieszkaniem (o 5,1% r./r.). Wiązało się to ze wspomnianymi wcześniej zmianami cen na rynkach światowych. Równocześnie nastąpił spadek (o 3,6% r./r.) cen w zakresie łączności.

Sytuacja na rynkach surowcowych, w tym m.in. na rynku energetycznym i wzrost cen paliw, jest przedmiotem dyskusji na forum Unii Europejskiej i państw G20. Przyjęte uzgodnienia dotyczą m.in. ustanowienia odpowiednich regulacji w stosunku do pozagiełdowego rynku instrumentów pochodnych oraz zwiększenia transparentności rynku energetycznego, m.in. poprzez poprawę jakości danych i jakości dokonywanych analiz. Propozycje działań dotyczących ograniczenia wahań cen surowców rolnych zakładają m.in.: ustanowienie systemów prewencyjnych i ostrzegawczych zawierających wiarygodne bazy danych, w tym także prognozy dotyczące produkcji i faktycznego poziomu rezerw; zapobieganie inicjatywom pojedynczych rządów mogących mieć negatywny wpływ na globalną sytuację, poprzez np. wprowadzenie zakazu eksportu w okresach zmniejszonej podaży na rynkach, niedostateczne utrzymywanie poziomu rezerw czy stosowanie instrumentów fiskalnych; poprawę przejrzystości rynków dzięki utworzeniu odpowiednich rejestrów danych w ramach centrów rozliczeniowych, umożliwiających organom nadzoru szybki dostęp do wiarygodnych informacji; zwiększenie kompetencji europejskich organów nadzoru finansowego, zwłaszcza w odniesieniu do kontroli pozagiełdowych instrumentów pochodnych na surowce rolne. Rząd RP uczestniczy w inicjatywach podejmowanych na forach międzynarodowych.

Ponadto w 2010 r. prezes Rady Ministrów powołał Międzyresortowy Zespół do spraw Zwiększenia Przejrzystości Rynku Artykułów Rolno-Spożywczych i Poprawy Funkcjonowania Łańcucha Żywnościowego. Do zadań tego zespołu należy m.in. przegląd i ocena regulacji prawnych na rynku artykułów rolno-spożywczych, opracowanie koncepcji ciągłego monitorowania wysokości cen i marż oraz przekazywania konsumentom informacji w tym zakresie oraz przygotowanie kodeksu dobrych praktyk handlowych w handlu żywnością.

W średnim okresie do stabilności cen będzie się również przyczyniać konsolidacja finansów publicznych, sprzyjająca ograniczeniu presji popytowej w gospodarce. Działania rządu w tym zakresie mają na celu likwidację do 2012 r. nadmiernego deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych.

Zmniejszenie relacji wydatków publicznych w stosunku do PKB oraz zmiana struktury tych wydatków będzie efektem m.in. działania wydatkowej reguły dyscyplinującej, odnoszącej się do wydatków dyskrecyjnych i nowych wydatków prawnie zdeterminowanych. Szczegóły działań konsolidacyjnych zostały przedstawione w „Założeniach projektu budżetu państwa na 2012 rok”.

Presja popytowa w Polsce jest wciąż niewielka, o czym świadczy, utrzymująca się poniżej celu inflacyjnego NBP inflacja bazowa po wyłączeniu cen żywności i energii. W czerwcu br. wyniosła ona 2,4%. W związku z trwającą od dwóch miesięcy stabilizacją cen większości surowców rolnych i energetycznych na rynkach światowych bardzo prawdopodobne jest również wygaśnięcie w najbliższych miesiącach zewnętrznego impulsu cenowego, co w warunkach prowadzonej przez NBP polityki monetarnej, nakierowanej m.in. na przeciwdziałanie trwałemu wzrostowi oczekiwań inflacyjnych, oraz zainicjowanej przez ministra finansów konsolidacji fiskalnej powinno zredukować ryzyko wystąpienia tzw. efektów drugiej rundy.

W nawiązaniu do informacji, na które powołuje się pan poseł po przeczytaniu artykułu w „Gazecie Wyborczej”, przedstawiam ponadto następujące wyjaśnienia dotyczące sytuacji finansowej gospodarstw domowych. Z badań GUS wynika, że w ubiegłym roku przeciętny miesięczny dochód rozporządzalny wzrósł realnie o 4,3%, a przeciętne wydatki zwiększyły się o 1,0% na osobę w gospodarstwie domowym. Wydatki na żywność i napoje bezalkoholowe stanowiły 24,8% wydatków ogółu gospodarstw domowych, przy czym w gospodarstwach pracujących na własny rachunek stanowiły one 21,0%, a w gospodarstwach rolników – 31,5% wszystkich wydatków. Udział wydatków na żywność w wydatkach ogółem polskich gospodarstw domowych od lat systematycznie się obniża, co stanowi naturalny efekt procesu bogacenia się społeczeństwa, które coraz większą część dodatkowego dochodu przeznacza na pozostałe towary i usługi – w 2010 r. udział wydatków na żywność i napoje bezalkoholowe w wydatkach ogółem gospodarstw domowych zmniejszył się w Polsce o 0,3 pkt proc.

Wdrażanie działań osłonowych dla najuboższych polskich rodzin w ramach świadczeń realizowanych na podstawie ustawy o pomocy społecznej oraz ustawy o świadczeniach rodzinnych dodatkowo wspiera najbardziej potrzebne rodziny w naszym kraju.

Pytanie 2. Jak przedstawia się współpraca z Radą Polityki Pieniężnej w tej sprawie?

Zgodnie z Konstytucją RP z dnia 2 kwietnia 1997 r. oraz ustawą o Narodowym Banku Polskim z dnia 29 sierpnia 1997 r. wyłączne prawo prowadzenia polityki pieniężnej przysługuje w Polsce Narodowemu Bankowi Polskiemu (NBP). Podstawowym celem działalności NBP jest utrzymanie stabilnego poziomu cen, przy jednoczesnym wspieraniu polityki gospodarczej rządu, o ile nie ogranicza to celu podstawo-

wego. Organem odpowiedzialnym za ustalanie celów inflacyjnych oraz wartości instrumentów polityki pieniężnej jest Rada Polityki Pieniężnej (RPP). Rada dysponuje swobodą w kształtowaniu metod i form prowadzenia polityki monetarnej, co stanowi o jej funkcjonalnej niezależności od organów władzy państwowej.

Jak już wcześniej wspomniano, wzrost inflacji w ostatnich miesiącach związany jest przede wszystkim z oddziaływaniem czynników pozostających poza wpływem krajowej polityki pieniężnej. W takiej sytuacji właściwą reakcją polityki monetarnej jest zapobieganie trwałemu wzrostowi oczekiwań inflacyjnych, grożącemu utrwaleniem się inflacji na podwyższonym poziomie w przypadku wystąpienia tzw. efektów drugiej rundy. Mając na celu ograniczenie ryzyka kształtowania się inflacji powyżej celu inflacyjnego w średnim okresie, RPP rozpoczęła w styczniu br. cykl zacieśniania polityki monetarnej, podnosząc stopy procentowe NBP o 0,25 pkt proc. Kolejne podwyżki kosztu pieniądza banku centralnego nastąpiły w kwietniu, maju i czerwcu, kiedy podstawowe stopy procentowe wzrosły łącznie o 0,75 pkt proc., w tym główna stopa procentowa - stopa referencyjna – do 4,5%.

W sytuacji przejściowego przyspieszenia inflacji wywołanego przez wzrost cen żywności i paliw na rynkach światowych szczególnego znaczenia nabiera ścisła koordynacja polityki monetarnej banku centralnego i polityki fiskalnej rządu. Wobec wciąż niepewnego ożywienia inwestycji w polskiej gospodarce optymalne jest stopniowe zacieśnienie fiskalne, tworzące przestrzeń dla umiarkowanych podwyżek stóp procentowych banku centralnego. Zmniejszenie potrzeb pożyczkowych budżetu będzie sprzyjało spadkowi rynkowej premii za ryzyko i umacnianiu się złotego. W rezultacie inflacja wywołana zewnętrznym impulsem będzie stopniowo wygasać bez negatywnych skutków dla potencjalnego tempa wzrostu gospodarczego i hamowania dynamiki zatrudnienia.

Powyższy kształt polityki makroekonomicznej został uzgodniony i przedstawiony w komunikacie opublikowanym po spotkaniu prezesa NBP pana Marka Belki oraz ministra finansów pana Jana Vincenta-Rostowskiego w dniu 21 kwietnia 2011 r. Podczas tego spotkania minister finansów zadeklarował również wsparcie działań banku centralnego w zakresie sterylizacji nadpłynności w sektorze bankowym, poprzez wprowadzenie regularnej sprzedaży części środków walutowych z funduszy Unii Europejskiej bezpośrednio na krajowym rynku walutowym, co też ma charakter działania antyinflacyjnego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Ludwik Kotecki

Warszawa, dnia 25 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie uproszczenia procesu adopcyjnego
(23237)**

Odpowiadając na pismo Pana Marszałka, znak: SPS-023-23237/11, w sprawie interpelacji posła Johna Abrahama Godsona dotyczącej uproszczenia procesu adopcyjnego, uprzejmie informuję.

W dniu 9 czerwca 2011 r. została uchwalona ustawa o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej, która wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2012 r.

Ustawa zawiera m.in. regulacje dotyczące problematyki adopcyjnej, w tym zasad działania ośrodków adopcyjno-opiekuńczych. W myśl ustawy procedury przysposobienia nie będą podlegać rejonizacji i realizowane będą przez ośrodki adopcyjne prowadzone przez samorząd wojewódzki (lub na jego zlecenie przez podmioty niepubliczne) jako zadanie zleczone z zakresu administracji rządowej. Z tego też względu realizacja tego zadania będzie przez rząd monitorowana. Ośrodki adopcyjne będą w każdym województwie, a za ich rozmieszczenie, odpowiednie do potrzeb, odpowiedzialny będzie marszałek województwa. Adopcja będzie ich głównym zadaniem i wszystkie ośrodki adopcyjne będą musiały zatrudniać kadre bardzo dobrze przygotowaną do realizacji tego zadania. Centralne finansowanie pozwoli rządowi kontrolować prawidłowość realizacji tego zadania.

W 2009 r. na 379 powiatów funkcjonowało 105 ośrodków adopcyjno-opiekuńczych i sytuacja ta w chwili obecnej nie uległa znaczącej zmianie. Należy przy tym podkreślić, że w niektórych powiatach istnieje więcej niż jeden ośrodek. Realizacja procedur adopcyjnych należy do samorządu powiatowego i jest jego zadaniem własnym, jednak tylko część powiatów realizowała to zadanie. Brak koordynacji tego zadania na terenie kraju utrudnia sprawne prowadzenie procedur adopcyjnych i zmniejsza ich dostępność.

Rozwiązanie zawarte w ustawie wzmocni możliwość przeprowadzania adopcji w sposób anonimowy, niepodlegający terytorialnej rejonizacji. Przyczyni się do tego niewątpliwie fakt, że prowadzenie ośrodka adopcyjnego będzie zadaniem zleconym z zakresu administracji rządowej realizowanym przez samorząd województwa. Osoby pragnące adoptować dzieci będą mogły – zachowując anonimowość – przeprowadzić adopcje w wybranym przez siebie ośrodku adopcyjnym na terenie całego kraju. Anonimowe przeprowadzenie adopcji, na której zależy wielu potencjalnym rodzicom adopcyjnym, w chwili obecnej jest utrudnione, gdyż zdarza się, że ośrodek adopcyjno-opiekuńczy prowadzący procedury przysposobienia zwraca się do powiatu właściwego ze względu na miejsce zamieszkania kandydata do przysposobienia o sfinansowanie przeprowadzonej procedury adopcyj-

nej. Ponadto zmiana w organizacji ośrodków adopcyjno-opiekuńczych pozwoli na wyraźne oddzielenie zadań związanych z procedurami przysposobienia od problematyki rodzicielstwa zastępczego. Wzmocni to profesjonalizm i zaangażowanie kadry ośrodków, która zajmować się będzie wyłącznie adopcją dzieci.

Realizacja procedur adopcyjnych zaproponowana w ustawie umożliwi pełną kontrolę skuteczności i efektywności działań ośrodków adopcyjnych. Użytkowanie centralnych danych na temat liczby i szybkości przeprowadzanych procedur adopcyjnych w stosunku do liczby dzieci, których adopcja byłaby możliwa, pozwoli na ujawnienie i ocenę różnorodnych problemów (w tym zjawiska handlu ludźmi) i tendencji związanych z adopcją dzieci. Przyczyni się także do sprawniejszego przeprowadzania procedur adopcyjnych oraz poprawi współpracę pomiędzy instytucjami pieczy zastępczej a ośrodkami adopcyjnymi, co – jak się oczekuje – sprzyjać będzie szybkiemu znajdowaniu dzieciom pozbawionym opieki rodziców nowych, odpowiedzialnych rodzin.

Konieczne jest podkreślenie, że wprowadzenie tego rozwiązania ma wyłącznie na celu dobro dziecka, ponieważ obecna sytuacja w bardzo wielu przypadkach oznacza długoletnie przebywanie dzieci w instytucjach pieczy zastępczej, najczęściej w placówkach opiekuńczo-wychowawczych. Skutkuje to opóźnieniami w rozwoju tych dzieci i problemami ze znalezieniem rodzin chętnych do adopcji. Trudno bowiem znaleźć rodziny zainteresowane przysposobieniem dzieci starszych, z deficytami rozwojowymi. W tej sytuacji można mówić o szczęściu, jeżeli znajdzie się rodzina spoza granic Polski (liczba adopcji zagranicznych rośnie).

Powierzenie marszałkowi województwa prowadzenia procedur adopcyjnych wiąże się z koniecznością przekształcenia obecnie działających ośrodków adopcyjno-opiekuńczych. Marszałek województwa jest zobowiązany tak zorganizować ośrodki adopcyjne, aby odpowiadały one potrzebom społecznym. W tym celu powinien wykorzystać potencjał kadrowy działających obecnie publicznych i niepublicznych ośrodków adopcyjno-opiekuńczych.

W ustawie dokonano także skrócenia samego czasu trwania procedury adopcyjnej, m.in. poprzez skrócenie terminów rozpoczęcia poszukiwania rodziny adopcyjnej dla dziecka na terenie całego kraju. Należy jednak mieć na uwadze, że nie zawsze skrócenie procedury przełoży się na skrócenie okresu oczekiwania potencjalnej rodziny adopcyjnej na dziecko. Długi okres oczekiwania bowiem często jest związany z wymaganiami, jakie stawiają sami kandydaci, i oczywiście z niewielką liczbą dzieci, zwłaszcza małych, których sytuacja prawna umożliwia adopcję. Ustawa wprawdzie zakłada szereg rozwiązań mających wpływ na szybsze regulowanie sytuacji dziecka (m.in. bezwzględny – pod rygorem utraty pracy – obowiązek zgłaszania do ośrodka adopcyjnego dzieci z uregulowaną sytuacją prawną przez osoby zatrudnione w instytucjach wspierania rodziny i pieczy za-

stępczej), ale należy zauważyć, że ostateczne decyzje w tej materii zawsze podejmuje sąd rodzinny i opiekuńczy.

Odpowiadając natomiast na pytanie dotyczące długości okresu kwalifikowania kandydatów, należy zauważyć, że ustawa o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej wprowadza wymóg odbycia przez kandydata do adopcji dziecka obowiązkowego szkolenia, którego ramy programowe i liczbę godzin określi – zgodnie z art. 173 ustawy – minister właściwy do spraw rodziny. Projekt rozporządzenia przygotowany jest przy współpracy z praktykami i wysokiej klasy specjalistami zatrudnionymi w ośrodkach adopcyjnych. Ustawa o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej nie precyzuje także wymogów stawianych kandydatom do przysposobienia dziecka odnośnie do ich sytuacji materialnej, pozostawiając ocenę rozsądkowi osób kwalifikujących, instytucjom nadzoru nad ośrodkami adopcyjnymi, a przede wszystkim sądowi, który adopcję ostatecznie orzeka, oceniając predyspozycje i możliwości zabezpieczenia interesu dziecka przez kandydatów do przysposobienia.

Mając na uwadze, że od 1 stycznia 2012 r. prowadzenie procedur adopcyjnych będzie zadaniem rządu, finansowanym z budżetu centralnego, a realizowanym – w ramach zlecenia – przez marszałków województw, możliwe będzie centralne monitorowanie realizacji tego zadania i wpływanie na zmianę dotychczasowych, nierzadko nieprawidłowych praktyk. Do nich m.in. należy stawianie przez niektóre ośrodki adopcyjno-opiekuńcze zbyt wysokich wymagań materialnych kandydatom na rodziców adopcyjnych czy utrudnianie adopcji kolejnego dziecka.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 22 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Józefa Rackiego**

**w sprawie przepisów dotyczących rejestracji
samochodów ciężarowych pick-up
marki Nissan Navara sprowadzonych
z państw unijnych (23242)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem, nr SPS-023-23242/11, z dnia 30 czerwca br., przy którym została przekazana interpelacja pana posła Józefa Rackiego w sprawie przepisów dotyczących rejestracji samochodów pick-up marki Nissan Navara sprowadzonych z państw unijnych, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Na potrzeby rejestracji pojazdu zastosowanie mają przepisy ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.) oraz wydanych do niej aktów wykonawczych. Stosownie do art. 72 ust. 1 pkt 6a ww. ustawy do wniosku o rejestrację pojazdu wnioskujący dołącza dokument potwierdzający zapłatę akcyzy na terytorium kraju albo dokument potwierdzający brak obowiązku zapłaty akcyzy na terytorium kraju albo zaświadczenie stwierdzające zwolnienie od akcyzy, w rozumieniu przepisów o podatku akcyzowym, jeżeli samochód osobowy lub pojazd rodzaju: samochodowy inny, podrodzaj czterokołowiec (kategoria homologacyjna L7e) lub podrodzaj czterokołowiec lekki (kategoria homologacyjna L6e) został sprowadzony z terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej i jest rejestrowany po raz pierwszy.

Wyjaśniam, że ww. ustawa Prawo o ruchu drogowym definiuje samochód osobowy jako pojazd samochodowy przeznaczony konstrukcyjnie do przewozu nie więcej niż 9 osób łącznie z kierowcą oraz ich bagażu. Ponadto rozporządzenie ministra infrastruktury z dnia 27 września 2003 r. w sprawie szczegółowych czynności organów w sprawach związanych z dopuszczeniem pojazdu do ruchu oraz wzorów dokumentów w tych sprawach określa w załączniku nr 4 klasyfikację pojazdów zawierającą rodzaje, podrodzaje i przeznaczenia pojazdów. Klasyfikacja ta przypisuje m.in. do konkretnych rodzajów pojazdów oznaczenia zharmonizowanych w ramach Unii Europejskiej kategorii homologacyjnych. Rejestrując pojazd, organ rejestrujący zawsze zobowiązany jest określić jego rodzaj stosownie do przepisów ww. ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz wskazanej powyżej klasyfikacji pojazdów, również w przypadku, do którego odnosi się ww. art. 72 ust. 1 pkt 6a ustawy Prawo o ruchu drogowym.

W procesie rejestracji nie ma zastosowania definicja samochodu osobowego określona w przepisach ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2009 r., Nr 3, poz. 11, z późn. zm.), która odwołuje się do klasyfikacji w układzie odpowiadającym nomenklaturze scalonej (CN) zgodnej z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie wspólnej taryfy celnej. W opinii ministra infrastruktury jej zastosowanie dotyczy jedynie celów podatkowych. Należy przy tym zauważyć, że bezpośrednio obowiązki w zakresie zapłaty podatku akcyzowego wynikają dla obywateli z regulacji przepisów o tym podatku, a nie z regulacji ustawy Prawo o ruchu drogowym. Ustawa ta również nie uprawnia organów rejestrujących do żądania zapłaty podatku akcyzowego, a jedynie do wezwania do przedłożenia dokumentu potwierdzającego zapłatę, brak obowiązku zapłaty lub zwolnienie z obowiązku zapłaty podatku akcyzowego w stosunku do pojazdów określonych w art. 72 ust. 1 pkt 6a tej ustawy – w ramach rozpatrywania wniosku o rejestrację.

Natomiast stricte dla celów poboru podatku akcyzowego definicja samochodu osobowego została zawarta w dziale V ustawy o podatku akcyzowym z dnia 6 grudnia 2008 r. (Dz. U z 2008 r., Nr 3 poz. 11, z późn. zm.). Zgodnie z art. 100 ust. 4 ww. ustawy samochody osobowe są to pojazdy samochodowe i pozostałe pojazdy mechaniczne objęte pozycją CN 8703, przeznaczone zasadniczo do przewozu osób, inne niż objęte pozycją 8702, włącznie z samochodami osobowo-towarowymi (kombi) oraz samochodami wyścigowymi, z wyłączeniem pojazdów samochodowych i pozostałych pojazdów, które nie wymagają rejestracji zgodnie z przepisami o ruchu drogowym.

Dodatkowo w notach wyjaśniających przyjętych zgodnie z procedurą określoną w art. 10 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 pozycja 8703 obejmuje pojazdy wielofunkcyjne typu pick-up, które mogą przewozić zarówno osoby, jak i towary. Jednakże takie pojazdy mają być klasyfikowane do pozycji 8704, jeżeli maksymalna wewnętrzna długość podłogi powierzchni do transportu towarów jest większa niż 50% długości rozstawu osi pojazdu lub jeżeli posiadają one więcej niż dwie osie.

Stwierdzić należy ponadto, iż rejestracją samochodów zajmują się wydziały komunikacji funkcjonujące w starostwach powiatowych, natomiast pobór podatku akcyzowego dokonywany jest przez urzędy celne. W związku z tym nie można stwierdzić, iż któryś z urzędów postępuje niesłusznie, gdyż każdy realizuje zadania określone w odpowiednich ustawach, tj. urzędy celne w ustawie o podatku akcyzowym, natomiast wydziały komunikacji znajdujące się w starostwach powiatowych w ustawie Prawo o ruchu drogowym.

Wskazać należy ponadto, iż w celu uniknięcia zapłaty podatku akcyzowego istnieją przypadki przerabiania samochodów luksusowych, takich jak Porsche Cayenne, Toyota Landcruiser, BMW X5 (wyposażonych w 5 siedzeń i pełniących funkcje samochodów osobowych) na samochody ciężarowe. Taki samochód celem uniknięcia opodatkowania podatkiem akcyzowym jest przerabiany z samochodu osobowego na ciężarowy, który następnie po zarejestrowaniu znów staje się samochodem osobowym. Tego typu przypadki, które powodują straty budżetowe, są na bieżąco monitorowane i kontrolowane.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Parafianowicz

Warszawa, dnia 22 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rackiego**

**w sprawie zasad finansowania
Państwowej Inspekcji Sanitarnej (23243)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Józefa Rackiego, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie zasad finansowania Państwowej Inspekcji Sanitarnej, przekazaną do ministra zdrowia przy piśmie SPS-023-23243/11, uprzejmie informuję, co następuje.

Z dniem 1 stycznia 2010 r. wszedł w życie art. 5 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie (Dz. U. Nr 92, poz. 753, z późn. zm.), wprowadzający zmiany w ustawie z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. z 2006 r. Nr 122, poz. 851, z późn. zm.). Na tej podstawie uprawnienia organu założycielskiego w stosunku do wojewódzkich i powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych przysługujące ministrowi właściwemu do spraw zdrowia zostały przekazane wojewodom.

Od 1 lipca 2011 r. wojewoda posiada uprawnienia podmiotu tworzącego w stosunku do wojewódzkiej i powiatowej stacji sanitarno-epidemiologicznej (art. 10 ust. 4a ustawy z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej – Dz. U. z 2006 r. Nr 122, poz. 851, z późn. zm., w brzmieniu ustalonym przez art. 130 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej – Dz. U. Nr 112, poz. 654).

W związku z powyższym należy stwierdzić, że od dnia 1 stycznia 2010 r. głównym dysponentem środków budżetu państwa dla przedmiotowych jednostek stał się wojewoda, zatem minister zdrowia, jak również główny inspektor sanitarny nie są organami właściwymi w zakresie ustalania budżetu, w tym podwyżek płac dla pracowników wojewódzkiej i powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych.

Należy również podkreślić, że obecna sytuacja w zakresie funkcjonowania finansów publicznych oraz wprowadzona w ustawie budżetowej na 2011 r. reguła wydatkowa ograniczają wzrost wydatków o charakterze uznaniowym, tzw. elastycznych, oraz nowych wydatków prawnie zdeterminowanych, tzw. sztywnych, do tempa inflacji + 1%. Sytuacja taka powoduje brak możliwości zwiększania wydatków budżetowych w zakresie wynagrodzeń i wydatków rzeczowych nie tylko dla jednostek Państwowej Inspekcji Sanitarnej, ale również dla innych jednostek sfery budżetowej.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 21 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Anny Sikory**

**w sprawie konfliktu interesów dotyczącego
planowanych przez ministra finansów działań
podczas prezydencji Polski w UE
i jednoczesnego prowadzenia przez niego
kampanii wyborczej celem objęcia funkcji
posła oraz pełnienia funkcji publicznej (23247)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na skierowaną do prezesa Rady Ministrów interpelację pani poseł Anny Sikory z dnia 30 czerwca 2011 r., nr SPS-023-23247/11, w sprawie konfliktu interesów dotyczącego planowanych przez ministra finansów działań podczas prezydencji Polski w UE i jednoczesnego prowadzenia przez niego kampanii wyborczej celem objęcia funkcji posła oraz pełnienia funkcji publicznej, uprzejmie przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

Ad 1. Jakie jest stanowisko Pana Premiera w odniesieniu do zadań i obowiązków, jakie mają być wykonywane przez Ministerstwo Finansów w okresie prezydencji Polski w Unii Europejskiej?

Zadania konieczne do realizacji przez administrację rządową w celu przygotowania, obsługi i sprawowania prezydencji zostały precyzyjnie określone w przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 13 stycznia 2009 r. „Programie przygotowań Rzeczypospolitej Polskiej do objęcia i sprawowania przewodnictwa w Radzie Unii Europejskiej” oraz w ustanowionym uchwałą Rady Ministrów nr 113/2009 z dnia 23 czerwca 2009 r. programie wieloletnim pn. „Przygotowanie, obsługa i sprawowanie Przewodnictwa Polski w Radzie Unii Europejskiej w II połowie 2011 r.”

Zadania wyznaczone zarówno w programie przygotowań, jak i w programie wieloletnim zostały zaprobowane jako obowiązujące przez wszystkich członków Rady Ministrów poprzez przyjęcie ww. dokumentów.

Zgodnie z ww. programem wyzwania związane z przygotowaniem i obsługą polskiego przewodnictwa w Radzie Unii Europejskiej mają złożony i zróżnicowany charakter oraz obejmują wiele dziedzin. Z uwagi na powyższe lista zadań została podporządkowana czterem głównym kategoriom: prace programowe, zarządzanie zasobami ludzkimi, informacja i promocja, logistyka.

Ministerstwo Finansów, w ramach podziału kompetencji pomiędzy jednostkami zaangażowanymi w sprawowanie polskiej prezydencji zostało zobowiązane m.in. do zaangażowania się w realizację następujących zadań:

— prace programowe: opracowanie listy priorytetów i listy antypriorytetów polskiej prezydencji; monitorowanie rozwoju sytuacji międzynarodowej,

z uwzględnieniem wydarzeń, które mogą mieć wpływ na przebieg polskiej prezydencji; przygotowanie kalendarza prezydencji;

— zarządzanie zasobami ludzkimi: wyznaczenie członków korpusu prezydencji; organizacja centralnego programu szkoleniowego dla kadr polskiej prezydencji – określenie zasad uczestnictwa, potrzeb szkoleniowych, wyznaczenie kandydatów; współpraca z państwami UE w zakresie organizacji staży i wizyt studyjnych; nabór wolontariuszy i kadry pomocniczej korpusu prezydencji;

— informacja i promocja: promocja regionów – przygotowanie wydarzeń towarzyszących i programu kulturalnego podczas posiedzeń rad sektorowych;

— logistyka: wybór zaplecza konferencyjnego, w tym określenie miejsc spotkań wysokiego szczebla, które będą organizowane w Polsce podczas prezydencji (np. nieformalne rady sektorowe).

Nawiązując do powyższego, należy stwierdzić, że zakres zadań Ministerstwa Finansów oraz ich realizacja podczas sprawowania przewodnictwa w Radzie UE zostały bardzo precyzyjnie zaplanowane i przygotowane z bardzo dużym wyprzedzeniem czasowym, jako że prace przygotowawcze w tej materii zostały zapoczątkowane w resorcie finansów już pod koniec 2006 r. W konsekwencji udział ministra finansów w kampanii wyborczej nie będzie stanowił żadnego zagrożenia dla realizacji zadań Ministerstwa Finansów związanych z udziałem w sprawowaniu polskiej prezydencji.

Wszelkie działania związane z aktywnością ministra finansów, wynikająca z reprezentowania prezydencji, wśród których jednym z najistotniejszych jest przewodniczenie pracom Rady ds. Gospodarczych i Finansowych (Ecofin), zostały już odpowiednio przygotowane i skoordynowane w ramach długofalowych działań zarówno na szczeblu centralnym, jak i resortowym, ale także unijnym.

Ad 2. Jakie minister finansów, odpowiadający za sprawy dotyczące regulowania zasad funkcjonowania sektora finansowego, prowadzi działania związane z przygotowaniem Ministerstwa Finansów do prezydencji Polski w Unii Europejskiej, w kontekście nieimplementowania przez niego do krajowego porządku prawnego bardzo wielu ważnych dyrektyw Unii Europejskiej dotyczących funkcjonowania sektora bankowego i finansowego?

Prace nad implementacją poszczególnych dyrektyw unijnych w Ministerstwie Finansów przedstawiają się następująco.

Dyrektywa 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniająca dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylająca dyrektywę 97/5/WE, tzw. PSD – termin transpozycji: 1 listopada 2009 r.

W dniu 17 maja br. prezes Rady Ministrów skierował projekt ustawy o usługach płatniczych, aktu implementującego dyrektywę 2007/64/WE Parla-

mentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007r., do parlamentu Rzeczypospolitej.

Na wydłużenie czasu przygotowania projektu miały wpływ:

— zakres zmian wprowadzanych dyrektywą, wymagający szerokich konsultacji projektowanych przepisów z wieloma podmiotami, których dotyczyły rozwiązania wprowadzane przez dyrektywę 2007/64/WE,

— stopień skomplikowania regulacji oraz procesu legislacyjnego,

— brak przygotowania Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego do regulacji z zakresu rynku usług płatniczych; regulacja zawiera szereg przepisów dotyczących nadzoru i licencjonowania usług płatniczych, stąd istotny był wkład UKNF w postaci odpowiedniego ukształtowania przepisów nadzorczych lub licencyjnych; przepisy te często są powiązane np. z rekomendacjami European Banking Authority lub wynikają z praktyki stosowania Kodeksu postępowania administracyjnego przez UKNF.

Od dnia 28 czerwca br. trwały intensywne prace nad projektem ustawy transponującej dyrektywę (ustawa o usługach płatniczych) w Komisji Finansów Publicznych. Terminy posiedzeń komisji rozpatrującej projekt ustawy o usługach płatniczych były zaplanowane z częstotliwością, która umożliwiła sprawne przeprowadzenie projektu przez etap prac w parlamencie. W dniu 13 lipca odbyło się drugie czytanie projektu na posiedzeniu plenarnym Sejmu. W dniu 14 lipca Komisja Finansów Publicznych rozpatrywała poprawki zgłoszone do projektu podczas drugiego czytania. W dniu 15 lipca 2011 r. Sejm Rzeczypospolitej Polskiej uchwalił ustawę.

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/111/WE z dnia 16 września 2009 r. zmieniająca dyrektywy 2006/48/WE, 2006/49/WE i 2007/64/WE w odniesieniu do banków powiązanych z centralnymi instytucjami, niektórych pozycji funduszy własnych, dużych ekspozycji, uzgodnień w zakresie nadzoru oraz zarządzania w sytuacji kryzysowej, tzw. CRD II – termin transpozycji: 31 października 2010 r.

Dyrektywa Komisji 2009/27/WE z dnia 7 kwietnia 2009 r. zmieniająca niektóre załączniki do dyrektywy 2006/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do przepisów technicznych dotyczących zarządzania ryzykiem – termin transpozycji: 31 października 2010 r.

Dyrektywa Komisji 2009/83/WE z dnia 27 lipca 2009 r. zmieniająca niektóre załączniki do dyrektywy 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do przepisów technicznych dotyczących zarządzania ryzykiem – termin transpozycji: 31 października 2010 r.

Ministerstwo Finansów zakończyło implementację tzw. pakietu CRD II (tzw. Capital Requirements Directive), dotyczącego funkcjonowania sektora bankowego i finansowego, na który to pakiet składają się trzy dyrektywy, tj. dyrektywy 2009/27/WE, 2009/83/WE, 2009/111/WE.

Dyrektywy te zostały implementowane ustawą z dnia 28 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy Prawo bankowe, ustawą o obrocie instrumentami finansowymi i ustawą o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. Nr 131, poz. 763), która została notyfikowana w bazie krajowych środków wykonawczych w dniu 28 czerwca 2011 r. oraz poprzez wydanie następujących rozporządzeń ministra finansów:

1) rozporządzenie ministra finansów z dnia 13 lipca 2011 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie zakresu i szczegółowych zasad wyznaczania całkowitego wymogu kapitałowego, w tym wymogów kapitałowych, dla domów maklerskich oraz określenia maksymalnej wysokości kredytów, pożyczek i wyemitowanych dłużnych papierów wartościowych w stosunku do kapitałów,

2) rozporządzenie ministra finansów z dnia 13 lipca 2011 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie zakresu, trybu i formy oraz terminów przekazywania informacji przez firmy inwestycyjne, banki, o których mowa w art. 70 ust. 2 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, i banki powiernicze,

3) rozporządzenie ministra finansów zmieniające rozporządzenie ministra finansów z dnia 23 listopada 2009 r. w sprawie określenia szczegółowych warunków technicznych i organizacyjnych dla firm inwestycyjnych, banków, o których mowa w art. 70 ust. 2 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, i banków powierniczych oraz warunków szacowania przez dom maklerski kapitału wewnętrznego,

4) rozporządzenie ministra finansów zmieniające rozporządzenie ministra finansów z dnia 26 listopada 2009 r. w sprawie upowszechniania informacji związanych z adekwatnością kapitałową,

5) rozporządzenie ministra finansów zmieniające rozporządzenie ministra finansów z dnia 18 listopada 2009 r. w sprawie wymogów, jakim powinny odpowiadać wnioski domów maklerskich o wydanie zgody na niektóre czynności w ramach prowadzonej działalności maklerskiej,

6) rozporządzenie ministra finansów zmieniające rozporządzenie ministra finansów z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawie ocen wiarygodności kredytowej opracowanych przez zewnętrzne instytucje oceny wiarygodności kredytowej.

Wyżej wymienione rozporządzenia oczekują obecnie na publikację w Dzienniku Ustaw.

Na długość procedury legislacyjnej wpływały kwestie związane ze szczegółowością oraz technicznym charakterem przepisów. Z uwagi na ich znaczenie dla sektora bankowego, jak i firm inwestycyjnych projekty aktów prawnych wymagały konsultacji przepisów, które wydłużały kolejne etapy procedury legislacyjnej, ponieważ każdy przepis mógł znacząco podnieść koszty prowadzenia działalności bankowej lub domów maklerskich. Ponadto polskie przepisy dotyczące adekwatności kapitałowej znajdują się w licznych, obszernych aktach prawnych. Przekłada się to na wydłużenie okresu implementacji, gdyż zapisy CRD II należy odpowiednio umiejscowić w pra-

wie w celu zapewnienia spójności funkcjonującego w Polsce modelu.

Dyrektywa 2010/76/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie zmiany dyrektyw 2006/48/WE oraz 2006/49/WE w zakresie wymogów kapitałowych dotyczących portfela handlowego i resekurytyzacji oraz przeglądu nadzorczego polityki wynagrodzeń (tzw. CRD III).

Należy podkreślić, że termin transpozycji dyrektywy 2010/76/UE (CRD III) do krajowych porządków prawnych został określony na dzień 31 grudnia 2011 r., z wyjątkiem postanowień dotyczących polityki wynagrodzeń, które powinny być zostać implementowane do końca 2010 r.

Przepisy ustawowe implementujące dyrektywę CRD III, dotyczące zarówno sektora bankowego (instytucje kredytowe), jak i rynku kapitałowego (firmy inwestycyjne) zostały przyjęte ustawą z dnia 28 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy Prawo bankowe, ustawy o obrocie instrumentami finansowymi i ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. Nr 131, poz. 763), która została notyfikowana w bazie krajowych środków wykonawczych w dniu 28 czerwca 2011 r. (nr notyfikacji MNE(2011)54684-01). Tym samym została implementowana część przepisów dyrektywy CRD III dotycząca wynagrodzeń, tj. art. 1 pkt 3 i 4.

Powyższe przepisy: zobowiązują Komisję Nadzoru Finansowego do wydania uchwały, która określi zasady dotyczące określenia norm pracy oraz składników wynagrodzeń osób zajmujących stanowiska kierownicze w banku; zobowiązują ministra właściwego ds. instytucji finansowych do wydania rozporządzenia, które określi zasady dotyczące określenia norm pracy oraz składników wynagrodzeń osób zajmujących stanowiska kierownicze w domu maklerskim; zobowiązują banki i domy maklerskie do upowszechniania/ujawniania informacji dotyczących norm pracy oraz składników wynagrodzeń osób zajmujących stanowiska kierownicze; umożliwiają Komisji Nadzoru Finansowego nakazanie obniżenia lub wstrzymanie niektórych składników wynagrodzeń osób zajmujących stanowiska kierownicze, w przypadku gdyby bank lub dom maklerski uchybił określonym obowiązkom lub nie spełnił określonych wymogów.

Pozostałe przepisy dyrektywy CRD III, zarówno dotyczące polityki wynagrodzeń jak i wymogów kapitałowych dotyczących portfela handlowego i resekurytyzacji, zostaną transponowane w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie:

ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665, z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2010 r. Nr 211, poz. 1384, z późn. zm.).

Obecnie w Urzędzie Komisji Nadzoru Finansowego oraz w Ministerstwie Finansów trwają intensywne i zaawansowane prace zmierzające do przyjęcia

odpowiednich projektów aktów wykonawczych (projektów uchwał Komisji Nadzoru Finansowego oraz rozporządzeń ministra finansów).

Należy podkreślić, iż opóźnienia w transpozycji dyrektywy CRD III w części dotyczącej polityki wynagrodzeń wynikają przede wszystkim z faktu, że prawodawca unijny przewidział jedynie 17 dni (od dnia publikacji do dnia, w którym upływał termin implementacji tej części) na ustanowienie przez państwa członkowskie przepisów z zakresu polityki wynagrodzeń, do których niezbędne jest wprowadzenie zarówno przepisów ustawowych, jak i wykonawczych.

Tymczasem proces legislacyjny w Polsce w obszarze rynku finansowego jest znacznie dłuższy ze względu na skomplikowaną materię, jakiej dotyczy, oraz wymóg konsultacji z szerokim kręgiem zainteresowanych instytucji.

Podsumowując, w Ministerstwie Finansów dokładane są wszelkie starania, aby prace zmierzające do pełnej transpozycji ww. dyrektywy zakończyły się jak najszybciej.

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/44/WE z dnia 6 maja 2009 r. zmieniająca dyrektywę 98/26/WE w sprawie zamknięcia rozliczeń w systemach płatności i rozrachunku papierów wartościowych oraz dyrektywę 2002/47/WE w sprawie uzgodnień dotyczących zabezpieczeń finansowych w odniesieniu do systemów powiązanych i do wierzytelności kredytowych – termin transpozycji: 30 grudnia 2010 r.

Projekt ustawy o zmianie ustawy o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami, ustawy o niektórych zabezpieczeniach finansowych oraz ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze, implementujący dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/44/WE z dnia 6 maja 2009 r., dnia 27 maja 2011 r., po uzgodnieniach międzyresortowych i konsultacjach społecznych, został przekazany, na podstawie § 14c Regulaminu prac Rady Ministrów, odpowiednim instytucjom w celu zatwierdzenia aktualnej wersji przedmiotowego projektu. W odpowiedzi wpłynęło kilkanaście uwag, które rozpatrzono i w części uwzględniono, a pozostałe cztery uwagi stanowiły rozbieżność stanowisk.

Dnia 17 czerwca 2011 r. projekt uwzględniający rozbieżności został przekazany pod obrady Komitetu do Spraw Europejskich. Przedmiotowe posiedzenie odbyło się 28 czerwca br., na którym Komitet do Spraw Europejskich przyjął projekt i zarekomendował odrzucenie dwóch przekazanych przez zainteresowane podmioty uwag, jedną wystosowaną przez Komisję Nadzoru Finansowego, a drugą przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych.

Jednocześnie projekt dnia 21 czerwca br. przekazany został do zaopiniowania Europejskiemu Bankowi Centralnemu.

Następnie 11 lipca 2011 r. projekt wraz z uzasadnieniem, tabelą zbieżności oraz zmodyfikowanym według sugestii Komitetu do Spraw Europejskich

protokołem rozbieżności został przekazany pod obrady komitetu stałego Rady Ministrów.

W Ministerstwie Finansów prowadzone są działania w celu jak najszybszego przekazania projektu do prac w parlamencie. Dodatkowo przewiduje się, iż uprzednio projekt zostanie przekazany Komisji Prawniczej celem dokonania korekt redakcyjno-legislacyjnych.

Mając na uwadze powyższe, spodziewany termin przekazania projektu do prac w parlamencie to sierpień 2011 r.

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością, zmieniająca dyrektywy 2005/60/WE i 2006/48/WE oraz uchylająca dyrektywę 2000/46/WE (tzw. EMD II) – termin transpozycji: 30 kwietnia 2011 r.

Należy wspomnieć, iż Ministerstwo Finansów, dążąc do uproszczenia stanu prawnego (wprowadzenie jednej ustawy regulującej rynek usług płatniczych), przyjął koncepcję, w której implementacja dyrektywy EMD II (E-Money Directive) nastąpi w projektowanej ustawie o usługach płatniczych implementującej dyrektywę o usługach płatniczych w ramach rynku wewnętrznego (dalej: dyrektywa PSD). Ta koncepcja spowoduje uchYLENIE obecnie obowiązującej ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych. Uchylone zostaną także przepisy dotyczące elektronicznych instrumentów płatniczych w prawie bankowym. Tym samym ustawa o usługach płatniczych będzie docelowo regulowała całość rynku usług płatniczych, łącznie z zagadnieniami związanymi z działalnością instytucji pieniądza elektronicznego, i świadczenia przez nie usług płatniczych.

W związku z zaawansowanym stanem prac nad projektem ustawy o usługach płatniczych oraz ścisłym związkiem tej ustawy z przepisami dyrektywy EMD II podczas prac parlamentarnych nad projektem ustawy o usługach płatniczych została zgłoszona poprawka poselska, która zawiera część przepisów dotyczących dyrektywy 2009/110/WE. Niezależnie od powyższego prace implementacyjne dotyczące EMD II toczą się swoim trybem (tej części dyrektywy niezgłoszonej w poprawce). Ta część projektu ustawy implementującej jest przed skierowaniem do uzgodnień międzyresortowych.

Z uwagi na konieczność przeprowadzenia konsultacji z szerokim kręgiem podmiotów, których dotyczy kwestia, oraz trwającą procedurę legislacyjną projektu ustawy o usługach płatniczych trudno w chwili obecnej określić przypuszczalny termin zakończenia procedury implementacyjnej. Niezależnie od powyższego Ministerstwo Finansów dokłada wszelkich starań, aby procedura legislacyjna była jak najkrótsza.

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw

zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) – termin implementacji do krajowego porządku prawnego: 30 czerwca 2011 r.

Prace nad implementacją dyrektywy UCITS zostały rozpoczęte wiosną 2010 r. i zgodnie z ówczesnym harmonogramem przyjęto, iż odpowiedni projekt ustawy zostanie przekazany pod obrady Rady Ministrów pod koniec 2010 r. Jednakże z uwagi na skomplikowaną materię dyrektywy UCITS oraz specyfikę polskich funduszy inwestycyjnych, a także opóźnienia w publikacji aktów wykonawczych do dyrektywy UCITS (lipiec/sierpień 2010 r.) projekt mający na celu implementację przedmiotowej dyrektywy nie został przedstawiony pod obrady Rady Ministrów w pierwotnie planowanym terminie.

Główną kwestią problematyczną, która wpłynęła na ww. opóźnienie, była właściwa implementacja przepisów dyrektywy UCITS z zakresu „jednolitego paszportu” dla firm zarządzających funduszami inwestycyjnymi (Management Company Passport). Polska, implementując dyrektywę UCITS IV, zobowiązana jest do umożliwienia firmom zarządzającym z innych państw członkowskich zarządzanie funduszami UCITS utworzonymi w Polsce. Realizacja tego zobowiązania była jednak trudna do wykonania, gdyż polskie fundusze UCITS, pomimo iż są wyłącznie wyodrębnioną masą kapitału (istotna cecha funduszu powierniczego), posiadają osobowość prawną. To z kolei sprawia, iż konieczne jest określenie siedziby takiego funduszu UCITS, co zostało zrealizowane w obowiązującej ustawie o funduszach inwestycyjnych poprzez przyjęcie, iż siedzibą funduszu jest siedziba towarzystwa nim zarządzającego. W wyniku przeprowadzonych analiz w projekcie ustawy o zmianie ustawy o funduszach inwestycyjnych zawarta została koncepcja zakładająca, iż zastosowanie pełnego paszportu spółki zarządzającej w odniesieniu do funduszu inwestycyjnego otwartego będzie możliwe przy wykorzystaniu dotychczasowego rozwiązania, jakim jest towarzystwo funduszy inwestycyjnych stanowiące organ funduszu inwestycyjnego.

Projekt ustawy o zmianie ustawy o funduszach inwestycyjnych zakładający transpozycję do prawa krajowego postanowień dyrektywy UCITS w chwili obecnej jest przedmiotem uzgodnień międzyresortowych i społecznych. Przyjmuje się, iż projekt ten zostanie przekazany do Sejmu RP w miesiącach wrześień – październik 2011 r.

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniająca dyrektywy 1998/26/WE, 2002/87/WE, 2003/6/WE, 2003/41/WE, 2003/71/WE, 2004/39/WE, 2004/109/WE, 2005/60/WE, 2006/48/WE, 2006/49/WE i 2009/65/WE w odniesieniu do uprawnień Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego, Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych oraz Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych, tzw. Dyrektywa „Omnibus” – termin implementacji do krajowego porządku prawnego: 31 grudnia 2011 r.

Ministerstwo Finansów dokłada wszelkich starań, aby ustawa o zmianie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz innych ustaw, która będzie implementować dyrektywę omnibus do krajowego porządku prawnego, była przygotowana w terminie umożliwiającym terminową transpozycję.

Ad 3. W jaki sposób pan Jacek Rostowski, minister finansów, zamierza podczas wykonywania służbowych zadań publicznych w okresie prezydentury Polski w Unii Europejskiej prowadzić swoją polityczną kampanię wyborczą celem uzyskania przez niego mandatu posła na Sejm RP, jednocześnie nie wykorzystując podległych mu pracowników Ministerstwa Finansów, samochodowej kolumny transportowej resortu finansów, służbowych kart kredytowych oraz służbowych telefonów stacjonarnych dla osiągnięcia swoich prywatnych celów politycznych?

W Ministerstwie Finansów zasady korzystania z kart płatniczych, telefonów służbowych oraz samochodów służbowych są uregulowane poprzez zarządzenia ministra finansów oraz dyrektora generalnego Ministerstwa Finansów.

Zasady użytkowania służbowych kart płatniczych regulują:

— zarządzenie nr 53 ministra finansów z dnia 23 grudnia 2010 r. w sprawie sposobu dokonywania wydatków przy użyciu kart płatniczych; zgodnie z § 7 ust. 1 i 2 ww. zarządzenia użytkownik jest upoważniony do dokonywania płatności przy wykorzystaniu służbowej karty płatniczej wyłącznie za nabycie towarów lub usług związanych z wykonywaniem obowiązków służbowych, o ile nabycie towarów lub usług zostało ujęte uprzednio w planie finansowym oraz zabezpieczono środki finansowe na ten cel;

— opracowane przez Kancelarię Prezesa Rady Ministrów „Zasady przyznawania i korzystania ze służbowych kart płatniczych oraz rozliczania dokonanych przy ich użyciu operacji finansowych w jednostkach administracji rządowej”, zgodnie z którymi za pomocą służbowej karty płatniczej można dokonywać wyłącznie operacji finansowych związanych z wykonywaniem obowiązków służbowych.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż wszystkie płatności dokonane służbowymi kartami płatniczymi są monitorowane przez Kancelarię Prezesa Rady Ministrów, do której po zakończeniu każdego kwartału przekazywane są indywidualne w przypadkach członków kierownictwa Ministerstwa Finansów zestawienia poniesionych wydatków.

Zasady użytkowania oraz rozliczania telefonów służbowych komórkowych oraz stacjonarnych regulują:

— zarządzenie nr 10/BAD/2009 dyrektora generalnego Ministerstwa Finansów z dnia 20 lutego 2009 r. w sprawie przydzielania i użytkowania służbowych telefonów komórkowych w Ministerstwie Finansów,

— zarządzenie nr 21/BAD/2010 dyrektora generalnego Ministerstwa Finansów z dnia 31 maja 2010 r.

w sprawie przydzielania i użytkowania służbowych telefonów stacjonarnych w Ministerstwie Finansów.

W świetle ww. aktów prawnych członkowie kierownictwa mogą korzystać z telefonów stacjonarnych oraz komórkowych bez limitów, jednakże wyłącznie w zakresie wykonywania obowiązków służbowych. W przypadku konieczności wykorzystania telefonu do odbycia rozmowy prywatnej użytkownik pokrywa jej koszty zgodnie ze stawkami operatora. Minister finansów od początku urzędowania w Ministerstwie Finansów do chwili obecnej zapłacił za rozmowy prywatne kwotę 3421,13 zł.

Zasady użytkowania oraz rozliczania samochodów służbowych reguluje zarządzenie dyrektora generalnego Ministerstwa Finansów nr 13/BL/2008 z dnia 30 kwietnia 2008 r. w sprawie korzystania z samochodów służbowych w Ministerstwie Finansów. Zgodnie § 2 ust. 1 ww. zarządzenia za zgodą dyrektora generalnego dopuszcza się możliwość skorzystania z samochodu służbowego do celów niesłużbowych na podstawie umowy. W takim przypadku użytkownik ponosi pełną odpłatność za zużyte paliwo, a jeśli korzysta z usług kierowcy, pokrywa również koszt tej obsługi wyliczony na podstawie stawki godzinowej wynagrodzenia miesięcznego kierowcy.

Minister finansów zawarł umowę umożliwiającą wykorzystanie samochodu służbowego do celów niesłużbowych, która określa zasady rozliczeń, z uwzględnieniem postanowień ww. zarządzenia. Od podjęcia decyzji o kandydowaniu do parlamentu minister finansów skorzystał jeden raz z przydzielonego pojazdu w celach niesłużbowych, dokonując stosownych rozliczeń na kwotę 579,76 zł.

Ad 4. Czy Pan Premier zamierza wydać dezyderat lub wytyczne zakazujące wykorzystywania funkcji publicznych oraz związanych z nimi profitów ekonomiczno-technicznych (finansowanych z pieniędzy podatników) dla celów związanych z prowadzeniem przez zainteresowanych – pełniących jednocześnie funkcje w administracji rządowej – kampanii wyborczych do Sejmu RP lub Senatu RP?

Zasady prowadzenia kampanii wyborczej do Sejmu RP lub Senatu RP określają odpowiednie przepisy prawne. Nadzór nad przestrzeganiem prawa wyborczego sprawuje Państwowa Komisja Wyborcza.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Ludwik Kotecki

Warszawa, dnia 25 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Anny Sikory**

**w sprawie pozornych działań podejmowanych
przez podległych ministrów związanych
z redukcją zatrudnienia i jednoczesnym
zatrudnianiem nowych pracowników (23248)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła na Sejm RP pani Anny Sikory w sprawie pozornych działań podejmowanych przez podległych ministrów związanych z redukcją zatrudnienia i jednoczesnym zatrudnianiem nowych pracowników, przesłaną przy piśmie nr SPS-023-23248/11 z dnia 30 czerwca 2011 r., w zakresie dotyczącym Ministerstwa Finansów, uprzejmie informuję, co następuje:

— w Ministerstwie Finansów zostały podjęte działania dotyczące ograniczenia zatrudnienia, w wyniku których liczba zatrudnionych znacząco spada – obecnie zmniejszyła się o 60, do końca września br. zmniejszy się o kolejnych 50, a w październiku br. planuje się zmniejszenie o dalszych 70 – co daje łącznie liczbę 180 zatrudnionych;

— odnosząc się do kwestii naborów, uprzejmie informuję, że w ministerstwie została ograniczona rekrutacja zewnętrzna. W miejsce odchodzących pracowników, co do zasady, nie są zatrudniane nowe osoby. Nabory zewnętrzne uruchamia się jedynie w wyjątkowych sytuacjach, gdy okazują się niezbędne dla zapewnienia skutecznej realizacji kluczowych zadań ministerstwa;

— opisana w pkt. 2 sytuacja szczególna miała miejsce w przypadku Departamentu Rozwoju Rynku Finansowego (FN), który zajmuje się wyjątkowo trudnym i szerokim obszarem merytorycznym. W szczególności odpowiada za prowadzenie prac w zakresie polityki rozwoju rynku finansowego czy przygotowywanie regulacji prawnych dotyczących funkcjonowania poszczególnych jego sektorów. Od lat zatrudnienie w ww. departamencie pozostaje na podobnym poziomie, natomiast ze względu na stosunkowo dużą rotację pracowników konieczne jest uzupełnianie składu osobowego. Od początku roku z departamentu odeszło 6 osób, natomiast w tym czasie zostało zatrudnionych 5 osób (z tego jednego w ramach umowy na zastępstwo za nieobecnego pracownika). W bieżącym roku w Biuletynie Informacji Publicznej ukazało się pięć ogłoszeń dotyczących Departamentu Rozwoju Rynku Finansowego. Obecnie w toku pozostaje 1 nabór zewnętrzny. Należy zaznaczyć, że w chwili obecnej stan zatrudnienia w korpusie służby cywilnej w Departamencie FN wynosi, w przeliczeniu na etaty, 48,55 – dla porównania w grudniu 2010 r. wynosił 49,6;

— postępowania rekrutacyjne w Ministerstwie Finansów przeprowadzane są zgodnie z przepisami określonymi ustawą z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. Nr 227, poz. 1505, ze zm.).

Podczas naboru mają również zastosowanie szczegółowe zasady przeprowadzania naboru kandydatów do korpusu służby cywilnej w Ministerstwie Finansów wprowadzone zarządzeniem nr 16/BDG/2009 dyrektora generalnego Ministerstwa Finansów z dnia 10 kwietnia 2009 r. w sprawie przeprowadzania naboru kandydatów do korpusu służby cywilnej w Ministerstwie Finansów.

W odniesieniu do pkt. 2 ww. interpelacji uprzejmie wyjaśniam, że dokonując oceny struktury Departamentu Finansowania Sfery Budżetowej (FS), należy wziąć pod uwagę rozmiar i skalę zadań realizowanych przez departament czy jego rolę reprezentacyjną, wiążącą się z koniecznością aktywnego uczestnictwa w obradach gremiów zewnętrznych. Departament FS w szczególności odpowiada za realizację zadań związanych z przygotowaniem budżetu państwa, jego wykonywaniem oraz sprawozdawczością budżetową w zakresie koordynowanych części oraz działów. Jednocześnie uprzejmie informuję, że z dniem 1 października 2011 r. w ww. departamencie wyższe stanowiska w służbie cywilnej będą zajmować dyrektor departamentu oraz dwóch jego zastępców. Struktura zarządzania departamentem zostanie poddana szczegółowej analizie, a liczba stanowisk zastępców dyrektora w ww. komórce organizacyjnej określona ponownie, biorąc pod uwagę konieczność sprawnego wykonywania przydzielonych zadań.

Natomiast analizując zasadność obecnej struktury Departamentu Administracji Podatkowej (AP), należy podnieść, że podstawowym zadaniem departamentu jest nadzór nad funkcjonowaniem izb i urzędów skarbowych sprawowany poprzez prowadzenie spraw związanych z wykonywaniem, interpretowaniem oraz legislacją w zakresie określonym ustawą o urzędach i izbach skarbowych, ustawą o postępowaniu egzekucyjnym w administracji oraz ustawą o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników. Departament AP prowadzi także kontrolę izb i urzędów skarbowych. Kolejnym niezwykle ważnym zakresem zadań Departamentu AP jest realizacja projektów: e-Podatki, e-Deklaracje 2 i e-Rejestracja, które stanowią zespół działań organizacyjnych, legislacyjnych i informatycznych mających na celu wyposażenie administracji podatkowej w nowoczesne narzędzia zarządzania informacją. Należy podkreślić, że administracja podatkowa stanowi jedną z najliczniejszych grup zawodowych tworzących korpus służby cywilnej.

Odnosząc się do pkt. 5 interpelacji, uprzejmie informuję, że Gabinet Polityczny ministra finansów obejmuje pięć osób zatrudnionych.

Przedstawiając powyższe, pragnę jednocześnie poinformować, że podejmowane w Ministerstwie Finansów działania w obszarze organizacyjnym nastawione są na doskonalenie struktur i usprawnianie procesów w celu osiągnięcia dalszego wzrostu efektywności działania urzędu.

Podsekretarz stanu
Ludwik Kotecki

Warszawa, dnia 22 lipca 2011 r.

Odpowiedź

sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Stanisława Ożoga

w sprawie ograniczenia finansowania PFRON
w zakresie rehabilitacji (23250)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przesłaną przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 30 czerwca 2011 r., znak: SPS-023-23250/11, interpelację poselską pana posła Stanisława Ożoga w sprawie ograniczenia finansowania PFRON w zakresie rehabilitacji, proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Zmniejszenie wysokości środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych przekazywanych według algorytmu samorządom powiatowym dotyczyło wszystkich powiatów w Polsce i wynikało z konieczności przeznaczenia zdecydowanie większych środków na obowiązkowe zadanie z zakresu rehabilitacji zawodowej osób niepełnosprawnych, jakim jest dofinansowanie do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych.

Od 1 stycznia 2009 r., w związku z wprowadzoną przez ustawę z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2008 r. Nr 237, poz. 1652) zmianą definicji najniższego wynagrodzenia, wskaźnik ten, uwzględniany przy naliczaniu dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, wzrósł o prawie 30%. Ponadto grupa pracowników, których zatrudnianie uprawnia pracodawcę do otrzymywania dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, została rozszerzona o osoby posiadające uprawnienia emerytalne. PFRON musiał również zapewnić środki na finansowanie dodatkowych kosztów zatrudniania pracowników niepełnosprawnych, o których zwrot mogą ubiegać się zakłady pracy chronionej.

Pragnę podkreślić, że liczba pracowników niepełnosprawnych zarejestrowanych w systemie SODiR znacznie wzrosła, co pociągnęło za sobą wzrost wydatków PFRON na dofinansowanie do wynagrodzeń (według danych PFRON, stan na dzień 1.03.2011 r., liczba zatrudnionych osób niepełnosprawnych u pracodawców objętych dofinansowaniem do wynagrodzeń była w grudniu 2010 r. w stosunku do grudnia 2008 r. wyższa o ponad 62 tys. osób, tj. o ok. 30%).

Środki PFRON musiały także zostać zabezpieczone na realizację zadania ustawowego dotyczącego zlecenia realizacji zadań z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych fundacjom oraz organizacjom pozarządowym mających charakter ogólnopolski lub ponadregionalny.

Należy podkreślić, że PFRON obowiązany jest do zapewnienia przede wszystkim środków finansowych

na realizację tytułów obowiązkowych, do których należy realizacja uprawnień pracodawców zatrudniających osoby niepełnosprawne. Taką kategorię wydatków stanowią także środki przekazywane algorytmem samorządom na finansowanie uczestnictwa osób niepełnosprawnych w warsztatach terapii zajęciowej czy też działania zakładów aktywności zawodowej.

Przedstawione powyżej okoliczności spowodowały realne zmniejszenie kwot przekazanych do samorządów. Porównując plan finansowy PFRON określony ustawą budżetową państwa na lata 2008 i 2010 w pozycji przelewy redystrybucyjne, należy wskazać, że w 2010 r. nastąpiło w stosunku do 2008 r. obniżenie wysokości środków dla samorządów powiatowych o kwotę 208 644 tys. zł, tj. o 25% (w stosunku do 2009 r. ta kwota jest niższa o ok. 6%).

Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia, pragnę zaznaczyć, że w dniu 1 stycznia 2011 r. weszła w życie ustawa z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010 r. Nr 226, poz. 1475). W ww. ustawie zawarte zostały między innymi przepisy dokonujące zmian z zakresu dofinansowania do wynagrodzeń osób niepełnosprawnych (np. od 1 marca 2011 r. pracodawcy nie przysługuje miesięczne dofinansowanie na pracowników zaliczonych do umiarkowanego lub lekkiego stopnia niepełnosprawności, którzy mają ustalone prawo do emerytury) oraz zasad wpłat i możliwości udzielenia ulg we wpłatach z tytułu niezatrudniania osób niepełnosprawnych.

Należy zauważyć, że wdrożenie znowelizowanych przepisów umożliwiło racjonalizację i ograniczenie niektórych wydatków PFRON, dzięki czemu pozyskano środki niezbędne dla zapewnienia właściwego poziomu finansowania wielu istotnych społecznie zadań z zakresu rehabilitacji społecznej i zawodowej realizowanych m.in. przez samorządy.

W planie finansowym PFRON określonym ustawą budżetową państwa na 2011 r. w pozycji przelewy redystrybucyjne przewidziano dla samorządów powiatowych na realizację zadań 535 363 tys. zł (tj. o 82 822 tys. zł mniej niż w roku ubiegłym).

Pragnę jednak poinformować, że z uwagi na powyższą nowelizację, Zarząd PFRON na podstawie art. 29 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) zwrócił się do ministra finansów z prośbą o wyrażenie zgody na dokonanie zmian w planie finansowym PFRON na 2011 r., m.in. w zakresie zwiększenia wydatków w pozycji przelewy redystrybucyjne, w tym dla samorządów powiatowych na realizację zadań. W związku z otrzymaniem zgody ministra finansów na dokonanie zmian w planie finansowym PFRON na 2011 r., jak również po uzyskaniu opinii Komisji Finansów Publicznych w ww. sprawie, Zarząd PFRON na posiedzeniu w dniu 12 maja 2011 r. dokonał podziału środków dla samorządów powiatowych, zwiększając

szonych o kwotę 83 648 tys. zł do łącznej wysokości 619 011 tys. zł.

Ponadto uprzejmie informuję, że zgodnie z ustawą z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1592, z późn. zm.) powiat wykonuje określone innymi ustawami zadania publiczne o charakterze ponadgminnym w zakresie m.in. wspierania osób niepełnosprawnych. Ponadto zgodnie z art. 35a ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (t.j. Dz. U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721) do zadań powiatu należy m.in. podejmowanie działań dotyczących rozwiązywania problemów osób niepełnosprawnych. Zakres tych zadań oraz sposób ich realizacji definiuje samorząd powiatowy (art. 35a ust. 1 pkt 1 ww. ustawy).

W obszarze wspierania osób niepełnosprawnych mieszczą się zadania z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej określone przepisem art. 35a ustawy o rehabilitacji. Zadania te realizowane są przy współudziale środków własnych będących w dyspozycji powiatów, a środki PFRON, które samorządy powiatowe otrzymują według algorytmu, mają charakter wspierający te zadania.

Pragnę zauważyć, że decyzję o przeznaczeniu środków PFRON na określone zadania podejmuje w formie uchwały rada powiatu (art. 35a ust. 3 ustawy o rehabilitacji), która dokonując określonych rozstrzygnięć, powinna uwzględniać zapisy powiatowego programu działań na rzecz osób niepełnosprawnych, jak i aktualne, zidentyfikowane potrzeby niepełnosprawnych mieszkańców powiatu.

Jednocześnie należy zauważyć, że w 2010 r. dynamiczny wzrost wydatków na wypłaty dofinansowań do wynagrodzeń zatrudnionych osób niepełnosprawnych spowodował, że ograniczone zostały również środki finansowe na realizację większości programów celowych PFRON.

W bieżącym roku sytuacja finansowa PFRON ulega zmianie dzięki wprowadzeniu zmian w ustawie o rehabilitacji. Widoczne już dziś efekty wprowadzonych zmian są zapowiedzią możliwej zmiany w bilansie PFRON, jednak jest to proces długofalowy.

Należy podkreślić, że podstawową misją PFRON jest wspieranie rehabilitacji zawodowej osób niepełnosprawnych. Środki PFRON pochodzą głównie od pracodawców niezatrudniających osób niepełnosprawnych i ze względu na źródło pochodzenia tych środków są one wydatkowane przede wszystkim na cele związane z rehabilitacją zawodową osób niepełnosprawnych.

Realizacja przez PFRON różnego rodzaju programów jest odpowiedzią na potrzeby zgłaszane przez środowisko osób niepełnosprawnych. Jednak programy PFRON, szczególnie wspierające społeczne funkcjonowanie osób niepełnosprawnych, nie są obligatoryjne i mogą mieć jedynie uzupełniający charakter w stosunku do zadań ustawowych. PFRON każdego roku wspiera finansowo różne formy rehabilitacji zawodowej i społecznej tysięcy osób niepełnosprawnych i instytucji działających na ich rzecz, dokładając ze

swej strony starań, aby pomoc ta obejmowała jak największą liczbę potrzebujących w jak największym zakresie. Jednakże ze względu na skalę potrzeb związanych z ułatwieniem osobom niepełnosprawnym codziennego funkcjonowania, ich pełna realizacja przekracza często możliwości finansowe PFRON. Należy wyraźnie zaznaczyć, że formuła programu nie posiada cech rozwiązania systemowego, chociażby z powodu ograniczenia możliwości finansowania potrzeb wszystkich osób niepełnosprawnych.

Odnosząc się do kwestii struktury PFRON, uprzejmie wyjaśniam, że zgodnie z art. 98 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 157, poz. 1241, z późn. zm.) z dniem 1 stycznia 2012 r. biuro i oddziały Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych stają się biurem obsługi funduszu.

Koncepcja utraty z dniem 1 stycznia 2012 r. osobowości prawnej przez PFRON spotkała się z negatywną oceną organizacji pozarządowych działających na rzecz środowiska osób niepełnosprawnych. Organizacje uznały, iż utrata osobowości prawnej stanowi realne zagrożenie dla stabilności i właściwego funkcjonowania dotychczas wypracowanego systemu rehabilitacji osób niepełnosprawnych.

W związku z powyższym podjęte zostały działania mające na celu optymalne uregulowanie kwestii związanych z funkcjonowaniem PFRON, których wynikiem jest uchwalenie przez Sejm RP w dniu 15 lipca 2011 r. ustawy o zmianie ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (druk sejmowy nr 4341).

Zgodnie z przepisami ww. ustawy PFRON utraci osobowość prawną 1 stycznia 2015 r., co pozwoli na przygotowanie i przeprowadzenie takich zmian prawnych, które umożliwią wdrożenie nowych rozwiązań systemowych i zachowanie ciągłości zadań wykonywanych przez PFRON. Wydłużenie *vacatio legis* pozwoli również na zsynchronizowanie planowanych zmian ze zmianą przepisów dotyczących nowego okresu programowania funduszy europejskich na lata 2014–2020 oraz ze zmianami przepisów wspólnotowych w obszarze pomocy publicznej dla przedsiębiorców, które będą obowiązywały do dnia 31 grudnia 2013 r.

Pragnę podkreślić, że minister pracy i polityki społecznej w ramach swoich kompetencji podejmuje szereg działań mających na celu wsparcie osób niepełnosprawnych. Dotyczy to zarówno rozpoznawania problemów osób niepełnosprawnych, jak i przygotowywania projektów aktów normatywnych.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 22 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra obrony narodowej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jana Widackiego**

w sprawie przeprosin dla oficerów WSI (23252)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, na interpelację pana posła Jana Widackiego w sprawie przeprosin dla oficerów WSI (SPS-023-23252/11), uprzejmie informuję, co następuje.

W sprawie byłych żołnierzy Wojskowych Służb Informacyjnych Wojskowa Prokuratura Okręgowa w Warszawie prowadziła bądź prowadzi postępowania karne. Zainicjowane one były przez przewodniczących Komisji Weryfikacyjnej ds. Wojskowych Służb Informacyjnych: pana Antoniego Macierewicza (16 zawiadomień o popełnieniu przestępstwa) i pana Jana Olszewskiego (47 zawiadomień o popełnieniu przestępstwa). Aktualnie prokuratura nadal prowadzi 13 postępowań karnych w następstwie wskazanych zawiadomień, a w 5 śledztwach zostało wydane postanowienie o zawieszeniu postępowania karnego.

Ponadto pan Antoni Macierewicz jako szef Służby Kontrwywiadu Wojskowego złożył do prokuratury wojskowej łącznie 277 zawiadomień o nieprawidłowościach w funkcjonowaniu Wojskowych Służb Informacyjnych. Zawiadomienia dotyczyły podejrzenia popełnienia przestępstw przez konkretnie wskazanych oficerów WSI. Wynikało z nich, że oficerowie ci dopuścili się popełnienia przestępstwa określonego w art. 231 §1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553 ze zm.) polegającego na prowadzeniu bądź nadzorowaniu postępowań sprawdzających z naruszeniem przepisów ustawy z dnia 22 stycznia 1999 r. o ochronie informacji niejawnych, w wyniku czego bezprawnie zostało wydane poświadczenie bezpieczeństwa, o którym mowa w art. 36 ust. 1 ustawy. W oparciu o powyższe zawiadomienia prokuratura wojskowa zainicjowała 308 postępowań, w tym m.in.: 276 spraw zakończono odmową wszczęcia postępowania przygotowawczego, 19 umorzono, 3 skierowano do sądu z aktem oskarżenia, a 2 pozostają w biegu. Zasadniczą przyczyną odmowy wszczęcia postępowania przygotowawczego była przesłanka przedawnienia, a w mniejszym zakresie brak znamion czynu zabronionego.

Podkreślenia wymaga, że komisja weryfikacyjna została utworzona na podstawie przepisów ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego oraz ustawę o służbie funkcjonariuszy Służby Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służby Wywiadu Wojskowego (Dz. U. Nr 104, poz. 711, ze zm.). Przepisy tej ustawy określiły komisję jako strukturę tymczasową, która została powołana na czas i w celu wykonania określonych zadań nałożonych na nią przez ustawę. Komisja weryfika-

cyjna, poza przewodniczącym, nie posiadała wyodrębnionych organów ani własnego budżetu. Zgodnie z art. 64 ust. 2 i 4 przywołanej ustawy jej obsługę techniczną i administracyjną zapewniał szef Służby Kontrwywiadu Wojskowego, a wydatki związane z jej działalnością pokrywane były z części budżetu państwa pozostającego w dyspozycji ministra obrony narodowej. W tym miejscu należy także podkreślić, że między działalnością komisji weryfikacyjnej a realizowanymi przez Ministerstwo Obrony Narodowej ustawowymi zadaniami nie istniał żaden związek funkcjonalny albo organizacyjny.

Byli żołnierze Wojskowych Służb Informacyjnych, którzy czują się pokrzywdzeni, mają możliwość indywidualnego dochodzenia roszczeń o ochronę dóbr osobistych w postępowaniu sądowym. Zgodnie z art. 24 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93, ze zm.) ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, aby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności aby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie (przeprosin). Na zasadach przewidzianych w kodeksie mogą oni również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

Dotychczas w postępowaniach w sprawach dóbr osobistych osób, których nazwiska znalazły się w „Raplocie o działaniach żołnierzy i pracowników WSI oraz wojskowych jednostek organizacyjnych realizujących zadania w zakresie wywiadu i kontrwywiadu wojskowego przed wejściem w życie ustawy z dnia 9 lipca 2003 r. o Wojskowych Służbach Informacyjnych w zakresie określonym w art. 67 ust. 1 pkt 1–10 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego oraz ustawę o służbie funkcjonariuszy Służby Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służby Wywiadu Wojskowego oraz o innych działaniach wykraczających poza sprawy obronności państwa i bezpieczeństwa Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej” (M.P. z 2007 r. Nr 11, poz. 110), jako organ zobowiązany przez sądy do przeproszenia tych osób za naruszenie ich dóbr osobistych w imieniu Skarbu Państwa wskazywany jest minister obrony narodowej. W tym stanie rzeczy stwierdzić należy, że wskazanie organu właściwego do udzielenia przeprosin następuje w indywidualnych sprawach na podstawie orzeczeń sądowych.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 21 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Krystyny Skowrońskiej**

**w sprawie refundacji pracodawcom
wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie
społeczne opłacanych za młodocianych
pracowników zatrudnionych w celu
przygotowania zawodowego (23253)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Krystyny Skowrońskiej w sprawie refundacji pracodawcom wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne opłacanych za młodocianych pracowników zatrudnionych w celu przygotowania zawodowego, przekazaną wystąpieniem Marszałka Sejmu RP z dnia 30 czerwca 2011 r., znak: SPS-023-23253/11, przedstawiam poniższe informacje.

Przekazywane wcześniej cyklicznie pracodawcom zatrudniającym młodocianych w celu przygotowania zawodowego refundacje zostały wstrzymane, gdyż ustalony w ustawie budżetowej na ten cel limit środków Funduszu Pracy (170 mln zł) był znacznie niższy niż potrzeby wynikające z już zawartych umów (dla młodocianych kontynuujących naukę w szkołach zawodowych) oraz potrzeby zgłoszone przez pracodawców na rok szkolny 2010/2011. OHP nie mogły zaciągać zobowiązań ponad dostępne środki.

Minister pracy i polityki społecznej kilkakrotnie występował do ministra finansów o zwiększenie kwoty na refundacje wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne pracowników młodocianych (przy poparciu sejmowej Komisji Finansów Publicznych) i obecnie ma zgodę na dysponowanie kwotą 250 mln zł (w 2010 r. na refundacje wydano 230 mln zł). W dalszym ciągu jednak kwota ta nie pokrywa wszystkich potrzeb. Kolejny wniosek ministra pracy i polityki społecznej na kwotę 73,1 mln zł (pozytywnie zaopiniowany przez ww. komisję sejmową w dniu 30 czerwca 2011 r.) jest rozpatrywany przez ministra finansów.

Uruchomione obecnie wypłaty pokrywają zobowiązania wynikające z umów podpisanych już przez OHP z pracodawcami oraz będą przyznawane na refundacje pozostałym pracodawcom według kolejności zgłoszonych wniosków, do wyczerpania środków. W przypadku przyznania przez ministra finansów dodatkowych środków, kolejni wnioskujący pracodawcy otrzymają refundację.

Dodatkowo marszałkowie województw zostali poproszeni o zweryfikowanie wykazów zawodów, w jakich możliwa będzie refundacja wynagrodzeń młodocianych w ramach nowego naboru uczestników. Środki Funduszu Pracy powinny bowiem wspierać kształcenie uczniów w zawodach deficytowych na rynku pracy, w których brak jest rąk do pracy, oraz w zawodach, na które istnieje lub będzie istniało za-

potrzebowanie na rynku pracy, co pozwoli uniknąć kształcenia młodocianych, którzy w przyszłości staną się bezrobotnymi. Dlatego też przy sporządzaniu nowych wykazów w większym stopniu będą brane pod uwagę wyniki prowadzonego monitoringu zawodów deficytowych i nadwyżkowych oraz prognozy zapotrzebowania na kwalifikacje na lokalnych i regionalnych rynkach pracy. Jest to szczególnie istotne w sytuacji, gdy środki Funduszu Pracy są niewystarczające w stosunku do istniejącego zapotrzebowania na ten cel określanego przez pracodawców zatrudniających młodocianych pracowników we wnioskach o refundację.

Ponadto informuję, iż nie planuje się obecnie żadnych nowych rozwiązań prawnych mających na celu wspieranie środkami z Funduszu Pracy pracodawców prowadzących przygotowanie zawodowe młodocianych pracowników. Obecnie obowiązujące rozwiązania zostały opisane w odpowiedzi na poprzednią interpelację pani poseł Krystyny Skowrońskiej kierowaną w tej sprawie do ministra pracy i polityki społecznej wystąpieniem z dnia 16 marca 2011 r. znak: SPS-023-212751/11. Odpowiedź została udzielona pismem z dnia 12 kwietnia 2011 r., znak: DRP-II-0700-42-AR/11.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 5 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie funkcjonowania
spółdzielni socjalnych (23256)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 30 czerwca 2011 r., znak SPS-023-23256/11, zawierające interpelację posła Wojciecha Szaramy w sprawie funkcjonowania spółdzielni socjalnych proszę przyjąć poniższe informacje.

Obszar spółdzielczości socjalnej stanowi jeden z istotnych instrumentów polityki państwa w ramach działań dążących do aktywizacji społecznej oraz zawodowej osób zagrożonych wykluczeniem społecznym, stwarzając jednocześnie możliwości tworzenia nowych miejsc pracy, inicjowania i rozwijania działalności gospodarczej, a także identyfikacji i wypełniania przez podmioty spółdzielcze luk na rynku usług publicznych.

Kilkuletni okres funkcjonowania ustawy o spółdzielniach socjalnych oraz towarzyszących jej aktów wykonawczych wskazuje jednak na potrzebę systematycznej analizy i modyfikacji przepisów na podstawie doświadczeń płynących ze stosowania ich w praktyce. Minister pracy i polityki społecznej jest adresem postulatów przedstawicieli sektora spółdzielczości socjalnej oraz jego otoczenia, w których sygnalizowane są problemy związane z funkcjonowaniem spółdzielni socjalnych. Jednym z efektów były istotne zmiany do ustawy z dnia 27 kwietnia 2006 r. o spółdzielniach socjalnych (Dz. U. Nr 94, poz. 651, z późn. zm.), wprowadzone w życie ustawą z dnia 7 maja 2009 r. o zmianie ustawy o spółdzielniach socjalnych oraz o zmianie niektórych innych ustaw. Modyfikacje ww. ustawy mają na celu stymulowanie rozwoju sektora spółdzielczości socjalnej poprzez niwelowanie za pomocą rozwiązań legislacyjnych sygnalizowanych i obserwowanych trudności i barier, z którymi stykają się na co dzień spółdzielcy w Polsce. Ponadto te same przesłanki były podstawą do wprowadzenia w ostatnich tygodniach kolejnych poprawek do ustawy, a także do jej aktów wykonawczych. Warto zwrócić uwagę na jeden z nowych zapisów w ustawie, mówiący, iż Rada Ministrów przedkłada Sejmowi i Senatowi Rzeczypospolitej w okresach dwuletnich informacje o funkcjonowaniu spółdzielni socjalnych. Uprzedzając ten obowiązek, kierując się potrzebą pozyskiwania kompleksowych informacji na temat funkcjonowania spółdzielni socjalnych w Polsce, ministerstwo podjęło w bieżącym roku inicjatywę o nazwie „Monitoring spółdzielni socjalnych”. Polega on na badaniu ankietowym populacji wszystkich zarejestrowanych w Krajowym Rejestrze Sądowym spółdzielni socjalnych. Zgromadzone w ten sposób informacje będą stanowiły kolejną z podstaw do podejmowania adekwatnych działań na ich rzecz spółdzielczości socjalnej w Polsce. Badanie obecnie trwa, a pierwsze wnioski i rekomendacje z niego wynikające spodziewane są w ostatnim kwartale br.

Z inicjatywy Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej do planu działania na rok 2011 w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” wprowadzono projekt dotyczący upowszechnienia stosowania tzw. klauzul społecznych w zamówieniach publicznych. Wśród celów projektu wskazuje się m.in. podniesienie poziomu wiedzy na temat praktyki stosowania klauzul społecznych dzięki przeprowadzonym badaniom, w tym dzięki identyfikacji dobrych praktyk; opracowanie praktycznego podręcznika dotyczącego stosowania klauzul społecznych; przygotowanie merytoryczne i metodyczne kadry trenerskiej; podniesienie poziomu wiedzy oraz świadomości nt. klauzul społecznych pracowników stosujących ustawę Prawo zamówień publicznych oraz przedstawicieli władz, ze szczególnym uwzględnieniem władz samorządowych dzięki przeprowadzeniu akcji promocyjno-informacyjnej. Natomiast postulat obligatoryjności stosowania klauzul społecznych może okazać się niemożliwym do spełnienia choćby z powodów formalnopraw-

nych, dlatego też wymagana jest wnikliwa analiza tego zagadnienia zarówno z punktu widzenia prawodawstwa krajowego, jak i zasad polityk wspólnotowych na poziomie Unii Europejskiej. Wierzymy, iż realizacja powyższego projektu przyniesie także odpowiedzi związane z tą problematyką.

W odniesieniu do kwestii związanych ze stosowaniem regulaminów przyznawania środków z Funduszu Pracy dla bezrobotnych zamierzających złożyć spółdzielnię socjalną i bezrobotnych zamierzających przystąpić do spółdzielni socjalnej podstawowymi kryteriami przyznawania tych środków bezrobotnym jest spełnienie warunków określonych w art. 46 ust. 1 pkt 2 i ust. 3 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.) oraz w przepisach rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z dnia 17 lutego 2010 r. w sprawie przyznawania bezrobotnemu środków na podjęcie działalności na zasadach określonych dla spółdzielni socjalnych (Dz. U. Nr 30, poz. 155), wydanego na podstawie art. 46 ust. 6a ww. ustawy. Ustalone warunki w zakresie przyznawania środków na podjęcie ww. działalności, wynikające z przepisów, o których mowa powyżej, oraz z uwarunkowań lokalnego rynku pracy, mogą być określone w zatwierdzanych przez starostów regulaminach przyznawania środków na podjęcie działalności gospodarczej, które starostowie mogą stosować jako wzorce przy zawieraniu umów cywilnoprawnych w zakresie przyznawania środków z Funduszu Pracy. Przepisy Kodeksu cywilnego określają, że wzorcem są m.in. ogólne warunki umów, wzorów czy regulaminy. Należy podkreślić, że za treść regulaminu odpowiada starosta jako organ zatrudnienia na szczeblu powiatu. Treść regulaminu ustalonego przez jedną ze stron wiąże drugą stronę, jednakże treść regulaminu nie może pozostawać w sprzeczności z obowiązującymi przepisami, stanowiącymi podstawę jego wydania. Określanie przez starostę w regulaminie przyznawania środków na podjęcie działalności na zasadach dla spółdzielni socjalnych, postanowień np. uniemożliwiających przyznawanie środków na zakup środka transportu do przewozu zarobkowego towarów (w sytuacji, gdy spółdzielnia socjalna zamierza działać w sektorze transportu) czy na remont siedziby spółdzielni socjalnej, lub innych dodatkowych warunków poza określonymi w ww. rozporządzeniu, nie powinno mieć miejsca, bowiem ogranicza możliwość korzystania ze środków z Funduszu Pracy przez bezrobotnych zamierzających podjąć działalność gospodarczą.

Minister pracy i polityki społecznej, działając w zakresie określonym w ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, nie jest uprawniony do nałożenia na starostów obowiązku ujednolicenia regulaminów we wszystkich starostwach. Natomiast w przypadku pozyskania informacji o stosowaniu przez dany powiatowy urząd pracy ograniczeń dotyczących przyznawania środków dla bezrobotnych zamierzających założyć spółdzielnię socjalną

i bezrobotnych zamierzających przystąpić do spółdzielni socjalnej, wynikających z ww. regulaminów na obszarze konkretnego starostwa, ministerstwo niezwłocznie podejmowało działania mające na celu zmianę zapisów regulaminów niezgodnych z przepisami, na podstawie których zostały opracowane, wyeliminując tym samym przypadki nadmiernej uznaniowości stosowanych procedur w zakresie udzielanego wsparcia finansowego na podejmowanie działalności gospodarczej, w tym na rzecz powstających spółdzielni socjalnych. Pragniemy zapewnić, że każde następne zasygnalizowanie problemu w tym zakresie spotka się z podobną reakcją ministerstwa.

W odniesieniu do kwestii związanych z refundacją składek ZUS na podstawie rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z 8 października 2009 r. w sprawie wzoru wniosku spółdzielni socjalnej o zwrot opłaconych składek oraz trybu dokonywania ich zwrotu, wydanego na podstawie art. 12 ust. 3d ustawy z dnia 27 kwietnia 2006 r. o spółdzielniach socjalnych (Dz. U. Nr 94, poz. 651, z późn. zm.) pragnę zwrócić uwagę, że ustawodawca zapisując w art. 12 ust. 3a ww. ustawy, że „część wynagrodzenia odpowiadająca składce na ubezpieczenie emerytalne, rentowe i chorobowe należna od zatrudnionego oraz część kosztów osobowych pracodawcy odpowiadające składce na ubezpieczenia emerytalne, rentowe i wypadkowe za zatrudnionego (...), może podlegać finansowaniu ze środków Funduszu Pracy (...)”, przyjął za pewnik, że nie każdy wniosek spółdzielni socjalnej o zwrot opłaconych składek powinien być finansowany ze środków publicznych (z Funduszu Pracy). Odstąpienie od dotychczasowych reguł i nadanie ww. przepisowi (art. 12 ust. 3a), w drodze ustawy, charakteru obligatoryjnego nie jest uzasadnione. Zakres stosowanych instrumentów aktywizacji zawodowej bezrobotnych, w ramach kwot określonych w ustawie budżetowej na dany rok, uzależniony jest od występujących potrzeb lokalnego rynku pracy. Dlatego decyzje o wysokości środków na poszczególne formy aktywizacji zawodowej bezrobotnych podejmują starostowie w ramach dysponowanego budżetu. Zmiana tego przepisu na przepis obligatoryjny wpłynęłaby na wzrost wydatków Funduszu Pracy, a z pisma wnioskodawcy nie wynika, do jakiej liczby spółdzielni socjalnych oraz do jakiej liczby członków działających w tych spółdzielniach przepis miałby zastosowanie.

W odniesieniu do kwestii związanych z ujednoczeniem i rozszerzeniem pakietu poręczeń dla przyznawanych przez powiatowe urzędy pracy środków początkowych dla członków założycieli oraz członków przystępujących na wniesienie wkładu do spółdzielni socjalnej, stosownie do art. 46 ust. 6a ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, minister pracy i polityki społecznej określa jedynie formy zabezpieczenia zwrotu środków na podjęcie działalności na zasadach określonych dla spółdzielni socjalnych, w przypadku niedotrzymania warunków umowy dotyczącej ich przyznania. W przepisie tym brak

jest upoważnienia dla ministra do określenia szczegółowych warunków (tj. dodatkowych wymogów) dotyczących wymienionych w nim form zabezpieczeń. W wykonaniu powyższej delegacji, w § 8 rozporządzenia z dnia 17 lutego 2010 r. w sprawie przyznawania bezrobotnemu środków na podjęcie działalności na zasadach określonych dla spółdzielni socjalnych, minister pracy i polityki społecznej mógł określić wyłącznie katalog tych form, który uwzględnia m.in. akt notarialny o poddaniu się egzekucji przez dłużnika, na wypadek gdyby dłużnik nie wywiązał się z warunków zawartej umowy. W przypadku wskazania aktu notarialnego o poddaniu się egzekucji jako formy zabezpieczenia przez bezrobotnego zakładającego spółdzielnię socjalną (przystępującego do spółdzielni socjalnej) starosta na etapie zawierania umowy o przyznanie środków jest zobowiązany do dokonania oceny, czy dane przedsięwzięcie powiedzie się (chodzi mianowicie nie tylko o powstanie nowego podmiotu – spółdzielni socjalnej, ale także o jej przetrwanie na otwartym rynku gospodarczym przez okres co najmniej 12 miesięcy i o skuteczne zabezpieczenie ew. zwrotu przyznanych na ten cel środków z Funduszu Pracy), w uzasadnionych przypadkach może jako strona umowy określić dodatkowe wymagania dotyczące wybranego przez bezrobotnego zabezpieczenia.

Należy przy tym podkreślić, że wszelkie działania starostów nie mogą być podejmowane w oderwaniu od zasad racjonalnego wydatkowania środków publicznych. Obowiązkiem starosty staje się zatem dokonanie prawidłowej oceny wniosków o środki z Funduszu Pracy. Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej, mając na uwadze wspieranie i rozwój sektora spółdzielczości socjalnej, analizuje funkcjonowanie obowiązujących przepisów w tym zakresie i dokłada starań w celu wypracowywania rozwiązań, które z jednej strony ułatwiałyby dostęp do środków z Funduszu Pracy bezrobotnym zamierzającym założyć lub przystąpić do spółdzielni socjalnej, zaś z drugiej – nie skutkowałyby zarzutem niecelowości jak i niegospodarności wydatkowanych środków.

W kontekście podejmowanych przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej działań na rzecz wspierania rozwoju spółdzielczości socjalnej w Polsce warto wskazać jeszcze jedną z tegorocznych inicjatyw. W ramach Programu Operacyjnego „Fundusz inicjatyw obywatelskich”, dla którego ministerstwo pełni funkcję instytucji zarządzającej, w priorytecie IV: Rozwój przedsiębiorczości społecznej wyodrębniono w bieżącym roku tzw. komponent regionalny. Skierowany jest on do spółdzielni socjalnych i służy rozwijaniu współpracy sektora publicznego i sektora społecznego oraz sektora biznesowego (budowa partnerstwa publiczno-społeczno-prywatnego na rzecz rozwoju przedsiębiorczości społecznej poprzez lokalne porozumienia, pakt, plany działania lub przygotowywanie wspólnych projektów o charakterze partnerskim), a także rozwijaniu lub wprowadzaniu nowych rozwiązań, produktów lub usług podmiotów

ekonomii społecznej służących realizacji zadań pożytku publicznego lub użyteczności publicznej lub/i społeczności lokalnej. Na realizację komponentu w perspektywie dwuletniej (2011–2012) ministerstwo przeznaczyło kwotę w wysokości 2,5 mln zł.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 21 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra sportu i turystyki
na interpelację posła Grzegorza Janika**

**w sprawie organizacji Mistrzostw Europy
w Piłce Nożnej Euro 2012 (23258)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła na Sejm RP pana Grzegorza Janika, przekazaną pismem z dnia 30 czerwca 2011 r. (sygn. SPS-023-23258/11), w sprawie organizacji Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej Euro 2012, uprzejmie informuję, co następuje.

Ile planowano, a nie wybudowano dróg ekspresowych i autostrad?

Zgodnie z aktualnym masterplanem dostępnym na stronie internetowej Ministerstwa Sportu i Turystyki w ramach przygotowań do Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012™ realizowane są inwestycje na odcinkach o dł. 829,1 km autostrad i dróg ekspresowych, warto jednak przy tym zaznaczyć, że obecnie w budowie i przebudowie jest 1420 km dróg krajowych. Trwają prace przy budowie 729 km autostrad, 536 km dróg ekspresowych i 80 km obwodnic. Realizowana jest także przebudowa 75 km istniejącej sieci.

Wracając do zadań szczególnie związanych z realizacją Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012™, uprzejmie informuję, że w masterplanie drogowe projekty infrastrukturalne, realizowane przez Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad, zostały podzielone według ich znaczenia dla sprawnej organizacji turnieju na odcinki kluczowe (autostrady) i odcinki ważne (drogi krajowe), tj.:

— transport drogowy – kluczowe projekty infrastrukturalne (autostrady):

- autostrada A1: Nowe Marzy – Toruń – 62,4 km,
- autostrada A1: Toruń – Stryków – 144 km,
- autostrada A1: Pyrzowice – Maciejów – Sośnica – 44,1 km,
- autostrada A1: Sośnica – Gorzyczki – 47,8 km,
- autostrada A2: Nowy Tomyśl – Świecko – 105,9 km,
- autostrada A2: Stryków – Konotopa – 91 km,
- autostrada A4: Kraków – Tarnów, Szarż – Krzyż – 56,8 km,

— autostrada A4: Tarnów – Rzeszów, Krzyż – Rzeszów Wsch. – 78,4 km,

— autostrada A4: Rzeszów – Korczowa – 88,2 km,

— autostrada A8: obwodnica Wrocławia – 35,5 km.

transport drogowy – ważne projekty infrastrukturalne (drogi ekspresowe):

— droga ekspresowa S5: Gniezno – Poznań – 35 km,

— droga ekspresowa S2: Konotopa – Puławska wraz z odc. Lotnisko – Marynarska – 20,1 km,

— droga ekspresowa S7: Gdańsk – Koszwały (południowa obwodnica Gdańska) – 17,9 km,

— droga ekspresowa S8/S7: Opacz – Paszków – dla etapu I, węzeł Salomea – 2 km.

Spośród wszystkich dróg krajowych wytypowanych jako istotne dla organizacji turnieju, z przyczyn niezależnych od ministra infrastruktury, odnotowano, że jeden odcinek stanowiący 2,5% długości wszystkich realizowanych odcinków, tj. 20,1 km autostrady A4 relacji Brzesko – Wierzchosławice, może nie być przejezdny przed Mistrzostwami Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012™.

Jednocześnie pragnę podkreślić, że wszystkie zadania budowane w ramach przygotowań do Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012™ zostały rozpoczęte przez obecną administrację drogową. Większość z tych zadań nie była przygotowana do realizacji przez poprzedni gabinet, stąd prace budowlane można było rozpocząć dopiero po przygotowaniu inwestycji do realizacji przez obecną administrację drogową, tj. w latach 2009 i 2010, a w przypadku jednej z inwestycji związanych z organizacją turnieju (drogi ekspresowej S8 na odcinku miejskim Opacz – Paszków) stan prac przygotowawczych był na tyle niedostateczny, że rozpoczęcie prac budowlanych możliwe było dopiero 25 stycznia br. (a mimo tego przejezdność tego odcinka jest zagwarantowana na dzień 31 maja 2012 r.).

Reasumując, pomimo niedostatecznego przygotowania projektów oraz braku przeznaczenia przez poprzedni rząd wystarczających środków na realizację wszystkich kluczowych dla długoterminowego rozwoju gospodarki naszego kraju inwestycji drogowych podczas kadencji obecnego rządu RP udało się przeprowadzić działania, w wyniku których do ruchu oddano już 1255 km dróg krajowych, w tym 209 km autostrad, 417 km dróg ekspresowych, 146 km obwodnic i 483 km dróg krajowych po przebudowie. Kolejnych 1420 km dróg krajowych znajduje się obecnie w budowie i przebudowie.

ile jest opóźniona budowa stadionu narodowego?

W procesie inwestycyjnym budowy stadionu narodowego wystąpiły okoliczności mogące skutkować opóźnieniami.

Należały do nich:

— ekstremalnie niekorzystne warunki pogodowe w zimie 2009/2010,

— roboty dodatkowe i zamiennie wymagające wcześniejszego wykonania projektów, a żądane przez UEFA dopiero w końcowej fazie realizacji stadionu

(zmiana systemu uziemienia, dodatkowe linie zasilające dla potrzeb UEFA i in.),

— zgłoszone dopiero w bieżącym roku żądania Państwowej Straży Pożarnej w zakresie dodatkowego dojazdu do drogi pożarowej, zmian w systemie sterowania instalacjami przeciwpożarowymi,

— zmiany w dokumentacji i realizacji budowy wynikające z decyzji inwestora dotyczącej instalacji usprawniających przyszłe zarządzanie obiektem,

— równoczesne wykonywanie robót instalacyjnych i wykończeniowych, które zgodnie z pierwotnymi zamierzeniami miały być realizowane dopiero po oddaniu obiektu do użytkowania,

— poważna wada konstrukcyjna schodów kaskadowych (15 głównych biegów dojścia do górnego pierścienia trybun) wymagająca ich wzmocnienia.

Nowy harmonogram dla stadionu narodowego zakłada, iż prace zostaną zakończone do dnia 30 listopada 2011 r. Umożliwi to wykonanie precyzyjnego procesu odbiorów oraz przeprowadzenie testów obiektu na wiele miesięcy przed UEFA EURO 2012™. Wykonawca poniesie koszty usunięcia usterki w postaci wadliwego montażu schodów kaskadowych na stadionie narodowym. Budżet jego budowy nie ulegnie zmianie, co jest istotne w kontekście dbałości o publiczne środki finansowe.

Na jaką kwotę minister sportu podpisał kontrakt z prezesem spółki Euro 2012?

Prezes zarządu spółki PL.2012 pan Marcin Herra został powołany do pełnienia tej funkcji w dniu 18 lutego 2008 r. Zgodnie z ustawą z dnia 7 września 2007 r. o przygotowaniu finałowego turnieju Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012 (Dz. U. z 2010 r. Nr 26, poz. 133, z późn. zm.) spółka PL.2012, powołana do koordynacji i kontroli procesu przygotowań, jest spółką prawa handlowego i działa w oparciu o Kodeks spółek handlowych. Członkowie zarządu spółki PL.2012 nie są objęci ustawą kominową.

W 2009 r. wynagrodzenie wszystkich członków Zarządu PL.2012 uległo obniżeniu na mocy aneksów do kontraktów menadżerskich zawartych z dniem 1 sierpnia 2009 r. Jest to związane porozumieniem zawartym pomiędzy członkami zarządu spółki PL.2012 i właścicielem (Ministerstwo Sportu i Turystyki), a podstawą prawną dla porozumienia jest uchwała nr 1 nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników w sprawie zmiany zasad wynagradzania prezesa zarządu i uchwały nr 2 i 3 w sprawie zmiany zasad wynagradzania członków zarządu spółki z dnia 25 sierpnia 2009 r. Członkowie zarządu zgodzili się na dobrowolne obniżenie wynagrodzeń.

Otrzymane wynagrodzenie miesięczne podstawowe członka zarządu pana Marcina Herry w 2011 r. wyniosło 17 136 zł netto.

Z poważaniem

Minister
Adam Giersz

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jerzego Ziętka**

**w sprawie działań zmierzających
do utworzenia ogólnopolskiego numeru 909
dla nocnej wyjazdowej pomocy lekarskiej
(23263)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację z dnia 20 czerwca 2011 r. pana posła Jerzego Ziętka, złożoną przy piśmie Marszałka Sejmu z dnia 30 czerwca 2011 r., nr SPS-023-23263/11, w sprawie uruchomienia ogólnopolskiego numeru 909, który miałby być przeznaczony do komunikowania się potrzebujących z lekarzami POZ realizującymi zadania nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej uprzejmie informuję, co następuje.

Propozycja uruchomienia nowego numeru telefonu alarmowo-informacyjnego została zgłoszona do Ministerstwa Zdrowia na początku marca br. przez Wojewódzkie Pogotowie Ratunkowe (WPR) w Katowicach, którą wstępnie nazwano „909 – nocna wyjazdowa i ambulatoryjna pomoc lekarska”.

W wyniku przeprowadzenia konsultacji wewnętrznych pozytywnie opiniowaliśmy przedmiotową propozycję, widząc potrzebę dalszych uszczegółowień i przeprowadzenia badań pilotażowych. Biorąc powyższe pod uwagę, wystąpiłem do pana Cezarego Grabarczyka, ministra infrastruktury, z prośbą o przedstawienie opinii oraz możliwości pomocy w tej sprawie.

Uprzejmie informuję pana posła, że w wyniku uzyskanej informacji Ministerstwo Zdrowia zaproponowało dyrektorowi WPR w Katowicach tzw. mapę drogową, czyli sposób postępowania, w celu przeprowadzenia pilotażu na części terenów woj. śląskiego oraz wyjaśniło pewne przepisy prawne obowiązujące obecnie w tych sprawach.

Poinformowaliśmy pana dyrektora pogotowia w Katowicach, że zaproponowany nr 909 ze względu na obowiązujące przepisy nie może zostać użyty dla usługi telefonu medycznego. Numery skrócone trzycyfrowe są bezpłatnymi numerami alarmowymi, a za taki numer medyczny służący celom informacyjnym dla pacjentów chcących uzyskać świadczenia nocnej i świątecznej pomocy lekarskiej i pielęgniarstwa oraz inne informacje nie może być uznany. Ponadto uruchomienie nowego zakresu numeracji „AUS” „90X” wyeliminowałoby z użytku 10 000 000 numerów z zasobów numeracji telefonicznej. Bardziej właściwe byłoby wykorzystanie wolnego numeru z zakresu używanych już numerów alarmowych „98X” lub „99X”. Zgodnie z pkt 4 załącznika do rozporządzenia z dnia 30 czerwca 2005 r. ministra infrastruktury w sprawie szczegółowych wymagań dotyczących gospodarowania numeracją w publicznych sieciach telefonicznych (Dz. U. Nr 129, poz. 1082) oraz § 2 ust. 1 pkt 9 i § 9 załącznika do rozporządzenia z dnia 28 lutego 2008 r. ministra infrastruktury w sprawie planu

numeracji krajowej dla publicznych sieci telefonicznych (Dz. U. Nr 52, poz. 307) do udzielania informacji w trybie całodobowym przeznaczona jest pięciocyfrowa numeracja skrócona abonenckich usług specjalnych „AUS” rozpoczynająca się cyframi „19”. Aktualnie do dyspozycji są m.in. następujące wolne numery „AUS”: „19019”, „19111”. W celu realizacji uruchomienia usługi telefonu medycznego z pięciocyfrowym numerem „AUS” „19XXX” o zasięgu ogólnokrajowym (również jako pilotażu w wybranym województwie) wskazane jest, by:

— podmiot, który będzie świadczył usługi, podpisał umowę z operatorem stacjonarnej sieci telefonicznej,

— operator wystąpił z wnioskiem do Urzędu Komunikacji Elektronicznej o przydział konkretnego numeru „AUS”,

— po wydaniu decyzji przez prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej w sprawie przydziału operator włącza numer do użytku.

Należy również dodać, że istnieje możliwość użycia dla telefonu medycznego europejskiego numeru zharmonizowanego „116117” wyznaczonego przez Komisję Europejską na mocy decyzji 2007/116/WE z dnia 15 lutego 2007 r. w sprawie rezerwacji krajowego zakresu numeracyjnego zaczynającego się na 116 na potrzeby zharmonizowanych usług o walorze społecznym dla usług medycznych w przypadkach innych niż nagłe. Zgodnie z wymogami ww. decyzji rozmówca kierowany jest do pomocy medycznej odpowiedniej dla pilnych potrzeb, w których nie występuje zagrożenie dla życia, w szczególności poza normalnymi godzinami pracy, w weekendy lub dni ustawowo wolne od pracy, ale nie tylko w tych porach. Pamiętać jednak trzeba, że w przypadku gdy ta usługa nie jest stale dostępna (tzn. 24 godziny na dobę, 7 dni w tygodniu), usługodawca musi zapewnić, że informacja na temat jej dostępności jest łatwo dostępna publicznie oraz zapewnić informacje dla rozmówców dzwoniących w czasie niedostępności, kiedy usługa będzie ponownie dostępna. Usługodawca musi zapewnić obsługę obcojęzyczną.

Ponadto informuję, że zwróciliśmy się do pana dyrektora pogotowia w Katowicach o zajęcie stanowiska odnośnie do wyboru jednego z ww. numerów telefonów, z uwzględnieniem, iż miałyby to być docelowo numer o zasięgu ogólnopolskim, oraz o podjęcie działań związanych z uruchomieniem numeru medycznego służącego celom informacyjnym dla pacjentów niebędących w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego. Doświadczenia w tym zakresie zebrane przez Wojewódzkie Pogotowie Ratunkowe w Katowicach posłużą do podjęcia decyzji co do ewentualnego rozszerzenia funkcjonowania telefonu medycznego na cały kraj.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 25 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Tadeusza Tomaszewskiego**

w sprawie postępowania z dokumentami
(23266)

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 5 lipca 2011 r. (sygn. SPS-023-23266/11), dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie postępowania z dokumentami, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, iż z wyjaśnień przekazanych przez Kujawsko-Pomorski Urząd Wojewódzki w Bydgoszczy, Pomorski Urząd Wojewódzki w Gdańsku oraz Wielkopolski Urząd Wojewódzki w Poznaniu wynika, że to, czy uchwała w sprawie ustalenia cen za usługi transportu zbiorowego podlega publikacji w dzienniku urzędowym, zależy od podstawy prawnej jej podjęcia. Jeżeli dana uchwała zostanie podjęta na podstawie art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 grudnia 1996 r. o gospodarce komunalnej (t.j. Dz. U. z 2011 r. Nr 45, poz. 236), to nie stanowi wówczas aktu prawa miejscowego i nie podlega obowiązkowi publikacji w dzienniku urzędowym. Takie rozstrzygnięcie dotyczy bowiem usług w zakresie przewozów transportu zbiorowego świadczonych przez gminne przedsiębiorstwo komunikacyjne i jest adresowane do tego konkretnego przedsiębiorstwa, a nie do wszystkich przewoźników. Powyższy przepis ustawy o gospodarce komunalnej odnosi się jedynie do jednostek samorządu terytorialnego i nie stanowi podstawy prawnej do wydania aktów prawa miejscowego, skierowanych do wszystkich podmiotów świadczących usługi transportu zbiorowego na terenie gminy. Z kolei w myśl art. 13 pkt 2 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 17, poz. 95, z późn. zm.) w wojewódzkim dzienniku urzędowym ogłasza się akty prawa miejscowego stanowione przez sejmik województwa, organ powiatu oraz organ gminy. Niemniej jednak – w świetle regulacji art. 13 pkt 10 ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych (...), który stanowi, że publikacji w wojewódzkim dzienniku urzędowym podlegają również inne akty prawne, informacje, komunikaty, obwieszczenia i ogłoszenia, jeżeli tak stanowią przepisy szczególne – wydaje się, że dopuszczalne byłoby ogłoszenie takiej uchwały w wojewódzkim dzienniku urzędowym, gdyby w jej treści znalazł się przepis zakładający taki sposób jej promulgacji.

Natomiast jeżeli uchwała regulująca ww. zagadnienia zostanie wydana na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 5 lipca 2001 r. o cenach (Dz. U. Nr 97, poz. 1050, z późn. zm.), to jest ona aktem prawa miej-

scowego i podlega publikacji w wojewódzkim dzienniku urzędowym, ponieważ jest skierowana do wszystkich podmiotów realizujących tego rodzaju usługi na obszarze danej gminy, a ceny ustalone na tej podstawie prawnej obowiązują wszystkich przewoźników funkcjonujących w gminie. Taki sam charakter będzie miała uchwała podjęta na mocy art. 34a ust. 2 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (t.j. Dz. U. z 2000 r. Nr 50, poz. 601, z późn. zm.) określająca sposób ustalania wysokości opłat dodatkowych i opłat manipulacyjnych.

Jednocześnie należy wskazać, iż zaprezentowane stanowisko organów nadzoru w poruszanej sprawie jest zgodne z orzecznictwem sądów administracyjnych (vide: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 8 lipca 2009 r., sygn. akt II GSK 952/08, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 2 czerwca 2008 r., sygn. akt III SA/GL 1564/07, oraz Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 26 maja 2011 r., sygn. akt IV SA/Po 185/11).

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie waloryzacji kryteriów dochodowych
uprawnających do świadczeń rodzinnych
(23267)**

Odpowiadając, w porozumieniu z ministrem finansów, na pismo Pana Marszałka z dnia 5 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23267/11, dotyczące interpelacji posła Kazimierza Moskala w sprawie waloryzacji kryteriów dochodowych uprawniających do świadczeń rodzinnych, uprzejmie wyjaśniam.

Zgodnie z art. 18 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 992, z późn. zm.) wysokość świadczeń rodzinnych oraz kwoty kryteriów dochodowych do nich uprawniających podlegają weryfikacji co 3 lata, z uwzględnieniem wyników – przeprowadzanych przez Instytut Pracy i Spraw Socjalnych – badań prognozy wsparcia dochodowego rodzin (WDR). Jednakże ich uwzględnienie w toku weryfikacji nie oznacza obligatoryjnej zmiany (podwyższenia) wysokości ww. kwot do wartości z nich wynikających.

Ostatnia weryfikacja nastąpiła 1 listopada 2009 r. Zakres zmian objętych weryfikacją z dnia 1 listopada 2009 r. został określony przez Radę Ministrów w rozporządzeniu z dnia 11 sierpnia 2009 r. w sprawie wysokości dochodu rodziny albo dochodu osoby uczącej

się stanowiących podstawę ubiegania się o zasiłek rodzinny oraz wysokości świadczeń rodzinnych (Dz. U. z 2009 r. Nr 129, poz. 1058), na podstawie którego od 1 listopada 2009 r. podwyższona została do 520 zł kwota świadczenia pielęgnacyjnego (poprzednio 420 zł) oraz podwyższone zostały kwoty zasiłku rodzinnego i wynoszą: 68 zł na dziecko w wieku do ukończenia 5. roku życia (poprzednio 48 zł), 91 zł na dziecko w wieku powyżej 5. roku życia do ukończenia 18. roku życia (poprzednio 64 zł), 98 zł na dziecko w wieku powyżej 18. roku życia do ukończenia 24. roku życia (poprzednio 68 zł). Z uwagi na trudną sytuację budżetową wysokość pozostałych świadczeń rodzinnych oraz wysokość kryterium dochodowego pozostały niezmienione.

Od 1 stycznia 2010 r. uniezależniono prawo do świadczenia pielęgnacyjnego od wysokości kryterium dochodowego (tym samym osoby spełniające określone przepisami warunki mają – niezależnie od wysokości osiąganego dochodu – prawo do świadczenia pielęgnacyjnego, a także prawo do opłacanych z budżetu państwa składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe i zdrowotne, a więc mają możliwość korzystania z opieki zdrowotnej, a w przyszłości ze świadczeń emerytalno-rentowych). Mimo że w 2009 r. efektem weryfikacji było podwyższenie wysokości tylko dwóch rodzajów świadczeń rodzinnych (zasiłek rodzinny i świadczenie pielęgnacyjne), to skutki finansowe tych zmian łączyły się z blisko miliardowym wzrostem wydatków na świadczenia rodzinne w skali 2010 r.

Zgodnie z ustawą o świadczeniach rodzinnych w 2012 r. będzie miała miejsce kolejna weryfikacja kryteriów dochodowych i wysokości świadczeń rodzinnych, na co zostały zabezpieczone środki finansowe w projekcie budżetu państwa na 2012 r.

Ponadto w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej przygotowany został projekt założeń zmiany ustawy o świadczeniach rodzinnych oraz ustawy o pomocy społecznej, w którym proponuje się wprowadzenie do dotychczasowych zasad przeprowadzania weryfikacji kwot kryterium dochodowego uprawniającego do świadczeń rodzinnych oraz kwot świadczeń rodzinnych i dokonywanych w tej sprawie rozstrzygnięć dodatkowej zasady gwarantującej minimalny poziom wzrostu tych wielkości. Kwoty kryterium dochodowego (ogólna i dla rodzin z dzieckiem niepełnosprawnym) oraz kwoty świadczeń rodzinnych podwyższone byłyby niezależnie od wyników badania prognozy wsparcia dochodowego rodzin o co najmniej wskaźnik wzrostu cen dóbr i usług konsumpcyjnych za okres od ostatnio przeprowadzonej do bieżąco dokonywanej weryfikacji, tj. łącznie za okres ostatnich 3 lat.

Jednocześnie, w myśl dotychczasowych zasad, możliwe będzie dodatkowe korygowanie kwot kryterium dochodowego oraz kwot świadczeń rodzinnych, zgodnie z analizą wyników badań prognozy wsparcia dochodowego rodzin. Zakres i wysokość tej weryfikacji, tak jak dotychczas, będzie przedmiotem uzgod-

nień z Trójstronną Komisją do Spraw Społeczno-Gospodarczych.

Oznaczać to będzie, że od dnia 1 listopada roku, w którym przeprowadzana jest weryfikacja, wysokość progów dochodowych uprawniających do świadczeń rodzinnych oraz wysokości świadczeń rodzinnych wzrastać będą o co najmniej wskaźnik wzrostu cen dóbr i usług konsumpcyjnych za 3 lata poprzedzające rok, w którym przeprowadzana jest weryfikacja. Jednocześnie, zgodnie z art. 19 ust. 3 ustawy o świadczeniach rodzinnych, wysokość zasiłku rodzinnego nie będzie mogła być niższa niż 40% wartości koszyka żywnościowego dla danej grupy wieku, ustalonej w badaniach prognozy wsparcia dochodowego rodzin.

Informuję jednocześnie, że wypłata świadczeń rodzinnych jest zadaniem zleconym z zakresu administracji rządowej, wobec czego jest w całości finansowana z budżetu państwa i samorządy nie są obciążane kosztami z tego zakresu.

Skala działań w obszarze polityki prorodzinnej na rzecz wspierania rodzin z dziećmi na utrzymaniu jest ściśle związana z możliwościami budżetu państwa. Te zaś obecnie są istotnie ograniczone ze względu na trudną kondycję finansów publicznych. Tym niemniej, jak wynika z powyższego, podjęto szereg inicjatyw zmierzających do podwyższenia zarówno kwot świadczeń rodzinnych, jak i kryteriów dochodowych uprawniających do świadczeń rodzinnych. Wprowadzenie zaproponowanych zmian oznaczać będzie zwiększenie wsparcia materialnego obejmującego szersze grono rodzin, co sprzyjać będzie też ograniczeniu zjawiska wykluczenia społecznego. W świetle badań budżetów gospodarstw domowych, przeprowadzonego przez GUS w 2010 r., nastąpił wzrost dochodu rozporządzalnego, który był wyższy o 4,3% od dochodu z 2009 r. Jednocześnie tempo wzrostu dochodu rozporządzalnego było wyższe od osiągniętego w 2009 r., kiedy jego dynamika wyniosła 3,0%. Przyczyniły się do tego m.in. wydatki z budżetu państwa w ramach świadczeń rodzinnych, które w 2010 r. wyniosły 8162 mln zł.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wyników raportu UOKiK pt.
„Konsument na rynku energii elektrycznej”
dotyczącego wysokich cen prądu (23268)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana posła Kazimierza Moskala (wystąpienie

Marszałka Sejmu RP z dnia 5 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23268/11), skierowaną do ministra gospodarki, w sprawie wyników raportu Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów pt. „Konsument na rynku energii elektrycznej” (raport) dotyczącego wysokich cen energii elektrycznej, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień do podniesionych kwestii.

Czy ministerstwu znany jest raport UOKiK pt. „Konsument na rynku energii elektrycznej”?

Czy ministerstwo dostrzega problemy podkreślone w raporcie UOKiK?

Jakie działania podjął rząd przeciwdziałające nieprawidłowościom w umowach dotyczących dostarczania energii elektrycznej oraz działania regulujące ceny prądu w ostatnich czterech latach?

Raport prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (prezes UOKiK) wskazuje na coraz bardziej aktywne angażowanie się tego organu w zwalczanie niedozwolonych zapisów w umowach pomiędzy odbiorcami energii elektrycznej i przedsiębiorstwami energetycznymi. Tego typu działania mają pełne poparcie ze strony ministra gospodarki, gdyż właściwie wpisują się w praktyczne wdrażanie zasad i relacji pomiędzy przedsiębiorstwami energetycznymi i odbiorcami energii elektrycznej w ramach budowania gospodarki rynkowej, przyczyniając się jednocześnie do kształtowania i rozwoju uczciwej konkurencji w obszarze energetyki. Tym samym w pełni wpisują się w wypełnianie celów polityki krajowej i unijnej w ramach tworzenia jednolitego rynku energii elektrycznej.

Chcę jednoznacznie zwrócić uwagę, że jedną z cech gospodarki rynkowej jest swoboda prowadzenia działalności gospodarczej przejawiająca się m.in. w swobodzie zawierania umów. Podstawę umów zawieranych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej stanowią przepisy ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 1964 r. Nr 16, poz. 93, z późn. zm.). Natomiast ustawa z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (t.j. Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625, z późn. zm.) reguluje jedynie charakterystyczne dla sektora energetycznego zagadnienia zawarte w umowach. Przy czym wydane na podstawie tej ustawy rozporządzenie ministra gospodarki z dnia 2 lipca 2007 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną (Dz. U. Nr 128, poz. 895, z późn. zm.) oraz rozporządzenie ministra gospodarki z dnia 4 maja 2007 r. w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu elektroenergetycznego (Dz. U. Nr 93, poz. 623, z późn. zm.) zawierają bardziej szczegółowe regulacje, które wpływają na kształt zawieranych umów.

Zgodnie z art. 31 pkt 3 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, z późn. zm.) do zadań prezesa UOKiK należy „prowadzenie badań stanu koncentracji gospodarki oraz zachowań rynkowych przedsiębiorców”. Ustawa ta także stwierdza, że stosowanie prak-

tyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów jest zakazane. Poprzez praktykę naruszającą interesy tego typu rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy, a w szczególności stosowanie przez niego postanowień umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone (postępowanie w sprawach o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone uregulowane jest w ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego – Dz. U. z 1964 r. Nr 43, poz. 296, z późn. zm.). W tym miejscu chcę odnotować, że realizacja tych zadań prezesa UOKiK znalazła właśnie swoje odzwierciedlenie w ww. raporcie.

Odnosząc się do pytań zawartych w interpelacji pana posła, chciałbym stwierdzić, że kształtowanie się problematyki dotyczącej konsumenta na rynku energii elektrycznej jest złożonym procesem, wynikającym zarówno z naszych uwarunkowań historycznych, jak i przede wszystkim z nowych zjawisk gospodarczych i społecznych, będących następstwem zmian nie tylko krajowych, ale też trendów światowej gospodarki. Mając to na uwadze, Ministerstwo Gospodarki przygotowało szereg rozwiązań prawnych, które m.in. skonkretyzowały się w przyjętej przez Sejm ustawie z dnia 8 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy Prawo energetyczne oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 21, poz. 104). W mojej ocenie rozwiązania te w sposób znaczący wpływają na prawidłowy rozwój konkurencji na rynku energii elektrycznej w naszym kraju, w szczególności poprzez rynkową wycenę energii elektrycznej jako towaru w ramach obrotu giełdowego. Taki rozwój tej konkurencji jest również wzmocniony poprzez wymianę transgraniczną, a zatem międzynarodowy obrót energią elektryczną, uwzględniający poziomy cen tej energii w krajach sąsiednich i innych krajach europejskich. Nie mogę zatem zgodzić się ze stwierdzeniem pana posła, że „wolny rynek energii elektrycznej to fikcja”.

Chcę jednocześnie uprzejmie zwrócić uwagę, że w sektorze energetycznym, ze względu na monopolistyczne cechy przedsiębiorstw sieciowych, rynek oznacza również potrzebę regulacji tych przedsiębiorstw przez krajowego regulatora, jakim u nas jest prezes Urzędu Regulacji Energetyki (prezes URE), funkcjonujący jako centralny organ administracji w oparciu o przepisy ustawy Prawo energetyczne. Ponadto obejmują go postanowienia znajdujące się w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 713/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającym Agencję ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki (Dz. Urz. UE z 14 sierpnia 2009 r. L 211/1). Wspomniana wyżej regulacja ma bowiem na celu kształtowanie właściwego funkcjonowania tych przedsiębiorstw w ramach świadczenia przez nie usług dostarczania energii elektrycznej dla wszystkich odbiorców w całym kraju. Tym samym regulacja ta również eliminuje znaczną część możliwych

monopolistycznych zachowań tych podmiotów wobec swoich klientów.

Pragnę również przypomnieć, że od dnia 1 lipca 2007 r. wszystkim odbiorcom końcowym przysługuje prawo wyboru sprzedawcy energii elektrycznej. Natomiast na mocy decyzji prezesa URE z dnia 31 października 2007 r. nastąpiło zwolnienie przedsiębiorstw energetycznych zajmujących się obrotem energią elektryczną z obowiązku przedkładania taryf do zatwierdzenia temu organowi (z wyjątkiem grupy taryfowej G, w której m.in. są gospodarstwa domowe). Była to decyzja również wpisująca się w proces kształtowania się rynkowych cen energii elektrycznej w Polsce.

Również uprzejmie informuję, że obecnie w Ministerstwie Gospodarki trwają prace nad przygotowaniem projektów nowych ustaw, regulujących oddzielnie problematykę energii elektrycznej, ciepłownictwa i kogeneracji, problematykę gazu ziemnego oraz odnawialnych źródeł energii. W ramach tych prac brane są pod uwagę wszystkie wnioski, uwagi płynące z raportu prezesa UOKiK.

Ponadto dobiegły końca prace nad nowelizacją rozporządzenia ministra gospodarki w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną oraz na ukończeniu są prace nad nowelizacją rozporządzenia ministra gospodarki w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu elektroenergetycznego. W ramach tych nowelizacji wprowadzono również szereg zapisów istotnie normujących zagadnienia poruszane w ww. raporcie.

Wyrażam przekonanie, że przedstawione informacje zostaną przyjęte jako wyczerpująca odpowiedź na kwestie zawarte w interpelacji pana posła Kazimierza Moskala w sprawie raportu Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów pt. „Konsument na rynku energii elektrycznej”.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Mieczysław Kasprzak

Warszawa, dnia 22 lipca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie dyskryminacji osób
z chorobami psychicznymi w dostępie
do leczenia uzdrowiskowego (23269)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Kazimierza Moskala, posła na Sejm RP, z dnia 29 czerwca 2011 r. w sprawie dostępu do leczenia uzdrowiskowego osób z chorobami psychicznymi, przesłaną przy piśmie Marszałka Sejmu RP

z dnia 5 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23269/11, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zasady kwalifikowania pacjentów na leczenie uzdrowiskowe, obejmujące szczegółowe wskazania i przeciwwskazania do ww. leczenia, zostały określone w rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 13 lutego 2007 r. w sprawie zasad kierowania i kwalifikowania pacjentów do zakładów lecznictwa uzdrowiskowego (Dz. U. z 2007 r. Nr 44, poz. 285). Zgodnie z przepisami załącznika nr 1 do cytowanego rozporządzenia, choroby psychiczne, upośledzenie umysłowe znaczne i głębokie stanowią przeciwwskazanie do leczenia uzdrowiskowego.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż w chwili obecnej trwają prace w Ministerstwie Zdrowia nad nowelizacją przedmiotowego rozporządzenia, w których czynny udział biorą konsultanci krajowi w poszczególnych dziedzinach medycyny. W związku z nieprecyzyjnym zapisem przeciwwskazań do leczenia uzdrowiskowego, odnoszącym się do pacjentów z chorobami psychicznymi, w konsekwencji którego osoby te nie mogą korzystać z leczenia uzdrowiskowego, Ministerstwo Zdrowia zwróciło się do pana prof. Marka Jaremy, konsultanta krajowego w dziedzinie psychiatrii, z prośbą o ustalenie wytycznych dotyczących przedmiotowej kwestii.

W projekcie nowelizacji wspomnianego rozporządzenia zostały uwzględnione uwagi, które pismem z dnia 13 maja 2010 r. przesłał do Ministerstwa Zdrowia pan prof. Marek Jarema.

Proces legislacyjny ww. rozporządzenia przebiega aktualnie na etapie uzgodnień wewnętrznych. W chwili obecnej wnikliwie rozpatrywane są uwagi zgłaszane do projektu rozporządzenia. W związku z powyższym uprzejmie informuję, iż przygotowywana nowelizacja liberalizuje przeciwwskazania do leczenia uzdrowiskowego osób chorych psychicznie, jednakże ostateczne brzmienie przepisów z tym związanych zostanie ustalone po przeanalizowaniu zgłaszanych uwag do projektu nowelizacji przedmiotowego rozporządzenia.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 2 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie podwyżki progów dochodowych
i świadczeń rodzinnych (23271)**

Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 8 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23271/11, dotyczące interpelacji posła Kazimierza Moskala w sprawie

podwyżki progów dochodowych i świadczeń rodzinnych, uprzejmie wyjaśniam.

W 2011 r. Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej przygotowało projekt założeń ustawy o zmianie ustawy o świadczeniach rodzinnych oraz ustawy o pomocy społecznej. W zakresie ustawy o świadczeniach rodzinnych proponuje się m.in. wprowadzenie do dotychczasowych zasad przeprowadzania weryfikacji kwot kryterium dochodowego uprawniającego do świadczeń rodzinnych oraz kwot świadczeń rodzinnych i dokonywanych w tej sprawie rozstrzygnięć, dodatkowej zasady gwarantującej minimalny poziom waloryzacji tych wielkości. Kwoty kryterium dochodowego oraz kwoty świadczeń rodzinnych podwyższone byłyby co najmniej o wskaźnik wzrostu cen dóbr i usług konsumpcyjnych za okres od ostatnio przeprowadzonej do bieżąco dokonywanej weryfikacji, tj. łącznie za okres ostatnich 3 lat. Jednocześnie w myśl dotychczasowych zasad możliwe byłoby dodatkowe korygowanie kwot kryterium dochodowego oraz kwot świadczeń rodzinnych, zgodnie z analizą wyników badań prognozy wsparcia dochodowego rodzin. Zakres i wysokość tej weryfikacji, tak jak dotychczas, byłyby przedmiotem uzgodnień z Trójstronną Komisją do Spraw Społeczno-Gospodarczych. Powyższe oznaczałoby, że od dnia 1 listopada roku, w którym przeprowadzana byłaby weryfikacja, wysokości kryterium dochodowego uprawniającego do świadczeń rodzinnych oraz kwoty świadczeń rodzinnych wzrastałyby o co najmniej wskaźnik wzrostu cen dóbr i usług konsumpcyjnych za 3 lata poprzedzające rok, w którym przeprowadzana byłaby weryfikacja. Jednocześnie zgodnie z art. 19 ust. 3 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 992, z późn. zm.) wysokość zasiłku rodzinnego nie mogłaby być niższa niż 40% wartości koszyka żywnościowego dla danej grupy wieku, ustalonej w badaniach prognozy wsparcia dochodowego rodzin. Projekt założeń ustawy o zmianie ustawy o świadczeniach rodzinnych oraz ustawy o pomocy społecznej został przekazany do konsultacji społecznych i konsultacji międzyresortowych. Jednocześnie informuję, że w zakresie świadczeń rodzinnych pierwszym rokiem budżetowym, w którym będą wypłacane świadczenia na podstawie nowego kryterium dochodowego, jest rok 2012.

Planowane zmiany będą finansowane z części 85/02-32: Budżety wojewodów, dział 852: Pomoc społeczna, rozdz. 85212: Świadczenia rodzinne, świadczenia z funduszu alimentacyjnego oraz składki na ubezpieczenie emerytalne i rentowe z ubezpieczenia społecznego oraz rezerwy celowej w części 83, poz. 34: Środki na uzupełnienie dotacji celowych na realizację świadczeń rodzinnych i świadczenia z funduszu alimentacyjnego oraz na opłacenie składki na ubezpieczenie zdrowotne za osoby pobierające niektóre świadczenia rodzinne.

Skutki finansowe projektowanych zmian zostały przewidziane w ramach limitów wydatków przyjętych do projektu ustawy budżetowej na 2012. W pro-

jeckie budżetu państwa na 2012 r. kwota środków z przeznaczeniem na realizację zadań wynikających z ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 992, z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (Dz. U. z 2009 r. Nr 1, poz. 7, z późn. zm.) wynosi ogółem 10 218 280 tys. zł i jest o 602 262 tys. zł, tj. o 6,3% wyższa niż przewidziana na ten sam cel kwota planu na rok 2011 (wynosząca 9 616 018 tys. zł). Powyższa kwota po uzgodnieniach z ministrem finansów została ustalona na poziomie 10 218 280 tys. zł.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie konieczności podjęcia działań
poprawiających jakość leczenia cukrzycy
(23272)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana Kazimierza Moskala, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, przekazaną przy piśmie z dnia 5 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23272/11, w sprawie podjęcia działań poprawiających jakość leczenia cukrzycy, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Ad 1. Odnosząc się do kwestii zapewnienia pacjentom z rozpoznaniem cukrzycy dostępu do leczenia, należy zaznaczyć, iż świadczeniodawca udzielający świadczeń opieki zdrowotnej z zakresu opieki diabetologicznej, zgodnie z zapisami § 8 ust. 1 rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 6 maja 2008 r. w sprawie ogólnych warunków umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 81, poz. 484), zobowiązany jest do zapewnienia udzielania świadczeń w sposób kompleksowy, w szczególności obejmujących wykonanie niezbędnych badań, diagnostyki oraz procedur medycznych związanych z udzielaniem tych świadczeń. Jednocześnie informuję, że w ramach świadczeń gwarantowanych, przysługujących świadczeniobiorcom z rozpoznaniem cukrzycy, Narodowy Fundusz Zdrowia finansuje kompleksową ambulatoryjną opiekę nad pacjentem z cukrzycą (zarządzenie nr 62/2009/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 2 listopada 2009 r. w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju ambulatoryjna opieka specjalistyczna). Celem wdrożenia kompleksowej opieki jest poprawa skuteczności leczenia pacjentów chorych na

cukrzycę, prowadzonego w oparciu o aktualnie obowiązujące standardy opieki diabetologicznej, a w następstwie zmniejszenie liczby hospitalizacji z powodu cukrzycy i jej powikłań.

Ad 2 i 3. Odpowiadając na pytanie dotyczące refundacji leków w zależności od indywidualnych potrzeb pacjenta oraz refundacji nowoczesnych leków na cukrzycę, pragnę poinformować, iż Narodowy Fundusz Zdrowia finansuje insuliny oraz preparaty doustne przeciwcukrzycowe. Koszty refundacji insuliny: zarówno pojedynczych preparatów, jak i „mieszanek insulinowych”, krótko, średnio, długo działających, wzrastają każdego roku.

Należy podkreślić, iż Ministerstwo Zdrowia stale zwiększa dostęp pacjentów do nowoczesnych terapii przeciwcukrzycowych. Przy dokonywaniu nowelizacji rozporządzeń refundacyjnych wykazem leków refundowanych obejmowane są nowe preparaty insuliny oraz doustne leki przeciwcukrzycowe.

Ponadto od początku 2009 r. Narodowy Fundusz Zdrowia finansuje w ramach świadczeń odrębnie kontraktowanych procedurę pn. „Leczenie cukrzycy z zastosowaniem pompy insulinowej”. W ramach przedmiotowej procedury finansowane są koszty osobistej pompy insulinowej oraz prowadzenia edukacji chorego lub jego rodziny w zakresie umożliwiającym samodzielne korzystanie z pompy i osprzętu, a także konsultacji telefonicznych, w odniesieniu do sytuacji dotyczących problemów związanych z posługiwaniem się pompą insulinową. Świadczeniem objęte zostały osoby z cukrzycą leczoną insuliną do ukończenia 18. roku życia, u których stwierdza się występowanie co najmniej jednego ze stanów lub kryteriów, tj.: powtarzające się ciężkie hipoglikemie, powtarzające się hipoglikemie o brzasku, niestabilność glikemii wymagająca co najmniej 7 pomiarów na dobę, występowanie kwasicy ketonowej, obecność powikłań cukrzycy. Na uwagę zasługuje fakt, iż w styczniu 2011 r. wprowadzono zmianę rozporządzenia w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu zaopatrzenia w wyroby medyczne będące przedmiotami ortopedycznymi oraz środki pomocnicze mającą na celu rozszerzenie świadczenia polegającego na refundacji zestawów infuzyjnych do osobistych pomp insulinowych dla młodzieży do 26. roku życia.

Dodatkowo, dostrzegając pilną potrzebę pacjentów chorych na cukrzycę zwiększenia dostępu do nowoczesnych technologii lekowych, minister zdrowia bezzwłocznie podjął decyzję o rozpoczęciu prac nad terapeutycznym programem zdrowotnym, w ramach którego finansowane będzie leczenie długo działającymi analogami insulinowymi dla wyselekcjonowanej grupy pacjentów przy ścisłym monitorowaniu stanu zdrowia chorych. W dniu 31 marca 2011 r. minister zdrowia, zgodnie z art. 31c ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.), zlecił prezesowi Agencji Oceny Technologii Medycznych niezwłoczne przygotowanie rekomendacji zakwalifikowania leczenia

cukrzycy z epizodami hipoglikemii lub niestabilnym przebiegiem (z wykorzystaniem długo działających analogów insuliny) do wykazu świadczeń gwarantowanych z zakresu terapeutycznych programów zdrowotnych.

Ad 4. W kwestii prowadzenia przez Ministerstwo Zdrowia programu edukacji lekarzy podstawowej opieki zdrowotnej na temat diagnozowania i leczenia cukrzycy uprzejmie informuję, iż uzyskanie przez lekarzy rozszerzonej i pogłębionej wiedzy z biochemii, fizjologii i patofizjologii metabolizmu, niezbędnej do rozwiązywania problemów związanych z leczeniem cukrzycy oraz chorób skojarzonych i chorób współistniejących jest celem szkolenia lekarzy odbywających specjalizację w dziedzinie diabetologii, zgodnie z zasadami określonymi w rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 20 października 2005 r. w sprawie specjalizacji lekarzy i lekarzy dentystów (Dz. U. Nr 213, poz. 1779, z późn. zm.). Na podstawie powyższych przepisów przygotowane zostały dwie wersje programów specjalizacji dla lekarzy odbywających szkolenie w zakresie diabetologii: dla lekarzy posiadających specjalizację II stopnia lub tytuł specjalisty w dziedzinie chorób wewnętrznych oraz dla lekarzy posiadających specjalizację II stopnia lub tytuł specjalisty w dziedzinie pediatrii.

Jednocześnie pragnę uprzejmie poinformować, iż programy specjalizacji zrealizowane przez lekarzy zatrudnionych w podstawowej opiece zdrowotnej, tj. specjalistów w dziedzinie medycyny rodzinnej, medycyny ogólnej, chorób wewnętrznych oraz pediatrii, również obejmują treści z zakresu diabetologii, umożliwiające prawidłowe rozpoznanie oraz prowadzenie prawidłowego leczenia cukrzycy. Wiedza oraz umiejętności w tym zakresie nabywane są przez lekarzy w ramach odrębnych staży oraz kursów (np. w ramach stażu kierunkowego z diabetologii w przebiegu specjalizacji w dziedzinie chorób wewnętrznych, podczas którego lekarz nabywa także umiejętności praktyczne, polegające m.in. na zapoznaniu się z technikami podawania insuliny) lub też są włączone w inne staże kierunkowe. Lekarze odbywający specjalizację w dziedzinie medycyny rodzinnej z problemami dotyczącymi cukrzycy zapoznają się podczas kursu wprowadzającego pt. „Wybrane problemy kliniczne” oraz w czasie staży kierunkowych i staży w praktyce lekarza rodzinnego.

Ponadto uprzejmie informuję, iż corocznie organizowane są kursy doskonalące z zakresu diabetologii, dostępne m.in. dla lekarzy specjalizujących się i specjalistów w chorobach wewnętrznych, diabetologii i medycynie rodzinnej.

Ad 5. Podzielając pana posta stanowisko, iż bardzo ważną kwestią jest intensywna edukacja chorych prowadząca do podniesienia świadomości, uprzejmie informuję, iż ze środków znajdujących się w dyspozycji ministra zdrowia realizowany jest program zdrowotny ukierunkowany na problematykę cukrzycy. Od 2010 r. program zdrowotny pn. „Program prewencji i leczenia cukrzycy w Polsce na lata 2010–

–2011” stanowi moduł II programu zdrowotnego pn. „Narodowy program przeciwdziałania chorobom cywilizacyjnym”, którego głównym celem jest: poprawa stanu wiedzy społeczeństwa na temat cukrzycy poprzez stałe upowszechnianie w społeczeństwie wiedzy o cukrzycy i zdrowym stylu życia (kampanie, akcje promocyjne i inne formy komunikacji społecznej), stworzenie systemu szkoleń dla pacjentów, ich rodzin oraz wybranych grup zawodowych, poprawa jakości opieki nad chorymi na cukrzycę poprzez działania edukacyjne na rzecz tej grupy chorych.

Głównymi działaniami w 2010 r. było m.in. opracowanie projektu akcji promocyjnej na temat czynników wywołujących cukrzycę oraz dotyczącej pierwszej pomocy, jakiej należy udzielić chorym na cukrzycę, oraz instruktaż skierowany do dzieci posiadających pompę insulinową, adresowanej do chorych, rodziców i opiekunów oraz do wybranych grup zawodowych. Prowadzone były też akcje społeczne promocyjno-edukacyjne, których założeniem było dotarcie do jak największej populacji, powiązane z możliwością wykonania badań podstawowych i konsultacji medycznych oraz prowadzeniem szkoleń edukacyjnych dla pacjentów przez lekarzy, pielęgniarki, rehabilitantów i dietetyków, wykłady na temat: „Co to jest cukrzyca, jak jej zapobiegać, jak z nią żyć”, a także szkoleń młodzieży w szkołach.

Wymienione działania realizowane są w 2011 r. Na uwagę zasługuje również fakt, iż w 2011 r. przewidziano rozszerzenie programu o dodatkowe zadanie związane z przeprowadzeniem szkoleń dla pielęgniarek i położnych przygotowujących się do pracy na stanowisku edukatora cukrzycy.

W ramach kolejnej edycji programu zdrowotnego pn. „Narodowy program przeciwdziałania chorobom cywilizacyjnym” przewiduje się kontynuację działań profilaktycznych.

Dziękując panu posłowi za zainteresowanie się problemem chorych na cukrzycę, wyrażam nadzieję, iż opisane powyżej działania pozwolą na wczesną diagnostykę cukrzycy, poprawę skuteczności leczenia i umożliwią zapobieganie powikłaniom występującym w tej jednostce chorobowej.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie narodowego programu profilaktyki
i leczenia chorób układu
sercowo-naczyniowego (23274)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 5 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23274/11, przy którym przekazano interpelację pana Kazimierza Moskala, posła na Sejm RP, w sprawie utworzenia narodowego programu profilaktyki i leczenia chorób układu sercowo-naczyniowego, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Przychylając się stwierdzenia pana posła odnośnie do faktu, iż choroby układu krążenia są najczęstszą przyczyną zgonu Polaków, uprzejmie informuję, iż w tym zakresie podejmowane są przez Ministerstwo Zdrowia działania, a w tym od roku 2003 realizowany jest program zdrowotny pn.: „Narodowy program profilaktyki i leczenia chorób układu sercowo-naczyniowego”, który obecnie funkcjonuje pod nazwą „Narodowy program wyrównywania dostępności do profilaktyki i leczenia chorób układu sercowo-naczyniowego na lata 2010–2012 Polcard”. Podstawę prawną wdrożenia i realizowania przedmiotowego programu zdrowotnego stanowi art. 48 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.). Priorytetem ww. programu zdrowotnego jest doposażenie i wymiana wyeksploatowanego sprzętu w jednostkach zajmujących się diagnostyką i leczeniem chorób układu krążenia, wyrównanie powstałych dysproporcji w dostępie do wysokospecjalistycznych świadczeń zdrowotnych zwłaszcza w zakresie kardiologii, kardiologii dziecięcej, kardiochirurgii, neurologii. Ze względu na postępujący proces starzenia się społeczeństwa, priorytetowe cele ww. programu zdrowotnego oraz związane z tym zapotrzebowania jednostek w zakresie zakupu aparatury medycznej spowodowały, że środki finansowe zaplanowane na program w roku 2011 przeznaczone zostały w całości na unowocześnienie bazy sprzętowej oraz uzupełnianie potrzeb aparaturowych. Z tego względu cele w poszczególnych dziedzinach objętych zakresem programu odniesione zostały do potrzeb w zakresie: wyposażenia hybrydowych sal zabiegowych (kardiologia i angiologia interwencyjna), zakupu średniej klasy aparatów do echokardiografii dla ośrodków wojewódzkich i powiatowych, z wyłączeniem jednostek akademickich i instytutów badawczych (niewydolność serca), zakupu aparatury dla funkcjonujących oddziałów i klinik kardiochirurgii, ze szczególnym uwzględnieniem oddziałów intensywnej terapii pooperacyjnej (kardiochirurgia), zakupu aparatów do

USG Doppler naczyń obwodowych (chirurgia naczyniowa), zakupu polifizjografu, zestawów do krioabblacji, systemów elektroanatomicznych 3D, systemów monitorujących, aparatury do 24-godzinnej rejestracji EKG metodą Holtera (kardiologia dziecięca), zakupu aparatury dla oddziałów udarowych prowadzących leczenie udarów mózgu w ostrej fazie metodami wewnątrznacyniowymi, zakupu aparatury dla oddziałów udarowych i oddziałów rehabilitacji neurologicznej (neurologia), zakupu aparatury do diagnostyki bezdechu sennego (nadcisnienie tętnicze), zakupu aparatury dla oddziałów prowadzących rehabilitację kardiologiczną (rehabilitacja w kardiologii) oraz modernizacji i zakupu aparatury do pracowni elektrofizjologii (elektroterapia).

Niemniej jednak, mając na względzie analizy przeprowadzone przez ekspertów Światowej Organizacji Zdrowia, z których wynika, że ok. 80% przypadków chorób serca można uniknąć dzięki wyeliminowaniu najważniejszych czynników ryzyka, takich jak: palenie tytoniu, nadużywanie alkoholu, nieprawidłowe odżywianie, brak aktywności fizycznej, otyłość, podjęto – równoległe z zakupem aparatury w 2010 r. – prace mające na celu uświadomienie Polakom środowiskowych czynników ryzyka oraz zwiększenie świadomości społeczeństwa o roli zdrowego trybu życia. W tym celu w 2010 r. w ramach ww. programu realizowane było zadanie z zakresu profilaktyki i promocji. W jego ramach prowadzona była ogólnopolska kampania społeczna pod hasłem „I love (serce). Kochaj swoje serce. Dla zdrowia!”. W 2010 r. w ramach realizacji ww. kampanii od 5 listopada 2010 r. do 5 grudnia 2010 r. emitowano w TVP (TVP1, TVP2, TVP3), Polsat, Polsat kanały tematyczne, TV Trwam cztery filmy telewizyjne pt.: „Bądź rozsądny”, „Bądź aktywny”, „Daj przykład” i „Zmień styl”, propagujące odpowiednie postawy i nawyki prozdrowotne. W bieżącym roku w maju Telewizja Polska SA emitowała również przedmiotowe filmy, a kolejne emisje zaplanowane zostały w sierpniu na antenach TVP1, TVP Kultura, TVP Info, TVP Polonia. Filmy adresowane są do poszczególnych grup ryzyka, tj. dzieci i młodzieży, osób w średnim i starszym wieku. Przesłaniem każdego filmu jest nakłonienie do wyeliminowania z życia codziennego niezdrowej diety, używek (alkoholu i papierosów) oraz propagowanie aktywności fizycznej.

Poza powyższej wskazanymi działaniami Ministerstwo Zdrowia finansuje realizację „Narodowego programu przeciwdziałania chorobom cywilizacyjnym”, który koncentruje się na zagadnieniach związanych z zapobieganiem nadwadze, otyłości, przewlekłym chorobom niezakaźnym (program zdrowotny pn.: „Program zapobiegania nadwadze i otyłości oraz przewlekłym chorobom niezakaźnym poprzez poprawę żywienia i aktywności fizycznej POL-Health na lata 2007–2011”), prewencji cukrzycy (program zdrowotny pn.: „Program prewencji i leczenia cukrzycy w Polsce na lata 2010–2011”).

Realizując zadania związane z zapobieganiem nadwadze i otyłości, m.in. poprzez publikacje monografii pt. „Zasady prawidłowego żywienia dzieci i młodzieży oraz wskazówki dotyczące zdrowego stylu życia” oraz „Obiady szkolne (z uwzględnieniem zasad Dobrej Praktyki Higienicznej oraz systemu HACCP dla posiłków szkolnych)”, „Praktycznego podręcznika dietytyki”, broszury pn.: „Diagnostowanie zaburzeń odżywiania w praktyce lekarskiej i pielęgniarskiej”, rozpowszechnianie ulotki na temat soli, a także podejmowanie działań mających na celu wdrażanie zasad prawidłowego żywienia i poradnictwa dietetycznego w szpitalach oraz zakładach podstawowej i specjalistycznej opieki zdrowotnej, Ministerstwo Zdrowia ma na celu zwiększenie świadomości żywieniowej społeczeństwa, zmniejszenie częstości występowania żywieniowych czynników ryzyka chorób dietozależnych, wypracowanie modelu postępowania zwiększającego aktywność fizyczną wszystkich grup wiekowych i wzrost świadomości społecznej o roli ruchu w zachowaniu optymalnego stanu zdrowia i sprawności fizycznej, a także zmniejszenie częstości występowania nadwagi, otyłości, obniżenie częstości występowania przedwczesnej niepełnosprawności fizycznej oraz przedwczesnej umieralności z powodu chorób układu krążenia, nowotworów żywieniowozależnych, osteoporozy oraz chorób układu pokarmowego.

Dziękując panu posłowi za zainteresowanie problemem przyczyn zachorowalności na choroby układu sercowo-naczyniowego wyrażam nadzieję, iż opisane powyżej działania pozwolą im zapobiec, a wczesne zdiagnozowanie poprawi skuteczność leczenia i umożliwi zapobieganie powikłaniom.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie druzgocących wniosków raportu
UNICEF „Wykluczone dzieci” dotyczących
sytuacji materialnej polskich dzieci (23276)**

Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 5 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23276/11, dotyczące interpelacji posła Kazimierza Moskala w sprawie druzgocących wniosków raportu UNICEF „Wykluczone dzieci” dotyczących sytuacji materialnej polskich dzieci, uprzejmie wyjaśniam.

Ministerstwo stara się zapoznawać ze wszystkimi publikacjami zawierającymi analizy z obszaru poli-

tyki społecznej. Raport UNICEF z 2010 r. „The children left behind. A league table of inequality in child well-being in the world's rich countries” z 2010 r., który był komentowany w artykułach prasowych pod nazwą „Wykluczone dzieci”, jest kolejnym, w którym analizowana jest sytuacja dzieci w krajach OECD, w tym w Polsce. W raporcie tym wykorzystano m.in. badanie EU-SILC. Podstawą prowadzenia systematycznych analiz dotyczących zasięgu i społecznego zróżnicowania ubóstwa w Unii Europejskiej są wyniki prowadzonego przez wszystkie kraje członkowskie europejskiego badania dochodów i warunków życia, zwanego w skrócie od angielskiej nazwy EU-SILC (EU Statistics on Income and Living Condition). W ramach EU-SILC przeprowadzane są badania według wspólnie uzgodnionej i przyjętej przez Eurostat (Urząd Statystyczny Unii Europejskiej) metodologii. Główny Urząd Statystyczny regularnie publikuje wyniki tych badań, a ostatnią jego publikacją jest „Ubóstwo w Polsce na tle krajów Unii Europejskiej w świetle Europejskiego Badania Dochodów i Warunków Życia – EU-SILC 2008” z 2010 r. Rezultaty tego badania były wykorzystane w przywołanym przez pana posła Kazimierza Moskala raporcie UNICEF (uzupełnionym przez analogiczne badania dla: Australii, Chile, Kanady, Korei Płd., Meksyku, Szwajcarii i USA).

Jak podkreślają autorzy opracowania „The children left behind”, na dobrobyt dzieci składają się różne czynniki, dlatego jego pomiar powinien być wielowymiarowy. W związku z tym w raporcie analizowana jest nie tylko sytuacja materialna dzieci, ale także edukacyjna oraz zdrowotna. Sytuację materialną mierzą trzy wskaźniki dotyczące: dochodu gospodarstwa domowego, wyposażenia w niektóre dobra trwałego użytku związane z edukacją (np. komputer do odrabiania pracy domowej, podłączenie do Internetu) oraz powierzchni mieszkaniowej, rozumianej jako liczba pokoi przypadająca na 1 członka gospodarstwa domowego z dziećmi¹⁾. Sytuacja edukacyjna dzieci analizowana była w oparciu o program międzynarodowej oceny umiejętności uczniów, którzy ukończyli 15 lat – PISA 2006, natomiast sytuacja zdrowotna na podstawie badania nad zachowaniami zdrowotnymi młodzieży szkolnej (HBSC) w latach 2005–2006. W rankingu nierówności materialnej polskie dzieci znajdują się poniżej średniej OECD – na 21 miejscu spośród 24 państw. W rankingu dostępu do edukacji powyżej średniej OECD – na 5 miejscu, natomiast w rankingu dostępu do ochrony zdrowia również na poziomie średniej mimo zajmowanego 18 miejsca. W syntetycznej ocenie – biorącej pod uwagę omawiane trzy elementy nierówności (materialny, edukacyjny i zdrowotny) – Polska otrzymuje 6 punktów w skali od 1 do 8, przy czym im więcej punktów, tym mniejsze nierówności. Wynika z tego zatem, że niski poziom dochodów rodzin w Polsce nie ogranicza dzieciom dostępu do edukacji i ochrony

¹⁾ Bez uwzględnienia korytarzy, kuchni, łazienek.

zdrowia, co pozytywnie wyróżnia Polskę spośród wielu krajów ww. rankingu.

Na podstawie badań EU-SILC powstały też inne analizy: raport UNICEF poprzedzał raport „Doing better for children” wydany przez OECD we wrześniu 2009 r., a także opublikowane w 2011 r.: „Doing better for Families” oraz „Society at a Glance 2011”. W Polsce warunki i jakość życia Polaków badane są w „Diagnozie Społecznej”, której szósty raport ukazuje się w bieżącym roku. Od wielu lat wykonywane są własne badania budżetów gospodarstw domowych, przeprowadzane i opracowane przez Główny Urząd Statystyczny. Badanie krajowe charakteryzuje się około 2,5-krotnie większą liczbą badanych osób, co zwiększa precyzję wyników, jednak granice ubóstwa wylicza się wg innych metod, niż przyjęta przez Eurostat.

W ostatnich latach, z inicjatywy ministra pracy i polityki społecznej, podjęto różne działania na rzecz wsparcia rodzin z dziećmi na utrzymaniu, mające na celu przeciwdziałanie ich wykluczeniu i ubożeniu. Działania te dotyczyły m.in.: obszaru wsparcia materialnego rodzin poprzez system świadczeń na rzecz rodziny, rozwoju infrastruktury społecznej na rzecz dziecka i rodziny, wsparcia rodziny przeżywającej trudności w wypełnianiu funkcji opiekuńczo-wychowawczej, stanowienia prawa przyjaznego kobiecie w ciąży i rodzinie z małym dzieckiem oraz ich chroniącego, a także świadczeń z pomocy społecznej, w tym dożywiania. Należy również pamiętać o szczególnych rozwiązaniach w obszarze wsparcia materialnego rodzin z niepełnosprawnymi dziećmi na utrzymaniu.

Od października 2008 r. weszła w życie w miejsce dotychczas obowiązującej ustawy z dnia 22 kwietnia 2005 r. o postępowaniu wobec dłużników alimentacyjnych oraz zaliczce alimentacyjnej (Dz. U. Nr 86, poz. 732, z późn. zm.) ustawa z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (Dz. U. z 2009 r. Nr 1, poz. 7, z późn. zm.) określająca zasady pomocy materialnej udzielanej przez państwo osobom mającym trudności w egzekucji wierzytelności alimentacyjnych poprzez świadczenie z funduszu alimentacyjnego oraz zakres prowadzenia przez gminy postępowania wobec dłużników alimentacyjnych. Od stycznia 2009 r. wprowadzono możliwość pobierania dodatku do zasiłku rodzinnego z tytułu opieki nad dzieckiem w okresie korzystania z urlopu wychowawczego z jednoczesnym wykonywaniem pracy zarobkowej, niekolidującej ze sprawowaniem opieki nad dzieckiem, a także rozszerzono krąg osób uprawnionych do świadczenia pielęgnacyjnego poprzez umożliwienie nabycia prawa do niego przez osoby, na których zgodnie z przepisami Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego ciąży obowiązek alimentacyjny (tj. rodziców dziecka, krewnych w linii prostej, rodzeństwo, rodzinę zastępczą spokrewnioną z dzieckiem), a także przez opiekuna faktycznego dziecka, którzy rezygnują z pracy zawodowej, by opiekować się niepełnosprawnym członkiem rodziny (wcześniej przysługi-

wało ono matce lub ojcu dziecka albo opiekunowi faktycznemu dziecka opiekującym się niepełnosprawnym dzieckiem). Natomiast od listopada 2009 r. podwyższono o ponad 40% wysokości zasiłków rodzinnych we wszystkich grupach wiekowych dzieci (tj. z 48 zł do 68 zł miesięcznie na dziecko w wieku do ukończenia 5. roku życia, z 64 zł do 91 zł miesięcznie na dziecko w wieku powyżej 5. roku życia do ukończenia 18. roku życia, z 68 zł do 98 zł miesięcznie na dziecko w wieku powyżej 18. roku życia do ukończenia 24. roku życia oraz do kwoty 520 zł – poprzednio: 420 zł – wysokość świadczenia pielęgnacyjnego z tytułu rezygnacji lub niepodejmowania zatrudnienia w związku z koniecznością sprawowania opieki nad niepełnosprawnym dzieckiem wymagającym szczególnej opieki – tym samym zwiększyła się wysokość składek na ubezpieczenie emerytalno-rentowe i zdrowotne opłacanych przez budżet państwa za osoby otrzymujące to świadczenie). Od stycznia 2010 r. uniezależniono prawa do świadczenia pielęgnacyjnego od wysokości kryterium dochodowego (tym samym osoby spełniające określone przepisami warunki mają niezależnie od wysokości osiąganego dochodu prawo do świadczenia pielęgnacyjnego, a także prawo do opłacanych z budżetu państwa składek na ubezpieczenie emerytalno-rentowe i zdrowotne, zaś w konsekwencji mają możliwość korzystania z opieki zdrowotnej, a w przyszłości ze świadczeń emerytalno-rentowych).

W dniu 4 lutego 2011 r. została uchwalona ustawa o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 (Dz. U. Nr 45, poz. 235). Weszła ona w życie w dniu 4 kwietnia 2011 r. Jej celem jest rozwój zróżnicowanych form opieki nad małymi dziećmi (żłobek, klub dziecięcy, dzienny opiekun, niania), poprawa standardów funkcjonowania placówek, wsparcie rodziców w planach prokreacyjnych, umożliwienie rodzicom i opiekunom dzieci podjęcia aktywności zawodowej (co w konsekwencji może się przełożyć na poprawę sytuacji materialnej rodzin poprzez uzyskiwanie dochodów z pracy zawodowej) oraz promocja równości rodzinnej i zawodowej między kobietą i mężczyzną. Istotnym celem powyższej ustawy jest również wsparcie rodziców w procesie wychowania dzieci. Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej przygotowało również „Resortowy program rozwoju instytucji opieki nad dziećmi w wieku do lat 3” „Maluch”. Przewiduje on dofinansowanie ze środków budżetu państwa, w drodze otwartego konkursu ofert, inicjatyw dotyczących tworzenia przez gminy różnych instytucji opieki nad małymi dziećmi. W bieżącym roku na realizację tego zadania przewidziano w budżecie państwa kwotę 40 mln zł. Do chwili obecnej w wyniku postępowania konkursowego wyłoniono 123 oferty na łączną kwotę 16,9 mln zł. Wyłonione oferty zakładają powstanie ogółem 3,6 tys. miejsc w instytucjach opieki nad dziećmi do lat 3.

Wśród działań związanych ze wsparciem i ochroną rodzin z dziećmi na utrzymaniu istotne miejsce powinna zajmować również profilaktyka i intensywna praca z rodziną przeżywającą problemy, głównie

natury opiekuńczo-wychowawczej. Dostrzegając istotę tego problemu (tj. brak realnej pomocy rodzinie zmarginalizowanej lub rodzinie w kryzysie), przygotowano projekt ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej. Ustawa ta została przyjęta przez Sejm w dniu 9 czerwca br. i wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2012 r. Istotą ujętych w ustawie rozwiązań jest stworzenie spójnego systemu opieki nad dzieckiem i rodziną je wychowującą, jeżeli ma ona trudności w prawidłowym wypełnianiu swoich funkcji. Działania podejmowane w ramach tego systemu mają zapewnić rodzinie taką pomoc (m.in. powołanie asystentów rodzinnych), aby w jej efekcie wyeliminowane zostało zagrożenie zabranieniem dziecka z rodziny lub zapewnić szybki do niej powrót dziecku, które z uwagi na jego dobro okresowo musiało zostać umieszczone poza rodziną. Działaniom profilaktycznym, mającym na celu stworzenie dziecku odpowiednich warunków życia w jego środowisku rodzinnym, będą towarzyszyć działania na rzecz doskonalenia i rozwoju różnych form pieczy zastępczej nad dzieckiem. Należy przy tym podkreślić, że powinny mieć one charakter okresowy i wszędzie tam, gdzie jest to możliwe, zmierzać do integracji dziecka z jego rodziną. Wśród instytucji sprawujących pieczę zastępczą nad dzieckiem szczególne miejsce będą zajmować rodzinne formy. Przewiduje się ponadto znaczne ograniczenie roli placówek opiekuńczo-wychowawczych w opiece nad dzieckiem.

Konsekwencją rozwiązań zawartych w ustawie z dnia 6 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy Kodeks pracy oraz zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 237, poz. 1654) jest wydłużenie okresu urlopów macierzyńskich, wprowadzenie urlopów ojcowskich i dodatkowych urlopów macierzyńskich, wzrost podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie emerytalne i rentowe za osoby przebywające na urloпах wychowawczych z 420 zł do kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę (obecnie 1386 zł), wzmocnienie ochrony prawnej osób korzystających z tych form urlopów, możliwość łączenia niektórych z wyżej wymienionych form urlopów z pracą. Istotne jest również zrównanie w uprawnieniach wynikających z rodzicielstwa rodziców adopcyjnych z rodzicami naturalnymi. Stopniowo wydłużany będzie wymiar dodatkowego urlopu macierzyńskiego w taki sposób, aby w 2014 r. wynosił on do 6 tygodni – w przypadku urodzenia jednego dziecka przy jednym porodzie, albo do 8 tygodni – w przypadku urodzenia dwojga lub więcej dzieci przy jednym porodzie (obecnie wynosi on odpowiednio do 2 tygodni lub do 3 tygodni). Od 1 stycznia 2012 r. wzrośnie również do 2 tygodni wymiar fakultatywnego urlopu ojcowskiego (obecnie wynosi on 1 tydzień), zaś podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie emerytalne i rentowe za osoby przebywające na urloпах wychowawczych stanowić będzie kwota otrzymywanego wynagrodzenia za pracę, nie więcej jednak niż 60% przeciętnego wynagrodzenia.

Wsparcie rodziny z dziećmi na utrzymaniu jest również zadaniem pomocy społecznej jako instytucji

polityki społecznej państwa o ograniczonym potencjale instytucjonalnym, mającej na celu umożliwienie osobom i rodzinom przezwycięzenie trudnych sytuacji życiowych, których nie są one w stanie pokonać, wykorzystując własne uprawnienia, zasoby i możliwości. Oprócz świadczeń pieniężnych ważnymi świadczeniami pomocy społecznej, których celem jest pomoc osobom i rodzinom we wzmocnieniu lub odzyskaniu zdolności do funkcjonowania w społeczeństwie poprzez pełnienie odpowiednich ról społecznych, są: praca socjalna, interwencja kryzysowa, poradnictwo specjalistyczne (w szczególności prawne, psychologiczne, rodzinne) świadczone przez osoby profesjonalnie przygotowane do ich udzielania (ustawa z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej – Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1362, z późn. zm.). Dodatkowo, szczególnym wsparciem dla osób i rodzin z dziećmi na utrzymaniu znajdujących się w trudnej sytuacji życiowej jest pomoc realizowana w ramach programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania”, który został wprowadzony ustawą z dnia 29 grudnia 2005 r. o ustanowieniu programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania” (Dz. U. z 2005 r. Nr 267, poz. 2259, z późn. zm.). Przy realizacji tego programu przyjęto zasadę gwarancji stałego dofinansowania gmin środkami z budżetu państwa (w określonym przedziale czasowym) w wypełnianiu ich zadania własnego o charakterze obowiązkowym w zakresie dożywiania dzieci i osób pobawionych posiłku. Początkowo funkcjonowanie tego programu wieloletniego określono na lata 2006–2009. Jednakże ustawą z dnia 19 listopada 2009 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją wydatków budżetowych (Dz. U. Nr 219, poz. 1706) przedłużono jego realizację do 2013 r. W ramach programu osoby i rodziny potrzebujące mogą otrzymywać posiłek, świadczenie pieniężne na zakup posiłku lub żywności albo świadczenie rzeczowe w postaci produktów żywnościowych; do osób tych również może być zapewniony dowóz posiłków. Działania programowe ukierunkowane są przede wszystkim na zaspokojenie podstawowych potrzeb rozwojowych dzieci do 7. roku życia i uczniów do czasu ukończenia szkoły ponadgimnazjalnej. W sposób szczególny zwrócono uwagę na osoby potrzebujące tej formy wsparcia z terenów wiejskich i objętych wysokim poziomem bezrobocia. Program „Pomoc państwa w zakresie dożywiania” przyczynia się do: długofalowego działania w zakresie poprawy stanu zdrowia dzieci i młodzieży poprzez ograniczanie zjawiska niedożywienia; upowszechniania zdrowego stylu żywienia; poprawy poziomu życia osób i rodzin o niskich dochodach; rozwoju w gminach bazy żywieniowej, ze szczególnym uwzględnieniem potrzeb dzieci i młodzieży. W latach 2006–2008 na realizację programu każdego roku wydatkowano z budżetu państwa kwotę 500 mln zł, zaś od 2009 r. wysokość tych środków została zwiększona do kwoty 550 mln zł rocznie. Każdego roku z dożywiania w ramach programu korzysta średnio ok. 1 mln dzieci do 7. roku życia i uczniów do czasu ukończenia

szkoły ponadgimnazjalnej, dla których wydawane jest 100 mln posiłków. Najczęściej udzielaną formą posiłku był pełen obiad i jedno danie gorące (ta forma pomocy dominowała na terenach wiejskich). Posiłki były udzielane w ponad 20 tys. punktów żywienia, zaś wśród placówek prowadzących dożywianie dominowały szkoły i przedszkola oraz miejsca codziennego pobytu młodzieży i dzieci.

W obszarze kompetencji ministra pracy i polityki społecznej znajdują się również rozwiązania skierowane do rodzin wychowujących niepełnosprawne dzieci. Są nimi m.in. świadczenia w ramach systemu świadczeń rodzinnych (w szczególności dodatek do zasiłku rodzinnego z tytułu kształcenia i rehabilitacji niepełnosprawnego dziecka oraz zasiłek i świadczenie pielęgnacyjne), a także formy wsparcia określone przepisami ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721). Na mocy tej ustawy osoba niepełnosprawna lub rodzice dziecka niepełnosprawnego mogą raz w roku ubiegać się o dofinansowanie – ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych – kosztów uczestnictwa dziecka wraz z opiekunem w turnusie rehabilitacyjnym. Turnusy rehabilitacyjne są najbardziej popularną wśród osób niepełnosprawnych formą rehabilitacji społecznej. Osoba niepełnosprawna lub rodzice niepełnosprawnego dziecka mogą również ubiegać się – spełniając określone warunki – o dofinansowanie ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych zaopatrzenia w sprzęt rehabilitacyjny, likwidacji barier architektonicznych, w komunikowaniu się i technicznych, a także o dofinansowanie zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne i środki pomocnicze.

W 2011 r. Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej przygotowało projekt założeń ustawy o zmianie ustawy o świadczeniach rodzinnych oraz ustawy o pomocy społecznej. W zakresie ustawy o świadczeniach rodzinnych proponuje się m.in. wprowadzenie do dotychczasowych zasad przeprowadzania weryfikacji kwot kryterium dochodowego uprawniającego do świadczeń rodzinnych oraz kwot świadczeń rodzinnych i dokonywanych w tej sprawie rozstrzygnięć dodatkowej zasady gwarantującej minimalny poziom waloryzacji tych wielkości. Kwoty kryterium dochodowego oraz kwoty świadczeń rodzinnych podwyższone byłyby co najmniej o wskaźnik wzrostu cen dóbr i usług konsumpcyjnych za okres od ostatnio przeprowadzonej do bieżąco dokonywanej weryfikacji, tj. łącznie za okres ostatnich 3 lat. Jednocześnie, w myśl dotychczasowych zasad, możliwe byłoby dodatkowe korygowanie kwot kryterium dochodowego oraz kwot świadczeń rodzinnych, zgodnie z analizą wyników badań prognozy wsparcia dochodowego rodzin. Zakres i wysokość tej weryfikacji, tak jak dotychczas, byłyby przedmiotem uzgodnień z Trójstronną Komisją do Spraw Społeczno-Gospodarczych. Powyższe oznaczałoby, że od dnia 1 listopada roku, w którym

przeprowadzana byłaby weryfikacja, wysokości kryterium dochodowego uprawniającego do świadczeń rodzinnych oraz kwoty świadczeń rodzinnych wzrastałyby o co najmniej wskaźnik wzrostu cen dóbr i usług konsumpcyjnych za 3 lata poprzedzające rok, w którym przeprowadzana byłaby weryfikacja. Jednocześnie, zgodnie z art. 19 ust. 3 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 992, z późn. zm.), wysokość zasiłku rodzinnego nie mogłaby być niższa niż 40% wartości koszyka żywnościowego dla danej grupy wieku, ustalonej w badaniach prognozy wsparcia dochodowego rodzin. Natomiast w odniesieniu do ustawy o pomocy społecznej proponuje się wprowadzenie do dotychczasowych zasad przeprowadzania – w oparciu o wyniki badania prognozy interwencji socjalnej – weryfikacji kwot kryterium dochodowego uprawniającego do świadczeń z pomocy społecznej oraz kwot świadczeń i dokonywanych w tej sprawie rozstrzygnięć dodatkowej zasady gwarantującej minimalny poziom waloryzacji tych wielkości. Kwoty kryteriów dochodowych oraz kwoty świadczeń podwyższone byłyby niezależnie od wyników badania prognozy interwencji socjalnej o co najmniej wskaźnik wzrostu cen dóbr i usług konsumpcyjnych za okres od ostatnio przeprowadzonej do bieżąco dokonywanej weryfikacji, tj. łącznie za okres ostatnich 3 lat. Jednocześnie, w myśl dotychczasowych zasad, możliwe byłoby dodatkowe korygowanie kwot kryteriów dochodowych oraz kwot świadczeń, zgodnie z analizą wyników badań prognozy interwencji socjalnej. Projekt założeń ustawy o zmianie ustawy o świadczeniach rodzinnych oraz ustawy o pomocy społecznej został przekazany do konsultacji społecznych i konsultacji międzyresortowych.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Lecha Kołakowskiego**

**w sprawie budowy ścieżki rowerowej
w pasie drogowym drogi krajowej nr 61
na odcinku Toczyłowo – Tama (23282)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Lecha Kołakowskiego przekazaną przy piśmie z dnia 5 lipca 2011 r. (sygn. SPS-023-23282/11), dotyczącą budowy ścieżki rowerowej w pasie drogowym drogi krajowej nr 61 na od-

cinku Toczyłowo – Tama, przedstawiam następujące informacje.

Ścieżki rowerowe realizowane są zazwyczaj jako element budowy nowej drogi ekspresowej czy też w ramach przebudowy danego odcinka drogi krajowej.

W najbliższych latach planowana jest budowa drogi ekspresowej S61 (Ostrów Mazowiecka – Łomża – Szczuczyn – Suwałki), która istotnie odciążą istniejącą drogę krajową.

Resort infrastruktury zobowiązany jest racjonalnie wykorzystywać dostępne środki finansowe w celu poprawy bezpieczeństwa ruchu drogowego. W chwili obecnej, w pierwszej kolejności, realizowane są modernizacje i przebudowy tych odcinków i skrzyżowań, na których występuje jednocześnie duże natężenie ruchu, wysoka wypadkowość, znaczące utrudnienia w ruchu (brak wyodrębnionych pasów do skrętu w lewo, ograniczona widoczność).

Ponadto uprzejmie informuję, iż resort infrastruktury dostrzega konieczność poprawy stanu technicznego oraz budowy i przebudowy wielu dróg krajowych w Polsce, w tym także budowy ścieżki rowerowej w pasie drogowym drogi krajowej nr 61 na odcinku Toczyłowo – Tama.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Michała Stuligrosza**

**w sprawie raportu Europejskiej Komisji
Środowiska i Komisji Europejskiej dotyczącego
jakości wody w kąpieliskach na obszarze UE
(23283)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Michała Stuligrosza, przekazaną przy piśmie z dnia 5 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23283/11, dotyczącą raportu Europejskiej Agencji Środowiska w zakresie kąpielisk znajdujących się na terenie Unii Europejskiej, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Zgodnie z informacjami zawartymi w raporcie Europejskiej Agencji Środowiska, przedstawiającym jakość wody w kąpieliskach na terenie całej Unii Europejskiej, w 2010 r. sześć krajów, w tym Polska, raportowało dane na podstawie starej dyrektywy, tj. dyrektywy Rady z dnia 8 grudnia 1975 r. dotyczącej jakości wody w kąpieliskach. Ocena stanu wody w kąpieliskach w 2010 r. w tych krajach jest zatem

dokonana zgodnie z przepisami dyrektywy 76/160/EWG. Ocena ta polegała na badaniu 19 parametrów. Należy zaznaczyć, iż ocena według nowej dyrektywy, tj. dyrektywy 2006/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 lutego 2006 r. dotyczącej zarządzania jakością wody w kąpieliskach i uchylającej dyrektywę 76/160/EWG, polega na ocenie tylko dwóch mikrobiologicznych parametrów. W przedmiotowym raporcie wskazane jest, że 19% wszystkich kąpielisk znajdujących się na terenie Polski jest niezgodnych z wymaganiami.

Problem z jakością wód w kąpieliskach zaczął być dostrzegany w momencie zastrzeżenia Komisji Europejskiej w 2003 r. o braku implementacji art. 6 ust. 3 ww. dyrektywy 76/160/EWG. Artykuł ten mówi o nadzorze wód kąpieliskowych w górnym biegu rzeki i wokół kąpielisk w wodach stojących i morskich. W celu skutecznego nadzoru systematycznie pogarszającej się jakości wód resort zdrowia znowelizował ustawę Prawo wodne.

Wpływ na pogarszanie jakości wody w kąpieliskach w kraju miały niewątpliwie:

- nieuregulowana gospodarka wodno-ściekowa,
- odprowadzanie nieoczyszczonych wód opadowych w bezpośredniej bliskości kąpielisk,
- brak egzekwowania konieczności posiadania pozwoleń wodnoprawnych.

W ubiegłym roku o pogorszeniu jakości wód w kąpieliskach zdecydowała klęska powodzi i spływów dużej ilości wód opadowych. W Polsce dochodzi do różnego rodzaju powodzi, w tym powodzi rzecznych, powodzi wywołanych nawałnymi deszczami, które wywołują wiele szkód zarówno ekonomicznych, jak i dla środowiska, w tym również pogorszenie jakości i stanu czystości wód.

Postawione przez pana posła pytanie, w jaki sposób Polska dba o polepszenie jakości wody w kąpieliskach, jest kwestią bardzo złożoną. Priorytetem było dostosowanie przepisów prawa polskiego do najnowszych wymagań Komisji Europejskiej. W dniu 4 marca 2010 r. Sejm RP uchwalił ustawę o zmianie ustawy Prawo wodne (Dz. U. Nr 44, poz. 253). Stanowi ona wdrożenie do polskiego prawa postanowień dyrektywy 2006/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 lutego 2006 r. dotyczącej zarządzania jakością wody w kąpieliskach i uchylającej dyrektywę 76/160/EWG. Dyrektywa ta zupełnie zmienia dotychczasowe podejście do nadzorowania jakości wody w kąpielisku. Przede wszystkim nowelizacja ustawy wprowadziła definicję organizatora kąpieliska, czyli podmiotu odpowiedzialnego za podejmowanie wszelkich działań organizacyjnych, w tym badanie wody, informowanie użytkowników o jej jakości, oznakowanie kąpieliska, utrzymanie kontaktu ze wszystkimi podmiotami odpowiedzialnymi za zarządzanie wodami, na których zlokalizowane jest kąpielisko, a także odpowiedzialnego za sporządzenie profilu wody w kąpielisku. Częścią składową profilu wody w kąpielisku są m.in.: opis cech fizycznych, geograficznych i hydrologicznych nie tylko wody w kąpeli-

sku, ale również wód powierzchniowych wokół kąpieliska lub powyżej kąpieliska dla rzek w celu określenia zanieczyszczeń, które mogłyby być źródłem zagrożeń zdrowotnych, oraz identyfikacja tych zanieczyszczeń. Profile są więc elementem całego systemu, którego efektem ma być poprawa jakości wody w kąpieliskach, zwiększanie ekologicznej atrakcyjności terenów wykorzystywanych do rekreacji oraz wzrost świadomości osób odpowiedzialnych za ochronę środowiska na podległym terenie. Dokładny zakres informacji profilu wody w kąpielisku znajduje się w rozporządzeniu ministra środowiska z dnia 2 lutego 2011 r. w sprawie profilu wody w kąpielisku (Dz. U. Nr 36, poz. 191).

Odnosząc się do pytania pana posła dotyczącego organu administracji odpowiedzialnego za monitorowanie stanu czystości wód i oceny skuteczności tych organów, uprzejmie informuję iż, jakość wody w kąpieliskach śródlądowych i morskich jest w naszym kraju systematycznie kontrolowana i oceniana pod względem sanitarnym przez organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej. Zadanie to wykonuje właściwy państwowy inspektor sanitarny w ramach bieżącego nadzoru sanitarnego na podstawie ustawy z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. z 2006 r. Nr 122, poz. 851, z późn. zm.) i ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (Dz. U. z 2005 r., Nr 239, poz. 2019, z późn. zm.). Jakość wody w kąpielisku ma odpowiadać wymaganiom określonym w rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 8 kwietnia 2011 r. w sprawie prowadzenia nadzoru nad jakością wody w kąpielisku i miejscu wykorzystywanym do kąpiel (Dz. U. Nr 86, poz. 478). Organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej obejmują każde zgłoszone kąpielisko kontrolą urzędową, która polega na:

- wyznaczeniu punktów pobierania próbek wody z kąpieliska do badań,
- pobieraniu, transporcie i badaniu próbek wody z kąpielisk metodami referencyjnymi przed sezonem oraz w przypadku zaistnienia sytuacji mogącej powodować pogorszenie jakości wody w kąpielisku;
- ocenie kontroli wewnętrznej prowadzonej przez organizatora kąpieliska;
- ocenie i klasyfikacji jakości wody w kąpielisku.

Zarządzanie jakością wody w kąpieliskach zakłada stałą kontrolę jakości wody zgodnie z ustalonym harmonogramem pobierania próbek, określenie klasyfikacji oraz profilu wody w kąpielisku, a także regularną aktualizację danych charakteryzujących jej jakość. Organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej w przypadku stwierdzenia nieodpowiedniej jakości wody w kąpielisku zobowiązują organizatora kąpieliska do dokonywania identyfikacji i oceny przyczyn zanieczyszczeń, które mogłyby mieć wpływ na wodę w kąpielisku oraz niekorzystnie wpływać na stan zdrowia osób kąpiących się. Organizator kąpieliska, określając powód zanieczyszczenia, może zwrócić się do organu wydającego pozwolenie wodnoprawne o podjęcie odpowiednich działań w stosunku do sprawcy zanieczyszczenia. Ponadto za stan czystości m.in.

wód odpowiadają organy Inspekcji Ochrony Środowiska zgodnie z zapisami zawartymi w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2007 r. Nr 44, poz. 287, z późn. zm.).

Odnosząc się do ostatniego pytania pana posła dotyczącego wdrożenia badania czystości wód według standardów UE, tak jak już zostało wskazane powyżej, strona Polska wdrożyła zapisy dyrektywy 2006/7/WE do przepisów polskich ustawą z dnia 4 marca 2010 r. o zmianie ustawy Prawo wodne (Dz. U. z 2010 r. Nr 44, poz. 253) wraz z trzema aktami wykonawczymi:

- rozporządzeniem ministra środowiska z dnia 2 lutego 2011 r. w sprawie profilu wody w kąpielisku (Dz. U. Nr 36, poz. 191);
- rozporządzeniem ministra zdrowia z dnia 8 kwietnia 2011 r. w sprawie prowadzenia nadzoru nad jakością wody w kąpielisku i miejscu wykorzystywanym do kąpiel (Dz. U. Nr 86, poz. 478);
- rozporządzeniem ministra zdrowia z dnia 28 kwietnia 2011 r. w sprawie ewidencji kąpielisk oraz oznakowania kąpielisk i miejsc wykorzystywanych do kąpiel (Dz. U. Nr 91, poz. 527).

W znowelizowanej ustawie zwrócono uwagę na bezpieczeństwo zdrowotne kąpiących się i zobligowano organizatorów do odpowiedzialności za nadzór nad jakością wody i utrzymanie właściwych warunków sanitarnohigienicznych na terenie przyległym do kąpieliska. Ponadto gminy są zobligowane do oceny bezpieczeństwa funkcjonowania kąpieliska poprzez przeanalizowanie danych zawartych w profilu wody. Te nowe zasady funkcjonowania kąpielisk wiążą się ze zwiększoną troską organizatorów i gmin o stan kąpielisk. Wydaje się, że bieżący rok powinien przynieść poprawę jakości wody w wyniku wdrożenia europejskich przepisów.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 1 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Michała Stuligrosza**

**w sprawie szans i priorytetów związanych
z polskim przewodnictwem w Radzie UE**
(23284)

Szanowny Panie Marszałku! Z upoważnienia prezesa Rady Ministrów przesyłam odpowiedź na interpelację pana posła Michała Stuligrosza (znak: SPS-

-023-23284/11, z dnia 7 lipca 2011 r.) w sprawie szans i priorytetów związanych z polskim przewodnictwem w Radzie UE.

Jakie są priorytety polskiego przewodnictwa w Radzie Unii Europejskiej?

Informujemy, iż w ramach polskiej prezydencji chcemy przede wszystkim sprzyjać wzrostowi gospodarczemu Europy, dążymy również do większej integracji oraz zwiększenia bezpieczeństwa, wykazując przy tym otwartość na innych. Aby zrealizować te cele, musimy przywrócić Europie wiarę w pierwotny sens idei integracji i politycznej wspólnoty. Czas polskiej prezydencji będzie czasem działania na rzecz wzrostu gospodarczego i budowy konkurencyjnej gospodarki. Nie ma lepszego sposobu na zdynamizowanie wzrostu niż poprzez pogłębianie wspólnego rynku. Skuteczna realizacja długofalowej strategii rozwoju gospodarczego Europa 2020 musi być poparta odpowiednimi środkami z budżetu UE. Będziemy też dążyć do uzyskania maksymalnych korzyści z handlu międzynarodowego poprzez ułatwianie dostępu do rynków państw trzecich dla europejskich produktów, usług i inwestycji. Szczegółowy opis głównych oraz sektorowych priorytetów polskiej prezydencji dostępny jest w programie polskiej prezydencji w Radzie Unii Europejskiej na stronie internetowej: <http://pl2011.eu/> w zakładce: O prezydencji.

W jaki sposób przewodniczenie Radzie UE może przyczynić się do promocji naszego kraju?

Z samej istoty rzeczy przewodnictwo w Radzie UE zwraca uwagę na kraj je sprawujący i jest dzięki temu doskonałą dźwignią do prowadzenia szeroko zakrojonych działań promocyjnych. Zgodnie z wytycznymi dotyczącymi polityki komunikacyjnej polskiej prezydencji w Radzie UE w 2011 r. głównymi celami skierowanymi do środowiska międzynarodowego są:

- podniesienie poziomu wiedzy na temat Polski,
- przedstawienie Polski jako partnera, który może pełnić funkcję odpowiedzialnego lidera,
- ukazanie Polski jako państwa z dużym dorobkiem kulturowym, otwartego i nowoczesnego,
- zainteresowanie Polską, jej kulturą oraz atrakcjami turystycznymi,
- promocja polskiej gospodarki i zachęcenie do inwestowania w Polsce.

Prezydencja w Radzie UE jest wyjątkową okazją do kształtowania pożądanego wizerunku Polski przede wszystkim w krajach UE, ale również na szerszym forum międzynarodowym. Do osiągnięcia tego celu ustanowiono specjalny program kulturalny realizowany pod szyldem polskiej prezydencji. Ciekawy program artystyczny angażuje bezpośrednio artystów polskich i międzynarodowych w projekt prezydencji, a jego rezultatem jest dotarcie z przekazem (o integracji europejskiej, Polsce i jej roli w UE) do masowego odbiorcy.

Oprawa artystyczna towarzysząca polskiej prezydencji ma służyć:

- promocji Polski w Unii Europejskiej,

- promocji Polski i Unii Europejskiej na świecie (Polska w roli ambasadora UE),

- promocji wiedzy o Unii Europejskiej w Polsce.

Opracowanie oprawy artystycznej towarzyszącej przewodnictwu danego państwa w Radzie UE jest integralną częścią przygotowań do objęcia prezydencji oraz elementem towarzyszącym jej sprawowaniu.

Program artystyczny promujący polską prezydencję za granicą

Realizując wytyczne dotyczące sposobu komunikacji, osobno traktuje się grupę docelową, jaką stanowi opiniotwórcze środowisko międzynarodowe. Priorytetem strategii komunikacji z tą grupą jest dostarczenie rzetelnej informacji dotyczącej polskiej prezydencji urzędnikom pracującym w instytucjach UE, przedstawicielom państw członkowskich oraz mediom zagranicznym. Dobra komunikacja ze środowiskiem międzynarodowym będzie miała odzwierciedlenie w mediach. Dlatego kładzie się szczególny nacisk na kierowanie informacji do dobrze zdefiniowanych grup docelowych: pracowników instytucji UE, liderów opinii publicznej w kwestiach związanych z UE oraz ludzi zajmujących się na co dzień sprawami UE (think tanki, NGO, media – głównie brukselskie), przedstawiciele państw członkowskich (ambasady państw członkowskich w Polsce oraz stałe przedstawicielstwa PCz w Brukseli). Współpraca oraz dobra komunikacja ze środowiskiem międzynarodowym przyczynią się do kreowania pozytywnego i nowoczesnego wizerunku Polski za granicą, wizerunku, który wpłynie również na współpracę merytoryczną podczas sprawowania prezydencji.

Czy w opinii pana premiera, Polska jest dobrze przygotowana do objęcia lipcowej prezydencji?

Tak, Polska jest dobrze przygotowana do objęcia przewodnictwa w Radzie UE. Przygotowania te zostały rozpoczęte już w 2007 r. W początkowej fazie polegały na zapoznaniu się z doświadczeniami wcześniejszych prezydencji celem przygotowania usystematyzowanego podejścia do wypracowania polskiej koncepcji przewodnictwa. Jednocześnie w związku z przewidywanym przyjęciem Traktatu z Lizbony rząd polski podjął kontakty z przedstawicielami rządu Królestwa Danii oraz Republiki Cypryjskiej, które miały wejść w skład tria prezydencji: Polska – Dania – Cypr, celem dokonania uzgodnień co do zasad przyszłej współpracy trójstronnej w ramach tria prezydencji. Przygotowaniami do objęcia polskiej prezydencji kierował od lipca 2008 r. minister Mikołaj Dołęga jako pełnomocnik rządu do spraw przygotowania organów administracji rządowej i sprawowania przez Rzeczpospolitą Polską przewodnictwa w Radzie Unii Europejskiej (a od 1 stycznia 2010 r. także sekretarz stanu do spraw europejskich w polskim MSZ). W ramach przygotowań do polskiego przewodnictwa w dniu 13 stycznia 2009 r. Rada Ministrów przyjęła dokument „Program przygotowań Rzeczypospolitej Polskiej do objęcia i sprawowania przewodnictwa w Radzie UE”. Dokument stanowił

formalną podstawę do podejmowania działań mających na celu sprawne przygotowanie do polskiej prezydencji.

W dniu 2 kwietnia 2009 r. odbyło się spotkanie z przedstawicielami czołowych polskich organizacji pozarządowych i ośrodków analitycznych. Głównym tematem rozmów była współpraca z administracją rządową w zakresie przygotowań do prezydencji. W trakcie dyskusji omówiono możliwe priorytety prezydencji Polski w UE oraz uwarunkowania polityczne polskiego przewodnictwa. Od maja 2009 r. została zainicjowana współpraca z niezależnymi ekspertami – przedstawicielami najważniejszych europejskich instytutów badawczych i środowisk akademickich (m.in. The Lisbon Council, Instytut Bruegel, The University of Oxford, Notre Europe, The University of Sussex, European Policy Centre). Na posiedzeniu w dniu 21 lipca 2009 r. Komitet Europejski Rady Ministrów przyjął, z uwzględnieniem uzgodnionych uwag zgłoszonych przez poszczególne ministerstwa, pakiet dokumentów programowych dotyczących metodologii wyboru priorytetów oraz programowania prac polskiej prezydencji. Ponadto przyjęto harmonogram prac trio Polska – Dania – Cypr oraz wytyczne dla resortów dotyczące sporządzenia przeglądu spraw na agendzie UE podczas polskiej prezydencji w 2011 r.

Od września 2009 r. Komitet Europejski Rady Ministrów przyjął kilka ważnych dokumentów, m.in. „Priorytety polskiej prezydencji w Unii Europejskiej w 2011 r.”, „Kalendarz spotkań premiera w okresie poprzedzającym objęcie przez Polskę przewodnictwa w Radzie UE”, a także dokument „Europejska polityka bezpieczeństwa i obrony jako propozycja priorytetu podczas przewodnictwa Polski w UE”. 23 czerwca 2009 r. Rada Ministrów przyjęła uchwałę w sprawie ustanowienia programu wieloletniego pn. „Przygotowanie, obsługa i sprawowanie przewodnictwa Polski w Radzie Unii Europejskiej w II połowie 2011 r.” Jednocześnie prowadzone były prace nad inwentaryzacją spraw, które znajdują się w agendzie KE w trakcie polskiej prezydencji. Sporządzona jesienią, początkowo zawierała 538 rekordów – spraw zidentyfikowanych we wszystkich konfiguracjach Rady UE – które w następnych fazach prac były aktualizowane (wg aneksowania w lutym 2011 r. całkowita liczba spraw wynosiła 866). Od kwietnia 2010 r. decyzją pełnomocnika rozpoczął funkcjonowanie międzyresortowy Zespół do Spraw Programowych Prezydencji, który stanowił międzyresortowe forum na poziomie dyrektorów ds. europejskich ministerstw i urzędów centralnych, wspomagające pełnomocnika rządu w przygotowywaniu dokumentów koncepcyjnych dotyczących polskiej prezydencji.

Równoległe z pracami przygotowawczymi do sprawowania prezydencji w Radzie UE, prowadzonymi w kraju oraz we współpracy z partnerami z tria, państwami członkowskimi oraz przedstawicielami instytucji unijnych, pełnomocnik oraz przedstawiciele poszczególnych resortów spotykali się z sejmową Kom-

sją do Spraw Unii Europejskiej, którą informowali o stanie przygotowań do polskiego przewodnictwa. W okresie bezpośrednio poprzedzającym przyjęcie polskich priorytetów oraz finalizacji przygotowań organizacyjno-logistycznych do sprawowania polskiej prezydencji na 78. plenarnym posiedzeniu Sejmu RP w dniu 26 listopada 2011 r. minister M. Dowgiewicz przedstawił Wysokiemu Sejmowi informację rządu dotyczącą przygotowań Polski do objęcia prezydencji w Unii Europejskiej. 4 miesiące później podczas plenarnego posiedzenia Sejmu w dniu 16 marca br. w swoim dorocznym exposé na temat polskiej polityki zagranicznej minister Radosław Sikorski dokonał podsumowania przygotowań do polskiego przewodnictwa, wskazując m.in. obszary tematyczne, które są najważniejsze z punktu widzenia interesu polskiej polityki zagranicznej.

31 maja br. Rada Ministrów przyjęła cele polityczne prezydencji. Skupiają się one na trzech podstawowych obszarach priorytetowych: 1) Integracja europejska jako źródło wzrostu gospodarczego, 2) Bezpieczna Europa oraz 3) Europa korzystająca na otwartości. Równoległe na początku czerwca sfinalizowano program 18-miesięczny trio. Przyjęty program powstał w ścisłej współpracy z partnerami z tria Polska – Dania – Cypr. Była to bardzo skuteczna i regularna współpraca służąca wypracowaniu spójnego, wspólnego, 18-miesięcznego programu pracy UE w okresie od lipca 2011 r. do grudnia 2012 r.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Mikołaj Dowgiewicz

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Maksa Kraczkowskiego**

w sprawie finansowania misji TVP SA (23285)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Maksa Kraczkowskiego, dotyczącą finansowania misji TVP SA (sygn. SPS-023-23285/11), uprzejmie przekazuję stosowne informacje.

Odpowiedź na opinię wstępną Dyrekcji Generalnej ds. Konkurencji Komisji Europejskiej winna być udzielona do 31 sierpnia 2011 r. W chwili obecnej Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego oczekuje na stanowiska Telewizji Polskiej SA oraz Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji odnoszące się do treści ww. opinii i zawartych w niej wniosków. Oba

stanowiska zostaną poddane wnikliwej analizie, która będzie poprzedzała sformułowanie ostatecznej odpowiedzi ministerstwa. W związku z powyższym na obecnym etapie prac jest zbyt wcześnie, by jednoznacznie ocenić, czy przepisy ustawy o radiofonii i telewizji definiujące pojęcie misji publicznej będą wymagały doprecyzowania.

Odnosząc się do pytania pana posła Kraczkowskiego, dotyczącego obecnego mechanizmu kontroli wydatków na realizację misji publicznej, wskazać należy, że służą temu plany finansowo-programowe ustalane corocznie przez jednostki publicznej radiofonii i telewizji w porozumieniu z KRRiT wskazane w art. 21 ust 3 i 4 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji. Ponadto zgodnie z art. 31b ww. ustawy zarządy spółek publicznej radiofonii i telewizji zobowiązane są do składania KRRiT sprawozdań z wydatkowania środków publicznych uzyskanych m.in. z opłat abonamentowych oraz dokumentujących koszty ponoszone kwartalnie na realizację misji publicznej.

Z kolei inicjatywa powołania Funduszu Misji Publicznej została uwzględniona w ramach „Strategii rozwoju kapitału społecznego” opracowanej przez Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego jako jeden z możliwych sposobów wykorzystania w naszym kraju w przyszłości elementów tzw. misji publicznej rozproszonej. Realizacja poszczególnych elementów strategii będzie rozpisana na lata 2012–2020 r.

Mam nadzieję, że Pan Marszałek uzna powyższe wyjaśnienia za wystarczające.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Piotr Żuchowski

Warszawa, dnia 1 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Maksyma Kraczkowskiego**

**w sprawie podwyżki stawki podatku
akcyzowego na wyroby tytoniowe oraz projektu
unijnej dyrektywy tytoniowej (23287)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając z upoważnienia prezesa Rady Ministrów na interpelację posła Maksyma Kraczkowskiego w sprawie podwyżki stawki podatku akcyzowego na wyroby tytoniowe oraz projektu unijnej dyrektywy tytoniowej, przekazaną prezesowi Rady Ministrów przy piśmie Marszałka Sejmu RP z dnia 5 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23287/11, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

1. Głównymi przyczynami podwyższania podatku akcyzowego na wyroby tytoniowe są zobowiązania Polski wobec UE oraz względy zdrowotne i budżetowe.

Analizując zobowiązania wobec UE przejawiające się w konieczności dostosowania do wysokości minimalnego unijnego obciążenia podatkowego wyrobów tytoniowych, to warunek ten dotyczy jedynie papierosów, bowiem wysokość opodatkowania akcyzą innych wyrobów tytoniowych spełnia unijne minimum akcyzowe określone dla tych wyrobów.

Osiągnięcie unijnego minimum akcyzowego nie jest jedynym kryterium decydującym o dokonywanych podwyżkach akcyzy na wyroby tytoniowe. Brane są także pod uwagę i inne ważne uwarunkowania, m.in. względy zdrowotne, o których mowa w art. 6 Ramowej konwencji WHO o ograniczeniu użycia tytoniu i w ustawie z dnia 9 listopada 1995 r. o ochronie zdrowia przed następstwami użycia tytoniu i wyrobów tytoniowych (Dz. U. z 1996 r. Nr 10, poz. 55, z późn. zm.). Wymienione akty prawne obligują do wdrażania odpowiedniej polityki akcyzowej ukierunkowanej na ograniczanie dostępności wyrobów tytoniowych, a tym samym ich konsumpcji jako sposobu realizacji celów zdrowotnych.

Nie bez znaczenia jest również aspekt budżetowy dokonywanych podwyżek akcyzy na wyroby tytoniowe, bowiem wpływy z akcyzy od tych wyrobów stanowią istotną pozycję dochodową budżetu państwa.

Wszystkie te uwarunkowania powodują, iż prowadzona polityka podatkowa w zakresie podatku akcyzowego zmierza w kierunku stopniowego równomiernego wzrostu podatku akcyzowego, wyprzedzającego stopę inflacji.

Podwyżki akcyzy wpływają na politykę cenową producentów wyrobów tytoniowych, stymulując podwyżki cen tych wyrobów.

Odnosząc się do problemu tzw. szarej strefy, można stwierdzić, iż każda podwyżka akcyzy na wyroby tytoniowe, poprzez wzrost cen detalicznych legalnych wyrobów, wpływa w konsekwencji na większą opłacalność przemytu oraz na nielegalną produkcję i obrót wyrobami tytoniowymi. Pochodzące bowiem z nielegalnych źródeł wyroby tytoniowe nie są obciążone żadnymi należnościami celnymi i podatkowymi, zatem charakteryzują się dużą elastycznością cenową i skutecznie konkurują z legalnymi wyrobami tytoniowymi.

Należy również podkreślić, iż działalność tzw. szarej strefy stymulują różnice cenowe występujące między państwami. Ceny paczki papierosów w poszczególnych krajach UE średnio kształtują się od ponad 2 EUR do ponad 9 EUR. Dla porównania cena paczki papierosów Marlboro Gold (wg stanu na koniec 2010 r.) wyniosła: na Białorusi – 0,92 EUR, na Ukrainie – 1,13 EUR, w Rosji – 1,26 EUR, w Niemczech – 4,95 EUR, natomiast w Republice Irlandii – 8,55 EUR. W Polsce cena tych papierosów kształtowała się na poziomie 2,60 EUR.

A zatem ceny występujące w Polsce sprawiają, że rynek krajowy jest atrakcyjny dla obrotu nielegalnymi wyrobami tytoniowymi, pochodzącymi z wschodniej granicy.

Zwalczanie tzw. szarej strefy na rynku wyrobów tytoniowych należy do priorytetowych obszarów kontroli Służby Celnej. Działania służb celnych w zakresie zwalczania przemytu i nielegalnego obrotu wyrobami tytoniowymi, jak i wprowadzone zmiany systemowe dotyczące struktury opodatkowania wyrobów tytoniowych opartej na mechanizmie wzrostu stawki kwotowej przy stałej stawce procentowej mogą powodować to, iż producenci zaczęli konkurować między ze sobą jakością wyrobów tytoniowych, a nie ceną. W efekcie wzrost jakości wyrobów tytoniowych i skuteczność kontroli przeprowadzanych przez Służbę Celną mogą powodować, iż zainteresowanie nielegalnym obrotem tymi wyrobami niewiadomego pochodzenia i wątpliwej jakości nie będzie znacząco wzrastał.

Powyższe działania wspomagają realizację wpływów budżetowych z akcyzy od wyrobów tytoniowych. I tak wpływy budżetowe z akcyzy od wyrobów tytoniowych za 2009 r. wyniosły 16 057,8 mln zł przy założonych w ustawie budżetowej na poziomie 14 506,0 mln zł, a za rok 2010 wyniosły 17 436,3 mln zł, zatem można stwierdzić, iż pomimo istnienia szarej strefy na rynku tytoniowym dochody nie były zagrożone.

Podkreślenia wymaga fakt, iż resort finansów nie prowadzi ani nie zleca prowadzenia badań, których celem byłoby określenie wielkości szarej strefy w obszarze wyrobów tytoniowych. Szacowanie wielkości szarej strefy w dowolnym obszarze generalnie jest problematyczne, gdyż brak jest ściśle określonych i obiektywnych kryteriów, które mogłyby być punktem odniesienia dla tego rodzaju ocen czy porównań. W obszarze wyrobów tytoniowych nie jest to tylko problem Polski. Komisja Europejska (biuro OLAF), zbierając na potrzeby swoich analiz dane związane z przemytem i nielegalnym obrotem wyrobami tytoniowymi ze wszystkich państw członkowskich, także nie podejmuje prób dokładnej oceny wielkości szarej strefy, jedynie bardzo ogólnie szacuje, iż straty budżetowe państw członkowskich ponoszone z tytułu braku należnych wpływów z podatku akcyzowego od wyrobów tytoniowych kształtują się na poziomie 10%.

W odniesieniu do papierosów pewną orientację co do wielkości szarej strefy można uzyskać, badając udział w rynku tytoniowym wyrobów pochodzących z nielegalnych źródeł, tzn. nieposiadających polskich znaków akcyzy. Badania takie na własne potrzeby prowadzą okresowo firmy tytoniowe. W ramach współpracy firmy te udostępniają wyniki ww. badań rynkowych Służbie Celnej. Według otrzymanych informacji z badań prowadzonych w różnych okresach 2010 r. procentowy udział papierosów pochodzących z nielegalnych źródeł w ogólnym rynku tytoniowym szacowany był w zależności od zastosowanej metody

badawczej na poziomie od 11 do 16%. W odniesieniu do tytoni do palenia podobne badania rynkowe nie były prowadzone.

W związku z faktem, iż trudno jest oszacować wielkość szarej strefy, pewnych symulacji można dokonać, bazując na ilości ujawnionych i zajętych wyrobów tytoniowych. Wskaźniki ilustrujące skalę przemytu papierosów na przestrzeni lat ubiegłych wykazywały tendencję rosnącą. I tak, w 2008 r. Służba Celna zajęła 547,8 mln szt. papierosów, w 2009 r. 606,1 mln szt., a w 2010 r. 563,5 mln szt. Niewielki spadek ujawnień papierosów w 2010 r. był spowodowany m.in. przeniesieniem na południe Europy głównego strumienia papierosów kierowanych nielegalnie na rynki zachodnich państw UE, przez terytorium krajów bałkańskich (Rumunia, Bułgaria, Grecja). Intensywne działania w zakresie zwalczania i zapobiegania rozszerzaniu się tzw. szarej strefy realizowane są na płaszczyźnie ograniczania dostępności na krajowym rynku wyrobów tytoniowych pochodzących z nielegalnych źródeł i wdrażania nowoczesnych, a tym samym skutecznych metod oraz technik eliminowania nielegalnego obrotu wyrobami tytoniowymi.

Ograniczanie podaży na krajowym rynku wyrobów tytoniowych (co dotyczy głównie papierosów) pochodzących z nielegalnych źródeł, przede wszystkim z przemytu, należy do priorytetowych zadań Służby Celnej. Zadania w tym zakresie realizują wszystkie krajowe służby odpowiedzialne za ochronę porządku prawnego, jednak w obszarze zwalczania przemytu Służba Celna pełni zdecydowanie rolę wiodącą. Średnio 70–80% wszystkich papierosów zajętych w Polsce pochodziło z ujawnień dokonanych przez organy celne, w 2010 r. było to 77%.

Mając na uwadze rosnące zagrożenie przestępczością w obszarze wyrobów tytoniowych, w Służbie Celnej przygotowana i wdrożona została „Strategia Służby Celnej w zakresie zwalczania przemytu i nielegalnego obrotu wyrobów tytoniowych”. Dokument ten przewiduje szeroki zakres działań, jakie w najbliższych latach zostaną podjęte na rzecz uszczelnienia granicy zewnętrznej oraz wzmocnienia kontroli wewnątrz kraju, celem niedopuszczenia do zwiększenia udziału w rynku tytoniowym w Polsce papierosów pochodzących z nielegalnych źródeł, m.in.:

- uszczelnienie wschodniej granicy państwa poprzez wzmocnienia kadrowe granicznych izb celnych – w 2009 r. i w 2010 r. w izbach celnych na granicy wschodniej przyjęto nowych funkcjonariuszy do granicznych oddziałów celnych oraz do wydziałów zwalczania przestępczości (WZP), do działań kontrolnych na granicy skierowano także dodatkowych funkcjonariuszy w wyniku przesunięć wewnętrznych;
- szkolenie psów służbowych do wykrywania wyrobów tytoniowych i ich przewodników;
- systematyczne zwiększanie ilości urządzeń prześwietlających RTG do prześwietlania towarów i środków przewozowych.

Potwierdzeniem słuszności założeń strategii oraz dowodem determinacji, jaką Służba Celna wykazuje w ich realizacji, jest porównanie dokonań Polski w zakresie zwalczania przemytu i nielegalnego obrotu wyrobami tytoniowymi z dokonaniami innych państw członkowskich UE. Polska plasuje się w ściślejszej czołówce w UE pod względem ilości ujawnionych i zajętych wyrobów tytoniowych, w 2009 r. osiągnęła najlepsze wyniki, a za Polską znalazły się m.in. Wielka Brytania, Hiszpania, Włochy i Niemcy.

Wieloletnie obserwacje Służby Celnej, a także analiza dostępnych informacji dotyczących doświadczeń innych służb odpowiedzialnych za ochronę porządku prawnego wskazują, że istotnym ogniwem w dystrybucji wyrobów tytoniowych pochodzących z nielegalnych źródeł są lokalne bazy i targowiska. Dotyczy to zarówno małych ośrodków, jak i dużych aglomeracji miejskich. Celem ograniczenia przedmiotowej dystrybucji miejsca, gdzie tradycyjnie dokonywano obrotu wyrobami tytoniowymi pochodzącymi z nielegalnych źródeł, od lat poddawane były przez organy celne regularnym kontrolom. Kontrole te przeprowadzane są samodzielnie albo wspólnie z innymi służbami: policją, Strażą Graniczną, strażą miejską lub organami skarbowymi.

Prowadzone monitorowanie sprzedaży bazarowej i dokonywane kontrole mają przede wszystkim znaczenie prewencyjne, utrudniają obrót wyrobami pochodzącymi z nielegalnych źródeł i eliminują część jego uczestników. Na 2011 r. kierownictwo Służby Celnej zaplanowało intensyfikację działań kontrolnych w selektywnie wybranych obszarach. Jednym z nich jest właśnie kontrola handlu na bazarach i targowiskach miejskich, ukierunkowana na maksymalne ograniczenie obrotu wyrobami tytoniowymi pochodzącymi z nielegalnych źródeł.

WzmóŜona dystrybucja na terenie kraju wyrobów tytoniowych niewiadomego pochodzenia związana jest bezpośrednio z dynamicznym rozwojem sprzedaŹy internetowej – znaczna częstą ujawnień dokonywanych przez organy celne w przesy lkach pocztowych i kurierskich ma miejsce w wyniku monitorowania ofert sprzedaŹy w Internecie. Celem skuteczniejszego ograniczania handlu towarami nielegalnymi, w tym wyrobami tytoniowymi bez polskich znaków akcyzy, w S lŹbie Celnej wdraŹane są systemowe rozwiązania w zakresie kontroli e-handlu.

We wspólpracy z koncernami tytoniowymi prowadzone są szkolenia dla funkcjonariuszy celnych w zakresie rozpoznania maszyn i urządzeń do produkcji wyrobów tytoniowych. Szkolenia te u latwiają wykrywanie nielegalnego obrotu tymi urządzeniami, a w konsekwencji prowadŹą do ograniczenia nielegalnej produkcji wyrobów tytoniowych.

Ministerstwo Finansów uczestniczy równieŹ w pracach uzgodnieniowych nad protokołem do Ramowej konwencji WHO o ograniczeniu uŹycia tytoniu. Przedmiotowy protokoł ma na celu stworzenie moŹliwo ci prawnych dla ograniczenia nielegalnego obrotu wyrobami tytoniowymi.

2. Odnosnie do propozycji zmian w dyrektywie 2001/37/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 czerwca 2001 r. w sprawie zbliŹenia przepisów ustawodawczych, wykonawczych i administracyjnych państw cz lonkowskich, dotyczących produkcji, prezentowania i sprzedaŹy wyrobów tytoniowych i ich wp wywu na sytuacj  producentów wyrobów tytoniowych i plantatorów tytoniu w Polsce naleŹy wyja sni , co następuje.

Komisja Europejska dotychczas nie przedstawiła projektu zmian do dyrektywy 2001/37/WE. Nie zostało zatem równieŹ opracowane stanowisko Polski do projektu rewizji tej dyrektywy. W roku ubieglym Komisja przeprowadziła jedynie szerokie internetowe konsultacje społeczne mające na celu poznanie opinii stron w sprawie kierunków ewentualnych zmian w przedmiotowej dyrektywie. Jedną z kwestii, która była przedmiotem konsultacji społecznych, było stosowanie dodatków do wyrobów tytoniowych. Zdaniem Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi nie powinny być eliminowane z produkcji dodatki technologiczne niezbędne w procesie przygotowania tytoniu bez naukowego potwierdzenia ich szkodliwego wp wywu na zdrowie człowieka. Stanowisko tej treści, na wniosek delegacji polskiej, przyjęto podczas wcześniejszych prac nad stanowiskiem Unii Europejskiej do wytycznych do stosowania art. 9 Ramowej konwencji WHO o ograniczeniu uŹycia tytoniu na IV Konferencj  Stron FCTC (Punta del Este, listopad 2010 r.). Stosowanie dodatków technologicznych jest bowiem konieczne przy produkcji wyrobów tytoniowych typu American Blend, do których uŹywany jest tytoń z grupy odmian Burley i tytonie ciemne (w przeciwieństwie do wyrobów tytoniowych wytwarzanych wy cznie z tytoniu z grupy odmian Virginia). Tytoń z grupy odmian Burley i tytonie ciemne w trakcie suszenia stają się kruche i niezbędne jest przed nadaniem im postaci krajanki nawilŹenie i uelastycznienie. Zakaz stosowania jakichkolwiek dodatków, w tym dodatków technologicznych, oznaczałby eliminacj  upraw tytoniu z grupy odmian Burley, a takŹe tytoniu z grupy odmian tytoni ciemnych (grupa III i IV). Wprowadzenie takiego zakazu, zdaniem Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi, spowodowałoby utrat  zbytu dla ok. 40% krajowej produkcji tytoniu oraz likwidacj  związanych z tym miejsc pracy w rolnictwie i przemyśle przetwórczym.

Podkreślenia równieŹ wymaga fakt, iŹ stanowisko delegacji polskiej zaprezentowane przez Ministerstwo Zdrowia w opinii przekazanej do Komisji Europejskiej wyraŹa o poparcie dla kontroli i reglamentacji dodatków zwiększających ryzyko zdrowotne (uzaleŹnienie, toksyczno  lub działanie rakotwórcze) i zmieniających w lasciwo ci organoleptyczne wyrobów tytoniowych (ich smak i zapach). Nie dotyczyło ono jednakŹe poparcia dla eliminacji dodatków uŹywanych do tytoniu do palenia koniecznych ze wzg dow technologicznych.

3. Drugim z zagadnień podjętych podczas konsultacji społecznych dotyczących moŹliwego zakresu

i kierunków zmian w przedmiotowej dyrektywie 2001/37/WE było stosowanie tzw. prostych opakowań (plain package).

Odpowiadając na wniosek o przedłożenie stanowiska rządu Rzeczypospolitej Polskiej wobec wprowadzenia tzw. prostych opakowań, należy wyjaśnić, że ani w Polsce, ani w Unii Europejskiej nie powstał projekt dokumentu w tej sprawie. Komisja Europejska prowadziła konsultacje społeczne w różnych środowiskach krajów członkowskich, pytając o opinie w tym zakresie.

Ministerstwo Zdrowia przekazało w ramach konsultacji swoją opinię uzgodnioną z Ministerstwem Finansów, Ministerstwem Gospodarki oraz Ministerstwem Rolnictwa i Rozwoju Wsi, w której odnośnie do kwestii plain packaging wyrażono przekonanie, że ma to drugorzędne znaczenie wobec rozwiązań priorytetowych, jak upowszechnienie ostrzeżeń ilustrowanych, zwiększenie etykiet ostrzegawczych, a także ustalenie, jakie elementy mogą być umieszczone na opakowaniach wyrobów tytoniowych, a jakich umieszczać nie wolno. Do tej pory nie sporządzono raportu z przeprowadzonej konsultacji.

Zdaniem Ministerstwa Zdrowia opakowanie odgrywa istotną rolę w przyciągnięciu klienta do produktu i wpływa na decyzję zakupu, o czym przekonują zabiegi producentów o zapewnienie atrakcyjnego wyglądu opakowań oferowanych na rynku produktów, zwłaszcza w czasie ich obfitości. Zwraca jednakże uwagę, iż w czasach niedoboru towarów producenci często zadowalali się „etykietą zastępczą” i nie przeszkadzało to konsumentom w wykupywaniu całej podaży produktu. A zatem w opinii Ministerstwa Zdrowia w przypadku wyrobów tytoniowych atrakcyjność opakowania może nie mieć znaczenia dla zdeterminowanego palacza, który jest uzależniony od nikotyny i przyzwyczajony do określonej marki. Taki konsument nabywa konkretny produkt bez względu na to, jak wygląda jego opakowanie. Ozdobne, barwne, atrakcyjnie wyglądające opakowania mają najczęściej znaczenie dla osób palących okazjonalnie lub dla młodzieży eksperymentującej z używkami. Dla tej grupy konsumentów opakowanie papierosów zdobione np. eleganckimi kolorami, motywami kwiatowymi czy wizerunkami osób palących może być zachęcające. Pozbawienie jednakże opakowania tych cech może powstrzymać część osób przed kontynuowaniem lub podejmowaniem „doświadczeń” z papierosami.

Odnosząc się do powyższego zagadnienia, Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi zwróciło uwagę na stanowisko prezesa Urzędu Patentowego, który w swojej opinii wyraził pogląd, iż wprowadzenie tzw. prostych opakowań nie jest zgodne z obowiązującymi przepisami, w tym z Konwencją paryską o ochronie własności przemysłowej z dnia 20 marca 1883 r., z późn. zm. oraz z regulacjami zawartymi w ustawie z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2003 r. Nr 119, poz. 1117, z późn. zm.).

Również zdaniem Ministerstwa Finansów nie można wykluczyć ryzyka wystąpienia ewentualnych konsekwencji natury ekonomicznej wprowadzenia tzw. prostych opakowań mogących mieć negatywny wpływ na dochody budżetowe.

Ujednoczenie (uproszczenie) wyglądu opakowań wyrobów tytoniowych może przyczynić się do rozwoju nielegalnej ich produkcji, gdyż ułatwi podrabianie opakowań wyrobów tytoniowych. Narastająca zaś skala tego niekorzystnego zjawiska w konsekwencji może utrudnić skuteczność kontroli wykonywanych przez Służbę Celną.

Ponadto wobec braku możliwości wizualnego różnicowania wyrobów istnieje duże prawdopodobieństwo, iż cena detaliczna stanie się jedynym narzędziem konkurencji, co może spowodować nasilenie się wojen cenowych prowadzących do obniżania cen legalnie produkowanych papierosów i generowanie z tego tytułu niższych wpływów budżetowych.

Prawdą jest, iż wygląd opakowań wyrobów tytoniowych nie stanowi znaczącej przeszkody dla działalności szarej strefy, jednakże określona specyfika opakowań oryginalnych może wydatnie utrudnić proceder ich nielegalnej produkcji. I tak, podrabianie używanych obecnie opakowań opatrzonych znakami towarowymi o cechach charakterystycznych dla danej marki wyrobu tytoniowego (pod względem zastosowanego nadruku i koloru) wymaga zastosowania specjalistycznych, tym samym bardziej skomplikowanych maszyn. Dla kontrolujących zaś stosowanie na opakowaniu danej marki wyrobu tytoniowego charakterystycznego dla niej znaku towarowego ułatwia rozpoznanie i zidentyfikowanie cech wyrobu nielegalnie wytworzonego.

Reasumując, obecnie w Komisji Europejskiej trwa przegląd przesłanych opinii i ich podsumowanie. W związku z powyższym strona polska opracuje i przedstawi oficjalne stanowisko niezwłocznie po zaprezentowaniu propozycji ewentualnych zmian do dyrektywy 2001/37/WE.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Maksyma Kraczkowskiego**

**w sprawie asymetrii w stosunkach
polsko-niemieckich (23288)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając z upoważnienia prezesa Rady Ministrów dla ministra

spraw zagranicznych na interpelację pana posła Maksyma Kraczkowskiego (pismo nr SPS-023-23288/11 z dnia 5 lipca br.) w sprawie asymetrii w stosunkach polsko-niemieckich, uprzejmie informuję, że założenie, które legło u podstaw interpelacji już w trakcie jej formułowania w dniu 29 czerwca br., stało się nieaktualne. Pan poseł, odnosząc się do obrad polsko-niemieckiego okrągłego stołu, zauważa bowiem, że: „(...) do dziś nie udało się uzgodnić treści wspólnej deklaracji”. Dla przypomnienia, uzupełnienia i uporządkowania wiedzy w tej sprawie uprzejmie informuję, co następuje.

Okrągły stół to nazwa procesu polsko-niemieckich rozmów w sprawach dotyczących sytuacji Polaków żyjących w Niemczech i Niemców w Polsce, ich statusu prawnego, praw oraz świadczeń państw na ich rzecz. Proces ten został zapoczątkowany jako element dokonywanego przez rządy obu państw krytycznego przeglądu realizacji polsko-niemieckiego Traktatu o dobrym sąsiedztwie i przyjaznej współpracy z dnia 17 czerwca 1991 r. w dwudziestą rocznicę jego podpisania.

Deklaracja, o której wspomina w interpelacji pan poseł M. Kraczkowski, miała stanowić podsumowanie przeglądu realizacji całego traktatu, stosunków polsko-niemieckich i wskazać cele oraz zadania na przyszłość. Wbrew temu, co zauważa pan poseł, deklaracja została uzgodniona i proklamowana na wspólnym posiedzeniu rządów obu państw, które odbyło się w Warszawie w dniu 21 czerwca br. Było to wydarzenie szeroko komentowane przez środki przekazu. Popularyzowany był również tekst samej deklaracji^{*)}, który dołączam do niniejszej odpowiedzi na interpelację.

Obrady okrągłego stołu to proces, w którym stronami nie są jedynie przedstawiciele władz Polski i Niemiec, lecz również przedstawiciele mniejszości w obu państwach: w skład delegacji niemieckiej, z parlamentarnym sekretarzem stanu w niemieckim MSW Christopem Bergnerem na czele, wchodził przedstawiciel Konwentu Organizacji Polaków w Niemczech oraz Związku Polaków w Niemczech „Rodło”; w składzie delegacji polskiej, z sekretarzem stanu w MSWiA Tomaszem Siemoniakiem na czele, znajdował się przedstawiciel Związku Niemieckich Stowarzyszeń Społeczno-Kulturalnych w Polsce. W dniu 12 czerwca br. uczestnicy obrad podpisali „Wspólne oświadczenie okrągłego stołu w sprawie wspierania obywateli niemieckich polskiego pochodzenia i Polaków w Niemczech oraz niemieckiej mniejszości w Polsce, zgodnie z polsko-niemieckim Traktatem o dobrym sąsiedztwie i przyjaznej współpracy” (w załączeniu tekst wspólnego oświadczenia^{*)} – publikowany i szeroko komentowany, również przez prezesa Prawa i Sprawiedliwości pana Jarosława Kaczyńskiego).

Pragnę także zwrócić uwagę, iż ostatnim z ustaleń zapisanych we wspólnym oświadczeniu jest po-

stanowienie, że polsko-niemieckie rozmowy okrągłego stołu będą kontynuowane, co już się urzeczywistniło w postaci spotkania uczestników procesu w Berlinie. W dniu 21 lipca br. minister Tomasz Siemoniak przewodniczył spotkaniu delegacji rządowej z przedstawicielami Polonii i Polaków w Niemczech. Spotkanie było poświęcone analizie stopnia realizacji przez stronę niemiecką ustaleń zapisanych we wspólnym oświadczeniu okrągłego stołu. Minister T. Siemoniak spotkał się również z ministrem Ch. Bergnerem. Spotkanie to dotyczyło zagadnień związanych z przygotowaniem do kolejnej rundy obrad okrągłego stołu zaplanowanej na wrzesień br.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Maksyma Kraczkowskiego**

**w sprawie ustawy o odpowiedzialności
majątkowej funkcjonariuszy publicznych
za rażące naruszenie prawa (23290)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Maksyma Kraczkowskiego w sprawie ustawy o odpowiedzialności majątkowej funkcjonariuszy publicznych za rażące naruszenie prawa, przekazaną przy piśmie Pana Marszałka z dnia 18 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23290/11, uprzejmie przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Ustawa z dnia 20 stycznia 2011 r. o odpowiedzialności majątkowej funkcjonariuszy publicznych za rażące naruszenie prawa (Dz. U. Nr 34, poz. 173), zwana dalej ustawą, została uchwalona przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej wskutek poselskiej inicjatywy ustawodawczej. Stworzenie nowych przepisów miało na celu ograniczenie przypadków łamania prawa przez przedstawicieli administracji publicznej, zarówno rządowej, jak i samorządowej.

Ostateczny kształt ustawy został wypracowany przy aktywnym udziale strony rządowej. W stanowisku Rady Ministrów wobec projektu ustawy, co do zasady pozytywnym, strona rządowa przedstawiła szereg poprawek do projektowanych przepisów, mających posłużyć usunięciu wadliwych konstrukcji. Jednocześnie rząd wyraził stanowisko, że projekt ustawy powinien być przedmiotem prac w komisjach sejmowych. W pracach komisji i podkomisji sejmowych, które zajmowały się tekstem ustawy, uczestni-

^{*)} Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

czyli poza stroną rządową liczni eksperci zapraszani przez Sejm.

Odnosząc się do pierwszego z pytań zawartych w interpelacji, informuję, że ustawa o odpowiedzialności majątkowej funkcjonariuszy publicznych za rażące naruszenie prawa nie wprowadza odpowiedzialności finansowej urzędników za popełnione błędy w szerokim tego słowa znaczeniu. W systemie prawnym istnieją bowiem mechanizmy pozwalające ukarać nierzetelnych urzędników za popełniane błędy i pociągnąć ich do odpowiedzialności za naruszenie obowiązków pracowniczych. Jednym z nich jest uregulowana w ustawie z dnia 26 lipca 1974 r. Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94, z późn. zm.) odpowiedzialność pracownicza, czyli ogół ujemnych konsekwencji osobistych i majątkowych ponoszonych przez pracownika z powodu niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków pracowniczych. Obok odpowiedzialności pracowniczej występuje szczególny rodzaj odpowiedzialności o charakterze porządkowym przewidzianej w pragmatykach służbowych, zwanej odpowiedzialnością dyscyplinarną. Odpowiedzialność taką przewiduje m.in. ustawa z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. 227, poz. 1505, z późn. zm.), ustawa z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (Dz. U. z 2001 r. Nr 86, poz. 953, z późn. zm.) oraz ustawa z dnia 22 marca 1990 r. o pracownikach samorządowych (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1593, z późn. zm.).

Ustawa o odpowiedzialności funkcjonariuszy publicznych za rażące naruszenie prawa wprowadza nowy rodzaj odpowiedzialności – odpowiedzialność regresową, a więc szczególny sposób odzyskiwania od niesumiennych urzędników odszkodowań wypłaconych przez Skarb Państwa z tytułu błędnych decyzji administracyjnych lub ich niewydania mimo obowiązku wynikającego z przepisu prawa. Urzędnik, który zostanie uznany za osobę odpowiedzialną za wydanie błędnej decyzji, będzie obowiązany zwrócić Skarbowi Państwa kwotę wypłaconego odszkodowania. Zgodnie z przepisami ustawy wydanie bezprawnej decyzji może kosztować urzędnika państwowego nawet równowartość rocznej pensji. Wydaje się, iż w ten sposób został stworzony skuteczny mechanizm zapewniający praworządne działanie administracji publicznej.

Zamknięty katalog przesłanek instytucji rażącego naruszenia prawa zawiera art. 6 ustawy. W rozumieniu ustawy zaistnienie poważnych i nieodwracalnych społeczno-ekonomicznych skutków wydanej przez urzędnika wadliwej decyzji (o czym mowa w drugim pytaniu) nie jest równoznaczne z rażącym naruszeniem prawa. Rażące naruszenie prawa musi bowiem mieścić się w jednej z jedenastu przesłanek wymienionych w art. 6 ustawy. Z rażącym naruszeniem prawa mamy do czynienia m.in. wtedy, gdy treść decyzji administracyjnej wydanej przez urzędnika pozostaje w wyraźnej i oczywistej sprzeczności z treścią przepisu i gdy charakter naru-

szczenia powoduje, że decyzja nie może być akceptowana jako akt praworządowego państwa. Rażące naruszenie prawa występuje również wówczas, gdy organ mający wydać decyzję jest bezczynny bądź też prowadzi postępowanie w sposób przewlekły – z tym że fakt ten musi być potwierdzony wyrokiem sądu.

Odnosząc się do kwestii łącznej („zbiorowej”) odpowiedzialności urzędników za błędnie wydane decyzje należy wskazać, że kwestię odpowiedzialności funkcjonariuszy za wydanie decyzji administracyjnej z naruszeniem prawa regulują przepisy art. 9 ust. 2–5 ustawy. Zgodnie z powołanymi przepisami w razie wyrządzenia szkody przez kilku funkcjonariuszy publicznych każdy z nich ponosi odpowiedzialność za część szkody, stosownie do przyczynienia się i stopnia winy. Jeżeli nie jest możliwe ustalenie stopnia winy i przyczynienia się poszczególnych funkcjonariuszy publicznych do powstania szkody, odpowiadają oni w częściach równych. W razie umyślnego wyrządzenia szkody przez kilku funkcjonariuszy odpowiadają oni solidarnie.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że ustawa o odpowiedzialności majątkowej funkcjonariuszy publicznych za rażące naruszenie prawa nie wprowadza, wbrew temu, co podniesiono w interpelacji, tzw. metryczki, która będzie zawierała informacje o osobach biorących udział w kolejnych etapach wydawania decyzji administracyjnej. Z interpelacji wynika, że jest ona prowadzona przez organy podatkowe, dlatego też w zakresie udzielenia odpowiedzi na pytania zawarte w drugiej części interpelacji interpelacja została przekazana ministrowi finansów, zgodnie z kompetencjami wynikającymi z ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437, z późn. zm.).

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 4 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie prac nad projektem ustawy
o centralnej ewidencji kierowców
i centralnej ewidencji pojazdów (23291)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 5 lipca 2011 r. (sygn. SPS-023-23291/11) przekazującego interpelację posła na Sejm RP, pana Jarosława Matwiejuka, w sprawie prac nad projek-

tem ustawy o centralnej ewidencji pojazdów oraz centralnej ewidencji kierowców, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, uprzejmie informuję, że na posiedzeniu w dniu 26 maja 2011 r. stały komitet Rady Ministrów podjął decyzję o zdjęciu ww. projektu ustawy z porządku obrad i postanowił, iż prace nad nim będą kontynuowane po przeanalizowaniu jego spójności z projektem ustawy o dopuszczeniu pojazdów do ruchu. Obecnie trwają prace związane z ujednoczeniem projektów obu ustaw.

W związku z powyższym, na obecnym etapie trudno wskazać koszty, jakie będą się wiązały z wejściem w życie projektowanej ustawy, gdyż nie można przewidzieć ani wskazać rozwiązań, jakie znajdą się w ostatecznym kształcie projektu.

Również nie jest możliwe wskazanie daty wejścia w życie projektowanej ustawy ze względu na trwające prace nad ewentualnymi rozwiązaniami.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Stachańczyk

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie prac nad tzw. odwróconym kredytem
hipotecznym (23292)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana posła Jarosława Matwiejuka, przekazaną pismem z dnia 5 lipca 2011 r. (SPS-023-23292/11), w sprawie prac nad tzw. odwróconym kredytem hipotecznym uprzejmie przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

Projekt założeń do projektu ustawy o odwróconym kredycie hipotecznym został w dniu 21 lipca 2011 r. omówiony przez stały komitet Rady Ministrów. W związku ze skierowaniem projektu do opiniowania przez Radę Legislacyjną komitet przyjął, iż właściwe będzie jego rozpatrzenie po zapoznaniu się z opinią rady i stanowiskiem ministra finansów do niej.

Odnosząc się do pytań pana posła dotyczących partycypacji spadkobierców w rozliczeniu umowy odwróconego kredytu hipotecznego, uprzejmie informuję, że stosownie do propozycji przewidzianych w projekcie spadkobiercy będą mieli możliwość dokonania spłaty kredytu i zachowania prawa do nieruchomości lub będą mieli prawo do otrzymania nadwyżki pomiędzy wartością roszczenia instytucji kredytującej a aktualną wartością nieruchomości w sytu-

acji, w której prawo do nieruchomości zostanie przeniesione na instytucję kredytującą. Projekt nie przesądza jednocześnie, w jaki sposób spadkobiercy powinni dokonać spłaty kredytu w sytuacji, kiedy zdecydują o zachowaniu prawa do nieruchomości, pozostawiając pełną swobodę negocjacji z instytucją kredytującą. Projekt wprowadza rozwiązania ogólne mające na celu zapewnienie jak największej elastyczności w zakresie dokonywania spłaty odwróconego kredytu hipotecznego przez spadkobierców kredytobiorcy. W projekcie zaproponowano zatem, aby wystarczające było zobowiązanie się spadkobierców do dokonania spłaty odwróconego kredytu hipotecznego, co oznacza, że nie będą oni musieli dokonać spłaty natychmiast, będą mogli natomiast uzgodnić z instytucją kredytującą rozłożenie spłaty w czasie, będą również mogli w tym celu zaciągnąć kredyt hipoteczny.

Niezależnie od powyższego, odnosząc się do stwierdzenia zawartego w pytaniu nr 3, należy zauważyć, że prawo do nieruchomości będącej przedmiotem zabezpieczenia spłaty odwróconego kredytu hipotecznego nie zostanie przeniesione na instytucję kredytującą z chwilą śmierci kredytobiorcy. Nieruchomość wejdzie w skład masy spadkowej a jej właścicielami staną się spadkobiercy, po przyjęciu spadku. Zatem nie jest prawidłowe stwierdzenie, że dokonując spłaty odwróconego kredytu hipotecznego, spadkobiercy odzyskują prawo do nieruchomości. Jeżeli spadkobiercy kredytobiorcy zdecydują się na dokonanie spłaty kredytu, będą mogli zachować prawo do nieruchomości, w przeciwnym wypadku będą zobligowani do przeniesienia tego prawa na instytucję kredytującą, natomiast do tego czasu będą pozostawać właścicielami nieruchomości lub odpowiednio posiadaczami spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu albo wieczystymi użytkownikami gruntu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Dominik Radziwiłł

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie niewykorzystywania sprzętu
medycznego zakupionego przez szpitale
ze środków z unijnych dotacji (23293)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Jarosława Matwiejuka z dnia 11 lipca 2011 r., przekazaną przy piśmie pana Marka

Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu, z dnia 5 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23293/11, w sprawie niewykorzystywania sprzętu medycznego zakupionego przez szpitale ze środków z unijnych dotacji, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W pierwszej kolejności, ustosunkowując się do kalkulacji cytowanych w interpelacji oraz rodzaju sprzętu zakupionego ze środków unijnych, pragnę poinformować, iż przedmiotowe wydatki na kwotę ok. 3,5 mld PLN nie obejmują jedynie sprzętu, remontów i budowy specjalistycznych bloków operacyjnych, ale również m.in. zakup ambulansów, budowę i remont lądowisk, rozbudowę, remont i wyposażenie centrów urazowych oraz inwestycje (remonty, doposażenie) w szpitalnych oddziałach ratunkowych i specjalistycznych oddziałach szpitalnych. Wszystkie te planowane lub zrealizowane zakupy i inwestycje ukierunkowane są na zwiększenie dostępności oraz jakości publicznych świadczeń zdrowotnych na rzecz obecnych i przyszłych pacjentów. Stwierdzenie, iż „zakupiony sprzęt stoi bezużytecznie, gdyż brak jest środków na podpisywanie stosownych umów z Narodowym Funduszem Zdrowia”, nie znajduje odzwierciedlenia w obserwacjach Ministerstwa Zdrowia jako resortu zarządzającego priorytetem XII Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” (PO IiŚ). Dotychczas podpisanych zostało 314 umów na łączną kwotę dofinansowania 1 314 057 010,05 PLN z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego. Spośród zakupionej w ramach ww. kwoty aparatury medycznej nie zidentyfikowano przypadków niewykorzystywania jej zgodnie z przeznaczeniem, tj. w ramach publicznego systemu finansowania świadczeń zdrowotnych. Brak jest takich doniesień w odniesieniu do środków wydatkowanych w ramach regionalnych programów operacyjnych.

W odniesieniu natomiast do pytań dotyczących rozwoju infrastruktury w polskim systemie ochrony zdrowia uprzejmie informuję, że rozwój infrastruktury ochrony zdrowia ustalany jest na podstawie „Narodowego programu zdrowia”, przyjętego uchwałą nr 90/2007 Rady Ministrów z dnia 15 maja 2007 r. w sprawie Narodowego Programu Zdrowia na lata 2007–2015, Strategii Rozwoju Kraju na lata 2007–2015 (dokument przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 29 listopada 2006 r.) oraz „Strategii rozwoju ochrony zdrowia w Polsce na lata 2007–2013” (dokument przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 21 czerwca 2005 r.). Rozwój infrastruktury w Polsce ma zatem podstawy w planowaniu strategicznym zarówno na poziomie centralnym, jak i w oparciu o priorytety ustalane regionalnie, jako że ww. dokumenty konsultowane są także m.in. z władzami regionalnymi oraz przedstawicielami Narodowego Funduszu Zdrowia. Ponadto, celem koordynacji przedmiotowych działań, w procedowanym obecnie projekcie ustawy o zdrowiu publicznym wprowadzono zapisy odnoszące się do rozwoju infrastruktury ochrony zdrowia w Polsce. Podkreślić przy tym należy, że zindywidualizowane potrzeby podmiotów leczniczych nie mogłyby być za-

spokajane w sposób racjonalny wyłącznie poprzez centralne zarządzanie prowadzone przez ministra zdrowia. Należy także pamiętać, że inwestycje w obszarze ochrony zdrowia mają służyć poprawie jakości i dostępności świadczeń zdrowotnych, a nie wyłącznie powiększaniu ilościowemu zasobów infrastrukturalnych sektora ochrony zdrowia. Z powyższych względów zdominowanie procesów zarządzania przez centralne adresowanie środków uniemożliwiłoby adekwatną analizę potrzeb pacjentów. Działania koordynacyjne prowadzone na różnych szczeblach, zarówno krajowym, jak i regionalnym, z uwzględnieniem poziomu referencyjnego placówki i specyfiki obszaru są zdecydowanie bardziej efektywnym sposobem planowania potrzeb. W związku z powyższym w zakresie zakupu aparatury i sprzętu medycznego nie stosuje się obowiązku wydawania decyzji administracyjnej poprzedzającej inwestycje w ochronie zdrowia.

Poniżej pragnę przedstawić metodologię identyfikowania potrzeb sektora zdrowia z uwzględnieniem różnych źródeł finansowania.

I. Dofinansowanie ze środków unijnych na zakup sprzętu medycznego zarówno na poziomie krajowym, jak i regionalnym uzyskują podmioty lecznicze, które przystępują do konkursów ogłaszanych przez instytucje realizujące dany program operacyjny bądź wpisujące się na listy tzw. projektów indywidualnych. Zawsze jednak ostateczną decyzję co do zapotrzebowania na konkretną infrastrukturę czy sprzęt podejmuje jednostka, która ubiega się o dofinansowanie, przygotowując wniosek o dofinansowanie. W tym aspekcie podkreślić należy, że to ubiegający się o dofinansowanie określa swoje zapotrzebowanie na sprzęt i możliwości jego wykorzystywania w kolejnych latach, podobnie jak w przypadku zakupu sprzętu ze środków innych niż europejskie. W tym też zakresie ponosi on odpowiedzialność za jego wykorzystywanie, również przed instytucją udzielającą mu wsparcia.

W zakresie regionalnych programów operacyjnych zasady przyznawania środków na zakup sprzętu medycznego określają właściwe władze wojewódzkie.

W przypadku ministra zdrowia pełniącego funkcję instytucji pośredniczącej dla XII priorytetu Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” (PO IiŚ): Bezpieczeństwo zdrowotne i poprawa efektywności systemu ochrony zdrowia, w ramach którego możliwe było m.in. ubieganie się przez zakłady opieki zdrowotnej/podmioty lecznicze o dofinansowanie zakupów sprzętu medycznego, zasadność dokonywania zakupu określonego rodzaju sprzętu weryfikowana jest już na etapie oceny wniosku o dofinansowanie. Przykładowo, w ramach zakupu specjalistycznych środków transportu sanitarnego (ambulansów) wraz z wyposażeniem na potrzeby specjalistycznych i podstawowych zespołów ratownictwa medycznego, finansowanych z budżetu państwa, z części, której dysponentem jest właściwy wojewoda,

kryteriami wyboru projektów były m.in. racjonalność zakupu ambulansu w kontekście docelowych zasobów, adekwatność inwestycji do założonego celu projektu, racjonalność projektu w zakresie docelowych zasobów środków transportu sanitarnego wykorzystywanych na potrzeby specjalistycznych i podstawowych zespołów ratownictwa medycznego. Wskazać przy tym należy, że planowanie organizacji systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne na obszarze województwa jest zadaniem wojewody, który sporządza wojewódzki plan działania systemu. Plan podlega opiniowaniu przez powiatowe i wojewódzkie jednostki samorządu terytorialnego oraz przez oddział wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia we właściwym dla niego zakresie, a następnie zatwierdzeniu przez ministra zdrowia.

Wsparcie w ramach ww. priorytetu PO IiŚ skierowane zostało wyłącznie do publicznych i niepublicznych zakładów opieki zdrowotnej/podmiotów leczniczych udzielających świadczeń zdrowotnych w ramach publicznego systemu ochrony zdrowia posiadających umowę o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej zawartą z oddziałem wojewódzkim Narodowego Funduszu Zdrowia bądź udzielających świadczeń zdrowotnych finansowanych ze środków publicznych na podstawie innych tytułów. Wymóg wykazania się przez wnioskodawcę kontraktem zawartym z Narodowym Funduszem Zdrowia na określony rodzaj świadczeń zdrowotnych przed instytucją przyznającą dofinansowanie zabezpiecza zatem nie tylko przed zarzutem wystąpienia niezgodnej z prawem pomocy publicznej, ale również gwarantuje, że beneficjent wykorzystuje zakupiony sprzęt medyczny na cele określone w projekcie, a sprzęt „nie stoi beużytecznie”. Obowiązek posiadania kontraktu z Narodowym Funduszem Zdrowia rozciąga się bowiem na okres trwałości projektu, tj. 5 lat od zakończenia realizacji projektu. Konsekwencją zaś niezawarcia przez beneficjenta kontraktu z Narodowym Funduszem Zdrowia jest naruszenie zasady trwałości i konieczność zwrotu otrzymanego dofinansowania. Jednocześnie podkreślić należy, że ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) nie przewiduje instytucji promes, rozumianych jako przyrzeczenia otrzymania kontraktu. Zgodnie z art. 132 ust. 2 ww. ustawy umowa może być zawarta wyłącznie ze świadczeniodawcą, który został wybrany do udzielania świadczeń opieki zdrowotnej na zasadach określonych w ustawie, tj. w trybie konkursu ofert lub rokowań (z wyłączeniem wskazanym w art. 159 – świadczeniodawców udzielających świadczeń w zakresie podstawowej opieki zdrowotnej oraz wykonujących czynności w zakresie zaopatrzenia w środki pomocnicze i przedmioty ortopedyczne). Porównanie ofert w toku postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej obejmuje w szczególności ciągłość, kompleksowość, dostępność, jakość udzielanych świadczeń, kwalifikacje

personelu, wyposażenie w sprzęt i aparaturę medyczną oraz ceny i liczby oferowanych świadczeń opieki zdrowotnej oraz kalkulacje kosztów. Narodowy Fundusz Zdrowia zawiera umowy ze świadczeniodawcami, którzy zaoferowali w konkursie najkorzystniejsze warunki oraz spełniają określone wymogi. Aktualnie nie są planowane zasadnicze zmiany dotyczące ww. systemu.

Mając na uwadze powyższe, stwierdzić należy, że w zakresie wydatkowania środków europejskich na zakup sprzętu medycznego lub innej infrastruktury instytucja przyznająca dofinansowanie ma obowiązek badania w okresie 5 lat od zakończenia realizacji projektu zarówno kwestii zgodnego z celami projektu wykorzystywania sprzętu zakupionego w ramach projektu i niepoddawania go tzw. zasadniczej modyfikacji, jak również samego faktu posiadania odpowiedniego kontraktu zawartego z Narodowym Funduszem Zdrowia. Powyższe, w opinii Ministerstwa Zdrowia, w odpowiedni sposób zabezpiecza przed uzyskiwaniem dofinansowania ze środków europejskich na sprzęt, który nie jest niezbędny do udzielania świadczeń zdrowotnych w ramach publicznego systemu ochrony zdrowia.

II. W zakresie finansowania zakupów aparatury i sprzętu medycznego z budżetu państwa części 46: Zdrowie (bez programów polityki zdrowotnej) w Ministerstwie Zdrowia działa Zespół do spraw opiniowania wniosków zakupowych złożonych przez jednostki podległe lub nadzorowane przez Ministra Zdrowia do objęcia finansowaniem z budżetu państwa, z części 46 – Zdrowie w danym roku budżetowym, powołany zarządzeniem ministra zdrowia z dnia 10 kwietnia 2008 r. Przy zakupie sprzętu o wartości jednostkowej powyżej 1 mln PLN niezbędne jest przedstawienie przez szpital kliniczny i instytut badawczy pozytywnej opinii Narodowego Funduszu Zdrowia w zakresie kontraktowania świadczeń opieki zdrowotnej, do wykonywania których sprzęt będzie wykorzystywany (potwierdzenie celowości zakupu). Z podziału dotacji wyłączone są wnioski, jeśli przewidziano możliwość zakupu wnioskowanego sprzętu w ramach programów polityki zdrowotnej oraz w ramach funduszy strukturalnych i programów pomocowych. Ponadto nadmienić należy, że w umowie na udzielenie w danym roku budżetowym dotacji celowej na zakupy inwestycyjne dla jednostek podległych lub nadzorowanych przez ministra zdrowia znajduje się następujące postanowienie: „Zakupiona aparatura/sprzęt medyczny powinna zostać uruchomiona w ciągu trzech miesięcy od daty zakupu pod rygorem obowiązku zwrotu dotacji celowej przekazanej na zakup aparatury/sprzętu medycznego wraz z odsetkami jak dla zaległości podatkowych od dnia upływu tego terminu, w terminie 14 dni od daty upływu trzech miesięcy od daty zakupu”.

Podsumowując, stwierdzić należy, że obecny system koordynacji działań zarówno w zakresie wydatkowania środków krajowych, jak i europejskich, na poziomie centralnym oraz regionalnym, pozwala na

zapewnienie zrównoważonego rozwoju infrastruktury sektora zdrowia, który uwzględnia realne możliwości oraz potrzeby zdrowotne społeczeństwa.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie wykorzystywania środków
z Funduszu Rezerwy Demograficznej (23294)**

W odpowiedzi na przesłaną przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 5 lipca br., znak: SPS-023-23294/11, interpelację pana posła Jarosława Matwiejuka w sprawie wykorzystania środków z Funduszu Rezerwy Demograficznej, uprzejmie informuję, co następuje.

Fundusz Rezerwy Demograficznej (FRD) został utworzony ustawą z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Fundusz Rezerwy Demograficznej jest funduszem rezerwowym dla funduszu emerytalnego wyodrębnionego w ramach Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (FUS). FRD gromadzi i pomnaża środki finansowe, które mogą być wykorzystane na uzupełnienie wynikającego z przyczyn demograficznych niedoboru funduszu emerytalnego. Ustawodawca przepisem art. 112 ww. ustawy postawił warunek, iż uruchomienie środków FRD może nastąpić nie wcześniej niż w 2009 r.

Fundusz Rezerwy Demograficznej zasilany jest głównie:

— z części składki na ubezpieczenie emerytalne gromadzonej od 2002 r.,

— ze środków z prywatyzacji mienia Skarbu Państwa w wysokości 40% przychodów z ogólnej kwoty brutto, pomniejszonej o kwoty obowiązkowych odpisów na Fundusz Reprywatyzacji,

— z przychodów od środków FRD ulokowanych w instrumenty określone ustawą (np. w bony i obligacje skarbowe).

Należy podkreślić, iż środki z prywatyzacji w wysokości 40% są przekazywane do FRD od 2009 r. dzięki nowelizacji przepisów uchwalonych przez Sejm RP w dniu 9 stycznia 2009 r.

W 2010 r. FRD został zasilony środkami z prywatyzacji mienia Skarbu Państwa w wysokości ok. 8,3 mld zł, natomiast na rachunek funduszu emerytalnego w ramach FUS przekazano z tego funduszu środki w kwocie 7,5 mld zł.

Ustawa budżetowa na rok 2011 przewiduje z jednej strony, że wpływy do FRD z tytułu prywatyzacji mienia Skarbu Państwa wyniosą prawie 6 mld zł, a z drugiej strony stanowi, że środki pochodzące z FRD w wysokości 4 mld zł zostaną wykorzystane do zasilenia FUS na wypłatę świadczeń emerytalnych.

W projekcie ustawy budżetowej na rok 2012, przyjętej wstępnie przez rząd w dniu 5 maja br., założono, że z FRD do FUS zostaną przekazane środki w wysokości 3 mld zł, a wpływy do FRD z prywatyzacji mienia Skarbu Państwa szacuje się w kwocie ok. 3,9 mld zł.

Analizując powyższe dane, należy stwierdzić, iż to część środków z prywatyzacji, które wpływają do FRD, są przeznaczone na uzupełnienie niedoboru funduszu emerytalnego wyodrębnionego w ramach FUS. W latach 2009–2012 wpływy do FRD z prywatyzacji są szacowane na łączną kwotę 19,3 mld zł, zaś w tym samym okresie transfer do FUS nastąpi na kwotę 14,5 mld zł. Nie zostaną w żaden sposób naruszone środki FRD, które pochodzą z części składki emerytalnej przekazywanej do tego funduszu.

Decyzja rządu o wykorzystaniu środków z FRD spowodowana była oprócz zaistniałym niedoborem funduszu emerytalnego z przyczyn demograficznych, na który wpływ miał również wyrok Trybunału Konstytucyjnego przyznający prawo do wcześniejszych emerytur mężczyznom po osiągnięciu wieku 60 lat, urodzonym przed 1 stycznia 1949 r. (legitymującym się co najmniej 35-letnim okresem składkowym i nieskładkowym lub co najmniej 25-letnim okresem składkowym i nieskładkowym, jeżeli zostali oni uznani za całkowicie niezdolnych do pracy), także kryzysem gospodarczym i finansowym, gdzie rosnącym wydatkom na emerytury towarzyszyło niskie tempo wzrostu dochodów ze składek na fundusz emerytalny. Patrząc na dane o wydatkach na emerytury z funduszu emerytalnego wyodrębnionego w ramach FUS, można zauważyć, że wydatki te w 2010 r. wzrosły w relacji do 2008 r. o 17,6 mld zł, zaś wpływy ze składek na fundusz emerytalny w tym okresie wzrosły tylko o ok. 4 mld zł. W grudniu 2010 r. z tytułu wyroku TK wypłacono mężczyznom prawie 195 tys. wcześniejszych świadczeń emerytalnych. Działania w zakresie wykorzystania części środków zgromadzonych w FRD były konieczne w celu uniknięcia zagrożeń związanych z nadmiernym zadłużaniem się Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz budżetu państwa.

Warto także podkreślić, iż mimo przelewów części środków z FRD do FUS na bieżące wypłaty emerytur stan FRD z roku na rok wykazuje tendencję wzrostową. I tak na koniec roku wynosił: w 2008 r. – 4,5 mld zł, w 2009 r. – 7,3 mld zł, w 2010 r. – 10,2 mld zł, przewidywane wykonanie w 2011 r. – 14,2 mld zł, w 2012 r. (plan) – 17,7 mld zł.

Stałe zasilanie FRD częścią składki emerytalnej oraz udział funduszu w przychodach z prywatyzacji gwarantują bezpieczeństwo wypłat świadczeń eme-

rytalnych z FUS nie tylko w 2011 r., ale również w latach następnych.

Do dyspozycji FUS pozostają następujące źródła przychodów: składki na ubezpieczenia społeczne, dotacja z budżetu państwa, refundacja OFE, środki z FRD, nieoprocentowana pożyczka z budżetu państwa. Ponadto ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych dopuszcza możliwość zaciągania przez FUS kredytów bankowych, za zgodą ministra finansów, stwarzając tym samym dodatkowe źródło zabezpieczenia wypłat świadczeń emerytalno-rentowych.

Mając na względzie wskazane przez ustawodawcę źródła przychodów FUS, a także fakt, iż wypłacalność świadczeń z ubezpieczeń społecznych jest gwarantowana przez państwo, należy stwierdzić, iż pobranie środków Funduszu Rezerwy Demograficznej nie doprowadzi w przyszłości do niemożności wypłacania świadczeń z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Ludwik Kotecki

Warszawa, dnia 22 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie sprzedaży nieruchomości leśnych
(23295)**

Odpowiadając na przesłaną przy piśmie z dnia 5 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23295/11, interpelację posła Jarosława Matwiejuka z dnia 28 czerwca 2011 r. w sprawie sprzedaży nieruchomości leśnych, przedstawiam następujące stanowisko.

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach (Dz. U. z 2011 r. Nr 12, poz. 59, ze zm.) Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe jest państwową jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej reprezentującą Skarb Państwa w zakresie zarządzanego mienia (art. 32 ust. 1 ww. ustawy). W ramach sprawowanego zarządu Lasy Państwowe m.in. gospodarują gruntami i innymi nieruchomościami (art. 4 ust. 3 ustawy). Odbywa się to w sposób ściśle określony przepisami ww. ustawy (rozdział 6a – Gospodarowanie mieniem Skarbu Państwa będącym w zarządzie Lasów Państwowych).

Ogólne zasady sprzedaży lasów, gruntów i innych nieruchomości (z wyłączeniem nieruchomości lokalowych) regulują przepisy art. 38 ww. ustawy o la-

sach, natomiast szczegółowe zasady i tryb sprzedaży uregulowane są w akcie wykonawczym, tj. rozporządzeniu ministra środowiska z dnia 20 kwietnia 2007 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przeprowadzania przetargu publicznego oraz sposobu i warunków przeprowadzania negocjacji cenowej w przypadku sprzedaży lasów, gruntów i innych nieruchomości znajdujących się w zarządzie Lasów Państwowych (Dz. U. Nr 78, poz. 532).

I tak zgodnie z art. 38 ust. 1 sprzedaż lasów, gruntów i innych nieruchomości Skarbu Państwa znajdujących się w zarządzie Lasów Państwowych, z zastrzeżeniem art. 40a (dot. lokali mieszkalnych), może następować w następujących przypadkach:

- 1) zbywania udziałów lasów stanowiących własność Skarbu Państwa we współwłasnościach;
- 2) regulacji granicy polno-leśnej;
- 3) stwierdzenia przez nadleśniczego nieprzydatności gruntów, budynków i budowli na potrzeby gospodarki leśnej;
- 4) zmiany przeznaczenia na cele nieleśne i nierolnicze;
- 5) podyktowanych ważnymi względami gospodarczymi lub społecznymi, o ile nie narusza to interesu Skarbu Państwa.

Ponadto art. 38 ust. 4 stanowi, że sprzedaż lasów, gruntów i innych nieruchomości znajdujących się w zarządzie Lasów Państwowych następuje w drodze przetargu publicznego, a w przypadku gdy dwukrotnie przeprowadzony przetarg zakończy się wynikiem negatywnym, wówczas przedmiot sprzedaży można zbyć w drodze negocjacji cenowej.

Z kolei przepisy art. 40a ustawy o lasach regulujące sprzedaż nieprzydatnych Lasom Państwowym nieruchomości mieszkaniowych stanowią, że:

„1. Lasy Państwowe mogą sprzedawać nieruchomości zabudowane budynkami mieszkalnymi i samodzielne lokale mieszkalne, zwane dalej „lokalami”, oraz grunty z budynkami mieszkalnymi w budowie, nieprzydatne Lasom Państwowym.

2. Ustalenie ceny nieruchomości przy sprzedaży, o której mowa w ust. 1, następuje na zasadach określonych w przepisach o gospodarce nieruchomościami.

3. Łącznie z lokalami sprzedaje się grunty wraz z przynależnościami, niezbędne do korzystania z lokali. Grunty pod budynkami oraz grunty z budynkami związane, będące przedmiotem sprzedaży, uważa się za grunty wyłączone z produkcji rolnej i leśnej w rozumieniu przepisów o ochronie gruntów rolnych i leśnych. Grunty te podlegają z urzędu ujawnieniu w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego oraz ewidencji gruntów i budynków jako grunty zabudowane.

4. Pracownicy i byli pracownicy Lasów Państwowych mający co najmniej trzyletni okres zatrudnienia w Lasach Państwowych, z wyjątkiem osób, z którymi stosunek pracy rozwiązany został bez wypowiedzenia z winy pracownika, posiadają pierwszeństwo

nabycia lokali, których są najemcami i w których mieszkają. Cena sprzedaży lokalu podlega łącznemu obniżeniu o 6% za każdy rok zatrudnienia w jednostkach organizacyjnych Lasów Państwowych i o 3% za każdy rok najmu tego lokalu, nie więcej jednak niż o 95%, a spłata należności może zostać rozłożona na 60 rat miesięcznych, przy czym oprocentowanie nie może przekraczać w stosunku rocznym stopy referencyjnej, określającej minimalne oprocentowanie podstawowych operacji otwartego rynku prowadzonych przez Narodowy Bank Polski, powiększonej o 2 punkty procentowe. Jeżeli osobą uprawnioną jest emeryt lub rencista, cena nabycia lokalu ustalona jest na 5% jego wartości.

5. Przepis ust. 4 stosuje się również do osób bliskich, pozostałych po pracownikach, które w dniu ich śmierci zamieszkiwały razem z nimi. Przez osoby bliskie rozumie się małżonków oraz wstępnych i zstępnych, a także osoby przysposobione. W razie zbiegu uprawnień do obniżenia należności osób prowadzących wspólne gospodarstwo domowe, okresy zatrudnienia tych osób mogą być sumowane, przy czym łączna obniżka nie może przekraczać 95% ceny sprzedaży lokalu. Uprawnienie to przysługuje tylko przy nabyciu jednego lokalu.

5a. Uprawnienie, o którym mowa w ust. 5, przysługuje osobom bliskim również w stosunku do lokalu, którego prawo najmu osoby te uzyskały w zamian za lokal dotychczas zajmowany w dniu śmierci pracownika lub byłego pracownika Lasów Państwowych. Uprawnienie to przysługuje tylko jednej osobie bliskiej i tylko przy nabyciu jednego lokalu.

5b. Lasy Państwowe żądają zwrotu kwoty równej udzielonej bonifikacie po jej waloryzacji, jeżeli nabywca lokalu, o którym mowa w ust. 4, 5 i 5a, przed upływem 5 lat od dnia jego nabycia zbył ten lokal lub wykorzystał na inne cele niż mieszkalne. Nie dotyczy to zbycia na rzecz osoby bliskiej.

5c. Waloryzacji, o której mowa w ust. 5b, dokonuje się według zasad określonych w przepisach o gospodarce nieruchomościami.

6. Przepisy ust. 4–5b stosuje się odpowiednio do osób, które są lub były zatrudnione w szkołach leśnych, zakładowych przychodniach i poradniach lekarskich oraz innych jednostkach organizacyjnych leśnictwa.

7. Najemcy nieposiadający uprawnień, o których mowa w ust. 4, 5 i 6, mogą nabywać przeznaczone do sprzedaży lokale, które zajmują co najmniej od trzech lat, na podstawie umowy najmu, zawartej na czas nieoznaczony, za cenę obniżoną za każdy rok najmu o 3%, nie więcej jednak niż o 45%. Wymogu zajmowania lokalu przez okres co najmniej trzech lat nie stosuje się do najemców będących organizacjami pozarządowymi, które uzyskały status organizacji pożytku publicznego i prowadzą działalność zgodnie z ustawą z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2010 r. Nr 234, poz. 1536).

8. Wykazy lokali oraz gruntów z budynkami mieszkalnymi w budowie przeznaczonych do sprzedaży sporządzają dyrektorzy regionalnych dyrekcji Lasów Państwowych. Wykazy są przedmiotem opinii związków zawodowych. Sprzedaż może być dokonana po zatwierdzeniu wykazu przez Dyrektora Generalnego i ogłoszeniu wykazu w Biuletynie Informacyjnym Lasów Państwowych oraz w prasie. Ogłoszeniu w prasie nie podlega wykaz lokali zasiedlonych. O przeznaczeniu do sprzedaży lokali oraz o terminie do skorzystania z pierwszeństwa nabycia zawiadamia się najemców, o których mowa w ust. 4–5a, 6 i 7.

9. Pracownicy i byli pracownicy Lasów Państwowych niebędący najemcami lokali przeznaczonych do sprzedaży, pozostających w zarządzie Lasów Państwowych, mają pierwszeństwo nabycia lokali wolnych (pustostanów) lub gruntów z budynkami mieszkalnymi w budowie na warunkach określonych w ust. 4.

10. Jeżeli osoby wymienione w ust. 4–7 nie skorzystają z prawa do nabycia lokalu, w którym mieszkają, w terminie sześciu miesięcy od daty ogłoszenia oferty sprzedaży lokalu w sposób określony w ust. 8, lokal można przekazać nieodpłatnie gminie, łącznie z gruntami i przynależnościami niezbędnymi do korzystania z lokalu, na zasadach określonych w przepisach o przekazywaniu zakładowych budynków mieszkalnych przez przedsiębiorstwa państwowe.

11. Jeżeli ofertę kupna lokalu wolnego (pustostanu) lub gruntu z budynkiem mieszkalnym w budowie zgłosi więcej niż jedna osoba, sprzedaż następuje w drodze przetargu ograniczonego, w którym uczestniczyć mogą jedynie osoby uprawnione na podstawie ust. 9. Przy zapłacie ceny ustalonej w przetargu ograniczonym ust. 4 stosuje się odpowiednio”.

Natomiast szczegółowe zasady zbywania ww. lokali reguluje rozporządzenie ministra ochrony środowiska, zasobów naturalnych i leśnictwa z dnia 9 kwietnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu sprzedaży lokali i gruntów z budynkami mieszkalnymi w budowie oraz kryteriów kwalifikowania ich jako nieprzydatne Lasom Państwowym, a także trybu przeprowadzania przetargu ograniczonego (Dz. U. Nr 52, poz. 327, ze zm.).

W przepisach tych zapisano m.in.:

„Rozdział 1 – Przepisy ogólne

§ 1. Nieruchomości zabudowane budynkami mieszkalnymi i samodzielne lokale mieszkalne, zwane dalej „lokalami”, oraz grunty z budynkami mieszkalnymi w budowie, stanowiące odrębną nieruchomość, mogą być sprzedane.

§ 2. 1. Sprzedaży, o której mowa w § 1, dokonują odpowiednio: nadleśniczy, dyrektor regionalnej dyrekcji Lasów Państwowych lub Dyrektor Generalny Lasów Państwowych, zwani dalej „sprzedającymi”, w odniesieniu do zarządzanych lokali oraz gruntów z budynkami mieszkalnymi w budowie, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Jeżeli lokal lub grunt z budynkiem mieszkalnym w budowie zamierza nabyć osoba bezpośrednio

nim zarządzająca, sprzedającym jest kierownik jednostki nadrzędnej.

Rozdział 3 – Kryteria kwalifikowania lokali i gruntów z budynkami mieszkalnymi w budowie jako nieprzydatnych na potrzeby Lasów Państwowych

§ 8. 1. Lokale mogą być kwalifikowane jako nieprzydatne Lasom Państwowym, jeżeli:

1) wpływy z ich wynajmu są niższe od kosztów ponoszonych przez Lasy Państwowe na ich utrzymanie, na które składają się w szczególności:

- a) podatek od nieruchomości,
- b) koszty utrzymania pracowników administracji i dozoru technicznego,
- c) koszty konserwacji lokalu obciążające Lasy Państwowe,
- d) koszty obowiązkowego ubezpieczenia lokalu,
- e) 33% kosztu koniecznego remontu, wynikającego z przeglądu technicznego, albo 20% kosztu adaptacji lokalu do innych celów,

2) stanowią pustostany.

2. Grunty z budynkami mieszkalnymi w budowie mogą być kwalifikowane jako nieprzydatne Lasom Państwowym, jeżeli w szczególności:

1) brak jest środków finansowych na dokończenie inwestycji i nie istnieje możliwość ich uzyskania,

2) ustała przyczyna, dla której rozpoczęto budowę, a dokończenie budowy z przeznaczeniem na inne cele jest nieopłacalne.

§ 9. Przepisy § 8 nie dotyczą:

1) mieszkań bezpłatnych przysługujących pracownikom Lasów Państwowych”.

Prawo do bezpłatnego mieszkania regulują przepisy art. 46 ust. 1 pkt 2 ustawy o lasach, które stanowią, że: „Art. 46. 1. Pracownicy Służby Leśnej przy wykonywaniu czynności służbowych korzystają z ochrony prawnej, przewidzianej w przepisach prawa karnego dla funkcjonariuszy publicznych, a ponadto mają prawo do: (...)

2) bezpłatnego mieszkania, jeżeli stanowisko oraz charakter pracy związane są z koniecznością zamieszkania w miejscu jej wykonywania; (...)”.

Jednocześnie w rozporządzeniu ministra środowiska z dnia 17 grudnia 2009 r. w sprawie określenia stanowisk w Służbie Leśnej, na których zatrudnionym pracownikom przysługuje bezpłatne mieszkanie albo równoważnik pieniężny, oraz sposobu i trybu przyznawania i zwalniania tych mieszkań, a także ustalania i wypłaty równoważnika pieniężnego (Dz. U. Nr 221, poz. 1751), w § 1 zapisano, że: „Bezpłatne mieszkanie, o którym mowa w art. 46 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach, albo równoważnik pieniężny, o którym mowa w art. 46 ust. 3 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach, przysługuje pracownikowi Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe zaliczanemu do Służby Leśnej, zatrudnionemu na stanowisku nadleśniczego albo leśniczego, zwanemu dalej „pracownikiem”.

W związku z powyższym przedstawiam informacje uzyskane od dyrektora generalnego Lasów Pań-

stwowych w odniesieniu do zadanych pytań nr 1 oraz nr 4 do nr 8.

1. Jakie są zasady sprzedaży przedmiotowych nieruchomości?

Nieruchomości leśne zwane leśniczówkami nie podlegają procesowi sprzedaży, ponieważ są obiektami związanymi z wykonywaniem obowiązków przez leśniczych zgodnie z art. 46 ust. 1 pkt 2 ustawy o lasach. Lasy Państwowe nie przerabiają i nie adaptują leśniczówek, które nie służą do pełnienia ich pierwotnych funkcji, na obiekty hotelowe bądź też agroturystyczne. Jednakże posiadają budynki mieszkalne będące kwaterami myśliwskimi, które nie są przewidziane do sprzedaży.

4. Czy są obecnie sprzedawane nieruchomości leśne?

Budynki mieszkalne (jednorodzinne) i samodzielne lokale nieprzydatne dla Lasów Państwowych były i są nadal sprzedawane na podstawie art. 40a ustawy o lasach.

5. Jeśli tak, to ile procedur sprzedaży jest w toku?

Lasy Państwowe nie dysponują aktualnymi danymi w tym zakresie.

6. Ile nieruchomości leśnych ma być sprzedanych w najbliższym czasie?

W Lasach Państwowych nie planuje się sprzedaży leśniczówek.

7. Ile nieruchomości leśnych było sprzedanych w ciągu ostatnich 5 lat?

W ciągu ostatnich 5 lat w Lasach Państwowych nie sprzedawano leśniczówek.

8. Jaka była łączna kwota uzyskana z ich sprzedaży?

W związku z tym, że nie sprzedawano leśniczówek, w Lasach Państwowych brak jest wpływów z tego tytułu.

Przedstawiając powyższe informacje, pragnę zapewnić Pana Marszałka w odniesieniu do zadanych pytań nr 2 i 3, że przepisy ustawy o lasach oraz stosowne przepisy wykonawcze do tej ustawy w sposób jasny i precyzyjny regulują sprzedaż nieruchomości leśnych, w tym także nieprzydatnych Lasom Państwowym budynków mieszkalnych. W związku z tym nie widzę potrzeby nowelizacji obowiązujących w tym zakresie przepisów prawnych.

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Marka Opióły**

**w sprawie informacji o okolicznościach śmierci
żołnierza Służby Kontrwywiadu Wojskowego
(23296)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów na interpelację pana posła Marka Opióły w sprawie informacji o okolicznościach śmierci żołnierza Służby Kontrwywiadu Wojskowego (SPS-023-23296/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Z informacji uzyskanych od Służby Kontrwywiadu Wojskowego wynika, że służba ta nie posiada wiedzy na temat jakichkolwiek spraw mogących świadczyć o problemach osobistych bądź zawodowych zmarłego żołnierza. Jednak nie można wykluczyć, że wymieniony mógł przechodzić załamanie na tle nerwowym, niezwiązane z wykonywaniem obowiązków służbowych. Przy realizacji czynności służbowych dotyczących okoliczności śmierci żołnierza nie stwierdzono udziału osób trzecich. Nie odnotowano również, aby wśród osób kontaktujących się z wymienionym żołnierzem byli ludzie mogący stwarzać zagrożenie dla niego lub Służby Kontrwywiadu Wojskowego w zakresie wywiadowczym.

Po zdarzeniu dokonano kompleksowego sprawdzenia komputerów, telefonów i innego sprzętu elektronicznego używanego przez zmarłego żołnierza. Nie stwierdzono kontaktów mogących mieć wpływ na wykonywanie obowiązków służbowych. Ponadto ustalone kontakty wskazują, że zmarły nie posiadał powiązania z grupami przestępczymi czy obcymi służbami specjalnymi. Jednocześnie dokonane czynności służbowe Służby Kontrwywiadu Wojskowego wskazują, że żołnierz ten nie naruszył przepisów ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. Nr 182, poz. 1228). Ponadto w trakcie pełnienia służby w Służbie Kontrwywiadu Wojskowego nie opuszczał on terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zarówno w celach służbowych, jak i prywatnych.

Odnosząc się do ostatniego pytania pana posła Marka Opióły, uprzejmie informuję, że do chwili obecnej prowadząca dochodzenie Prokuratura Rejonowa w Wejherowie nie wystąpiła o udostępnienie materiałów z przeprowadzonych przez Służbę Kontrwywiadu Wojskowego czynności wyjaśniających. W przypadku takiego wystąpienia zostaną one niezwłocznie przekazane.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 9 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Marka Opióły**

**w sprawie informacji dotyczącej
osłony kontrwywiadowczej i bezpieczeństwa
żołnierzy Jednostki Wojskowej nr 2305
stacjonującej w Afganistanie (23302)**

Odpowiadając z upoważnienia prezesa Rady Ministrów na interpelację pana posła Marka Opióły w sprawie informacji dotyczącej osłony kontrwywiadowczej i bezpieczeństwa żołnierzy Jednostki Wojskowej nr 2305 stacjonującej w Afganistanie (SPS-023-23302/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W odniesieniu do oficerów Służby Kontrwywiadu Wojskowego pozostających w strukturach Jednostki Wojskowej nr 2305 w Afganistanie w bieżącym roku informuję, że SKW zapewniała pełną obsadę w tym zakresie.

Z kolei nawiązując do wspomnianych przez pana posła Marka Opiółę negatywnych zdarzeń mających miejsce w Afganistanie, pragnę nadmienić, że Jednostka Wojskowa nr 2305 na obszarze Afganistanu prowadzi aktywne działania operacyjne przeciwko antyrządowym rebeliantom, w związku z czym jest rzeczą oczywistą, że udziałem żołnierzy tej jednostki stają się sytuacje mogące zagrażać ich bezpieczeństwu.

Pragnę zapewnić, że Służba Kontrwywiadu Wojskowego na bieżąco wspiera wszystkie komponenty Polskich Sił Zadaniowych w Afganistanie.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 9 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Rusieckiego**

**w sprawie zmian do ustawy o bezpieczeństwie
imprez masowych (23306)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 5 lipca 2011 r. (sygn. SPS-023-23306/11) dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Jarosława Rusieckiego w sprawie zmian do ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie pragnę zauważyć, iż podstawowym celem projektu ustawy o zmianie ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych oraz o zmianie niektórych innych ustaw, a także o zapewnieniu bezpieczeństwa w związku z organizacją turnieju finałowego UEFA EURO 2012 (druk nr 4281) jest stworzenie otoczenia prawnego niezbędnego do sprawnego zabezpieczenia imprez masowych, umożliwiającego podejmowanie skutecznych działań podmiotów zaangażowanych w zapewnienie bezpieczeństwa i egzekwowanie prawa w związku z tymi imprezami, jak również warunków do utrzymywania bezpieczeństwa i porządku publicznego podczas turnieju finałowego Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012.

Mając na względzie powyższe oraz fakt, iż zgodnie z art. 1 pkt 5 ww. projektu sprzedaż i podawanie napojów alkoholowych mogą być prowadzone wyłącznie przez podmioty posiadające zezwolenie, o którym mowa w art. 18¹ ust. 4 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (t.j.: Dz. U. z 2007 r. Nr 70, poz. 473, z późn. zm.), nie można zgodzić się z twierdzeniem, iż zachodzi kolizja projektowanych przepisów z obowiązującym prawem.

W kontekście poruszonego problemu należy zauważyć, iż projektowane przepisy umożliwiające sprzedaż, podawanie i spożywanie napojów alkoholowych zawierających nie więcej niż 3,5% alkoholu nie będą dotyczyły każdej imprezy masowej. Możliwość taka nie będzie bowiem dotyczyła imprez masowych podwyższonego ryzyka.

Ponadto możliwość wynikająca z art. 1 pkt 4 i 5 ww. projektu ustawy ma na celu przeniesienie na grunt polski ogólnoeuropejskiej praktyki zezwalania na spożywanie przez kibiców w wydzielonych strefach podczas imprez masowych alkoholi niskoprocentowych (zawierających nie więcej niż 3,5% alkoholu).

Z posiadanych przez MSWiA informacji wynika również, że fakt dostępności napojów alkoholowych niskoprocentowych na stadionach nie wpływa w decydujący sposób na występowanie na stadionach zachowań chuligańskich, czego dowodem są doświadczenia organizatorów mistrzostw świata w Niem-

cech w 2006 r., a także lig europejskich, takich jak angielska, niemiecka czy holenderska.

Podsumowując, wydaje się, iż brak jest przesłanek uzasadniających podejmowanie działań mających na celu zmianę projektowanych przepisów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 21 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Joanny Muchy**

**w sprawie podjęcia działań systemowych
na rzecz zwiększenia zatrudnienia
psychologów w pełnym wymiarze czasu pracy
w poradniach szpitalnych oraz jednostkach
pozapsychiatrycznych (23307)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Joanny Muchy z dnia 5 lipca 2011 r. w sprawie podjęcia działań systemowych na rzecz zwiększenia zatrudnienia psychologów w pełnym wymiarze czasu pracy w poradniach szpitalnych oraz jednostkach pozapsychiatrycznych uprzejmie przedstawiam następujące informacje w przedmiotowej sprawie.

Ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) stanowi, iż osoby objęte powszechnym – obowiązkowym i dobrowolnym ubezpieczeniem zdrowotnym mają, na zasadach określonych w ustawie, prawo do świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, których celem jest zachowanie zdrowia, zapobieganie chorobom i urazom, wczesne wykrywanie chorób, leczenie, pielęgnacja oraz zapobieganie niepełnosprawności i jej ograniczanie.

Art. 15 wskazanej powyżej ustawy gwarantuje osobom ubezpieczonym oraz świadczeniobiorcom nieubezpieczonym, którzy nie ukończyli 18. roku życia, bezpłatne świadczenia opieki zdrowotnej w zakresach wymienionych w ustawie, które są udzielane przez podmioty posiadające umowę z Narodowym Funduszem Zdrowia na udzielanie świadczeń zdrowotnych finansowanych ze środków publicznych. Jednocześnie, zgodnie z art. 31 d ww. ustawy, minister właściwy do spraw zdrowia określa, w drodze rozporządzeń, w zakresach, o których mowa w art. 15, wykazy świadczeń gwarantowanych wraz z określeniem warunków realizacji danego świadczenia gwarantowanego, w tym dotyczących między innymi

personelu, mając na uwadze konieczność zapewnienia wysokiej jakości świadczeń opieki zdrowotnej oraz właściwego zabezpieczenia tych świadczeń. Przy czym istotnym jest, iż każde rozporządzenie w sprawie świadczeń gwarantowanych określa warunki minimalne, które musi spełnić podmiot leczniczy, chcąc ubiegać się o umowę z właściwym oddziałem NFZ na realizację świadczeń opieki zdrowotnej, natomiast nie określa norm zatrudnienia. Oznacza to, iż podmiot leczniczy może zatrudnić personel posiadający wyższe kwalifikacje niż określone przepisami lub personel dodatkowy.

Realne zapotrzebowanie na świadczenia danego rodzaju może ocenić kierownik danego podmiotu, natomiast to organy założycielskie podmiotów leczniczych dysponują mechanizmami oddziaływania na placówki pozwalającymi na zwiększenie zatrudnienia określonych specjalistów do poziomu odpowiadającego potrzebom zdrowotnym populacji danego województwa.

Należy przy tym podkreślić, iż, stosownie do art. 7, 8 i 9 przedmiotowej ustawy, do zadań własnych jednostek samorządu terytorialnego w zakresie zapewnienia równego dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej należy również podejmowanie działań wynikających z rozeznaczonych potrzeb zdrowotnych i stanu zdrowia mieszkańców.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**przewodniczącego
Komisji Nadzoru Finansowego
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Gabrieli Masłowskiej**

**w sprawie badania rękojmi przez KNF
na podstawie ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r.
o zmianie ustawy Prawo bankowe, ustawy
o działalności ubezpieczeniowej, ustawy
o funduszach inwestycyjnych, ustawy o obrocie
instrumentami finansowymi oraz ustawy
o nadzorze nad rynkiem finansowym (23309)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją w sprawie badania rękojmi przez Komisję Nadzoru Finansowego na podstawie ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o zmianie ustawy Prawo bankowe, ustawy o działalności ubezpieczeniowej, ustawy o funduszach inwestycyjnych, ustawy o obrocie instrumentami finansowymi oraz ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym, jaką pani poseł Gabriela Ma-

słowska skierowała do pana Donalda Tuska, prezesa Rady Ministrów, oraz mając na uwadze upoważnienie, jakiego prezes Rady Ministrów udzielił przewodniczącemu Komisji Nadzoru Finansowego do udzielenia odpowiedzi na ww. interpelację, poniżej uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

W interpelacji wskazano, że na mocy ww. ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. wprowadzone zostało pojęcie rękojmi jako kryterium oceny przy sprawach z zakresu nabywania/obejmowania znaczących pakietów akcji/udziałów w bankach, zakładach ubezpieczeń, domach maklerskich i towarzystwach funduszy inwestycyjnych, które to kryterium ma odniesienie tak do samego nabywcy znaczącego pakietu, jak i osób, które mają kierować działalnością podmiotu, w którym znaczący pakiet jest nabywany. Następnie podniesiono, że pojęcie rękojmi nie zostało w powołanej ustawie zdefiniowane (w związku z czym należałoby odwoływać się do rękojmi w rozumieniu przepisów Kodeksu cywilnego o umowie sprzedaży), oraz wskazano, że dyrektywa 2007/44/WE (którą implementowano ustawą z dnia 25 czerwca 2010 r.) nie posługuje się pojęciem „rękojmia”, wreszcie sformułowano trzy pytania dotyczące praktyki stosowania przepisów odwołujących się do przesłanki rękojmi.

Udzielając odpowiedzi na interpelację, należy w pierwszej kolejności wskazać, że stosowanie przesłanki rękojmi odnoszonej do podmiotów prawa jest szeroko ugruntowane w polskim systemie prawnym, nie tylko w ramach regulacji rynku finansowego. Jako przykłady wskazać należy m.in. unormowania dotyczące wykonywania zawodów prawniczych (w szczególności art. 65 pkt 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze czy też art. 24 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych). W przypadku rynku finansowego przesłanka rękojmi występowała jeszcze przed wejściem w życie przywołanej na wstępie ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r., w tym także w regulacjach dotyczących reglamentacji obrotu znaczącymi pakietami (od początku obowiązywania ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej – art. 35 ust. 4 pkt 1, jak również pod rządami uprzednio obowiązującej ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. – art. 11d ust. 3 pkt 1, a także na gruncie pierwotnego tekstu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe – art. 25 ust. 3 i poprzedzającej ją ustawy z dnia 31 stycznia 1989 r. Prawo bankowe – art. 78 ust. 3). Warto nadmienić, że w ramach stosowania tychże regulacji powstał znaczący dorobek orzecznictwa, literatury, jak też praktyki nadzorczej czerpiącej m.in. z dwóch uprzednio wymienionych ustaw.

Jeżeli chodzi o pierwsze pytanie zawarte w interpelacji, dotyczące sposobu rozumienia przez Komisję Nadzoru Finansowego pojęcia „rękojmi”, to wyjaśnić należy, że pojęcie to ma charakter nieostry, niedookreślony. Powyższe oznacza, że organ administracji, dokonując rekonstrukcji znaczenia przepisu zawierającego omawiane pojęcie, powinien posiłkować się regułami interpretacyjnymi wykraczającymi poza

ramy wykładni gramatycznej. W tym kontekście zaakcentowania wymaga, iż z pojęcia niedookreślonego (nieostrego) nie wynika w żadnej mierze swoboda wykładni prawa przez organ administracji stosujący przepisy prawa, lecz kompetencja posługiwania się w tymże procesie zasadami prawa oraz ocenami pozaprawnymi. W procesie stosowania prawa przez organy administracji publicznej wykładnia pojęć nieostrych, w tym omawianego sformułowania, winna podlegać każdorazowej indywidualizacji w toku rozstrzygania spraw administracyjnych, determinowanej realiami stanu faktycznego danej sprawy (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 25 lutego 1997 r. w sprawie sygn. akt II SA/Lu 582/96). Pomocnych wskazówek przy stosowaniu nom prawa zawierających pojęcia nieostre dostarcza również piśmiennictwo, w którym możemy spotkać się m.in. z poglądem, iż wprowadzenie do aktów normatywnych pojęć niedookreślonych jest wyrazem nawiązania do wartości, które legły u ich podstaw. Jak stwierdził M. Zdyb: „posłużenie się przez ustawodawcę klauzulami generalnymi i innymi pojęciami o dużym stopniu nieostrości oznacza nałożenie na organy koncesyjne obowiązku poszukiwania ich treści z uwzględnieniem zasad ogólnosystemowych, norm etycznych, zasad sprawiedliwości, prawidłowości ekonomicznych, norm zwyczajowych” (M. Zdyb: „Działalność gospodarcza i publiczne prawo gospodarcze”, Zakamycze 2001, s. 242).

Na metodologię oceny przesłanki rękojmi rzutuje leksykalne znaczenie tego terminu. W jednym z orzeczeń NSA wprost uznał, iż należy tutaj doszukiwać się gwarancji co do kwalifikacji danego podmiotu i jakości świadczonych usług. W ocenie NSA pojęcie rękojmi jako przesłanki wydania decyzji jest definiowane w słownikach języka polskiego jako „uroczyste poręczenie, zagwarantowanie, zapewnienie czegoś”. Istnienie tak pojmowanej rękojmi, zdaniem sądu administracyjnego, musi wynikać z kwalifikacji osoby ubiegającej się o zezwolenie i podlega ocenie w powiązaniu z zagrożeniem towarzyszącym świadczeniu usług podlegających reglamentacji administracyjno-prawnej (wyrok NSA z dnia 23 stycznia 1998 r., II SA 1324/97). Element „gwarancji, zapewnienia” oznacza, że badanie rękojmi można określić mianem „badania przeszłości podmiotu w celu wskazania prognoz co do przyszłości”. Takie rozumienie pojęcia rękojmi znajduje odzwierciedlenie w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego. W wyroku z dnia 18 czerwca 2001 r. (II SA 1610/00) NSA stwierdził, w odniesieniu do rękojmi oraz nieskazitelnego charakteru, jaką musi dawać osoba ubiegająca się o wpis na listę adwokacką, iż o posiadaniu tego rodzaju przymiotów „(...) mogą świadczyć opinie i okresy dotychczasowego zatrudnienia, aplikacji, jak i wymagane rekomendacje adwokatów. Ocenie winno podlegać postępowanie i zachowanie danej osoby zarówno w sferze zawodowej, jak i prywatnej w dłuższym okresie czasu.”

Wskazanie „rękojmi” jako przesłanki, od której zależy uzyskanie konkretnych uprawnień zawodowych lub podjęcie określonej działalności, jest zabiegiem – jak już wyżej wskazano – często i powszechnie stosowanym przez ustawodawcę, gdyż pozwala organom administracji publicznej poddać ocenie profesjonalizm oraz walory moralno-etyczne podmiotu ubiegającego się o określone uprawnienie. Nadto pozwala wysnuć prognozę, czy dany podmiot będzie w stanie w przyszłości rzetelnie i prawidłowo spełniać swoje obowiązki wiążące się z uzyskiwanym uprawnieniem. Rękojmia odwołuje się do systemów wartości preferowanych przez profesjonalne podmioty gospodarcze działające na rozwiniętych rynkach kapitałowych, grupy zawodowe oraz społeczne, wskazując na pożądane cechy podmiotu mającego uzyskać dane uprawnienie. W szczególności prawidłowe rozumienie pojęcia „dawanie rękojmi” nie pozwala ograniczać tego pojęcia wyłącznie do zagadnień przygotowania zawodowego lub wykształcenia. Rękojmia ma nierozzerwalny związek z pewnymi oczekiwaniami społecznymi wobec podmiotów pełniących określone funkcje w obrocie prawnym. Oczekiwania te obejmują przestrzeganie takich wartości, jak: sumienność, uczciwość, obiektywizm, bezstronność, poczucie odpowiedzialności, pracowitość, fachowa wiedza i pełen profesjonalizm w działaniu. Podsumowując: ocena, czy dany podmiot daje rękojmie, to sformułowana w oparciu o badanie przeszłości ocena, czy wymienione powyżej wartości będą zachowane w przyszłości.

W przypadku przesłanki rękojmi stosowanej na rynku finansowym winno się uwzględniać specyfikę podmiotów prowadzących działalność na tymże rynku jako „podmiotów zaufania publicznego”, to jest takich, którym powierza się oszczędności lub którym zleca się finansowe zabezpieczenie majątku lub rodziny. Na taki sposób postrzegania rękojmi w odniesieniu do różnych kategorii działalności zawodowej oraz gospodarczej wielokrotnie zwracała uwagę judykatura (np. wyrok NSA z dnia 13 sierpnia 1999 r., II SA 879/99, wyrok NSA z dnia 9 czerwca 1997 r., II SA 1310/96). W tym kontekście podkreślenia wymaga, iż działalność instytucji finansowych ma istotne znaczenie dla funkcjonowania gospodarki wolnorynkowej i w związku z tym wymaga szczególnie starannej regulacji prawnej, zwłaszcza gdy chodzi o proces tworzenia tych instytucji, a następnie prowadzenia przez nie bieżącej działalności, w tym w zakresie ich struktury własnościowej.

W świetle powyższego w tym miejscu zaznaczenia wymaga, że wskazana w piśmie pani poseł rękojmia regulowana postanowieniami art. 556–576 Kodeksu cywilnego (ustawa z 23 kwietnia 1964 r. – Dz. U. Nr 16, poz. 93, ze zm.) pozostaje zupełnie odrębną instytucją prawną. Stanowi ona o odpowiedzialności sprzedającego względem kupującego za wady fizyczne oraz prawne sprzedawanej rzeczy, zatem przedmiotem oceny są właściwości przedmiotu, a nie podmiotu. Rękojmia stosowana przy umowie sprzedaży nie może zatem znaleźć zastosowania do

oceny podmiotów i kandydatów na gruncie rozważanych ustaw.

Mając na uwadze podniesioną w interpelacji kwestię, iż dyrektywa 2007/44/WE nie odwołuje się do pojęcia „rękojmia”, stwierdzić należy, że w akcie prawa europejskiego w istocie brak pojęcia rękojmi. Natomiast występuje tamże określenie „reputacja” (ang. reputation). Wypada jednak zauważyć, że owa „reputacja” ma być badana w ramach oceny ostrożnościowej podmiotu składającego zawiadomienie o zamiarze nabycia/objęcia znaczącego pakietu, zaś ocena ostrożnościowa – choć nie zdefiniowana – nawiązuje do koncepcji nadzoru ostrożnościowego (opartego na ryzyku, ang. risk based), który oznacza nie tylko weryfikację pod kątem kryteriów ilościowych, ale również jakościowych oraz zorientowanie perspektywne (prognozowanie sytuacji podmiotu nadzorowanego, w szczególności jego potrzeb kapitałowych). Jak łatwo zauważyć, nawiązuje to do przedstawionej powyżej koncepcji przesłanki rękojmi, która właśnie kładzie nacisk – poprzez ocenę stanów przeszłych – na prognozę przyszłości. Z tego względu zastosowanie w prawie polskim terminu „rękojmia” w pełni realizuje cele wytyczone przez dyrektywę 2007/44/WE (która – jak każda dyrektywa – nie musi być implementowana dosłownie, lecz konieczne jest zrealizowanie wytyczonych nią celów). Co więcej, automatyczne powielenie w prawie polskim terminu „reputacja” mogłoby budzić wątpliwości z tego względu, iż termin ten oznacza w języku polskim „opinię, dobre imię”, a zatem pozbawiony jest elementu prognostycznego. Posłużenie się przez ustawodawcę polskiego określeniem „reputacja” oznaczałoby również zaprzepaszczenie dotychczasowego dorobku literatury i orzecznictwa wypracowanego na gruncie przesłanki rękojmi, co prowadziłoby – przynajmniej przejściowo – do stanu zwiększonej niepewności prawnej. Wypada zauważyć, że prawidłowość przyjętego rozwiązania legislacyjnego nie została nigdy zakwestionowana przez sądy polskie, Europejski Trybunał Sprawiedliwości czy choćby Komisję Europejską.

Opisany wyżej sposób rozumienia terminu „rękojmia” jest wspólny tak w odniesieniu do osób fizycznych będących kandydatami na członków organów podmiotów nadzorowanych przez Komisję Nadzoru Finansowego, jak też względem podmiotów, które mają nabyć/objąć znaczący pakiet. Wspólny jest również co do zasady sposób badania. Zgodnie z art. 11 ust. 5 ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym do postępowania Komisji i przed Komisją stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego, chyba że przepisy szczególne stanowią inaczej. Według regulacji K.p.a. organ administracji jest zobowiązany do obiektywnego i wyczerpującego ustalenia stanu faktycznego sprawy, w tym m.in. ma obowiązek koncentrowania materiału dowodowego. W sprawach zatem, w których badana jest przesłanka rękojmi, organ nadzoru musi wykazywać inicjatywę dowodową. Jednocześnie przepisy K.p.a. nie zawierają

zamkniętego katalogu dowodów (choć w praktyce podstawowe znaczenie mają dowody z dokumentów). W sprawach dotyczących nabywania/objęmania znaczących pakietów ustawodawca dodatkowo ponieważ „ułatwia” postępowanie dowodowe, gdyż w drodze rozporządzeń wydanych przez ministra finansów określono katalog dokumentów, jakie powinny być dołączone do zawiadomienia o zamiarze nabycia/objęcia znaczącego pakietu (rozporządzenie ministra finansów z dnia 20 sierpnia 2010 r. w sprawie dokumentów załączanych do zawiadomień o zamiarze nabycia albo objęcia akcji lub praw z akcji banku krajowego lub o zamiarze stania się podmiotem dominującym banku krajowego – Dz. U. Nr 161, poz. 1081; rozporządzenie ministra finansów z dnia 20 sierpnia 2010 r. w sprawie dokumentów załączanych do zawiadomień o zamiarze nabycia albo objęcia akcji lub praw z akcji krajowego zakładu ubezpieczeń lub o zamiarze stania się podmiotem dominującym krajowego zakładu ubezpieczeń – Dz. U. Nr 161, poz. 1082; rozporządzenia ministra finansów z 20 sierpnia 2010 r. w sprawie dokumentów załączanych do zawiadomień o zamiarze nabycia albo objęcia akcji lub praw z akcji towarzystwa funduszy inwestycyjnych lub o zamiarze stania się podmiotem dominującym towarzystwa funduszy inwestycyjnych – Dz. U. Nr 161, poz. 1083).

Oczywiście nie jest wyłączone uzupełnienie tychże dokumentów o dodatkowe – tak z inicjatywy strony postępowania, jak i organu. Przepisy natomiast nie określają metodologii oceny dowodów – brak jest sui generis „algorytmów”, przy zastosowaniu których w oparciu o zgromadzone dowody organ nadzoru otrzymywałby wynik postępowania. Obowiązują jedynie ogólne reguły obiektywizmu, logiki, związku przyczynowego, proporcjonalności.

Odnosząc się do drugiego z pytań postawionych w interpelacji, dotyczącego ewentualnego opracowania i opublikowania informacji lub aktu prawnego określającego zbiór kryteriów oceny rękojmi, wskazać należy, że katalog (przynajmniej wstępny) dowodów zawierają wzmiankowane wcześniej rozporządzenia wydane przez ministra finansów. Jeżeli zaś chodzi o metodologię oceny, to brak jest w tym zakresie aktu prawnego – jak już wskazano, obowiązują tutaj ogólne reguły wynikające z kodyfikacji procedury administracyjnej. Istnieją natomiast dokumenty, które mają istotną rolę pomocniczą. I tak w pierwszej kolejności wskazać należy na przyjęte i opublikowane przez operujące na poziomie Unii Europejskiej tzw. komitety trzeciego stopnia (które z dniem 1 stycznia 2011 r. przekształcone zostały w Europejskie Organy Nadzoru) „Wytyczne przy ocenie ostrożnościowej przejęć lub zwiększeń udziałów w sektorze finansowym wymaganej przez Dyrektywę 2007/44/WE” (Guidelines for the prudential assessment of acquisitions and increases in holdings in the financial sector required by Directive 2007/44/EC, dokument dostępny w Internecie poprzez strony Europejskich Organów Nadzoru, m. in.:

stothec/MA-Guidelines.pdf). Dokument ten nie ma charakteru wiążącego, jednakże jego praktyczna doniosłość jest istotna z uwagi na autorytet instytucji, które go opracowały. Na szczeblu krajowym zwrócić należy natomiast uwagę na uchwałę Komisji Nadzoru Finansowego nr 254/2008 z dnia 4 sierpnia 2008 r. w sprawie wytycznych i okoliczności istotnych dla oceny rękojmi kandydatów na członków organów podmiotów nadzorowanych (http://www.knf.gov.pl/Images/uchwala254_2008_tcm75-8651.pdf). Wprawdzie zakres zastosowania uchwały formalnie ogranicza się do zagadnień wskazanych w jej tytule, niemniej – z uwagi na tożsamą przesłankę rękojmi – może ona w drodze analogii być odnoszona także do spraw dotyczących nabywania/obejmowania znaczących pakietów. Uchwała oczywiście nie ma waloru obowiązującego prawa – jest jedynie wskazówką dla adresatów norm prawnych na okoliczność kierunków interpretacji przepisów przez organ nadzoru, a jej celem jest zwiększenie poziomu pewności prawnej po stronie podmiotów nadzorowanych.

Dane statystyczne dotyczące przypadków badania rękojmi od momentu wejścia w życie nowelizacji zawartej w ustawie z dnia 25 czerwca 2010 r. o zmianie ustawy Prawo bankowe, ustawy o działalności ubezpieczeniowej, ustawy o funduszach inwestycyjnych, ustawy o obrocie instrumentami finansowymi oraz ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. Nr 126, poz. 853) przedstawiają się następująco:

— w sektorze bankowym prowadzono 5 postępowań administracyjnych zakończonych decyzją, w których zastosowanie miały przepisy art. 25 i nast. ustawy Prawo bankowe; w żadnym postępowaniu nie stwierdzono braku przesłanki rękojmi dawanej przez podmiot zawiadamiający (art. 25h ust. 2 pkt 1 ustawy) lub osoby, które będą kierować działalnością banku krajowego (art. 25h ust. 2 pkt 2 ustawy); kolejne 3 postępowania są w toku; przed ich zakończeniem nie jest możliwe wypowiedzenie się na temat istnienia lub braku wyżej wymienionej przesłanki;

— w sektorze kapitałowym przeprowadzono i zakończono 6 postępowań dotyczących nabywania/obejmowania akcji towarzystwa funduszy inwestycyjnych – w żadnym z przypadków nie zaistniał fakt uznania przez Komisję Nadzoru Finansowego, iż zawiadamiający nie spełniał przesłanki rękojmi; ponadto na podstawie przepisów ustawy o obrocie instrumentami finansowanymi zakończono 18 postępowań (9 zakończono wydaniem decyzji o niewyrażeniu sprzeciwu względem nabycia lub objęcia akcji lub praw z akcji domu maklerskiego oraz 9 zakończono wydaniem decyzji o umorzeniu postępowania w wyżej wymienionym przedmiocie); do dnia dzisiejszego nie zostało zakończone postępowanie, w którym KNF wydała decyzję o wyrażeniu sprzeciwu, zatem uznano, iż nie została spełniona przesłanka rękojmi;

— w sektorze ubezpieczeniowym wpłynęło 12 zawiadomień o zamiarze nabycia akcji krajowego zakładu ubezpieczeń, w żadnym z rozpatrywanych przypadków nie wystąpił przypadek uznania, iż nie

została spełniona przesłanka rękojmi przez podmiot zawiadamiający o zamiarze nabycia akcji krajowego zakładu ubezpieczeń.

Odpowiadając na ostatnie pytanie zawarte w interpelacji, pragniemy poinformować, iż ustawodawca zobowiązuje Komisję Nadzoru Finansowego również do badania przesłanki dawania rękojmi przez założycieli oraz osoby przewidziane do objęcia stanowisk zarządczych. Przepisami stanowiącymi o powyższym są m.in.: art. 30 ust. 1 pkt 2 Prawa bankowego, art. 98 ust. 1 pkt 4 oraz art. 27 ust. 2 pkt 4 ustawy o działalności ubezpieczeniowej.

Z wyrazami szacunku

Przewodniczący Komisji
Nadzoru Finansowego
Stanisław Kluza

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jana Warzechy**

w sprawie znieczuleń przy porodzie (23310)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Jana Warzechy, przesłaną przy piśmie Pana Marszałka z dnia 5 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23310/11, w sprawie znieczuleń przy porodzie, uprzejmie informuję, że ból porodowy jest zjawiskiem fizjologicznym o złożonym mechanizmie, a każda z rodzących kobiet reaguje na ten stan odmiennie, nie tylko w sferze somatycznej, ale i psychoemocjonalnej. Łagodzenie bólu porodowego stanowi jeden z elementów świadczenia zdrowotnego definiowanego jako poród – należy przy tym zaznaczyć, że łagodzenie bólu porodowego obejmuje wszystkie metody, których skuteczność została udowodniona naukowo. Decyzja o sposobie prowadzenia porodu, w tym także zastosowania znieczulenia będącego elementem świadczenia, należy do lekarza. Wiąże się to z przepisem art. 4 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty (t. j. Dz. U. z 2005 r. Nr 226, poz. 1943), który stanowi, że lekarz ma obowiązek wykonywać zawód, zgodnie ze wskazaniami aktualnej wiedzy medycznej, dostępnymi mu metodami i środkami zapobiegania, rozpoznawania i leczenia chorób, zgodnie z zasadami etyki zawodowej oraz należytą starannością. Zgodnie z postanowieniami art. 34 ust. 1 i 2 wymienionej ustawy „lekarz może wykonać zabieg operacyjny albo zastosować metodę leczenia lub diagnostyki stwarzającą podwyższone ryzyko dla pacjenta, po uzyskaniu jego pisemnej zgody. Przed wyrażeniem zgody przez pa-

cjenta w sytuacji, o której mowa w ust. 1, lekarz ma obowiązek udzielenia mu informacji zgodnie z art. 31". Przywołany art. 31 ust. 1 ustawy stanowi, że: „Lekarz ma obowiązek udzielać pacjentowi lub jego ustawowemu przedstawicielowi przystępnej informacji o jego stanie zdrowia, rozpoznaniu, proponowanych oraz możliwych metodach diagnostycznych, leczniczych, dających się przewidzieć następstwach ich zastosowania albo zaniechania, wynikach leczenia oraz rokowaniu”. Tak więc, zgodnie z postanowieniami ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentyisty, lekarz podejmuje decyzję o wyborze odpowiedniej metody postępowania leczniczego w oparciu o stwierdzone wskazania i ewentualne następstwa zastosowanej metody. Zgodnie z postanowieniami art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta (Dz. U. z 2009 r. Nr 52, poz. 417, z późn. zm.) pacjent ma prawo do uzyskania od lekarza przystępnej informacji o proponowanych oraz możliwych metodach diagnostycznych i leczniczych, a także dających się przewidzieć następstwach ich zastosowania albo zaniechania, wynikach leczenia oraz rokowaniu.

W odniesieniu do postulatu dotyczącego zapewnienia bezpłatnego znieczulenia porodu informuję, że znieczulenie – w tym znieczulenie zewnątrzoponowe – może być sfinansowane w ramach grupy N01, jeżeli decyzję o zastosowaniu tego znieczulenia podejmie lekarz. Zgodnie z postanowieniami rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia szpitalnego (Dz. U. Nr 140, poz. 1143, z późn. zm.) poród jest świadczeniem gwarantowanym. W związku z tym bezpłatne są wszystkie procedury medyczne związane z udzieleniem tego świadczenia. Na podstawie wyjaśnień uzyskanych z Narodowego Funduszu Zdrowia informuję, że do końca pierwszego półrocza 2008 r., tak jak we wcześniejszych latach, przeprowadzanie znieczulenia porodu finansowane było wyłącznie ze wskazań medycznych w ramach świadczenia 5.06.00.0000248 – znieczulenie porodu z wyceną 30 pkt (ok. 350 zł). Od lipca 2008 r. wprowadzono finansowanie w oparciu o katalog JPG, a koszt znieczulenia zewnątrzoponowego do porodu został włączony w wycenę grupy N01 – Poród, która uzyskała wycenę 33 pkt (ok. 1680 zł). Należy jednocześnie wskazać, iż w ramach tej samej procedury rozliczane są również zabiegi operacyjnego ukończenia ciąży na drodze cięcia cesarskiego. Tak więc zgodnie z przytoczonymi wyjaśnieniami znieczulenie porodu jest finansowane ze środków Narodowego Funduszu Zdrowia.

Pragnę również poinformować, że istnieje szereg sprawdzonych metod walki z bólem, niewymagających podejmowania działań inwazyjnych. Zgodnie z „Rekomendacjami Polskiego Towarzystwa Ginekologicznego dotyczącymi postępowania przeciwbólowego w ginekologii położnictwie w części II: Leczenie bólu u kobiet ciężarnych, rodzących oraz w porożu” (publ.: Ginekol. Pol. 2008, 79, 567–577), „schematy

leczenia bólu w położnictwie powinny umożliwiać lekarzowi indywidualizację postępowania terapeutycznego i opierać się na zastosowaniu skutecznych i bezpiecznych metod, zarówno nefarmakologicznych, jak i wykorzystujących środki analgetyczne”. W przytoczonych rekomendacjach przedstawiono szereg uznanych metod postępowania przeciwbólowego, wśród których występuje również znieczulenie zewnątrzoponowe. Zgodnie z naszym stanowiskiem, osoba sprawująca opiekę nad rodzącą powinna przedstawić jej pełną informację o nefarmakologicznych i farmakologicznych metodach łagodzenia bólów porodowych. W oparciu o przekazane informacje osoba prowadząca poród oraz kobieta rodząca powinny wspólnie dokonać wyboru najwłaściwszej w danej sytuacji metody łagodzenia bólu porodowego. Decyzje w tej sprawie, w tym terapia przeciwbólowa prowadzona przez lekarza prowadzącego poród, mogą być modyfikowane odpowiednio do sytuacji zdrowotnej ciężarnej i jej potrzeb podczas trwania porodu.

Uprzejmie informuję, że stanowisko Ministerstwa Zdrowia w sprawie pobierania dodatkowych opłat za znieczulenie porodu, jak również podejmowania decyzji o sposobie prowadzenia porodu jest niezmiennie. Jednakże wychodząc naprzeciw oczekiwaniom społecznym, kierownictwo Ministerstwa Zdrowia podjęło decyzję o konieczności opracowania zasad postępowania medycznego w przypadku nietolerancji przez kobietę rodzącą bólu porodowego – w zakresie nieobjętym postanowieniami rozporządzenia ministra zdrowia w sprawie standardów postępowania oraz procedur medycznych przy udzielaniu świadczeń zdrowotnych z zakresu opieki okołoporodowej sprawowanej nad kobietą w okresie fizjologicznej ciąży, fizjologicznego porodu, porożu oraz opieki nad noworodkiem. W dniu 21 czerwca br. zakończyła prace grupa robocza do spraw opracowania zasad postępowania medycznego w zakresie łagodzenia bólu porodowego, składająca się ze specjalistów w dziedzinie położnictwa i ginekologii oraz anestezjologii i intensywnej terapii. Grupa ta opracowała model opieki nad kobietą rodzącą, zawarty w dokumencie pn.: „Zasady postępowania medycznego w łagodzeniu bólu porodowego”. Dokument ten został zaakceptowany przez kierownictwo Ministerstwa Zdrowia w dniu 12 lipca br., z rekomendacją podjęcia prac mających na celu nadanie tym zasadom charakteru normatywnego. Prace te zostały podjęte.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 21 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Sławomira Zawislaka**

**w sprawie pilnej potrzeby zmiany przepisów
ustawy z 22 października 2010 r. o zmianie
ustawy o zakładach opieki zdrowotnej (23312)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo wicemarszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 5 lipca 2011 r. (SPS-023-23312/11), przy którym przekazano interpelację pana posła Sławomira Zawislaka w sprawie pilnej potrzeby zmiany przepisów ustawy z dnia 22 października 2010 r. o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 230, poz. 1507), uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień w sprawie.

Mocą art. 1 pkt 3 ww. ustawy uchylony został przepis art. 59a ustawy z 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89, z późn. zm.). W jego miejsce uchwalono przepis o ściśle określonym czasie obowiązywania (do dnia 31 grudnia 2012 r.), którego podstawowym celem było wprowadzenie mechanizmów sprzyjających ograniczaniu dysproporcji w wysokości wynagrodzeń dwóch najbardziej istotnych dla funkcjonowania systemu ochrony zdrowia grup zawodowych, tj. grupy pielęgniarek i lekarzy. Podkreślić należy, iż już na etapie prac legislacyjnych w ramach konsultacji społecznych były zgłaszane uwagi i zastrzeżenia do art. 2, które jednak nie zostały uwzględnione przez Sejm RP. Na dzień dzisiejszy, z uwagi na charakter przepisów omawianej ustawy oraz ściśle określony czas ich obowiązywania, nie przewiduje się podejmowania prac nad ich nowelizacją.

Jednocześnie należy wskazać, że art. 2 ustawy o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej jest przepisem szczególnym w stosunku do przepisów Kodeksu pracy nakazujących równe traktowanie pracowników w zakresie wynagradzania, a jak wynika z art. 5 K.p., jeżeli stosunek pracy określonej kategorii pracowników regulują przepisy szczególne, przepisy kodeksu stosuje się w zakresie nieuregulowanym tymi przepisami. W świetle powyższego, ustanowione w art. 2 ustawy o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej, uprzywilejowanie grupy zawodowej pielęgniarek i położnych w stosunku do pozostałych grup pracowników samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej nie może być traktowane jako naruszenie zasady równego traktowania.

Odnosząc się do podnoszonej w interpelacji kwestii stosowania ustawy o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej do pracowników stacji pogotowia ratunkowego, należy podkreślić, że zawierane z Narodowym Funduszem Zdrowia umowy na wykonywanie zadań zespołów ratownictwa medycznego nie mogą być utożsamiane z umowami o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, o których mowa w art. 136

ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.). Z kolei jedną z podstawowych przesłanek podwyższenia wynagrodzeń, o którym mowa w art. 2 ustawy z 22 października 2010 r., jest wzrost kwoty zobowiązania, o której mowa w art. 136 ustawy o świadczeniach.

Zgodnie z art. 49 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 191, poz. 1410, z późn. zm.), wojewoda powierza dyrektorowi właściwego oddziału wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia przeprowadzenie postępowania o zawarcie umów z dysponentami zespołów ratownictwa medycznego na wykonywanie zadań zespołów ratownictwa medycznego, zawieranie, rozliczanie i kontrole wykonywania tych umów. Dyrektor oddziału wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia zawiera umowy, o których mowa w zdaniu poprzednim, na podstawie wojewódzkiego planu działania systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne sporządzonego przez wojewodę oraz w ramach środków przewidzianych w budżecie państwa, w części, której dysponentem jest wojewoda, ujętych w planie finansowym Narodowego Funduszu Zdrowia. Podkreślić należy, że do postępowania w sprawie zawarcia umów z dysponentami zespołów ratownictwa medycznego na wykonywanie zadań zespołów ratownictwa medycznego, ich zawierania, rozliczenia i kontroli ustawa o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych znajduje jedynie odpowiednie zastosowanie.

Podsumowując, należy wskazać, że dyrektorzy oddziałów wojewódzkich Narodowego Funduszu Zdrowia przeprowadzają postępowania o zawarcie umów z dysponentami zespołów ratownictwa medycznego na wykonywanie zadań zespołów ratownictwa medycznego, w granicach stosownych porozumień zawartych z wojewodami oraz w ramach środków zagwarantowanych w budżecie państwa w części, których dysponentami są poszczególni wojewodowie. Umowy zawierane przez NFZ w imieniu i na rzecz wojewody nie są jednak umowami w rozumieniu art. 136 pkt 5 ustawy o świadczeniach, a tym samym nie znajduje do nich zastosowania art. 2 ustawy o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej.

Natomiast z pewnością przepis art. 2 ma zastosowanie do umów zawartych przez samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej na świadczenia opieki zdrowotnej udzielane przez szpitalne oddziały ratunkowe oraz jednostki organizacyjne szpitali wyspecjalizowane w zakresie udzielania świadczeń zdrowotnych niezbędnych dla ratownictwa medycznego, o których mowa w art. 47 ustawy o PRM.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 1 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Grzegorza Roszaka
w sprawie gminnych ewidencji zabytków
(23314)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Grzegorza Roszaka z dnia 5 lipca 2011 r., zn. SPS-023-23314/11, w sprawie gminnej ewidencji zabytków uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Ustawa z dnia 18 marca 2010 r. o zmianie ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 75, poz. 474) w istotnym zakresie zmodyfikowała system ewidencjonowania zabytków. W nowym stanie prawnym szczególne znaczenie zostało nadane ewidencjom prowadzonym na poziomie gmin przez ich organy wykonawcze. Z dniem wejścia w życie ustawy decyzje i akty planowania przestrzennego dotyczące zabytków włączonych do gminnych ewidencji zabytków podlegają uzgodnieniu z wojewódzkim konserwatorem zabytków. Zmianie uległ również zakres danych utrwalanych i następnie ujawnianych w gminnych ewidencjach zabytków. Wspólnoty lokalne uzyskały ograniczoną samodzielność w kształtowaniu polityki ochrony zabytków na podległym im terenie dzięki temu, że mają wpływ na zawartość prowadzonych przez nie gminnych ewidencji zabytków. W związku z wejściem w życie ustawy z dnia 18 marca 2010 r. wprowadzone zostały jednolite dla całego kraju wzory kart ewidencyjnych i adresowych. Ponieważ ww. zmiany w zakresie zasad i sposobu prowadzenia ewidencji mają charakter systemowy, ustawodawca zdecydował o przedłużeniu terminu na założenie gminnych ewidencji zabytków, określonego pierwotnie w art. 143 ust. 1 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. Nr 162, poz. 1568, z późn. zm.). Założenie gminnych ewidencji zabytków, stosownie do treści art. 6 w zw. z art. 7 ustawy z dnia 18 marca 2010 r. ma nastąpić najpóźniej do 5 grudnia 2012 r. Warto nadmienić, że do czasu założenia gminnych ewidencji zabytków ich rolę pełnią wykazy zabytków sporządzone przez wojewódzkich konserwatorów zabytków, przekazane wójtom, burmistrzom i prezydentom miast oraz starostom.

Rozwierając obawy pana posła o stan niepewności związany z realizowaniem inwestycji na terenach, które nie mają dotychczas urządzonych gminnych ewidencji zabytków, uważam za stosowne podkreślić, że kompetencje wojewódzkich konserwatorów zabytków do współdecydowania o zagospodarowaniu terenu czy rozwiązaniach architektoniczno-budowlanych powstają dopiero z chwilą objęcia danego zabytku jedną z form ochrony zabytków lub wpisem do gminnej ewidencji zabytków. Zabytkowy charakter obsza-

ru lub obiektu, niepotwierdzony wpisem do rejestru zabytków lub włączeniem jego karty do gminnej ewidencji zabytków, nie rodzi po stronie organów konserwatorskich żadnych uprawnień w postępowaniach prowadzonych na podstawie przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz prawa budowlanego. Dlatego też należy przyjąć, iż brak gminnych ewidencji zabytków nie kształtuje w sposób niekorzystny sytuacji inwestorów.

Odnosząc się do zastrzeżeń pana posła dotyczących skuteczności ochrony zabytków ujętych w gminnej ewidencji zabytków w przypadku zastosowania procedury zgłoszenia robót budowlanych, uprzejmie wyjaśniam. Część przedstawicieli doktryny konserwatorskiej krytycznie wyraża się o możliwości klasyfikowania zabytków ze względu ich znaczenie dla dziedzictwa, mimo to osobiście uważam, że w obrębie zabytkowego zasobu należy wyróżnić obiekty przedstawiające szczególną wartość dla dziedzictwa kulturowego i objąć je ścisłą ochroną konserwatorską. Możliwość takiej ochrony daje wpisanie danego zabytku do rejestru zabytków. Konsekwencją tego wpisu jest to, że każde działanie, które mogłyby prowadzić do naruszenia substancji lub zmiany jego wyglądu, wymaga pozwolenia wojewódzkiego konserwatora zabytków. Odpowiednio mniejszy zakres ochrony związany jest z włączeniem zabytku do gminnej ewidencji zabytków (niepołączonym z wpisem do rejestru zabytków). Włączenie do gminnej ewidencji zabytków stanowi odpowiednią postać ochrony dla zabytków o mniejszym znaczeniu dla dziedzictwa kulturowego. Ograniczone kompetencje wojewódzkich konserwatorów zabytków w stosunku do zabytków włączonych do gminnej ewidencji jest rozwiązaniem proporcjonalnym. W procedurze zgłoszenia robót budowlanych załatwiane są sprawy o niewielkiej skali zamierzeń, które nie mają wpływu na charakterystyczne parametry budynków. W tym kontekście poziom ochrony zabytków znajdujących się w gminnej ewidencji zabytków uważam za wystarczający. Warto dodać, że jeżeli wartość zabytkowa obiektu jest znaczna, to nic nie stoi na przeszkodzie, by wojewódzki konserwator zabytków poprzez wpis do rejestru zabytków stworzył sobie kompetencje do decydowania o wszelkich przekształceniach takiego zabytku.

Sekretarz stanu
Piotr Żuchowski

Warszawa, dnia 27 czerwca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła Grzegorza Roszaka****w sprawie wątpliwości dotyczących sposobu
określania przez rady gmin wysokości opłaty
za pobyt dziecka w żłobku oraz maksymalnej
wysokości opłaty za wyżywienie (23315)**

Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 5 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23315/11, dotyczące interpelacji posła Grzegorza Roszaka w sprawie wątpliwości dotyczących sposobu określania przez rady gmin wysokości opłaty za pobyt dziecka w żłobku oraz maksymalnej opłaty za wyżywienie, uprzejmie informuję.

Zgodnie z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 (Dz. U. Nr 45, poz. 235) wysokość opłaty za pobyt dziecka w żłobku lub klubie dziecięcym oraz u dziennego opiekuna, opłatę za przebywanie dziecka w żłobku powyżej 10 godzin oraz maksymalną opłatę za wyżywienie ustala podmiot, który żłobek utworzył. W stosunku do żłobków gminnych wysokość opłat ustala rada gminy w drodze uchwały.

Natomiast art. 59 ust. 2 ustawy pozwala na podjęcie uchwały przez radę gminy, w której to uchwałę rada gminy może określić warunki częściowego lub całkowitego zwolnienia od ponoszenia opłat.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy żłobek i klub dziecięcy działa na podstawie statutu. Art. 11 ust. 2 pkt 4 ustawy stanowi, że podmiot, który utworzył żłobek lub klub dziecięcy, określa m.in. zasady ustalania opłat za pobyt i wyżywienie w przypadku nieobecności dziecka w żłobku lub klubie dziecięcym. Wysokość ustalanych opłat za pobyt dziecka w żłobku lub klubie dziecięcym powinna cechować ekwiwalentność świadczeń, jednakże ustalenie opłat za godzinę pobytu dziecka, jak ma to miejsce w przypadku przedszkoli, wydaje się niezasadne.

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 30 listopada 2010 r., sygn. I OSK 950/10, zwrócił uwagę na utrwalone orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego odnoszące się do charakteru prawnego przewidzianych różnego rodzaju przepisami prawa opłat. W uzasadnieniu wyroku z dnia 17 stycznia 2006 r., sygn. akt U 6/04, Trybunał Konstytucyjny wskazał, że opłata charakteryzuje się cechami podobnymi do podatku, z tym że w przeciwieństwie do podatków, jest świadczeniem ekwiwalentnym.

W literaturze przedmiotu (zob. B. Brzeziński, Prawo podatkowe – zarys wykładu, Toruń 1995, s. 20) wskazano, że opłata, podobnie jak podatek, jest świadczeniem pieniężnym, ogólnym, bezzwrotnym, przymusowym; cechą charakterystyczną odróżniającą opłatę od podatku jest jednak jej odpłatność (podatek jest świadczeniem nieodpłatnym), tzn. że w zamian za opłatę podmiot ją uiszczający ma prawo żądać usługi, towaru lub działania ze strony organu

publicznego. Opłaty pobierane są bowiem w związku z wyraźnie wskazanymi usługami i czynnościami organów państwowych lub samorządowych dokonywanymi w interesie konkretnych podmiotów. Stanowią zatem swoistą zapłatę za uzyskanie zindywidualizowanego świadczenia oferowanego przez podmiot prawa publicznego. W klasycznej postaci opłaty odznaczają się pełną ekwiwalentnością. Oznacza to, że wartość świadczenia administracyjnego odpowiada wysokości pobranej opłaty, co odróżnia je od podatków i innych danin publicznych. Opłaty publiczne pobierane są zawsze w związku z określonym, konkretnym działaniem organów państwa (samorządu terytorialnego). Jeżeli opłata pobierana jest w wysokości usługi, może zawierać pewne cechy ceny, jeżeli zaś jest świadczeniem pobieranym w wysokości znacznie wyższej niż wartość faktycznie świadczonej usługi, nabywa cechy podatku.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w świetle przytoczonych przepisów i udzielonych wyjaśnień nie wydaje się zasadne podejmowanie prac legislacyjnych w celu doprecyzowania przepisów odnośnie do ustalania opłat za pobyt i wyżywienie dziecka w żłobku, klubie dziecięcym lub u dziennego opiekuna.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 29 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Grzegorza Roszaka****w sprawie konieczności nowelizacji art. 215
ustawy o gospodarce nieruchomościami (23316)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo Pana Marszałka z dnia 5 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23316/11, w sprawie interpelacji pana posła Grzegorza Roszaka dotyczącej konieczności nowelizacji art. 215 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami wynikającej z orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 czerwca 2011 r., sygn. akt SK 41/09, uprzejmie przedstawiam informacje w tym zakresie.

Odpowiadając na pierwsze pytanie pana posła, uprzejmie informuję, że przedmiotem kontroli Trybunału Konstytucyjnego w sprawie o sygn. SK 41/09 był przepis art. 215 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651, ze zm.). Jako wzorce kontroli w powyższej sprawie wskazano art. 2, art. 21 ust. 2, art. 31 ust. 3, art. 32, art. 64 ust. 2 oraz art. 77 ust. 1 Konstytucji RP. Zgodnie z dyspozycją art. 215

ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami przepisy dotyczące odszkodowania za wywłaszczone nieruchomości stosuje się odpowiednio do domu jednorodzinnego, jeżeli przeszedł on na własność państwa po dniu 5 kwietnia 1958 r., oraz do działki, która przed dniem wejścia w życie dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy mogła być przeznaczona pod budownictwo jednorodzinne, jeżeli poprzedni właściciel bądź jego następcy prawni zostali pozbawieni faktycznej możliwości władania nią po dniu 5 kwietnia 1958 r. W ramach przyznanego odszkodowania poprzedni właściciel bądź jego następcy prawni mogą otrzymać w użytkowanie wieczyste działkę pod budowę domu jednorodzinnego.

Trybunał Konstytucyjny po rozpoznaniu skargi konstytucyjnej uznał, że przepis art. 215 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami w zakresie, w jakim pomija stosowanie jej przepisów dotyczących odszkodowań za wywłaszczone nieruchomości w odniesieniu do nieruchomości innych niż stanowiące domy jednorodzinne lub o przeznaczeniu pod zabudowę jednorodzinną jest niezgodny z art. 64 ust. 2 w związku z art. 32 ust. 1 oraz w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP. Należy podkreślić, że ww. przepis powtarza treść nieobowiązującego art. 83 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz. U. z 1991 r. Nr 30, poz. 127, ze zm.), który z kolei stanowił powtórzenie art. 53 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (Dz. U. Nr 17, poz. 70, ze zm.). W założeniu ustawodawcy regulacje te stanowiły swoistą, alternatywną w stosunku do regulacji tzw. dekretu warszawskiego, drogę do uzyskania odszkodowania przez właścicieli domów jednorodzinnych i działek budowlanych przeznaczonych pod budowę domu jednorodzinnego w przypadku pozbawienia ich faktycznej możliwości władania tymi nieruchomościami po dniu 5 kwietnia 1958 r. W przypadku budynków innych niż domy jednorodzinne oraz działek przeznaczonych pod budownictwo inne niż jednorodzinne ustawodawca postanowił nie wprowadzać odmiennych zasad przyznania odszkodowania od określonych w dekrecie. Przepisy te nie miały stanowić jedynej i pełnej regulacji roszczeń wszystkich byłych właścicieli nieruchomości warszawskich, bowiem z założenia ustawy powyższe normowały zasady i tryb wywłaszczania nieruchomości, natomiast przepisy dekretu stanowiły o nacjonalizacji majątku w granicach administracyjnych m.st. Warszawy.

Należy w tym miejscu podkreślić, że w sprawie skutków powyższego wyroku wypowiedział się minister skarbu państwa, który jest właściwy w zakresie reprivatyzacji obejmującej także badaną przez Trybunał Konstytucyjny tematykę odszkodowania za niektóre nieruchomości warszawskie. W piśmie do marszałka Sejmu RP z dnia 5 lipca 2011 r., znak: DRiR-IO-0560-25/11, minister skarbu państwa stwierdził, że „wyrok nie skutkuje utratą mocy obowiązującej

art. 215 ust. 2 ww. ustawy ani ustanowieniem nowej normy prawnej. Zobowiązuje on natomiast ustawodawcę do ustanowienia regulacji prawnych niezbędnych do realizacji norm konstytucyjnych, co może skutkować albo przygotowaniem kompleksowej regulacji w tym zakresie, albo zmianą art. 215 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami”. Minister poinformował także o prowadzonych pracach legislacyjnych zmierzających do regulacji tematyki gruntów warszawskich, a mianowicie o pracach nad ustawą o świadczeniach pieniężnych przyznawanych niektórym osobom, których dotyczyły procesy nacjonalizacji, jak również o projekcie aktu obejmującego tematykę gruntów warszawskich przygotowanego przez prezydenta miasta stołecznego Warszawy, wykonującego kompetencje organu badającego prawidłowość przejęcia gruntów w trybie dekretu o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy. Jednocześnie minister skarbu państwa podkreślił, że „Trybunał Konstytucyjny na mocy ww. orzeczenia zobowiązał ustawodawcę do usunięcia stwierdzonej niezgodności. Podczas rozprawy zarówno sędziowie Trybunału Konstytucyjnego, jak i poseł sprawozdawca pan Witold Pahl uznali zgodnie, iż ww. inicjatywa leży w gestii parlamentu”.

Natomiast zdaniem Trybunału Konstytucyjnego „sprawa dotyczy materii skomplikowanej pod względem faktycznym i prawnym. (...) W tym świetle nie budzi wątpliwości, że ustawodawcy potrzebny jest odpowiednio długi czas na dokonanie stosownych zmian będących konsekwencją niniejszego wyroku. Do ustawodawcy należy decyzja, czy zmiany powinny ograniczyć się do ustanowienia przepisów usuwających orzeczoną niekonstytucyjność, czy też wskazana byłaby regulacja kompleksowa, całościowo obejmująca problematykę nieruchomości warszawskich utraconych na podstawie dekretu warszawskiego”. Dodatkowo Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że przyjęta przez ustawodawcę zasada uregulowania odszkodowań dla wszystkich byłych właścicieli nieruchomości warszawskich nie musi polegać na przyjęciu zasady pełnego odszkodowania, jak ma to miejsce w regulacji art. 215 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Należy także przytoczyć, że w zdaniu odrębnym do wyroku pani sędzia Małgorzata Pyziak-Szafnicka stwierdziła, iż „orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego stwierdzające niekonstytucyjność pominięcia legislacyjnego nie tworzą norm, lecz tylko powinność uchwalenia przez ustawodawcę odpowiednich przepisów. Z takich orzeczeń wynika jednak zwykle jednoznaczna wskazówka dla ustawodawcy co do treści tych przepisów. Wydaje się, że wyrok, którego dotyczy zdanie odrębne, takiej wskazówki nie zawiera”. Mając na uwadze powyższe, decyzja, w jaki sposób omawiany wyrok zostanie zrealizowany, pozostaje po stronie parlamentu, na co wskazywał również minister skarbu państwa w przytoczonym powyżej piśmie z dnia 5 lipca 2011 r.

Natomiast odnosząc się do drugiego pytania pana posła w sprawie możliwości dochodzenia roszczeń

przez właścicieli kamienic, pragnę uprzejmie poinformować, że w tym zakresie mają zastosowanie dotychczasowe regulacje zawarte w art. 215 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Pragnę bowiem zauważyć, na co wskazał także Trybunał Konstytucyjny, że „wyrok, wskazując niekonstytucyjność (...) pominięcia, nie wywołuje samoistnie skutków, o których mowa w art. 190 ust. 4 konstytucji. Nie pozwala tym samym na uczynienie zadość roszczeniom skarżących. Aby skarżący zrealizowali swe prawa, potrzebna jest interwencja ustawodawcy, polegająca na wprowadzeniu do porządku prawnego przepisu, który usunąłby niekonstytucyjne pominięcie w art. 215 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami”.

Przekazując Panu Marszałkowi powyższe informacje dotyczące przepisu art. 215 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami, wyrażam nadzieję, że stanowią one wyczerpujące i pełne wyjaśnienie kwestii skutków wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 czerwca 2011 r. dotyczącego tej regulacji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Grzegorza Roszaka**

**w sprawie propozycji zmiany ustawy
Kodeks karny wykonawczy (23317)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Grzegorza Roszaka w sprawie propozycji zmiany ustawy Kodeks karny wykonawczy, przesłaną pismem z dnia 5 lipca 2011 r., nr SPS-023-23317/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Autor interpelacji przedstawiając zagadnienie dotyczące propozycji wprowadzenia do Kodeksu karnego wykonawczego przepisu umożliwiającego korzystanie przez skazanych z samoinkasujących aparatów telefonicznych na koszt odbiorcy, powołuje się na postulaty zawarte w piśmie rzecznika praw obywatelskich skierowanym do ministra sprawiedliwości dotyczącym tożsamej problematyki.

Zgodnie z treścią art. 105b § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr 90, poz. 557, z późn. zm.) skazany ma prawo korzystać, na własny koszt, z samoinkasującego aparatu telefonicznego, natomiast § 2 tego artykułu stanowi, iż w uzasadnionych wypadkach dyrektor zakładu karnego może zezwolić skazanemu na skorzystanie

z innego, niż określony w § 1, aparatu na koszt abonentą lub skazanego, a jeżeli skazany nie posiada środków pieniężnych – na koszt zakładu karnego.

Przepisy te zostały dodane do Kodeksu karnego wykonawczego na mocy art. 1 pkt 65 ustawy z dnia 24 lipca 2003 r. o zmianie ustawy Kodeks karny wykonawczy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 142, poz. 1380), która w powyższym zakresie weszła w życie z dniem 1 września 2003 r.

Korzystanie przez skazanych z samoinkasujących aparatów telefonicznych, na podstawie obowiązujących przepisów, w zasadzie nie jest ograniczone w żadnym z typów zakładów karnych, z tym że rozmowy skazanych w zakładach karnych typu zamkniętego podlegają kontroli administracji zakładu karnego (art. 90 pkt 9 K.k.w.).

Ograniczenia w korzystaniu z samoinkasujących aparatów telefonicznych wynikają z zastosowania kary dyscyplinarnej (art. 143 § 3 pkt 1 K.k.w.) lub zaistnienia sytuacji wyjątkowej, związanej ze szczególnymi względami sanitarnymi, zdrowotnymi albo poważnym zagrożeniem bezpieczeństwa lub porządku, w której dyrektor zakładu karnego lub areszt śledczego może na czas określony wstrzymać lub ograniczyć m.in. korzystanie z samoinkasujących aparatów telefonicznych (art. 105b § 3 K.k.w., art. 247 § 1 K.k.w.).

Wykładnia językowa art. 105b § 1 K.k.w. prowadzi do jednoznacznego i oczywistego wniosku, że skazany ma prawo do korzystania z samoinkasującego aparatu telefonicznego jedynie na własny koszt.

Minister sprawiedliwości w odpowiedzi na pismo rzecznika praw obywatelskich z dnia 21 czerwca 2011 r., nr RPO-659550-II-704.2/10/MK, o którym mowa w interpelacji, podzielił stanowisko rzecznika w części dotyczącej wagi i znaczenia z resocjalizacyjnego punktu widzenia uprawnienia skazanego do podtrzymywania kontaktów ze światem zewnętrznym, w tym z rodziną i osobami najbliższymi, za pomocą rozmowy telefonicznej. Stwierdził ponadto, że rozważania dotyczące ewentualnego zainicjowania procesu legislacyjnego w zakresie zmiany art. 105b § 1 K.k.w. będą mogły być prowadzone po uprzednim wnikliwym ustaleniu wszelkich kwestii dotyczących możliwości technicznych związanych z uruchomieniem w samoinkasujących aparatach telefonicznych znajdujących się w jednostkach penitencjarnych funkcji pozwalającej na nawiązanie rozmowy telefonicznej przez skazanych również na koszt rozmówcy, za jego uprzednią zgodą.

Stanowisko przedstawione w odpowiedzi na pismo rzecznika praw obywatelskich pozostaje w pełni aktualne.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 1 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Pięty
oraz grupy posłów**

**w sprawie możliwości przekształcania
działalności gospodarczej w spółkę kapitałową
w przypadku prowadzenia przez lekarza
działalności gospodarczej, jeśli prowadzi on
również indywidualną praktykę lekarską
w ramach odrębnego zakładu (23318)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 5 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23318/11, przekazującego interpelację posła Jarosława Pięty i grupy posłów w sprawie możliwości przekształcenia działalności gospodarczej w spółkę kapitałową w przypadku prowadzenia przez lekarza działalności gospodarczej, w ramach której prowadzi on również indywidualną praktykę lekarską jako odrębny zakład, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Formy wykonywania zawodu lekarza i lekarza dentystry określa od dnia 1 lipca br. ustawa z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. Nr 112, poz. 654), która zastąpiła ustawę z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89, z późn. zm.).

Zgodnie z postanowieniami art. 5 ustawy o działalności leczniczej lekarze mogą wykonywać swój zawód w ramach działalności leczniczej na zasadach określonych w odrębnych przepisach, po wpisaniu do rejestru podmiotów wykonujących działalność leczniczą. Te odrębne przepisy to w stosunku do lekarzy ustawa z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentystry (Dz. U. z 2008 r. Nr 136, poz. 857).

Zgodnie z art. 50 ust. 1 i 50a ust. 1 ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentystry (te przepisy obowiązują jeszcze do dnia 31 grudnia 2011 r.), lekarz może prowadzić działalność zawodową w formie: indywidualnej praktyki lekarskiej, indywidualnej specjalistycznej praktyki lekarskiej, indywidualnej praktyki lekarskiej lub indywidualnej specjalistycznej praktyki lekarskiej wyłącznie w miejscu wezwania lub grupowej praktyki lekarskiej bądź grupowej specjalistycznej praktyki lekarskiej.

Mając na uwadze powyższy przepis, należy stwierdzić, iż indywidualna praktyka lekarska (wymieniona w interpelacji) jest tylko jedną z wielu możliwych form wykonywania zawodu lekarza, to też zmiany legislacyjne ograniczające się wyłącznie do tej formy wykonywania zawodu lekarza prowadziłyby do dyskryminacji lekarzy wykonujących zawód, np.: w formie indywidualnej specjalistycznej praktyki lekarskiej.

Wykonywanie zawodu lekarza w ramach wymienionych praktyk lekarskich jest działalnością regulowaną w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r.

Nr 220, poz. 1447, z późn. zm.). Oznacza to, że zgodnie z art. 64 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej praktyki mogą być wykonywane dopiero po spełnieniu szczególnych warunków określonych odrębnymi przepisami prawa, w tym przypadku przepisami art. 50 i 50a ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentystry i po uzyskaniu wpisu w rejestrze działalności regulowanej. Z powyższego wynika, iż lekarze rejestrujący praktyki są przedsiębiorcami w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

Indywidualna praktyka lekarska może być wykonywana jedynie w formie jednoosobowej działalności gospodarczej po uzyskaniu wpisu w ewidencji działalności gospodarczej i w rejestrze działalności regulowanej. Wyraźnie wskazuje to na brak możliwości przekształcenia ustawowo określonej formy wykonywania tej działalności w spółkę prawa handlowego. Natomiast grupowa praktyka lekarska może być wykonywana jedynie w formie spółki cywilnej, spółki jawnej lub partnerskiej, po uzyskaniu odpowiednio wpisu w ewidencji działalności gospodarczej (wspólnicy spółki) lub rejestracji w Krajowym Rejestrze Sądowym (spółka jawna lub partnerska) oraz wpisu w rejestrze działalności regulowanej. Z uwagi na fakt, iż wykonywanie zawodu lekarza (zawodu zaufania publicznego) ma charakter osobisty, lekarz – przedsiębiorca wykonujący indywidualną praktykę lekarską musi liczyć się z pewnymi ograniczeniami swobody działalności gospodarczej. Choć przepisy prawa bezpośrednio nie zabraniają lekarzom prowadzenia w ramach jednego wpisu do ewidencji działalności gospodarczej kilku rodzajów działalności – oprócz praktyki lekarskiej (na co wskazuje casus zawarty w interpelacji) – to jednak zasady wykonywania zawodu lekarza, określone w ustawie o zawodach lekarza i lekarza dentystry, oraz zasady etyki lekarskiej wskazują, iż wykonywanie praktyki lekarskiej nie powinno być łączone z innym rodzajem działalności gospodarczej. Zawody lekarza i lekarza dentystry są zaliczane do zawodów zaufania publicznego, o których mowa w art. 17 ust. 1 Konstytucji RP, co oznacza, iż poddane są szczególnej regulacji ich statusu, sposobów nabywania uprawnień czy zasad wykonywania zawodu. Powyższy wywód ma na celu wskazanie, iż wszystkie wyżej powołane przepisy wskazują na wyraźne rozróżnienie pomiędzy prowadzeniem praktyki lekarskiej jako działalności gospodarczej od zwykłej działalności gospodarczej.

W opisanym przez pana posła przypadku w ramach jednego wpisu do ewidencji działalności gospodarczej prowadzona jest zarówno indywidualna praktyka lekarska, jak i inna działalność niezwiązana z medycyną. Główną kwestią wynikającą z interpelacji jest możliwość skorzystania z przekształcenia działalności gospodarczej prowadzonej przez osobę fizyczną w jednoosobową spółkę kapitałową, jaką daje ustawa z dnia 15 września 2000 r. Kodeks spółek handlowych, zmieniona ustawą z dnia 25 marca 2011 r. o ograniczaniu barier administracyjnych dla

obywateli i przedsiębiorców (Dz. U. Nr 106, poz. 622). Przepisy Kodeksu spółek handlowych, które obowiązują od dnia 1 lipca br., przewidują, iż przekształcenie przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną w jednoosobową spółkę kapitałową obejmuje całą działalność przedsiębiorcy (art. 551 § 5, art. 584¹ § 1 Kodeksu spółek handlowych). Nie ma możliwości przekształcenia części formy prowadzonej przez przedsiębiorcę działalności w jednoosobową spółkę kapitałową, tj. tylko jednego rodzaju działalności gospodarczej (tylko jednego PKD) spośród kilku prowadzonych w ramach jednego wpisu do ewidencji działalności gospodarczej. Literalne brzmienie przepisów wyraźnie wskazuje, iż przedsiębiorca przekształcany staje się spółką przekształconą z chwilą wpisu spółki do rejestru. Jednocześnie właściwy organ ewidencyjny z urzędu wykreśla przedsiębiorcę przekształcanego z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (art. 584¹ § 1 Kodeksu spółek handlowych).

Co więcej, w opisanym przez pana posła przypadku nie ma prawnej możliwości na przekształcenie indywidualnej praktyki lekarskiej w jednoosobową spółkę kapitałową, ponieważ taką możliwość wyklucza ustawa o zawodach lekarza i lekarza dentystry i ustawa o działalności leczniczej, które jasno określają formy prawne, w jakich mogą być prowadzone indywidualne czy grupowe praktyki lekarskie. Przepisy te mają charakter szczególny, są podstawą dla wykonywania zawodu lekarza i nie można dokonywać ich zmiany z uwagi na interes pojedynczego przedsiębiorcy.

Nowe przepisy Kodeksu spółek handlowych umożliwiające przekształcenie w jednoosobową spółkę kapitałową są przepisami o charakterze horyzontalnym i tworzą jednakowe uprawnienia dla wszystkich przedsiębiorców. Jednocześnie niektórych przedsiębiorców obowiązują dodatkowe normy wynikające z przepisów szczegółowych, które wyłączają lub ograniczają możliwość stosowania zasad ogólnych wynikających z przepisów horyzontalnych. Taka sytuacja ma miejsce w przypadku opisanym w interpelacji, gdzie pierwszeństwo stosowania mają przepisy o zawodzie lekarza (...) i o działalności leczniczej (...). Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentystry wykonywanie zawodu lekarza polega na udzielaniu przez osobę posiadającą wymagane kwalifikacje, potwierdzone odpowiednimi dokumentami, świadczeń zdrowotnych, w szczególności: badaniu stanu zdrowia, rozpoznawaniu chorób i zapobieganiu im, leczeniu i rehabilitacji chorych, udzielaniu porad lekarskich, a także wydawaniu opinii i orzeczeń lekarskich. Dodatkowo ust. 3 tego samego przepisu precyzuje, iż za wykonywanie zawodu lekarza uważa się także prowadzenie przez lekarza prac badawczych w dziedzinie nauk medycznych lub promocji zdrowia, nauczanie zawodu lekarza lub zatrudnienie w podmiotach zobowiązanych do finansowania świadczeń opieki zdrowotnej ze środków publicznych lub urzędach te podmioty obsługujących, w ra-

mach którego wykonuje się czynności związane z przygotowaniem, organizowaniem lub nadzorem nad udzielaniem świadczeń opieki zdrowotnej.

Cytowane przepisy wyczerpująco określają zakres działalności wykonywanej przez lekarza. Nie ma tu miejsca na inny rodzaj działalności – niezwiązany z medycyną – tak jak to ma miejsce w opisywanym przez pana posła przypadku.

Wobec powyższego nie przewiduję zmian w ustawach o zawodzie lekarza i lekarza dentystry i o działalności leczniczej, zwłaszcza w zakresie form wykonywania działalności lekarskiej.

Dążenie do wyłączenia w okresie przekształcenia gabinetu lekarskiego jako odrębnego zakładu prowadzi do sytuacji, w której przez pewien okres czasu jednoosobowa działalność gospodarcza, jaką jest indywidualna praktyka lekarska, miałaby cechy charakterystyczne dla przedsiębiorstwa wielozakładowego (obowiązek prowadzenia dwóch odrębnych ksiąg przychodów i rozchodów). Zgodnie z § 3 pkt 10 rozporządzenia ministra finansów z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie prowadzenia podatkowej księgi przychodów i rozchodów przedsiębiorstwo wielozakładowe to działalność prowadzona w oparciu o kilka zespołów składników materialnych i niematerialnych, jakimi są w szczególności sklepy, zakłady, punkty usługowe, przeznaczone do realizacji określonych zadań gospodarczych.

W mojej opinii próba (czasowego) zakwalifikowania indywidualnej praktyki lekarskiej do formy przedsiębiorstwa wielozakładowego jest sprzeczna z ustawą o zawodach lekarza i lekarza dentystry i nie da się pogodzić z osobistym charakterem pracy świadczonej przez lekarza.

Należy zaznaczyć, iż powyższe stanowisko zawiera opinię ministra gospodarki wydaną w związku z przedstawionym przez pana problemem. Organem właściwym do interpretacji przepisów Kodeksu spółek handlowych jest minister sprawiedliwości, interpretacja przepisów o zawodzie lekarza i działalności leczniczej należy do ministra zdrowia, a przepisów dotyczących prowadzenia księgi przychodów i rozchodów – ministra finansów. Jednocześnie informuję, iż ustawa z dnia 25 marca 2011 r. o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców stanowi zbiór aktów prawnych (od art. 1 do art. 92) pozostających w kompetencjach różnych organów administracji publicznej. W trakcie prac legislacyjnych projekt przedmiotowej ustawy podlegał uzgodnieniom ze wszystkimi zainteresowanymi resortami i ostatecznie został przyjęty przez Radę Ministrów.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Mieczysław Kasprzak

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej**

**w sprawie sytuacji pracowników
Państwowej Inspekcji Sanitarnej (23319)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 5 lipca 2011 r. (sygn. SPS-023-23319/11) przekazującego interpelację posła na Sejm RP pani Moniki Wielichowskiej w sprawie sytuacji pracowników Państwowej Inspekcji Sanitarnej, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, w porozumieniu z ministrem zdrowia, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, iż wysokość budżetów na wynagrodzenia poszczególnych stacji sanitarno-epidemiologicznych nie jest kształtowana na szczeblu centralnym przez ministra zdrowia lub głównego inspektora sanitarnego, lecz przez dysponentów głównych – wojewodów.

Reforma administracji publicznej, w kształcie nadanym jej przez ustawy ustrojowe z 1999 r., w odniesieniu do administracji rządowej w województwie, oparła się na dwóch zasadniczych założeniach: wprowadzeniu organu sprawującego władzę administracji ogólnej i stworzeniu odpowiedniej relacji pomiędzy tym organem a wszystkimi zespolonymi służbami, strażami i inspekcjami działającymi na terenie województwa – relacji zapewniającej spójność funkcjonowania organów i struktur administracji rządowej w województwie i możliwość ponoszenia politycznej odpowiedzialności za rezultaty działania wszystkich podległych służb. Powyższa relacja oparta jest na pojęciu zwierzchnictwa organu sprawującego władzę administracji ogólnej nad wszystkimi, normatywnie wskazanymi administracjami o charakterze inspekccyjno-kontrolnym i policyjnym. Zgodnie z art. 22 pkt 2 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o wojewodzie i administracji rządowej w województwie (Dz. U. Nr 31, poz. 206, z późn. zm.), wojewoda zapewnia współdziałanie wszystkich organów administracji rządowej i samorządowej działających w województwie i kieruje ich działalnością. Przyjęte w obowiązującym stanie prawnym podporządkowanie jednemu organowi wojewódzkich służb, inspekcji i straży wpływa pozytywnie na poprawę koordynacji ich działań w obrębie województwa.

Dodać należy, że na podstawie art. 5 ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie, wprowadzającego zmiany w art. 10 ustawy z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (t.j. Dz. U. z 2006 r. Nr 122, poz. 851, z późn. zm.), uprawnienia organu założycielskiego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (t.j. Dz. U.

z 2007 r. Nr 14, poz. 89, z późn. zm.) przysługujące ministrowi właściwemu do spraw zdrowia w stosunku do wojewódzkich i powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych zostały przekazane wojewodom. Wojewoda posiada uprawnienia podmiotu tworzącego w stosunku do wojewódzkiej i powiatowej stacji sanitarno-epidemiologicznej (vide: art. 10 ust. 4a ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej, w brzmieniu ustalonym przez art. 130 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej, Dz. U. Nr 112, poz. 654).

Z dniem 1 stycznia 2010 r. dysponentami głównymi środków budżetu państwa dla wojewódzkich i powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych są właściwi miejscowo wojewodowie.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż zgodnie z art. 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1241, z późn. zm.) stacje sanitarno-epidemiologiczne mogą pozyskiwać środki finansowe z tytułu sprzedaży usług zleconych, w szczególności w zakresie:

- badań laboratoryjnych, badań i pomiarów środowiskowych i innych czynności dotyczących oceny jakości zdrowotnej i bezpieczeństwa zdrowotnego;
- prowadzenia szkoleń i egzaminów oraz wykonywania ocen zdrowotnych.

Środki pozyskane z ww. zadań stanowią dochody budżetu państwa, które zwracane są do stacji sanitarno-epidemiologicznej w ramach rezerwy celowej.

Zgodnie z art. 93 i art. 94 ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych, utworzone przez jednostki budżetowe wydzielone rachunki dochodów własnych mogły funkcjonować zgodnie z dotychczasowymi przepisami prawa, z jednoczesnym regulowaniem zobowiązań i ściąganiem należności, do dnia 31 grudnia 2010 r. Środki pieniężne przekazane na rachunek pomocniczy mogły być wykorzystane na dotychczasowe cele do dnia 30 czerwca 2011 r. Środki pieniężne niewykorzystane w tym terminie państwowe jednostki budżetowe przekazują na dochody budżetu państwa.

W 2011 r. została utworzona rezerwa celowa przeznaczona na pokrycie kosztów wykonanych usług. Planowane jest również utworzenie rezerwy celowej w budżecie na 2012 r. przeznaczonej na ww. wydatki, w wysokości odpowiadającej planowanemu przyrostowi dochodów. Równowartość środków zgłoszonych przez jednostki budżetowe do projektu budżetu państwa na 2011 r. z likwidacji rachunku dochodów własnych została ujęta w rezerwie celowej budżetu państwa w części 83, w dziale 758, rozdz. 75818, poz. 57: Skutki zmian systemowych wynikających z art. 94 ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych, w tym sfinansowanie wynagrodzeń wraz z pochodnymi. Z rezerwy tej będą mogły być zwiększane w ciągu roku wydatki jednostek budżetowych na realizację przyjętych zadań, które były finansowane w ramach zlikwidowanego rachunku dochodów własnych.

Minister zdrowia wraz z głównym inspektorem sanitarnym podejmuje szereg działań mających na celu ocenę i usprawnienie obecnej sytuacji finansowej stacji sanitarno-epidemiologicznych. Do działań tych należą:

— monitorowanie sytuacji w zakresie uruchomienia środków z rezerwy celowej przez Ministerstwo Finansów z przeznaczeniem dla stacji sanitarno-epidemiologicznych;

— przeprowadzenie kompleksowej analizy finansowej stacji sanitarno-epidemiologicznych w poszczególnych województwach;

— współpraca i konsultacje z organizacjami związkowymi, w ramach których udzielane są wyjaśnienia w zakresie uruchomienia środków z rezerwy celowej. Odbywają się również spotkania dotyczące obecnej sytuacji finansowej stacji sanitarno-epidemiologicznych, kwestii awansu pracowników.

Jednocześnie podejmowane są działania w celu monitorowania i poprawy sytuacji finansowej stacji sanitarno-epidemiologicznych, w tym m.in.:

— dokonana została szczegółowa analiza wynagrodzeń pracowników powiatowych i wojewódzkich stacji sanitarno-epidemiologicznych, np.: średnia zarobków pracowników (nie wliczając zatrudnionych na szczeblu kierowniczym) wynosiła w 2009 r. – 2479 zł brutto, a w 2010 r. – 2497 zł brutto;

— główny inspektor sanitarny, reagując na apele i petycje pracowników powiatowych i wojewódzkich stacji sanitarno-epidemiologicznych, na bieżąco przekazuje wszelkie dokumenty organom właściwym w kwestii finansowania, tj. wojewodom. Pisma te są wnikliwie analizowane.

Główny inspektor sanitarny zwracał się do Ministerstwa Finansów w sprawie uruchamiania środków z rezerwy celowej.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 25 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Zbigniewa Chmielowca**

**w sprawie dalszej realizacji
„Narodowego programu przebudowy
dróg lokalnych 2008–2011” (23320)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 5 lipca 2011 r. (sygn. SPS-023-23320/11), przekazującego interpelację posła na Sejm RP

pana Zbigniewa Chmielowca w sprawie dalszej realizacji „Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych 2008–2011”, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

„Narodowy program przebudowy dróg lokalnych 2008–2011”, ustanowiony uchwałą nr 233/2008 Rady Ministrów z dnia 28 października 2008 r., jest instrumentem pomocy rządu dla jednostek samorządu terytorialnego w rozwiązywaniu problemów związanych z przebudową, budową oraz remontami dróg lokalnych. Służy on wzmocnieniu zdolności inwestycyjnej samorządu lokalnego w obszarze drogownictwa poprzez wsparcie realizowanych w tym zakresie zadań gmin i powiatów środkami dotacji celowej z budżetu państwa. W całym okresie obowiązywania programu wieloletniego przeznaczona na jego realizację kwota wydatków budżetu państwa wynosiła 1 mld zł rocznie.

Dzięki rządowemu wsparciu w dwóch rocznych edycjach programu wieloletniego jednostki samorządu terytorialnego zrealizowały ponad 2,2 tys. lokalnych inwestycji na drogach gminnych i powiatowych. Zadaniem dofinansowanymi w ramach programu objętych zostało łącznie ok. 5,6 tys. km dróg lokalnych, w tym ok. 2,4 tys. km dróg gminnych i ok. 3,2 tys. km dróg powiatowych. W trwającej ostatniej edycji rocznej obowiązującego programu wieloletniego podejmowana jest realizacja projektów inwestycyjnych i remontowych, których istotną część służyć będzie odbudowie i modernizacji dróg zniszczonych lub uszkodzonych w wyniku ubiegłorocznej powodzi. Dotychczasowe wyniki realizacji programu rządowego wskazują na prawdopodobieństwo znaczącego przekroczenia zakładanego wstępnie przez Radę Ministrów rezultatu końcowego, jakim miała być modernizacja ok. 6 tys. km dróg lokalnych. Przy założeniu utrzymania w roku 2011 poziomu wykonania zadań inwestycyjnych i remontowych osiągniętego w latach poprzednich ostatecznym efektem funkcjonowania „Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych 2008–2011” może być realizacja inwestycji lokalnych obejmujących łącznie ok. 8 tys. km dróg samorządowych, mających kluczowe znaczenie dla rozwoju gmin i powiatów oraz poprawy warunków i jakości życia ich mieszkańców.

W ramach programu wieloletniego na potrzeby inwestycyjne gmin i powiatów województwa podkarpackiego w latach 2009–2011 przeznaczonych zostało łącznie 181,04 mln zł dotacji celowej z budżetu państwa. W latach 2009 i 2010, dzięki wykorzystaniu wsparcia finansowego w łącznej kwocie 120,34 mln zł, jednostki samorządu lokalnego Podkarpacia zrealizowały ogółem 159 inwestycji drogowych o całkowitej wartości 245,54 mln zł. Rządowa pomoc umożliwiła gminom i powiatom przebudowę 289 km, remont 131 km oraz budowę 6 km dróg lokalnych. Inwestycjami w ramach programu wieloletniego objętych zostało w województwie podkarpackim łącznie 427 km dróg lokalnych, w tym 236 km dróg powiatowych i 191 km dróg gminnych.

W 2011 r. na wsparcie realizowanych w ramach programu wieloletniego zadań jednostek samorządu lokalnego województwa podkarpackiego przewidziana została kwota 59,27 mln zł. Na podstawie zatwierdzonej przez ministra spraw wewnętrznych i administracji listy wniosków zgłoszonych przez gminy i powiaty do dofinansowania z budżetu państwa zakwalifikowanych zostało do dnia 30 czerwca 2011 r. 78 zadań inwestycyjno-remontowych, w tym 56 na drogach gminnych i 22 na drogach powiatowych województwa podkarpackiego. Zakładają one modernizację 214 km dróg lokalnych, w tym 108 km dróg powiatowych oraz 105 km dróg gminnych. Ogólny rozmiar realizowanych w bieżącym roku inwestycji drogowych może ulec dalszemu zwiększeniu dzięki spodziewanym oszczędnościom przetargowym. Należy oczekiwać, iż nowo kwalifikowane zadania pozwolą na pełne wykorzystanie środków budżetu państwa przeznaczonych na dotacje celowe.

W całym okresie funkcjonowania „Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych 2008–2011” realizowanymi w jego ramach zadaniami inwestycyjno-remontowymi powinno zostać objętych w województwie podkarpackim łącznie ponad 641 km dróg lokalnych, w tym ponad 344 km dróg powiatowych i ponad 296 km dróg gminnych. Ukończone dotychczas inwestycje drogowe oraz projekty przewidziane do realizacji w roku bieżącym wpłyną na poprawę warunków oraz jakości życia mieszkańców gmin i powiatów Podkarpacia. Modernizacja i rozbudowa sieci dróg lokalnych przyczyni się do poprawy dostępności komunikacyjnej ośrodków będących lokalnymi centrami wzrostu gospodarczego, jak i obszarów dotychczas słabo dostępnych komunikacyjnie. Jednocześnie poprawa stanu technicznego lokalnej infrastruktury drogowej sprzyjać będzie podniesieniu poziomu bezpieczeństwa ruchu drogowego.

Rozmiar lokalnych inwestycji drogowych, realizowanych dzięki wsparciu środkami budżetu państwa, stanowi potwierdzenie znaczenia „Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych 2008–2011”, jako skutecznej formy współdziałania rządu i samorządu terytorialnego na rzecz zaspokojenia zbiorowych potrzeb obywateli w sferze infrastruktury komunikacyjnej. Efekty wdrożenia programu wieloletniego wskazują na korzyści płynące z połączenia wysiłków wspólnot samorządowych oraz administracji rządowej, podejmowanych w tak ważnym dla społeczności lokalnych obszarze drogowictwa.

Wymierne rezultaty wykonania „Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych 2008–2011” w kolejnych latach jego realizacji oraz ich udział w zaspokajaniu potrzeb społeczności lokalnych w zakresie dostępu do funkcjonalnej infrastruktury drogowej przemawiają za zasadnością kontynuacji wdrożonych w tym obszarze działań prorozwojowych po 2011 r. W tym celu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji podjęte zostały prace nad przygotowaniem projektów dokumentów niezbędnych do wdrożenia nowego programu rządowego, który stanowiłby

kontynuację dotychczasowego programu wieloletniego. Wstępnym efektem tych prac jest projekt programu wieloletniego pn. „Narodowy program przebudowy dróg lokalnych – etap II bezpieczeństwo – dostępność – rozwój”, którego tekst został zamieszczony na stronie internetowej Ministerstwa SWiA. Wraz z publikacją powyższego dokumentu rozpoczął się proces konsultacji projektu z jednostkami samorządu terytorialnego oraz podmiotami społecznymi i gospodarczymi w trybie przepisów ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 84, poz. 712, z późn. zm.). Warto podkreślić, iż konsultowany projekt zawiera korzystne dla województwa podkarpackiego założenia proponowanego nowego systemu podziału środków budżetu państwa pomiędzy województwa. Projekt nowego programu zakłada bowiem, iż udział dotacji celowych dla gmin i powiatów Podkarpacia wyniesie 6,23% ogólnej sumy nakładów budżetu państwa, a zatem będzie wyższy niż w obecnie obowiązującym programie (5,927% w latach 2009–2010).

Finansowanie nowego programu wieloletniego, przewidującego wydatkowanie środków budżetu państwa w celu kontynuacji wsparcia modernizacji i rozbudowy sieci dróg lokalnych, musi mieścić się w ramach planu wydatków budżetu państwa, jaki stanowi coroczna ustawa budżetowa. Do czasu uchwalenia ustawy budżetowej dokumentem wiążącym w zakresie planowania wydatków budżetowych przez organy administracji rządowej jest projekt tej ustawy. Projekt ustawy budżetowej na 2012 r., przekazany Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych, przewiduje przeznaczenie na wsparcie inwestycji budowlanych na drogach lokalnych środków z rezerwy celowej budżetu państwa w kwocie 200 mln zł (część 83, dział 758, rozdział 75818, poz. 71). Projektowany nowy program wieloletni musi uwzględniać przeznaczoną na jego realizację kwotę wydatków budżetu państwa zapisaną w projekcie ustawy budżetowej na 2012 r. Ostateczny kształt budżetu państwa na 2012 r. będzie efektem prac parlamentu nad projektem rządowym, uzgodnionym przez członków Rady Ministrów.

Decyzję w sprawie szczegółowych rozwiązań nowego programu wieloletniego, zarówno dotyczących 2012 r., jak i kolejnych lat jego funkcjonowania, podejmie Rada Ministrów, po przeprowadzeniu wielostronnych konsultacji i uzgodnień, z udziałem organizacji i jednostek samorządu terytorialnego, w tym również na forum Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 22 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Andrzeja Bętkowskiego**

**w sprawie ograniczenia uprawnień
organizacji ekologicznych, wynikających
z ustawy o udostępnianiu informacji
o środowisku i jego ochronie, udziale
społeczeństwa w ochronie środowiska
oraz o ocenach oddziaływania na środowisko
(23324)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Andrzeja Bętkowskiego z dnia 15 czerwca 2011 r. w sprawie ograniczenia uprawnień organizacji ekologicznych, wynikających z ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, przekazane przez Pana Marszałka pismem z dnia 5 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23324/11, poniżej wyjaśniam stosowne wyjaśnienia.

Ustawa z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227, z późn. zm.) określa zasady udziału społeczeństwa, w tym organizacji ekologicznych, w ochronie środowiska (art. 44 i następane). Ustawowa definicja organizacji ekologicznej jest mało precyzyjna, nie określa formy organizacyjnej tych podmiotów. Na gruncie prawa polskiego najczęściej spotykanymi organizacjami społecznymi są fundacje i stowarzyszenia. Wśród kilku różnic pomiędzy nimi, jedną z najważniejszych jest nadzór nad ich działalnością: fundacje są nadzorowane przez właściwych ministrów, stowarzyszenia natomiast są nadzorowane przez starostów lub wojewodów (w zależności od charakteru stowarzyszenia).

Zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1984 r. o fundacjach (Dz. U. z 1991 r. Nr 46, poz. 203, z późn. zm.), fundacja może być ustanowiona dla realizacji zgodnych z podstawowymi interesami Rzeczypospolitej Polskiej celów społecznie lub gospodarczo użytecznych, w szczególności takich, jak: ochrona zdrowia, rozwój gospodarki i nauki, oświata i wychowanie, kultura i sztuka, opieka i pomoc społeczna, ochrona środowiska oraz opieka nad zabytkami. Fundacje uzyskują osobowość prawną z chwilą rejestracji w rejestrze stowarzyszeń, innych organizacji społecznych i zawodowych, fundacji oraz publicznych zakładów opieki zdrowotnej Krajowego Rejestru Sądowego. Sąd zawiadamia o wpisaniu fundacji do KRS ministra właściwego ze względu na zakres jego działania oraz cele fundacji (dla fundacji realizujących

zadania z zakresu ochrony środowiska i gospodarki wodnej organem nadzoru jest minister środowiska).

Odnosząc się do pytania zawartego w interpelacji, każda fundacja zobowiązana jest do corocznego składania właściwemu ministrowi sprawozdania ze swej działalności, którego treść zakres określa rozporządzenie ministra sprawiedliwości z dnia 8 maja 2001 r. w sprawie ramowego zakresu sprawozdania z działalności fundacji (Dz. U. Nr 50, poz. 529). Sprawozdanie to nie jest sprawozdaniem finansowym w rozumieniu ustawy z 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. Nr 121, poz. 591, z późn. zm.), przy czym zawiera elementy takiego sprawozdania, np.:

a) informację o wysokości uzyskanych przychodów, z wyodrębnieniem ich źródeł (np. spadek, zapis, darowizna, środki pochodzące ze źródeł publicznych, w tym z budżetu państwa i budżetu gminy), odpłatnych świadczeń realizowanych przez fundację w ramach celów statutowych z uwzględnieniem kosztów tych świadczeń; jeżeli prowadzono działalność gospodarczą, wynik finansowy tej działalności oraz procentowy stosunek przychodu osiągniętego z działalności gospodarczej do przychodu osiągniętego z pozostałych źródeł;

b) informację o poniesionych kosztach na:

— realizację celów statutowych,
— administrację (czynsze, opłaty telefoniczne, pocztowe itp.),
— działalność gospodarczą,
— pozostałe koszty;

c) wartości nabytych obligacji oraz wielkości objętych udziałów lub nabytych akcji w spółkach prawa handlowego ze wskazaniem tych spółek;

d) nabytych nieruchomościach, ich przeznaczeniu oraz wysokości kwot wydatkowanych na to nabywanie;

e) nabytych pozostałych środkach trwałych;

f) wartości aktywów i zobowiązań fundacji ujętych we właściwych sprawozdaniach finansowych sporządzanych dla celów statystycznych.

Sprawozdanie to fundacja jest zobowiązana udostępnić do publicznej wiadomości (art. 12 ust. 3 ustawy o fundacjach). Forma udostępnienia nie została skonkretyzowana, może to więc nastąpić w różnorodny sposób, np. poprzez wywieszenie na tablicy ogłoszeń w siedzibie fundacji, publikacji na stronach internetowych itp.

Niezależnie od obowiązku wynikającego z art. 12 ust. 2 ustawy o fundacjach fundacje posiadające status organizacji pożytku publicznego, zgodnie z art. 23 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. Nr 96, poz. 873, z późn. zm.), obowiązane są do złożenia zarówno sprawozdania merytorycznego, jak i finansowego ze swej działalności do ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego.

Ponadto należy wskazać, iż fundacje zostały wprowadzone do katalogu instytucji obowiązanych do re-

alizacji obowiązków wynikających z ustawy z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu wprowadzaniu do obrotu finansowego wartości majątkowych pochodzących z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł oraz o przeciwdziałaniu finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1505, z późn. zm.).

Do głównych obowiązków fundacji wynikających z tejże ustawy, należy w szczególności:

- rejestracja transakcji i identyfikacji stron uczestniczących w transakcji;
- prowadzenie rejestru transakcji oraz przekazywanie do generalnego inspektora informacji finansowej (GIIF) danych zawartych w rejestrze;
- przekazywanie do GIIF informacji o planowanych do przeprowadzenia transakcjach, dotyczących wartości majątkowych pochodzących z przestępstwa;
- przekazywanie do GIIF informacji o transakcjach objętych przepisami ustawy;
- wstrzymanie transakcji za żądanie GIIF;
- przekazanie do GIIF informacji o prowadzonej działalności;
- poddanie się kontroli w zakresie przestrzegania przepisów ustawy;
- ustalenie wewnętrznej procedury, wyznaczenia osób odpowiedzialnych za realizację obowiązków wynikających z przepisów ustawy oraz zapewnienie szkoleń pracownikom.

W świetle powyżej wskazanych regulacji każda fundacja jest zobowiązana do ujawnienia zarówno źródeł finansowania swej działalności, jak i sposobów wydatkowania posiadanych środków. Ponadto wskazać należy, iż rozszerzenie katalogu podmiotów zobowiązanych do sporządzania i publikacji sprawozdań finansowych nie leży w zakresie kompetencji ministra środowiska.

W przesłanej interpelacji zauważono, że ustawa z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227, ze zm., dalej: „ustawa ocenowa”) znacznie rozszerzyła uprawnienia organizacji ekologicznych.

Ponadto wskazano na otrzymywane informacje o przypadkach blokowania procesu przygotowania inwestycji celu publicznego przez organizacje ekologiczne wykorzystujące w złej wierze uprawnienia wynikające z ustawy ocenowej.

Odpowiadając na zadane pytania, informujemy, że dopuszczenie wnoszenia odwołania, jak również skargi do sądu administracyjnego przez organizacje ekologiczne bez wcześniejszego uczestniczenia w postępowaniu administracyjnym stanowi implementację dyrektywy 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26.05.2006 r. przewidującej udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska oraz zmieniająca w odniesieniu do udziału społeczeństwa

i dostępu do wymiaru sprawiedliwości dyrektywy Rady 85/337/EWG i 96/61/WE. Zgodnie ze zmianą wprowadzoną do dyrektywy 85/337/EWG do art. 1 ust. 2 przez pojęcie „zainteresowanej społeczności” dyrektywa każe rozumieć również organizacje pozarządowe działające na rzecz ochrony środowiska i spełniające wymagania przewidziane w prawie krajowym.

Jednocześnie państwa członkowskie, zgodnie ze zmianą polegającą na dodaniu do dyrektywy 85/337/EWG art. 10a, zobowiązane zostały do stworzenia dla zainteresowanej społeczności rozwiązań mających zapewnić dostęp do procedury odwoławczej przed sądem lub innym niezależnym i bezstronnym organem ustanowionym przez prawo. Warunkiem jest, aby członkowie zainteresowanej społeczności mieli wystarczający interes lub ewentualnie podnosili wadliwość prawa, gdy taki warunek jest zawarty w prawie państwa członkowskiego.

Przywołane przepisy prawa unijnego nie różnicują uprawnień poszczególnych członków zainteresowanej społeczności (czy są to strony postępowania, czy też organizacje ekologiczne). Nie wprowadzają też warunku uzależniającego przyznanie prawa do wnoszenia środków odwoławczych od uczestniczenia w postępowaniu administracyjnym. Wprowadzenie takiego dodatkowego warunku do prawa polskiego mogłoby zostać uznane za naruszenie prawa unijnego.

Odnosząc się do drugiej propozycji dotyczącej prowadzenia działań mających na celu poprawienie przejrzystości finansowej organizacji ekologicznych, informuję, że jeżeli organizacja ekologiczna jest stowarzyszeniem, wówczas działa również w zakresie gospodarki finansowej w oparciu o przepisy ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. Prawo o stowarzyszeniach (Dz. U. 2001 r. Nr 79, poz. 855, ze zm.).

Mając na uwadze zmniejszenie ewentualnego negatywnego wpływu organizacji ekologicznych na postępowania w przedmiocie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, generalny dyrektor ochrony środowiska w związku z prowadzonymi pracami nad projektem założeń do projektu ustawy ocenowej zaproponował wprowadzenie zmian, zgodnie z którymi w art. 44 ustawy ocenowej zostanie przewidziany dostęp do postępowania administracyjnego organizacji ekologicznych prowadzących działalność mającą na celu realizację statutowego celu, jakim jest ochrona środowiska przez co najmniej jeden rok.

Ponadto w danym postępowaniu administracyjnym będą mogły brać udział organizacje ekologiczne zarejestrowane przed dniem wszczęcia postępowania wymagającego udziału społeczeństwa. Oba warunki powinny zostać spełnione łącznie.

Pragnę również poinformować, że w ubiegłym tygodniu rozpoczęły się konsultacje społeczne projektu założeń do projektu ustawy o zmianie ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa

w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko i niektórych innych ustaw, podczas których można zgłaszać uwagi. Projekt jest udostępniony na stronie internetowej Ministerstwa Środowiska.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 25 lipca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**ministra obrony narodowej
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie podpisania polsko-amerykańskiej
umowy o współpracy sił powietrznych (23326)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani Poseł Anny Sobeckiej w sprawie podpisania polsko-amerykańskiej umowy o współpracy sił powietrznych (SPS-023-23326/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Memorandum o porozumieniu między Ministrem Obrony Narodowej Rzeczypospolitej Polskiej a Departamentem Obrony Stanów Zjednoczonych Ameryki o współpracy Sił Powietrznych Rzeczypospolitej Polskiej i Stanów Zjednoczonych Ameryki na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, podpisane w Warszawie w dniu 13 czerwca 2011 r., przewiduje rozmieszczenie w sposób stały na terytorium Polski niewielkiego liczebnie pododdziału naziemnego Sił Powietrznych USA, wspomagającego regularne wizyty (rotacje) amerykańskich samolotów F-16 i C-130 oraz większej liczby towarzyszącego im personelu. Realizacja projektu będzie miała dla strony polskiej istotną wartość, gdyż umożliwi pogłębianie interoperacyjności Sił Powietrznych Rzeczypospolitej Polskiej z siłami USA i Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego, a także umożliwi polskim pilotom oraz członkom obsługi naziemnej podnoszenie umiejętności dzięki wspólnym ćwiczeniom. W konsekwencji przyczyni się do zwiększenia potencjału bojowego naszych Sił Powietrznych, a także pozwoli na doskonalenie zdolności przyjmowania sojusznicznych sił wzmocnienia w Polsce.

Pragnę zaznaczyć, że powyższa inicjatywa wpisuje się również w rozwój dwustronnej współpracy wojskowej Polski i USA (m.in. wspólne szkolenie wojsk przeciwlotniczych i specjalnych), więc twierdzenie o jej „symbolicznej” wartości, pomijające kontekst procesu poszerzania polsko-amerykańskiej współpracy wojskowej, wydaje się nieuzasadnione.

Odnosnie do decyzji prezydenta USA Baracka Obamy z dnia 17 września 2009 r. i następującej późniejszej modyfikacji polsko-amerykańskiej umowy o bazie systemu obrony przeciwrakietowej w Polsce należy podkreślić, że nie oznaczają one rezygnacji

z rozmieszczenia w naszym kraju elementów tego systemu, a powodują jedynie zmianę projektowanego typu pocisków przechwytyjących, bez utraty zdolności do zwalczania pocisków balistycznych średniego i dalekiego zasięgu.

Należy mieć na uwadze, że wspomniane memorandum z dnia 13 czerwca 2011 r. jest porozumieniem potwierdzającym zamiar uczestników pogłębienia współpracy ich sił powietrznych, co obejmuje również późniejsze zawarcie porozumień technicznych, w zależności od potrzeb. Memorandum zostało zawarte między Departamentem Obrony Stanów Zjednoczonych Ameryki a ministrem obrony narodowej Rzeczypospolitej Polskiej, a więc podmiotami partnerskimi, natomiast funkcja osoby podpisującej – wobec posiadania przez nią odpowiednich upoważnień – w żaden sposób nie rzutuje na rangę tego dokumentu.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uznaje Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważania

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**ministra skarbu państwa
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie prywatyzacji
Jastrzębskiej Spółki Węglowej SA (23327)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani Anny Sobeckiej, poseł na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 27 czerwca 2011 r., znak: SPS-023-23327/11, dotyczącą prywatyzacji Jastrzębskiej Spółki Węglowej SA, dalej: JSW SA, poniżej przedstawiam stanowisko ministra skarbu państwa w przedmiotowej sprawie.

W dniu 31 lipca 2007 r. Rada Ministrów przyjęła przygotowaną przez Ministerstwo Gospodarki „Strategię działalności górnictwa węgla kamiennego w Polsce w latach 2007–2015”. Głównymi celami strategii było m.in. określenie kierunków działalności górnictwa, które powinny stanowić podstawę budowy strategii przez spółki węglowe – producentów węgla kamiennego. Ponadto zakładała ona możliwość przeprowadzenia prywatyzacji JSW SA poprzez Giełdę Papierów Wartościowych. W ramach prowadzonych prac nad procesem upublicznienia JSW SA odbyło się szereg spotkań z udziałem strony społecznej dotyczących pierwszej oferty publicznej JSW SA. W wyniku ustaleń podjętych w Zespole Trójstronnym ds. Bez-

pieczeństwa Socjalnego Górników powołano podzespół, którego przedmiotem obrad były warunki prywatyzacji spółek górniczych (wprowadzenie zmian do ustawy o funkcjonowaniu górnictwa węgla kamiennego, strategii, a także statutu JSW SA). Odbyły się 3 spotkania podzespołu, w których uczestniczyli przedstawiciele Ministerstwa Skarbu Państwa, Ministerstwa Gospodarki i związków zawodowych.

W dniach 26–28 kwietnia br., 5 maja oraz 3 i 10 czerwca br. w Katowicach toczyły się rozmowy w ramach Wojewódzkiej Komisji Dialogu Społecznego, dalej: WKDS, pod przewodnictwem wojewody śląskiego pana Zygmunta Łukaszczyka. W rozmowach, oprócz przedstawicieli Komitetu Protestacyjno-Strajkowego i Zarządu JSW SA, uczestniczyli podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki pani Joanna Strzelec-Łobodzińska i podsekretarz stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa pan Krzysztof Walenczak. W dniu 10 czerwca 2011 r. na posiedzeniu WKDS w Katowicach doszło do zawarcia szeregu porozumień, których podpisanie zakończyło spór zbiorowy w JSW SA:

— porozumienie pomiędzy ministrem gospodarki a związkami zawodowymi JSW SA, w którym minister gospodarki deklaruje w ramach podziału zysku za 2010 r. podwyższenie kwoty wypłaty dla załogi ze 130 mln zł (wnioskowanej przez Zarząd JSW SA) do 160 mln zł, a związki zawodowe deklarują zachowanie spokoju społecznego w toku upublicznienia JSW SA,

— porozumienie pomiędzy Zarządem JSW SA a związkami zawodowymi JSW SA w sprawie wzrostu stawek płac zasadniczych o 5,5% od dnia 1 lutego 2011 r. oraz deklaracji podjęcia prac nad motywacyjnym systemem wynagradzania; strona związkowa oświadczyła, iż to porozumienie wyczerpuje wszelkie roszczenia płacowe w 2011 r.,

— porozumienie pomiędzy Zarządem JSW SA a związkami zawodowymi JSW SA, na mocy którego związki zawodowe zobowiązały się do przedstawienia modelu podziału akcji JSW SA, a zarząd spółki zapewni stronę techniczną i prawną w tej kwestii,

— porozumienie pomiędzy ministrem gospodarki a związkami zawodowymi JSW SA w obecności ministra skarbu państwa, w którym strony zadeklarowały, iż upublicznienie akcji JSW SA zostanie przeprowadzone w sposób gwarantujący utrzymanie przez Skarb Państwa większościowego pakietu akcji spółki, a po upublicznieniu akcji spółki postanowienia strategii działalności górnictwa węgla kamiennego będą w pełni przestrzegane; minister gospodarki oświadczył w ww. porozumieniu, że nie będzie podejmował działań prowadzących do utraty władztwa korporacyjnego w spółce, zmiana tego stanowiska bezwzględnie wymaga konsultacji społecznych,

— porozumienie pomiędzy Zarządem JSW SA a związkami zawodowymi JSW SA w sprawie 10-letnich gwarancji zatrudnienia, podpisane przez Zarząd JSW SA w dniu 5 maja br. i parafowane przez związki zawodowe, podpisane przez związki zawodowe 10 czerwca 2011 r.

Mając powyższe na uwadze, należy stwierdzić, że proces prywatyzacji JSW SA został uzgodniony ze stroną społeczną we właściwym zakresie.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 25 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra obrony narodowej
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie nominacji na stanowisko dowódcy
Sił Powietrznych RP (23328)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie nominacji na stanowisko dowódcy Sił Powietrznych (SPS-023-23328/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zgodnie z postanowieniami art. 134 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483, ze zm.) szefa Sztabu Generalnego i dowódców rodzajów Sił Zbrojnych, na czas określony, mianuje prezydent Rzeczypospolitej Polskiej.

W myśl art. 144 ust. 2 konstytucji akty urzędowe prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej wymagają dla swojej ważności podpisu prezesa Rady Ministrów (kontrasygnaty).

Mając na uwadze wskazane powyżej przepisy konstytucji, należy zauważyć, że przy mianowaniu na wymienione stanowiska służbowe nie jest wymagany wniosek ministra obrony narodowej. Tym samym trudno jest odnosić się do powodów mianowania lub odmowy mianowania określonego kandydata na stanowisko dowódcy rodzaju Sił Zbrojnych, bowiem kompetencja ta pozostaje poza moją właściwością.

Jednocześnie pragnę zaznaczyć, że nie jest prawdą, abym wywierał naciski na gen. dyw. Krzysztofa Załęskiego w sprawie wycofania raportu na temat stanu Sił Powietrznych.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważania

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie porozumienia o współpracy
w zakresie mediacji transgranicznych
w sprawach rodzinnych (23329)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację z dnia 27 czerwca 2011 r. pani poseł Anny Elżbiety Sobeckiej, przesłaną w załączeniu do pisma z dnia 5 lipca 2011 r., nr SPS-023-23329/11, w sprawie porozumienia o współpracy w zakresie mediacji transgranicznych w sprawach rodzinnych uprzejmie informuję, co następuje.

Porozumienie pomiędzy Ministerstwem Sprawiedliwości Rzeczypospolitej Polskiej a Federalnym Ministerstwem Sprawiedliwości Republiki Federalnej Niemiec o współpracy w zakresie mediacji transgranicznych w sprawach rodzinnych zostało podpisane w Warszawie w dniu 21 czerwca 2011 r. W załączeniu przekazuję kopię tego dokumentu*).

Tekst porozumienia jest dostępny, poczynając od dnia podpisania, na stronie internetowej Ministerstwa Sprawiedliwości: <http://ms.gov.pl/iiiinformacie/news3313,polsko--niemieckie-konsultacje-rzadowe-.html>.

Należy wskazać, że tekst ten – w dacie wystąpienia z interpelacją – był już od tygodnia publicznie dostępny pod wyżej wskazanym adresem. W tym czasie była to strona „Aktualności” otwierająca serwis internetowy Ministerstwa Sprawiedliwości.

Celem zawarcia porozumienia było wspieranie na drodze mediacji transgranicznych działań zmierzających do rozwiązywania konfliktów w zakresie wykonywania władzy rodzicielskiej, kontaktów z dziećmi oraz spraw prowadzonych na podstawie konwencji haskiej z 25 października 1980 r. dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę, m.in. poprzez bliższą współpracę międzyinstytucjonalną.

Działania te obejmują powołanie grupy roboczej składającej się z przedstawicieli ministerstw sprawiedliwości, przedstawicieli organów centralnych ww. konwencji haskiej, przedstawicieli zawodów prawniczych: sędziów, mediatorów, kuratorów, pracowników urzędów do spraw młodzieży oraz innych uznanych za właściwe instytucji obu państw.

Zadania grupy roboczej polegają na wypracowaniu wspólnych zasad współpracy w zakresie mediacji transgranicznych.

Porozumienie nie nakłada na strony sporu żadnych obowiązków, ani też w żaden sposób negatywnie nie wpływa na wykonywanie ich praw. Należy podkreślić, że rozwiązanie sprawy w płaszczyźnie polu-

bownej jest najlepszym sposobem na gwarancję poszanowania praw obu stron konfliktu zaistniałego pomiędzy osobami wykonującymi władzę rodzicielską.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Igor Działuk

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie wykonywania badań pojazdów
przez państwowe stacje diagnostyczne (23330)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo z dnia 5 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23330/11, przekazujące interpelację pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie wykonywania badań pojazdów przez państwowe stacje diagnostyczne, przedstawiam następujące stanowisko.

Zgodnie z art. 86 ust. 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.) badania techniczne pojazdów Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Biura Ochrony Rządu, Straży Granicznej i Służby Celnej, a także pojazdów Państwowej Straży Pożarnej mogą być przeprowadzane w stacjach kontroli pojazdów prowadzonych przez podmioty gospodarcze lub też w stacjach prowadzonych przez te służby.

W zakresie właściwości ministra infrastruktury pozostaje – zgodnie z przepisami ustawy Prawo o ruchu drogowym – określenie zakresu i sposobu przeprowadzania badań technicznych pojazdów oraz wzorów dokumentów stosowanych przy tych badaniach w odniesieniu do stacji kontroli pojazdów prowadzonych przez podmioty gospodarcze. Natomiast określenie warunków i terminów badań technicznych pojazdów służb państwowych należy do ministrów: spraw wewnętrznych i administracji, finansów i obrony narodowej. Dotychczasowe przepisy rozporządzenia w tej sprawie utraciły moc z dniem 1 maja br., a powstały problem prawny powinien zostać rozwiązany poprzez niezwłoczne wydanie nowego rozporządzenia przez właściwych ministrów. Z uzyskanych informacji wynika, że rozporządzenie dla ww. służb zostało już opracowane i w najbliższym czasie będzie wydane.

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Mając na uwadze powyższe, pragnę zauważyć, że za powstałe zaniechania legislacyjne polegające na niewydaniu na czas ww. rozporządzenia oraz za ewentualne skutki finansowe związane z ponoszeniem opłat przez te służby za przeprowadzanie badań technicznych w stacjach kontroli pojazdów prowadzonych przez podmioty gospodarcze nie ponosi odpowiedzialności minister infrastruktury, gdyż pozostaje to poza zakresem jego właściwości.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 29 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie kolejek do zakładów
opiekuńczo-leczniczych (23331)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pani poseł Anny Sobeckiej, otrzymaną przy piśmie z dnia 5 lipca 2011 r. znak: SPS-023-23331/11, w sprawie kolejek do zakładów opiekuńczo-leczniczych uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji w przedmiotowej sprawie.

Odnosząc się do pytań zawartych w interpelacji pani poseł Anny Sobeckiej, informuję, że opieka nad osobami przewlekle chorymi i niesamodzielnymi realizowana jest w dwóch działach administracji rządowej: zdrowia i zabezpieczenia społecznego. Zakres zadań przewidzianych do realizacji w poszczególnych obszarach wskazuje na konieczność ich zróżnicowania. Zgodnie z rozporządzeniem ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu świadczeń pielęgnacyjnych i opiekuńczych w ramach opieki długoterminowej (Dz. U. Nr 140, poz. 1147, z późn. zm.) świadczeniobiorca w zależności od stanu zdrowia może mieć udzielane świadczenia gwarantowane realizowane w warunkach stacjonarnych i domowych. Stan zdrowia pacjenta determinuje zapotrzebowanie na usługi o charakterze leczniczym (kontynuacja leczenia farmakologicznego i dietetycznego), rehabilitacyjnym oraz pielęgnacyjno-opiekuńczym. Celem tej opieki jest także przygotowanie chorego i jego rodziny do samoopieki i samopielęgnacji w warunkach domowych. Do oceny zapotrzebowania na opiekę wykorzystuje się m.in. skalę opartą na skali Barthel. Podkreślam, że zarówno w opiece stacjonarnej, jak i domowej świadczenia gwarantowane z zakresu świadczeń pielęgnacyjnych i opiekuńczych w ramach opieki dłu-

goterminowej są udzielane świadczeniobiorcy, który w ocenie skale opartą na skali Barthel otrzymał 40 punktów lub mniej.

W przypadku osób, które wymagają wsparcia i opieki osób drugich w swoim środowisku zamieszkania, Narodowy Fundusz Zdrowia finansuje świadczenia opieki zdrowotnej możliwe do zrealizowania w warunkach domowych pacjenta, takie jak: pielęgnarska opieka długoterminowa domowa oraz świadczenia pielęgniarstwa podstawowej opieki zdrowotnej.

W sytuacji, kiedy osoby ze względu na wiek, stan zdrowia, sytuację rodzinną nie potrafią samodzielnie funkcjonować i nie można zapewnić im należytej opieki w miejscu zamieszkania, wówczas kierowane są do domu pomocy społecznej. Pobyt w domu pomocy społecznej jest formą zabezpieczającą osobom niesamodzielnym podstawowe warunki egzystencji. Zgodnie z ustawą z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2009 r., Nr 175, poz. 1362, z późn. zm.) pomoc społeczna jest instytucją polityki społecznej państwa mającą na celu umożliwienie osobom i rodzinom przezwyciężanie trudnych sytuacji życiowych, których nie są w stanie pokonać, wykorzystując własne uprawnienia, zasoby i możliwości.

Podkreślam, że postępujący proces starzenia się społeczeństwa i wzrost liczby osób przewlekle chorych, szczególnie wśród osób starszych, stawia przed opieką zdrowotną i systemem zabezpieczenia społecznego konieczność wypracowania innych rozwiązań zmierzających do poprawy dostępności i jakości udzielanych świadczeń, zarówno w odniesieniu do pacjenta przebywającego w domu, jak i w formach całodobowej opieki. Dostępne dane wskazują, że opieka długoterminowa nad osobami niedołącznymi i niesamodzielnymi jest niedostatecznie zorganizowana i finansowana. Stanowi to poważny problem, zważywszy, że takich osób jest już w Polsce nie mniej niż 1,2 mln, a wkrótce liczba Polaków niezdolnych do samodzielnej egzystencji osiągnąć ma według prognoz nawet 2,5 mln.

Stąd też w warunkach polskich zrodziła się koncepcja wypracowania innych rozwiązań mających na celu poprawę opieki nad osobami niesamodzielnymi. W 2006 r. minister zdrowia, dostrzegając problemy osób, które z powodu swojego stanu zdrowia nie mogą samodzielnie zaspokoić swoich podstawowych potrzeb życiowych i wymagają opieki osób drugich, podjął działania zmierzające do wzmocnienia istniejących i tworzenia nowych struktur działających na rzecz pomocy osobom niesamodzielnym – w tym celu powołał zespół do spraw opracowania ustawy pielęgnacyjnej. Prace zespołu zakończyły się w 2007 r. wypracowaniem i przedłożeniem ministrowi zdrowia projektu założeń do ustawy o społecznym ubezpieczeniu pielęgnacyjnym. W 2008 r. obszar zagadnień związany z poprawą organizacji opieki długoterminowej nad osobami niesamodzielnymi był przedmiotem zainteresowania senackich Komisji Zdrowia oraz Komisji Rodziny i Polityki Społecznej. Komisje zapoznały się z wynikami prac Zespołu do spraw opraco-

wania projektu ustawy o społecznym ubezpieczeniu pielęgnacyjnym, działającego w latach 2006–2007. Biorąc pod uwagę wyzwania, jakie w niedalekiej przyszłości czekają Polskę w zakresie zapewnienia opieki osobom niesamodzielnym, podczas posiedzenia zwrócono uwagę na fakt, że wprowadzenie ubezpieczenia pielęgnacyjnego zapewniłoby w stopniu podstawowym zabezpieczenie potrzeb osób niesamodzielnych, wymagających niezbędnej opieki i pomocy w codziennych czynnościach życiowych. Podstawą ubezpieczenia pielęgnacyjnego byłby solidaryzm społeczny, a potrzeba wprowadzenia tego ubezpieczenia wynika ze wzrostu liczby osób niesamodzielnych.

W wyniku podjętych działań został powołany zespół parlamentarny ds. przygotowania projektu ustawy o ubezpieczeniu od ryzyka niesamodzielnosci. Minister zdrowia delegował swojego przedstawiciela do prac w zespole. Zgodnie z przyjętym harmonogramem prac zespołu dokonano przeglądu sytuacji w opiece długoterminowej w Polsce i innych krajach. Uznano, że opieka długoterminowa realizowana zarówno po stronie ochrony zdrowia, jak pomocy społecznej nie w pełni zabezpiecza potrzeby osób niesamodzielnych. Przygotowano raport otwarcia, tzw. zieloną księgę o stanie opieki nad osobami niesamodzielnymi w Polsce wraz z wnioskami i rekomendacjami. Informacje zawarte w zielonej księdze będą stanowiły punkt wyjścia do szerokiej dyskusji zarówno politycznej, jak i publicznej nad przyszłością opieki długoterminowej w Polsce.

W dniu 7 września 2010 r. w sali kolumnowej Sejmu RP odbyła się konferencja pod hasłem „Niesamodzielnymi: kto się nimi zaopiekuje, kto za to zapłaci?”, podczas której zaprezentowane zostały informacje na temat sytuacji w opiece długoterminowej wraz z wnioskami i rekomendacjami zawartymi w zielonej księdze. Aktualnie zespół pracuje nad projektem założeń do ustawy o pomocy osobom niesamodzielnym.

Odnosząc się bezpośrednio do pytań zawartych w interpelacji pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie rozwoju placówek opieki długoterminowej informuję, że rozwój zakładów opiekuńczo-leczniczych i pielęgnacyjno-opiekuńczych winien być zdeterminowany rozpoznaniem potrzebami zdrowotnymi oraz możliwościami finansowymi Narodowego Funduszu Zdrowia w zakresie sfinansowania gwarantowanych świadczeń pielęgnacyjno-opiekuńczych dla osób wymagających świadczeń z tego zakresu.

Podkreślam, że w art. 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych szczegółowo zostały określone zadania władz publicznych mające na celu zapewnienie obywatelom równego dostępu do świadczeń zdrowotnych. Zadania te obejmują:

- 1) tworzenie warunków funkcjonowania systemu ochrony zdrowia,
- 2) analizę i ocenę potrzeb zdrowotnych oraz czynników powodujących ich zmiany,
- 3) promocję zdrowia i profilaktykę, mającą na celu tworzenie warunków sprzyjających zdrowiu,

4) finansowanie w trybie na zasadach określonych ustawą świadczeń opieki zdrowotnej.

W art. 9 ww. ustawy wskazano, że do zadań własnych w zakresie zapewnienia równego dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej realizowanych przez samorząd województwa należy w szczególności:

1) opracowanie i realizacja oraz ocena efektów programów zdrowotnych wynikających z rozeznanych potrzeb zdrowotnych i stanu zdrowia mieszkańców województwa – po konsultacji z właściwymi terytorialnie gminami i powiatami;

2) przekazywanie wojewodzie informacji o realizowanych na terenie województwa programach zdrowotnych;

3) opracowanie i wdrażanie programów innych niż określone w pkt 1, służących realizacji zadań w zakresie ochrony zdrowia;

4) inspirowanie i promowanie rozwiązań w zakresie wzrostu efektywności, w tym restrukturyzacji w ochronie zdrowia;

5) podejmowanie innych działań wynikających z rozeznanych potrzeb zdrowotnych mieszkańców województwa.

Natomiast zgodnie z przepisem art. 97 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r., Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) zadania z zakresu określania jakości i dostępności oraz analizy kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także monitorowanie ich realizacji i rozliczanie należą do kompetencji Narodowego Funduszu Zdrowia.

Podsumowując powyższe, należy podkreślić, że rosnące oczekiwania lepszej jakości życia i zmieniająca się sytuacja rodziny powodują, że niepełnosprawność i niezdolność do samodzielnej egzystencji stają się w Polsce problemem społecznym. Stąd ważne jest nie tylko rozwijanie form stacjonarnej opieki nad osobami niesamodzielnymi, ale także skoordynowanej opieki domowej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie podpisania się ambasadora RP
na Słowacji pod listem osób popierających
zorganizowanie w Bratysławie parady
homoseksualistów (23332)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej (pismo SPS-023-23332/11 z dnia 5 lipca br.) w sprawie podpisania się przez ambasadora RP na Słowacji pod listem osób popierających zorganizowanie w Bratysławie parady homoseksualistów, uprzejmie informuję.

Podpisanie przez ambasadora RP na Słowacji wspólnego oświadczenia grupy dwudziestu szefów misji dyplomatycznych akredytowanych w Bratysławie dotyczącego możliwości pokojowego zmanifestowania swoich poglądów przez jedną z grup społecznych stanowiło wyraz poparcia nie dla określonych poglądów, lecz dla jednej z najbardziej doniosłych swobód człowieka – wolności wyrażania swoich poglądów. Wolność ta ma rangę konstytucyjną zarówno na Słowacji, jak i w Polsce i została wyrażona w szeregu podstawowych dokumentów międzynarodowych, takich jak Powszechna Deklaracja Praw Człowieka z 1948 r., Europejska Konwencja Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z 1950 r. oraz Pakt Praw Obywatelskich i Politycznych z 1966 r.

Celem listu było także zwrócenie uwagi władz na odpowiednie zabezpieczenie pokojowego przebiegu manifestacji, co też się stało. Rok temu podczas podobnej manifestacji doszło do aktów przemocy wobec jej uczestników – czterdziestu z nich w wyniku pobicia trzeba było udzielić pomocy medycznej.

Nie można uznać wspólnego oświadczenia grupy szefów misji dyplomatycznych za sprzeczne z obowiązującymi uregulowaniami prawa dyplomatycznego. Podpisanie tego oświadczenia nie było ingerencją w sprawy wewnętrzne Słowacji na gruncie prawa międzynarodowego, ponieważ w żadnym stopniu nie miało ono na celu wzruszenia jej systemu ustrojowego, naruszenia porządku prawnego czy też w jakikolwiek sposób ingerowało w istniejący w tym państwie konflikt wewnętrzny.

Działalność Queer Leaders Forum nie jest znana ministerstwu. Ambasada RP w Bratysławie nie figuruje na liście głównych partnerów przemarszu – w przeciwieństwie do innych placówek (m.in. Wielkiej Brytanii, Irlandii, Hiszpanii, Francji) logo ambasady nie zostało umieszczone na stronie internetowej wydarzenia.

Stanowisko ambasadora A. Krawczyka w sprawie podpisania oświadczenia grupy dwudziestu ambasadorów

Biuro Rzecznika Prasowego MSZ przekazało Polskiej Agencji Prasowej oraz redakcji „Naszego Dziennika”.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 21 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

w sprawie cen leków refundowanych (23333)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poseł na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej Anny Sobeckiej z dnia 5 lipca 2011 r., nr SPS-023-23333/11, w sprawie cen leków refundowanych uprzejmie informuję, co następuje.

Ustawa z dnia 12 maja 2011 r. o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego i wyrobów medycznych (Dz. U. Nr 122, poz. 696) rozpoczyna reformę zasad refundacji leków i wyrobów medycznych.

Zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym wykazy leków refundowanych ujęte są w aktach prawnych o randze rozporządzeń. Ustawa refundacyjna zastępuje procedurę legislacyjną indywidualnymi decyzjami administracyjnymi. Oznacza to, że minister zdrowia wydawać będzie każdorazowo decyzję o objęciu refundacją i ustaleniu urzędowej ceny zbytu bądź zmianie urzędowej ceny zbytu. Przy dokonywaniu przez ministra zdrowia rozstrzygnięć refundacyjnych brane będą pod uwagę przewidziane ustawą refundacyjną stanowiska, rekomendacje oraz kryteria ustawowe.

Rozstrzygnięcie w każdym przypadku przekazywane będzie wnioskodawcy w drodze decyzji administracyjnej. Konieczność uzasadnienia i pouczenie o przysługujących środkach odwoławczych wynikają z Kodeksu postępowania administracyjnego.

Jednocześnie uprzejmie nadmieniam, iż zgodnie z przepisami ustawy refundacyjnej decyzja o objęciu refundacją i ustaleniu urzędowej ceny zbytu wydawana jest na okres 2–5 lat. Terminowość decyzji wymusza cykliczną weryfikację zasadności finansowania leków, środków specjalnego przeznaczenia żywieniowego i wyrobów medycznych ze środków publicznych. Decyzje ministra zdrowia o objęciu refundacją danego produktu refundowanego ogłaszane będą w drodze obwieszczenia. Obwieszczenie będzie ogłaszane co najmniej raz na dwa miesiące w dzienniku urzędowym ministra właściwego do spraw zdrowia.

Wykazy te będą aktualizowane w przypadku zaistnienia jakichkolwiek zmian w zakresie zarówno wprowadzenia nowych produktów refundowanych, jak też zmian w zakresie warunków refundowania produktów już ujętych w tych wykazach.

Odnosząc się do kwestii podniesionych w pani interpelacji, pragnę poinformować, że zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa podmioty składające tzw. wnioski cenowe (rozporządzenia z dnia 17 maja 2002 r. w sprawie zakresu informacji i wniosków niezbędnych do ustalenia cen urzędowych na środki farmaceutyczne i materiały medyczne, sposobu i terminów przedkładania informacji oraz trybu i terminów rozpatrywania wniosków i informacji – Dz. U. z 2002 r. Nr 69, poz. 643) podają w treści załącznika nr 1 tabela IV informacje dotyczące m.in. kosztu wytworzenia produktu, co do którego złożony został wniosek o objęcie refundacją.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 25 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie kreowania wizerunku Polski
w trakcie przewodnictwa w UE (23334)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pana pismem z dnia 27 czerwca br. (znak: SPS-023-23334/11) skierowanym do prezesa Rady Ministrów oraz udzielonym mi przez pana premiera w piśmie z dnia 7 lipca br. upoważnieniem przesyłam odpowiedź na zapytanie poseł Anny Sobeckiej w sprawie kreowania wizerunku Polski w trakcie przewodnictwa w UE.

Pragnę poinformować, iż zgodnie z zapisami umowy zawartej pomiędzy Narodowym Instytutem Audio-wizualnym a J.W. W. oraz K. M. obu panom zlecone zostało zadanie napisania scenariusza sceny głównej będącej jedną z czterech scen, na których realizowane były wydarzenia inaugurujące polską prezydencję w dniu 1 lipca 2011 r. W umowie instytut, odpowiedzialny z ramienia Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego za realizację „Krajowego programu kulturalnego polskiej prezydencji”, zastrzegł sobie prawo do określenia wytycznych, które winny zostać uwzględnione przy opracowaniu scenariusza.

Wobec powyższego informacje, które ukazały się w artykule prof. Grzegorza Kucharczyka, wskazujące J. W. jako artystyczną twarz polskiej prezydencji

trudne są do uznania w przedstawionym świetle. Argumentem, jak sądzę, w tej sytuacji nie do podważenia jest niewątpliwie fakt, iż pan W. nie wystąpił na scenie, której scenariusz przygotował wspólnie z panem M.

Wybór autorów scenariusza sceny głównej podyktowany był dużym doświadczeniem z zakresu realizacji produkcji telewizyjnych oraz szeroką wiedzą z dziedziny muzyki. Nie bez znaczenia był również fakt, iż z uwagi na bardzo krótki termin realizacji (umowa została podpisana w dniu 1 marca br. z uwagi na uwarunkowania budżetowe) bardzo trudne było znalezienie osób gotowych zrealizować tej skali projekt w tak krótkim czasie. Aby rozwiązać wszelkie wątpliwości dotyczące kompetencji, przedkładam w załączeniu krótki wyciąg z dorobku pana J. W.*)

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Piotr Żuchowski

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie obietnic ministra
Bartosza Arłukowicza (23335)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poselską pani poseł z dnia 27 czerwca 2011 r. pragnę poinformować, iż działania podejmowane przez moje biuro zakładają jak najszerszą współpracę rządu, samorządów i organizacji pozarządowych. Zapowiedziane przeze mnie projekty dotyczące aktywizacji społecznej seniorów, program stypendialno-zawodowy dla wychowanków domów dziecka, tworzenie baz danych dla osób niepełnosprawnych czy koordynacja wolontariatu są aktualnie w opracowaniu. Pracownicy mojego biura szczegółowo wyliczają koszty wejścia w życie tychże programów, stąd nie jest możliwe w tej chwili podanie do publicznej wiadomości szczegółowych informacji na ten temat. Niemniej zapewniam, iż przy tworzeniu konstrukcji finansowej projektów bierzemy pod uwagę zarówno sytuację budżetu państwa, jak i samorządów. W momencie zakończenia tych prac z przyjemnością powiadomię panią poseł oraz opinię publiczną o efektach. Zachętą dla samorządów będzie przekazanie gotowych projektów oraz ich dofinansowanie. Udział samorządu w projekcie będzie oczywiście dobrowolny.

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Część z projektów zamierzamy pilotażowo uruchomić jeszcze przed końcem tej kadencji Sejmu. Moje biuro zakończyło też prace nad nowelizacją ustawy, która ma umożliwić samorządom zatrudnianie pielęgniarek szkolnych. Będzie mi niezmiernie miło, jeśli pani poseł zechce ją poprzeć. Jednocześnie mocno liczę na współpracę z panią poseł.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
Bartosz Arłukowicz

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł
Elżbiety Streker-Dembińskiej**

**w sprawie łamania prawa w KWB SA Konin
w Kleczewie (23340)**

Odpowiadając na interpelację pani poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej (pismo z dnia 7 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23340/11) dotyczącą Kopalni Węgla Brunatnego Konin w Kleczewie SA, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Uchwałą nr 176/IV/2010 z dnia 14 kwietnia 2010 r. Rada Nadzorcza Kopalni Węgla Kamiennego Konin w Kleczewie SA odwołała ze składu zarządu spółki pana J. S., będącego członkiem zarządu powołanym w trybie art. 16 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (t.j. Dz. U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397), tj. reprezentującego pracowników spółki.

Członek zarządu wybrany przez pracowników spółki, poza zapewnieniem ochrony interesów pracowniczych, ma bezwzględny obowiązek dbania o interesy spółki. Tymczasem – jak wynika z protokołów z posiedzeń rady nadzorczej, które odbyły się w dniach 31 marca 2010 r. i 14 kwietnia 2010 r. – przed powzięciem decyzji o odwołaniu pana J. S. z zarządu rada nadzorcza przez dłuższy okres obserwowała pogłębiający się konflikt w ramach zarządu. Brak woli współpracy członków zarządu w kluczowych dla spółki sprawach w negatywny sposób wpływał na jej wizerunek na zewnątrz, a w szczególności wpływał na osłabienie pozycji KWB Konin w negocjacjach warunków dostaw węgla do Zespołu Elektrowni Pątnów – Adamów – Konin SA. Paraliż decyzyjny mógł zagrażać kondycji gospodarczej spółki, co było szczególnie niepożądane w związku z prowadzonym procesem prywatyzacji KWB Konin.

Od marca 2010 r. następowała wyraźna dalsza eskalacja konfliktu, a sytuacja była na tyle napięta, że rada nadzorcza, korzystając ze swoich uprawnień, wyznaczyła ze swego składu przedstawiciela do uczestnictwa w posiedzeniach zarządu. Uczestniczący w posiedzeniu zarządu reprezentant rady nadzorczej zaobserwował panujące wśród zarządu spory personalne i nieprzyjazną atmosferę wzajemnych oskarżeń dotyczących sposobu pracy tego organu. Ten stan rzeczy wymagał ze strony rady nadzorczej radykalnych kroków, stąd też zdecydowano o odwołaniu ze składu zarządu m.in. reprezentującego pracowników pana J. S. Należy zauważyć, że w opisanej sytuacji rada nadzorcza, kierując się interesem spółki, miała obowiązek podjąć zdecydowane działania.

Od powyższego zdarzenia minęło ponad 15 miesięcy. W tym czasie upłynęła kadencja zarządu i wygasły mandaty jego członków wraz z odbyciem zwyčajnego walnego zgromadzenia zatwierdzającego sprawozdanie finansowe spółki za 2010 r. W chwili obecnej funkcjonuje zarząd nowej kadencji, w skład którego wchodzi nowy reprezentant pracowników. Wobec powyższego pracownicy KWB Konin w Kleczewie SA nie zostali pozbawieni swojego reprezentanta.

Sekretarz stanu
Jan Bury

Warszawa, dnia 4 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Zbigniewa Kozaka
i Leonarda Krasulskiego**

**w sprawie stanowiska rządu polskiego
wobec problemu ruchów antyszczepionkowych
w Polsce (23342)**

Szanowny Panie Marszałku! Działając z upoważnienia prezesa Rady Ministrów (pismo DSPA-4810-3619-(1)/11 z dnia 11 lipca 2011 r.) do udzielenia odpowiedzi na interpelację Panów Posłów Zbigniewa Kozaka i Leonarda Krasulskiego z dnia 28 czerwca 2011 r. przekazaną przy piśmie znak: SPS-023-23342/11 z dnia 7 lipca 2011 r., w sprawie stanowiska rządu polskiego wobec problemu ruchów antyszczepionkowych w Polsce, uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż Stanowisko Rządu w sprawie ruchów antyszczepionkowych nie było opracowywane. Wobec powyższego uprzejmie proszę Pana Marszałka o przyjęcie stanowiska Ministerstwa Zdrowia w niniejszej sprawie.

Polska, podobnie jak inne kraje posiada, wypracowywany przez wiele lat, system powszechnych

szczepień ochronnych uwarunkowany przepisami ustawy z dnia 5 grudnia 2008 roku o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. 234, poz. 1570, z późn. zm.), który skutecznie zapobiega szerzeniu się groźnych chorób zakaźnych. Jest on systematycznie modyfikowany i dostosowywany do zmieniającej się sytuacji epidemiologicznej chorób zakaźnych, a także aktualnej wiedzy medycznej. Z ustawy wynika obowiązek poddawania się szczepieniom ochronnym przeciwko chorobom zakaźnym osób przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zgodnie z Programem Szczepień Ochronnych, jak również poddawania się szczepieniom w przypadku ogłoszenia stanu epidemii lub stanu zagrożenia epidemicznego.

Odporność zbiorowiska pojawiająca się przy zaszczepieniu ponad 90% populacji, a taki poziom przekraczany jest w przypadku wszystkich prowadzonych w Polsce obowiązkowych szczepień dzieci i młodzieży, skutecznie ogranicza możliwość epidemicznego szerzenia się zakażeń. Z analizy aktualnych danych statystycznych dotyczących stanu zaszczepienia, w odniesieniu do poszczególnych chorób zakaźnych, populacji dzieci i młodzieży do 19. roku życia w latach 2007–2009 wynika, że stan uodpornienia wynosi 95,0%–99,9%. Jednocześnie należy podkreślić, że w latach 2010 oraz 2011 wykazuje tendencję wyższą.

Na podstawie analizy danych dotyczących wyszczepialności nie obserwuje się gwałtownego zmniejszania liczby dzieci zaszczepionych i nie ma przesłanek, aby sądzić, że ta sytuacja mogłaby ulec niekorzystnej zmianie. Faktem jest jednak, iż w populacji istnieje pewna grupa osób niezaszczepionych. Są to osoby, którym ze względów indywidualnych zmieniono kalendarz szczepień oraz osoby uchylające się od obowiązku szczepień. W większości przypadków pracownicy oddziałów terenowych Państwowej Inspekcji Sanitarnej prowadzą działania edukacyjne skierowane do pacjentów i lekarzy, w których informują o korzyściach płynących ze szczepień.

Odpowiadając na pytanie pierwsze panów posłów w sprawie działań podjętych przez rząd wobec ruchów antyszczepionkowych, uprzejmie informuję, że pomimo rozszerzających swoją działalność organizacji i fundacji antyszczepionkowych poziom zaszczepienia dzieci jest satysfakcjonujący, a świadomość rodziców w zakresie korzyści płynących ze szczepień dobra. Niemniej jednak, z uwagi na doniosłość społeczną poruszonego problemu, uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż resort zapoznał się z licznymi opiniami, w tym ze stanowiskiem prezentowanym przez panią profesor Marię Dorotę Majewską, na temat szczepień ochronnych wykonywanych u dzieci. Rozsyłane do instytucji rządowych, a także zamieszczone na różnych nieformalnych stronach internetowych materiały zostały już wcześniej przeanalizowane przez głównego inspektora sanitarnego, Komisję chorób zakaźnych Rady Sanitarnej-Epidemiologicznej i Pediatrycznego Zespołu Ekspertów do spraw Pro-

gramu Szczepień Ochronnych przy ministrze zdrowia. Odpowiedzią na liczne apele środowisk antyszczepionkowych jest oficjalne oświadczenie krajowych ekspertów zamieszczone na oficjalnej stronie ministra zdrowia, głównego inspektora sanitarnego oraz Narodowego Instytutu Zdrowia Publicznego – Państwowego Zakładu Higieny, którego treść przekazuje Panu Marszałkowi^{*)}.

Konsultanci krajowi, Polskie Towarzystwo Wakcynologii, Polskie Towarzystwo Pediatryczne sprzeciwiły się propagowaniu, szczególnie w mediach publicznych, bez podstaw naukowych i potwierdzenia w wytycznych instytucji kreujących politykę szczepień na świecie, takich jak: WHO, ECDC oraz CDC, treści wskazujących na związek pomiędzy szczepieniem a zaburzeniami rozwojowymi, w tym z autyzmem, stwardnieniem rozsianym, rozwojem cukrzycy typu I, dementując hipotezę, że: „wczesne szczepienia są niebezpieczne dla rozwoju dziecka i wywołują autyzm”. Szczepienia chronią przed chorobami zakaźnymi, które nie tylko mogą być przyczyną kalectwa lub śmierci, lecz także wielu chorób przewlekłych, w tym chorób autoimmunizacyjnych.

Odnosząc się bezpośrednio do ruchów antyszczepionkowych działających w Polsce, widać, iż treści negujące szczepienia ochronne są najczęściej publikowane na portalach internetowych organizacji zrzeszających niezdecydowanych rodziców, którzy nie uzyskali wyczerpujących informacji od lekarzy prowadzących, lub rodziców dzieci cierpiących na choroby powiązane z zaburzeniami neurologicznymi lub gastroenterologicznymi czy niepełnosprawnością umysłową, co wydaje się z powodów psychologicznych rzeczą naturalną. Niepokoi jednak fakt, iż zjawisko dezinformacji w zakresie szczepień oraz zbyt mała wiedza na temat działania i celu podawania szczepień dotyczy wykwalifikowanych pracowników ochrony zdrowia, przekonanych o negatywnym oddziaływaniu szczepień na ludzki organizm w kontekście niepożądanych odczynów poszczepiennych (NOP). Rozwój wakcynologii oraz ciągle zmiany w sytuacji epidemiologicznej na świecie uwarunkowały niejako dla bezpieczeństwa pacjentów konieczność masowego stosowania wielu nowych szczepionek, zmuszając państwa członkowskie do opracowania systemów wykrywania i rejestracji mogących wystąpić po szczepieniach np. działań niepożądanych.

Nawiązując do drugiego pytania panów posłów w sprawie monitoringu rozwoju ruchu antyszczepionkowego, nadmieniam iż zarówno Główny Inspektorat Sanitarny, jak i Ministerstwo Zdrowia na bieżąco monitoruje i weryfikuje informacje zamieszczone w mediach. Powyższe działanie jest nieodłącznie związane z koniecznością współpracy państw członkowskich i wzmożenia działań i wszelkich starań w celu utrzymania i wzmocnienia zaufania publicznego w zakresie szczepień ochronnych. Nie tylko

^{*)} Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Polska zauważyła konieczności dalszej wymiany doświadczeń i najlepszych praktyk w zakresie zapobiegania chorobom zakaźnym. Należy zauważyć, iż pomimo wysokiego poziomu wyszczepienia w kraju podstawowym problemem, jeśli chodzi realizację szczepień, który wraz z aktywnością ruchów antyszczepionkowych może się nasilić, są obawy rodziców związane z tzw. toksycznymi szczepionkami oraz coraz częściej pojawiające się pytania o sens szczepień przy zmniejszającym się wskaźniku zachorowalności na choroby zakaźne, którym zapobiega się, stosując powszechne szczepienia.

Działanie ruchów antyszczepionkowych rozwinęło się w Polsce w latach dziewięćdziesiątych na podstawie schematów rozpowszechnionych w Stanach Zjednoczonych Ameryki Północnej i doniesień prasowych na temat domniemanych chorób, które miały być wywołane przez szczepionki, zwłaszcza stosowane przy szczepieniach populacyjnych – np. publikacja autorstwa Andrew Wakefielda i jego 12 współautorów w 1998 r. w sprawie szczepionki MMR. Śmiało tezy i przekonujące opinie publiczną dowody na szkodliwość szczepień, w postaci opisów ciężko chorych dzieci, których stan zdrowia uległ natychmiastowemu pogorszeniu po podaniu szczepionki, bez potwierdzenia naukowego, jednak popierane przez naukowców i niektórych lekarzy, szybko znalazły poparcie wśród rodziców i zwolenników niekonwencjonalnych metod leczenia.

Rozumiejąc intencje działań niepewnych i przerażonych rodziców, którzy zwracają się do instytucji rządowych z apelem o zaprzestanie szczepień, wycofanie szczepionek zawierających tiomersal, zaprzestanie stosowania szczepionek zawierających szczepy wirusów namnażanych na diploidalnych komórkach ludzkich, Ministerstwo Zdrowia stoi na stanowisku, iż przy natężeniu pojawiających się wątpliwych danych na temat szczepionek i braku ich skuteczności przede wszystkim należy informować, edukować i przekonywać do szczepień, stosując argumenty na bezpieczeństwo, sens i racjonalność stosowania szczepień na świecie, odpierając tym samym argumenty ruchów antyszczepionkowych.

Podkreślam również, że obowiązek, jaki nakłada na ministra zdrowia ustawa o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, powoduje, że w profilaktyce chorób zakaźnych stosowane są najlepsze dostępne metody. Jednocześnie nadmieniam, iż celem nadrzędnym w powyższym działaniu jest zapewnienie bezpiecznej ochrony społeczeństwa. Dlatego też wszystkie preparaty do obowiązkowych szczepień stosowane w Programie Szczepień Ochronnych są zarejestrowane w Polsce przez Urząd Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych i posiadają certyfikaty bezpieczeństwa lub właściwą rejestrację wydaną przez Europejską Agencję Oceny Leków (EMA). To oznacza, że ich skuteczność oraz bezpieczeństwo potwierdzono w badaniach klinicznych. Takie prepa-

raty nie zawierają też substancji, których używanie jest zabronione w Unii Europejskiej, oraz wynika z przepisów obowiązujących na terenie Polski.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 29 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Zbigniewa Kozaka
i Leonarda Krasulskiego**

**w sprawie zapobiegania rozprzestrzenianiu się
enterokrwotocznych i enteropatogennych
szczepów bakterii *Escherichia coli* (23343)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację panów posłów Zbigniewa Kozaka oraz Leonarda Krasulskiego w sprawie zapobiegania rozprzestrzenianiu się enterokrwotocznych i enteropatogennych szczepów bakterii *Escherichia coli*, nadesłaną przy piśmie Pana Marszałka z dnia 7 lipca 2011 r., znak SPS-023-23343/11, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów pana Donalda Tuska uprzejmie informuję, co następuje.

Ustosunkowując się do pytań panów posłów dotyczących podejmowanych działań przez służby sanitarno-epidemiologiczne w kwestii zapobiegania rozprzestrzenianiu się enterokrwotocznych i enteropatogennych szczepów bakterii *E. coli*, informuję, że *Escherichia coli* (*E. coli*, pałeczka okrężnicy) jest bakterią występującą w formie wielu odmiennych szczepów (serotypów). Wiele z nich stanowi część naturalnej flory jelitowej człowieka i stale bytuje w przewodzie pokarmowym zdrowych ludzi. Niektóre szczepy, niewystępujące naturalnie u człowieka, a stanowiące część flory bakteryjnej jelit u zwierząt mają zdolność produkowania werotoksyny, ang. Shiga-like toxin (tzw. szczepy enterokrwotoczne o serotypach m.in. O157 i O104).

Od połowy maja 2011 r. w Niemczech notowano zachorowania wywołane szczepem *E. coli* O104:H4, który produkuje werotoksynę. Zachorowanie objawia się biegunką, a w ok. 1/4 przypadków u chorych doszło do rozwoju zespołu hemolityczno-mocznicowego, który w części przypadków skutkowało trwałymi uszkodzeniami funkcji nerek, a nawet zgonem.

Od początku epidemii w Niemczech zanotowano ponad 3052 przypadków biegunek wywołanych zakażeniem, zaś u 733 osób rozwinął się zespół hemolityczno-mocznicowy (HUS). Z powodu zakażenia zmarło łącznie 45 osób. Zachorowania wystąpiły również w innych krajach UE, u osób, które w maju i czerwcu odwiedziły Niemcy. Łącznie zakażenia wy-

kryto u 125 osób, u jednej osoby wystąpił zgon z powodu wystąpienia niewydolności nerek w przebiegu zespołu hemolityczno-mocznicowego (HUS).

W dniu 26 lipca 2011 r. Instytut Roberta Kocha w Berlinie ogłosił wygaśnięcie ogniska epidemicznego *E. coli* 0104:H4 STEC w Niemczech. Komunikat ten został wydany na podstawie danych epidemiologicznych wskazujących, że od dnia ostatniego zachorowania wywołanego szczepem epidemicznym *E. coli* upłynęły ponad trzy tygodnie, tj. okres przekraczający ponad 2-krotnie najdłuższy okres wylegania choroby.

Zachorowania wywołane *E. coli* 0104:H4 STEC w krajach Unii Europejskiej spowodowały znaczne ograniczenie obrotów warzyw na europejskim rynku i poważne straty ich producentów. Działania prowadzone w obliczu zagrożenia wynikającego z zakażeń wywołanych werotoksycznymi szczepami bakterii *E. coli* przyczyniły się do rozszerzenia współpracy pomiędzy krajami UE w zakresie zapobiegania chorobom i dolegliwościom ludzkim oraz usuwania innych źródeł zagrożeń dla zdrowia ludzkiego. W zależności od wdrażania krajowych systemów kontroli żywności, jak i systemów zdrowia publicznego w państwach członkowskich na poziomie wspólnotowym kraje Unii Europejskiej muszą być gotowe do stawienia czoła epidemiom szerzącym się przez produkty żywnościowe.

Ustosunkowując się do pierwszego pytania panów posłów dotyczącego farm ekologicznych wykorzystujących nawożenia naturalne, uprzejmie informuję, iż kwestie związane z zapobieganiem zagrożeniom zdrowia ludzi i zwierząt, które mogą powstać w wyniku stosowania nawozów oraz środków wspomagających uprawę roślin, są uregulowane ustawą z dnia 10 lipca 2007 r. o nawozach i nawożeniu (Dz. U. z 2007 nr 147, poz. 1033). Do obrotu mogą być wprowadzane nawozy naturalne, wyłącznie zgodnie z przepisami rozporządzenia (WE) Nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października 2002 roku ustanawiającego przepisy zdrowotne związane z ubocznymi produktami zwierzęcymi nieprzeznaczonymi do spożycia przez ludzi. Rozporządzenie to reguluje m.in. dopuszczalny poziom bakterii *Clostridium perfringens*, *Salmonella* oraz bakterii z rodziny *Enterobacteriaceae* (do tej rodziny należy bakteria *E. coli*) w produktach opuszczających kompostownie.

Ponadto zgodnie z art. 3 ww. ustawy nawozy naturalne mogą być zbywane do bezpośredniego rolniczego wykorzystania wyłącznie na podstawie umowy zawartej w formie pisemnej pod rygorem nieważności. Umowa jest następnie przechowywana przez co najmniej 8 lat od dnia jej zawarcia. Takie rozwiązanie umożliwia przeprowadzenie dochodzenia epidemiologicznego w zakresie wyśledzenia źródła zakażeń.

W odpowiedzi na drugie pytanie uprzejmie informuję, iż w związku ze stwierdzonym na terenie Niemiec zachorowaniami wywołanymi *E. coli* 0104:H4

STEC oraz ustaleniami niemieckich służb zdrowia publicznego wskazującymi, iż przyczyną zachorowań są skażone warzywa – inspektorzy Państwowej Inspekcji Sanitarnej od dnia 31 maja 2011 r. do dnia 26 lipca 2011 r. przeprowadzili 20 299 kontroli sanitarnych w supermarketach, na targowiskach, w zakładach żywienia zbiorowego. W trakcie kontroli zwracano szczególną uwagę na pochodzenie warzyw i owoców, obecność w sprzedaży ogórków i innych warzyw importowanych z Hiszpanii (pochodzących z prowincji Almeria lub Malaga), warzyw i owoców dystrybuowanych do Polski z Niemiec niezależnie od kraju pochodzenia.

Zgodnie z poleceniem głównego inspektora sanitarnego do badań mikrobiologicznych pobranych zostało 661 próbek polskich warzyw i owoców, a także pochodzących z Hiszpanii, Niemiec, które trafiły do Polski za pośrednictwem Niemiec z innych krajów. W dotychczas zbadanych próbkach wyniki były negatywne.

Realizowane czynności kontrolne ukierunkowane były głównie na ocenę:

- źródła pochodzenia oferowanych do sprzedaży, wykorzystywanych w produkcji i przetwórstwie świeżych owoców i warzyw,
- prawidłowości funkcjonowania w zakładach systemów identyfikowalności dostawców i odbiorców ww. asortymentu (śledzenie drogi produktu),
- warunków transportu,
- warunków przechowywania/ekspozycji w zakładach świeżych owoców i warzyw,
- prawidłowości przebiegu procesów technologicznych, w których wykorzystywane były jako surowiec świeże warzywa i owoce – przestrzeganie zasad dobrej praktyki produkcyjnej,
- przestrzegania higieny sprzedaży/produkcji, w tym higieny osobistej personelu – realizacja ustanowionych w zakładach zasad dobrej praktyki higienicznej.

Z przeprowadzonych kontroli wynika, iż w znacznej części skontrolowanych zakładów oferowane są bądź wykorzystywane w przygotowywaniu potraw wyłącznie warzywa i owoce produkcji krajowej, w większości dostarczane od lokalnych dostawców i rolników w ramach dostaw bezpośrednich. Podczas kontroli prowadzono również działalność informacyjną i edukacyjną w zakresie potencjalnych źródeł zagrożenia, procesu przygotowywania produktów żywnościowych do spożycia, w tym warzyw, oraz zachowania zasad i profilaktyki higieny osobistej.

Zgodnie z ww. wytycznymi jednostki PIS pobierają do badań w kierunku liczby bakterii *E. coli* próbki warzyw świeżych, takich jak: ogórki, pomidory, szpinak, rzodkiewka, sałata, marchew, cykorii sałatkowa, kapusta pekińska i kiełki. Do badań pobierane są próbki warzyw krojonych gotowych do spożycia oraz warzyw w całości gotowych do spożycia. Próbkę są pobierane w obrocie: w hipermarketach i supermarketach, targowiskach oraz giełdach owocowo-wa-

rzywnych. Szczególną uwagę zwraca się na produkty pochodzące z gospodarstw ekologicznych.

Powyższe wytyczne dotyczą również prowadzenia badań monitoringowych warzyw świeżych. Zgodnie z ww. wytycznym próbki pobierane są w każdym województwie z częstotliwością raz w tygodniu, w ilości po 5 próbek z każdego z ww. rodzaju warzyw świeżych.

Jednocześnie należy podkreślić, że w Głównym Inspektoracie Sanitarnym opracowywany jest corocznie we współpracy z jednostkami badawczo-rozwojowymi „Plan pobierania próbek do badania żywności w ramach urzędowej kontroli i monitoringu dla Państwowej Inspekcji Sanitarnej”.

Ww. plan zawiera wytyczne poboru prób przez stacje sanitarno-epidemiologiczne, tj.:

- kierunki badań,
- rodzaj produktów,
- liczbę próbek.

Plan ma charakter ramowy. Zawarta w nim liczba próbek stanowią obligatoryjne minimum. Ponadto przydzielenie 25–30% (lub większej liczby próbek) ponad plan pozostaje w kompetencji państwowego wojewódzkiego inspektora sanitarnego w przypadku:

- podejrzenia niewłaściwej jakości zdrowotnej i możliwości zagrożenia zdrowia,
- zatruc,
- skarg składanych przez konsumentów lub producentów żywności,
- w ramach kontroli i pobierania próbek w tych podmiotach, u których wcześniej stwierdzono przekroczenia (tzw. follow-up inforcement).

W ramach „Planu pobierania próbek do badania żywności w ramach urzędowej kontroli i monitoringu dla Państwowej Inspekcji Sanitarnej” próbki są badane m.in. w kierunku zanieczyszczeń mikrobiologicznych. W 2011 r. zaplanowano do pobrania i zbadania w tym kierunku 34 056 próbek. Do badań pobierane są próbki z następujących grup asortymentowych:

- mięso, podroby i przetwory mięsne,
- drób, podroby i produkty drobiarskie, jaja i ich przetwory,
- ryby, owoce morza i ich przetwory,
- mleko i przetwory mleczne,
- ziarna zbóż i przetwory zbożowo-mączne,
- wyroby cukiernicze i ciastkarskie,
- warzywa,
- owoce,
- wody mineralne i napoje bezalkoholowe,
- tłuszcze roślinne,
- zioła i przyprawy,
- kawa, herbata, kakao, herbatki owocowe i ziołowe,
- wyroby garmażeryjne i kulinarne,
- środki spożywcze specjalnego przeznaczenia żywieniowego,
- suplementy diety.

Próbki badane są w kierunku bakterii takich jak: *Salmonella*, *Yersinia enterocolitica*, *Listeria monocytogenes*, przypuszczalne *Bacillus cereus*, drob-

noustroje tlenowe mezofilne, grupa *Enterobacteriaceae*, *Escherichia coli*, w tym szczep 0157, *Campylobacter jejuni*.

Zgodnie w wymaganiach rozporządzenia WE nr 2073/2005 nie ma obowiązku badania próbek w kierunku bakterii enterokrwotocznych takich jak *E. coli* 0157. Jednak z uwagi na fakt, iż bakteria *E. coli* 0157 jest jedną z głównych przyczyn zatruc pokarmowych, Państwowa Inspekcja Sanitarna prowadzi corocznie monitoring w kierunku obecności *E. coli* 0157 w mięsie, podrobach i przetworach mięsnych. W ramach ww. planu zaplanowano do zbadania w 2011 r. 1620 próbek w kierunku obecności *E. coli* 0157.

Pragnę dodać, że EFSA powołała 26 czerwca 2011 r. grupę roboczą EFSA (European Food Safety Authority), w której znaleźli się naukowcy EFSA oraz eksperci z Komisji Europejskiej, Krajów Członkowskich, Europejskiego Centrum Zapobiegania i Kontroli Chorób (ECDC), Światowej Organizacji Zdrowia (WHO) i Organizacji Narodów Zjednoczonych do spraw Wyżywienia i Rolnictwa (FAO), powołani do koordynacji działań mających na celu znalezienie źródła zakażeń *E. coli* 0104:H4 w Niemczech. Stwierdzili, że najprawdopodobniej przyczyną zakażeń była partia nasion kozieradki importowana z Egiptu i stosowana do produkcji kielków. Nie można wykluczyć, że może to dotyczyć również innych partii nasion importowanych z Egiptu w okresie 2009–2011. EFSA zaleciła Komisji Europejskiej podjęcie wszelkich działań mających uchronić konsumenta od narażenia na podejrzaną nasioną oraz przeprowadzenie poszukiwań we wszystkich krajach, które mogłyby być odbiorcami tych partii nasion. W tej sytuacji EFSA zaleciła konsumentom zaniechania uprawy kielków do konsumpcji własnej oraz spożywania kielków i nasion na surowo.

Ustosunkowując się do pytania trzeciego panów posłów, uprzejmie informuję, iż Ministerstwo Zdrowia na bieżąco monitoruje zasoby medyczne, które mogą być użyte pod kątem leczenia chorych w warunkach epidemii chorób zakaźnych. Podstawowe zasoby medyczne, które mogą być wykorzystane w przypadku wystąpienia chorób zakaźnych, przedstawiają się następująco:

- a) liczba szpitali, w których funkcjonują oddziały zakaźne – 95,
- b) liczba oddziałów zakaźnych – 130,
- c) liczba łóżek – 3520.

Ponadto w odniesieniu do leczenia zakażeń, które mogą skutkować powikłaniami w postaci wystąpienia niewydolności nerek, dostępne są zasoby w postaci 264 stacji dializ zlokalizowanych w szpitalach i przychodniach specjalistycznych oraz 3025 stanowisk dializacyjnych.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 1 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jacka Falfusa**

**w sprawie ustawy o działalności leczniczej
(23344)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Jacka Falfusa posła na Sejm RP, przekazaną przy piśmie SPS-023-23344/11, dotyczącą kwestii związanych z przekształceniem samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej w spółkę kapitałową na podstawie ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. Nr 112, poz. 654), przedstawiam poniżej następujące stanowisko.

Ad 1. i 2. Zgodnie z przepisami ww. ustawy podmiot tworzący samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej może, w terminie 3 miesięcy od upływu terminu zatwierdzenia sprawozdania finansowego samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej, pokryć ujemny wynik finansowy za rok obrotowy tego zakładu, jeżeli wynik ten, po dodaniu kosztów amortyzacji, ma wartość ujemną – do wysokości tej wartości. W przypadku niepokrycia ujemnego wyniku finansowego w ww. sposób, podmiot tworzący w terminie 12 miesięcy od upływu wskazanego wyżej terminu wydaje rozporządzenie, zarządzenie albo podejmuje uchwałę o zmianie formy organizacyjno-prawnej albo o likwidacji samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej.

Przejęcie zobowiązań przekształcanego samodzielnego publicznego zakładu będzie następowało po ustaleniu wskaźnika zadłużenia zakładu. Wskaźnik zadłużenia będzie ustalany jako relacja sumy zobowiązań długoterminowych i krótkoterminowych, pomniejszonych o inwestycje krótkoterminowe samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej do sumy jego przychodów. Jeżeli wartość ww. wskaźnika wynosi w dniu poprzedzającym dzień przekształcenia powyżej 0,5, podmiot tworzący przejmuje zobowiązania samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej o takiej wartości, aby wskaźnik zadłużenia ustalany na dzień przekształcenia dla spółki powstałej z przekształcenia samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej wyniósł nie więcej niż 0,5. Natomiast jeśli wartość ww. wskaźnika wyniesie 0,5 albo mniej, podmiot tworzący może przejąć zobowiązania samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej. Przejęciu w pierwszej kolejności podlegają zobowiązania wymagalne najdawniej obejmujące kwotę główną wraz z odsetkami.

Ponadto omawiana ustawa wprowadza mechanizmy wsparcia przekształceń, dzięki którym powstająca w ich wyniku spółka miałaby zapewnioną możliwość działania, bez obciążenia długami samodzielnego

publicznego zakładu opieki zdrowotnej. Elementami wsparcia będzie umorzenie zobowiązań publicznoprawnych oraz przekazanie dotacji podmiotom tworzącym w wysokości wartości umorzonych w wyniku ugody kwoty głównej odsetek, z tytułu zobowiązań cywilnoprawnych oraz zobowiązań cywilnoprawnych wynikających z zaciągniętych kredytów bankowych, o których mowa w art. 34 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 15 kwietnia 2005 r. o pomocy publicznej i restrukturyzacji publicznych zakładów opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 78, poz. 684 z późn. zm.), pozostałych do spłaty z tytułu pożyczek udzielonych przez podmioty tworzące samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej oraz z tytułu uiszczanego podatku od towarów i usług uiszczanego przez podmioty tworzące, które przekształciły samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej w spółki kapitałowe od wniesionego do tej spółki aportu oraz kosztów określenia wartości rynkowej nieruchomości.

Zatem przy wsparciu procesu przekształceń przedstawione obawy nie wydają się zasadne.

Ad 3. Nie do końca jest jasne, jakie terminy miałyby zostać przedłużone. Ustawa zawiera szereg przepisów międzyczasowych oraz regulujących obowiązki dostosowania do jej regulacji, w szczególności art. 206 wprowadzający 12-miesięczny termin na dostosowanie. Ponadto uzyskanie wsparcia będzie możliwe dla wszystkich przekształceń dokonanych do końca 2013 r.

Ad 4. Odnosząc się do kwestii wykorzystania środków europejskich otrzymanych przez podmioty lecznicze, informuję, że beneficjenci tych środków otrzymanych w ramach XII priorytetu Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” (POIiŚ) ubiegając się o dofinansowanie składali oświadczenia, w których zobowiązali się do niewykorzystywania infrastruktury uzyskanej w ramach projektów, do odpłatnego udzielania świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych przez okres trwałości projektów, tj. 5 lat od zakończenia realizacji inwestycji. Niemniej jednak instytucja zarządzająca uznała za dopuszczalne rozwiązanie polegające na możliwości podjęcia przez beneficjentów XII priorytetu POIiŚ będących samodzielnymi publicznymi zakładami opieki zdrowotnej działalności komercyjnej w oparciu o infrastrukturę nabytą w ramach projektów w trakcie ich trwania lub w okresie ich trwałości w przypadku zmiany formy organizacyjnej prowadzonej działalności (przekształcenie w spółkę kapitałową) pod warunkiem zwrotu odpowiedniej części dofinansowania wraz z odsetkami określonymi jak dla zaległości podatkowych.

W przypadku beneficjenta deklarującego prowadzenie zarówno działalności w ramach kontraktu, jak i poza kontraktem z Narodowym Funduszem Zdrowia (odpłatnie) konieczne jest zatem oszacowanie proporcji, w jakiej infrastruktura/sprzęt będąca/y przedmiotem projektu będzie wykorzystywana/y do

świadczeń w ramach kontraktu z NFZ, a w jakiej odpłatnie.

W chwili obecnej w Ministerstwie Zdrowia opracowywane są zasady wdrożenia powyższego rozwiązania, w szczególności metodologii obliczania kwoty środków przypadających do zwrotu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 22 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jacka Falfusa**

**w sprawie rządowego programu
polityki mieszkaniowej „Główne problemy,
cele i kierunki programu wspierania rozwoju
budownictwa mieszkaniowego do 2020 r.”
(23347)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Jacka Falfusa w sprawie rządowego programu polityki mieszkaniowej, skierowaną pismem z dnia 7 lipca 2011 r. (nr SPS-023-23347/11) do prezesa Rady Ministrów, uprzejmie informuję, że do udzielenia odpowiedzi został upoważniony minister infrastruktury. W związku z powyższym uprzejmie przekazuję poniższe wyjaśnienia odnoszące się do poszczególnych punktów interpelacji będącej powtórzeniem stanowiska przyjętego przez Zgromadzenie Ogólne Śląskiego Związku Gmin i Powiatów.

Brak analizy potrzeb mieszkaniowych w układzie grup dochodowych ludności.

Analiza specyfiki potrzeb mieszkaniowych poszczególnych grup ludności różniących się uzyskiwanymi dochodami jest niewątpliwie ważnym elementem pozwalającym na projektowanie odpowiednich instrumentów wsparcia zmierzających do pomocy tym grupom w zaspokojeniu ich potrzeb mieszkaniowych. Ministerstwo Infrastruktury dysponuje podobnymi analizami. Ich podsumowanie można znaleźć chociażby w części diagnostycznej projektu „Założeń projektu ustawy o społecznym zasobie mieszkań czynszowych, społecznych grupach mieszkaniowych oraz o zmianie niektórych innych ustaw” (dokument został skierowany w dniu 30 kwietnia 2010 r. do konsultacji społecznych, prace nad nim zostały jednak zawieszono ze względu na rozstrzygnięcia rządu dotyczące docelowego modelu wsparcia budownictwa społecznego).

Powyższych analiz nie zaprezentowano w części diagnostycznej przyjętego przez rząd w dniu 30 listo-

pada 2010 r. dokumentu pt. „Główne problemy, cele i kierunki programu wspierania rozwoju budownictwa mieszkaniowego do 2020 roku” ze względu na charakter dokumentu, w którym podkreślono w syntetycznym ujęciu najważniejsze problemy polskiego mieszkalnictwa, ograniczając się do bezpośredniego zestawienia najważniejszych i najbardziej obrazowych danych statystycznych.

Nie oznacza to jednak, że problem osób o dochodach uniemożliwiających samodzielne zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych na rynku został pominięty w dokumencie. Wręcz przeciwnie, jasno wskazano, że konieczne jest przekierowanie środków ze wspierania budownictwa własnościowego adresowanego do osób zamożniejszych na wspieranie budownictwa na wynajem skierowanego do mniej zamożnych grup społecznych. Z tego względu priorytetem rządu w najbliższych latach będzie program wspierania budownictwa dla najuboższych realizowany na podstawie ustawy z dnia 8 grudnia 2006 r. o finansowym wsparciu tworzenia lokali socjalnych, mieszkań chronionych, noclegowni i domów dla bezdomnych (Dz. U. Nr 251, poz. 1844, z późn. zm.). W ramach tego programu samorządy i organizacje społeczne tworzące mieszkania dla osób najuboższych i osób znajdujących się w szczególnie ciężkiej sytuacji życiowej mogą się ubiegać o dofinansowanie sięgające 30–50% kosztów inwestycji. Priorytetowo są przy tym traktowane przedsięwzięcia realizowane na obszarach dotkniętych klęską powodzi. Wsparcie budżetowe kierowane na ten cel jest stopniowo zwiększane. W 2010 r. wynosiło 40 mln zł, zaś budżet na 2011 rok zakłada dofinansowanie w kwocie 80 mln zł.

Brak informacji o skali wsparcia finansowego mieszkalnictwa do 2020 r.

Decyzja o rezygnacji z podawania w dokumencie danych dotyczących skali finansowania poszczególnych instrumentów wsparcia mieszkalnictwa została podjęta w ramach uzgodnień międzyresortowych. W pierwotnej wersji dokumentu skierowanej przez ministra infrastruktury pod obrady Komitetu Rady Ministrów szacunki takie znajdowały się w tekście dokumentu. Jednak ze względu na przyjęty przez Polskę program konwergencji, z którego wynika konieczność ograniczenia deficytu finansów publicznych, rząd postanowił zrezygnować z deklarowania konkretnych zobowiązań dotyczących finansowania mieszkalnictwa. Należy podkreślić, że 10-letni horyzont czasowy przyjętego dokumentu uniemożliwia racjonalne i odpowiedzialne planowania środków budżetowych na finansowanie poszczególnych obszarów mieszkalnictwa. W kolejnych latach środki przeznaczone na dane instrumenty będą zależały od możliwości budżetowych, ale także od priorytetów kolejnych rządów, które będą mogły podejmować – we współpracy z parlamentem RP – suwerenne decyzje dotyczące alokacji środków w danej sytuacji gospodarczej i społecznej.

Nieuwzględnienie opinii środowisk samorządu terytorialnego wobec niektórych proponowanych

rozwiązań finansowych, instytucjonalnych i regulacyjnych.

Samorządy terytorialne są ważnym partnerem rządu w zakresie prowadzenia polityki mieszkaniowej. Należy pamiętać, że w obecnym stanie prawnym to na samorządach lokalnych spoczywa główny ciężar zaspokajania potrzeb mieszkaniowych, szczególnie osób o niskich dochodach. (Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 266, z późn. zm.) do zadań gminy należy „tworzenie warunków do zaspokajania potrzeb mieszkaniowych wspólnoty samorządowej”).

Ministerstwo Infrastruktury z uwagą wsłuchiwało się w argumenty samorządów terytorialnych i część zgłaszanych przez nie propozycji znalazło swoje odzwierciedlenie w zaproponowanych instrumentach i działaniach. W szczególności opinie samorządów zostały uwzględnione w propozycjach dotyczących racjonalizacji gospodarowania publicznym zasobem mieszkaniowym.

Należy jednak podkreślić, że wdrażając i projektując politykę mieszkaniową, rząd współpracuje również z innymi podmiotami reprezentującymi najrozmaitsze środowiska zainteresowane rozwojem mieszkalnictwa. Należy tu wymienić m.in. środowisko lokatorskie, środowisko inwestorów, środowisko spółdzielców, środowisko właścicieli nieruchomości, środowisko zarządców nieruchomości, środowisko bankowe itp. Część opinii ww. środowisk jest zdecydowanie rozbieżna w stosunku do propozycji samorządów terytorialnych. Dlatego rolą rządu jest dokonanie odpowiedzialnego wyboru instrumentów, tak aby zachować równowagę interesów poszczególnych stron. Jest to szczególnie widoczne w ustawodawstwie dotyczącym ochrony praw lokatorów, gdzie nawet niewielkie zmiany przepisów na korzyść samorządów wzbudzają duże protesty lokatorów.

W ramach strategicznej decyzji rządu dotyczącej kierunków polityki mieszkaniowej realizowanej w najbliższych latach mieści się szereg propozycji legislacyjnych, które każdorazowo były i będą kierowane, w ramach konsultacji społecznych, a także w ramach prac Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego, do samorządów w celu uzyskania ich stanowiska. Stanowisko strony samorządowej będzie podlegać szczegółowym analizom przy podejmowaniu ostatecznych rozstrzygnięć o kształcie danego projektu aktu normatywnego.

Niski priorytet dla remontów i modernizacji zasobów mieszkaniowych.

Nie można się zgodzić ze stwierdzeniem, że w rządowym dokumencie pt. „Główne problemy, cele i kierunki programu wspierania rozwoju budownictwa mieszkaniowego do 2020 roku” niedostateczny nacisk położono na kwestie związane z utrzymaniem zasobów mieszkaniowych. W analizowanym dokumencie poświęcono tym zagadnieniom część diagnozy, w której odnotowano kwestię niskiego stanu tech-

nicznego zasobów mieszkaniowych. Dlatego wśród głównych celów polityki mieszkaniowej w najbliższych latach wymieniono „likwidację luki remontowej” oraz „ograniczenie zapotrzebowania na energię w sektorze mieszkaniowym”.

W obszarze tym postanowiono kontynuować istniejący już program wsparcia, funkcjonujący na zasadach określonych w ustawie z dnia 21 listopada 2008 r. o wspieraniu termomodernizacji i remontów (Dz. U. Nr 223, poz. 1459, z późn. zm.). W ramach tego programu inwestorzy mogą się ubiegać o dofinansowanie części przedsięwzięcia termomodernizacyjnego (wśród beneficjentów mogą być także gminy) lub remontowego. Rozwiązania ustawy wprowadzają również możliwość kompensacji właścicielom nieruchomości utraconych przychodów z tytułu obowiązywania systemu czynszów regulowanych. Jest to część zobowiązań Polski z tytułu orzeczenia Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu w sprawie „Hutten-Czapska”.

Budżet państwa na 2011 rok przewiduje dofinansowanie Funduszu Termomodernizacji i Remontów w kwocie 200 mln zł. Istnieje także możliwość zwiększenia tych środków na podstawie umowy między Rzeczpospolitą Polską a Międzynarodowym Bankiem Odbudowy i Rozwoju w ramach Projektu Efektywności Energetycznej. (Rada Ministrów przyjęła uchwałę w tej sprawie w dniu 28 czerwca 2011 r.) Dodatkowe środki z tego tytułu mogą sięgnąć 5,8 mln USD. Powinno to ułatwić zaspokojenie popytu inwestorów w bieżącym roku. Dofinansowanie Funduszu Termomodernizacji i Remontów na podobnym poziomie powinno mieć miejsce również w kolejnych latach. Jednak będzie to zależało od wielkości popytu inwestorów na środki oraz możliwości finansowych budżetu państwa.

Brak wsparcia inwestycji mieszkaniowych realizowanych w ramach programów rewitalizacji.

Po przystąpieniu Polski do Unii Europejskiej inwestycje dotyczące remontów i modernizacji zasobów mieszkaniowych w ramach kompleksowych programów rewitalizacji mogą uzyskać wsparcie z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR). Przepisy prawne UE¹⁾ umożliwiają „wspieranie ograniczonych działań mających na celu renowację mieszkalnictwa na obszarach dotkniętych lub zagrożonych degradacją fizyczną i wykluczeniem społecznym w państwach członkowskich, które przystąpiły do Unii Europejskiej w dniu 1 maja 2004 r. lub po tej dacie”. Działania te muszą być podejmowane w ramach zintegrowanego planu rozwoju obszarów miejskich opracowywanego na szczeblu lokalnym (gminy). Kryteria, jakie musi spełniać obszar, na terenie którego mogą być realizowane działania odnoszące się do mieszkalnictwa, muszą uwzględniać (do wyboru) m.in.

¹⁾Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1080/2006 z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1783/1999.

wysoki poziom ubóstwa i wykluczenia, szczególnie wysoki stopień degradacji środowiska, wysoką liczbę imigrantów, grup etnicznych i mniejszościowych lub uchodźców, porównywalnie niski poziom wartości nieruchomości, niski poziom wydajności energetycznej budynków²⁾.

Regulacje prawne (art. 47 pkt 2 rozporządzenia nr 846/2009) określają również wydatki mieszkaniowe kwalifikowane do finansowania, ograniczając je do kosztów poniesionych w związku z renowacją części wspólnych budynków mieszkalnych wielorodzinnych, obejmujących m.in.:

a) elementy budynku: dach, elewacja zewnętrzna, stolarka okienna i drzwiowa, klatka schodowa, korytarze wewnętrzne/zewnętrzne, wejścia i elementy jego konstrukcji zewnętrznej, winda,

b) instalacje techniczne budynku,

c) podniesienie efektywności (oszczędności) energetycznej budynku (termomodernizacja).

Dopuszcza się również wykorzystanie dotacji na przygotowanie do użytkowania nowoczesnych, socjalnych budynków mieszkalnych dobrego standardu poprzez renowację i adaptację budynków istniejących stanowiących własność władz publicznych lub własność podmiotów działających w celach niezarobkowych. Do kompetencji instytucji zarządzających regionalnym programem operacyjnym należy doprecyzowanie pojęcia „przygotowanie do użytkowania nowoczesnych, socjalnych budynków mieszkalnych dobrego standardu” i tym samym określenie, jakiego rodzaju wydatki będą kwalifikowane do finansowania.

Od czerwca 2009 r.³⁾ istnieje również możliwość dofinansowania ze środków strukturalnych wydatków (maksimum do kwoty 4% całkowitej alokacji z EFRR) związanych ze zwiększaniem efektywności energetycznej oraz wykorzystaniem energii odnawialnej w istniejącym już budownictwie.

W celu skutecznego wykorzystania środków finansowych funduszu, w Polsce wsparcie mieszkalnictwa realizowane jest na podstawie 15 regionalnych programów operacyjnych (województwo podlaskie nie uwzględniło problematyki mieszkaniowej w swoim RPO), co pozwala każdemu samorządowi wojewódzkiemu zidentyfikować najbardziej wrażliwe problemy w regionie, a za tym skierować środki na obszary najbardziej tego potrzebujące. W ramach

²⁾ Art. 47 pkt 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 846/2009 z dnia 1 września 2009 r. zmieniającego rozporządzenie nr 1828/2006 ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1080/2006 w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego.

³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 397/2009 z dnia 6 maja 2009 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1080/2006 w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w odniesieniu do kwalifikowalności efektywności energetycznej i inwestycji w energię odnawialną w budownictwie mieszkaniowym.

budżetu UE na lata 2007–2013 w 15 województwach na wsparcie mieszkalnictwa przewidziano kwotę 243,2 mln euro (najwięcej w woj. mazowieckim i dolnośląskim).

Do potencjalnych beneficjentów w zakresie renowacji części wspólnych wielorodzinnych budynków mieszkalnych oraz adaptacji budynków na cele mieszkalne należą: jednostki samorządu terytorialnego, ich związki i stowarzyszenia, jednostki organizacyjne jednostek samorządu terytorialnego posiadające osobowość prawną, spółdzielnie mieszkaniowe, wspólnoty mieszkaniowe, towarzystwa budownictwa społecznego, inne jednostki organizacyjne ujęte w lokalnym programie rewitalizacji, które posiadają prawo do dysponowania daną nieruchomością, instytucje i organizacje (w tym organizacje pozarządowe) zajmujące się walką z bezdomnością, mieszkaniami chronionymi (np. dla wychodzących z więzień), kościoły i związki wyznaniowe (jeśli będą tworzyć placówki dla bezdomnych i mieszkania chronione), podmioty niedziałające dla zysku, zajmujące się integracją różnych grup społecznych.

Brak wsparcia programów przygotowania gruntów pod budownictwo mieszkaniowe.

Podstawowym instrumentem wspierającym tworzenie infrastruktury technicznej towarzyszącej budownictwu mieszkaniowemu, do czasu likwidacji w 2009 r. Krajowego Funduszu Mieszkaniowego, był program preferencyjnych kredytów dla gmin, realizowany na podstawie ustawy z dnia 26 października 1995 r. o niektórych formach popierania budownictwa mieszkaniowego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1070, z późn. zm.). Oferowany kredyt nie cieszył się jednak dużą popularnością wśród samorządów gminnych. Dlatego w 2007 r. rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 listopada 2007 r. w sprawie warunków i trybu udzielania kredytów i pożyczek ze środków Krajowego Funduszu Mieszkaniowego oraz niektórych wymagań dotyczących lokali i budynków finansowanych przy udziale tych środków (Dz. U. Nr 212, poz. 1556) zwiększono preferencyjność dotychczasowych rozwiązań poprzez:

— wydłużenie okresu spłaty kredytu na realizację infrastruktury technicznej do 15 lat,

— obniżenie stopy oprocentowania kredytu do poziomu 1% w stosunku rocznym.

Wprowadzone zmiany spowodowały pewien wzrost zainteresowania oferowanym instrumentem ze strony samorządów gminnych, jednak nadal skala realizowanych przedsięwzięć była bardzo niska. W sumie w latach 1997–2010 udzielono 114 preferencyjnych kredytów na kwotę 135,6 mln zł.

W dokumencie „Główne problemy, cele i kierunki programu wspierania rozwoju budownictwa mieszkaniowego do 2020 roku” postanowiono zmienić dotychczas funkcjonujący i niecieszący się większą popularnością instrument wsparcia przedsięwzięć infrastrukturalnych towarzyszących budownictwu mieszkaniowemu. Rząd zakłada, że od 2015 r. będzie obowiązywać nowy instrument wsparcia rozwoju in-

frastruktury technicznej, opierający się głównie na grantach ze środków Funduszu Dopląt oraz na tworzeniu warunków do pozyskania kapitału na finansowanie inwestycji z emisji obligacji komunalnych. Termin wprowadzenia ww. rozwiązań uwzględnia konieczność wcześniejszych zmian w obszarze regulacyjnym dotyczącym przepisów inwestycyjnych, zdefiniowania koncepcji polityki miejskiej, w tym przestrzennych kierunków rozwoju, oraz radykalną poprawę uwarunkowań inwestycyjnych związanych z planowaniem i zagospodarowaniem przestrzennym.

Brak ciągłości funkcjonowania programów polityki mieszkaniowej.

Trudno jest zgodzić się tezę, że w przestrzeni prawnej obejmującej wspieranie budownictwa mieszkaniowego brak stabilnych rozwiązań i ciągłości funkcjonowania programów polityki mieszkaniowej. W rzeczywistości większość funkcjonujących rozwiązań w zakresie mieszkalnictwa posiada już pewną historię, a zmiany w istniejących regulacjach lub wprowadzanie nowych rozwiązań wynikają ze zmiany otoczenia gospodarczego, prawnego i regulacyjnego poszczególnych instrumentów, a także z bieżącej analizy ich efektywności. Należy przy tym podkreślić, że stabilność rozwiązań prawnych nie jest i nie może być celem samym w sobie. Rząd powinien aktywnie reagować na zmieniającą się sytuację na rynku oraz podejmować określone działania wyprzedzające. Zmiany w poszczególnych programach wynikają również z wniosków i propozycji zgłaszanych przez samych zainteresowanych uczestników i beneficjentów funkcjonujących instrumentów.

Dokument pt. „Główne problemy, cele i kierunki programu wspierania rozwoju budownictwa mieszkaniowego do 2020 roku” został przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 30 listopada 2010 r., a pierwsze efekty jego funkcjonowania są już odzwierciedlone w budżecie na 2011 rok oraz w podejmowanych w bieżącym roku inicjatywach legislacyjnych. Wprawdzie obecny rząd działa w warunkach konieczności obniżania deficytu finansów publicznych i wynikających stąd ograniczeń w zakresie zwiększania środków na finansowanie poszczególnych polityk, to jednak zadeklarował kontynuację wsparcia budownictwa mieszkaniowego ze środków publicznych. Wyrazem takiego podejścia jest chociażby budżet państwa na 2011 rok, który przewiduje, że wydatki budżetu państwa na sferę mieszkaniową (część 18. budżetu) wzrosną w stosunku do roku poprzedniego o ponad 60% (z 862,8 mln do 1367,1 mln zł). Zgodnie ze wstępnymi założeniami wzrostowy trend bezpośrednich wydatków na mieszkalnictwo zostanie podtrzymany również w 2012 r., chociaż oczywiście ostateczna decyzja będzie należała do parlamentu.

Ponadto chciałbym poinformować Pana Posła, że w ramach wypełniania zapisów dokumentu „Główne problemy, cele i kierunki programu wspierania rozwoju budownictwa mieszkaniowego do 2020 roku” minister infrastruktury w pierwszym półroczu br.

skierował do dalszych prac legislacyjnych następujące dokumenty:

— projekt ustawy o zmianie ustawy o finansowym wsparciu rodzin w nabywaniu własnego mieszkania (projekt został w dniu 15 lipca uchwalony przez Sejm RP, z uwzględnieniem części poprawek senackich);

— projekt założeń projektu ustawy o zmianie ustawy o niektórych formach popierania budownictwa mieszkaniowego;

— projekt założeń projektu ustawy o społecznych grupach mieszkaniowych;

— projekt ustawy o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i zmianie Kodeksu cywilnego oraz o zmianie ustawy o dodatkach mieszkaniowych.

Ponadto minister finansów przygotował i skierował do dalszych uzgodnień projekt założeń do ustawy o odwróconym kredycie hipotecznym.

Z wyrazami szacunku

Minister
Cezary Grabarczyk

Warszawa, dnia 29 lipca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jacka Falfusa**

**w sprawie ulgowych przejazdów
środkami transportu publicznego (23348)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Jacka Falfusa, otrzymaną przy piśmie Pana Marszałka z dnia 7 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23348/11, w sprawie ulgowych przejazdów środkami transportu publicznego, uprzejmie informuję Pana Marszałka, co następuje.

O przyznaniu od 1 stycznia 2011 r. osobom niewidomym uznanym za niezdolne do samodzielnej egzystencji prawa do ulgi 93% i 51% przy przejazdach środkami publicznego transportu zbiorowego kolejowego i autobusowego, na podstawie biletów jednorazowych lub miesięcznych imiennych, zdecydował Sejm RP, wprowadzając stosowną zmianę do ustawy z dnia 20 czerwca 1992 r. o uprawnieniach do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego (Dz. U. z 2002 r. Nr 175, poz. 1440, z późn. zm.) ustawą z dnia 26 listopada 2010 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej (Dz. U. Nr 238, poz. 1578). Wprowadzone zróżnicowanie uprawnień do ulg wśród osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji na ulgi dla osób niewidomych i ulgi dla osób mających inne dysfunkcje organizmu może powodować odczucie przejawu

dyskryminacji wśród osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji niebędących niewidomymi, na co zwraca uwagę pan poseł Jacek Falfus w interpelacji.

Pragnę podkreślić, że do właściwości Ministerstwa Infrastruktury należy odpowiedzialność za prawidłową realizację przez przewoźników przepisów w zakresie uprawnień do ulg. Minister infrastruktury, nie posiadając uprawnień ani do przyznawania ulg nowym grupom osób, ani do zmiany wymiaru i zakresu stosowania ulg, nie jest uprawniony do udzielenia odpowiedzi na zadane przez posła, pana Jacka Falfusa, pytania.

Zważywszy, iż problematyka ulg ustawowych obejmuje obszar kreowanej przez rząd szeroko pojętej polityki społecznej i finansowej, w tym w stosunku do osób niepełnosprawnych, wnioskodawcą inicjatywy ustawodawczej w tym przedmiocie może być minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego jak również minister właściwy do spraw finansów publicznych.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuzewicz

Warszawa, dnia 21 lipca 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jacka Falfusa**

**w sprawie opóźnień we wdrażaniu działań osi
Leader Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich
na lata 2007–2013 (23349)**

W odpowiedzi na interpelację pana posła Jacka Falfusa w sprawie opóźnień we wdrażaniu działań osi 4: Leader w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013, przekazaną przy piśmie z dnia 7 lipca 2011 r. (znak: SPS-023-23349/11), stosownie do art. 193 Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, przekazuję następujące informacje.

Na czas weryfikacji wniosków o przyznanie pomocy w ramach osi Leader mają wpływ różne czynniki. Wśród nich należy wymienić: jakość i liczbę składanych wniosków, aktywność i jakość pracy lokalnych grup działania (LGD), znajomość przez wnioskodawców oraz pracowników LGD przepisów prawa krajowego i wspólnotowego, rotację pracowników LGD i podmiotów wdrażających oraz zasoby kadrowe, jakimi dysponują wspomniane instytucje, jak również nakładanie się terminów naborów wniosków ogła-

szanych przez poszczególne LGD w ramach działania 413: Wdrażanie lokalnych strategii rozwoju oraz terminów naborów wniosków w ramach pozostałych działań PROW, za których wdrażanie odpowiadają samorządy województw. Nie bez znaczenia jest także duże zainteresowanie ze strony wnioskodawców, które samo w sobie jest niezmiernie korzystną tendencją, ale pośrednio przyczynia się także do długiego terminu rozpatrywania wniosków. Niemniej jednak w większości województw czas weryfikacji wniosków ulega skróceniu.

Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi podejmuje kroki mające na celu usprawnienie procesu obsługi wniosków o przyznanie pomocy poprzez kolejne nowelizacje przepisów krajowych oraz zmiany procedur ich obsługi. W procesie tym uwzględniane są sugestie zarówno podmiotów wdrażających, jak i przedstawicieli LGD. Należy mieć jednak na uwadze, że pomoc udzielana w ramach osi 4: Leader, a więc w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013, współfinansowana jest ze środków Europejskiego Funduszu Rolnego na Rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich. Przepisy wspólnotowe regulujące wsparcie z tego funduszu są bardziej restrykcyjne niż te regulujące wsparcie z innych wspólnotowych funduszy.

Wszelkie działania na rzecz uproszczenia procedur muszą brać pod uwagę konieczność zapewnienia, iż środki w ramach osi 4: Leader wydatkowane będą poprawnie i nie dojdzie do narażenia Polski na sankcje finansowe z tytułu popełnionych nieprawidłowości.

Po analizie obowiązujących procedur zrezygnowano z niektórych załączników do wniosku o przyznanie pomocy albo przesunięto ich weryfikację na etap wniosku o płatność. Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa udostępniła aktywny formularz wniosku o przyznanie pomocy w ramach małych projektów, co powinno wpłynąć na eliminację najczęściej popełnianych błędów we wnioskach oraz poprawę jakości składanych wniosków. To z kolei powinno przyczynić się z jednej strony do eliminacji „błędnych” wniosków, a z drugiej strony do skrócenia okresu rozpatrywania pozostałych wniosków zarówno dzięki temu, że będą one lepiej przygotowane niż dotychczas, ale także dzięki temu, że pracownicy nie będą tracić czasu na wnioski „błędne”.

Chcę jednocześnie podkreślić otwartość instytucji zarządzającej na propozycje podniesienia efektywności wdrażania osi 4: Leader. Każda propozycja zmian zgłoszona przez podmiot zaangażowany we wdrażanie podejścia Leader jest analizowana pod względem możliwości wprowadzenia oraz wpływu na podniesienie efektywności wdrażania programu, w tym wydatkowania środków.

Odnosząc się bezpośrednio do stanu wdrożenia lokalnych strategii rozwoju, pragnę stwierdzić, iż na dzień 30 czerwca 2011 r. liczba złożonych wniosków w ramach działania 413 wynosiła ponad 19 tys., w tym na:

- małe projekty – ponad 14 tys.,
- „Różnicowanie w kierunku działalności nierolniczej” – ponad 800,
- „Tworzenie i rozwój mikroprzedsiębiorstw” – ponad 1 tys. oraz
- „Odnowę i rozwój wsi” – ponad 3 tys.

Wykorzystanie środków przewidzianych na realizację całej osi 4: Leader wynosi ponad 64%, przy czym wykorzystanie tych środków, biorąc pod uwagę zawarte umowy przyznania pomocy, wynosi ponad 37%.

Dane dotyczące faktycznych płatności na rzecz beneficjentów działań (prawie 7% dostępnych środków) istotnie świadczą o niewielkim poziomie wykorzystania środków w ramach osi 4: Leader.

Należy mieć jednak na uwadze, że działania osi 4 zostały wdrożone później niż pozostałe osie PROW 2007–2013. Program formalnie dotyczy lat 2007–2013, ale należy zwrócić uwagę, że został zaakceptowany we wrześniu 2007 r. W przypadku działań osi Leader, aby poszczególne działania mogły zostać uruchomione, konieczne było dokonanie wyboru LGD do realizacji lokalnych strategii rozwoju. Wybór natomiast był poprzedzony tworzeniem nowych grup działania oraz dostosowaniem już istniejących grup do odmiennych zasad funkcjonowania w obecnym okresie programowania, a także przygotowaniem nowych lokalnych strategii rozwoju. LGD, które zostały wybrane, na początku swojej działalności skupiły się na uzyskaniu środków na funkcjonowanie, co wydaje się naturalne.

Podsekretarz stanu
Tadeusz Nalewajk

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Adama Rogackiego**

**w sprawie zwiększenia środków na aktywne
formy zwalczania bezrobocia w 2011 r.
dla Powiatowego Urzędu Pracy w Kaliszu
(23350)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przekazaną przy piśmie SPS-023-23350/11 z dnia 12 lipca 2011 r. kierowaną do prezesa Rady Ministrów interpelacją, jaką złożył poseł Adam Rogacki w sprawie środków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu w 2011 r. dla Powiatowego Urzędu Pracy w Kaliszu, zobowiązana do udzielenia odpowiedzi uprzejmie informuję zgodnie z poniższym.

Plan finansowy Funduszu Pracy na 2011 r., stanowiący załącznik do uchwalonej przez Sejm RP

w dniu 20 stycznia 2011 r. ustawy budżetowej na rok 2011, zakłada, że wydatki na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu wyniosą 3 235 080 tys. zł.

Minister pracy i polityki społecznej wystąpił w dniu 25 lutego 2011 r. do ministra finansów o zwiększenie wydatków Funduszu Pracy w 2011 r. o kwotę 1200 mln zł. W dniu 7 marca 2011 r. minister finansów odmówił udzielenia takiej zgody, uzasadniając ją wdrożeniem procedur oszczędnościowych dotyczących konieczności ograniczenia nadmiernego deficytu instytucji rządowych i samorządowych do 3% PKB w 2012 r. Minister pracy i polityki społecznej w dniu 11 kwietnia 2011 r. ponownie wystąpił z wnioskiem do ministra finansów i sejmowej Komisji Finansów Publicznych w celu dokonania zwiększenia wydatków na powyższy cel, tym razem o kwotę 1500 mln zł. Do resortu nadal nie wpłynęła zgoda ministra finansów na zwiększenie wnioskowanych wydatków.

W latach 2009–2010 nastąpił znaczny wzrost wydatków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu (wykonanie 2009 r. – 6204,8 mln zł, wykonanie 2010 r. – 6227,4 mln zł) w stosunku do lat ubiegłych (wykonanie 2006–2008 odpowiednio 2133,9 mln zł; 2225,7 mln zł; 3362,5 mln zł). Istotny przyrost wydatków był uzasadniony spowolnieniem gospodarczym, który skutkowało ograniczonym popytem na pracę. Obecnie polska gospodarka znajduje się w fazie wzrostowej i generuje nowe miejsca pracy, zwiększając bezrobotnym szanse zatrudnienia na rynku pracy.

Aktualnie dostępnym instrumentem dodatkowego wsparcia działań urzędów pracy jest rezerwa ministra naliczona na podstawie planu finansowego Funduszu Pracy na rok 2011, przeznaczona na finansowanie:

- 1) programów specjalnych – 75,5 mln zł;
- 2) programów aktywizacji bezrobotnych na terenach, na których miały miejsce klęski żywiołowe – 40 mln zł;
- 3) programów aktywizacji bezrobotnych zwolnionych z przyczyn nie dotyczących pracowników oraz pracowników objętych zwolnieniami monitorowanymi – 20 mln zł;
- 4) programów zwiększających aktywność zawodową bezrobotnych w wieku 45/50 plus – 20 mln zł.

Rozdysponowane zostały środki na finansowanie programów specjalnych i zwiększających aktywność zawodową bezrobotnych w wieku 45/50 plus, o które Powiatowy Urząd Pracy w Kaliszu nie aplikował. Uruchamiane są na bieżąco środki na finansowanie programów aktywizacji bezrobotnych na terenach, na których miały miejsce klęski żywiołowe, oraz na finansowanie programów aktywizacji bezrobotnych zwolnionych z pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników.

Pozostałe programy przewidziane w „Zasadach przyznawania środków Funduszu Pracy stanowiących rezerwę ministra pracy i polityki społecznej na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji

zawodowej w 2011 r.” będą uruchamiane w ramach pozyskiwanych ponadplanowych przychodów Funduszu Pracy i uzyskaniu zgody ministra finansów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Czesława Ostrowska

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Dariusza Seligi**

**w sprawie projektu ustawy o państwowych
egzaminach prawniczych (23353)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 7 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23353/11, dotyczące interpelacji posła Dariusza Seligi w sprawie projektu ustawy o państwowych egzaminach prawniczych, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Na wstępie należy zaznaczyć, iż poselski projekt ustawy o państwowych egzaminach prawniczych (druk nr 3351) ma regulować warunki przystępowania do państwowych egzaminów prawniczych I i II stopnia, kwestie elektronicznego systemu rejestracji do tych egzaminów, jak też materię funkcjonowania doradców prawnych.

W uzasadnieniu do poselskiego projektu wskazano, iż celem projektowanej regulacji jest ujednoczenie kryteriów naboru na wszystkie aplikacje prawnicze poprzez wprowadzenie jednego państwowego egzaminu I stopnia oraz stworzenie absolwentom wyższych studiów prawniczych dwóch równoległych ścieżek dostępu do zawodów prawniczych:

— poprzez aplikacje prawnicze: po uzyskaniu pozytywnego wyniku z egzaminu I stopnia, odbyciu aplikacji i uzyskaniu pozytywnego wyniku z egzaminu II stopnia,

— z pominięciem aplikacji, poprzez świadczenie pomocy prawnej: po uzyskaniu pozytywnego wyniku z egzaminu I stopnia i co najmniej 5-letnim wykonywaniu czynności prawniczych, a następnie zdaniu państwowego egzaminu prawniczego II stopnia bez konieczności odbycia aplikacji.

W założeniach projektowanej ustawy egzamin I stopnia będzie adresowany do wszystkich absolwentów wydziałów prawa i pełnić ma dwie funkcje:

— ma być egzaminem kwalifikującym do odbywania wszystkich aplikacji prawniczych,

— ma uprawniać do świadczenia pomocy prawnej (w ograniczonym zakresie) przez doradców prawnych.

Jednolity egzamin prawniczy II stopnia będzie natomiast egzaminem zawodowym, otwierającym

możliwość wykonywania zawodu adwokata, radcy prawnego, notariusza oraz ubiegania się o powołanie na stanowisko asesora prokuratorskiego. Taka regulacja nie będzie naruszać obowiązujących przepisów normujących sposób dojścia do tych zawodów.

Ponadto do państwowego egzaminu prawniczego II stopnia będą mogły przystąpić osoby, które uprzednio zdały egzamin sędziowski i prokuratorski, doktorzy nauk prawnych czy osoby, które pracowały na stanowisku referendarza sądowego lub starszego referendarza sądowego i inne osoby wskazane w projektowanej ustawie.

Celem nowej regulacji będzie także ułatwienie dostępu do pomocy prawnej poprzez nadanie uprawnień do występowania przed sądami rejonowymi i wykonywania innych czynności prawniczych nowej kategorii osób, które zdały egzamin I stopnia: doradcom prawnym. Osoby te – poprzez weryfikację ich wiedzy na egzaminie I stopnia – będą gwarantować właściwy poziom przygotowania do świadczenia usług prawniczych, a zarazem stanowić konkurencję dla adwokatów czy radców prawnych. Dodatkowo prawo wykonywania tych czynności, jako doradcy prawni, będą miały również osoby, które spełniają przesłanki do wpisu na listę adwokatów, radców prawnych czy powołania na stanowisko asesora notarialnego.

Projekt nie tworzy jednak nowego zawodu prawniczego czy też samorządu, a przyznaje jedynie określonej grupie osób, które spełniły ustawowe kryteria, pewne ściśle wskazane w ustawie uprawnienia. Polegają one na wykonywaniu (po zdaniu państwowego egzaminu prawniczego I stopnia) określonych w ustawie czynności, przy czym ich wykonywanie przez okres 5 lat uprawnia do przystąpienia do państwowego egzaminu prawniczego II stopnia, po którego zdaniu można zostać adwokatem, radcą prawnym, asesorem notarialnym czy ubiegać się o powołanie na stanowisko asesora prokuratury.

Powyższe uprawnienie ma stanowić alternatywą, obok aplikacji, drogę dojścia do określonego wysoko kwalifikowanego zawodu prawniczego.

Doradcom prawnym nadano zatem uprawnienie do występowania przed sądami rejonowymi z wyłączeniem spraw z zakresu prawa karnego, karnego skarbowego, wykroczeń, rodzinnego i opiekuńczego. Takie ograniczenie zakresu kompetencji przed sądami rejonowymi wynika z faktu, że doradcy prawni nie będą podlegać rygorom samorządów zawodowych np. w zakresie odpowiedzialności dyscyplinarnej. Wyjęcie z ich kompetencji spraw społecznie wrażliwych, jakimi są sprawy karne, rodzinne czy opiekuńcze, ma na celu ochronę osób korzystających z usług doradców prawnych. Doradcy prawni nie będą również uprawnieni do zastępowania stron przed sądami powszechnymi w sprawach, w których w I instancji rzeczowo właściwy jest sąd okręgowy, albowiem z reguły sprawy te cechują się większym ciężarem gatunkowym i stopniem trudności.

Ponadto w projekcie ułatwiono doradcom prawnym możliwość występowania w charakterze pełnomocnika strony w postępowaniu administracyjnym, wprowadzając unormowanie, wedle którego doradca prawny może sam uwierzytelnić odpis udzielonego mu pełnomocnictwa. Analogiczne rozwiązanie zostało również wprowadzone w odniesieniu do procedury cywilnej.

Dodatkowo w projekcie wprowadzono wymóg wpisu na listę doradców prawnych. Lista będzie prowadzona przez prezesa sądu apelacyjnego, który będzie również wydawał karty doradcy prawnego na okres ważności do 2 lat, jednak nie dłużej niż na czas obowiązywania umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Lista doradców prawnych będzie publikowana w Biuletynie Informacji Publicznej, a dane w niej zawarte będą stanowiły informację publiczną.

Projekt wprowadza także wymóg obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody wyrządzone przy świadczeniu podstawowych czynności prawnych dla doradców prawnych.

Zgodnie z zaproponowanymi w projekcie ustawy regulacjami doradcy prawni będą mogli wykonywać czynności na własny rachunek, w ramach stosunku pracy, stosunku służbowego lub umowy cywilnoprawnej.

Wskazać ponadto należy, iż pierwsze czytanie poselskiego projektu ustawy odbyło się w dniu 22 września 2010 r. na posiedzeniu Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka. Następnie projekt skierowano do dalszych prac do podkomisji nadzwyczajnej do rozpatrzenia projektu ustawy o licencjach prawniczych i świadczeniu usług prawniczych (druk nr 680) oraz projektu ustawy o państwowych egzaminach prawniczych (druk nr 3351). Obecnie trwają prace w podkomisji, w toku których projekt ustawy ulega pewnym modyfikacjom, jednakże nie można w chwili obecnej przewidzieć, jaki będzie ostateczny kształt ustawy w odniesieniu do regulacji dotyczących możliwości wykonywania podstawowych czynności prawniczych przez osoby, które ukończyły wyższe studia prawnicze, a które nie uzyskały tytułu radcy prawnego lub adwokata, oraz czy proponowane zmiany wpłyną na obniżenie jakości usług prawniczych w Polsce.

Dodatkowo warto zaznaczyć, iż w pracach wskazanej podkomisji uczestniczą przedstawiciele samorządów zawodowych adwokatów i radców prawnych, przedkładając opinie w przedmiocie rozwiązań zaproponowanych w poselskim projekcie ustawy.

Zasygnalizować również należy, iż Rada Ministrów na posiedzeniu w dniu 16 listopada 2010 r. postanowiła o niezajmowaniu stanowiska wobec poselskiego projektu ustawy o państwowych egzaminach prawniczych. Zgodnie zaś z przepisem art. 8 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów (Dz. U. z 2003 r. Nr 24, poz. 199, z późn. zm.) członek Rady Ministrów reprezentuje w swoich wystąpieniach stanowisko zgodne z ustaleniami przyjętymi przez Radę

Ministrów. Wobec powyższego stanowisko ministra sprawiedliwości jest tożsame z rozstrzygnięciem Rady Ministrów w przedmiotowej sprawie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grzegorz Wałęjko

Warszawa, dnia 22 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na interpelację posła Dariusza Seligi**

**w sprawie restrukturyzacji Ursusa sp. z o.o.
(23354)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Dariusza Seligi z dnia 7 lipca 2011 r., nr SPS-023-23354/11, w sprawie restrukturyzacji Ursusa sp. z o.o. uprzejmie informuję, co następuje:

Z informacji uzyskanych od Zarządu Bumar sp. z o.o. wynika, że w chwili przejmowania przez Bumar sp. z o.o. spółki Ursus sp. z o.o. nie była ona rentownym podmiotem. W okresie 2004–2010 spółka nie posiadała zdolności do samodzielnego funkcjonowania na rynku. Prowadzona produkcja była nierentowna, a systematycznie generowane przez spółkę straty przyczyniły się do zmniejszenia kapitałów własnych (tylko za 2004 r. spółka wygenerowała dodatni wynik finansowy netto, co było możliwe dzięki uzyskaniu przez podmiot pozostałych przychodów operacyjnych w kwocie 6 mln zł, natomiast dodatni wynik z podstawowej działalności został uzyskany poprzez ujęcie kosztów niewykorzystanych mocy produkcyjnych w pozycji: koszty pozostałej działalności operacyjnej). W 2004 r. roczne moce produkcyjne Ursus sp. z o.o. szacowane były na ok. 3600–4000 sztuk ciągników, z czego wyprodukowanych w tym okresie zostało 1696 sztuk. Oznacza to wykorzystanie mocy produkcyjnych spółki na poziomie 42–47%. Biegły rewident badający sprawozdanie finansowe spółki za 2004 r. (Best Audit sp. z o.o.) zamieścił zastrzeżenie, że dla kontynuacji spółki w dłuższym okresie czasu niezbędny jest dalszy wzrost produkcji i sprzedaży. Na przestrzeni wcześniejszego okresu (lata 2000–2003) spółka utraciła w znacznym stopniu swoje główne rynki eksportowe. W ocenie byłego współnika spółki główną przyczyną obecnych kłopotów są istotne zmiany, jakie zaszły na rynku ciągników w Polsce, w tym szczególnie zmiana postrzegania marki Ursus przez potencjalnych nabywców. Ważnym czynnikiem osłabiającym postrzeganie marki na rynku był upadek ZPC Ursus SA. Fakt ten znacząco zmniejszył zaufanie do marki potencjalnych nabywców, umożli-

wił zajęcie części rynku przez produkty firm konkurencyjnych, spowodował zerwanie powiązań kooperacyjnych w wyniku upadłości wielu poddostawców, co znacząco wpłynęło na obniżenie poziomu jakości oferowanych produktów. Należy też zwrócić uwagę na zamknięcie rynku europejskiego dla produktów spółki z uwagi na niespełnianie norm emisji spalin oraz poziomu hałasu, co zaskutkowało utratą znacznej części rynku eksportowego. Po przystąpieniu naszego kraju do Unii Europejskiej nastąpiło pełne otwarcie rynku ciągników, w tym także na maszyny używane. Wprowadzony system dopłat bezpośrednich dla rolników oraz współfinansowanie zakupu ciągników spowodowały, że zamożniejsi rolnicy sięgnęli po najnowocześniejsze maszyny, w lepszym stopniu zaspokajające ich potrzeby inwestycyjne. Innym istotnym elementem pogorszenia sytuacji spółki było przesunięcie popytu z ciągników lekkich, w których produkcji specjalizował się Ursus (o mocy 28–35 kW), na ciągniki cięższe. Ponadto czynnikiem wpływającym negatywnie na rynek spółki było powstanie w Polsce lokalnych montowni ciągników, specjalizujących się w krótkich seriach niskokosztowych maszyn.

Wszystkie ww. czynniki wpływały na osłabienie wizerunku marki Ursus do dnia dzisiejszego. W ocenie konsumentów poziom ceny ciągników Ursus w stosunku do ich jakości i parametrów technicznych jest postrzegany gorzej niż analogiczny wskaźnik wyrobów konkurencyjnych. Historyczna znajomość marki nie jest czynnikiem wystarczającym, aby zmienić racjonalną analizę rynku dokonywaną przez potencjalnych klientów, w szczególności iż zakup ciągnika jest zakupem inwestycyjnym, gdzie decydującym czynnikiem są określone parametry na tle ceny.

Odnosząc się do kwestii działań podejmowanych przez Bumar sp. z o.o. wobec Ursusa sp. z o.o., informuję, iż w omawianym okresie wspólnik przeprowadził szereg inicjatyw odnoszących się do wielu płaszczyzn działalności prowadzonej przez spółkę zależną. Od 2004 r. Bumar sp. z o.o. współdziałał z Ursusem sp. z o.o. w zakresie realizacji transakcji handlowych w zakresie importu zaopatrzeniowego, eksportu oraz handlu krajowego. W analizowanym okresie zrealizowana została przez spółkę matkę znacząca ilość transakcji eksportowych, obejmujących Europę, Azję i Afrykę. Z uwagi na niekonkurencyjną cenowo ofertę Ursusa sp. z o.o., wynikającą ze zbyt wysokich jednostkowych kosztów produkcji, wolumen zbywanych ciągników trudno uznać za satysfakcjonujący.

Ponadto od 2003 r. Bumar sp. z o.o. aktywnie wspierał Ursus sp. z o.o. w zakresie finansowania działalności spółki. W okresie 2003–2004 Bumar objął nowe udziały w spółce w zamian za środki finansowe w gotówce, w łącznej kwocie 10,7 mln zł. Ponadto w okresie 2004–2010 wspólnik finansował kapitał obrotowy spółki poprzez przyrost zobowiązań Ursusa sp. z o.o. wobec Bumaru sp. z o.o. Formy tego finansowania to udzielane zaliczki na finansowanie

produkcji, przystępowanie do długów spółki córki, finansowanie zakupów części i komponentów do produkcji ciągników, także poprzez zaciąganie przez Bumar sp. z o.o. kredytów (wobec braku zdolności kredytowej spółki), zakup gotowych ciągników „na skład”. Podejmowane przez Bumar sp. z o.o. działania pozwoliły, by Ursus sp. z o.o. mógł kontynuować produkcję. Zobowiązania Ursusa sp. z o.o. rozliczane były gotowymi ciągnikami, których handel prowadzony był przez Bumar sp. z o.o. Okresowo poziom należności bieżących Bumar sp. z o.o. od Ursusa sp. z o.o. niebezpiecznie zbliżał się do górnej granicy możliwego do zaakceptowania poziomu ryzyka. W takich przypadkach niezbędnymi z punktu widzenia Bumaru sp. z o.o. były działania zmierzające do skompensowania zadłużenia Ursusa sp. z o.o. wobec Bumaru sp. z o.o. aktywami spółki. Takie działania podjęto na przełomie roku 2007 i 2008. W zamian za zobowiązania Ursusa sp. z o.o. wobec Bumaru sp. z o.o. w kwocie 44,1 mln zł przejęte zostały nieruchomości spółki przy ul. Traktorzystów w Warszawie o wartości według wyceny 44,1 mln zł. Wobec narastającego zadłużenia Ursusa sp. z o.o. wobec Bumaru sp. z o.o. podobna transakcja została zrealizowana pod koniec 2009 r. Ursus sp. z o.o. zbył na rzecz Bumaru sp. z o.o. własność znaków towarowych Ursus na kwotę 8,1 mln zł. Nabycie aktywów Ursusa sp. z o.o. przez Bumar sp. z o.o. było jedyną możliwą formą dalszego finansowania działalności spółki. Obie te transakcje były w pełni ekwiwalentne, wycena aktywów została dokonana przez uprawnione podmioty.

W okresie ostatnich dwóch lat w spółce wdrażany był program restrukturyzacji, uwzględniający m.in. rewitalizację marki Ursus. Wprowadzony został do produkcji nowy typoszereg ciągników, zrealizowanych zostało wiele zadań z zakresu poprawy logistyki oraz obniżenia kosztów bieżących funkcjonowania spółki. Wprowadzono intensywne działania promocyjne powiązane z atrakcyjnymi formami finansowania zakupu ciągników.

Mając na uwadze koncentrację działalności Grupy Bumar w zakresie produkcji uzbrojenia i sprzętu wojskowego, co jest zgodne ze Strategią 2012 oraz Strategią Grupy Bumar 2008–2012, w dniu 26 kwietnia 2011 r. spółka Pol-Mot Warfama SA podpisała z Bumar sp. z o.o. trzy umowy sprzedaży: ciągników marki Ursus, znaków towarowych oraz 100% udziałów Ursusa sp. z o.o., za łączną maksymalną kwotę 15 421 036 zł netto. Zawarte umowy były ze sobą ściśle powiązane. Wejście ich w życie zostało uzależnione od ziszczenia się dwóch warunków: uzyskania zgody prezesa UOKiK w zakresie koncentracji oraz zgody Zgromadzenia Wspólników Bumaru sp. z o.o. na zawarcie przez Bumar sp. z o.o. dwóch spośród ww. trzech umów.

W dniu 9 maja 2011 r. Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników Bumaru sp. z o.o., przestrzegając zasad ładu korporacyjnego określonych w umowie spółki Bumar sp. z o.o., wyraziło zgodę na zbycie przez Bumar sp. z o.o.:

— 48 023 udziałów spółki Ursus sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, stanowiących 100% kapitału zakładowego tej spółki, za łączną cenę w wysokości 1zł za wszystkie udziały Ursus sp. z o.o. oraz

— składników aktywów trwałych Bumaru sp. z o.o. w postaci praw do znaków towarowych Ursusa zarejestrowanych w Urzędzie Patentowym RP pod następującymi numerami prawa wewnętrznego: nr 47098, nr 54349 i nr 56476, oraz zgłoszonych do zarejestrowania w Urzędzie Patentowym RP pod następującymi numerami zgłoszenia: nr 374742, nr 374744 i nr 374746; za łączną kwotę 8 100 000 zł netto na rzecz Pol-Mot Warfama SA z siedzibą Dobrym Mieście.

W czerwcu br. został spełniony drugi warunek zawieszający wykonanie umowy sprzedaży, tj. zezwolenie Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na przejęcie przez Pol-Mot Warfama SA kontroli nad spółką Ursus sp. z o.o. Dnia 20 czerwca br. Pol-Mot Warfama SA podpisała protokoły zamknięcia do zawartych w kwietniu umów dotyczących nabycia udziałów w spółce Ursus, znaków towarowych Ursus oraz ciągników Ursus. Tym samym stała się wyłącznym właścicielem oraz dysponentem zarówno znaku towarowego Ursus, jak i wszystkich udziałów spółki Ursus sp. z o.o.

Odpowiadając na szczegółowe pytania pana posła, pragnę poinformować, iż obie poruszone kwestie nie mieszczą się w kompetencjach ministra właściwego do spraw skarbu państwa, który nie posiada możliwości wpływu na prowadzenie przez zarząd bieżącej działalności spółki.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wojciecha Szaramy**

w sprawie korekty rozkładu jazdy PKP (23355)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Wojciecha Szaramy w sprawie korekty rozkładu jazdy PKP przekazuję poniższe informacje.

Rozkład jazdy pociągów obowiązujący od grudnia 2010 r. przewidywał kursowanie w okresie letnim dwóch bezpośrednich połączeń pociągami pośpieszonymi ze Śląska na Hel: nocnego i dziennego. Na trasie przejazdu tych pociągów realizowane są zinten-

syfikowane prace modernizacyjne, które docelowo mają znacząco skrócić czas przejazdu pociągów. W związku z tym występują utrudnienia w ruchu pociągów skutkujące przede wszystkim opóźnieniami. Na czas tych utrudnień opracowuje się zastępcze rozkłady jazdy, zwane również zamknięciowymi bądź też inwestycyjnymi. W wyniku tak opracowanego rozkładu jazdy dla ruchu pociągów od dnia 1 czerwca 2011 r. doszło do sytuacji, w której opóźnienie nocnego pociągu ze Śląska na Hel uniemożliwiało jego dojazd do stacji docelowej z uwagi na ograniczoną przepustowość jednotorowej linii kolejowej Reda – Hel.

W związku z powyższym PKP InterCity SA skróciło relację przedmiotowego połączenia do Władysławowa. Jest to rozwiązanie tymczasowe, obowiązujące jedynie w obecnym roku. W 2012 r. w okresie wakacji letnich przewiduje się przywrócenie bezpośredniego połączenia nocnego ze Śląska na Hel.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 22 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Henryka Milcarza**

**w sprawie luki prawnej komplikującej
działalność rad rodziców (23356)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Henryka Milcarza (SPS-023-23356/11) w sprawie utrudnień w działalności rad rodziców oraz podjęcia działań legislacyjnych, które określiłyby status prawny rad rodziców jako podmiotów prawnych, uprzejmie wyjaśniam.

Minister edukacji narodowej wielokrotnie podkreślał, że aktywizację współpracy z rodzicami uznaje za jeden z najważniejszych celów polityki edukacyjnej. Rola rad rodziców działających przy szkołach jest bardzo istotna, a rozwój ruchu rodzicielskiego to wielka szansa, nie tylko dla polskiej oświaty, ale również dla społeczeństwa obywatelskiego. Niewątpliwie zaangażowanie rodziców w działalność szkoły prowadzi do usprawnienia pracy szkoły. Dlatego też przy ministrze edukacji narodowej został powołany zespół opiniodawczo-doradczy, rada rodziców, któremu przewodniczy Mirosław Sielatycki, podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej. Zadaniem zespołu jest m.in. konsultowanie i opiniowanie propozycji rozwiązań dotyczących współpracy szkoły z ro-

dzicami, które zapewnią poprawę jakości i skuteczności nauczania, usprawnią pracę szkoły oraz zwiększą wpływ rodziców na jej sprawy.

Sposób funkcjonowania rad rodziców, w szczególności ich zdolność do zawierania umów, w tym umów o pracę, oraz posiadanie odrębnego rachunku bankowego, numeru NIP i REGON rzeczywiście budzi wątpliwości. Rada rodziców, będąc społecznym organem opiniotwórczym i wnioskodawczym szkoły lub placówki, nie jest podmiotem i nie może samodzielnie występować w obrocie prawnym.

Poruszony przez pana posła problem trudności, jakie pojawiają się w działalności rady rodziców, zostanie szerzej przeanalizowany we wskazanym wyżej zakresie i wówczas zapadną decyzje o ewentualnym podjęciu przez ministra edukacji narodowej inicjatywy zmierzającej do wprowadzenia zmian w przepisach prawa, ich kierunku i zakresie.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 25 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseła Daniela Chrapkiewicza**

**w sprawie ograniczenia środków finansowych
z Funduszu Pracy przeznaczonych
na finansowanie programów na rzecz promocji
zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia
i aktywizacji osób bezrobotnych w 2011 r.
w pow. Nowy Dwór Gdański (23357)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poselską pani Daniela Chrapkiewicza w sprawie ograniczenia środków finansowych z Funduszu Pracy przeznaczonych na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji osób bezrobotnych w 2011 r. w powiecie Nowy Dwór Gdański, przekazaną przez Marszałka Sejmu RP pismem z dnia 7 lipca 2011 r., sygn. SPS-023-23357/11, uprzejmie informuję zgodnie z poniższym.

W planie finansowym Funduszu Pracy stanowiącym załącznik do ustawy budżetowej na rok 2011 zaplanowano wydatki w wysokości 8 720 617 tys. zł, w tym na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu – 3 235 080 tys. zł, co stanowi ok. 50% środków w stosunku do planu na rok 2010. Konsekwencją tego są niższe kwoty środków przekazanych urzędowi pracy na finansowanie programów na rzecz promocji

zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji. Niższa jest także rezerwa środków Funduszu Pracy będąca w dyspozycji ministra pracy i polityki społecznej.

Poziom wydatków przeznaczonych dla powiatowych urzędów pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu zapisanych w ustawie budżetowej na rok 2011 wiąże się z koniecznością ograniczenia wydatków sektora finansów publicznych. Polska bowiem jest objęta procedurą nadmiernego deficytu i zgodnie z rekomendacją Rady Ecofin (z dnia 7 lipca 2009 r.) została zobowiązana do korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych poniżej 3% PKB do 2012 r. w wiarygodny i trwały sposób. Objęcie ww. procedurą skutkuje ograniczeniem wydatków Funduszu Pracy wchodzącego w skład tego sektora.

W wyniku zaistniałej sytuacji minister pracy i polityki społecznej zwrócił się do urzędów pracy z apelem o podejmowanie działań efektywnościowych w zakresie wydatkowania dostępnych środków Funduszu Pracy. Realizowane działania powinny przyczynić się do rozwiązywania najbardziej istotnych problemów rynku pracy.

Główną część programów powinny stanowić podstawowe usługi rynku pracy, takie jak: pośrednictwo pracy, poradnictwo i informacja zawodowa oraz pomoc w aktywnym poszukiwaniu pracy. Pozostałe usługi i instrumenty powinny być stosowane w powiązaniu z niezbędnym do zatrudnienia uczestnika programu na danym stanowisku pracy, zakresem umiejętności i kwalifikacji zawodowych.

Reagując na napływające wnioski instytucji realizujących zadania finansowane ze środków Funduszu Pracy, w dniu 25 lutego 2011 r. minister pracy i polityki społecznej wystąpił do ministra finansów o wyrażenie zgody na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy na 2011 r. skutkującą zwiększeniem wydatków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu o kwotę 1200 mln zł. W tym samym dniu minister pracy i polityki społecznej wystąpił o opinię sejmowej Komisji Finansów Publicznych. W dniu 7 marca 2011 r. minister finansów odmówił udzielenia takiej zgody, uzasadniając ją wdrożeniem procedur oszczędnościowych dotyczących konieczności ograniczenia nadmiernego deficytu instytucji rządowych i samorządowych do 3% PKB w 2012 r.

Minister pracy i polityki społecznej w dniu 11 kwietnia 2011 r. ponownie wystąpił z wnioskiem do ministra finansów i sejmowej Komisji Finansów Publicznych w celu dokonania zwiększenia wydatków Funduszu Pracy w 2011 r. na powyższy cel, tym razem o kwotę 1500 mln zł. Jednak na obecną chwilę do resortu nie wpłynęła zgoda ministra finansów na zwiększenie powyższych wydatków.

Należy także wskazać, że środki na finansowanie aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu urzędy pracy pozyskują:

1) w kwotach określonych zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2009 r. w spra-

wie algorytmu ustalania kwot środków Funduszu Pracy na finansowanie zadań w województwie (Dz. U. z 2009 r. Nr 123, poz. 1019),

2) w kwotach określonych przez samorząd województwa na realizację projektów współfinansowanych z Europejskiego Funduszu Społecznego,

3) z rezerwy ministra pracy i polityki społecznej.

Rezerwa ministra naliczona na podstawie planu finansowego Funduszu Pracy w 2011 r. została przeznaczona na finansowanie:

a) programów specjalnych – 75,5 mln zł;

b) programów aktywizacji bezrobotnych na terenach, na których miały miejsce klęski żywiołowe – 40 mln zł;

c) programów aktywizacji bezrobotnych zwolnionych z przyczyn nie dotyczących pracowników oraz pracowników objętych zwolnieniami monitorowanymi – 20 mln zł;

d) programów zwiększających aktywność zawodową bezrobotnych w wieku 45/50 plus – 20 mln zł.

Jak wynika z powyższego, wysokość środków pozyskiwanych przez konkretny powiatowy urząd pracy w znacznej mierze uzależniona jest od jego aktywności w zakresie opracowywania efektywnych i kompleksowych działań na rzecz bezrobotnych.

Aktualnie urzędy składają wnioski na finansowanie programów aktywizacji bezrobotnych zwolnionych z pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników, pracowników objętych zwolnieniami monitorowanymi oraz na programy aktywizacji bezrobotnych na terenach, na których miały miejsce klęski żywiołowe. Środki na powyższe programy są uruchamiane na bieżąco. W maju zakończono nabór na wnioski o finansowanie z rezerwy ministra programów specjalnych i programów zwiększających aktywność zawodową bezrobotnych w wieku 45/50 plus.

Powiatowy urząd w Nowym Dworze Gdańskim na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej z algorytmu otrzymał 2069 tys. zł. Na realizację projektów finansowanych ze środków unijnych otrzymał kwotę 1114,1 tys. zł. W bieżącym roku urząd złożył tylko jeden wniosek o środki z rezerwy. Dotyczył on programu zwiększającego aktywność zawodową bezrobotnych w wieku 45/50 plus.

Złożony wniosek oparty był m.in. na kosztownych formach aktywizacji – dotacjach na podejmowanie przez bezrobotnych działalności gospodarczej oraz refundacjach pracodawcom wyposażenia lub wyposażenia stanowisk pracy. W poprzednich latach ich finansowanie było na tyle wysokie, że w bieżącym roku tylko w szczególnych sytuacjach urząd pracy może otrzymać środki rezerwy na finansowanie tych instrumentów. Obie formy aktywizacji mogą być realizowane ze środków przyznanych urzędowi pracy na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej w ramach algorytmu.

W ramach naboru wniosków trwającego do końca maja bieżącego roku finansowanie programów otrzymały tylko te urzędy, które wykazały w swoich wnioskach wysoką efektywność opartą na innych formach aktywizacji niż dotacje na podejmowanie przez bezrobotnych działalności gospodarczej czy refundacje pracodawcom wyposażenia lub wyposażenia stanowisk pracy.

Uruchomienie dodatkowych środków na nabór programów przewidzianych w „Zasadach przyznawania środków Funduszu Pracy stanowiących rezerwę ministra pracy i polityki społecznej na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej w 2011 r.” będzie możliwe w przypadku pozyskania pozaplanowych przychodów, uzyskania pozytywnej opinii Komisji Finansów Publicznych i zgody ministra finansów na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy polegającej na zwiększeniu wydatków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Czesława Ostrowska

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Beaty Małeckiej-Libery**

**w sprawie dostępu do terapii biologicznej
we wrzodziejącym zapaleniu jelita grubego
(23358)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Beaty Małeckiej-Libery w sprawie dostępu do terapii biologicznej we wrzodziejącym zapaleniu jelita grubego uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Ministerstwo Zdrowia planuje podjęcie prac nad stworzeniem programu umożliwiającego finansowanie prowadzenia terapii biologicznych u chorych na wrzodziejące zapalenie jelita grubego. Konsultant krajowy w dziedzinie gastroenterologii został poproszony o przedstawienie właściwej propozycji programu terapeutycznego. W związku z tym, że dotychczas projekt programu nie został przekazany do ministerstwa oraz mając na uwadze zapisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych (Dz. U. Nr 122, poz. 696), projekt programu lekowego, o którym mowa w art. 2 pkt 18 dotyczący leczenia biologicznego chorych z wrzodziejącym zapaleniem jelita grubego, będzie

mógł być procedowany zgodnie z zapisami powyższej ustawy po złożeniu odpowiedniego wniosku przez wnioskodawcę określonego w art. 2 pkt 27 ww. ustawy.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 3 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Bogdana Bojki**

**w sprawie zmian w systemie monitoringu
suszy rolniczej, który jest prowadzony
na podstawie bieżącej oceny niedoboru wody
w okresie wegetacyjnym mierzonego
klimatycznym bilansem wodnym (23359)**

Panie Marszałku! W związku z przekazaną przy piśmie z dnia 7 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23359/11, interpelacją posła Bogdana Bojki w sprawie systemu monitoringu suszy rolniczej mierzonego na podstawie klimatycznego bilansu wodnego uprzejmie informuję Pana Marszałka, co następuje.

Zgodnie z definicją określoną w ustawie o ubezpieczeniach upraw rolnych i zwierząt gospodarskich (Dz. U. Nr 150, poz. 1249, z późn. zm.) suszę oznaczają szkody spowodowane wystąpieniem, w dowolnym sześciodekadowym okresie od dnia 1 kwietnia do dnia 30 września, spadku klimatycznego bilansu wodnego poniżej wartości określonej dla poszczególnych gatunków roślin uprawnych i gleb.

Natomiast na podstawie art. 3 ust. 5 ww. ustawy minister właściwy do spraw rolnictwa ogłasza, w drodze obwieszczenia, w dzienniku urzędowym ministra właściwego do spraw rolnictwa oraz na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw rolnictwa, w okresie od dnia 1 czerwca do dnia 20 października, w terminie do 10 dni po zakończeniu sześciodekadowego okresu, wskaźniki klimatycznego bilansu wodnego dla poszczególnych gatunków roślin uprawnych i gleb, z podziałem na województwa, na podstawie danych przekazanych przez Instytut Uprawy Nawożenia i Gleboznawstwa Państwowy Instytut Badawczy.

Zgodnie z art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy zakład ubezpieczeń odpowiada za szkody spowodowane przez suszę, jeżeli szkody w plonie głównym wyniosą co najmniej 25%.

System monitoringu suszy rolniczej w Polsce został opracowany i uruchomiony w 2007 r. przez In-

stytut Uprawy Nawożenia i Gleboznawstwa Państwowy Instytut Badawczy w Puławach. System ten jest systematycznie rozwijany i doskonalony.

O wystąpieniu suszy decyduje cały kompleks warunków meteorologicznych i glebowych. Warunki meteorologiczne powodujące suszę są określane m.in. za pomocą klimatycznego bilansu wodnego.

Klimatyczny bilans wodny określa się jako różnicę pomiędzy opadem atmosferycznym mierzonym standardowo na stacjach meteorologicznych a ewapotranspiracją potencjalną. Opad atmosferyczny jest podstawowym elementem mierzonym na stacjach meteorologicznych Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej (IMGW), natomiast wartość ewapotranspiracji potencjalnej oblicza się, wykorzystując wzór Penmana. Wartość ewapotranspiracji potencjalnej można również wyznaczyć z wystarczającą precyzją, korzystając ze wzorów uproszczonych, które uwzględniają podstawowe elementy meteorologiczne (temperatura powietrza, promieniowanie słoneczne, usłonecznienie, zachmurzenie, wilgotność powietrza, niedosyt wilgotności, prędkość wiatru).

W ocenie występowania suszy, oprócz wartości klimatycznego bilansu wodnego, są brane pod uwagę właściwości retencyjne gleb, ustalone według kategorii agronomicznych, wydzielonych na podstawie map glebowo-rolniczych. Przestrzenne zróżnicowanie zdolności retencyjnych gleb jest, obok klimatycznego bilansu wodnego, czynnikiem decydującym o spełnieniu kryterium suszy na danym obszarze. W ten sposób uwzględnia się fakt silnego zróżnicowania podatności pokrywy glebowej Polski na skutki niedoboru wody, mierzonego wartościami klimatycznego bilansu wodnego – gleby lekkie są zdecydowanie mniej odporne na stres wodny od gleb średnich i ciężkich, co znajduje odzwierciedlenie w zróżnicowaniu kryteriów suszy i progów klimatycznego bilansu wodnego dla poszczególnych kategorii agronomicznych gleb.

Wartości krytyczne klimatycznego bilansu wodnego oznaczające wystąpienie suszy zróżnicowano dla gatunków roślin (kukurydza, rzepak, rzepik, ziemniak, burak cukrowy, chmiel, tytoń oraz truskawki) lub grup roślin uprawnych (zboża ozime i jare, warzywa gruntowe, drzewa i krzewy owocowe oraz rośliny strączkowe), kategorii gleb i okresów rozwojowych. Do wyznaczenia progów klimatycznego bilansu wodnego wykorzystano statystyczno-empiryczne modele prognoz i model symulacyjny plonów opracowane w Instytucie Uprawy Nawożenia i Gleboznawstwa Państwowym Instytucie Badawczym w Puławach. Instytut jest autorem i posiada wyłączne prawa do mapy glebowo-rolniczej w skali 1:100 000 i 1:25 000. Materiał ten jest utrzymywany w zasobach instytutu i służy realizacji licznych programów dla potrzeb administracji państwowej i samorządowej związanych z waloryzacją jakości i przydatności gleb, oceną stanu ich degradacji, oceną zasobów wodnych gleb i ich funkcji retencyjnych. W oparciu o mapy glebowe w nawiązaniu do wartości klimatycznego bilansu

wodnego są definiowane obszary wystąpienia suszy w poszczególnych regionach Polski.

Przyjęty w określaniu obszarów, na których może wystąpić zjawisko suszy, wskaźnik klimatycznego bilansu wodnego jest pod względem metodologicznym wskaźnikiem obiektywnym. Okres sześciodekadowy do określenia suszy rolniczej został wybrany z powodu najlepszej oceny tego zjawiska opisującego spadek plonów względem średnich wieloletnich plonów. Przedstawione przez IUNG PIB wartości klimatycznego bilansu wodnego dotyczą tylko i wyłącznie strat z powodu suszy. Tymczasem na plon wpływają również inne czynniki jak m.in. agrotechnika, gleba czy inne elementy pogodowe, np. przymrozki, złe przezimowanie roślin.

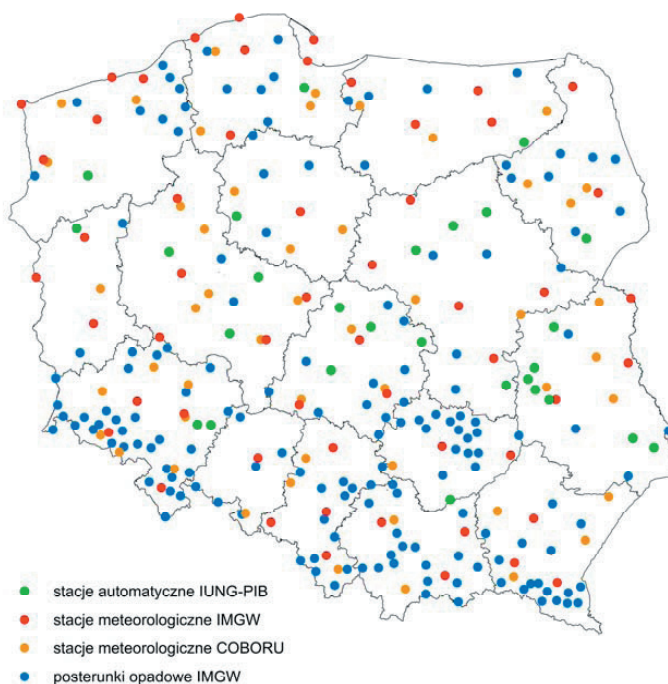
System monitoringu suszy rolniczej pracuje w oparciu o dane z 294 stacji meteorologicznych. Celem uzyskania najbardziej miarodajnych wyników w systemie uwzględniane są stacje położone poniżej 500 n.p.m. i spełniające kryterium wiarygodności w 100%. Wykorzystywane są zatem wszystkie dostępne w Polsce dane meteorologiczne spełniające wymagane kryteria.

W pełni podzielam zdanie pana pośła Bogdana Bojki, że trzeba zwiększać liczbę stacji, lecz chcę poinformować, że robione jest to systematycznie i starania Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Instytutu Uprawy Nawożenia i Gleboznawstwa Państwowego Instytutu Badawczego dotyczą ciągłego zwiększenia liczby stacji. W pierwszym roku prowadzenia systemu monitoringu suszy rolniczej w Polsce dane meteorologiczne pochodziły z 227 stacji. W ostatnich latach instytut w ramach pozyskanych środków, m.in. w ramach dotacji przekazywanych przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi, zakupił 27 nowych stacji. Obecna sieć względem roku 2007 uległa zwiększeniu w sumie o 67 stacji, rozlokowanych w nowych miejscowościach na terenie kraju. Rozmieszczenie wszystkich stacji meteorologicznych, z których wykorzystywane są dane meteorologiczne w obliczeniach systemu monitoringu suszy rolniczej, przedstawia tabela 1 i rysunek 1.

Tabela 1. Stacje meteorologiczne w systemie monitoringu suszy rolniczej w Polsce.

Rok	Stacje synoptyczne IMGW	Posterunki opadowe IMGW	COBORU	IUNG PIB	Razem
2007	54	171	-	2	227
2008	54	176	-	3	233
2009	54	166	35	12	267
2010	53	163	50	16	282
2011	53	163	50	27	294

Rys. 1. Rozmieszczenie stacji meteorologicznych, z których dane wykorzystywane są w systemie monitoringu suszy rolniczej w Polsce (stan na lipiec 2011 r.).

Uprzejmie informuję, że zakup oraz instalacja jednej profesjonalnej automatycznej stacji meteorologicznej to wydatek ok. 50 tys. zł. Po zainstalowaniu stacji ponoszone są również wysokie koszty bieżącej eksploatacji. Koszty te obejmują m.in.: przesyłanie danych meteorologicznych drogą telefoniczną, utrzymanie serwera, wyposażenie jednostki zarządzającej w komputery, codzienne sprawdzanie poprawności wpływających danych, kilkukrotna w ciągu roku kontrola przyrządów meteorologicznych, naprawy lub zakup nowych czujników itp. Roczne koszty wynikające z eksploatacji jednej stacji meteorologicznej wynoszą zatem ok. 8 tys. zł.

Wykorzystywana obecnie sieć stacji na terenie województwa lubuskiego w systemie monitoringu suszy nie oddaje w pełni zróżnicowania przestrzennego opadów atmosferycznych. System z konieczności bazuje na interpolacji dostępnych danych pomiarowych, tworząc z pewnym błędem ciągłą warstwę klimatycznego bilansu wodnego. W celu oszacowania parametrów pogodowych dla obszarów pomiędzy stacjami wykorzystuje się metody interpolacji. Interpolacja oparta jest na założeniu, że element meteorologiczny pomiędzy stacjami zmienia się w sposób ciągły, przyjmując wartości z przedziału wyznaczonego przez wartości zarejestrowane w pobliskich stacjach. W interpolacji brane są pod uwagę elementy meteorologiczne średnie za dekadę: temperatura i wilgotność powietrza, prędkość wiatru, suma usłonecznienia oraz suma opadu atmosferycznego.

Do analiz wykonywanych w ramach systemu monitoringu suszy rolniczej wykorzystywane są dane nie tylko pochodzące z punktów pomiarowych znaj-

dujących się na terenie województwa lubuskiego, ale również ze stacji znajdujących się w sąsiednich województwach. W pobliżu południowych granic województwa lubuskiego znajduje się pięć stacji opadowych i jedna stacja synoptyczna IMGW oraz dwie stacje COBORU zlokalizowane w województwie dolnośląskim. Do interpolacji danych wykorzystywane są również dane meteorologiczne ze stacji województw wielkopolskiego oraz zachodniopomorskiego.

Należy również zauważyć, że najbardziej zróżnicowanym elementem meteorologicznym w przyrodzie jest opad atmosferyczny. W przypadku wystąpienia jednostkowego opadu różnica pomiędzy sumami opadu z bliskich miejscowości może się różnić i często rzeczywiście się różni. Natomiast przy agregacji sumy opadu do dłuższego okresu, jak to jest w przypadku systemu monitoringu suszy rolniczej, gdzie operuje się długim okresem agregacji wynoszącym aż sześć dekad, tj. okresem składającym się z ok. 60 dni, popełnienie błędu oceny tego elementu jest już dużo mniejsze. Bazując na sześciodekadowym okresie, otrzymujemy różnice występujące pomiędzy miejscowościami, które są spowodowane rzeczywistymi różnicami wynikającymi z faktycznego zróżnicowania elementu meteorologicznego w terenie, a nie z przypadkowości. Tak więc taka interpretacja danych meteorologicznych upoważnia do stwierdzenia, że różnice wynikające z przypadkowości stają się mniej istotne i uprawniają do zastosowania procedury interpolacyjnej. Poza tym zastosowane metody interpolacji pozwalają na uwzględnienie wpływu odległości stacji na wyinterpolowaną wartość dla gminy.

Od 1 kwietnia do 30 września zawartych jest trzynaście okresów sześciodekadowych, a dla każdego okresu opracowywany jest co 10 dni raport o zagrożeniu suszą rolniczą w Polsce.

W wyniku przeprowadzonych szczegółowych analiz oraz w oparciu o nowe dane z ostatnich lat o plonach zaistniała konieczność uaktualnienia wartości klimatycznego bilansu wodnego w celu uzyskania większej dokładności szacowania zagrożenia suszą. Zgodnie z rozporządzeniem ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 1 kwietnia 2010 r. w sprawie wartości klimatycznego bilansu wodnego dla poszczególnych gatunków roślin uprawnych i gleb (Dz. U. Nr 75, poz. 480) określono krytyczne wartości klimatycznego bilansu wodnego dla poszczególnych grup i gatunków roślin powodujące spadek plonów o 20%. W ramach systemu monitoringu suszy rolniczej w Polsce opracowano wartości krytyczne dla 14 grup i gatunków roślin, które oznaczają przeciętny spadek plonów w skali gminy o 20% w danym roku w stosunku do wartości średnich wieloletnich w Polsce.

Wartości klimatycznego bilansu wodnego dla poszczególnych gatunków i grup roślin uprawnych oraz gleb są jednakowe dla wszystkich województw, dlatego nie zachodzi potrzeba wyznaczania tych wartości z podziałem na poszczególne województwa.

Ocena zagrożenia wystąpieniem suszy przeprowadzana jest nie tylko w oparciu o wykonywaną co 10 dni aktualną cyfrową mapę klimatycznego bilansu wodnego, ale również w oparciu o mapę kategorii glebowych prezentującą przestrzenną zmienność glebową. System, porównując kryteria zawarte w ustawie o ubezpieczeniach upraw rolnych i zwierząt gospodarskich z wymienionymi powyżej warstwami, określa dla każdej rośliny lub grupy roślin, czy na glebach danej kategorii został przekroczony próg klimatycznego bilansu wodnego. Dane porównywane są przestrzennie, tzn. porównywane są nie według jednostek administracyjnych, tylko w sposób ciągły, w oparciu o zasięgi wartości klimatycznego bilansu wodnego i poszczególnych kategorii glebowych. W ten sposób tworzona jest mapa prezentująca zagrożenie suszą dla każdej wymienionej rośliny lub grupy roślin. Na podstawie map obliczany jest udział powierzchni zagrożonych suszą w poszczególnych gminach.

W ramach systemu monitoringu suszy rolniczej prowadzony jest również monitoring wilgotności gleby, którego celem jest poznanie zależności pomiędzy stresem wodnym mierzonym ilością dni uwilgotnienia poniżej wartości krytycznej, odpowiadającej punktowi trwałego wędnięcia roślin, a plonem roślin w zróżnicowanych warunkach siedliskowych i klimatycznych. Uzyskane wyniki badań służą do weryfikacji wyznaczenia przestrzennych zasięgów zagrożenia suszą rolniczą dla kolejnych okresów sześciodekadowych w sezonie wegetacyjnym. Monitoring wilgotności gleby tworzony jest na obszarze całego kraju z uwzględnieniem powierzchni szczególnie zagrożonych suszą rolniczą.

Pomiary wilgotności gleby dla potrzeb monitoringu suszy rolniczej prowadzone są w 20 gospodarstwach rolnych na terenie Polski. Pragnę w tym miejscu zwrócić uwagę, że w ostatnim roku przybyły trzy miejscowości, w których prowadzone są pomiary wilgotności gleby. Stan uwilgotnienia gleby mierzony jest na sześciu poziomach profilu glebowego do głębokości 1 m. Pomiary prowadzone są od początku okresu wegetacyjnego na 60 polach referencyjnych z różnymi uprawami i o różnej kategorii podatności gleby na suszę. Pomiary wykonywane są cyklicznie dwa razy w tygodniu. Aktualna wilgotność porównywana jest ze stanem uwilgotnienia gleby odpowiadającym punktowi trwałego wędnięcia roślin.

Wyniki wilgotności gleby są upowszechniane za pomocą strony internetowej systemu monitoringu suszy rolniczej. Wyniki pomiarów wilgotności gleby wykorzystywane są do bieżącego określenia bilansu wody w glebie i stresu wodnego. Równocześnie z pomiarem wilgotności gleby prowadzone są obserwacje rozwoju fizjologicznego roślin, poziomu zachwaszczenia i porażenia chorobami. W okresie wegetacyjnym na polach referencyjnych rejestrowane są wszystkie zabiegi agrotechniczne dla potrzeb określenia plonu potencjalnego. Wyniki pomiarów przesyłane są sys-

tematycznie do zespołu koordynacyjnego systemu monitoringu suszy rolniczej.

Wdrożona w 2007 r. koncepcja monitoringu suszy rolniczej umożliwia zatem ocenę zagrożenia suszą rolniczą głównych upraw rolnych w oparciu o bieżące dane meteorologiczne oraz dane glebowe generowane na podstawie numerycznej mapy glebowo-rolniczej. Wyniki analiz prezentowane są na stronie internetowej (<http://www.susza.iung.pulawy.pl/>) w postaci map, jak też w formie tabelarycznej. Zawierają one informacje o zagrożeniu suszą dla poszczególnych roślin w danych okresach raportowania.

Zgodnie z systemem monitoringu suszy rolniczej w 2011 r. obowiązujące wartości krytyczne klimatycznego bilansu wodnego dla poszczególnych upraw, zamieszczone w rozporządzeniu ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 1 kwietnia 2010 r., w województwie lubuskim zostały znacznie przekroczone. A zatem w świetle obecnie obowiązujących przepisów susza w tym województwie w pierwszych pięciu okresach raportowania została w pełni wykazana, co przedstawiono poniżej.

Dla grup i gatunków roślin branych pod uwagę w poszczególnych okresach raportowania w systemie monitoringu suszy rolniczej opracowywane są tabele przedstawiające zagrożenie suszą rolniczą w poszczególnych województwach z wykazem liczby gmin, udziałem gmin i gruntów ornych zagrożonych suszą. Poniższa tabela prezentuje zagrożenie suszą dla województwa lubuskiego w pięciu pierwszych okresach raportowania, tj. od 1 kwietnia do 10 lipca 2011 r.

Tabela 2. Zestawienie statystyczne zagrożenia suszą w województwie lubuskim w 2011 r.

Lp.	Uprawa	okres	liczba gmin ogółem	liczba gmin zagrożonych	udział gmin zagrożonych (%)	udział powierzchni zagrożonej – gruntów ornych (%)
1	Zboża ozime	01.04 – 31.05	116	105	90,5	59,3
		11.04 – 10.06	116	116	100,0	79,2
		21.04 – 20.06	116	102	87,9	66,6
		01.05 – 30.06	116	90	77,6	52,6
		11.05 – 10.07	116	13	11,2	1,1
2	Zboża jare	01.04 – 31.05	116	105	90,5	69,6
		11.04 – 10.06	116	116	100,0	85,9
		21.04 – 20.06	116	116	100,0	88,3
		01.05 – 30.06	116	116	100,0	82,6
		11.05 – 10.07	116	103	88,8	52,8
3	Rzepak i rzepik	01.04 – 31.05	116	0	0,0	0,0
		11.04 – 10.06	116	0	0,0	0,0
		21.04 – 20.06	116	101	87,1	35,3
		01.05 – 30.06	116	89	76,7	32,6
		11.05 – 10.07	116	12	10,3	0,6
4	Burak cukrowy	01.04 – 31.05	116	0	0,0	0,0
		11.04 – 10.06	116	0	0,0	0,0
		21.04 – 20.06	116	0	0,0	0,0
		01.05 – 30.06	116	0	0,0	0,0
		11.05 – 10.07	116	0	0,0	0,0
5	Krzewy owocowe	01.04 – 31.05	116	112	96,6	72,1
		11.04 – 10.06	116	116	100,0	86,3
		21.04 – 20.06	116	102	87,9	66,6
		01.05 – 30.06	116	90	77,6	52,6
		11.05 – 10.07	116	13	11,2	1,1

6	Drzewa owocowe	01.04 – 31.05	116	71	61,2	23,1
		11.04 – 10.06	116	102	87,9	66,7
		21.04 – 20.06	116	64	55,2	19,8
		01.05 – 30.06	116	43	37,1	12,5
		11.05 – 10.07	116	0	0,0	0,0
7	Truskawki	01.04 – 31.05	116	105	90,5	69,6
		11.04 – 10.06	116	116	100,0	85,9
		21.04 – 20.06	116	91	78,4	62,8
		01.05 – 30.06	116	79	68,1	47,1
		11.05 – 10.07	116	0	0,0	0,0
8	Kukurydza na ziarno	01.04 – 31.05	brak spadków plonów z powodu suszy w analizowanym okresie			
		11.04 – 10.06	brak spadków plonów z powodu suszy w analizowanym okresie			
		21.04 – 20.06	116	0	0,0	0,0
		01.05 – 30.06	116	0	0,0	0,0
		11.05 – 10.07	116	0	0,0	0,0
9	Kukurydza na zielonkę	01.04 – 31.05	brak spadków plonów z powodu suszy w analizowanym okresie			
		11.04 – 10.06	brak spadków plonów z powodu suszy w analizowanym okresie			
		21.04 – 20.06	116	38	32,8	7,9
		01.05 – 30.06	116	20	17,2	2,2
		11.05 – 10.07	116	0	0,0	0,0
10	Ziemniak	01.04 – 31.05	brak spadków plonów z powodu suszy w analizowanym okresie			
		11.04 – 10.06	brak spadków plonów z powodu suszy w analizowanym okresie			
		21.04 – 20.06	116	0	0,0	0,0
		01.05 – 30.06	116	0	0,0	0,0
		11.05 – 10.07	116	0	0,0	0,0
11	Chmiel	01.04 – 31.05	brak spadków plonów z powodu suszy w analizowanym okresie			
		11.04 – 10.06	brak spadków plonów z powodu suszy w analizowanym okresie			
		21.04 – 20.06	116	3	2,6	0,0
		01.05 – 30.06	116	0	0,0	0,0
		11.05 – 10.07	116	0	0,0	0,0
12	Tytoń	01.04 – 31.05	brak spadków plonów z powodu suszy w analizowanym okresie			
		11.04 – 10.06	brak spadków plonów z powodu suszy w analizowanym okresie			
		21.04 – 20.06	116	91	78,4	62,8
		01.05 – 30.06	116	79	68,1	47,1
		11.05 – 10.07	116	0	0,0	0,0
13	Warzywa gruntowe	01.04 – 31.05	brak spadków plonów z powodu suszy w analizowanym okresie			
		11.04 – 10.06	brak spadków plonów z powodu suszy w analizowanym okresie			
		21.04 – 20.06	116	91	78,4	51,6
		01.05 – 30.06	116	79	68,1	38,8
		11.05 – 10.07	116	0	0,0	0,0
14	Rośliny strączkowe	01.04 – 31.05	brak spadków plonów z powodu suszy w analizowanym okresie			
		11.04 – 10.06	brak spadków plonów z powodu suszy w analizowanym okresie			
		21.04 – 20.06	116	109	94,0	71,6
		01.05 – 30.06	116	104	89,7	65,0
		11.05 – 10.07	116	66	56,9	16,8

Z powyższego zestawienia wynika, że na 14 upraw branych pod uwagę w systemie monitoringu suszy rolniczej w 2011 r. zagrożonych suszą w województwie lubuskim było 11 upraw.

Przedstawione powyżej dane o zagrożeniu suszą wyraźnie świadczą o wystąpieniu w bieżącym roku rozległej suszy w województwie lubuskim:

— susza objęła zdecydowaną większość roślin uprawnych,

— susza nie wystąpiła jedynie dla roślin okopowych, dla których vegetacja rozpoczęła się znacznie później niż dla pozostałych roślin, oraz dla kukurydzy na ziarno ze względu na jej dużą odporność na suszę.

Jednocześnie uprzejmie informuję Pana Marszałka, że pomoc udzielana producentom rolnym od 1 maja 2004 r. musi być zgodna z przepisami dotyczącymi pomocy publicznej, w tym wytycznymi Wspólnoty w sprawie pomocy państwa w sektorze rolnym i leśnym na lata 2007–2013 oraz rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1857/2006 w sprawie stosowania art. 87 i 88 traktatu w odniesieniu do pomocy państwa dla małych i średnich przedsiębiorstw prowadzących działalność związaną z wytwarzaniem produktów rolnych oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 70/2001.

Stosownie do przepisów rozporządzenia Komisji (WE) nr 1857/2006 może być udzielana pomoc na zrekompensowanie strat rolnikom w roślinach lub zwierzętach spowodowanych niekorzystnymi zjawiskami klimatycznymi, które mogą być porównane do klęski żywiołowej, tj. które niszczą ponad 30% średniej rocznej produkcji danego rolnika z ubiegłych 3 lat lub średniej z 3 lat opartej na okresie 5 ubiegłych lat, z wyłączeniem wartości najwyższej i najniższej.

Uwzględniając powyższe, pomoc w formie dopłat do oprocentowania kredytów na wznowienie produkcji w gospodarstwach rolnych i działach specjalnych produkcji rolnej, w których wystąpiły szkody spowodowane przez suszę, grad, deszcz nawalny, ujemne skutki przezimowania, przymrozki wiosenne, powódź, huragan, piorun obsunięcie się ziemi lub lawinę, zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 stycznia 2009 r. w sprawie realizacji niektórych zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz. U. Nr 22, poz. 121, z późn. zm.), może być udzielana, gdy wysokość poniesionej szkody:

1) w uprawach rolnych i zwierzętach gospodarskich – przekracza 30% średniej rocznej produkcji rolnej w gospodarstwie rolnym lub dziale specjalnym produkcji rolnej z trzech lat w okresie pięcioletnim poprzedzającym rok, w którym wystąpiły szkody, z pominięciem roku o najwyższej i najniższej wielkości produkcji ustalonej na podstawie danych rachunkowych lub dokumentów potwierdzających wielkość prowadzonej produkcji rolnej w tym gospodarstwie rolnym lub dziale specjalnym produkcji rolnej, a w przypadku braku takich danych lub dokumentów – na podstawie danych o średniej wielkości produkcji rolnej publikowanych przez jednostki doradztwa rolniczego, urzędy statystyczne lub Instytut Ekonomiki Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej – Państwowy Instytut Badawczy;

2) w środku trwałym – przekracza kwotę 1050 zł.

Oszacowania szkód spowodowanych wystąpieniem m.in. suszy w gospodarstwach rolnych dokonuje komisja powołana przez wojewodę właściwego ze względu na miejsce wystąpienia tych szkód.

Sekretarz stanu
Kazimierz Plocke

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Arkita**

**w sprawie nowelizacji przepisów prawa
w zakresie ochrony hodowli pszczół (23360)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją z dnia 29 czerwca 2011 r. pana Tadeusza Arkita, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie nowelizacji przepisów prawa w zakresie ochrony hodowli pszczół, przekazaną przy piśmie, znak: SPS-023-23360/11, z dnia 7 lipca 2011 r., uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Zgodnie z art. 80 ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin (Dz. U. z 2008 r. Nr 133, poz. 849, z późn. zm.) nadzór nad stosowaniem środków ochrony roślin należy do kompetencji Państwowej Inspekcji Ochrony Roślin i Nasiennictwa (PIORiN). W ramach tego nadzoru PIORiN prowadzi kontrolę prawidłowości stosowania środków ochrony roślin, upoważnia jednostki organizacyjne do wykonywania badań sprzętu do stosowania środków ochrony roślin oraz prowadzi nadzór nad wykonywaniem tych badań i stanem technicznym sprzętu, jak również upoważnia jednostki organizacyjne do prowadzenia szkoleń w zakresie stosowania środków ochrony roślin i je nadzoruje.

W 2010 r. PIORiN przeprowadziła 19 719 kontroli dotyczących prawidłowości stosowania środków ochrony roślin: w gospodarstwach konwencjonalnych z produkcją roślinną oraz w gospodarstwach będących w systemie integrowanej produkcji, w miejscach zaprawiania materiału siewnego, wykonywania zabiegów fumigacji, w magazynach płodów rolnych, w miejscach, gdzie stosowanie środków ochrony roślin może podlegać ograniczeniom lub być zabronione, a także w innych miejscach stosowania środków ochrony roślin. Ich przedmiotem było sprawdzenie wykonania, przez stosujących środki ochrony roślin, obowiązków wynikających z ustawy o ochronie roślin, tj. sprawdzano poprawność prowadzenia ewidencji wykonywanych zabiegów, sprawność techniczną opryskiwacza i posiadanie dokumentów ją potwierdzających, ukończenie szkolenia w zakresie sto-

sowania środków ochrony roślin oraz posiadanie aktualnych zaświadczeń o ukończeniu ww. szkolenia, a także wykonywanie zabiegów ochrony roślin zgodnie z zaleceniami zawartymi w etykiecie – instrukcji stosowania środka.

W czasie kontroli zwracana jest szczególna uwaga na nieprawidłowości, które mogą mieć wpływ na występowanie zatruc pszczoł podczas wykonywania zabiegów ochrony roślin. W wielu przypadkach w trakcie kontroli weryfikowane są również warunki, w jakich wykonany był zabieg oraz sprawdzane są odległości m.in. od pasiek do miejsc stosowania środka ochrony roślin, terminy wykonania zabiegów, zachowanie okresu prewencji dla pszczoł.

W wyniku przeprowadzonych kontroli w 2010 r. stwierdzono 4239 nieprawidłowości, które skutkowały wystawieniem 408 mandatów karnych oraz złożeniem czterech wniosków do sądu. Wykryte nieprawidłowości dotyczyły przede wszystkim braku badania technicznego opryskiwacza, braku ukończenia szkolenia oraz braku lub niepoprawnego prowadzenia ewidencji zabiegów wykonywanych środkami ochrony roślin. Konsekwencją przeprowadzenia kontroli oraz wykrycia w ich trakcie nieprawidłowości było wydanie 4188 zaleceń pokontrolnych.

Odnosząc się do pytania związanego ze wskazaniem działań legislacyjnych dotyczących poprawy stanu ochrony pszczoł w kontekście stosowania środków ochrony roślin, należy stwierdzić, że wiele możliwości w tym zakresie daje prawodawstwo unijne składające się na tzw. pakiet pestycydowy. W skład tego pakietu wchodzi m.in.: rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady 1107/2009 (WE) z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywę Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG (Dz. Urz. UE L 309 z 24.11.2009, str. 1), które obowiązuje wprost wszystkie kraje członkowskie UE, oraz dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/128/WE z dnia 21 października 2009 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania na rzecz zrównoważonego stosowania pestycydów (Dz. Urz. UE L 309 z 24.11.2009, str. 71), której postanowienia zostaną wdrożone ustawą o środkach ochrony roślin. Powyższe akty prawne wprowadzają szereg elementów, które zapewnią większe bezpieczeństwo stosowania środków ochrony roślin dla pszczoł, m.in.:

— obowiązek przedstawienia przez wnioskodawcę recenzowanych, ogólnie dostępnych publikacji naukowych dotyczących substancji czynnej i jej istotnych metabolitów, poświęconych skutkom ubocznym dla zdrowia, środowiska i gatunków niebędących celem działania (w tym: pszczoł miodnych), opublikowanych w ciągu ostatnich 10 lat przed datą przedłożenia dokumentacji dla substancji aktywnej (art. 8 ust. 5 ww. rozporządzenia); ponadto w chwili obecnej trwają prace nad zmianą rozporządzenia Komisji (UE) nr 544/2011 z dnia 10 czerwca 2011 r. wykonującego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 w odniesieniu do wymo-

gów dotyczących danych dla substancji czynnych (Dz. UE L 155 str. 1 z 11.06.2011 r.) pod kątem nałożenia obowiązku przedstawiania w ramach danych dla substancji aktywnych nowych badań w odniesieniu do ich wpływu na rozwój pszczoł oraz stadia rozwojowe;

— wskazywanie w zezwoleniach na dopuszczenie do obrotu środków ochrony roślin w stosownych przypadkach obowiązku poinformowania o zamiarze użycia środka wszystkich sąsiadów, którzy zwrócili się o taką informację (art. 31 ust. 4 lit. B rozporządzenia 1107/2009); ponadto w projektowanej ustawie o środkach ochrony roślin zawarta została delegacja dla ministra rolnictwa i rozwoju wsi do wydania rozporządzenia w sprawie sposobu ostrzeżenia o zamiarze przeprowadzenia zabiegu środkiem ochrony roślin;

— podział środków ochrony roślin dopuszczonych do obrotu na środki przeznaczone do stosowania przez użytkowników profesjonalnych (tj. osoby fizyczne, które stosują środki ochrony roślin w ramach działalności gospodarczej lub zawodowej, w tym w rolnictwie i leśnictwie) lub nieprofesjonalnych; regulacje w tym zakresie będą obowiązywały od 25 listopada 2015 r.;

— obowiązek przestrzegania od dnia 1 stycznia 2014 r. przez wszystkich użytkowników profesjonalnych zasad integrowanej ochrony, zawartych w załączniku nr III do ww. dyrektywy, obejmujących m.in. takie elementy, jak pierwszeństwo metod niechemicznych w celu zapewnienia ochrony przed organizmami szkodliwymi, ograniczanie stosowania pestycydów poprzez zredukowanie dawek, ograniczenie ilości wykonywanych zabiegów lub stosowanie dawek dzielonych, ochrona i stwarzanie warunków dla występowania ważnych organizmów pożytecznych, np. poprzez stosowanie odpowiednich metod ochrony roślin lub wykorzystywanie ekologicznych struktur w miejscu produkcji i poza nim.

Powyższe kwestie były wielokrotnie podnoszone przez organizacje pszczelarskie jako szczególnie istotne dla ochrony pszczoł w kontekście dopuszczania środków ochrony roślin i ich substancji aktywnych do stosowania na terenie UE, jak również ich bezpiecznego stosowania.

Odnosząc się do zagadnienia odszkodowań za utracone rodziny pszczele, należy stwierdzić, że kwestii tej nie należy rozpatrywać tylko i wyłącznie w kontekście stosowania środków ochrony roślin, z uwagi na fakt, że przyczyną upadku tych rodzin może być wiele (np. choroby, celowe zatrucie).

W przypadku stwierdzenia niepokojących objawów w zachowaniu pszczoł mogących wskazywać na podejrzenia wystąpienia choroby zakaźnej, np. znacznej liczby ich nagłych padnięć, na podstawie art. 42 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (Dz. U. z 2008 r. Nr 213, poz. 1342) posiadacz zwierzęcia jest zobowiązany m.in. do niezwłocznego powiadomienia o tym fakcie organu Inspekcji

Weterynaryjnej albo najbliższego podmiotu świadczącego usługi z zakresu medycyny weterynaryjnej lub wójta (burmistrza, prezydenta miasta). Po zawiadomieniu zadaniem państwowej Inspekcji Weterynaryjnej jest wykrycie lub też wykluczenie chorób zakaźnych zwierząt podlegających obowiązkowi zwalczania. Odszkodowanie z budżetu państwa przysługuje wyłącznie w przypadku zwalczania choroby zakaźnej podlegającej obowiązkowi zwalczania za zwierzęta zabite lub poddane ubojowi z nakazu organów Inspekcji Weterynaryjnej na podstawie art. 49 ust. 1 ww. ustawy. Wysokość odszkodowania określa się na podstawie oszacowania przyjętego przez lekarza weterynarii oraz 2 rzeczoznawców wyznaczonych przez tego lekarza z prowadzonej przez niego listy rzeczoznawców. Na podstawie art. 49 ust. 12 ww. ustawy organem odpowiedzialnym za powołanie i odwołanie rzeczoznawców jest wójt (burmistrz, prezydent miasta).

W innych przypadkach procesy o odszkodowania z tytułu utraconych rodzin pszczelich prowadzone są na podstawie ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 1964 r. Nr 43, poz. 296).

Ponadto inspektorzy PIORiN w ramach posiadanych kompetencji biorą udział w pracach komisji rozpatrujących przypadki, w których zachodzi podejrzenie zatrucia pszczół w wyniku stosowania środków ochrony roślin. W sytuacjach gdy zostanie ustalone, że przyczyną zatrucia pszczół są środki ochrony roślin, zebrana przez inspekcję dokumentacja może stanowić materiał dowodowy w dochodzeniach o odszkodowania.

Zagadnieniami związanymi z procedurą postępowania w przypadku podejrzenia wystąpienia zatrucia pszczół środkami ochrony roślin zajmuje się powołany z inicjatywy Polskiego Związku Pszczelarskiego przy ministrze rolnictwa i rozwoju wsi zespół roboczy, którego zadaniem jest przeanalizowanie problemów, jakie obecnie zaistniały w pszczelarstwie oraz wypracowanie jak najlepszych rozwiązań, które przyczynią się do poprawy sytuacji w sektorze pszczelarskim. Członkowie zespołu (przedstawiciele instytutów naukowych, uczelni wyższych oraz związków branżowych) wyrazili gotowość przygotowania propozycji procedury postępowania w przypadku takich zatruc. Po przedstawieniu propozycji w tym zakresie zostanie ona przeanalizowana pod kątem możliwości wdrożenia do praktycznego stosowania oraz ewentualnych zmian prawnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Tadeusz Nalewajk

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Adama Krupy**

**w sprawie przekazania na rzecz gmin:
Polska Cerekiew, Cisek, Reńska Wieś
nieruchomości stanowiących grunty
nieczynnej linii kolejowej nr 195
Kędzierzyn-Koźle – Baborów na odcinku
0,441 km do 16,100 km (23361)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z nadesłaną przy piśmie z dnia 7 lipca 2011 r., nr SPS-023-23361/11, interpelacją posła Adama Krupy w sprawie przekazania na rzecz gmin: Polska Cerekiew, Cisek oraz Reńska Wieś nieruchomości stanowiących grunty nieczynnej linii kolejowej nr 195 Kędzierzyn-Koźle – Baborów na odcinku od km 0,441 do km 16,100 przedstawiam następujące informacje w rzeczowej sprawie.

Przedmiotowa linia kolejowa na odcinku od km 0,441 do km 16,100 na podstawie decyzji ministra infrastruktury nr TK-500-50/2004 z dnia 26 kwietnia 2004 r. została zlikwidowana.

Zgodnie z informacjami uzyskanymi od PKP SA zarząd spółki wyraził wolę przekazania na rzecz gmin: Polska Cerekiew, Reńska Wieś oraz Cisek nieruchomości wchodzących w skład fragmentu ww. linii kolejowej nr 195, na który została wydana decyzja o jego likwidacji, w części niezbędnej do urządzenia ścieżki rowerowej. W tym celu podjęte zostały stosowne czynności zmierzające do przygotowania działek do przekazania.

Przedmiotowy fragment linii kolejowej obejmuje 34 działki gruntu, w tym 27 działek szlakowych oraz 7 działek bocznych, z czego na terenie:

- gminy Polska Cerekiew – znajduje się 8 działek szlakowych i 5 bocznych;
- gminy Reńska Wieś – znajduje się 15 działek szlakowych i 2 działki boczne,
- gminy Cisek – znajdują się 2 działki szlakowe.

Ponadto 2 działki znajdujące się na terenie gminy Kędzierzyn-Koźle, z których jedna w około 90% zajęta jest pod czynną linię kolejową nr 137 relacji Katowice – Legnica, wymagają podziału geodezyjnego, po dokonaniu którego zostaną one zaproponowane tej gminie.

Spośród 34 ww. działek 31 posiada uregulowany stan prawny, a w odniesieniu do 3 działek (1 na terenie gminy Reńska Wieś i 2 na terenie gminy Cisek) toczy się postępowanie w sprawie uregulowania stanu prawnego przed wojewodą opolskim. Przewiduje się, iż uwłaszczenie PKP SA na tymże gruncie powinno nastąpić w październiku br.

Ponadto wyłączenia z kolejowych terenów zamkniętych wymagają 3 działki zlokalizowane na terenie gminy Polska Cerekiew oraz 2 działki zlokalizowane

zowane na terenie gminy Kędzierzyn-Koźle. Dlatego też aktualnie PKP SA prowadzi uzgodnienia ze spółkami Grupy PKP mające na celu potwierdzenie przez nie zbędności przedmiotowych nieruchomości dla prowadzonej działalności.

Ponadto istotny w sprawie jest fakt, że w granicach przedmiotowych działek oprócz infrastruktury torowej znajdują się 2 budynki mieszkalne (na terenie gminy Reńska Wieś) oraz 3 budynki nieczynnych dworców kolejowych (2 w gminie Reńska Wieś, 1 w gminie Cisek), w tym 2 z lokalami mieszkalnymi, których przekazanie wymaga poczynienia uzgodnień z właściwymi gminami.

Na dzień 25 br. lipca PKP SA zaplanowała spotkanie z przedstawicielami zainteresowanych gmin, w trakcie którego omówione zostaną szczegóły dotyczące operacji przekazania nieruchomości gminom, harmonogram jej przeprowadzenia oraz sposób realizacji, a także kwestie sposobu postępowania w odniesieniu do budynków, w których znajdują się lokale mieszkalne.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra środowiska
na interpelację posła Piotra Tomańskiego
oraz grupy posłów**

**w sprawie określenia w formie rozporządzenia
technik prowadzenia obserwacji
środowiskowych do uzyskania decyzji
środowiskowych przez inwestorów
realizujących projekty wiatrowe (23363)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Piotra Tomańskiego oraz grupy posłów z dnia 20 czerwca 2011 r., przekazaną przy piśmie z dnia 7 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23363/11, w sprawie określenia w formie rozporządzenia technik prowadzenia obserwacji środowiskowych do uzyskania decyzji środowiskowych przez inwestorów realizujących projekty wiatrowe, poniżej przedstawiam stosowne informacje.

Na wstępie należy podkreślić, że resort środowiska ma świadomość problematyki wskazanej w interpelacji, braku jasno określonych wymagań dotyczących prowadzenia obserwacji przyrodniczych przy przygotowaniu dokumentacji środowiskowej dla planowanych farm wiatrowych. Dotyczy to przede wszystkim ptaków i nietoperzy, jako zwierząt najbardziej narażonych na negatywne oddziaływanie tego typu

inwestycji. Niewłaściwie metodycznie przeprowadzone badania obu ww. grup skutkowały koniecznością wykonania dodatkowych obserwacji i analiz, co powodowało wydłużenie procesu inwestycyjnego i wzrost kosztów realizacji przedsięwzięć z zakresu energetyki wiatrowej. Wskazać jednak trzeba, iż powyższe było rezultatem nie tylko braku wytycznych określających techniki prowadzenia badań przyrodniczych, ale także zlecenia tychże badań przez inwestorów osobom nieposiadającym wystarczającej i specjalistycznej wiedzy z zakresu awifauny i chiropterofauny. Powodowało to, że tak uzyskane informacje były niewystarczające, niepełne, wadliwe i błędne. Nie dawały one bowiem wystarczającej wiedzy na temat charakteru występującej w rejonie planowanej elektrowni wiatrowej awifauny i chiropterofauny czy cenności danego terenu dla ptaków i nietoperzy podczas całego cyklu ich występowania na tym obszarze, a więc i rozmiarów potencjalnej kolizji. Tak wykonane badania nie mogły stanowić podstawy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Pragnę zawiadomić, iż aby przeciwdziałać i zaradzić tym problemom, Generalna Dyrekcja Ochrony Środowiska finalizuje prace zmierzające do wydania wytycznych w zakresie oddziaływania elektrowni wiatrowych na ptaki i nietoperze. W obu tych publikacjach zostaną drobiazgowo przedstawione zalecane metody, terminy, obszary i techniki wykonania badań awifauny i chiropterofauny. Omówione będą sposoby preferowanej prezentacji tak uzyskanych wiadomości w dokumentacji środowiskowej. Zawarte zostaną także wskazania, jakie analizy w zakresie ptaków i nietoperzy powinny znaleźć się w raporcie o oddziaływaniu na środowisko. Ponadto dokładnie i drobiazgowo opisane będą metody prognozowania śmiertelności ptaków w wyniku kolizji z planowanymi turbinami wiatrowymi, łącznie z pokazaniem zalet i wad każdego rozwiązania. Dzięki powyższemu rozwiązaniu inwestorzy dysponować będą wiedzą, czego należy wymagać od ekspertów przeprowadzających badania środowiskowe oraz jakim warsztatem naukowym powinny dysponować osoby wykonujące obserwacje przyrodnicze. Szczegółowo zostaną także opisane zalecane techniki i cała metodologia badań w ramach analizy porealizacyjnej, zarówno awifaunistycznych, jak i chiropterologicznych, wraz z zagadnieniami dotyczącymi analizy wyników zebranych w ramach tychże badań. Wytyczne wskażą również proponowany sposób oceny przedstawionego w dokumentacji środowiskowej materiału ze wszystkich badań przyrodniczych oraz jakie informacje powinien on zawierać, aby mógł on zostać uznany za całościowy i kompletny. Wytyczne w zakresie oddziaływania elektrowni wiatrowych na ptaki i nietoperze mają na celu pokazanie zalecanych praktyk przy planowaniu i realizacji badań środowiskowych, aby nie zaistniała konieczność uzupełnienia dokumentacji i prowadzenia ponownych badań lub analiz.

Ze względu na skalę problemu oraz konieczność wypracowania pilnych rozwiązań w przedmiotowych

kwestiach za najskuteczniejszą formę uznano opracowanie wytycznych, które odpowiedzą na wątpliwości i niejasności obecne do tej pory. Przygotowanie rozporządzenia, które zawierałoby rozwiązania w zakresie prowadzenia obserwacji przyrodniczych na potrzeby projektów energetyki wiatrowej, nie jest rozwiązaniem właściwym. Trzeba bowiem zwrócić uwagę, iż zagadnienia dotyczące metodologii badań środowiskowych i ich zakresu zależą w dużym stopniu od wielu indywidualnych czynników, jak przykładowo położenie farmy wiatrowej, wielkość i wysokość turbin, obecność w pobliżu terenów objętych obszarami formami ochrony przyrody czy zabudowy mieszkaniowej itp. Ze względu na bardzo dużą ilość i zmienność czynników, które stanowią o ostatecznym kształcie metodyki badań środowiskowych przy realizacji farm wiatrowych, nie jest wskazane wprowadzenie do polskiego prawodawstwa zapisów, które obejmowałyby każdą możliwą sytuację. Zawarcie w aktach prawnych jakichkolwiek, chociażby przybliżonych wskazań dotyczących zasad prowadzenia obserwacji i badań na potrzeby projektów energetyki wiatrowej, ze względu na brak wielu kluczowych i indywidualnych danych technicznych i środowiskowych, obarczone byłoby bardzo dużą niepewnością i mogłoby nie spełniać właściwie swojej funkcji.

Przygotowywane przez Generalną Dyрекcję Ochrony Środowiska wytyczne w zakresie oddziaływania elektrowni wiatrowych na ptaki i nietoperze są na ukończeniu i zostaną niedługo opublikowane.

Nawiązując do kwestii przeznaczania terenów kraju pod rozwój energetyki wiatrowej i wyznaczania obszarów, na których inwestycje tego typu nie powinny być realizowane, informuję, iż Generalna Dyrekcja Ochrony Środowiska zleciła przygotowanie konspektu opracowania dotyczącego oceny uwarunkowań lokalizacji elektrowni wiatrowych w skali województwa. Celem przygotowania przedmiotowego konspektu jest ujednoczenie zawartości merytorycznej oraz metodyki oceny uwarunkowań (m.in. środowiskowych) dla lokalizacji elektrowni wiatrowych w skali województwa. Na jego podstawie planowane jest zlecenie przygotowania opracowań dla konkretnych województw – w oparciu o wypracowaną na podstawie ww. konspektu metodykę – dotyczących uwarunkowań lokalizacyjnych turbin wiatrowych. Tak ujednoczone opracowania dla poszczególnych regionów kraju wskażą tereny odpowiednie pod rozwój energetyki wiatrowej oraz pokażą, w których obszarach nie należy umiejscawiać farm wiatrowych.

Wymienione wyżej działania inicjowane i prowadzone przez resort środowiska, w tym Generalną Dyrekcję Ochrony Środowiska, służą usprawnieniu i poprawieniu procesu przygotowania i realizacji inwestycji z zakresu energetyki wiatrowej. Mają na celu podniesienie poziomu jakości dokumentacji środowiskowej, w tym przede wszystkim raportów o oddziaływaniu planowanych elektrowni wiatrowych na środowisko, tak aby sprawnie i bez zwłoki można było przeprowadzić procedurę oceny oddziaływania

na środowisko i zakończyć ją wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Zapewnią one rozwój energetyki wiatrowej na terenach o warunkach odpowiednich pod lokalizację turbin wiatrowych, zapewniając jednocześnie ochronę obszarów wrażliwych na oddziaływania generowane przez tego typu przedsięwzięcia.

Z poważaniem

Minister
Andrzej Kraszewski

Warszawa, dnia 3 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Henryka Siedlaczka**

**w sprawie finansowania badań sanepidu
młodzieży szkół zawodowych (23364)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przekazaną przy piśmie marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, znak: SPS-023-23364/11 z dnia 7 lipca 2011 r. interpelacją pana posła Henryka Siedlaczka w sprawie finansowania badań sanepidu młodzieży szkół zawodowych, odnosząc się do treści zawartych w interpelacji pytań, uprzejmie informuję, co następuje.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. z 2008 r., Nr 234, poz. 1570, z późn. zm.) obowiązkowym badaniom sanitarno-epidemiologicznym podlegają uczniowie, studenci i doktoranci kształcący się do wykonywania prac, przy których istnieje możliwość przeniesienia zakażenia lub choroby zakaźnej na inne osoby. W stosunku do uczniów szkół zawodowych przygotowujących do zawodów związanych z gastronomią, jak np. technik żywienia i gospodarstwa domowego, technik hotelarstwa, kelner, kucharz itp., obowiązuje także rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 10 lipca 2006 r. w sprawie wykazu prac, przy których wykonywaniu istnieje możliwość przeniesienia zakażenia na inne osoby (Dz. U. Nr 133, poz. 939). Do czynności obarczonych ryzykiem przeniesienia zakażenia drogą pokarmową zalicza się szereg czynności, m.in. wytwarzanie, pakowanie, dystrybucję lub przechowywanie nieopakowanej żywności i wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, przygotowywanie i wydawanie posiłków oraz wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi czy mycie naczyń i pojemników przeznaczonych na żywność, wykonywanych przez osoby zatrudnione m.in. w zakładach żywienia zbiorowego, zakładach hurtowych i detalicznych obrotu

nieopakowaną żywnością, zakładach produkujących lub wprowadzających żywność do obrotu itp.

Obowiązek poddawania ww. osób badaniom sanitarno-epidemiologicznym jest także zgodny z przepisami prawa żywnościowego (rozdział VIII załącznika II do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady WE nr 852/2004 z dnia 29.04.2004 r. w sprawie higieny środków spożywczych, Dz. Urz. UE L 139 z 30.04.2004, str. 1, Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 34, str. 319).

Zgodnie z rozporządzeniem ministra zdrowia z dnia 2 lutego 2006 r. w sprawie badań do celów sanitarno-epidemiologicznych (Dz. U. Nr 25, poz. 191) zlecenie powyższych badań osobom wykonującym czynności związane z bezpośrednim kontaktem z żywnością ma celu identyfikację chorych/nosicieli, u których występuje zakażenie groźnymi dla innych osób czynnikami chorobotwórczymi, które mogą przenosić się między ludźmi drogą pokarmową.

W świetle powyższego należy stwierdzić, że zlecenie osobom kształcącym się w zawodach związanych z gastronomią lub już wykonującym prace, przy których wykonywaniu istnieje możliwość przeniesienia zakażenia na inne osoby, ma kluczowe znaczenie dla zapewnienia bezpieczeństwa zdrowotnego osób spożywających żywność, z którą uprzednio miał kontakt personel ww. zakładów. Natomiast znikomy odsetek wykrywania zakażeń u osób poddawanych badaniom w woj. śląskim, o czym wspomina się w interpelacji, potwierdza jedynie skuteczność badań sanitarno-epidemiologicznych w ograniczaniu szerzenia się zakażeń drogą pokarmową, a w efekcie zasadność ich wykonywania. Niska zachorowalność na zakażenia wywołane przez czynniki przenoszone drogą pokarmową w woj. śląskim nie może być zatem w tym przypadku przesłanką do rezygnacji z wykonywania badań do celów sanitarno-epidemiologicznych.

Należy podkreślić, iż wykonywanie badań sanitarno-epidemiologicznych uczniów, studentów i doktorantów kształcących się do wykonywania prac, przy których istnieje możliwość przeniesienia zakażenia lub choroby zakaźnej na inne osoby, jest jednym z ustawowych zadań z zakresu nadzoru sanitarno-epidemiologicznego realizowanych przez właściwych terenowo państwowych inspektorów sanitarnych i zgodnie z art. 7 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. Nr 234, poz. 1570, z późn. zm.) przedmiotowe badania są wykonywane przez laboratoria stacji sanitarno-epidemiologicznych. Równocześnie zgodnie z przepisem art. 8 ust. 3. ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. są one, dla osób objętych obowiązkiem poddania się im bezpłatne.

W związku z dokonaną przez ustawodawcę z dniem 1 stycznia 2010 r., zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie, zmianą podległości stacji sanitarno-epidemiologicznych

państwowi inspektorzy sanitarni stali się organem administracji zespolonej w powiecie i województwie. W związku z powyższym źródłem finansowania całości ustawowych zadań z zakresu nadzoru sanitarno-epidemiologicznego realizowanych przez państwowych inspektorów sanitarnych jest w chwili obecnej część budżetu państwa pozostająca w dyspozycji wojewodów.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że trwają obecnie prace legislacyjne mające na celu dostosowanie brzmienia art. 8 ust. 3 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. do zmian w organizacji i finansowaniu stacji sanitarno-epidemiologicznych wprowadzonych art. 5 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 1 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Henryka Siedlaczka**

**w sprawie nadania ratownikom
Wodnego Ochotniczego Pogotowia
Ratunkowego statusu funkcjonariusza
publicznego (23365)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 7 lipca 2011 r. (sygn. SPS-023-23365/11) przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Henryka Siedlaczka w sprawie nadania ratownikom Wodnego Ochotniczego Pogotowia Ratunkowego statusu funkcjonariusza publicznego uprzejmie informuję, że zgodnie z obowiązującymi przepisami ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 191, poz. 1410, z późn. zm.) ratownik wodny, udzielając kwalifikowanej pierwszej pomocy, jest również ratownikiem, o którym stanowi art. 13 ustawy.

Zgodnie z art. 5 ww. ustawy osoba udzielająca pierwszej pomocy, kwalifikowanej pierwszej pomocy oraz podejmująca medyczne czynności ratunkowe korzysta z ochrony przewidzianej w Kodeksie karnym dla funkcjonariuszy publicznych.

Osoba, o której mowa w art. 5 ust. 1, może poświęcić dobra osobiste innej osoby, inne niż życie lub zdrowie, a także dobra majątkowe w zakresie, w jakim jest to niezbędne dla ratowania życia lub zdrowia

osoby znajdującej się w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego.

W związku z powyższym ratownik Wodnego Ochotniczego Pogotowia Ratunkowego (WOPR) w określonych ustawowo przypadkach, tak jak każdy inny ratownik, korzysta – w świetle powyższych przepisów z ochrony przewidzianej przez prawo dla funkcjonariusza publicznego.

Pragnę również zauważyć, że w uchwalonej przez Sejm w dniu 1 lipca 2011 r. ustawie o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych (skierowana do Senatu – druk senacki nr 1276) zawarty został art. 13, na podstawie którego ratownik wodny, prowadząc działania ratownicze, korzystał będzie z ochrony przewidzianej w Kodeksie karnym dla funkcjonariuszy publicznych.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 22 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra sportu i turystyki
na interpelację posła
Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie realizacji wniosków
pokontrolnych NIK (23366)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła na Sejm RP pana Tadeusza Tomaszewskiego, przekazaną pismem z dnia 7 lipca 2011 r. (sygn. SPS-023-23366/11), w sprawie realizacji wniosków pokontrolnych NIK, uprzejmie informuję, co następuje.

W roku ubiegłym został dokonany przegląd kadrowy departamentu turystyki i wprowadzono wewnętrzne zmiany struktury organizacyjnej. Utworzono wydziały celem zabezpieczenia pełnej realizacji zadań w obszarze turystyki. Liczymy, iż przyszły rok będzie bardziej stabilny w zakresie kadrowym.

Poziom zatrudnienia w części 40: Turystyka będzie na bieżąco analizowany przez Ministerstwo Sportu i Turystyki. W miarę istniejących możliwości będzie dostosowywany do potrzeb resortu w tym obszarze.

Z poważaniem

Minister
Adam Giersz

Warszawa, dnia 22 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Artura Ostrowskiego**

**w sprawie zwiększenia praw osób
eksmitowanych z lokali będących w dyspozycji
Wojskowej Agencji Mieszkaniowej (23367)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając z upoważnienia prezesa Rady Ministrów na interpelację pana posła Artura Ostrowskiego w sprawie zwiększenia praw osób eksmitowanych z lokali będących w dyspozycji Wojskowej Agencji Mieszkaniowej (SPS-023-23367/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Ustawa z dnia 22 czerwca 1995 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2010 r. Nr 206, poz. 1367, ze zm.) reguluje gospodarowanie zasobem mieszkaniowym Wojskowej Agencji Mieszkaniowej. Mieszkania objęte tym aktem prawnym cechuje bezpośredni związek z zatrudnieniem (pełnieniem służby), co powoduje stosowanie swoistych rozwiązań legislacyjnych, tym samym może ona odmiennie niż ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 266, ze zm.) określać wiele spraw związanych z powstaniem i ustaniem praw do zajmowania lokali mieszkalnych.

Zgodnie z art. 29a ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w stosunku do osób innych niż żołnierze zawodowi, zajmujących lokale mieszkalne będące w zasobie mieszkaniowym i internatowym Wojskowej Agencji Mieszkaniowej, w zakresie nieuregulowanym w tej ustawie, mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93, ze zm.) oraz ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, ze zm.).

Na podstawie art. 29b ust. 1 ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej osoby inne niż żołnierze zawodowi, które zamieszkują w kwaterach albo innych lokalach mieszkalnych, są obowiązane do ich opróżnienia w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia wezwania właściwego dyrektora oddziału regionalnego. Zgodnie z ust. 2 tego artykułu w przypadku nieopóżnienia lokalu mieszkalnego w ustalonym terminie dyrektor oddziału regionalnego kieruje do sądu powszechnego pozew o opróżnienie lokalu mieszkalnego, a w przypadkach, o których mowa w art. 45 ust. 3 ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, również wezwanie gminy do udziału w postępowaniu.

Pragnę przywołać uwagę, że na podstawie art. 1 pkt 35 ustawy z dnia 22 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypo-

spolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010 r. Nr 28, poz. 143) uchylono art. 37a ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej stanowiący dotąd podstawę do wydawania decyzji przez dyrektora oddziału regionalnego Wojskowej Agencji Mieszkaniowej, w stosunku do osób zajmujących lokale mieszkalne bez tytułu prawnego, o obowiązku opróżnienia lokalu i uiszczeniu opłaty za jego używanie i opłat pośrednich oraz zapłaty odszkodowania w wysokości 200% wartości należnych opłat za używanie lokalu za każdy rozpoczęty miesiąc jego zajmowania. W efekcie wskazane powyżej rozwiązania prawne zapewniają pełną sądową ochronę praw lokatorów zarówno na etapie orzekania, jak i wykonywania prawomocnych orzeczeń sądowych.

Należy jednak dodać, że w sprawach wszczętych i niezakończonych przed dniem 1 lipca 2010 r., na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy o zmianie ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw, organy Wojskowej Agencji Mieszkaniowej mają obowiązek stosowania dotychczasowych przepisów. Oznacza to, że wszczęte i niezakończone postępowania administracyjne dotyczące opróżnienia i wykwaterowania z lokalu mieszkalnego muszą być kontynuowane w celu wydania ostatecznych decyzji. Dotyczy to również wykonania decyzji w trybie egzekucji administracyjnej w sprawach dotyczących obowiązków o charakterze niepieniężnym. Wykwaterowania i opróżnienia z lokali dokonuje wówczas wojewoda, jako organ egzekucyjny, na wniosek dyrektora oddziału regionalnego Wojskowej Agencji Mieszkaniowej działającego w sprawie jako wierzyciel.

Pragnę podkreślić, że obecnie obowiązujące przepisy ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej przez odwołanie do przepisów Kodeksu cywilnego oraz Kodeksu postępowania cywilnego w sposób wystarczający chronią prawa osób eksmitowanych niebędących żołnierzami zawodowymi.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 9 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego**

**w sprawie problemów z uzyskaniem
emerytury pomostowej przez osoby
zatrudnione w szkodliwych warunkach (23368)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją posła Łukasza Zbonikowskiego, przekazaną przy piśmie z dnia 7 lipca br., znak: SPS-023-23368/11, w sprawie ustawowych warunków uzyskania emerytury pomostowej, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Istotnie z art. 4 pkt 7 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. Nr 237, poz. 1656, z późn. zm.) wynika, że pracownik może uzyskać prawo do emerytury pomostowej tylko wówczas, gdy nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

Warunek ten wynika z charakteru emerytury pomostowej, która jest okresowym świadczeniem, przysługującym do czasu osiągnięcia ustawowego wieku emerytalnego, skierowanym do osób, u których wraz z wiekiem zmniejsza się możliwość wykonywania pracy, w związku z malejącą wydolnością psychofizyczną.

Dotyczy to prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, determinowanych siłami natury, procesami technologicznymi lub szczególnymi wymaganiami, którym osoby starsze mogą nie sprostać, a dostępnymi środkami profilaktyki technicznej, organizacyjnej i medycznej nie można obecnie skutecznie ograniczyć zagrożenia, jakie prace te stanowią dla życia lub zdrowia pracowników.

Warto ponadto zauważyć, że konsekwencją takiego założenia jest również inny przepis ustawy o emeryturach pomostowych, dotyczący zawieszania ustalonego już prawa do emerytury pomostowej. Zgodnie bowiem z art. 17 ust. 4 ustawy o emeryturach pomostowych, prawo do emerytury pomostowej ulega zawieszeniu, bez względu na wysokość uzyskiwanego przychodu, w razie podjęcia przez uprawnionego pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych.

Warunek rozwiązania stosunku pracy występuje również, w regulacji art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z późn. zm.), umożliwiającej uzyskanie wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, jeżeli ubezpieczony urodzony po 31 grudnia 1948 r., w dniu 1 stycznia 1999 r. dysponował wymaganym stażem pracy (zarówno ogólnym, jak i szczególnym) oraz

w ustawie z dnia 22 maja 2009 r. (Dz. U. z 2009 r. Nr 97, poz. 800, z późn. zm.) o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych.

Przepisy te, jak słusznie zauważył pan poseł Łukasz Zbonikowski, istotnie narażają zainteresowanych na sytuację, w której po rozwiązaniu stosunku pracy nie uzyskują prawa do świadczenia ze względu na niespełnienie innych wymaganych warunków ustawowych.

Z tego też względu prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych został poproszony przez ministra pracy i polityki społecznej, aby Zakład Ubezpieczeń Społecznych w swych decyzjach wyraźnie artykułował, czy jedyną przyczyną odmowy prawa do emerytury pomostowej (wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego) jest nierozwiązanie stosunku pracy, czy też nie zostały spełnione inne warunki wymagane do jej przyznania.

Taka decyzja, zawierająca pełne uzasadnienie, będzie, moim zdaniem, w sposób wystarczający gwarantować, że po rozwiązaniu stosunku pracy, przy spełnieniu pozostałych warunków, świadczenie będzie przyznane.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 4 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego**

w sprawie elektronizacji bibliotek (23370)

Szanowny Panie Marszałku! Odnosząc się do złożonej przez pana posła Łukasza Zbonikowskiego interpelacji SPS-023-23370/10 z 7 lipca 2011 r. dotyczącej elektronizacji bibliotek publicznych, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Proces komputeryzacji, internetyzacji i informatyzacji dotyczy wszystkich dziedzin życia społecznego i jest procesem nieuniknionym mającym na celu usprawnienie i ułatwienie dostępu do instytucji życia publicznego, w tym także instytucji kultury, a zatem również bibliotek publicznych.

Do procesów tych można zaliczyć komputeryzację, internetyzację, tworzenie elektronicznych katalogów oraz digitalizację zbiorów.

Wg danych Biblioteki Narodowej obecnie w Polsce spośród ogółu bibliotek 62% (5142 na 8310) to biblio-

teki skomputeryzowane i komputeryzujące się (przy czym za biblioteki komputeryzujące się uważamy takie, które posiadają co najmniej 1 komputer i program biblioteczny). Wśród bibliotek miejskich wskaźnik ten sięga 82%, a wśród wiejskich – 51%, w tym 13% ogółu bibliotek jest skomputeryzowanych w 100% (odpowiednio 30% b. miejskich i 4% b. wiejskich).

Liczba bibliotek publicznych posiadających dostęp do Internetu wynosi 6269, tj. 75% ogółu bibliotek (86% bibliotek miejskich i 70% bibliotek wiejskich). Oba te procesy w ciągu ostatnich dwóch lat znacznie przyspieszyły.

Znacznie gorzej wygląda kwestia udostępniania katalogów bibliotecznych w Internecie. Tylko 19,6% bibliotek publicznych ma taką możliwość i są to głównie biblioteki wojewódzkie, powiatowe oraz biblioteki miejskie (odpowiednio 100%, 41% i 83%), zaledwie 9,7% bibliotek wiejskich posiada takie katalogi.

Komputeryzacja bibliotek publicznych finansowana jest przede wszystkim ze środków własnych bibliotek oraz z grantów i dotacji celowych. Projektem wspomagającym komputeryzację bibliotek publicznych był program Ikonka, realizowany od 2003 r. (od 2007 r. jako Ikonka.cd.) przez MSWiA, dzięki któremu na wsi powstawały bezpłatne czytelnice internetowe. Dopiero lata 2008–2010 to zainicjowanie wdrażania dwóch programów o dużym zasięgu: „Program rozwoju bibliotek” Fundacji Rozwoju Społeczeństwa Informacyjnego, który objął wyposażeniem, modernizacją i szkoleniami z zakresu technik komputerowych biblioteki z małych środowisk, a jeden z modułów programu „Biblioteka+” Instytutu Książki, realizowany we współpracy z TP SA (internetyzacja bibliotek), umożliwił bibliotekom wdrażanie bezpłatnego, szerokopasmowego dostępu do Internetu.

Odpowiadając na pana pytanie, czy nie należałoby stworzyć rządowego programu dotyczącego elektronicznej biblioteki, w tym również samorządowych, na zasadzie pomocy państwa, z którym byłyby związane m.in. odpowiednie środki finansowe, pragnę poinformować, że programy mające na celu rozwój bibliotek w tym zakresie funkcjonują w ramach realizowanego od 2009 r. przez Instytut Książki programu „Biblioteka+”. Jest to np. program biblioteczny MAK+ mający na celu stworzenie jednolitego, ogólnopolskiego, centralnego systemu komputerowego umożliwiającego zarządzanie zbiorami bibliotecznymi, wymianę informacji o księgozbiorach i wypożyczeniach pomiędzy samymi bibliotekami oraz zdalny dostęp poprzez Internet dla czytelników. W bieżącym roku został również uruchomiony wieloletni program rządowy „Kultura+”, którego jeden moduł dotyczy bibliotek, a drugi – digitalizacji zbiorów (w tym zbiorów bibliotek). W ramach WPR „Kultura+”: Infrastruktura bibliotek przewidywane są działania mające na celu modernizację obiektów bibliotecznych w gminach do 15 tys. mieszkańców. Wykosć przeznaczonych w ramach WPR „Kultura+” w latach 2011–2015 środków z budżetu państwa na

modernizację bibliotek wynosi 150 mln zł. W 2011 r. aplikujące do drugiego priorytetu WPR „Kultura+”: Digitalizacja bibliotek otrzymały 2,8 mln zł na digitalizację zbiorów. Całość środków w priorytecie: Digitalizacja bibliotek to 120 mln zł przewidzianych na lata 2011–2015.

Odpowiadając na pana pytanie, czy ministerstwo posiada dane o odsetku bibliotek, które są już zelektronizowane, uprzejmie informuję, że proces dotyczący elektronicznej biblioteki jest stale monitorowany przez GUS i Bibliotekę Narodową, a dane o elektronicznej biblioteki są ogólnie dostępne (dane GUS na stronie urzędu www.stat.gov.pl – publikacja „Kultura w 2009 r.”, a dane BN na Portalu Elektronicznej Biblioteki www.ebib.info „Raport o automatyzacji bibliotek publicznych w 2010 r.”).

Odpowiadając na pana pytanie, czy do tej pory istniały już programy bądź inna działalność ministerstwa w tym zakresie, pragnę podkreślić, że biblioteki publiczne w polityce kulturalnej ministra mają swoje ważne i priorytetowe miejsce, jako „centra kultury lokalnej”. Zwracam jednak uwagę na fakt, że są one samorządowymi instytucjami kultury i to przede wszystkim na samorządach spoczywa obowiązek dbania o ich rozwój (w tym również w kierunku nowych technologii), resort kultury pełni w tym zakresie funkcję wspierającą i wyznacza standardy. Jak już wcześniej wspominałem, programy mające na celu elektroniczną bibliotek są realizowane przez Instytut Książki.

Odpowiadając na pana pytanie, czy „Program rozwoju bibliotek” przewiduje tego typu cele, informuję, że głównym celem PRB jest wzmocnienie potencjału bibliotek publicznych znajdujących się na wsiach i w małych miastach poprzez wyposażenie ich w sprzęt informatyczny, a także cykl szkoleń dla bibliotekarzy i promocja bibliotek. Program jest zaplanowany na pięć lat – rozpoczął się w 2009 r. i potrwa do roku 2013. Program swoim zasięgiem obejmuje ponad połowę bibliotek znajdujących się na wsiach i w małych miastach – ponad 3300 bibliotek. W pierwszej rundzie programu wzięło udział 1865 bibliotek. 31 marca 2011 r. zakończył się nabór do drugiej rundy programu, do której zakwalifikowały się 1502 biblioteki.

Odnosząc się do pana pytania, czy są jakieś przeszkody, o różnym charakterze, które stoją na drodze do stosunkowo szybkiej elektronicznej bibliotek w Polsce, i czy takie procesy są możliwe w przyszłości we wszystkich bibliotekach publicznych, wyrażam nadzieję, że przy obecnym zaangażowaniu zarówno resortu kultury (programy MKiDN i programy instytucji podległych MKiDN), jak i innych podmiotów (FRSI, TP SA) zakończenie elektronicznej pozostałych 38% bibliotek publicznych (głównie wiejskich) będzie możliwe w ciągu najbliższych kilku lat.

Jednocześnie pragnę zaznaczyć, że działalność bibliotek jako jedna z podstawowych form działalności kulturalnej jest mi szczególnie bliska, a skierowa-

ne wobec bibliotek działania ze strony resortu dotyczą także zakupów nowości wydawniczych i pomocy w digitalizacji zbiorów bibliotecznych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Monika Smoleń

Warszawa, dnia 25 lipca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego**

**w sprawie regulacji prawnych
dotyczących quadów (23372)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo, nr SPS-023-23372/11, z dnia 7 lipca 2011 r. przesyłające interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie regulacji prawnych dotyczących quadów, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Aktualnie pojazdy czterokołowe (tzw. quady) podlegają rejestracji celem dopuszczenia do ruchu drogowego jako pojazdy rodzaju „samochodowe inne” na podstawie przepisów ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.). Z dniem 11 lutego 2012 r. ustawa o kierujących pojazdami (Dz. U. z 2011 r. Nr 30, poz. 151) wprowadzi do przepisów ustawy Prawo o ruchu drogowym następujące definicje czterokołowca i czterokołowca lekkiego, które bardziej precyzyjnie unormują status prawny tzw. quadów:

— czterokołowiec – pojazd samochodowy przeznaczony do przewozu osób lub ładunków, z wyłączeniem samochodu osobowego, ciężarowego i motocykla, którego masa własna nie przekracza:

w przypadku przewozu rzeczy 550 kg,
w przypadku przewozu osób 400 kg;

— czterokołowiec lekki – czterokołowiec, którego masa własna nie przekracza 350 kg i konstrukcja ogranicza prędkość jazdy do 45 km/h.

W kwestii poruszania się ww. pojazdami uprzejmie informuję, że stosownie do art. 71 ust. 1–2 ustawy Prawo o ruchu drogowym jednym z warunków dopuszczenia pojazdu do ruchu drogowego na drogach publicznych jest jego rejestracja. Obowiązkowi rejestracji na potrzeby spełnienia tych warunków podlegać będą również ww. czterokołowce. Odnosnie natomiast do poruszania się pojazdów poza drogami publicznymi to pragnę wyjaśnić, że zgodnie z art. 1 ust. 2 ww. ustawy Prawo o ruchu drogowym przepisy ustawy stosuje się również do ruchu odbywającego

się poza drogami publicznymi, jeżeli jest to konieczne dla uniknięcia zagrożenia bezpieczeństwa uczestników tego ruchu. Istotne przy tym jest, że ustawa Prawo o ruchu drogowym nadaje strażnikom leśnym i funkcjonariuszom Straży Parku uprawnienia do kontroli kierujących pojazdami, niestosujących się do przepisów lub znaków drogowych obowiązujących na terenach lasów lub parków narodowych, dotyczących zakazu wjazdu, zatrzymywania się lub postoju pojazdów. W związku z tym właściwe służby posiadają możliwość interwencji wobec pojazdów poruszających się na terenach podlegających kontroli tych służb.

Wyjaśniam również, że wprowadzenie do ustawy Prawo o ruchu drogowym nowych definicji dla tzw. quadów nie będzie powodować obowiązku przerejestrowania tego typu pojazdów, już zarejestrowanych na podstawie przepisów dotychczasowych.

W kwestii uprawnień do kierowania omawianymi pojazdami informuję, że w ww. ustawie o kierujących pojazdami pojazd nazywany potocznie quadem to czterokołowiec lekki lub czterokołowiec. W myśl tej ustawy do kierowania czterokołowcem lekkim wymagane będzie posiadanie przynajmniej prawa jazdy nowej kategorii AM, gdyż kategoria ta będzie uprawniała do kierowania motorowerem oraz czterokołowcem lekkim. Natomiast kategoria B1 prawa jazdy będzie uprawniała do kierowania czterokołowcem, jak również pojazdami określonymi dla prawa jazdy kategorii AM (czyli również czterokołowcami lekkimi). Posiadając prawo jazdy kategorii B1 nie będzie konieczne zatem dodatkowe posiadanie prawa jazdy kategorii AM, aby móc kierować czterokołowcem lekkim.

Przedstawiając powyższe, oceniam, że nowe regulacje wprowadzane ustawą o kierujących pojazdami przyczynią się do dokładniejszego i przejrzystsze- go uregulowania w prawie statusu tzw. quadów.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 29 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego**

**w sprawie zamknięcia przyszkolnego
obserwatorium astronomicznego
w Gniewkowie w woj. kujawsko-pomorskim
(23373)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 7 lipca 2011 r. (sygn. SPS-023-23373/11) dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Łukasza Zbonikowskiego w sprawie zamknięcia przy-

szkolnego obserwatorium astronomicznego w Gniewkowie w woj. kujawsko-pomorskim uprzejmie informuję, iż problematyka poruszona w przedmiotowym wystąpieniu pozostaje poza zakresem właściwości ministra spraw wewnętrznych i administracji.

Podkreślenia wymaga, iż właściwość ministra spraw wewnętrznych i administracji w zakresie działu administracja publiczna, wynikająca z przepisu art. 6 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437, z późn. zm.), nie skutkuje uprawnieniem prezentowania opinii i stanowisk w każdej z materii odpowiadającej zadaniom realizowanym przez jednostki samorządu terytorialnego, których zakres i sposób wykonania określają przepisy materii szczególnej. Tym bardziej że organy samorządu terytorialnego wykonują zadania i kompetencje z zakresu różnych dziedzin administracji publicznej (np. prawa wodnego, prawa budowlanego, przeciwdziałania bezrobociu, zagospodarowania przestrzennego itd.), które regulowane są przepisami aktów prawnych mieszczących się w działach administracji rządowej, podlegających różnym ministrom. Uzasadniony zatem wydaje się pogląd o uznaniu prezentowania opinii w zakresie zadań nałożonych na jednostki samorządu terytorialnego przez urząd obsługujący właściwego działowo dla danej kategorii zadań ministra.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż w opinii Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji zasadne wydaje się, aby stanowisko w przedmiotowej sprawie zajął minister nauki i szkolnictwa wyższego.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego**

**w sprawie perturbacji zaistniałych podczas
budowy odcinka autostrady A2
przez chińskiego kontrahenta Covec (23374)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Łukasza Zbonikowskiego, przekazaną przy piśmie z dnia 7 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23374/11, w sprawie perturbacji zaistniałych podczas budowy autostrady A2 Stryków – Konotopa na odcinkach A i C, przedstawiam następujące informacje i wyjaśnienia.

W dniu 17 sierpnia 2009 r. GDDKiA wezwała konsorcjum Covec do złożenia wyjaśnień w celu ustalenia, czy oferta złożona przez tego wykonawcę zawiera rażąco niską cenę. Pismem z dnia 19 sierpnia Co-

vec złożył stosowne wyjaśnienia. W ww. kwestii wypowiedział się prezes Urzędu Zamówień Publicznych, który w dniu 10 czerwca 2011 r. ogłosił na stronie internetowej Urzędu Zamówień Publicznych komunikat: „Odnosząc się do budzącego zainteresowanie mediów postępowania na udzielenie zamówienia na budowę odcinków autostrady A2, należy podkreślić, iż w postępowaniu tym zamawiający żądał wyjaśnień od wybranego chińskiego wykonawcy co do realności złożonej ceny, a prawidłowość uznania oferty ww. wykonawcy za najkorzystniejszą była również przedmiotem badania niezależnego organu – Krajowej Izby Odwoławczej. W wyroku izby z dnia 17 listopada 2009 r. (sygn. akt KIO/UZP/1400/09) jednoznacznie stwierdzono brak podstaw do odrzucenia oferty najkorzystniejszej, wybranej przez zamawiającego ze względu na rażąco niską cenę”.

Odnosnie do wiarygodności i doświadczenia firmy Covec w realizacji autostrad, GDDKiA na etapie przetargu żądała posiadania przez wykonawców 5-letniego doświadczenia w budowie lub przebudowie autostrad lub dróg ekspresowych. Konsorcjum przedstawiło dokumenty potwierdzające posiadanie żadanego doświadczenia przez firmę China Railway Tunnel Group Co., Ltd. w budowie autostrad wraz z referencjami poświadczającymi, że roboty zostały wykonane należycie, zgodnie z zasadami sztuki budowlanej.

W kwestii skutków finansowych w postaci odszkodowania, GDDKiA poinformowała konsorcjum Covec, iż naliczy kary umowne wynikające z kar umownych: dla odc. A – 75,4 mln zł oraz dla odc. C – 53 mln zł, łącznie – 130 mln zł. Dodatkowo z tytułu poniesionych szkód w wyniku utraconych przez Skarb Państwa przychodów z opłat za przejazd autostradą – 200 mln zł/rok. Ponadto na odc. A – kwota 236,3 mln zł, na odc. C – 175,4 mln zł, łącznie – 411,7 mln zł, za różnicę w cenie pomiędzy ofertami Covec a ofertami drugimi w kolejności w przetargu. Ogółem szacowany przez GDDKiA koszt wynikający z odstąpienia Covec od kontraktu wynosi około 741,7 mln zł. Dochodzenie spornej kwoty roszczeń w pierwszej kolejności odbędzie się poprzez zajęcie kwoty zabezpieczenia. Dalsze roszczenia i spory wynikłe z realizacji ww. kontraktów będzie rozstrzygał sąd powszechny właściwy dla siedziby zamawiającego.

Przewiduje się uzyskanie przejeźdności na całym odcinku autostrady A2 Stryków – Konotopa do końca maja 2012 r.

Po negatywnych doświadczeniach z budową dwóch odcinków autostrady A2 przez konsorcjum Covec, zgodnie ze znowelizowanym Prawem zamówień publicznych w ciągu trzech najbliższych lat konsorcjum to nie będzie mogło ubiegać się o udzielenie zamówienia publicznego na terenie Rzeczypospolitej Polskiej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 22 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wojciecha Sokołowskiego**

**w sprawie obszarów prawnie chronionych
utworzonych na gruntach rolnych i leśnych
metropolii i miast wojewódzkich (23375)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Wojciecha Sokołowskiego z dnia 30 czerwca 2011 r. w sprawie obszarów prawnie chronionych utworzonych na gruntach rolnych i leśnych metropolii i miast wojewódzkich, przekazaną przez Pana Marszałka pismem z dnia 7 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23375/11, poniżej przedstawiam stosowne informacje.

Na wstępie pragnę podkreślić, że zgodnie z art. 31 ust. 3 ustawy z dnia 2 kwietnia 1997 r. Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 78, poz. 483, z późn. zm.) ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej albo wolności i praw innych osób. Stosownie do art. 64 ust. 3 Konstytucji RP własność może być ograniczona tylko w drodze ustawy. Przepisy określające formy ochrony przyrody i możliwe do wprowadzenia zakazy jako wprowadzone aktem rangi ustawowej, tj. ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220, z późn. zm.), są konieczne w celu ochrony środowiska.

Należy mieć na uwadze, iż w odniesieniu do wielu szczególnie cennych pod względem przyrodniczym fragmentów kraju konieczne jest wprowadzenie zakazów, od których odstępstwa wydawane są w szczególnych, określonych w ustawie przypadkach. Wyżej wymienionymi formami ochrony przyrody są parki narodowe oraz rezerwy przyrody. Z wyjątkiem parków narodowych i rezerwatów przyrody, gdzie zakazy obowiązują z mocy ustawy o ochronie przyrody, w stosunku do pozostałych form ochrony przyrody o zakazach, jakie będą obowiązywały w ich granicach, decydują organy je ustanawiające, tj. w przypadku parków krajobrazowych i obszarów chronionego krajobrazu – sejmiki wojewódzkie, natomiast użytków ekologicznych, zespołów przyrodniczo-krajobrazowych, stanowisk dokumentacyjnych i pomników przyrody – rady gmin. To na ww. organach spoczywa odpowiedzialność „wyważenia” racji wynikających z jednej strony z konieczności zapewnienia ochrony przyrody, z drugiej zaś – uwzględnienia praw właścicieli gruntów. Wyżej wymienione organy w akcie prawa miejscowego decydują, jakie ustawowe zakazy, na jakiej części terenu chronionego są niezbędne dla zapewnienia z jednej strony realnej ochrony przyrody terenu obejmowanego szczególną ochroną prawną, z drugiej zaś warunków umożliwiających

zrównoważony rozwój danego regionu. Poprzez właściwy dobór zakazów na danym obszarze, podparty znajomością specyfiki tegoż obszaru, możliwe jest w pewnym stopniu pogodzenie racji związanych zarówno z ochroną przyrody, jak również racji właścicieli gruntów.

Z uwagi na fakt, iż w praktyce w wielu przypadkach wypracowanie kompromisu w zakresie pogodzenia racji przyrody i właścicieli gruntów jest procesem trudnym, istnieją instrumenty prawne dające właścicielom gruntów objętych formami ochrony przyrody możliwość ubiegania się o wykup nieruchomości lub jej części przez gminy lub uzyskanie odszkodowania za poniesioną szkodę z tytułu ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości w związku z ochroną środowiska. Wyżej wymienione kwestie określają art. 129–134 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, z późn. zm.).

Odnosząc się do kwestii dotyczącej braku obowiązku informowania imiennego właścicieli o podjętych ograniczeniach prawa własności w związku z utworzeniem formy ochrony przyrody, należy wskazać, iż uchwały sejmików wojewódzkich, jak i rad gmin jako akty prawa miejscowego podlegają ogłoszeniu w wojewódzkim dzienniku urzędowym, zgodnie z ustawą z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 17, poz. 95, z późn. zm.). Dostępne są również w wersji elektronicznej na stronach internetowych urzędów gmin i sejmików wojewódzkich. Są więc publicznie dostępne nawet dla posiadaczy nieruchomości położonej w innej niż zamieszkują gminie.

Minister środowiska nie ma wpływu na decyzje właściwych organów w zakresie uwzględnienia lub oddalenia roszczeń właścicieli nieruchomości, jak również rozstrzygnięcia sądów powszechnych w tym zakresie oraz wysokości kosztów postępowań sądowych ponoszonych przez właścicieli nieruchomości.

Nawiązując do problemu przeprowadzania konsultacji społecznych przy podejmowaniu rozwiązań ustawowych, jak i przy tworzeniu prawa miejscowego, uprzejmie informuję, iż ww. kwestie regulują odrębne przepisy. W przypadku tworzenia prawa miejscowego na poziomie gminy, zgodnie z art. 5a ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.), w wypadkach przewidzianych ustawą oraz w innych sprawach ważnych dla gminy mogą być przeprowadzane na jej terytorium konsultacje z mieszkańcami gminy. Zasady i tryb przeprowadzania konsultacji z mieszkańcami gminy określa uchwała rady gminy, która jako akt prawa miejscowego podlega obowiązkowi ogłoszenia w dzienniku urzędowym województwa. Podobnie, w przypadku tworzenia prawa miejscowego na poziomie województwa, zgodnie z art. 10a ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie wojewódzkim (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1590, z późn. zm.) w przypadkach przewidzianych ustawą oraz w innych sprawach ważnych dla województwa mogą być przeprowadzane na jego terytorium konsultacje

z mieszkańcami województwa. Zasady i tryb przeprowadzania konsultacji z mieszkańcami województwa określa uchwała sejmiku województwa ogłaszana w wojewódzkim dzienniku urzędowym.

W przypadku stanowienia prawa krajowego, zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.), projekty ustaw i rozporządzeń podlegają udostępnieniu w Biuletynie Informacji Publicznej z chwilą przekazania projektów do uzgodnień z członkami Rady Ministrów. Udostępnieniu podlegają również wszelkie dokumenty dotyczące prac nad projektem. Z chwilą udostępnienia w Biuletynie Informacji Publicznej programów prac legislacyjnych albo w przypadku gdy projekt nie był zawarty w programie prac legislacyjnych, z chwilą udostępnienia projektu, każdy może zgłosić zainteresowanie pracami nad projektem ustawy lub rozporządzenia.

Ponadto, zgodnie z § 9 uchwały nr 49 Rady Ministrów z dnia 19 marca 2002 r. Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. Nr 13, poz. 221, z późn. zm.), organ wnioskujący dokonuje oceny przewidywanych skutków (kosztów i korzyści) społeczno-gospodarczych regulacji przed opracowaniem projektu założeń projektu ustawy oraz projektu aktu normatywnego. Wyżej wymienionej oceny dokonuje się zgodnie z określonymi odrębnie przez Radę Ministrów zasadami dokonywania oceny przewidywanych skutków (kosztów i korzyści) projektów rządowych aktów normatywnych. Koordynację sporządzania tych ocen oraz zakresu konsultacji społecznych projektów rządowych aktów normatywnych zapewnia Kancelaria Prezesa Rady Ministrów. Do projektu aktu normatywnego organ wnioskujący dołącza uzasadnienie obejmujące m.in. syntetyczne przedstawienie wyników oceny, zwane „oceną skutków regulacji” (OSR), zawierające wskazanie podmiotów, na które oddziałuje akt normatywny oraz wyniki przeprowadzonych konsultacji, w szczególności jeżeli obowiązek zasięgnięcia takich opinii wynika z przepisów prawa.

Natomiast zgodnie z § 12 ust. 5 uchwały nr 49 Rady Ministrów z dnia 19 marca 2002 r. Regulamin pracy Rady Ministrów organ wnioskujący, biorąc pod uwagę treść projektu dokumentu rządowego, a także uwzględniając inne okoliczności, w tym znaczenie oraz przewidywane skutki społeczne i ekonomiczne dokumentu, stopień jego złożoności oraz jego pilność, może zdecydować o skierowaniu projektu dokumentu do zaopiniowania przez inne organy administracji państwowej, organizacje społeczne oraz inne zainteresowane podmioty i instytucje.

Powyższe przepisy w zakresie konsultacji obowiązują wszystkie podmioty, nie jest zatem prawdą, iż konsultacje społeczne przeprowadzane są tylko z ekologami.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Bernard Błaszczyk

Warszawa, dnia 5 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie noty dyplomatycznej dotyczącej
wypowiedzi o. Tadeusza Rydzyka CSsR (23377)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poseł Anny Sobeckiej (pismo SPS-023-23377/11 z dnia 7 lipca br.) w sprawie noty dyplomatycznej dotyczącej wypowiedzi polskiego zakonnika o. Tadeusza Rydzyka, uprzejmie informuję.

Ambasador RP przy Stolicy Apostolskiej (SA) Hanna Suchocka przekazała w dniu 25 czerwca br. do Sekretariatu Stanu SA notę dyplomatyczną w sprawie bulwersujących wypowiedzi redemptorysty ojca Tadeusza Rydzyka w Parlamencie Europejskim w dniu 21 czerwca br. Ojciec T. Rydzyk sformułował tam m.in. następujące opinie: „To skandal, czujemy się wykluczani, jesteśmy dyskryminowani, to jest totalitaryzm”(…). To, co jest w Polsce, to jest dramat, draństwo, najdelikatniej mówiąc, to jak niecywilizowany kraj (...). Tragedią Polski jest to, że od 1939 r. Polską nie rządzą Polacy. Nie chodzi tu o krew ani przynależność. Oni nie kochają po polsku, nie mają serca polskiego”. Wypowiedzi te stoją w jaskrawej sprzeczności ze stwierdzeniami preambuły Konstytucji RP z 1997 r. (Dz. U. 1997 nr 78 poz. 483) „w trosce o byt i przyszłość naszej Ojczyzny, odzyskawszy w 1989 roku możliwość suwerennego i demokratycznego stanowienia o Jej losie” oraz Konkordatu między Stolicą Apostolską i Rzeczpospolitą Polską podpisanego w Warszawie dnia 28 lipca 1993 r. (Dz. U. 1998 nr 51 poz. 318) „zważywszy na przełomowe znaczenie odzyskania niepodległości i suwerenności przez Państwo Polskie”.

W tym kontekście nota dyplomatyczna z 25 czerwca br. nie stanowiła w żadnej mierze „próby włączenia papieża i Watykanu do politycznej i ideologicznej rozgrywki”, ale wyrażała sprzeciw wobec wypowiedzi szkodzących wizerunkowi Polski na arenie międzynarodowej. Nota została skierowana do Stolicy Apostolskiej z uwagi na fakt, że o. T. Rydzyk należy do zakonu redemptorystów (Zgromadzenie Najświętszego Odkupiciela). W świetle prawa kanonicznego (kanon 590 § 1) zgromadzenia zakonne podlegają bezpośrednio Stolicy Apostolskiej, w szczególności Kongregacji Instytutów Życia Konsekwentnego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego. Fakt posiadania przez o. T. Rydzyka obywatelstwa polskiego nie ma w tej sprawie znaczenia.

Art. 1 konkordatu określa: „Rzeczpospolita Polska i Stolica Apostolska potwierdzają, że Państwo i Kościół Katolicki są – każde w swej dziedzinie – niezależne i autonomiczne oraz zobowiązują się do pełnego poszanowania tej zasady we wzajemnych stosunkach i we współdziałaniu dla rozwoju człowieka

i dobra wspólnego”. Podobnie art. 2 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 29, poz. 154, z późn. zm.) określa, że: „Kościół rządzi się w swych sprawach własnym prawem, swobodnie wykonuje władzę duchowną i jurysdykcyjną oraz zarządza swoimi sprawami”.

Mając na względzie powyższe regulacje, Ministerstwo Spraw Zagranicznych RP, szanując autonomiczność porządku organizacyjnego Kościoła Katolickiego, zwróciło się bezpośrednio do Stolicy Apostolskiej z prośbą o podjęcie działań prowadzących do zaprzestania przez ojca Tadeusza Rydzyka wystąpień godzących w dobre imię Polski. Należy przypomnieć, że Stolica Apostolska jest podmiotem prawa międzynarodowego, a zwyczajową formą komunikacji pomiędzy podmiotami prawa międzynarodowego są noty dyplomatyczne.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 21 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie rankingu państw pod względem
rozwoju demokracji (23379)**

Szanowny Panie Marszałku! Z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, w nawiązaniu do pisma z dnia 7 lipca 2011 r., znak SPS-023-23379/11, dotyczącego interpelacji pani poseł Anny Sobeckiej z dnia 27 czerwca 2011 r. w sprawie rankingu państw pod względem rozwoju demokracji, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Obejmujący 167 państw raport tygodnika „The Economist” odnosi się do szeroko rozumianej demokracji i w związku z tym o miejscu danego państwa w rankingu decyduje szereg czynników. Aktualny ranking dotyczy okresu za 2010 r. Jest to trzecia edycja tego projektu, poprzednie odnosiły się do lat 2006 i 2008.

Autorzy raportu opierają się na ocenach dotyczących pięciu sfer: procesu wyborczego i pluralizmu, funkcjonowania rządu, partycypacji politycznej, kultury politycznej oraz wolności obywatelskich. Metodologia tego projektu opiera się na 60 wskaźnikach podzielonych na pięć kategorii i przyporządkowaniu każdemu ze wskaźników oceny w skali od 1 do 10.

Średnia punktów decyduje o pozycji państwa w rankingu.

Faktem jest, że Polska w rankingu „The Economist” za 2010 r. znalazła się na 48. miejscu oraz zaliczona została do państw o „wadliwej demokracji”. Chciałem jednak zwrócić uwagę, że do krajów o „wadliwej demokracji” zaliczone zostały m.in. Włochy, Francja, Grecja, Węgry i Słowacja. Dodam, że w poprzednich raportach „The Economist” dotyczących 2006 r. i 2008 r. Polska również zaliczona została do państw o „wadliwej demokracji” i zajmowała, niewiele lepsze, 46. i 45. miejsca.

Analizując dane zawarte we wszystkich edycjach rankingu, nietrudno zauważyć, że Polska najgorzej wypada w kategorii „kultura polityczna”, co znacząco wpływa na miejsce w całym rankingu. W ostatnim rankingu jest to szczególnie wyraźne; w kategorii tej – jako jedynej – Polska została oceniona niżej niż w 2008 r. Na 10 możliwych punktów w tej kategorii Polska otrzymała zaledwie 4,38 (w poprzednich po 5,63), natomiast w kategoriach dotyczących procesu wyborczego i pluralizmu oraz przestrzegania wolności obywatelskich otrzymała ponad 9 punktów.

Wskaźniki służące ocenie kategorii „kultura polityczna” obejmują m.in.:

— stopień społecznej zgody dla poparcia stabilnej demokracji,

— brak akceptacji dla silnego przywództwa, niezależnego od wyborów i parlamentu,

— akceptację wyników demokratycznych wyborów; niekwestionowanie wyników wyborów przez zwolenników partii, które nie odniosły sukcesu,

— stopień akceptacji dla rządów „ekspertów”,

— postrzeganie demokracji jako systemu zdolnego do utrzymywania porządku publicznego,

— przekonanie, że demokracja sprzyja korzyściom ekonomicznym,

— siłę tradycji w rozdzieleniu Kościoła od państwa.

Warto więc pamiętać, że na wizerunek demokracji w Polsce wpływ wywierają nie tylko działania rządu, ale również innych sił politycznych, w tym opozycji parlamentarnej. Promocji wizerunku demokracji w Polsce nie służą m.in. wystąpienia niektórych polskich eurodeputowanych podczas prezentacji przez prezesa Rady Ministrów w Parlamencie Europejskim w dniu 6 lipca 2011 r. priorytetów polskiej prezydencji w UE.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
Paweł Graś

Warszawa, dnia 2 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Steca**

**w sprawie użytkowania bezumownego gruntów
będących w dyspozycji Agencji Nieruchomości
Rolnych (23381)**

Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Stanisława Steca z dnia 1 lipca 2011 r. w sprawie bezumownego użytkowania nieruchomości Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa uprzejmie informuję, co następuje.

Problem bezumownego użytkowania nieruchomości Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa dotyczy w szczególności gruntów, które poprzednio były wdzierżawiane. W celu uniknięcia występowania powyższego zjawiska Agencja Nieruchomości Rolnych w nowo zawieranych i przedłużanych umowach dzierżawy zawiera klauzulę, zgodnie z którą jeżeli w przypadku wygaśnięcia lub rozwiązania umowy dzierżawy, dzierżawca nie wyda przedmiotu dzierżawy w terminie określonym przez agencję, wówczas agencja naliczać będzie opłatę z tytułu bezumownego korzystania z przedmiotu dzierżawy w wysokości dotychczasowego czynszu dzierżawnego powiększonego o:

1) karę umowną w wysokości 25% dotychczasowego czynszu,

2) równowartość podatku rolnego (lub innych podatków) od przedmiotowej nieruchomości,

3) równowartości dopłat bezpośrednich, nawet jeżeli były dzierżawca nie uzyskał dopłaty wskutek ustalenia, że grunt nie był utrzymywany w dobrej kulturze rolnej,

4) kwotę podatku VAT od czynszu dzierżawnego za grunty przeznaczone na cele rolnicze i części kary umownej przypadającej od czynszu za grunty przeznaczone na cele rolnicze oraz równowartości podatku rolnego i dopłat bezpośrednich.

Ponadto prezes Agencji Nieruchomości Rolnych zobowiązał dyrektorów oddziałów terenowych agencji do podejmowania działań mających na celu eliminowanie przypadków bezumownego użytkowania nieruchomości zasobu, m.in. poprzez prowadzenie okresowych przeglądów informacji dot. umów wygasających, tak aby odpowiednio wcześniej podjąć działania, celem odbioru nieruchomości niezwłocznie po terminie wygaśnięcia umowy dzierżawy.

Powyższe działania z pewnością ograniczą skalę występowania zjawiska bezumownego użytkowania nieruchomości Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa.

Pragnę również poinformować, iż powołana przez Komisję Rolnictwa i Rozwoju Wsi Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej podkomisja nadzwyczajna do rozpatrzenia projektów ustaw: poselskiego projektu usta-

wy o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa oraz rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa oraz o zmianie niektórych innych ustaw przyjęła regulację zobowiązującą osoby władające nieruchomościami zasobu bez tytułu prawnego do zapłaty na rzecz agencji wynagrodzenia za korzystanie z tej nieruchomości w wysokości stanowiącej 5-krotność wywoławczej wysokości czynszu. Regulacja ta z jednej strony odstraszy potencjalne osoby zamierzające korzystać z nieruchomości zasobu bez tytułu prawnego, z drugiej zaś strony spowoduje, iż osoby obecnie władające nieruchomościami zasobu bez tytułu prawnego zwrócić agencji zajęte przez nich grunty, które agencja będzie mogła następnie przeznaczyć do sprzedaży.

Sekretarz stanu
Kazimierz Plocke

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł
Elżbiety Streker-Dembińskiej**

**w sprawie udroźnienia rzeki Warty dla żeglugi
na odcinku Poznań – Pызdry (23382)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej, przekazaną pismem znak: SPS-023-23382/11, dotyczącą udroźnienia rzeki Warty dla żeglugi na odcinku Poznań – Pызdry uprzejmie informuję, co następuje.

Rzeka Warta, zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 maja 2002 r. w sprawie klasyfikacji śródlądowych dróg wodnych (Dz. U. Nr 77, poz. 695), jest śródlądową drogą wodną od km 0,0 (Kostrzyn n. Odrą – ujście rzeki Odry) do km 406,6 (Konin-Morzysław – wlot do Kanału Ślesińskiego) i dzieli się na trzy odcinki:

— od km 0,0 do 68,2 (Kostrzyn n. Odrą – Santok przy ujściu Noteci dolnej) – klasa II,

— od km 68,2 do 252,0 (Santok – Luboń k. Poznania) – klasa Ib,

— od km 252,0 do 406,6 (Luboń k. Poznania – Konin-Morzysław, wlot do Kanału Ślesińskiego) – klasa Ia.

Ponieważ przedmiotem szczególnego zainteresowania pani poseł jest odcinek od Poznania do Pызdry, ważne jest wskazanie, że odcinek ten posiada klasę Ia, która to klasa znajduje się poza klasyfikacją europejską, występując jedynie dla potrzeb unormowania zasad pływania wyłącznie jednostkami turystycznymi, a nie barkami towarowymi. Zgodnie z za-

łącznikiem nr 1 wspomnianego rozporządzenia Rady Ministrów na drodze wodnej klasy Ia do żeglugi dopuszczone są statki o długości do 24 m, szerokości do 3,5 m oraz maksymalnym zanurzeniu do 1 m.

Warta, jako rzeka nizinna, swobodnie płynąca, charakteryzuje się przepływami naturalnymi, niestabilnymi w czasie oraz wykazuje się dużą zmiennością stanów wody. Występujące warunki hydrologiczne mają zasadniczy wpływ na warunki nawigacyjne, tj. na głębokości umożliwiające żeglugę jednostkom pływającym. Dlatego planowanie przewozów jednostkami przeznaczonymi do przewozów towarów na wodach do tego nieprzeznaczonych jest obciążone bardzo dużym ryzykiem.

Warta na odcinku od Poznania w km 252,0 do Konina w km 406,6 (Pызdry są w km 352,0) znajduje się w klasie Ia. Na tym odcinku Warty od m. Luboń w górę rzeki do połączenia z Kanałem Ślesińskim występuje wypiętrzenie dna rzeki spowodowane nagromadzonymi głazami polodowcowymi oraz wysoko wyniesionym stropem warstw kredowych (rafy kamienno-iłowe). Z tych względów bardzo trudne jest osiągnięcie na tym odcinku rzeki – nawet gdyby podjęto prace pogłębiarskie – parametrów wyższych, niż przewiduje się w klasie Ia, tj. głębokości tranzytowej 1,20 m dla maksymalnego zanurzenia statku 1 m. Stan budowli regulacyjnych na odcinku od Poznania do Konina jest zły i wymagają one gruntownego remontu, co przekłada się także na mniejsze głębokości na szlaku.

Na analizowanym odcinku rzeki Warty od Poznania (km 252,0) do Konina (km 406,6) wykonano w ostatnich latach następujące prace, związane z regulacją rzeki, w celu usprawnienia odpływu wód powodziowych i poprawy głębokości dla uprawiania żeglugi.

W roku 2005 w ramach środków finansowych z EBI zrealizowano:

— od km 361,7 do km 360,5 (m. Pietrzyków): tamę równoległą (o dł. 212 m) oraz remont ostróg; wartość robót – 284 545,31 zł;

— od km 365,0 do km 365,7 (m. Ciężen gmina Łądek): remont ostróg (5 sztuk) oraz remont tamy równoległej z 3 poprzeczkami (o dł. 186 m); wartość robót – 207 500 zł;

— od km 393,3 do km 391,3 (m. Sławsk): remont ostróg (23 sztuki) na brzegu lewym i prawym; wartość robót – 198 522,54 zł;

— od km 385,2 do km 386,0 (m. Sługocin): remont tamy równoległej na lewym brzegu rzeki o dł. 1250 m i 65 m oraz 4 poprzeczki wzmacniających tamę równoległą; wartość robót – 426 761 zł.

W roku 2008 w ramach realizacji „Programu dla Odry – 2006” wykonano remont 10 ostróg na prawym i lewym brzegu rzeki, od km 287,1 do km 287,7 (m. Góra); wartość robót – 650 000 zł. W efekcie na ww. odcinku rzeki wyraźnie poprawiły się głębokości tranzytowe przy niskich stanach wody.

W roku 2011 planuje się wykonanie następujących robót:

— remont ostróg na rzece Warcie od km 352 do km 353, brzeg lewy, w m. Walga/Pyzdry – remont 5 sztuk ostróg; remont ten finansowany jest z rezerwy celowej na usuwanie skutków powodzi z 2010 r. na kwotę 300 000 zł,

— remont ostróg na lewym brzegu rzeki Warty od km 290,9 do km 291,16 (w m. Srem) – remont 5 sztuk ostróg; niezbędne środki finansowe wynoszą 220 000 zł i pozyskane zostaną z rezerwy celowej na usuwanie skutków powodzi z 2010 r.;

— remont ostróg na lewym i prawym brzegu rzeki Warty od km 370,6 do km 369,8 (w m. Łąd) – remont 20 sztuk ostróg; na prace te zaplanowano wydatkowanie środków z Funduszu Solidarności w kwocie 700 000 zł.

Otrzymywane od kilkunastu już lat środki finansowe z budżetu państwa na utrzymanie rzek, dróg wodnych, budowli hydrotechnicznych nie wystarczają na wykonanie najpilniejszych prac. W związku z tym na początku czerwca br. RZGW w Poznaniu zgłosiło do Ministerstwa Infrastruktury, do planu inwestycji finansowanych ze środków finansowych UE w perspektywie finansowej na lata 2014–2020, potrzebę realizacji projektu pt.: „Dostosowanie drogi wodnej rz. Warty na odcinku od km 252,0 (m. Luboń k. Poznania) do km 406,6 (m. Konin) do parametrów drogi wodnej klasy Ia”. W projekcie zakłada się modernizację i remonty budowli regulacyjnych, tj. tam poprzecznych i równoległych, korektę łuków (zakoli rzek) o małych promieniach oraz pogłębienie miejsc ograniczających głębokość tranzytową. Na prace te przewiduje się niezbędny wydatek w kwocie około 355 mln zł.

Obecnie ten odcinek drogi wodnej wykorzystywany jest turystycznie, a tylko w pewnych okresach roku (wiosna, jesień), gdy występują wysokie stany wody, możliwy jest przewóz towarów (głównie z Konina przez Poznań do Szczecina). Wykonanie powyższych prac spowoduje osiągnięcie parametrów klasy Ia oraz zapewni utrzymanie optymalnych warunków nawigacyjnych dla żeglugi turystyczno-sportowej. Szlak ten wchodzi w skład tzw. pętli Wielkopolski, która ma znaczenie rekreacyjno-turystyczne i intensywnie może być eksploatowana przez uprawiających sezonową turystykę wodną.

Na podstawie informacji uzyskanych z Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Poznaniu stwierdzić należy, że szlak żeglowny drogi wodnej Warty oznakowany jest zgodnie z przepisami żeglugowymi. Aktualne warunki żeglugowe na administrowanych przez RZGW śródlądowych drogach wodnych dostępne są na stronie internetowej pod adresem www.poznan.rzgw.gov.pl w zakładce szlaki żeglowne. Ponadto w zakładce tej znajdują się informacje dotyczące: ograniczeń w żegludze, stanów wód, czasu pracy służ, danych kontaktowych (numery telefonów, pod którymi można uzyskać szczegółowe informacje o drogach wodnych), opisu dróg wodnych, wykazu obiektów hydrotechnicznych i mostów znajdujących się na drogach wodnych, a także jest mapa śródlądowych dróg

wodnych w Polsce oraz informator dróg wodnych śródlądowych żeglownych administrowanych przez RZGW w Poznaniu.

Przedstawiając powyższe, nadmienić należy, że armator – właściciel barki polsko-holenderskiej – którego zamiarem było dotarcie drogą wodną do Morzysławia k. Konina, powinien mieć świadomość, że będzie płynął drogą wodną klasy Ia, czyli o najniższych parametrach nawigacyjnych i bardzo ograniczonych warunkach głębokościowych. W takiej sytuacji powinien on wcześniej skontaktować się z administratorem drogi wodnej (RZGW w Poznaniu) w sprawie możliwości odbycia rejsu w każdych warunkach hydrologicznych.

Wyrażam nadzieję, że powyższe wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na interpelację wytosowaną przez panią poseł Elżbietę Streker-Dembińską.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 29 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Wojciecha Kossakowskiego**

**w sprawie zamrożenia płac
pracowników administracji i obsługi
technicznej szkół artystycznych (23383)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do interpelacji (SPS-023-23383/11) pana posła Wojciecha Kossakowskiego w sprawie przyznania dodatkowych środków finansowych z przeznaczeniem na wynagrodzenia dla pracowników administracji i obsługi w szkolnictwie artystycznym stopnia podstawowego i średniego, dla których organem prowadzącym jest Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego, chciałbym zapewnić, iż w pełni podzielał stanowisko pana posła w sprawie zasadności rozwiązania tego problemu.

Pragnę nadmienić, iż podjąłem w tej sprawie odpowiednie działania mające na celu uwzględnienie w budżecie resortu kultury kwoty 15 mln zł na rok 2011, co umożliwiłoby podwyższenie wynagrodzeń o 400,00 zł (brutto) w przeliczeniu na jeden etat (aktualne uposażenie wynosi 2040,00 zł brutto). Jednakże w związku z decyzją Rady Ecofin o objęciu Polski procedurą nadmiernego deficytu rząd podjął decyzję, iż wynagrodzenie w sferze budżetowej pozostanie na niezmiennym poziomie.

Pragnę zapewnić, że powyższy problem zostanie ponownie przeanalizowany przy końcowych pracach nad projektem ustawy budżetowej w roku 2012.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Monika Smoleń

Warszawa, dnia 25 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Wojciecha Kossakowskiego**

**w sprawie konieczności podjęcia reform
dotyczących dalszego finansowania leków
immunosupresyjnych (23384)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Wojciecha Kossakowskiego z dnia 7 lipca 2011 r. (sygnatura SPS-023-23384/11) w przedmiocie finansowania leków immunosupresyjnych, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Podstawą wnioskowania o biorównoważności wszystkich (a więc także immunosupresyjnych) generycznych produktów leczniczych (tzw. generyków) wobec oryginalnych (referencyjnych) produktów leczniczych są porównawcze badania farmakokinetyczne dostępności biologicznej (biodostępności).

Badania biorównoważności wykonuje się i ocenia według międzynarodowo ustalonych standardów i kryteriów uzgodnionych przez wszystkie światowe agencje rejestracyjne (m.in. FDA i EMA) oraz WHO.

W Europie podstawowym dokumentem określającym potrzebę i sposób wykonywania badań biorównoważności jest wytyczna CPMP/QWP/EWP/1401/98 Rev. 1, która weszła w życie w sierpniu 2010 r., a którą poprzedzała obowiązująca wcześniej wytyczna CPMP/QWP/EWP/1401/98.

Polskie władze rejestracyjne, podejmując decyzję o dopuszczeniu do obrotu odpowiedników oryginalnych produktów leczniczych (w tym generycznych leków immunosupresyjnych), zawsze podążały w egzekwowaniu dokumentacji badań biorównoważności za przepisami światowymi. Taką praktykę stosowano zarówno w okresie przedakcesyjnym, jak i po wejściu naszego kraju do Unii Europejskiej.

Obecnie polski Urząd Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych, podobnie jak pozostałe agencje rejestracyjne krajów Wspólnoty, rutynowo stosuje wytyczną CPMP/QWP/EWP/1401/98 Rev. 1 w ocenie biorównoważności leków generycznych, włączając w to leki immunosupresyjne.

Ponieważ za miarę działania (farmakodynamiki) generycznego produktu leczniczego uważa się stężenia jego substancji czynnej w organizmie, podstawowe kryteria wnioskowania o biorównoważności leków generycznych (w tym leków immunosupresyjnych) opierają się na wynikach analizy porównawczej parametrów farmakokinetycznych substancji czynnych leku generycznego i referencyjnego we krwi (lub innych płynach ustrojowych) wyznaczonych u uczestników badań.

Opinię o uznaniu wnioskowanego produktu za biorównoważny produktowi referencyjnemu wydaje się na podstawie stwierdzenia, że ilorazy wartości wybranych parametrów farmakokinetycznych leku badanego i referencyjnego, uzyskanych w przeprowadzonym badaniu porównawczym, mieszczą się w określonych przedziałach ufności.

Granice przedziałów ufności decydujących o uznaniu bądź odrzuceniu biorównoważności leku generycznego (w tym leku immunosupresyjnego) wyznaczono na podstawie obserwacji i analiz statystycznych opisujących zmienności wewnątrzsobnicze parametrów farmakokinetycznych u pacjentów stosujących ten sam produkt leczniczy. Celem takiego postępowania było znalezienie kryterium gwarantującego zachowanie identyczności farmakokinetyki tej samej substancji czynnej podawanej w postaci różnych (uznanych za biorównoważne) produktów, przy założeniu, iż owa identyczność musi oznaczać zmienność nie większą niż podczas stosowania jednego (tego samego) produktu referencyjnego.

Istotą farmakokinetycznych badań biorównoważności leku generycznego jest każdorazowo porównywanie leku badanego do referencyjnego, w związku z czym każdy lek generyczny ma zagwarantowany ten sam poziom podobieństwa do leku referencyjnego i nie zachodzi niebezpieczeństwo tzw. rozcieńczenia biorównoważności, które mogłoby mieć miejsce, gdyby biorównoważność kolejnego leku generycznego była wykazywana wobec innego leku generycznego, o udowodnionej wcześniej biorównoważności wobec leku referencyjnego.

Dla wnioskowania o biorównoważności większości leków generycznych, w tym leków immunosupresyjnych, uznaje się za wystarczający przedział ufności 80–125%. W takim też przedziale mieszczą się parametry farmakokinetyczne większości generycznych leków immunosupresyjnych zarejestrowanych i pozostających w obrocie w Polsce, Unii Europejskiej, Stanach Zjednoczonych i innych krajach świata.

Wraz z wejściem w życie wytycznej CPMP/QWP/EWP/1401/98 Rev. 1 w przepisach regulujących zasady wykazywania badań biorównoważności pojawiła się opcja stosowania węższych niż standardowe przedziałów ufności, w stosunku do leków o tzw. wąskich indeksach terapeutycznych. Jakkolwiek nie istnieją jasno sprecyzowane kryteria przypisywania poszczególnym lekom wąskiego indeksu terapeutycznego, to w literaturze i dyskusjach prowadzonych na poziomie agencji rejestracyjnych postuluje się, aby za

takowe uznawać m.in. niektóre leki immunosupresyjne. Może to w przyszłości zaowocować wydaniem ustaleń rejestracyjnych odnośnie do obowiązku stosowania zawężonego przedziału ufności dla wnioskowania o biorównoważności generycznych leków immunosupresyjnych. Obecnie jednak nie wypracowano żadnego jednolitego stanowiska w tej sprawie, a wszystkie dotąd dopuszczone do obrotu generyczne leki immunosupresyjne uważa się za równie bezpieczne i skuteczne jak leki oryginalne. W przypadku opublikowania nowych wytycznych lub jakichkolwiek innych dokumentów europejskich mających charakter wspólnego stanowiska wypracowanego przez kraje członkowskie, dotyczących konieczności zawężania przedziałów ufności dla badań biorównoważności generycznych leków immunosupresyjnych, polskie władze rejestracyjne wprowadzą je niezwłocznie w życie.

Z dokumentacji, jaka była podstawą dopuszczania do obrotu w Polsce generycznych leków immunosupresyjnych, nie wynika, aby w przypadku zastępowania nimi innych dopuszczonych produktów (oryginalnych bądź generycznych) istniało zwiększone zagrożenie zmiennością parametrów farmakokinetycznych u pacjentów poddawanych takiej zamianie, rzutujące niekorzystnie na bezpieczeństwo i skuteczność terapii.

Ewentualne wątpliwości lub obawy co do ryzyka niebiorównoważności generycznych leków immunosupresyjnych nie znajdują potwierdzenia w dokumentacji rejestracyjnej, jaka była podstawą ich dopuszczenia do obrotu w Polsce. W przypadku stwierdzenia jakichkolwiek niepokojących zjawisk wskazujących na istnienie takowego ryzyka personel lekarski nadzorujący stosowanie tych leków jest zobowiązany do przesyłania władzom rejestracyjnym doniesień o działaniach niepożądanych stosowanych. Na podstawie takich doniesień może być wszczęte stosowane postępowanie wyjaśniające.

Podstawowym, zatwierdzonym przez władze rejestracyjne źródłem informacji o każdym dopuszczonym do obrotu produkcie leczniczym (w tym o oryginalnych i generycznych lekach immunosupresyjnych), przeznaczonym dla lekarzy, jest charakterystyka produktu leczniczego, o której m.in. mowa w art. 6 ustawy z dnia 18 marca 2011 r. o Urzędzie Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych.

Biorąc pod uwagę wszystkie powyższe wyjaśnienia, produkty lecznicze generyczne należy traktować jako równocenne terapeutycznie z tymi zarejestrowanymi jako oryginalne.

Jednocześnie minister zdrowia pragnie zauważyć, że o terapii dedykowanej dla konkretnego pacjenta decyduje lekarz prowadzący.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 21 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Ewy Drozd**

**w sprawie dofinansowania przebudowy
skrzyżowania dróg krajowych nr 3 i nr 12
(23388)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Ewy Drozd przekazaną przy piśmie z dnia 7 lipca 2011 r. (sygn. SPS-023-23388/11) w sprawie sfinansowania z funduszu bezpieczeństwa ruchu drogowego przebudowy skrzyżowania DK 3 i DK 12, przedstawiam następujące informacje.

Z uwagi na ograniczone środki finansowe zapisane w budżecie państwa aktualnie realizowane są jedynie kontynuacje remontów z poprzednich lat, w ramach których nie znajduje się zadanie polegające na przebudowie skrzyżowania dróg krajowych nr 3 i nr 12.

Wydatki na realizację zadań związanych z remontami, zarządzaniem i utrzymaniem sieci dróg krajowych oraz pracami przygotowawczymi (do momentu otwarcia tytułu inwestycyjnego w KFD) ponoszone są z budżetu państwa. W związku z ograniczonymi środkami zapisanymi w części 39 budżetu państwa plan remontów sieci dróg krajowych musiał zostać dostosowany do dostępnych limitów.

Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad jako zarządca w ramach monitoringu dokonuje okresowych ocen stanu nawierzchni celem ustalenia planu remontów, tj. kolejności napraw w obrębie pasów drogowych w ramach posiadanej sieci drogowej. GDDKiA posługuje się w tym celu systemem SOSN (system oceny stanu nawierzchni).

Ponadto należy wskazać, iż oddziały GDDKiA podejmują w terenie liczne działania w celu wykonania bieżących napraw infrastruktury drogowej. Wszelkie podejmowane działania wymagają odpowiedniego przygotowania, dokumentacji oraz niezbędnych uzgodnień. Prace remontowe przeprowadzane przez oddziały GDDKiA polegają głównie na odnowie nawierzchni jezdni i poboczy.

Reasumując, należy podkreślić, iż resort infrastruktury dostrzega konieczność poprawy stanu technicznego oraz budowy i przebudowy wielu dróg krajowych w Polsce, jednakże potrzeby z zakresu infrastruktury drogowej wielokrotnie przewyższają wielkość dostępnych środków.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 22 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Adama Krupy**

**w sprawie ujęcia w planach inwestycyjnych
GDDKiA na lata 2011–2014 budowy obwodnicy
miasta Strzelce Opolskie w ciągu
drogi krajowej nr 94 (23389)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Adama Krupy przekazaną przy piśmie z dnia 7 lipca 2011 r. (sygnatura SPS-023-23389/11), dotyczącą możliwości budowy obwodnicy miasta Strzelce Opolskie na drodze krajowej nr 94 w latach 2011–2014, uprzejmie przedstawiam informacje w sprawie.

W dniu 25 stycznia br. Rada Ministrów uchwaliła „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”. W ramach programu ujęto priorytetowe zadania drogowe w kraju. Zakres rzeczowy zawarty w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” został dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa.

Jednocześnie chciałbym podkreślić, że zadanie polegające na budowie obwodnicy miasta Strzelce Opolskie w ciągu drogi krajowej nr 94 nie zostało wpisane do „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” ani nie było ujęte w poprzednim „Programie budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

Ponadto informuję, że w 2012 r., zgodnie z założeniami przyjętego przez Radę Ministrów „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, nastąpi aktualizacja programu. Kryteria wyboru do realizacji nowych zadań polegających na budowie obejść miejscowości będą podczas aktualizacji programu następujące czynniki:

1. Średniodobowy ruch pojazdów w ciągu drogi krajowej przewyższa średnią dla sieci dróg krajowych – zgodnie ze stanem obecnym i przewidywanym do 2020 r.

2. Lokalizacja w ciągu drogi krajowej klasy GP.

3. Zakres współfinansowania prac przygotowawczych oraz realizacji przez jednostkę samorządu terytorialnego.

4. Stan prac przygotowawczych.

5. Zapewnienie płynności ruchu w całym ciągu drogowym – stopień realizacji celu.

6. Zapewnienie obsługi specjalnych stref ekonomicznych.

7. Zadanie realizowane w ramach kontraktów terytorialnych zawieranych przez MRR.

8. Przygotowanie przez właściwy samorząd lokalny programu ochrony przed zabudową terenów przyległych do obwodnicy.

W przypadku uzyskania przez kilka zadań takiej samej oceny decydującym kryterium przesadzającym

o wyborze do realizacji danego zadania będzie zakres współfinansowania danego zadania przez odpowiednią jednostkę samorządu terytorialnego.

Odnosząc się do kwestii przepływu potoków ruchu z autostrady A4 na drogę krajową nr 94 po wprowadzeniu elektronicznego systemu poboru opłat, pragnę podkreślić, że Ministerstwo Infrastruktury pracuje obecnie nad sporządzeniem listy dróg krajowych równoległych do odcinków płatnych, które po wprowadzeniu systemu poboru opłat mogły zostać narażone na zwiększone potoki ruchu. W przypadku drogi krajowej nr 94 na odcinku Kraków – Wrocław Ministerstwo Infrastruktury analizuje możliwości zarówno wprowadzenia opłaty elektronicznej, jak i inne rozwiązania zapobiegające ucieczce ruchu ciężkiego z płatnej autostrady A4. Objęcie drogi krajowej nr 94 systemem viaToll mogłoby nastąpić od 1 stycznia 2012 r. Należy jednak wziąć również pod uwagę, że odpływ ruchu może mieć charakter tymczasowy. W ostatecznym rozrachunku przewoźnicy mogą powrócić na autostradę A4, zauważając wartości dodane wynikające z korzystania z niej (oszczędność czasu i paliwa). Ostateczne decyzje w tej sprawie zostaną podjęte po przeanalizowaniu wyników kilkumiesięcznego badania ruchu, prowadzonego od wprowadzenia elektronicznego systemu poboru opłat.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 25 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Adama Krupy**

**w sprawie wydania na mocy art. 16d ustawy
o godle, barwach i hymnie Rzeczypospolitej
Polskiej oraz o pieczęciach państwowych
rozporządzenia Rady Ministrów określającego
wymiar i sposób używania i strzeżenia
urzędowych pieczęci, a także tryb zamawiania
i sposób wyrobu urzędowych pieczęci
oraz nadzór nad ich wyrobem, uwzględniającego
w szczególności konieczność zapobieżenia
utracie urzędowych pieczęci
przez uprawnione podmioty (23390)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 7 lipca 2011 r. (sygn. SPS-023-23390/11) dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Adama Krupy w sprawie wydania na mocy art. 16d ustawy o godle, barwach i hymnie Rzeczypospolitej Pol-

skiej oraz pieczęciach państwowych rozporządzenia Rady Ministrów określającego wymiary oraz sposób używania i strzeżenia urzędowych pieczęci, a także tryb zamawiania i sposób wyrobu urzędowych pieczęci oraz nadzór nad ich wyrobem, uwzględniając w szczególności konieczność zapobieżenia utracie urzędowych pieczęci przez uprawnione podmioty, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, uprzejmie informuję, iż art. 16d ustawy z dnia 31 stycznia 1980 r. o godle, barwach i hymnie Rzeczypospolitej Polskiej oraz o pieczęciach państwowych (t.j. Dz. U. z 2005 r. Nr 235, poz. 2000, z późn. zm.) został dodany przez art. 1 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o zmianie ustawy o godle, barwach i hymnie Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 172, poz. 1439). Ustawa ta uchyliła także w art. 3 dekret z dnia 7 grudnia 1955 r. o godle i barwach Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej oraz o pieczęciach państwowych (Dz. U. Nr 47, poz. 314, z późn. zm.). Jednakże art. 2 ww. ustawy stanowi, że akty prawne wydane w celu wykonania uchylonego dekretu zachowują moc do czasu wydania rozporządzeń wymaganych przez ustawę, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

W związku z powyższym należy zauważyć, że do chwili wydania ww. aktów wykonawczych zachowuje swą moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 grudnia 1955 r. w sprawie tablic i pieczęci urzędowych (Dz. U. Nr 47, poz. 316, z późn. zm.), wydane na podstawie art. 12 wspomnianego wyżej dekretu, regulujące tematykę opisaną w wystąpieniu.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Adama Krupy**

**w sprawie reaktywowania linii kolejowej nr 36
(23391)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Adama Krupy, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, skierowaną do pana Cezarego Grabarczyka, ministra infrastruktury, pismem nr SPS-023-23391/11 z dnia 7 lipca 2011 r., w sprawie reaktywacji linii kolejowej nr 36 Ostrołęka – Łapy przedstawiam poniższe informacje.

Z informacji otrzymanych od zarządcy infrastruktury kolejowej, tj. PKP Polskie Linie Kolejowe SA,

wynika, iż linia kolejowa nr 36 w obecnym stanie nie nadaje się do prowadzenia ruchu pociągów. Przyczynami uniemożliwiającymi wznowienie ruchu pociągów są: brak łączności zapowiadawczej, brak urządzeń sterowania ruchem kolejowym oraz fakt, iż na tej linii znajduje się ok. 100 przejazdów kolejowych wymagających zabezpieczenia.

Linia ta wymaga zaangażowania środków finansowych, aby można było po niej prowadzić ruch pociągów. Szacowany przez PKP PLK SA koszt robót dla przywrócenia parametrów eksploatacyjnych torów całej linii nr 36 do wartości konstrukcyjnych (maksymalna prędkość rozkładowa dla pociągów pasażerskich $V=80$ km/h, nacisk osi dla wagonów 196 kN/oś) wynosi ok. 104 mln zł. Koszt wykonania naprawy toru dla przywrócenia ruchu pociągów po linii nr 36 bez przywracania posterunków ruchu na odcinku od km 28,000 do km 87,467 oszacowano na kwotę 8 mln zł. Odcinek linii nr 36 od km 0,811 do km 18,900 (odcinek Ostrołęka – Żyźniewo) ze względu na zużycie elementów nawierzchni torowej oraz czas ich eksploatacji (szyny S-49 i podkłady drewniane z 1975 r.) wymaga naprawy głównej. Koszt robót remontowych dla tego odcinka oszacowano na kwotę ok. 34 mln zł.

Ponadto na odcinku Ostrołęka – Śniadowo nie wszystkie działki mają uregulowany stan prawny oraz konieczne jest wydzielenie gruntów zajętych wyłącznie pod linię kolejową poprzez dokonanie podziałów geodezyjnych.

Jednocześnie informuję, iż według posiadanych informacji PKP Polskie Linie Kolejowe SA jest otwarta na rozmowy z przedstawicielami lokalnych władz samorządowych w sprawie projektu reaktywacji przedmiotowej linii. Ponadto z uzyskanych informacji wynika, iż w trybie roboczym jest ustalane spotkanie pomiędzy zainteresowanymi.

Biorąc pod uwagę powyższe, Ministerstwo Infrastruktury na chwilę obecną nie widzi przeszkód w przekazaniu przedmiotowej linii, po uprzednim uregulowaniu stanu prawnego gruntów zajętych po tą linię. W pełni popieramy wszelkie działania mające na celu zapobieganie procesom degradacyjno-dewastacyjnym na liniach o zawieszonych przewozach.

Warto również wziąć pod uwagę inwestycje w rejonie Ostrołęki poczynione przez firmę Stora Enso Poland SA, która to mogłaby być zainteresowana kolejowymi przewozami towarowymi, wykorzystując linię kolejową nr 36.

Mając na uwadze powyższe, proszę o przyjęcie przedmiotowego stanowiska.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Adama Krupy**

**w sprawie reaktywowania linii kolejowej nr 36
(23391)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację z dnia 29 czerwca 2011 r. pana Adama Krupy, posła na Sejm RP, w sprawie reaktywowania linii kolejowej nr 36 Łapy – Sokoły, uprzejmie przedkładam następujące wyjaśnienia.

Zgodnie z informacjami przekazanymi przez zarządcę infrastruktury kolejowej PKP PLK SA linia kolejowa nr 36 nie jest linią sprawną technicznie i nie nadaje się na chwilę obecną do prowadzenia ruchu pociągów. Wznowienie ruchu pociągów uniemożliwiają m.in. braki urządzeń sterowania ruchem kolejowym oraz brak łączności zapowiadawczej. Ponadto przebudowy wymaga 100 przejazdów kolejowych.

Szacowany przez PKP PLK SA koszt robót dla przywrócenia parametrów eksploatacyjnych torów linii nr 36 do wartości konstrukcyjnych wynosi 103 520 tys. zł. Koszt wykonania naprawy toru dla przywrócenia ruchu pociągów po linii nr 36, bez przywracania posterunków ruchu na odcinku od km 28,000 do km 87,467, został oszacowany na kwotę 8020 tys. zł. Odcinek linii nr 36 od km 0,811 do km 18,900 ze względu na zużycie elementów nawierzchni torowej oraz czas ich eksploatacji wymaga naprawy głównej. Koszt robót remontowych dla tego odcinka oszacowano na kwotę 34 150 tys. zł.

Ponadto, zgodnie z informacjami przekazanymi przez Zarząd spółki PKP SA, nie wszystkie działki na odcinku Śniadowo – Ostrołęka mają uregulowany stan prawny. Aby możliwe było przekazanie samorządowi terenów linii kolejowej, konieczne jest wydzielenie geodezyjne gruntów zajętych wyłącznie pod tę linię. PKP SA nie widzi przeszkód w przekazaniu przedmiotowej linii samorządom, należy jednak zauważyć, że warunkiem przekazania gruntów jest uregulowanie ich stanu prawnego.

Pomimo wysokich kosztów związanych z reaktywacją linii kolejowej nr 36 uprzejmie informuję, iż PKP PLK SA deklaruje chęć prowadzenia rozmów z przedstawicielami lokalnych samorządów, które są zainteresowane przywróceniem ruchu pociągów na tej linii.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 3 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Arkadego Fiedlera
oraz grupy posłów**

**w sprawie opracowania i wprowadzenia
w życie „Narodowego programu
dla chorób rzadkich”, który zapewni chorym
równy dostęp do terapii i rehabilitacji (23393)**

Szanowny Panie Marszałku! Uprzejmie przekazuję odpowiedź na interpelację pana posła Arkadego Fiedlera, pani poseł Aldony Młyńczak, pana posła Krzysztofa Gadowskiego oraz pana posła Tomasza Nowaka dotyczącą opracowania narodowego planu działań na rzecz chorób rzadkich.

Ministerstwo Zdrowia podjęło działania mające na celu opracowanie w najbliższych latach narodowego planu działań dla chorób rzadkich. Mając na uwadze zalecenia Rady Unii Europejskiej oraz inne działania podejmowane na szczeblu wspólnotowym, Zespół ds. Chorób Rzadkich, powołany zarządzeniem ministra zdrowia z dnia 21 lipca 2008 r., został wyznaczony do opracowania projektu narodowego planu, który obejmie swym zakresem takie zagadnienia, jak zwiększanie poziomu opieki zdrowotnej i społecznej nad cierpiącymi na choroby rzadkie, poszerzanie wiedzy w zakresie chorób rzadkich czy współpraca międzynarodowa.

Dotychczasowe prace zespołu przyniosły pozytywne rezultaty w zakresie zwiększania dostępu pacjentów do innowacyjnych terapii z wykorzystaniem tzw. leków sierocych w ramach programów zdrowotnych. Ze względu na konieczność przygotowania narodowego planu działań dla chorób rzadkich niezbędna okazała się zmiana składu zespołu, celem zapewnienia jak największej jego efektywności. W dniu 26 lipca 2011 r. minister zdrowia podpisał zarządzenie zmieniające w tej sprawie.

W dniu 14 czerwca 2011 r. odbyło się posiedzenie Zespołu ds. Chorób Rzadkich, podczas którego omawiano kwestie praktyczne organizacji prac i przyszły skład zespołu. W trakcie spotkania został przedstawiony przyszły przewodniczący zespołu, desygnowany przez ministra zdrowia, pan Jacek Graliński, zastępca dyrektora ds. klinicznych Instytutu Pomnik – Centrum Zdrowia Dziecka. Nominacja ta ma zapewnić sprawne działanie zespołu oraz szybkie osiągnięcie znaczących postępów w przygotowywaniu narodowego programu.

Pan Jacek Graliński został wybrany jako bardzo skuteczny organizator, posiadający szerokie doświadczenie w dziedzinie chorób rzadkich, wynikające nie tylko z zarządzania terapiami prowadzonych w Centrum Zdrowia Dziecka, ale również koordynowania przez centrum innych działań, m.in. w ramach „wspólnego działania” Orphanet Europę czy Europejskiej Sieci Badań w Pediatrii.

Zespół ds. Chorób Rzadkich będzie miał charakter multidyscyplinarny, a w jego skład będą wchodzić przedstawiciele różnych departamentów Ministerstwa Zdrowia odpowiedzialnych za poszczególne kategorie świadczeń opieki zdrowotnej oraz zdrowie publiczne. Ze względu na konieczność szerokiego spojrzenia na problem chorób rzadkich przewidywany jest także udział w pracach zespołu przedstawicieli innych resortów, w szczególności odpowiedzialnych w zakresie pracy i polityki społecznej oraz nauki.

Jednocześnie Ministerstwo Zdrowia we własnym zakresie kontynuuje prace w dziedzinie chorób rzadkich – w szczególności w celu nawiązania bliższych relacji z podmiotami odpowiedzialnymi za przygotowanie narodowych planów dla chorób rzadkich w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej. Celem tej współpracy jest wymiana doświadczeń, a także opracowanie szczegółowej ankiety pozwalającej ustalić obecny stan działań w dziedzinie chorób rzadkich, a także priorytety i potrzeby, które muszą zostać zaspokojone w przyszłości.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jacka Osucha**

w sprawie nieuzasadnionego przerwania prac przy dokumentacji projektowej dla zadania: „Przebudowa i modernizacja drogi krajowej nr 94 w miejscowości Olkusz” i przesunięcia tego zadania do realizacji dopiero po 2015 r.

(23396)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 7 lipca 2011 r., sygn. akt SPS-023-23396/11, przekazujące interpelację posła Jacka Osucha dotyczącą przerwania prac nad dokumentacją projektową przebudowy i modernizacji drogi krajowej nr 94 w m. Olkusz, uprzejmie przedstawiam informację w przedmiotowej sprawie.

W chwili obecnej realizowany jest program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” (program) ustanowiony uchwałą Rady Ministrów z dnia 25 stycznia 2011 r. Przedmiotowy program stanowi kontynuację dotychczas obowiązującego „Programu budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” ustanowionego w 2007 r.

Program zakłada stworzenie sieci sprawnych połączeń autostradowych, dróg ekspresowych i dróg krajowych, jak i remont już istniejących oraz podniesienie ich standardu poprzez zmianę parametrów technicznych. Zasadniczym celem podejmowanych działań jest stworzenie sieci drogowej o znacznie wyższych niż obecnie parametrach użytkowych, w tym powstanie zasadniczego szkieletu dróg o dużej przepustowości, stanowiących sieć połączeń pomiędzy największymi ośrodkami gospodarczymi kraju. Na skutek realizacji planu inwestycyjnego oraz działań prewencyjnych w znacznym stopniu wzrośnie również poziom bezpieczeństwa ruchu drogowego.

Chciałbym zapewnić, że kwestie związane z poprawą bezpieczeństwa i rozwojem układu dróg w Olkuszu stanowią przedmiot prac i analiz zarówno resortu infrastruktury oraz Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad.

Na podstawie corocznego badania sieci drogowej w ramach oceny stanu nawierzchni Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad ustala odcinki wymagające pilnej interwencji, a następnie, w ramach dostępnych środków finansowych, dokonuje niezbędnych prac w celu poprawy standardu ich użytkowania oraz podniesienia poziomu bezpieczeństwa.

W oparciu o kryteria uwzględniające wyniki badań stanu nawierzchni, panujący na drodze ruch z uwzględnieniem udziału ruchu pojazdów ciężarowych, wskaźnik wypadkowości oraz ocenę efektywności ekonomicznej realizacji zadań stworzona została lista remontów i przebudów na drogach krajowych. Przedmiotowe zestawienie zawiera ponad pięćset odcinków dróg krajowych. Analiza kosztów planowanych do realizacji zadań oraz przewidywanych limitów finansowych możliwych do przeznaczenia na remonty i przebudowy dróg krajowych w skali kraju wykazała, że w perspektywie do roku 2015 możliwa będzie realizacja 93 zadań.

Zadania te kierowane będą do realizacji w miarę uruchamiania środków finansowych z budżetu państwa. Wśród tych zadań znalazła się również modernizacja drogi krajowej nr 94 w Olkuszu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jacka Osucha**

**w sprawie zrównania dopłat bezpośrednich
dla rolników z Polski i Europy Zachodniej
(23397)**

Odpowiadając na interpelację pana posła Jacka Osucha w sprawie zrównania dopłat bezpośrednich dla rolników z Polski i Europy Zachodniej, przesłałą na ręce Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej pismem z dnia 28 czerwca br. i przekazaną ministrowi rolnictwa i rozwoju wsi pismem z dnia 7 lipca br., nr SPS-023-23397/11, uprzejmie informuję, co następuje.

Odnosząc się do pytania dotyczącego działań prowadzonych przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi, aby w przyszłym okresie budżetowym polscy rolnicy otrzymywali dopłaty takie same jak ich zachodni koledzy, pragnę zaznaczyć, iż Polska jako nowy kraj członkowski UE stosuje system jednolitej płatności obszarowej (z ang. SAPS – Single Area Payment Scheme). Płatności te podlegają zasadzie phasing-in (tzn. stopniowego dochodzenia do poziomu płatności bezpośrednich stosowanych w krajach UE-15). Wspomniane przepisy wspólnotowe zakładają, iż płatności bezpośrednie w nowych państwach członkowskich będą wzrastały corocznie do roku 2013 (w przypadku Bułgarii i Rumunii do roku 2016), aż do osiągnięcia poziomu 100% płatności stosowanych w państwach UE-15 na dzień 30 kwietnia 2004 r. Ponadto, korzystając z możliwości przewidzianej prawem wspólnotowym, Polska wypłaca krajowe płatności uzupełniające (z ang. CNDP – Complementary National Direct Payments), które mogą być stosowane w wysokości do 30% płatności stosowanych w krajach UE-15 na dzień 30 kwietnia 2004 r.

Zgodnie z powyższą zasadą, w ramach kampanii 2010 r., dla której wypłata płatności rozpoczęła się 1 grudnia ub.r., wysokość pułapu wsparcia w ramach płatności bezpośrednich już wynosi 100% poziomu wsparcia uzyskiwanego przez rolników UE-15 (70% z budżetu UE + 30% krajowe płatności uzupełniające).

W następnych latach wsparcie to będzie wynosiło odpowiednio:

- w roku 2011 – 100% (80% z budżetu UE + 20% krajowe płatności uzupełniające);
- w roku 2012 – 100% (90% z budżetu UE + 10% krajowe płatności uzupełniające);
- w roku 2013 – 100% (100% z budżetu UE).

Mając na względzie toczącą się obecnie na forum unijnym debatę dotyczącą przyszłości wspólnej polityki rolnej, pragnę podkreślić, iż postulaty odnoszące się do kwestii wyrównania płatności bezpośrednich oraz odejścia od historycznych kryteriów po-

działu płatności bezpośrednich zostały zawarte w „Stanowisku Rządu Rzeczypospolitej Polskiej w sprawie przyszłości Wspólnej Polityki Rolnej Unii Europejskiej po 2013 roku”, które zostało zatwierdzone przez Radę Ministrów w dniu 12 czerwca 2009 r.

W stanowisku tym, a także w „Stanowisku Rządu Rzeczypospolitej Polskiej do Komunikatu Komisji Europejskiej do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów WPR do 2020 r.: sprostac wyzwaniom przyszłości związanym z żywnością, zasobami naturalnymi oraz aspektami terytorialnymi”, zostało podkreślone, iż płatności bezpośrednie powinny pozostać jednym z ważniejszych instrumentów WPR po 2013 r., instrumentem pomocnym w celu realizacji nowych celów i wyzwań Wspólnoty, odpowiedzialnym za wsparcie i stabilizację dochodów rolniczych, rekompensującym koszty związane z realizacją i dostarczaniem społeczeństwu dóbr publicznych, a także zapewniającym równe warunki konkurencji w ramach jednolitego rynku rolno-żywnościowego. Jednocześnie we wspomnianych stanowiskach wskazano na konieczność zapewnienia odpowiednich środków przeznaczanych na płatności bezpośrednie w nowej perspektywie finansowej.

Pragnę również przypomnieć, że starania ministra rolnictwa i rozwoju wsi mające na celu doprowadzenie do wyrównania poziomu płatności bezpośrednich prowadzone są od czasu przeglądu WPR (Health Check), dokonanego w latach 2007–2008. W wyniku tych starań, popartych przez inne nowe państwa członkowskie, w ramach ostatecznego kompromisu wieńczącego przegląd WPR (listopad 2008 r.) została przyjęta wspólna deklaracja Komisji Europejskiej i Rady UE w sprawie przeanalizowania problemu dużego zróżnicowania płatności bezpośrednich w skali UE.

Ponadto pragnę podkreślić, iż Polska była sygnatariuszem deklaracji warszawskiej (9 nowych państw członkowskich, luty 2010 r.), przyjętego w Wyszehradzie wspólnego stanowiska państw Grupy Wyszehradzkiej, Bułgarii i Rumunii (czerwiec 2010 r.), deklaracji bratysławskiej (państwa Grupy Wyszehradzkiej, Bułgaria i Rumunia, listopad 2010 r.) oraz deklaracji brukselskiej (10 państw członkowskich, grudzień 2010 r.), w których odniesiono się do kwestii nowych zasad dystrybucji płatności bezpośrednich, postulując odejście od kryteriów historycznych.

Jednocześnie pragnę zaznaczyć, iż minister rolnictwa i rozwoju wsi przedstawiał na forach unijnych, w tym na posiedzeniach Rady Ministrów ds. Rolnictwa i Rybołówstwa UE (w dniach 29–30 listopada 2010 r., w dniach 13–14 grudnia 2010 r., w dniu 24 stycznia 2011 r. oraz w dniu 17 marca 2011 r.), postulat wyrównania płatności dla rolników, poprzez odejście od kryteriów historycznych przy podziale kopert finansowych i zastosowanie obiektywnych kryteriów podziału tych kopert, takich jak powierzchnia użytków rolnych, czy liczba pełnozatrudnionych w rolnictwie. W tym kontekście należy zwrócić uwa-

gę, iż to na wniosek Polski w konkluzjach prezydencji węgierskiej, podsumowujących dyskusję na temat „Komunikatu KE do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów WPR do 2020 r.: sprostać wyzwaniom przyszłości związanym z żywnością, zasobami naturalnymi oraz aspektami terytorialnymi” (dokument przyjęty na posiedzeniu Rady Ministrów Rolnictwa i Rybołówstwa UE w dniu 17 marca br.), znalazł się zapis o stopniowym odchodzeniu od kryteriów historycznych w płatnościach bezpośrednich.

Minister rolnictwa i rozwoju wsi w dniu 27 maja br. przekazał również polskim eurodeputowanym apel o podjęcie aktywnych działań na forum Parlamentu Europejskiego mających na celu wprowadzenie korzystnych zapisów m.in. w zakresie płatności bezpośrednich w odpowiedzi na przyjęty przez Komisję Rolnictwa i Rozwoju Wsi Parlamentu Europejskiego projekt rezolucji Parlamentu Europejskiego w sprawie WPR do 2020 r.

Ponadto, minister rolnictwa i rozwoju wsi był organizatorem międzynarodowej konferencji wysokiego szczebla: „Płatności bezpośrednie w ramach WPR 2020”, która odbyła się w dniu 16 czerwca 2011 r. w Warszawie, a w której wzięli udział przedstawiciele administracji rządowych państw członkowskich UE, Parlamentu Europejskiego oraz Komisji Europejskiej, reprezentanci Sejmu i Senatu, środowisk naukowych, związków i organizacji rolniczych zrzeszonych w COPA-COGECA, a także administracji państwowej współpracującej z ministerstwem w zakresie WPR.

Natomiast odnosząc się do podniesionego przez pana posła zarzutu, iż Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi nie zabiegało skutecznie, aby kwestia wyrównania dopłat była priorytetem polskiej prezydencji, pragnę wyraźnie podkreślić, iż przyszłość systemu płatności bezpośrednich jest najważniejszym priorytetem sektorowym ministra rolnictwa i rozwoju wsi w ramach sprawowania przez Polskę przewodnictwa w Radzie UE. W ramach polskiej prezydencji będą prowadzone działania zmierzające do określenia podstaw dla osiągnięcia porozumienia w sprawie nowego systemu płatności bezpośrednich, których efektem będzie zaprezentowanie przez Komisję Europejską pakietu legislacyjnego dotyczącego WPR po roku 2013, planowane na pierwszą połowę października br.

Podsekretarz stanu
Jarosław Wojtowicz

Warszawa, dnia 29 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jacka Osucha**

**w sprawie zwiększenia standardów
dotyczących składów osobowych
zespołów wyjazdowych
ratownictwa medycznego w karetkach
specjalistycznych i podstawowych (23398)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Jacka Osucha, przesłaną przy piśmie z dnia 7 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23398/11, w sprawie składu osobowego zespołów ratownictwa medycznego, uprzejmie informuję, co następuje.

Na wstępie należy wskazać, że zgodnie z art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 191, poz. 1410, z późn. zm.) zespoły ratownictwa medycznego dzielą się na:

1) zespoły specjalistyczne, w skład których wchodzi co najmniej trzy osoby uprawnione do wykonywania medycznych czynności ratunkowych, w tym lekarz systemu oraz pielęgniarka systemu lub ratownik medyczny;

2) zespoły podstawowe, w skład których wchodzi co najmniej dwie osoby uprawnione do wykonywania medycznych czynności ratunkowych, w tym pielęgniarka systemu lub ratownik medyczny.

Ponadto podkreślenia wymaga fakt, że w przypadku gdy żadna z tych osób nie posiada prawa jazdy kat. B oraz nie spełnia wymogów, o których mowa w art. 95a ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, to w skład zespołu wchodzi dodatkowo kierowca posiadający prawo jazdy kat. B. Wyżej wymieniony art. 36 reguluje minimalne wymagania dla składu zespołów ratownictwa medycznego, niezbędne do właściwego zapewnienia realizacji świadczeń opieki zdrowotnej z zakresu ratownictwa medycznego, co nie wyklucza rozszerzenia składu tego zespołu o inne osoby uprawnione do wykonywania medycznych czynności ratunkowych. Decyzja w tym zakresie, zgodnie z art. 44 ust. 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89, z późn. zm.), należy do kierownika tego zakładu.

Odnosząc się natomiast do kwestii szacunkowych kosztów funkcjonowania podstawowych trzyosobowych oraz specjalistycznych czteroosobowych zespołów ratownictwa medycznego, należy wskazać, że zgodnie z art. 46 ust. 1 ww. ustawy zadania zespołów ratownictwa medycznego, z wyłączeniem lotniczych zespołów ratownictwa medycznego, są finansowane ze środków budżetu państwa z części, których dysponentami są poszczególni wojewodowie. Wojewoda powierza przeprowadzenie postępowania o zawarcie umów z dysponentami zespołów ratownictwa medycznego na wykonywanie zadań tych zespołów, za-

wieranie, rozliczanie i kontrolę wykonania tych umów dyrektorowi właściwego oddziału wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia. W rozliczeniu środków finansowych na zadania zespołów ratownictwa medycznego dysponenti powinni uwzględnić wszystkie koszty bieżące ponoszone w związku z realizacją zadań ZRM, w tym w szczególności: koszty wynagrodzeń zatrudnionych pracowników, koszty materiałów, drobnego sprzętu medycznego i leków, paliwa, wody, energii, ogrzewania, usług telekomunikacyjnych, wynajmu oraz innych kosztów wynikających z dokumentów księgowych, a przypisanych do realizowanego zadania. W związku z wykorzystaniem do realizacji zadań zespołów ratownictwa medycznego posiadanych środków trwałych, np. karet, sprzętu medycznego, aparatury i innych, możliwe jest uwzględnienie również kosztów amortyzacji. Należy podkreślić, że środki finansowe na zadania zespołów ratownictwa z roku na rok systematycznie wzrastają, i tak: w latach 2009 i 2010 wynosiły 1 730 500 000 zł, zaś w roku 2011 – 1 787 607 000. Natomiast uśredniona stawka dobowo na zespół ratownictwa medycznego „S” w 2011 r. wynosi 3954,77 zł, a na zespół ratownictwa medycznego „P” – 2966,08 zł. W opinii ministra zdrowia są to środki finansowe pozwalające dysponentom na dostosowanie składu zespołów do rzeczywistych potrzeb, w tym poprzez zwiększenie w razie potrzeby obsady zespołu o dodatkową osobę uprawnioną do wykonywania medycznych czynności ratunkowych. Jednakże decyzja w tym zakresie należy do kierownika zakładu opieki zdrowotnej, bowiem ustawodawca, projektując przepisy prawne, musi przewidzieć wszelkie sytuacje i scenariusze możliwe do realizacji, w tym konieczność utworzenia, w razie potrzeby usuwania skutków zdarzenia masowego, dodatkowych zespołów ratownictwa medycznego lub, jak ma to niejednokrotnie miejsce w dużych miastach, umożliwienie stacjonowania obok siebie zróżnicowanych w skład osobowy zespołów, wzajemnie się uzupełniających.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w Ministerstwie Zdrowia trwają prace nad kolejną nowelizacją ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym. W związku z powyższym zapisy art. 36 ustawy podane zostaną ponownie do dyskusji i konsultacji społecznych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra rolnictwa i rozwoju wsi
na interpelację posła Sławomira Zawislaka**

**w sprawie rozwiązania niektórych problemów
polskich rolników w ramach
polskiej prezydencji w UE (23400)**

W odpowiedzi na interpelację pana Sławomira Zawislaka, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie zakresu i programu prac polskiej prezydencji w Radzie UE w obszarze rolnictwa i rozwoju obszarów wiejskich, uprzejmie informuję, co następuje.

W ramach programu 6-miesięcznego polskiej prezydencji, przyjętego przez Radę Ministrów w dniu 31 maja 2011 r., tematyka rolnictwa, rozwoju obszarów wiejskich i rybołówstwa została wpisana w priorytet ogólny: „Bezpieczna Europa – żywność, energia, obronność”. W ramach tego obszaru prezydencja chce podkreślić podstawowe znaczenie kwestii bezpieczeństwa żywnościowego dla obywateli Unii Europejskiej oraz szczególne znaczenie, jakie ma do spełnienia zreformowana wspólna polityka rolna.

Bardziej szczegółowy opis działań, jakie polska prezydencja zamierza realizować w zakresie rolnictwa, rozwoju obszarów wiejskich i rybołówstwa, został zawarty w części operacyjnej programu 6-miesięcznego, w rozdziale dotyczącym priorytetów i programu prac Rady Ministrów UE ds. Rolnictwa i Rybołówstwa. Wybór obszarów priorytetowych został poprzedzony długotrwałą i wielowątkową analizą czynników, które będą miały wpływ na zakres działań polskiej prezydencji, szczególnie agendy unijnej, jak też najważniejszych wyzwań, przed którymi stoi cała Unia Europejska.

Pośród wielu zagadnień, które będą przedmiotem prac Rady Ministrów UE ds. Rolnictwa i Rybołówstwa w II połowie 2011 r., priorytetem polskiej prezydencji będzie reforma wspólnej polityki rolnej – zarówno w aspekcie płatności bezpośrednich, jak i polityki rozwoju obszarów wiejskich. Kluczowym zagadnieniem będzie również reforma wspólnej polityki rybackiej.

W odniesieniu do wspólnej polityki rolnej prezydencja zamierza rozpocząć prace nad pakietem propozycji legislacyjnych dotyczących m.in. systemu płatności bezpośrednich oraz polityki rozwoju obszarów wiejskich, który Komisja Europejska przedkazała jesienią Radzie i Parlamentowi Europejskiemu. Jednym z celów prezydencji będzie wypracowanie podstaw dla osiągnięcia porozumienia w sprawie nowego systemu płatności bezpośrednich, opartego o obiektywne kryteria. Prezydencja będzie również pracować nad porozumieniem dotyczącym silnego II filara WPR.

W kontekście debaty nad przyszłością wspólnej polityki rolnej oraz poprawą konkurencyjności europejskiego rolnictwa polska prezydencja zamierza wskazać na potrzebę wspierania inwestycji związa-

nych z rozwojem odnawialnych źródeł energii na obszarach wiejskich oraz promować działania ukierunkowane na zwiększenie wytwarzania energii z produktów ubocznych rolnictwa oraz pozostałości przemysłu rolno-spożywczego. W ramach realizacji tego priorytetu sektorowego prezydencja zorganizowała w dniu 16 lipca br. w Sopocie międzynarodową konferencję pt. „Energetyczne wykorzystanie biomasy pochodzenia rolniczego ważnym elementem Wspólnej Polityki Rolnej”. Dyskusja w gronie ekspertów z różnych państw członkowskich UE objęła zagadnienia związane z rozwojem odnawialnych źródeł energii na obszarach wiejskich oraz wykorzystaniem do celów energetycznych wspólnotowych zasobów biomasy pochodzenia rolniczego. Ważnym elementem spotkania była kontynuacja dyskusji na temat możliwości poprawy konkurencyjności wspólnotowego rolnictwa poprzez rozwój w jego obszarze inwestycji związanych z odnawialnymi źródłami energii. Materiały z konferencji oraz konkluzje są dostępne na stronie internetowej ministerstwa rolnictwa.

W trakcie pierwszego pod przewodnictwem polskiej prezydencji posiedzenia Rady Ministrów UE ds. Rolnictwa i Rybołówstwa w Brukseli w dniu 19 lipca br., na wniosek polskiej prezydencji, w czasie roboczego obiadu z udziałem komisarza Daciana Cioloșa, odbyła się debata ministrów na temat wykorzystania biomasy pochodzenia rolniczego jako ważnego elementu WPR. W czasie debaty wypowiedzieli się prawie wszyscy ministrowie, odpowiadając na skierowane przez prezydencję pytania do dyskusji. Ministrowie podkreślali fakt, że pomimo tego, iż żywność jest priorytetem dla sektora rolnego, to wkład rolnictwa w poprawę środowiska i klimatu poprzez produkcję energii odnawialnej zyskuje na znaczeniu, również wobec celów określonych w strategii EU 2020. Produkcja energii odnawialnej powinna opierać się na rozwiązaniach innowacyjnych wykorzystujących również produkty uboczne i pozostałości poprodukcyjne z sektora żywnościowego. Ministrowie w swoich wypowiedziach nawiązywali do ważnej i dobrze zorganizowanej konferencji w Sopocie.

Prezydencja będzie kontynuowała dyskusję na temat przyszłości rynku mleka i przetworów mlecznych oraz będzie kontynuowała prace nad pakietem legislacyjnym dotyczącym polityki jakości produktów rolnych.

Ponadto prezydencja będzie dążyła do porozumienia w sprawie propozycji legislacyjnych dotyczących uchylecia zbędnych aktów prawnych. Będzie również kontynuowała prace na rzecz dostosowania aktów prawnych do traktatu z Lizbony.

W odniesieniu do reformy wspólnej polityki rybackiej celem prezydencji będzie wypracowanie ram instytucjonalnych, które pozwolą na osiągnięcie zrównoważonego sektora rybackiego UE oraz zapewnienie zrównoważonego i odpowiedzialnego zarządzania gatunkami ryb w perspektywie wieloletniej. Poza tym prezydencja będzie pracować nad nowym Europejskim Funduszem Rybackim, jak również nad

ustalaniem kwot połowowych na 2012 r. Prezydencja będzie podejmowała działania na rzecz kształtowania zewnętrznej polityki rybackiej, jak również będzie zaangażowana w koordynację prac w ramach regionalnych organizacji ds. zarządzania rybołówstwem.

W zakresie kwestii weterynaryjnych i fitosanitarnych prezydencja zamierza rozpocząć prace nad spodziewaną propozycją Komisji Europejskiej dotyczącą elektronicznej identyfikacji bydła. Będzie również kontynuowała współpracę z Komisją Europejską w zakresie założeń nowej wspólnotowej strategii zdrowia roślin.

W czasie polskiej prezydencji w Radzie UE Rada Ministrów ds. Rolnictwa i Rybołówstwa została zaplanowana w następujących terminach:

- 19 lipca 2011 r. (Bruksela),
- 19–20 września 2011 r. (Bruksela),
- 20–21 października 2011 r. (Luksemburg),
- 14–15 listopada 2011 r. (Bruksela),
- 15–16 grudnia 2011 r. (Bruksela).

Dodatkowo w dniach 11–13 września 2011 r. we Wrocławiu odbędzie się nieformalne posiedzenie Rady Ministrów UE ds. Rolnictwa i Rybołówstwa, tradycyjnie organizowane przez każde państwo w kraju sprawującym prezydencję. Jego tematem będzie promocja unijnych produktów rolno-spożywczych w Unii Europejskiej i na rynkach światowych. Dyskusja będzie prowadzona w kontekście rozpoczynających się prac nad „Zieloną księgą w zakresie promocji i informacji o produktach rolnych”. Wypracowanie odpowiednich mechanizmów informacji i promocji sektora rolno-spożywczego na rynku światowym, które wzmocnią wizerunek europejskiego rolnictwa, jest szczególnie istotne z uwagi na postępującą liberalizację handlu.

19 lipca br. w Brukseli odbyło się pierwsze pod przewodnictwem polskiej prezydencji posiedzenie Rady Ministrów UE ds. Rolnictwa i Rybołówstwa, na której zostały przedstawione priorytety prezydencji i program prac na drugie półrocze 2011 r. Na posiedzeniu tym Komisja Europejska zaprezentowała „Zieloną księgę w sprawie działań promocyjnych i informacyjnych dotyczących produktów rolnych”, która rozpocznie debatę na temat zmiany kształtu tej polityki. Przedmiotem obrad były także tematy z zakresu rybołówstwa (reforma wspólnej polityki rybackiej). Kwestia reformy wspólnej polityki rybackiej będzie kontynuowana podczas posiedzeń Rady Ministrów w październiku i grudniu 2011 r.

Podczas posiedzenia Rady we wrześniu 2011 r. planowana jest debata kierunkowa dotycząca programu pomocy żywnościowej dla najbardziej potrzebujących.

W październiku 2011 r. spodziewana jest prezentacja pakietu legislacyjnego dotyczącego wspólnej polityki rolnej, uchYLENIE nieaktualnych aktów prawnych; poruszone zostaną także tematy z zakresu weterynarii (elektroniczna identyfikacja bydła, ochrona zwierząt w czasie transportu) oraz rybo-

łówstwa (plan wieloletni zasobów pelagicznych na Morzu Bałtyckim).

Podczas listopadowego posiedzenia Rady Ministrów przewidywane są m.in. prace związane z dostosowaniem aktów prawnych do traktatu z Lizbony oraz prace nad pakietem jakościowym.

Podczas posiedzenia Rady w grudniu 2011 r. przewidywane są prace związane z produkcją ekologiczną oraz normami handlowymi, prace w zakresie weterynarii (strategia UE na rzecz ochrony i dobrostanu zwierząt, szczepienia przeciw chorobie niebieskiego języka) i rybołówstwa (kwoty połowowe na 2012 r.).

Agendy poszczególnych posiedzeń Rady Ministrów są aktualnie na etapie doprecyzowywania, a ostateczny kształt porządków obrad jest uzależniony m.in. od daty publikacji dokumentów przez Komisję Europejską.

W odniesieniu do kwestii dyrektywy 2001/37/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 czerwca 2001 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. Urz. WE L 194 z 18.07.2001, str. 26, z późn. zm.) uprzejmie informuję, że w związku ze zdrowotnymi aspektami tej dyrektywy organem właściwym w zakresie zmian w przedmiotowych przepisach jest minister zdrowia.

Jednakże z uwagi na oddziaływanie powyższych przepisów na rynek tytoniu poniżej przedstawiam informacje na temat ewentualnych zmian w tym akcie prawnym.

Dotychczas nie przedstawiono projektu zmian do wyżej wymienionej dyrektywy. W roku ubiegłym Komisja Europejska przeprowadziła jedynie szerokie internetowe konsultacje społeczne mające na celu poznanie opinii stron w sprawie kierunków ewentualnych zmian w przedmiotowej dyrektywie. W konsultacjach, na równych prawach, mogły uczestniczyć wszystkie zainteresowane podmioty.

Obecnie w Komisji Europejskiej trwa przegląd przesłanych opinii i ich podsumowanie. Po zakończeniu tych czynności opracowany zostanie raport dla Parlamentu i Rady UE na temat wyników konsultacji i wypływających z nich wniosków. Przekazanie raportu pod obrady Parlamentu i Rady jest oczekiwane w grudniu br.

Ewentualne propozycje zmian do dyrektywy w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych pojawią się raczej w następnym roku, najprawdopodobniej podczas prezydencji duńskiej.

Mając na względzie interesy polskich plantatorów tytoniu, resort rolnictwa będzie się zdecydowanie sprzeciwiał przyjmowaniu radykalnych rozwiązań zagrażających utrzymaniu zbytu na krajowy surowiec tytoniowy i na wytwarzane z niego wyroby tytoniowe oraz aktywnie współdziałał przy wypracowaniu

wywaniu stanowiska Polski wobec projektu ewentualnych zmian do przedmiotowej dyrektywy.

Informuję także, że w celu utrzymania rynku zbytu na krajowy surowiec tytoniowy, w trakcie prowadzonych przez Komisję Europejską konsultacji projektów umów o strefach wolnego handlu z krajami trzecimi (Mercosur, kraje Afryki Centralnej, Ukraina), ministerstwo prezentowało stanowisko o konieczności utrzymania co najmniej 70% zawartości tytoniu wyprodukowanego w danym państwie członkowskim Unii Europejskiej (wagowo), aby uznać wyrob tytoniowy za pochodzący z tego kraju w przywozie na wspólny obszar celny.

Opinia ta będzie również przedstawiana podczas negocjacji warunków umów z kolejnymi krajami.

Minister
Marek Sawicki

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Mieczysława Golby**

**w sprawie racjonalizacji decyzji
Podkarpackiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ
w związku z niezrozumiałym kontraktowaniem
usług w ratownictwie medycznym przez brak
możliwości świadczenia tych usług
przez działające w strukturach publicznych
ZOZ-ów pogotowia ratunkowe na rzecz
podmiotów niepublicznych (23401)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na przesłaną przy piśmie z dnia 7 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23401/11, interpelację pana posła Mieczysława Golby w sprawie racjonalizacji decyzji Podkarpackiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ, w związku z niezrozumiałym kontraktowaniem usług w ratownictwie medycznym, przez brak możliwości świadczenia tych usług przez działające w strukturach publicznych ZOZ-ów pogotowia ratunkowe na rzecz podmiotów niepublicznych, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zgodnie z art. 161a ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz.1027, z późn. zm.), zwanej dalej ustawą, do postępowania o zawarcie umów na wykonywanie medycznych czynności ratunkowych przez zespoły ratownictwa medycznego, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 191, poz. 1410, z późn. zm.), ich zawarcia i rozliczania stosuje się odpowiednio przepisy działu VI ustawy.

Uregulowane w dziale VI ustawy postępowanie toczy się w oparciu o zasady uczciwej konkurencji oraz równego traktowania świadczeniodawców; jest ściśle sformalizowane i zasadniczo może przyjąć jeden z dwóch przewidzianych ustawą trybów – tryb konkursu ofert lub tryb rokowań.

Podstawowym trybem postępowania jest konkurs ofert. Postępowanie to jest szczególnego rodzaju odmianą przetargu, którego celem jest wyłonienie spośród ofert, które wpłynęły na ogłoszenie funduszu, tych ofert, które zapewniają ciągłość udzielania świadczeń opieki zdrowotnej, ich kompleksowość oraz przedstawiają najkorzystniejszy bilans ceny w odniesieniu do przedmiotu zamówienia.

Zgodnie z art. 134 ust. 1 ustawy, fundusz jest obowiązany zapewnić równe traktowanie wszystkich świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej i prowadzić postępowanie w sposób gwarantujący zachowanie uczciwej konkurencji. Powyższe oznacza, że prowadząc postępowanie, fundusz nie może kierować się takimi przesłankami jak status świadczeniodawcy (publiczny/niepubliczny), czy też uprzednie związanie umową z NFZ. Oddział wojewódzki NFZ dokonuje natomiast oceny złożonych ofert w oparciu o takie kryteria, jak: ciągłość, kompleksowość, dostępność, jakość udzielanych świadczeń, kwalifikacje personelu, wyposażenie w sprzęt i aparaturę medyczną, cena i liczba oferowanych świadczeń opieki zdrowotnej oraz kalkulacja kosztów (art. 148 ustawy).

W tym miejscu należy zauważyć, że świadczeniodawcom ubiegającym się o zawarcie umowy z funduszem ustawa przyznaje szereg instrumentów stojących na straży realizacji ww. zasad uczciwej konkurencji i równego traktowania oraz służących ochronie interesów prawnych świadczeniodawcy. Zgodnie z art. 152 ust. 1 ustawy, świadczeniodawcy, którego interesy prawne doznały uszczerbku w wyniku naruszenia przez fundusz zasad przeprowadzania postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, przysługują środki odwoławcze oraz skarga do sądu administracyjnego na zasadach określonych w art. 153 i 154 ustawy.

Przystępując do odpowiedzi na pytanie, jakie działania zamierza podjąć minister zdrowia, aby zmienić niezrozumiałe i nieuzasadnione decyzje POW NFZ w Rzeszowie, podkreślić należy, że z zakresu wykonywanego przez ministra zdrowia nadzoru wyłączone zostały sprawy dotyczące decyzji wydanych w wyniku wniesienia odwołania w trakcie postępowania o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

W myśl art. 163 ust. 1 ustawy minister zdrowia sprawuje nadzór nad działalnością funduszu, stosując kryterium legalności, rzetelności i celowości. Jak słusznie zauważa Naczelny Sąd Administracyjny: „(...) nadzór to możliwość władczego wkraczania w działalność organu nadzorowanego w celu jej korygowania. Innymi słowy jest to określony układ wzajemnych zależności organów sprawujących admi-

nistrację publiczną. Wspomniana zależność wymaga szczegółowej podstawy prawnej, gdyż organ nadzorujący może władczo oddziaływać na jednostki nadzorowane tylko wówczas, gdy przepisy przyznają mu takie uprawnienia. Organ nadzorujący może stosować wyłącznie takie środki, jakie przyznaje mu ustawa” (por. postanowienie NSA z 26 listopada 2010 r., II GSK 1008/09).

Minister zdrowia w myśl art. 163 ust. 5 ustawy nie posiada kompetencji do badania decyzji wydanych w wyniku wniesienia odwołania w trakcie postępowania o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej – nie ma tym samym uprawnień, by przywołane decyzje oraz poprzedzające ich wydanie postępowanie skontrolować, uchylić czy cofnąć.

Mając na uwadze powyżej opisany zakres kompetencji nadzorczych, Ministerstwo Zdrowia zwróciło się w dniu 15 lipca br. do dyrektora POW NFZ z prośbą o złożenie wyjaśnień odnośnie do zabezpieczenia należytego dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju ratownictwo medyczne oraz odnośnie do przebiegu wskazanego w interpelacji postępowania.

Zgodnie z przekazanymi przez dyrektora POW NFZ w Rzeszowie wyjaśnieniami, podczas postępowania konkursowego o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju ratownictwo medyczne od 1 lipca 2011 r. na teren powiatu jarosławskiego i przeworskiego nie doszło do nieprawidłowości. Nie ma również nieprawidłowości w realizacji zawartych umów w rodzaju ratownictwo medyczne.

W obydwu rejonach operacyjnych do postępowań konkursowych o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju ratownictwo medyczne, oprócz podmiotów publicznych: Centrum Opieki Medycznej w Jarosławiu oraz SPZOZ w Przeworsku, przystąpiły również podmioty niepubliczne: NZOZ Centrum Ratownictwa Medycznego w Przemysłu oraz NZOZ Falck Medycyna sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie.

Przed dokonaniem wyboru najkorzystniejszej oferty członkowie komisji konkursowej wraz z obserwatorem – pełnomocnikiem wojewody podkarpackiego ds. ratownictwa medycznego, dokonali porównania złożonych ofert ze stanem faktycznym wszystkich oferentów, którzy przystąpili do postępowania konkursowego o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju ratownictwo medyczne od 1 lipca 2011 r. na teren powiatów jarosławskiego oraz przeworskiego. Dokonano także kontroli m.in. sprzętu, miejsca świadczenia usług objętych postępowaniem konkursowym, podczas których nie stwierdzono, żeby podmioty, z którymi następnie zawarto umowy, nie spełniały wymagań do prawidłowego wykonywania świadczeń z zakresu ratownictwa medycznego.

Oferty Centrum Opieki Medycznej w Jarosławiu oraz SP ZOZ w Przeworsku zostały natomiast w całości odrzucone przez komisję konkursową z uwagi na podanie nieprawdziwych informacji zawartych w ofercie na podstawie art. 149 ust. 1 pkt 2 ustawy. Komisja konkursowa oddaliła również złożone pro-

testy tych podmiotów jako oczywiście bezzasadne. Dodatkowo dyrektor POW NFZ oddalił złożone przez powyższe podmioty odwołania.

Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia odnośnie do zasad prowadzenia postępowań w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, pragnę poinformować, że nie podzielałam zawartego w pierwszym pytaniu interpelacji stanowiska, jakoby podjęte przez POW NFZ w Rzeszowie działania polegające na jednakowym traktowaniu świadczeniodawców publicznych, jak i niepublicznych były niezrozumiałe i nieuzasadnione.

Jeśli natomiast świadczeniodawca uważa, że w trakcie postępowania doznał uszczerbku w interesie prawnym w wyniku naruszenia przez fundusz zasad przeprowadzania postępowania, jak to już powyżej zaznaczono, może skorzystać ze środków odwoławczych przewidzianych w ustawie i skargi do wojewódzkiego sądu administracyjnego.

Pragnę poinformować również, iż w chwili obecnej nie są prowadzone prace nad zmianą przepisów ustawy w zakresie regulującym tryb zawierania przez NFZ umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Nie przewiduje się również odejścia od konkursu ofert jako formy wylaniania świadczeniodawców realizujących powyższe umowy.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Opióły**

**w sprawie utrudnionego dostępu
do materiałów archiwum Polskiego Radia
(23403)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Marka Opióły w sprawie utrudnionego dostępu do materiałów archiwum Polskiego Radia (sygn. SPS-023-23403/11), uprzejmie przekazuję stosowne informacje.

Na wstępie należy zauważyć, iż Polskie Radio SA zgodnie z umową użyczenia materiałów archiwalnych i zbiorów dokumentacji, zawartą 12 maja 2005 r. przez Polskie Radio SA i Narodowe Archiwum Cyfrowe (dawniej Archiwum Dokumentacji Mechanicznej), może udostępniać osobom trzecim zbiory archiwalne. Ponadto zgodnie z zapisami ww. umowy użyczenia oraz rozporządzenia ministra kultury i dzie-

dzictwa narodowego z dnia 22 maja 2006 r. w sprawie zasad i trybu gromadzenia, ewidencjonowania, kwalifikowania, klasyfikacji oraz udostępniania materiałów archiwalnych tworzących zasób jednostek publicznej radiofonii i telewizji (Dz. U. Nr 98, poz. 680) wnioskodawca występujący o udostępnienie dokumentu wizyjnego lub fonicznego ponosi koszty użycia urządzeń technicznych w celu odtworzenia tego dokumentu. Jeżeli z udostępnieniem jest związana konieczność wykonania kopii tego dokumentu, wnioskodawca ponosi także koszty jej wykonania. Zasady udostępniania dokumentów fonicznych określa również uchwała nr 48/IV/2007 Zarządu Polskiego Radia SA z dnia 11 kwietnia 2007 r. w sprawie wprowadzenia w życie Regulaminu udostępniania dokumentów fonicznych z archiwum Polskiego Radia.

Zgodnie z informacjami przekazanymi przez Zarząd Polskiego Radia SA zbiory są udostępniane wnioskodawcy, pod warunkiem że nie narusza to prawnie chronionych interesów państwa i obywateli oraz praw autorskich i praw pokrewnych podmiotów uprawnionych. Udostępnienie wnioskodawcom zbiorów może być dokonane poprzez:

- zapewnienie wglądu w siedzibie Polskiego Radia do informacji o fonogramie z bazy danych,
- przekazanie w siedzibie Polskiego Radia wydruku informacji o fonogramie z bazy danych,
- przesłuchanie kopii fonogramu przez wnioskodawcę w siedzibie Polskiego Radia (pole eksploatacji: odtworzenie niepubliczne),
- wypożyczenie wnioskodawcy sporządzonej przez Polskie Radio kopii fonogramu na czas określony w celu przesłuchania nieprzynoszącego wnioskodawcy bezpośrednio lub pośrednio korzyści majątkowej, bez prawa kopiowania lub innego rozpowszechniania fonogramu, z obowiązkiem zwrotu kopii (pole eksploatacji: najem, odtworzenie przy pomocy nośnika dźwięku niepubliczne albo publiczne).

Jak podkreślił Zarząd Polskiego Radia SA, wykorzystanie kopii fonogramu w sposób, który przyniósłby wnioskodawcy bezpośrednią lub pośrednią korzyść majątkową, albo wykorzystanie jej w prowadzonej działalności gospodarczej (pole eksploatacji: odtworzenie przy pomocy nośnika dźwięku za opłatą albo nadanie w programie radiofonicznym lub telewizyjnym) może nastąpić tylko w przypadku zawarcia przez wnioskodawcę stosownych umów licencyjnych ze wszystkimi podmiotami uprawnionymi z tytułu praw autorskich.

Zgodnie z opisanymi wyżej procedurami Polskie Radio SA udostępnia nagrania firmom, fundacjom i osobom prywatnym, w tym studentom i naukowcom do realizacji ich prac naukowych. Rocznie Polskie Radio SA udostępnia ponad tysiąc nagrań. Odnosząc się do kwestii dotyczącej możliwości wykorzystania zasobów archiwalnych w pracach dyplomowych, która została podniesiona w interpelacji, Zarząd Polskiego Radia poinformował, iż pomiędzy Polskim Radiem SA a szkołą wyższą może zostać podpisana umowa, na mocy której materiały wykorzystane w pracy stu-

denta zostaną wypożyczone uczelni i będą dostępne na uczelni jako załącznik do pracy dyplomowej studenta (taka umowa została zawarta w sytuacji opisanej w interpelacji).

Odnosząc się do pytania 1., zawartego w interpelacji pana posła Marka Opióły, Zarząd Polskiego Radia SA poinformował, iż nie stwarza barier powodujących wykluczanie osób niepełnosprawnych. Polskie Radio SA nie ma wpływu na sposób pozyskiwania informacji o zasobach przez osoby niepełnosprawne, jak też wpływu na możliwość skanowania czasopism przechowywanych w bibliotekach publicznych. Polskie Radio SA pracuje nad rozwiązaniami, które sprawią, że osoby niepełnosprawne będą się czuły pełnoprawnym uczestnikami procesów zachodzących w ich otoczeniu. W związku z tym portal Polskiego Radia rozpoczął prace nad budową strony wykorzystującej syntezator mowy „Iwona” do komunikacji z osobą niepełnosprawną. Portal ten umożliwi dostęp osób niewidomych do treści wyświetlanej na ekranie monitora.

Odnosząc się do pytań 2–4, dotyczących kwestii digitalizacji zasobów archiwalnych, Zarząd Polskiego Radia SA poinformował, iż bardzo wysoko ocenia podpisane 4 maja 2011 r. porozumienie pomiędzy Telewizją Polską i Narodowym Instytutem Audiowizualnym. Porozumienie to tworzy mechanizm systemowego finansowania procesów digitalizacji materiałów audiowizualnych. Kierownictwo archiwum Polskiego Radia nawiązało tuż po podpisaniu wspomnianego porozumienia robocze kontakty z dyrekcją Narodowego Instytutu Audiowizualnego w celu uzgodnienia podobnego porozumienia w zakresie materiałów audialnych. Obecnie prowadzone są prace zmierzające do określenia zakresu merytorycznego projektu, zasad współpracy i treści porozumienia. Zarząd Polskiego Radia SA planuje podpisanie stosownej umowy na początku września 2011 r.

Ponadto Zarząd Polskiego Radia SA poinformował, iż digitalizacja materiałów archiwalnych ma wiele celów. Oprócz zachowania dziedzictwa narodowego w postaci elektronicznej podstawowym jej celem jest właśnie zwiększenie możliwości udostępniania audycji, które do tej pory były zapisane na trudnych do odczytania w dzisiejszych dniach nośnikach. Polskie Radio prowadzi konsekwentnie digitalizację nagrań. Obecnie digitalizowanych jest ok. 10 tys. godzin nagrań rocznie, co odpowiada ok. 24 tys. sztuk plików z zapisem nagrań. Nagrania cyfrowe w miarę możliwości technicznych są udostępniane w Internecie. Na ten cel w 2010 r. zmodernizowano i uruchomiono nowy portal Polskiego Radia uznany przez niezależnych ekspertów za najlepszy portal radiowy umożliwiający prezentację ok. 170 tys. nagrań. Nagrania prezentowane są w postaci serwisów tematycznych umożliwiających nie tylko odsłuchanie plików, ale także dostęp do ważniejszych metadanych. W 2010 r. uruchomiono także platformę kanałów tematycznych, moje.polskieradio.pl, na której prezentowane jest aktualnie ok. 6 tys. nagrań. Warto nad-

mienić, że dla przygotowania audycji do kanałów tematycznych archiwum udostępniło po digitalizacji ok. 80 tys. plików. Uruchomiono również sklep internetowy, gdzie za niewielką opłatą udostępnia się nagrania, odnośnie do których uregulowano kwestię praw autorskich. Aktualnie znajduje się w tym miejscu ok. 1400 nagrań. Wszelkie działania dotyczące digitalizacji i udostępnienia nagrań w Internecie wymagają znaczących nakładów finansowych. Specjaliści z archiwum Polskiego Radia są w stanie podwoić tempo digitalizacji.

Zgodnie z informacjami przekazanymi przez Zarząd Polskiego Radia SA w bieżącym roku kończony jest projekt uruchomienia Multimedialnej Radiowej Bazy Danych (MRBD) – projekt mający właśnie na celu zarządzanie zdigitalizowanymi materiałami archiwalnymi (i to nie tylko nagraniami audio). Następnym krokiem będzie powiązanie wewnętrznej MRBD z zewnętrznym portalem Polskiego Radia, aby internauci mogli zadawać pytania odnośnie do zawartości archiwum. Nowy projekt portalu zakłada uruchomienie funkcjonalności bezpiecznej wymiany danych pomiędzy tymi dwoma platformami informatycznymi. Istotne jest profesjonalne i bezpieczne rozwiązanie, gdyż baza danych jest unikatowa w swojej skali oraz zawiera równie unikatowe opisy w postaci metadanych.

W odpowiedzi na pytanie 5., zawarte w interpelacji, należy podkreślić, iż zgodnie z ww. umową udżyczenia Polskie Radio SA jest zobowiązane do dokonania spisu zasobów archiwalnych do końca 2012 r. Dopiero po tej dacie będzie można udostępnić pełną informację na ten temat w Internecie.

Odnosząc się do pytania 6., zawartego w interpelacji, Zarząd Polskiego Radia SA podkreślił, iż wnioskodawca ponosi koszt wykonania kopii fonogramu, a także wypłaca wynagrodzenie dla uprawnionych zgodnie z przepisami ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, w zależności od pól eksploatacji, na których korzysta z nagrań. Wysokość opłat za czynności związane z udostępnieniem nie przekracza faktycznie poniesionych przez Polskie Radio kosztów. Stosowany cennik obowiązuje od kwietnia 2006 r. i nie był waloryzowany od ponad pięciu lat. Jak podkreśla Zarząd Polskiego Radia SA, koszty związane z udostępnianiem materiałów archiwalnych wynikają także z konieczności wykorzystania unikalnego sprzętu umożliwiającego odczyt materiałów analogowych sprzed kilkudziesięciu lat, które nie mają nowoczesnych zamienników. Jednocześnie konieczne jest zastosowanie nowoczesnego sprzętu informatycznego do przeprowadzenia digitalizacji materiału i zapisania go w postaci elektronicznej.

W odpowiedzi na pytanie 7. pragnę poinformować, iż Zarząd Polskiego Radia SA podkreśla, że z art. 11 załącznika do umowy udżyczenia wynika prawo do stosowania na udostępnionej wnioskodawcy kopii materiału archiwalnego skutecznych zabezpieczeń technicznych, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 10 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych.

Zastosowane techniczne zabezpieczenie realizowane jest w postaci dodatkowego sygnału akustycznego o poziomie i częstotliwości niewpływającej na odsłuchanie dźwięku źródłowego (zwłaszcza w przypadku audycji słownej). Zdaniem Zarządu Polskiego Radia SA zastosowana metoda jest praktycznie jedyną skuteczną metodą zabezpieczania odporną na zmiany częstotliwości próbkowania sygnału. Zabezpieczanie jest stosowane do każdego wypożyczenia, które nie prowadzi do wykorzystania wymagającego udzielenia licencji, i niezależnie od charakteru osób oraz podmiotów wykorzystujących nagrania. Wnioskodawca każdorazowo jest informowany o zastosowaniu zabezpieczenia. Jeśli pojawią się inne skuteczne metody zabezpieczania plików audio, Polskie Radio niezwłocznie je zastosuje, o ile nie podniesie to w istotny sposób kosztów ich zastosowania. W przypadku podpisania umowy licencyjnej tego rodzaju zabezpieczenia techniczne nie są stosowane.

Mam nadzieję, że Pan Marszałek uzna powyższe wyjaśnienia za wystarczające.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Monika Smoleń

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Wojciecha Kossakowskiego**

**w sprawie bezpieczeństwa powierzania
produkcji dowodów osobistych (23405)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 7 lipca 2011 r. (sygn. SPS-023-23405/11), dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Wojciecha Kossakowskiego w sprawie bezpieczeństwa powierzania produkcji dowodów osobistych, niniejszym przedstawiam odpowiedzi na zadane pytania.

1. Jaki jest cel organizowania przetargu na produkcję dowodów osobistych, w sytuacji gdy Polska posiada rodzimego producenta?

Celem przetargu jest zawsze wyłonienie dostawcy oferującego najniższą cenę dostawy produktów o cechach i jakości zdefiniowanych w opisie przedmiotu zamówienia. Przy organizowaniu postępowania o udzielenie zamówienia na produkcję blankietów nowych dowodów osobistych kierowano się potrzebą wyboru najbardziej optymalnego produktu spełniającego założenia projektowe oraz posiadającego możliwie najlepsze stosowane zabezpieczenia. Należy także zwró-

cić uwagę na konieczność przestrzegania obowiązujących w tym zakresie regulacji prawnych, w tym ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 113, poz. 759, z późn. zm.), która określa tryby udzielania zamówienia finansowanego z publicznych pieniędzy. Konieczność rozważenia racjonalnej relacji kosztów i efektów nakazuje także ustawa o finansach publicznych. Zakup blankietów ma być finansowany ze środków budżetu państwa.

2. Dlaczego ministerstwo świadomie chce narazić bezpieczeństwo obywateli poprzez możliwość zlecenia produkcji dowodów osobistych podmiotom zagranicznym?

Twierdzenie o „świadomym narażeniu na niebezpieczeństwo Polaków” jest insynuacją niezajdującą potwierdzenia w faktach, znanych także, jak wynika z treści interpelacji, panu posłowi Kossakowskiemu. Skoro wiele krajów europejskich decyduje się na powierzenie wykonywania swoich dowodów osobistych podmiotom zagranicznym, oznacza to, iż rządy tych państw nie dostrzegają w tym niebezpieczeństwa dla obywateli. W chwili obecnej na świecie jest w użyciu wiele milionów kart mikroprocesorowych (także używanych jako dokumenty stwierdzające tożsamość) i nie stwierdzono przypadków takich działań producentów, które podważyłyby zaufanie do tych podmiotów. Poza tym jeśli krajowy producent dokumentów, występujący w przetargu wspólnie z partnerem niemieckim i francuskim, złoży najtańszą ofertę, wówczas postulowana przez pana posła produkcja niespersonalizowanych blankietów będzie odbywać się na terenie RP.

3. (...) Pytanie o harmonogram realizacji projektu pl.ID.

Odnosząc się do zagadnienia poziomu zaawansowania komponentów infrastruktury pl.ID – Rejestru Dowodów Osobistych, Centralnej Szyny Integracyjnej, sieci transmisji danych, infrastruktury klucza publicznego (Public Key Infrastructure – PKI) oraz poziomu dostosowania Centrum Personalizacji Dokumentów MSWiA do podjęcia produkcji dokumentów nowego typu, pragnę wskazać, iż:

— Centralna Szyna Integracyjna oraz sieć transmisji danych są na końcowym etapie realizacji w ramach umów z wykonawcami i będą gotowe na 1 stycznia 2012 r.,

— Rejestr Dowodów Osobistych oraz PKI są częściowo zrealizowane, a w ramach dostosowania funkcjonalnego do wymogów znowelizowanej ustawy o dowodach osobistych będą rozbudowane funkcjonalnie oraz wydajnościowo w ramach postępowań publicznych w terminie do 1 stycznia 2013 r.,

— obecnie planowane są zmiany, które pozwolą na dostosowanie realizowanych zadań projektowych do wymogów wynikających z ustawy z dnia 6 sierpnia 2010 r. o dowodach osobistych (Dz. U. Nr 167, poz. 1131) w terminie do 1 stycznia 2013 r.

4. Została zmieniona ustawa dotycząca projektu pl.ID, a wraz z nią istotne warunki przetargu na

blankiety dowodów, m.in. termin wykonania. Kiedy więc unieważniony zostanie obecny przetarg i jakie kolejne kroki planuje podjąć MSWiA w sprawie produkcji blankietów?

Unieważnienie postępowania o udzielenie zamówienia publicznego na produkcję blankietów nowych dowodów osobistych nie jest planowane. Nie jest także celowe ani prawnie dopuszczalne. W prowadzonym postępowaniu nie wystąpiła bowiem żadna z przesłanek wymienionych w art. 93 ust. 1 ustawy Prawo zamówień publicznych, brak zatem podstawy prawnej do jego unieważnienia.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Kołodziejczyk

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Dariusza Lipińskiego**

**w sprawie wydania rozporządzenia
regulującego tryb przeprowadzania
przewodów doktorskich i habilitacyjnych
oraz postępowania o nadanie tytułu profesora
(23407)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do interpelacji złożonej przez posła Dariusza Lipińskiego, przesłanej przy piśmie znak SPS-023-23407/11 z dnia 7 lipca br., w sprawie rozporządzenia regulującego tryb przeprowadzania przewodów doktorskich i habilitacyjnych oraz postępowania o nadanie tytułu profesora, uprzejmie wyjaśniam, co następuje:

Projekt rozporządzenia ministra nauki i szkolnictwa wyższego określający szczegółowy tryb i warunki przeprowadzania czynności w przewodach doktorskich, w postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora, stanowiący wykonanie znowelizowanego przez ustawę z dnia 18 marca 2011 r. o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 84, poz. 455) upoważnienia zawartego w art. 31 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. Nr 65, poz. 595, z późn. zm.), został przekazany do uzgodnień międzyresortowych, konsultacji z szeroko pojętym środowiskiem naukowym oraz z partnerami społecznymi, tj. odpowiednimi organizacjami pracodawców i związków

zawodowych, a także udostępniony wszystkim zainteresowanym w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego, stosownie do przepisów ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.).

Obecnie trwają prace przy wnikliwym analizowaniu wszystkich zgłoszonych uwag i opracowywaniu ostatecznej wersji omawianego rozporządzenia. Wejście w życie rozporządzenia planowane jest na 1 października 2011 r., w związku z powyższym czynione są wszelkie starania, aby zostało ono wydane możliwie jak najszybciej, przed rozpoczęciem roku akademickiego 2011/2012.

Równocześnie informuję, iż zgodnie z art. 33 ww. ustawy z dnia 18 marca 2011 r. przewody doktorskie i habilitacyjne oraz postępowania o nadanie tytułu profesora, niezakończony do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, tj. do 1 października 2011 r., są prowadzone na podstawie przepisów dotychczasowych. Ponadto w okresie dwóch lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, na wniosek osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora lub doktora habilitowanego albo tytułu profesora, przewody doktorskie i habilitacyjne oraz postępowania o nadanie tytułu profesora także mogą być prowadzone na podstawie przepisów dotychczasowych. W pozostałych przypadkach przewody doktorskie, postępowania habilitacyjne oraz postępowania o nadanie tytułu profesora będą prowadzone na podstawie przepisów ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. Nr 65, poz. 595, z późn. zm.), w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 18 marca 2011 r.

Łączę wyrazy szacunku

Sekretarz stanu
Maria Elżbieta Orłowska

Warszawa, dnia 3 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Alicji Dąbrowskiej**

**w sprawie leczenia stwardnienia rozsianego
u dzieci (23408)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani Alicji Dąbrowskiej, poseł na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, przesłaną przy piśmie z dnia 7 lipca 2011 r. (SPS-023-23408/11), w sprawie leczenia stwardnienia rozsianego u dzieci, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Kontynuacja leczenia stwardnienia rozsianego u osób pełnoletnich w ośrodku pediatrycznym, które

zostały zakwalifikowane i rozpoczęły leczenie przed ukończeniem 18. roku życia, wymaga zgody dyrektora wojewódzkiego oddziału Narodowego Funduszu Zdrowia, poprzedzonej pisemną prośbą placówki prowadzącej terapię pacjenta.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż minister zdrowia zlecił prezesowi Agencji Oceny Technologii Medycznych niezwłoczne przygotowanie rekomendacji dla programu terapeutycznego „Leczenie stwardnienia rozsianego”, w którym przewidywane jest objęcie leczeniem lekami immunomodulującymi osób od 12. roku życia.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 29 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Andrzeja Guta-Mostowego**

**w sprawie trudnej sytuacji absolwentów
szkół wyższych, szczególnie z regionu
śląskiego, na aktualnym rynku pracy (23409)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do interpelacji pana Andrzeja Guta-Mostowego przesłanej przy piśmie, znak: SPS-023-23409/11, z dnia 7 lipca 2011 r. w sprawie trudnej sytuacji absolwentów szkół wyższych, szczególnie z regionu śląskiego, na aktualnym rynku pracy, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Kwestia dopasowania programów kształcenia w edukacji na poziomie wyższym do potrzeb rynku pracy jest obecnie problemem wielu systemów szkolnictwa wyższego. Jest on obecny nie tylko w Polsce, ale i całej Europie, i na świecie. Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego podjęło wiele działań zmierzających do zdiagnozowania tego negatywnego zjawiska w polskim systemie szkolnictwa wyższego, a następnie przedsięwzięło szereg środków i działań nakierowanych na jego eliminację. Dopasowanie kształcenia w polskich szkołach wyższych do potrzeb gospodarki i rynku pracy stanowi jeden z priorytetów przeprowadzonej reformy szkolnictwa wyższego.

W wyniku strategicznego podejścia do modelowania struktury kształcenia, Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego zaplanowało i zrealizowało w tym aspekcie zmiany zarówno legislacyjne, jak i pozalegisłacyjne. Działania legislacyjne znalazły odzwierciedlenie w przyjętej w dniu 18 marca 2011 r. przez Sejm RP ustawie o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych

i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw. Do działań pozalegisłacyjnych zaliczyć należy natomiast między innymi realizację rządowego programu kierunków zamawianych.

W ustawie z dnia 18 marca 2011 r. o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw wprowadza się szereg instrumentów mających na celu poprawę dopasowania systemu kształcenia do potrzeb gospodarki. Poziom wykształcenia ma istotny wpływ na szansę absolwentów szkół wyższych na rynku pracy. Jednak już nie tylko sam fakt ukończenia studiów wyższych jest dla potencjalnych pracodawców najważniejszy. Ważne są przede wszystkim wiedza i umiejętności praktyczne, które absolwent posiada po ukończeniu studiów. Dlatego też jednym z instrumentów jest wprowadzenie do polskiego systemu szkolnictwa wyższego krajowych ram kwalifikacji. Efekty kształcenia studentów zostają opisane w trzech kategoriach: wiedzy, umiejętności oraz kompetencji społecznych.

Wprowadzona zostaje szeroka autonomia programowa uczelni. Poprzez odstąpienie od standardów kształcenia nie będzie wskazywany przez ministra właściwego ds. szkolnictwa wyższego obowiązkowy zakres zajęć, z wymiarem godzin dydaktycznych. Minister właściwy ds. szkolnictwa wyższego określi efekty kształcenia dla poszczególnych obszarów kształcenia z uwzględnieniem kategorii wiedzy, umiejętności, kompetencji społecznych oraz poziomów i profili studiów. W oddzielnym rozporządzeniu przedstawione zostaną przykłady wzorcowych efektów kształcenia dla wybranych kierunków studiów, które będą stanowiły dobre praktyki do ewentualnego wykorzystania przez uczelnie. W przypadku kierunków studiów prowadzonych na kierunku o profilu praktycznym zajęcia prowadzące do praktycznego przygotowania zawodowego będą prowadzone przez osoby posiadające doświadczenie zawodowe w danym obszarze. Zajęcia takie będą również musiały być przeprowadzane w warunkach przyjętych dla danego obszaru praktyki oraz przewidywać bezpośrednio wykonywanie czynności praktycznych.

Standardy kształcenia pozostaną jedynie dla kierunków związanych z zawodami regulowanymi, w tym dla kierunków medycznych, gdyż w tym zakresie obowiązują w Polsce przepisy Unii Europejskiej, obejmujące także reguły procesu kształcenia. Standard kształcenia zostanie także określony dla kierunków studiów, które przygotowują do wykonywania zawodu nauczyciela. Należy jednak zwrócić uwagę na fakt, że opracowane nowe standardy będą wyrażone w języku efektów kształcenia, a tym samym będą spójne ze zmianami wprowadzonymi w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym w zakresie autonomii programowej oraz jakości kształcenia.

Reforma szkolnictwa wyższego ma także na celu umożliwienie i wspieranie uczelni w rozwijaniu róż-

norodnych form i programów studiów. Możliwe będzie bowiem samodzielne konstruowanie oferty edukacyjnej uczelni, co pozwoli lepiej dopasować ofertę do oczekiwań i zapotrzebowania rynku pracy na poszczególne kompetencje i umiejętności absolwentów szkół wyższych. Oferta edukacyjna uczelni będzie lepiej dopasowana do potrzeb gospodarki i pozostałego otoczenia zewnętrznego uczelni. Jakość i efektywność kształcenia będzie natomiast podstawowym czynnikiem, który wpływać będzie na wybory edukacyjne podejmowane przez studentów. Jest to dla polskich uczelni szansa na kreowanie kierunków studiów, które będą dostosowane zarówno do potrzeb polskiego, jak i europejskiego rynku pracy.

Program kształcenia ma być nie tylko dopasowany do potrzeb rynku pracy, ale sam proces dydaktyczny powinien być prowadzony z jak największym udziałem sektora przedsiębiorców. Dlatego wiele zapisów w ww. ustawie zwiększa współpracę uczelni z partnerami z otoczenia społeczno-gospodarczego, w tym np. poprzez wprowadzenie instytutu konwentu. Celem konwentu ma być budowanie więzi między uczelnią a otoczeniem społeczno-gospodarczym, a w jego kompetencjach znajdują się relacje uczelni z jej otoczeniem oraz zarządzanie strategiczne. Tryb funkcjonowania i zakres kompetencji konwentu określi statut uczelni. W uczelni publicznej będzie istniała możliwość działania konwentu, natomiast w publicznej uczelni zawodowej będzie taki obowiązek. Kwestie te zostały uregulowane w znowelizowanym art. 60 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym.

Ważnym instrumentem legislacyjnym w aspekcie dopasowania systemu kształcenia na poziomie wyższym do potrzeb gospodarki będzie także powołanie, przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego, rzecznika praw absolwenta. Zadaniem rzecznika będzie monitorowanie stopnia dopasowania programów studiów do potrzeb pracodawców. Zadaniem rzecznika będzie także współdziałanie z Radą Główną Nauki i Szkolnictwa Wyższego w zakresie ograniczenia barier w dostępie do wykonywania zawodu zgodnego z kierunkiem studiów absolwenta. W tym celu rzecznik praw absolwenta dokonywać będzie analizy sytuacji absolwentów na rynku pracy, a także badać stopień dostępu do określonych zawodów. Rzecznik będzie także zobowiązany do przedstawienia wniosków z tych analiz radzie i ministrowi właściwemu do spraw szkolnictwa wyższego.

W nowelizacji ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym dodano nowy art. 13a. Przepis wskazuje, że uczelnia jest zobowiązana do monitorowania kariery zawodowej swoich absolwentów. Wyniki tych analiz mają stać się podstawą do weryfikacji zasadności funkcjonowania danych programów studiów oraz całych kierunków studiów w kontekście dopasowania ich do potrzeb rynku pracy. Monitorowanie kariery zawodowej ma być dokonywane w szczególności po trzech i pięciu latach od dnia zakończenia studiów. Tym samym monitorowanie losów absolwentów ma stać się instrumentem dla szkół wyższych w kontek-

ście doskonalenia programów kształcenia oraz zapewniania jakości kształcenia.

Obecnie w Polsce studenci kształcą się na ponad 200 kierunkach, w tym unikatowych oraz makro kierunkach. Najwięcej studentów studiuje na kierunkach ekonomicznych oraz administracyjnych – 23%, społecznych – 13,9%, pedagogicznych – 12%, humanistycznych – 8,8%, inżyniersko-technicznych – 6,8%, medycznych – 5,8%, informatycznych – 4,9%, usług dla ludności – 3,7%, prawnych – 3,1% oraz ochrony środowiska – 1,4% (kategoria „pozostałe kierunki” to 16,4%). Statystyka wskazuje tym samym, że zbyt szeroko rozbudowany jest segment kierunków humanistycznych i społecznych. Zła struktura kształcenia obniża w konsekwencji wartość dodaną wykształcenia wyższego w Polsce. Polscy pracodawcy potrzebują bowiem przede wszystkim inżynierów oraz informatyków, a także absolwentów budownictwa, transportu czy specjalistów z zakresu nauk fizycznych, matematycznych.

Dlatego już od 2008 r. Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego koordynuje rządowy program kierunków zamawianych, mający na celu zwiększenie liczby studentów na kierunkach matematycznych, technicznych i przyrodniczych. Są to kierunki określone mianem strategicznych dla rozwoju polskiej gospodarki. Zadaniem realizowanego programu jest wspieranie działań na rzecz zapewnienia odpowiedniej liczby inżynierów. Dnia 16 lutego 2011 r. Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego ogłosiło już trzecią edycję konkursu na kierunki zamawiane. Dotychczas pomiędzy 57 uczelni rozdysponowane zostały na ten cel ponad 610 mln zł. Do 2013 r. przewiduje się natomiast przeznaczenie na realizację programu kierunków zamawianych ponad 1 mld zł. Tym samym już prawie 50 tys. studentów otrzymuje 1000 zł stypendium miesięcznie.

W ramach dotychczasowych konkursów zorganizowanych przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” priorytet IV: Szkolnictwo wyższe i nauka koncentruje się na podwyższaniu jakości funkcjonowania instytucji szkolnictwa wyższego, działanie 4.1: Wzmocnienie i rozwój potencjału dydaktycznego uczelni oraz zwiększenie liczby absolwentów kierunków o kluczowym znaczeniu dla gospodarki opartej na wiedzy, poddziałanie 4.1.2: Zwiększenie liczby absolwentów kierunków o kluczowym znaczeniu dla gospodarki opartej na wiedzy, aż 14 projektów konkursowych przeprowadzonych w latach 2009 i 2010 jest realizowanych w szkołach wyższych w woj. małopolskim. Wśród uczelni, które są projektodawcami i uzyskały dofinansowanie na ich realizację, znalazły się Akademia Górniczo-Hutnicza w Krakowie, Państwowa Wyższa Szkoła Zawodowa w Nowym Sączu, Państwowa Wyższa Szkoła Zawodowa w Tarnowie, Uniwersytet Jagielloński, Wyższa Szkoła Zarządzania i Bankowości w Krakowie, Politechnika Krakowska oraz Uniwersytet Pedagogiczny im. KEN. Państwowa Wyższa Szkoła Zawodowa w Nowym Sączu

otrzymała dofinansowanie na realizację projektu „Inżynier mechatroniki – napędem do rozwoju innowacyjnego przemysłu i konkurencyjnej gospodarki”. Projekt będzie realizowany od 1 lipca 2009 r. do 30 czerwca 2013 r. Wartość projektu to 1 891 085,41 zł.

Realizacja programu kierunków zamawianych przynosi wymierne rezultaty. Wśród kandydatów na studia zwiększa się bowiem popularność kierunków priorytetowych dla rozwoju gospodarki. W pierwszej dwudziestce najpopularniejszych kierunków studiów znalazło się aż siedem z listy kierunków zamawianych, gdzie największy awans odnotowało budownictwo, które znalazło się na drugim miejscu wśród najpopularniejszych w Polsce. Studia na politechnikach stają się popularniejsze niż studia uniwersyteckie. Na każde wolne miejsce na politechnikach przypadło 3,9 kandydatów, natomiast w uniwersytetach 3,5. Realizacja programu ma tym samym pozytywny wpływ na zmianę struktury kształcenia w edukacji na poziomie wyższym w Polsce.

Konieczne jest natomiast zwiększanie współdziałania uczelni z otoczeniem społecznym i gospodarczym. Potencjalni pracodawcy powinni mieć większą możliwość współpracy z uczelniami, tak aby w swobodny sposób przekazać informacje co do pożądanych umiejętności studentów jako potencjalnych pracowników. Kwestie te wymagają jednak przede wszystkim oddolnych inicjatyw i działań instytucji edukacyjnych oraz lokalnych instytucji otoczenia społeczno-gospodarczego.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Maria Elżbieta Orłowska

Warszawa, dnia 29 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Andrzeja Guta-Mostowego**

**w sprawie modernizacji drogi S7 na odcinku
Lubień – Rabka oraz drogi krajowej nr 47
na odcinku Rabka – Nowy Targ (23410)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 7 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23410/11, przy którym przekazano interpelację pana posła Andrzeja Guta-Mostowego w sprawie budowy drogi S7 na odcinku Lubień – Rabka oraz drogi krajowej nr 47 na odcinku Rabka – Nowy Targ, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

W dniu 25 stycznia 2011 r. Rada Ministrów przyjęła program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, który zastąpił dotych-

czasowy „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” ustanowiony uchwałą Rady Ministrów w dniu 25 września 2007 r. Zapisy programu obowiązujące od 25 stycznia br. są aktualne i do dnia dzisiejszego nie dokonano żadnych zmian w treści przedmiotowego programu.

Inwestycja pn. „Przebudowa drogi S7 Lubień – Rabka” została ujęta w ramach programu w załączniku nr 2, zawierającego inwestycje, których realizacja zostanie rozpoczęta po roku 2013. Ujęcie inwestycji w załączniku nr 2 potwierdza znaczenie tego zadania dla całej sieci drogowej.

Natomiast zadanie polegające na budowie drogi krajowej nr 47 na odcinku Rabka – Nowy Targ nie zostało ujęte w ramach przedmiotowego programu, z uwagi na ograniczone środki finansowe oraz stan przygotowania. Jednakże budowa przedmiotowej drogi jest jednym z priorytetów resortu proponowanych do realizacji w ramach perspektywy finansowej UE na lata 2014–2020.

Jednocześnie należy wskazać, że „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” zgodnie z przyjętymi założeniami zostanie zaktualizowany w 2012 r. Wskazany zostanie wówczas zakres rzeczowy oraz niezbędne środki finansowe na lata 2014–2015.

Odnosząc się do pytania dotyczącego strategicznego dokumentu, jakim jest „Koncepcja przestrzennego zagospodarowania kraju 2030”, właściwym organem w tej kwestii jest Ministerstwo Rozwoju Regionalnego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 22 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra rozwoju regionalnego
na interpelację posła
Andrzeja Guta-Mostowego**

**w sprawie roli Sądeckizny
w „Koncepcji przestrzennego
zagospodarowania kraju 2030” (23411)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo z dnia 7 lipca br. (SPS-023-23411/11), dotyczące interpelacji pana posła Andrzeja Guta-Mostowego w sprawie roli Sądeckizny w projekcie „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” (KPZK 2030), przedstawiam w tej sprawie następujące stanowisko.

Określenia „region” i „ośrodek regionalny” są stosowane w KPZK 2030 zamiennie z „województwem” i „ośrodkiem o znaczeniu wojewódzkim” (a w szczególnych przypadkach także z „makroregionami”).

W obecnym układzie administracyjnym Sądecczyzna została sklasyfikowana w KPZK 2030 jako subregion. Projekt KPZK 2030 nie wyznacza żadnemu ośrodkowi docelowych poziomów dostępności do ośrodków wzrostu lub wzrostu/regresu gospodarczego, zaś część diagnostyczna KPZK, w tym specjalistyczne mapy syntetyczne, opiera się na zestawie starannie zweryfikowanych danych przestrzennych.

Traktowanie Nowego Sącza jako centrum subregionu turystycznego byłoby zawężeniem jego roli, znaczenia i możliwości rozwojowych. Nowy Sącz to także silny ośrodek gospodarczy z wieloma zakładami pracy i cennymi instytucjami naukowymi. KPZK 2030 jest dokumentem interdyscyplinarnym i odnosi się przede wszystkim do polityki przestrzennej kraju, nie wyznaczając szczegółowo celów gospodarczych lub regionalnych.

Problem zróżnicowania funkcji w regionach został w projekcie KPZK 2030 ujęty w sposób zapewniający sformułowanie indywidualnych zadań i możliwości rozwojowych dla poszczególnych obszarów połączonych realizacją wspólnych wizji, zgodnie ze wspólnymi priorytetami. Rola przewidywana dla danego rejonu zależy w największym stopniu od władz regionu. Projekt KPZK 2030 wprowadza pojęcie obszaru funkcjonalnego, obejmującego zwarty układ obszarów wzajemnie powiązanych, charakteryzujących się wspólną bazą zasobów wykorzystywaną na danym obszarze w sposób skoordynowany. Dotyczy to także zasobów środowiskowych i gospodarczych umożliwiających rozwój turystyki, jak w przypadku Sądecczyzny.

Pojęcie obszarów funkcjonalnych zostało szeroko opisane w projekcie KPZK 2030 w rozdziale VI: Typologia obszarów funkcjonalnych. W tabeli 5: Typy, podmioty i wskazania KPZK wobec obszarów funkcjonalnych (str. 181) został wyróżniony typ obszarów górskich, dla którego przewidziane jest opracowanie m.in. planu i strategii rozwoju obszarów górskich, w ścisłym powiązaniu z innymi dokumentami, w tym ze strategią rozwoju województwa. Problem ten jest rozwinięty w podrozdziale 6.3.3: Obszary górskie (str. 195).

Poniżej przedstawiam odpowiedzi na pytania zadane w interpelacji:

1. Czy i jak powstanie koncepcja zagospodarowania rejonów górskich, w tym turystycznych?

Zgodnie z informacją podaną w tabeli 5 na podstawie KPZK 2030 zostanie powołany przez ministra rozwoju regionalnego zespół złożony z przedstawicieli ministerstwa i innych zainteresowanych resortów oraz z przedstawicieli samorządu terytorialnego, którego zadaniem będzie m. in. opracowanie planu i strategii rozwoju obszarów górskich.

2. Dlaczego w samej KPZK 2030 pominięto kwestie rozwoju turystyki, a co za tym idzie, nie powstały np. regiony turystyczne?

Poruszona w pytaniu sprawa dotyczy metodycznego podejścia w KPZK 2030 do identyfikacji regionów i do gospodarki w jej sektorowym ujęciu. O ile

poprzednia „Koncepcja polityki przestrzennego zagospodarowania kraju” (2001 r.) prezentowała raczej podejście sektorowe, identyfikując 10 podstawowych sektorów gospodarki, to ujęcie KPZK 2030 uwzględnia realizację sześciu podstawowych celów rozwoju przestrzennego kraju. Tym samym poszczególne działy gospodarki zostały ukazane nie jako izolowane sektory, lecz jako elementy funkcjonujące w sposób zintegrowany dla osiągnięcia celów ogólnych w skali całego kraju. Kategorie rozwoju zagospodarowania przestrzeni kraju mieszczą w sobie wiele dziedzin, w tym także kwestie rozwoju turystyki.

Używając Sądecczyzny jako przykładu takiej integracji, należałoby dla tego regionu określić zintegrowaną strategię obejmującą zarówno gospodarcze znaczenie miasta Nowy Sącz i jego funkcje administracyjne, społeczne i kulturowe, jak i wyważony rozwój otaczających miasto obszarów wiejskich i turystycznych. Takie opracowanie mogłoby powstać jako część strategii rozwoju województwa, mającej swój przestrzenny wyraz w planie zagospodarowania przestrzennego województwa małopolskiego i w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego. Rola dokumentów opracowywanych przez odpowiednie organy władzy jednostek samorządu terytorialnego jest najważniejsza.

3. Dlaczego Nowy Sącz pełniący funkcje centrum dla dużego regionu turystycznego został sprowadzony do roli centrum subregionu wiejskiego?

Nowy Sącz został umieszczony w projekcie KPZK 2030 jako jeden z ośrodków subregionalnych. Ośrodki te obejmują głównie dawne miasta wojewódzkie oraz ośrodki przemysłowe. Miasta w tej kategorii znacznie różnią się pod względem stanu gospodarki i infrastruktury, lecz ich pozycja w systemie osadniczym jest stabilna. Sformułowanie „ośrodek subregionalny” ma na celu określenie jego aktualnej pozycji w sieci polskich miast.

W części diagnostycznej, na mapie nr 1: Struktura osadnicza, Nowy Sącz został sklasyfikowany jako ośrodek administracyjny IIIa, czyli na równi ze znacznie większym Tarnowem i innymi podobnymi miastami. Potwierdzeniem pozycji Nowego Sącza w projekcie KPZK 2030 jako ośrodka subregionalnego są oznaczenia na rysunku 20: Obszary wymagające restrukturyzacji i rozwoju nowych funkcji, oraz na rysunku 39: Miejskie i wiejskie obszary funkcjonalne. Pozycja Nowego Sącza w tej ogólnokrajowej klasyfikacji w niczym nie umniejsza jego szans rozwojowych, natomiast włączenie go np. do ośrodków regionalnych wywołałoby falę analogicznych postulatów ze strony innych miast o podobnym do Nowego Sącza potencjale demograficznym.

Z poważaniem

Minister
Elżbieta Bienkowska

Warszawa, dnia 22 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Andrzeja Guta-Mostowego**

**w sprawie remontu drogi krajowej nr 28 wraz
z budową obwodnicy Limanowej (23413)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Andrzeja Guta-Mostowego przekazaną przy piśmie z dnia 7 lipca 2011 r. (sygnatura SPS-023-23413/11), dotyczącą możliwości wprowadzenia do „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” budowy obwodnicy m. Limanowej na drodze krajowej nr 28, uprzejmie przedstawiam informacje w sprawie.

W dniu 25 stycznia br. Rada Ministrów uchwaliła „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”. W ramach programu ujęto priorytetowe zadania drogowe w kraju. Zakres rzeczowy zawarty w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” został dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa.

W 2012 r., zgodnie z założeniami przyjętego przez Radę Ministrów „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, nastąpi aktualizacja programu, m.in. w oparciu o poziomy finansowania infrastruktury drogowej dostępne dla Polski w wieloletnich ramach finansowych Unii Europejskiej na lata 2014–2020 oraz urealnione prognozy makroekonomiczne dla dwóch ostatnich lat realizacji programu. Pozwoli to na precyzyjne określenie potrzeb finansowych (w tym udziału środków krajowych) dla zakresu rzeczowego programu realizowanego w latach 2014–2015. Wysokość środków dostępnych na realizację programu, a tym samym szybkość jego całkowitej realizacji, będzie nie bez znaczenia dla terminu rozpoczęcia innych, nieuwjętych w programie, zadań inwestycyjnych na sieci dróg krajowych.

Podczas rozważania zakresu rzeczowego, mogącego być przedmiotem aktualizacji programu, kryteriami wyboru do realizacji nowych zadań obwodnicowych będą następujące czynniki, wymienione w załączniku nr 3 do programu:

1. Średniodobowy ruch pojazdów w ciągu drogi krajowej przewyższa średnią dla sieci dróg krajowych – zgodnie ze stanem obecnym i przewidywanym do 2020 r.

2. Lokalizacja w ciągu drogi krajowej klasy GP.

3. Zakres współfinansowania prac przygotowawczych oraz realizacji przez jednostkę samorządu terytorialnego.

4. Stan prac przygotowawczych.

5. Zapewnienie płynności ruchu w całym ciągu drogowym – stopień realizacji celu.

6. Zapewnienie obsługi specjalnych stref ekonomicznych.

7. Zadanie realizowane w ramach kontraktów terytorialnych zawieranych przez MRR.

8. Przygotowanie przez właściwy samorząd lokalny programu ochrony przed zabudową terenów przyległych do obwodnicy.

W przypadku uzyskania przez kilka zadań takiej samej oceny decydującym kryterium przesądającym o wyborze do realizacji danego zadania będzie zakres współfinansowania danego zadania przez odpowiednią jednostkę samorządu terytorialnego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Andrzeja Guta-Mostowego**

**w sprawie zmian w ubezpieczeniach
zdrowotnych rolników indywidualnych,
szczególnie powiatów: nowotarskiego,
nowosądeckiego, gorlickiego i limanowskiego
(23414)**

Odpowiadając na pismo z dnia 7 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23414/11, przy którym przedłożona została interpelacja posła Andrzeja Guta-Mostowego w sprawie zmian w ubezpieczeniach zdrowotnych rolników indywidualnych szczególnie powiatów: nowotarskiego, nowosądeckiego, gorlickiego i limanowskiego, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

W wyroku z dnia 26 października 2010 r., sygn. akt K 58/07, Trybunał Konstytucyjny uznał za niekonstytucyjny art. 86 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych w zakresie, w jakim określone jest w tym przepisie zobowiązanie budżetu państwa do finansowania składek na ubezpieczenie zdrowotne za wszystkich wskazanych w nim rolników i ich domowników, podlegających ubezpieczeniu społecznemu rolników z mocy ustawy, bez względu na wysokość osiągniętych przez nich dochodów. Zatem rozwiązanie uznane przez TK za niekonstytucyjne dotyczy powszechnego systemu ubezpieczenia zdrowotnego. Związek powszechnego systemu ubezpieczenia zdrowotnego z systemem ubezpieczenia społecznego rolników ogranicza się zasadniczo do tego, że dotacja z budżetu państwa na sfinansowanie składek na ubezpieczenie zdrowotne za rolników i domowników jest przekazywana do Narodowego Fun-

duszu Zdrowia za pośrednictwem Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego. W związku z powyższym obowiązek wprowadzenia koniecznych zmian w powszechnym systemie ubezpieczenia zdrowotnego nie oznacza bezwzględnego nakazu zmian w systemie ubezpieczenia społecznego rolników, gdyż KRUS nawet po zmianach mających na celu wykonanie przedmiotowego wyroku może nadal pełnić rolę pośrednika w przekazywaniu składek na ubezpieczenie zdrowotne do NFZ, tym bardziej że dysponuje informacjami na temat osób podlegających ubezpieczeniu społecznemu rolników i osób mających ustalone prawo do świadczeń emerytalno-rentowych rolniczych, które to osoby podlegają ubezpieczeniu zdrowotnemu obowiązkowo. Należy zaznaczyć, że TK nie badał konstytucyjności przepisów ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 2008 r. Nr 50, poz. 291, z późn. zm.), gdyż te przepisy pozostawały poza zakresem zaskarżenia rzecznika praw obywatelskich, który był autorem wniosku do Trybunału Konstytucyjnego w tej sprawie. W związku z tym przedmiotowe orzeczenie nie ma wpływu na dalsze funkcjonowanie systemu ubezpieczenia społecznego rolników realizowanego przez KRUS.

Co zaś dotyczy się prac związanych z wykonaniem przedmiotowego wyroku TK, uprzejmie informuję, że prezes Rady Ministrów powierzył to zadanie Międzyresortowemu Zespołowi ds. Reformy Systemu Ubezpieczenia Społecznego Rolników pod kierownictwem ministra szefa Zespołu Doradców Strategicznych Michała Boniego. Zadanie to ujęte jest w planie prac Rady Ministrów w dokumencie „Program prac legislacyjnych Rady Ministrów na 2011 r. – założenia do projektów ustaw” pod pozycją 41, który jest dostępny w Biuletynie Informacji Publicznej Rady Ministrów.

Podsekretarz stanu
Tadeusz Nalewajk

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Mariusza Błaszczaka**

**w sprawie zagrożeń dla funkcjonowania
ratownictwa medycznego (23416)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Mariusza Błaszczaka, przesłaną przy piśmie z dnia 7 lipca 2011 r., znak: SPS-024-23416/11, w sprawie świadczeń w zakresie ratownictwa medycznego na terenie powiatu nowodworskiego uprzejmie informuję, co następuje.

W myśl art. 19 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 191, poz. 1410, z późn. zm.) nadzór nad systemem na terenie kraju sprawuje minister właściwy do spraw zdrowia, zaś planowanie, organizowanie, koordynowanie systemu oraz nadzór nad systemem na terenie województwa jest zadaniem wojewody. W ramach nadzoru, o którym mowa powyżej, wojewoda sporządza wojewódzki plan działania systemu, który zgodnie z art. 22 ww. ustawy jest podstawą do zawierania przez dyrektorów oddziałów wojewódzkich Narodowego Funduszu Zdrowia umów na wykonywanie medycznych czynności ratunkowych. Na podstawie art. 49 ust. 1 wojewoda powierza przeprowadzenie postępowania o zawarcie umów z dysponentami zespołów ratownictwa medycznego (ZRM) na wykonywanie zadań zespołów ratownictwa medycznego, zawieranie, rozliczanie i kontrolę wykonywania tych umów dyrektorowi właściwego oddziału wojewódzkiego funduszu. Natomiast określenie kryteriów wyboru świadczeniodawcy – dysponenta zespołów ratownictwa medycznego zabezpieczającego dany rejon operacyjny – należy do kompetencji prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia.

Ponadto informuję, że minister zdrowia poprosił wojewodów o przekazanie wszystkim dysponentom ZRM aktualnie obowiązującej interpretacji przepisów w zakresie możliwości zawierania umów z Narodowym Funduszem Zdrowia na zadania zespołów ratownictwa medycznego w nowych rejonach operacyjnych, która umożliwi realizowanie świadczeń przez wszystkich świadczeniodawców z danego rejonu operacyjnego określonego w wojewódzkim planie działania systemu, w ramach jednej umowy. Zgodnie bowiem z art. 133 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) świadczeniodawcy mogą zlecać podwykonawcom udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w ramach umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej zawartej z funduszem, jeżeli umowa tak stanowi, przy czym uregulowania dotyczące podwykonawstwa powinny znaleźć się w tej umowie.

Ustawa o Państwowym Ratownictwie Medycznym jednoznacznie wskazuje, iż do wojewody należy decyzja w zakresie określenia sposobu organizacji systemu PRM w województwie. Minister zdrowia ocenia projekt przygotowanego przez wojewodę planu działania systemu pod względem zgodności z obowiązującymi przepisami oraz możliwości jego realizacji pod kątem dostępnych w budżecie państwa środków finansowych.

W odniesieniu do postępowania konkursowego w sprawie zawarcia umów na świadczenia w rodzaju ratownictwo medyczne na terenie powiatu nowodworskiego uprzejmie informuję, że z informacji uzyskanych od dyrektora Mazowieckiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia wynika, iż w celu zawarcia umów o udzielanie świadczeń

opieki zdrowotnej w rodzaju ratownictwo medyczne na okres od 1 lipca 2011 r. do 30 czerwca 2012 r. w dniu 7 kwietnia 2011 r. Mazowiecki OW NFZ ogłosił postępowania w trybie konkursu ofert, m.in. nr 14/06 (powiat nowodworski), zgodnie z „Planem działania systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne dla Województwa Mazowieckiego”, zaakceptowanym przez wojewodę mazowieckiego, a następnie zatwierdzonym przez ministra zdrowia. W dniu 29 kwietnia 2011 r. komisja konkursowa otworzyła oferty złożone przez: Samodzielny Zespół Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej, ul. Miodowa 2, 05-100 Nowy Dwór Mazowiecki oraz Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej Falck.

Oferta SPZOZ w Nowym Dworze Mazowieckim uzyskała 150 punktów oceny, a konkurencyjna oferta NZOZ Falck – 159,5 punktów. W wyniku powyższego SPZOZ w Nowym Dworze Mazowieckim nie został wybrany w postępowaniu.

Obydwaj oferenci biorący udział w postępowaniu spełniali warunki konieczne m.in. w zakresie składu zespołu, personelu wykazanego w ofercie oraz wyposażenia medycznego środka transportu (ambulans). Natomiast SPZOZ w Nowym Dworze Mazowieckim nie spełnił dodatkowo ocenianych wymagań w zakresie posiadania na dzień złożenia oferty systemu wspomagania dowodzenia PRM obejmującego wszystkie zespoły ratownictwa medycznego. Przedstawione przez oferenta dokumenty w sprawie ww. systemu – na wielokrotne wezwania komisji konkursowej – nie potwierdziły jego posiadania. Z dokumentów tych jasno wynika, iż oferent zainstalował na czas kontroli wersję systemu do celów demonstracyjnych. Ponadto licencja na korzystanie z systemu została udzielona SPZOZ dopiero od dnia 1 lipca 2011 r., a nie na dzień złożenia oferty.

Komisja konkursowa nie potwierdziła także kwalifikacji jednego z lekarzy wykazanych w ofercie SPZOZ jako lekarza będącego w trakcie odbywania specjalizacji w dziedzinie medycyny ratunkowej. W związku z powyższym komisja konkursowa zwróciła się do właściwego urzędu wojewódzkiego z prośbą o informację w przedmiotowym zakresie. Z informacji uzyskanej z ww. urzędu wynika, iż lekarz wykazany przez oferenta został skreślony z rejestru lekarzy odbywających specjalizację w dziedzinie medycyny ratunkowej w 2007 r. decyzją nr 75/2007.

W tym miejscu należy podkreślić, iż materiały konkursowe dotyczące przedmiotowego postępowania zostały opublikowane przez fundusz z wyprzedzeniem, z wyraźnym podziałem na wymagania konieczne i dodatkowo oceniane. Powinno to pozwolić oferentom na zapoznanie się z nimi i przygotowanie oferty, która będzie spełniała wszystkie wymogi formalne, z uwzględnieniem wymagań dodatkowo punktowanych.

Art. 134 ust. 1 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych nakłada na fundusz obowiązek równego traktowania wszystkich świadczeniodawców ubiegających się

o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej i prowadzenia postępowania w sprawie zawarcia umów w sposób gwarantujący zachowanie uczciwej konkurencji – niezależnie od statusu świadczeniodawców (publiczne lub niepubliczne) oraz od faktu, czy dany oferent był dotychczas związany umową z NFZ. Ocenie podlegają warunki realizacji świadczeń przedstawione przez poszczególnych oferentów oraz proponowana cena.

Jakkolwiek minister zdrowia na bieżąco monitoruje postępowania konkursowe prowadzone przez fundusz – zwłaszcza pod kątem zapewnienia należytego dostępu do świadczeń – to jednak art. 163 ust. 5 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych nie daje ministrowi zdrowia uprawnień do stwierdzenia nieważności decyzji wydanych przez NFZ w wyniku wniesienia odwołania w trakcie postępowania o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Oferenci, których interes prawny został naruszony, mają możliwość skorzystania z drogi odwoławczej przewidzianej ustawą.

Należy też wskazać, że ustawa z dnia 22 października 2010 r. o zmianie ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 219, poz. 1443) stworzyła dwie możliwości realizacji świadczeń ratowniczych finansowanych ze środków publicznych:

— na podstawie umowy zawartej przez dysponenta bezpośrednio z NFZ lub

— na zasadzie podwykonawstwa z zachowaniem statusu jednostki systemu PRM.

W obu przypadkach podmiot leczniczy zachowuje status dysponenta zespołów ratownictwa medycznego i spełnia kryterium trwałości niezbędne do należytego wykorzystania środków unijnych pozyskanych na zakup ambulansów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 21 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Andrzeja Sztorca**

**w sprawie wysokości środków Funduszu Pracy
przeznaczonych na finansowanie aktywnych
form przeciwdziałania bezrobociu w 2011 r.**

(23418)

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przekazaną przy piśmie, nr SPS-023-23418/11, z dnia 7 lipca 2011 r. interpelacją, jaką złożył poseł Andrzej

Sztorc w sprawie środków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu w 2011 r., na przykładzie powiatowych urzędów pracy w woj. małopolskim, uprzejmie informuję zgodnie z poniższym.

Plan finansowy Funduszu Pracy na 2011 r., stanowiący załącznik do uchwalonej przez Sejm RP w dniu 20 stycznia 2011 r. ustawy budżetowej na rok 2011, zakłada, że wydatki na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu wyniosą 3235080 tys. zł. Minister pracy i polityki społecznej wystąpił w dniu 25 lutego 2011 r. do ministra finansów o zwiększenie wydatków Funduszu Pracy w 2011 r. o kwotę 1200 mln zł. W dniu 7 marca 2011 r. minister finansów odmówił udzielenia takiej zgody, uzasadniając ją wdrożeniem procedur oszczędnościowych dotyczących konieczności ograniczenia nadmiernego deficytu instytucji rządowych i samorządowych do 3% PKB w 2012 r. Minister pracy i polityki społecznej w dniu 11 kwietnia 2011 r. ponownie wystąpił z wnioskiem do ministra finansów i sejmowej Komisji Finansów Publicznych w celu dokonania zwiększenia wydatków na powyższy cel, tym razem o kwotę 1500 mln zł. Do resortu nadal nie wpłynęła zgoda ministra finansów na zwiększenie wnioskowanych wydatków.

W latach 2009–2010 nastąpił znaczny wzrost wydatków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu (wykonanie 2009 r. – 6204,8 mln zł, wykonanie 2010 r. – 6227,4 mln zł) w stosunku do lat ubiegłych (wykonanie 2006–2008 odpowiednio 2133,9 mln zł; 2225,7 mln zł; 3362,5 mln zł). Istotny przyrost wydatków był uzasadniony spowolnieniem gospodarczym, które skutkowało ograniczonym popytem na pracę. Trudno natomiast zgodzić się z argumentem pana posła Sztorca, że mniejsze środki na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu w woj. małopolskim były przyczyną wzrostu liczby bezrobotnych w I kwartale 2011 r. w stosunku do grudnia 2010 r. Jest to typowe zjawisko związane z sezonowością nie tylko w woj. małopolskim, a odnotowywane powszechnie od wielu lat.

Odnosnie do środków na finansowanie kosztów wynagrodzenia i składek na ubezpieczenia społeczne pracowników powiatowego urzędu pracy pragnę zaznaczyć, że od 2000 r. finansowanie tych kosztów to zadanie własne samorządów powiatowych, a Fundusz Pracy stanowi tylko element wsparcia dochodów samorządów na to zadanie, początkowo przewidziany tylko w latach 2006 i 2007, a następnie rozszerzony do roku 2013. Poziom wydatków Funduszu Pracy na wynagrodzenia i składki na ubezpieczenia społeczne pracowników powiatowego urzędu pracy wynika wprost z zapisu art. 9 ust. 2a¹ ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.) i wynosi 7% kwoty środków (limitu) Funduszu Pracy ustalonej na rok poprzedni na realizację programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej, z wyłączeniem kwot przyznanych z rezerwy dysponenta

Funduszu Pracy. Skoro więc po roku 2013 samorządy powiatowe będą opłacać pracowników powiatowych urzędów pracy bez wsparcia z Funduszu Pracy, to ograniczenie w roku 2012 będzie pomocne w dostosowaniu się do sytuacji po roku 2013.

Odnosnie do realizacji poddziałania 6.1.2 Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” informuję, że formuła realizacji nie jest przewidywana do zmiany. Nadal w ramach programów współfinansowanych ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego przekazywane będą w ramach algorytmu środki Funduszu Pracy tylko na realizację poddziałania 6.1.3.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Czesława Ostrowska

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Dariusza Lipińskiego**

**w sprawie zarządzania terenami nadrzecznymi
w dużych miastach (23426)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Dariusza Lipińskiego z dnia 1 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23426/11, w sprawie zarządzania terenami nadrzecznymi w dużych miastach, uprzejmie informuję, co następuje.

1. Które rzeki w największych polskich miastach mają ustaloną linię brzegu w rozumieniu ustawy Prawo wodne?

2. Jakie są najważniejsze problemy praktyczne i prawne związane z ustalaniem linii brzegu rzek w dużych miastach? Czy aktualne przepisy wymagają zmiany?

Linia brzegu nie jest granicą sztywną, lecz zależną od warunków hydrologicznych zmiennych w czasie. Zgodnie z definicją art. 15 ustawy Prawo wodne (Dz. U. z 2005 r. Nr 239, poz. 2019, z późn. zm.) linię brzegu stanowi krawędź brzegu lub linia stałego porostu traw albo linia, którą ustala się według średniego stanu wody z okresu co najmniej ostatnich 10 lat. Dodatkowo, jeżeli brzegi wód są uregulowane, linia brzegu biegnie linią łączącą zewnętrzne krawędzie budowli regulacyjnych. Wyznaczenie linii brzegu decyzją administracyjną występuje w szczególnych przypadkach, takich jak regulacja rzeki czy też trwała zmiana koryta w wyniku naturalnych zjawisk hydrologicznych.

Zgodnie z art. 15 Prawa wodnego linię brzegu ustala w drodze decyzji, na wniosek mającego interes prawny lub faktyczny:

1) właściwy terenowy organ administracji morskiej – dla morskich wód wewnętrznych wraz z morskimi wodami wewnętrznymi Zatoki Gdańskiej oraz wód morza terytorialnego;

2) właściwy marszałek województwa – dla wód granicznych oraz śródlądowych dróg wodnych;

3) właściwy starosta realizujący zadanie z zakresu administracji rządowej – dla pozostałych wód.

Zgodnie z ww. przepisami wszelkie działania związane z wyznaczaniem linii brzegu w miastach spoczywają zatem na organach administracji samorządowej, które są właściwymi do udzielenia odpowiedzi na zadane pytania.

3. Jak regulowana jest w obecnym stanie prawnym kwestia własności i zagospodarowania okresowo zalewanych terenów położonych pomiędzy stałym korytem rzeki a wałem przeciwpowodziowym? Który organ administracji wykonuje uprawnienia właścicielskie i zarządcze, jeżeli z zapisów ksiąg wieczystych wynika, iż taki teren jest własnością Skarbu Państwa?

Przepisy ustawy z 18 lipca 2001 r. Prawo wodne regulują sprawy własności wód oraz gruntów pokrytych wodami w granicach linii brzegu, a także urządzeń melioracji wodnych. Grunty te nie podlegają obrotowi cywilnoprawnemu i nie stosuje się do nich przepisów ustawy z 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami.

Zasady gospodarowania pozostałym mieniem będącym własnością Skarbu Państwa, w tym także gruntami, określone zostały ustawą z 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami. Ustawa Prawo wodne nie wyłącza bowiem stosowania przepisów ustawy o gospodarce nieruchomościami w stosunku do pozostałych gruntów oraz urządzeń wodnych. Stosownie do art. 14 ust. 4 cytowanej ustawy, a w szczególności w związku z art. 23 ust. 1 ustawy z 21 sierpnia 1997 r., gospodarowanie innym mieniem związanym z gospodarką wodną, stanowiącym własność Skarbu Państwa, wykonują: właściwy miejscowo starosta realizujący zadanie z zakresu administracji rządowej lub odpowiednio organy oraz jednostki, o których mowa w art. 11 ust. 1, lub jednostki, którym to mienie zostało powierzone, np. w trwały zarząd, zgodnie z art. 43 ustawy o gospodarce nieruchomościami.

Wyrażam przekonanie, iż przedstawione wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na pytania zawarte w interpelacji pana posła Dariusza Lipińskiego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Roberta Tyszkiewicza**

**w sprawie sytuacji pracowników
administracyjnych szkół artystycznych (23427)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do interpelacji (SPS-023-23427/11) pana posła Roberta Tyszkiewicza w sprawie przyznania dodatkowych środków finansowych z przeznaczeniem na wynagrodzenia dla pracowników administracji i obsługi w szkolnictwie artystycznym stopnia podstawowego i średniego, dla których organem prowadzącym jest Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego, chciałbym zapewnić, iż w pełni podzielam stanowisko pana posła w sprawie zasadności rozwiązania tego problemu.

Pragnę nadmienić, iż podjąłem w tej sprawie odpowiednie działania mające na celu uwzględnienie w budżecie resortu kultury kwoty 15 mln zł na rok 2011, co umożliwiłoby podwyższenie wynagrodzeń o 400,00 zł (brutto) w przeliczeniu na jeden etat (aktualne uposażenie wynosi 2040,00 zł brutto). Jednakże w związku z decyzją Rady Ecofin o objęciu Polski procedurą nadmiernego deficytu rząd podjął decyzję, iż wynagrodzenie w sferze budżetowej pozostanie na niezmiennym poziomie.

Pragnę zapewnić, że powyższy problem zostanie ponownie przeanalizowany przy końcowych pracach nad projektem ustawy budżetowej w roku 2012.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Monika Smoleń

Warszawa, dnia 25 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Elżbiety Zakrzewskiej**

**w sprawie zwiększenia środków
na finansowanie świadczeń zdrowotnych
(23428)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pani poseł Elżbiety Zakrzewskiej, przekazaną przy piśmie z dnia 14 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23428/11, dotyczącą zwiększenia środków na finansowanie świadczeń opieki zdrowotnej w 2012 r.,

uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Stosownie do art. 120 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.), zwanej dalej ustawą o świadczeniach, prezes Narodowego Funduszu Zdrowia sporządził w porozumieniu z ministrem zdrowia i ministrem finansów prognozę przychodów NFZ na lata 2012–2014. Na podstawie ust. 3 tego artykułu prezes NFZ przedstawił obu ministrom również prognozę kosztów na lata 2012–2014. Prognozy te oraz sporządzone na ich podstawie projekty planów finansowych oddziałów wojewódzkich, zgodnie z art. 120 ust. 6 ustawy o świadczeniach, są podstawą do sporządzenia projektu planu finansowego Narodowego Funduszu Zdrowia na rok następny.

Zgodnie z ww. prognozą przychodów przychody NFZ w 2012 r. mają wynieść 64 504 994 tys. zł. Oznacza to wzrost w stosunku do tzw. pierwotnego planu finansowego funduszu na 2011 r. (z dnia 13 sierpnia 2010 r.) o 4 420 608 tys. zł, tj. o 7,36%. Jeżeli chodzi o przychody ze składek bieżących, to składka należna brutto w roku planowania równa przypisowi składki wg prognozy przychodów wyniesie w 2012 r. 62 144 719 tys. zł. Oznacza to wzrost w stosunku do planu pierwotnego na 2011 r. o 4 143 371 tys. zł, tj. o 7,14%.

Zauważyć należy, że stosownie do art. 121 ust. 1 ustawy o świadczeniach prezes NFZ wystąpił w dniu 14 lipca 2011 r. do Komisji Zdrowia oraz do Komisji Finansów Sejmu RP o zaopiniowanie projektu planu finansowego NFZ na 2012 r. Zgodnie z ustawą prezes występuje do komisji i do Rady NFZ z prośbą o zaopiniowanie projektu planu do 15 lipca roku poprzedzającego rok, którego dotyczy ten plan.

Po rozpatrzeniu opinii komisji i rady, jeżeli zostały wydane, prezes NFZ sporządza plan finansowy funduszu i przekazuje go wraz z tymi opiniami w terminie do dnia 1 sierpnia roku poprzedzającego rok, którego dotyczy ten plan, ministrowi zdrowia. Minister w porozumieniu z ministrem finansów zatwierdza plan finansowy funduszu w terminie do dnia 14 sierpnia roku poprzedzającego rok, którego dotyczy ten plan. W przypadkach określonych w art. 121 ust. 5 i art. 123 ustawy o świadczeniach minister zdrowia w porozumieniu z ministrem finansów ustala plan finansowy NFZ.

Tym samym zauważenia wymaga, iż w chwili obecnej trwają prace nad przyjęciem planu finansowego NFZ na 2012 r. Trudno zatem przesądzić o jego ostatecznym kształcie.

Jednakże wskazać należy, że w projekcie planu przedstawionym komisjom sejmowym koszty świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych w 2012 r. zostały zaplanowane w wysokości 60 935 746 tys. zł. W porównaniu do planu pierwotnego na 2011 r. wzrastają one o kwotę 4 271 751 tys. zł, tj. o 7,54%.

W odniesieniu do kwestii wartości punktu za świadczenia opieki zdrowotnej pragnę zauważyć, iż

w tej kwestii wypowiedzieć powinien się przede wszystkim minister zdrowia, który zgodnie z wyżej powołaną ustawą o świadczeniach ocenia dostęp do świadczeń opieki zdrowotnej, kwalifikuje świadczenia opieki zdrowotnej jako świadczenia gwarantowane oraz sprawuje nadzór nad działalnością funduszu, a także nad działalnością świadczeniodawców, w zakresie realizacji umów z funduszem, podmiotów, którym fundusz powierzył wykonywanie niektórych czynności oraz aptek w zakresie refundacji leków.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Majszczyk

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Brejzy**

w sprawie fiskalnych skutków wejścia w życie przepisów ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (23429)

Szanowny Panie Marszałku! W związku z otrzymaną przy piśmie z dnia 14 lipca br. nr SPS-023-23429/11 interpelacją pana Krzysztofa Brejzy, posła na Sejm RP, w sprawie fiskalnych skutków wejścia w życie przepisów ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz. U. Nr 106, poz. 675) uprzejmie przedstawiam, co następuje.

1. W budżecie państwa na 2011 r. nie zostały zaplanowane dodatkowe środki dla jednostek samorządu terytorialnego na zadania przewidziane w ustawie z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych.

2. Odnosząc się do pytania 2. i 3. pana posła uprzejmie informuje, iż zgodnie z informacją przekazaną przez ministra infrastruktury, materia regulowana w art. 46 oraz art. 75 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych dotyczy sposobu zabezpieczenia potrzeb rozwoju telekomunikacji w kontekście planów miejscowych, których treść jest kształtowana swobodnie przez organy gminy w ramach tzw. władztwa planistycznego. Treść art. 75 ustawy była przedmiotem konsultacji z Komisją Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego, w trakcie których zgłoszono jedynie uwagę odnośnie do proponowanego terminu na przeprowadzenie procedury dostosowania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego do wymagań określonych w art. 46 ust. 1 ustawy, w wyniku czego termin 6-miesięczny został zastąpiony terminem 12-miesięcznym. Nie

zgłaszano natomiast zastrzeżeń co do samej konstrukcji obowiązku zmiany planów miejscowych.

Pragnę podkreślić, iż w sprawach dotyczących ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych i jej zmiany właściwy jest minister infrastruktury, któremu znana jest kwestia poruszona w interpelacji pana posła.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 3 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Brejzy**

**w sprawie uniwersytetów trzeciego wieku
(23430)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do wystąpienia z dnia 14 lipca 2011 r. (sygn. SPS-023-23430/11), przekazującego interpelację posła na Sejm RP Krzysztofa Brejzy w sprawie uniwersytetów trzeciego wieku (UTW), uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na podstawie art. 124 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2010 r. Nr 234, poz. 1536, z późn. zm.) w ramach zadań zleconych jednostkom nienależącym do sektora finansów publicznych Ministerstwo Edukacji Narodowej, jak również inne instytucje rządowe oraz jednostki samorządu terytorialnego mają możliwość wspierania działalności UTW działających w formie stowarzyszenia.

W 2010 r. Ministerstwo Edukacji Narodowej skierowało prośbę do kuratoriów oświaty o wspieranie i promowanie UTW, a także poszukiwanie rozwiązań w zakresie wsparcia finansowego. Ze względu na wzrastającą liczbę osób, które kończąc pracę zawodową, wykazują aktywność społeczną oraz mają wolę rozwijać swoje zainteresowania i dzielić się doświadczeniem życiowym z młodszym pokoleniem, resort edukacji starał się promować działalność ww. uniwersytetów w środowisku oświatowym.

Mając na uwadze powyższe, resortami właściwymi w zakresie zwiększenia dostępności kształcenia ustawicznego, monitorowania działalności UTW, jak również wprowadzaniem zmian legislacyjnych zmierzających do koordynacji działalności UTW są Mini-

sterstwo Edukacji Narodowej oraz Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej w ramach przygotowań do obchodów Europejskiego Roku Wolontariatu 2011 (ERW 2011) kontaktowało się ze wszystkimi UTW w Polsce, informując o możliwości współpracy przy działaniach podejmowanych w trakcie ww. przedsięwzięcia. Przedstawiciele UTW otrzymali informacje o możliwości włączenia się w prace Międzysektorowego Zespołu Roboczego ds. ERW 2011. W ramach ww. grupy zaangażowane były Ogólnopolska Federacja Stowarzyszeń UTW oraz Sądecki UTW.

UTW są także zaangażowane w jedno z najważniejszych wydarzeń, jakie będzie miało miejsce w ramach obchodów roku – pobyt w Warszawie Pawilonu ERW. Każdy kraj członkowski UE będzie gościł pawilon promujący ideę ERW 2011, który stanowić będzie przestrzeń spotkania, prezentacji, interakcji, wymiany pomysłów oraz debaty o wolontariacie. Pobyt Pawilonu w Warszawie planowany jest w terminie 1–14 września 2011 r.

Każdy dzień poświęcony będzie innemu rodzajowi wolontariatu (8 września br. będzie dniem wolontariatu seniorów). Koordynatorem tego dnia jest Federacja UTW z Nowego Sącza oraz Centrum Inicjatyw Senioralnych z Poznania. W wyżej wymienionych obchodach będą także uczestniczyły inne UTW, tj. ŚUTW Kielce, UTW im. F. Chopina z Warszawy, UTW Lublin i filia Puławy, UTW Nowy Sącz, UTW im. H. Szwarca z Warszawy, UTW przy SGH oraz UTW Tarnobrzeg. W ramach ww. wydarzenia planowane są różne formy działań i aktywności, m.in. szkolenia, debata, prezentacje, wykłady, wystawy fotograficzne, akcja plastyczna, zajęcia ruchowe, czytanie bajek oraz wszelkiego rodzaju metody aktywizacyjne.

Ponadto informuję, iż Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej od 2005 r. realizuje, w różnych formułach, konkurs pn. Fundusz Inicjatyw Obywatelskich. Począwszy od roku 2009 konkurs funkcjonuje w ramach Krajowego Programu Operacyjnego Fundusz Inicjatyw Obywatelskich na lata 2009–2013 (PO FIO). Przyjęty dokument gwarantuje corocznie 60 mln zł na wdrożenie konkursu FIO, w tym 57,6 mln zł zarezerwowanych na dotacje wspierające realizację zadań w ramach programu. W roku 2011, w ramach PO FIO priorytetu III: Integracja i aktywizacja społeczna, zabezpieczenie społeczne; obszar 6: Aktywizacja ludzi starszych, integracja międzypokoleniowa złożonych zostało 230 ofert (w tym 20 UTW), z czego dofinansowano 28. Wśród nich jest Ustecki Uniwersytet Trzeciego Wieku.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 5 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra sportu i turystyki
na interpelację posła Krzysztofa Brejzy**

**w sprawie konsekwencji świadczenia usług
turystycznych bez zezwolenia (23431)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła na Sejm RP pana Krzysztofa Brejzy przekazaną pismem z dnia 14 lipca 2011 r. (znak: SPS-023-23431/11) w sprawie konsekwencji świadczenia usług turystycznych bez zezwolenia uprzejmie informuję, co następuje.

System szkoleń i nadawania uprawnień przewodnikom turystycznym został ustanowiony w Rzeczypospolitej Polskiej w celu umożliwienia ustawicznego podnoszenia jakości usług turystycznych świadczonych przez polskie kadry turystyczne polskim i zagranicznym turystom. Należy mieć na uwadze, iż wrażenie turysty o odwiedzanym terenie w ogromnej mierze zależy od kompetencji ludzi, którzy świadczą usługi na jego rzecz. Dbalność o wysoką jakość obsługi ruchu turystycznego w Polsce wpływa na kształtowanie pozytywnego wizerunku naszego kraju oraz jego regionów w Polsce i na świecie. Rzetelne przewodnictwo wpływa na kształtowanie w wyobrażeniach turystów świadomości o wartości historycznej i kulturowej naszego narodu. Dlatego tak ważne jest sprawne funkcjonowanie systemu szkoleń, a także podnoszenie i kontrola jakości usług przewodnickich świadczonych turystom. Próba ominięcia tego systemu i świadczenia usług w sposób wykraczający poza dopuszczalne prawem ramy jest działaniem na szkodę ww. wartości i winno zostać ukarane. Grzywna w postaci mandatu jest najłżejszą karą spośród dopuszczalnych w Kodeksie wykroczeń za tego rodzaju wykroczenie.

Należy podkreślić, iż sankcja karna za wykonywanie zadań przewodnika turystycznego bez posiadania odpowiednich uprawnień w opinii Ministerstwa Sportu i Turystyki dotyczy osób, które zarobkowo wykonują zadania przewodnika turystycznego lub pilota wycieczek bez uprawnień. Należy także zauważyć, że sankcja nie dotyczy nauczycieli, którzy przeprowadzają dla uczniów wycieczkę w terenie w ramach realizacji programu nauczania, gdyż działają oni na podstawie przepisów rozporządzenia ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 8 listopada 2001 r. w sprawie warunków i sposobu organizowania przez publiczne przedszkola, szkoły i placówki krajoznawstwa i turystyki (Dz. U. Nr 135, poz. 1516) i nie są objęci przepisami ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 223, poz. 2268, z późn. zm.).

1. Jaka jest skala zjawiska polegającego na oprowadzaniu po mieście czy zabytkach bez wymaganych zezwoleń?

Zgodnie z art. 29 ustawy o usługach turystycznych zadanie przeprowadzania kontroli wykonywa-

nia zadań przewodnika turystycznego należy do marszałka województwa, na terenie którego odbywa się świadczenie usługi przewodnickiej. Informacja na temat skali zjawiska w poszczególnych urzędach marszałkowskich uzależniona jest od częstotliwości kontroli przeprowadzanych przez osoby upoważnione imiennie przez marszałka województwa. Z informacji pochodzących z powyższych kontroli wynika, że skala zjawiska polegającego na świadczeniu na rzecz turystów usług przewodnickich bez wymaganych uprawnień jest nikła, a przypadki, w których kontrola wykazuje brak wymaganych uprawnień, są sporadyczne. Dla przykładu, w województwie małopolskim kontrole ok. 60 grup podczas ostatnich 3 miesięcy (maj–lipiec br.) nie wykazały ani jednego przypadku wykonywania zawodu przewodnika turystycznego bez uprawnień.

2. Ile kar jest rocznie wymierzanych za powyższe działania?

Wykroczenie polegające na wykonywaniu zadań przewodnika turystycznego bez wymaganych uprawnień, zgodnie z art. 60¹ § 4 pkt 1 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń (Dz. U. z 2010 r. Nr 46, poz. 275, z późn. zm.), podlega karze ograniczenia wolności albo grzywny. Najczęściej nakładaną za powyższe wykroczenie karą jest kara grzywny w formie mandatu, którą nakładać mogą funkcjonariusze Policji i straży miejskiej. Z racji sporadycznie zdarzającego się wykroczenia wykonywania zawodu przewodnika turystycznego bez uprawnień nieliczne są także nakładane kary. Z przykładowych danych będących w posiadaniu marszałka województwa małopolskiego wynika, iż ostatni mandat w tym województwie został nałożony w sierpniu 2008 r.

3. Czy zdaniem Pana Ministra powyższe przepisy karne są skuteczne?

Skuteczność przepisów karnych zawartych w Kodeksie wykroczeń jest zależna od natężenia kontroli wykonywania zadań przewodnika turystycznego zgodnie z prawem, a także od skuteczności egzekwowania nałożonych kar. Jak wykazano powyżej, skala zjawiska wykonywania zawodu przewodnika turystycznego bez uprawnień jest nikła, co dowodzi skuteczności powyższych przepisów karnych. Warto zauważyć, że osoby chcące w rzetelny i odpowiedzialny sposób wykonywać zawód przewodnika turystycznego i świadczyć na rzecz turystów – zarówno krajowych, jak i zagranicznych – usługi najwyższej jakości chętnie biorą udział w szkoleniach dla przewodników turystycznych organizowanych w całym kraju, decydując się na poniesienie kosztów kursu oraz egzaminu w zamian za uzyskanie kompleksowej, rzetelnej wiedzy na temat danego obszaru uprawnień. Dowodem na wysoką motywację kandydatów na przewodników turystycznych do zdobywania pogłębionej wiedzy oraz przekazywanie jej zgodnie z prawem może być liczba osób, które przeszły pracochłonną i czasochłonną procedurę uzyskiwania uprawnień przewodnika turystycznego lub pilota wycieczek. Obecnie liczba ta przekracza 45 tys. osób w całej Polsce.

4. Czy zdaniem Pana Ministra powyższe przepisy karne są zgodne z konstytucją, w szczególności z zasadą proporcjonalności?

Ograniczenie w zakresie wykonywania zadań przewodnika turystycznego, o którym mowa w art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, zostało zawarte w ustawie o usługach turystycznych oraz w Kodeksie wykroczeń z uwagi na konieczność dbałości o wysoki standard świadczenia usług turystycznych, a w szczególności przekazywania turyście rzetelnej i sprawdzonej wiedzy o odwiedzanym terenie, której rękojmią jest egzamin przeprowadzany przez komisję powołaną przez marszałka województwa oraz nadanie osobom, które zdały ten egzamin, państwowych uprawnień.

Warto zwrócić uwagę także na art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, który brzmi: „Władze publiczne chronią konsumentów, użytkowników i najemców przed działaniami zagrażającymi ich zdrowiu, prywatności i bezpieczeństwu oraz przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi. Zakres tej ochrony określa ustawa”. Wykonywanie zadań przewodnika turystycznego bez posiadania odpowiednich uprawnień jest nieuczciwą praktyką rynkową wobec osób, które w sposób zgodny z prawem uzyskały uprawnienia państwowe przewodnika turystycznego i legalnie świadczą usługi przewodnickie.

Należy także zauważyć, że zgodnie z art. 30 ust. 1 ustawy o usługach turystycznych organizator turystyki ma prawo zatrudnić do opieki w trakcie imprezy turystycznej osobę nieposiadającą uprawnień przewodnika turystycznego ani uprawnień pilota wycieczek, zaś posiadającą inne kwalifikacje, odpowiednie do rodzaju imprezy, pod warunkiem zawarcia tej informacji w umowie z klientem (uczestnikiem imprezy turystycznej).

Z poważaniem

Minister
Adam Giersz

Warszawa, dnia 29 lipca 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Anny Sikory**

**w sprawie kosztów wdrożenia i funkcjonowania
Centrum Przetwarzania Danych
Ministerstwa Finansów (23433)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 14 lipca 2011 r. nr SPS-023-23433/11 dotyczące interpelacji pani poseł Anny Sikory w spra-

wie kosztów wdrożenia i funkcjonowania Centrum Przetwarzania Danych Ministerstwa Finansów, na podstawie art. 193 ust. 2 Regulaminu Sejmu (uchwała Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 r. (M.P. z 2009 r. Nr 5, poz. 47), przedstawiam z upoważnienia prezesa Rady Ministrów następujące stanowisko.

Odpowiadając na pytanie o czynniki decydujące o lokalizacji Centrum Przetwarzania Danych Ministerstwa Finansów (dalej: CPD MF) oraz odnosząc się do opartej na informacjach prasowych tezy postawionej w interpelacji, uprzejmie wyjaśniam, że wyboru tej lokalizacji dokonano zgodnie z analizą lokalizacji opracowaną przez firmę IBM Polska sp. z o.o. W opracowaniu analitycznym firma IBM Polska oceniła ryzyko związane zarówno z procesem inwestycyjnym CPD MF, jak również z późniejszą eksploatacją obiektu. Po przeprowadzeniu analizy porównawczej wskazano na nieruchomości niezabudowaną położoną w Radomiu przy ul. Kieleckiej, jako najkorzystniejszą dla budowy ośrodka CPD MF, ze względu na najmniejszy wysiłek inwestycyjny i ekonomiczny oraz najniższe przyszłe koszty eksploatacyjne. Decyzję w sprawie zatwierdzenia lokalizacji podjął komitet sterujący informatyzacją resortu (dalej: KSIR):

— decyzja KSIR nr 12/2007 z dnia 15 maja 2007 r. w sprawie rekomendacji dla lokalizacji Centrum Przetwarzania Danych resortu finansów, zatwierdzona do realizacji w dniu 25 maja 2007 r. przez ówczesną minister finansów panią Zytę Gilowską,

— decyzja KSIR nr 17/2008 z dnia 25 czerwca 2008 r. w sprawie zapewnienia resortowi finansów usług bezpieczeństwa przetwarzania danych.

W 2008 r. Ministerstwo Finansów otrzymało inne propozycje lokalizacji CPD MF, które zostały wnikliwie przeanalizowane i ocenione, a także porównane z wcześniej wybraną lokalizacją. Wyniki wykonanych dodatkowych analiz potwierdziły trafność poprzednich decyzji lokalizacyjnych, w związku z czym zostały zaakceptowane przez przewodniczącego KSIR, podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów pana Andrzeja Parafianowicza.

Odpowiadając na pytanie o koszty oraz środki publiczne zaangażowane w budowę CPD MF, uprzejmie informuję, że Inwestycja Budowy Centrum Przetwarzania Danych, realizowana jest w ramach projektu „Konsolidacja i centralizacja systemów celnych i podatkowych” (dalej: KiC), współfinansowanego w 85% z funduszy unijnych. Na ten projekt Ministerstwo Finansów uzyskało dofinansowanie w wysokości 141 950 000 zł z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, w ramach Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka”.

Wartość kontraktu na budowę CPD MF wyniosła ok. 47 mln zł, z czego 7 mln zł zostało sfinansowane z budżetu krajowego. Budowa CPD MF zakończyła się w grudniu 2010 r., ale w ramach ceny kontraktowej generalny wykonawca jest zobowiązany do wykonywania usług gwarancyjnych w okresie zgłasza-

nia wad oraz świadczenia opieki systemowej do końca 2013 r. Wartość tej części kontraktu do poniesienia w latach 2011–2013 wynosi ok. 1,8 mln zł.

Kadry do CPD MF oparto na personelu przeniesionym z likwidowanego resortowego Zakładu Szkoleniowo-Usługowego w Radomiu. CPD MF jest państwową jednostką budżetową funkcjonującą poza samym ministerstwem. Dodatkowo od chwili jego utworzenia prowadzono pozostałe rekrutacje na podstawie otwartych i konkurencyjnych naborów. Personel zatrudniany był przede wszystkim do centrum przetwarzania w Radomiu. Ogłoszenia o pracę były każdorazowo publikowane na stronie internetowej jednostki i ministerstwa, a jednocześnie informacje o poszukiwaniu kandydatów do pracy były przekazywane do mediów lokalnych w Radomiu oraz do Politechniki Radomskiej jako potencjalnego źródła specjalistów głównie z zakresu informatyki. W procesie rekrutacji oceniano merytoryczne kompetencje kandydatów. Kandydaci nie byli pytani o żadne aspekty niezwiązane z zakresem obowiązków i zadań na przyszłym stanowisku pracy, w tym przynależność partyjną. Głównym i jedynym czynnikiem warunkującym zatrudnienie pracowników w CPD MF są merytoryczne kompetencje kandydatów, w tym odpowiednie wykształcenie, doświadczenie zawodowe i motywacja do pracy na określonym stanowisku.

Kwestia budowy CPD MF była przedmiotem korespondencji pomiędzy Ministerstwem Finansów a Agencją Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Centralnym Biurem Antykorupcyjnym.

Ponieważ budowa CPD MF została zrealizowana w ramach projektu KiC współfinansowanego ze środków Unii Europejskiej w ramach 7 osi priorytetowej Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka” 2007–2013, elementy projektu dotyczące procesu budowy oraz finansowania CPD MF zostały poddane kontroli wykonania budżetu państwa za 2010 r. w części 19: Budżet, finanse publiczne i instytucje finansowe przeprowadzonej przez Najwyższą Izbę Kontroli. W szczególności sprawdzono nie tylko prawidłowość poniesionych wydatków (największe wydatki w zakresie budowy CPD MF), ale także dokumentację projektową dla całego przedsięwzięcia oraz organizację obsługującą CPD MF, w tym proces rekrutacji pracowników.

Kontrola ta nie wykazała istotnych uchybień skutkujących odpowiedzialnością służbową, dyscyplinarną czy też karną. W raporcie NIK stwierdzono, iż wydatki realizowane w ramach Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka” zostały poniesione na podstawie umów o dofinansowanie oraz zostały prawidłowo wykorzystane z budżetu środków europejskich.

W trakcie dotychczasowej realizacji projektu KiC kontrole i audyty przeprowadziły również następujące instytucje:

1. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji (Instytucja Pośrednicząca dla 7 osi priorytetowej PO IG 2007-2013) – 2 kontrole:

— kontrola w dniach od 27 do 31 marca 2009 r. swoim zakresem objęła: prawidłowość rozliczeń finansowych, sposób rekrutacji uczestników projektu, sposób pozyskiwania, gromadzenia i przetwarzania danych, zgodność i poprawność udzielania zamówień publicznych, sposób realizacji działań promocyjnych, archiwizację i prowadzenie dokumentacji projektowej;

— kontrola w dniach od 2 do 6 sierpnia 2010 r. swoim zakresem objęła: realizację celów projektu założonych na etapie podpisania umowy o dofinansowanie, prawidłowość rozliczeń finansowych, sposób powoływania zespołów projektowych i zarządzania projektami, zgodność i poprawność udzielania zamówień publicznych, sposób realizacji działań informacyjnych i promocyjnych, archiwizację i prowadzenie dokumentacji.

2. Władza wdrażająca programy europejskie – kontrola miała miejsce w dniach od 19 do 20 maja 2010 r., swoim zakresem objęła: prawidłowość zawierania umów, prawidłowość księgowania operacji gospodarczych w wyodrębnionej ewidencji księgowej oraz zgodność kopii dokumentów z oryginałami (będącymi w posiadaniu beneficjenta).

3. Urząd Kontroli Skarbowej w Warszawie – audyt gospodarowania środkami pochodzącymi z budżetu Unii Europejskiej w ramach Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka”. Czynności kontrolne zostały przeprowadzone: od 9 lutego 2011 r. do 6 kwietnia 2011 r. oraz od 29 marca 2011 r. do 9 czerwca 2011 r. Podmiotem audytowanym była instytucja pośrednicząca II stopnia – władza wdrażająca programy europejskie.

Odnosząc się do pytania dotyczącego zasadności ewentualnego przeprowadzenia przez Kancelarię Prezesa Rady Ministrów kontroli w CPD MF stwierdzić należy, że wyniki ww. kontroli oraz monitoringu przeprowadzonego przez służby ochrony państwa nie wskazywały na konieczność podjęcia takich działań ze strony kancelarii. Niemniej jednak w przypadku zaistnienia okoliczności uzasadniających przeprowadzenie takiej kontroli zostanie rozważone podjęcie takich działań.

Odnosnie do kompetencji członków kierownictwa Ministerstwa Finansów nadzorujących działalność CPD MF uprzejmie informuję, że zarówno były podsekretarz stanu w ministerstwie pan Dariusz Daniluk, który do dnia 11 marca 2011 r. sprawował tę funkcję, jak i obecnie wykonujący te obowiązki podsekretarz stanu pan Jacek Kapica fachowo i rzetelnie wywiązywali się z nadzoru nad CPD MF. Potwierdzają to wyniki ww. kontroli zewnętrznych przeprowadzonych przez: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji, Urząd Kontroli Skarbowej w Warszawie, władzę wdrażającą programy europejskie oraz Najwyższą Izbę Kontroli. Dotychczas nieprawidłowości w nadzorze nad CPD MF nie stwierdziły także Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Centralne Biuro Antykorupcyjne.

Wyrażam zatem przekonanie, że przedstawione wyżej merytoryczne wyjaśnienia w sprawie utworzenia i działalności Centrum Przetwarzania Danych Ministerstwa Finansów przyczynią się do wyjaśnienia wątpliwości wyrażonych w interpelacji pani poseł Anny Sikory.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu w Kancelarii
Prezesa Rady Ministrów
Julia Pitera

Warszawa, dnia 5 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Marzenny Drab**

w sprawie drastycznego zmniejszenia środków finansowych Funduszu Pracy na 2011 r. (23434)

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przekazaną przy piśmie SPS-023-23434/11 z dnia 14 lipca 2011 r. interpelacją, jaką złożyła Marzenna Drab, w sprawie zmniejszenia środków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu w 2011 r., uprzejmie informuję.

Plan finansowy Funduszu Pracy na 2011 r., stanowiący załącznik do uchwalonej przez Sejm RP w dniu 20 stycznia 2011 r. ustawy budżetowej na rok 2011, zakłada, że wydatki na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu wyniosą 3 235 080 tys. zł.

Minister pracy i polityki społecznej wystąpił w dniu 25.02.2011 r. do ministra finansów o zwiększenie wydatków Funduszu Pracy w 2011 r. o kwotę 1200 mln zł. W dniu 7.03.2011 r. minister finansów odmówił udzielenia takiej zgody, uzasadniając ją wdrożeniem procedur oszczędnościowych dotyczących konieczności ograniczenia nadmiernego deficytu instytucji rządowych i samorządowych do 3% PKB w 2012 r. Minister pracy i polityki społecznej w dniu 11.04.2011 r. ponownie wystąpił z wnioskiem do ministra finansów i sejmowej Komisji Finansów Publicznych w celu dokonania zwiększenia wydatków na powyższy cel, tym razem o kwotę 1500 mln zł. Do resortu nadal nie wpłynęła zgoda ministra finansów na zwiększenie wnioskowanych wydatków.

W latach 2009–2010 nastąpił znaczny wzrost wydatków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu (wykonanie 2009 r. – 6204,8 mln zł, wykonanie 2010 r. – 6227,4 mln zł) w stosunku do lat ubiegłych (wykonanie 2006–2008 odpowiednio 2133,9 mln zł; 2225,7 mln zł; 3362,5 mln zł). Istotny przyrost wy-

datków był uzasadniony spowolnieniem gospodarczym, który skutkowało ograniczonym popytem na pracę. Obecnie polska gospodarka znajduje się w fazie wzrostowej i generuje nowe miejsca pracy, zwiększając bezrobotnym szanse zatrudnienia na rynku pracy.

Aktualnie dostępnym instrumentem dodatkowego wsparcia działań urzędów pracy jest rezerwa ministra naliczona na podstawie planu finansowego Funduszu Pracy na rok 2011, przeznaczona na finansowanie:

- 1) programów specjalnych – 75,5 mln zł;
- 2) programów aktywizacji bezrobotnych na terenach, na których miały miejsce klęski żywiołowe – 40 mln zł;
- 3) programów aktywizacji bezrobotnych zwolnionych z przyczyn nie dotyczących pracowników oraz pracowników objętych zwolnieniami monitorowanymi – 20 mln zł;
- 4) programów zwiększających aktywność zawodową bezrobotnych w wieku 45/50 plus – 20 mln zł.

Rozdysponowane zostały środki na finansowanie programów specjalnych. Najwięcej środków (2,5 mln zł) otrzymał Powiatowy Urząd Pracy w Grudziądzu. Rozdysponowano także środki na finansowanie programów zwiększających aktywność zawodową bezrobotnych w wieku 45/50 plus. Najwięcej środków trafiło do powiatowych urzędów pracy województwa kujawsko-pomorskiego. Uruchamiane są na bieżąco środki na finansowanie programów aktywizacji bezrobotnych na terenach, na których miały miejsce klęski żywiołowe oraz na finansowanie programów aktywizacji bezrobotnych zwolnionych z pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników.

Pozostałe programy przewidziane w zasadach przyznawania środków Funduszu Pracy stanowiących rezerwę ministra pracy i polityki społecznej na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej w 2011 r. będą uruchamiane w ramach pozyskiwanych ponadplanowych przychodów Funduszu Pracy i uzyskaniu zgody ministra finansów.

Minister pracy i polityki społecznej poza środkami Funduszu Pracy nie dysponuje innymi środkami umożliwiającymi wspieranie osób bezrobotnych, dlatego podjęte zostało działanie umożliwiające przeemieszczenie na aktywne formy części środków z limitów przyznanych na pozostałe zadania fakultatywne. W efekcie środki na aktywne formy w powiatowych urzędach pracy zwiększą się o ok. 26 mln zł.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Czesława Ostrowska

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Marzenny Drab**

**w sprawie drastycznego zmniejszenia
środków finansowych
Funduszu Pracy na 2011 r. (23434)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przesłaną przy piśmie z dnia 14 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23434/11, interpelacją pani Marzenny Drab, posła na Sejm RP, w sprawie zmniejszenia środków Funduszu Pracy na 2011 r. uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Fundusz Pracy jest jednostką sektora finansów publicznych. Wynik finansowy tej jednostki ma zatem wpływ na wynik sektora finansów publicznych. Należy w tym miejscu podkreślić, że Polska jest objęta procedurą nadmiernego deficytu i zgodnie z rekomendacją Rady Ecofin (z dnia 7 lipca 2009 r.) została zobowiązana do korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych (w skład którego wchodzi również Fundusz Pracy) poniżej 3% PKB do 2012 r. w wiarygodny i trwały sposób.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych w planie finansowym państwowego funduszu celowego mogą być dokonywane zmiany polegające na zwiększeniu prognozowanych przychodów i odpowiednio kosztów.

Zmiany kwot przychodów i kosztów państwowego funduszu celowego ujętych w planie finansowym dokonuje odpowiednio minister lub organ dysponujący tym funduszem po uzyskaniu zgody ministra finansów i opinii sejmowej komisji do spraw budżetu.

Minister pracy i polityki społecznej w piśmie z dnia 27 kwietnia 2011 r. zwrócił się do ministra finansów z wnioskiem o wyrażenie zgody na dokonanie zmian w planie finansowym Funduszu Pracy na rok 2011 polegających na zwiększeniu przychodów i kosztów Funduszu Pracy odpowiednio o kwotę 80 000 tys. zł – z przeznaczeniem na dokonywanie przez Ochotnicze Hufce Pracy ze środków Funduszu Pracy zwrotu kosztów poniesionych przez pracodawcę na wynagrodzenia i składki na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego.

W dniu 12 maja 2011 r. minister finansów wyraził zgodę na zmiany przedstawione we wniosku ministra pracy i polityki społecznej. Wyrażenie zgody przez ministra finansów na realizację wniosku ministra pracy i polityki społecznej było możliwe, bowiem zmiana planu finansowego Funduszu Pracy nie spowodowała pogorszenia wyniku sektora instytucji rządowych i samorządowych.

Już w czerwcu 2011 r. wpłynął kolejny wniosek ministra pracy i polityki społecznej o dokonanie zmian w planie finansowym Funduszu Pracy na 2011 r.

Wszelkie zmiany planu finansowego Funduszu Pracy będą mogły uzyskać zgodę ministra finansów jedynie w przypadku, gdy nie będą pogarszały wyniku finansowego Funduszu Pracy.

Obecnie z danych ministra pracy i polityki społecznej wynika, że w 2011 r. wynik finansowy Funduszu Pracy może być gorszy nawet o ponad 0,5 mld zł w stosunku do planu, co będzie miało również wpływ na wynik sektora.

Mając na uwadze ciężące na Polsce zobowiązania wobec Komisji Europejskiej, a także dążąc do utrzymania przez Polskę wizerunku kraju wiarygodnego, który wypełnia swoje deklaracje i zobowiązania (co ma szczególnie istotne znaczenie w obecnej sytuacji w Europie), wyrażenie zgody na zmiany wyników jednostek sektora finansów publicznych musi być poparte przekonaniem, że nie pogorszą one wyników sektora.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 4 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł
Izabeli Katarzyny Mrzygłockiej
oraz grupy posłów**

**w sprawie konsekwencji zmian w zarządzie
Wałbrzyskiej Specjalnej Strefy Ekonomicznej
(23435)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posłanki Izabeli Katarzyny Mrzygłockiej, otrzymaną przy piśmie Marszałka Sejmu RP z dnia 14 lipca br., znak: SPS-023-23435/11, w sprawie konsekwencji zmian w Zarządzie Wałbrzyskiej Specjalnej Strefy Ekonomicznej, przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

Ad 1. Nie planuję połączenia strefy wałbrzyskiej i legnickiej, ponieważ są to obszarowo duże strefy i po połączeniu powstałaby jednostka trudno sterowalna. Dla rozwiania wątpliwości co do moich intencji uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 506 K.s.h. łączenie spółek wymaga uchwały zgromadzenia wspólników lub walnego zgromadzenia każdej z łączących się spółek, powziętej większością trzech czwartych głosów, reprezentujących co najmniej połowę kapitału zakładowego. Minister gospodarki, reprezentujący Skarb Państwa w obu spółkach, nie

mógłby w świetle ww. przepisu samodzielnie dokonać połączenia.

Ad 2. Nadzór nad funkcjonowaniem specjalnych stref ekonomicznych jest prowadzony w sposób ciągły, a w przypadku zmiany zarządu zarówno pomoc, jak i kontrola ich działalności jest wzmożona. Aktualnie, na wniosek poprzedniego zarządu, procedowana jest zmiana granic i obszaru strefy, w pełni akceptowana przez nowy zarząd, który kontynuuje rozmowy z inwestorami, na rzecz których m.in. włączane są grunty do strefy.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Rafał Baniak

Warszawa, dnia 21 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
na interpelację posła Marka Opióły**

w sprawie informacji o liczbie opinii biegłych psychiatrów w przedmiocie ustalenia, czy stan zdrowia psychicznego oskarżonych z oskarżenia prywatnego pozwala na udział w postępowaniu sądowym (23437)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 13 lipca br., nr SPS-023-23437/11, dotyczące interpelacji pana posła Marka Opióły w sprawie informacji o liczbie opinii biegłych psychiatrów w przedmiocie ustalenia czy stan zdrowia psychicznego oskarżonych z oskarżenia prywatnego pozwala na udział w postępowaniu sądowym uprzejmie informuję, że Ministerstwo Sprawiedliwości nie dysponuje danymi pozwalającymi na udzielenie odpowiedzi na postawione przez pana posła pytania.

Uzyskanie powyższych danych wiązałoby się z koniecznością zlecenia przeprowadzenia pracochłonnych i długotrwałych badań aktowych w sprawach z oskarżenia prywatnego na terenie całego kraju.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Chmielewski

Warszawa, dnia 8 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Marka Opióły**

**w sprawie uzasadnienia nominowania szefa
Służby Wywiadu Wojskowego na stopień
generała brygady (23438)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając z upoważnienia prezesa Rady Ministrów na interpelację pana posła Marka Opióły w sprawie uzasadnienia nominowania szefa Służby Wywiadu Wojskowego na stopień generała brygady (SPS-023-23438/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Decyzje kadrowe wobec szefa Służby Wywiadu Wojskowego oraz innych żołnierzy i funkcjonariuszy tej służby są podejmowane w oparciu o ocenę realizacji ustawowych zadań Służby Wywiadu Wojskowego, określonych w art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego (Dz. U. Nr 104, poz. 709, ze zm.). Zgodnie ze wskazanym przepisem do jej zadań należy m.in. uzyskiwanie, gromadzenie, analizowanie, przetwarzanie i przekazywanie właściwym organom informacji mogących mieć istotne znaczenie dla bezpieczeństwa potencjału obronnego Rzeczypospolitej Polskiej, bezpieczeństwa i zdolności bojowej Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej oraz warunków realizacji przez Siły Zbrojne Rzeczypospolitej Polskiej zadań poza granicami państwa.

Problematykę mianowania na stopnie służbowe funkcjonariuszy Służby Wywiadu Wojskowego reguluje rozdział 2 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o służbie funkcjonariuszy Służby Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służby Wywiadu Wojskowego (Dz. U. Nr 104, poz. 710, ze zm.). W myśl art. 26 ust. 4 tej ustawy na pierwszy stopień w korpusie oficerów i na stopień generała brygady mianuje prezydent Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek ministra obrony narodowej. Natomiast zgodnie z art. 31 ust. 1 ustawy mianowanie na kolejny, wyższy stopień służbowy następuje stosownie do zajmowanego stanowiska służbowego, posiadanych kwalifikacji zawodowych i posiadania pozytywnej opinii służbowej.

Należy mieć na uwadze, że do czasu mianowania szef Służby Wywiadu Wojskowego zajmował stanowisko służbowe oznaczone wyższym stopniem etatowym niż stopień służbowy, który posiadał. Mianowanie go na stopień służbowy odpowiadający stopniowi etatowemu zajmowanego stanowiska służbowego było realizacją zasady tożsamości posiadanego stopnia służbowego ze stopniem etatowym zajmowanego stanowiska służbowego.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uznaje Pan Marszałek za wystarczające.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 9 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Marka Opióły**

**w sprawie uzasadnienia nominowania szefa
BOR na stopień generała brygady (23439)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 13 lipca 2011 r. (sygn. SPS-023-23439/11) przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Marka Opióły w sprawie uzasadnienia nominowania szefa BOR na stopień generała brygady, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, uprzejmie informuję, że wniosek o mianowanie gen. brygady Mariana Janickiego, szefa Biura Ochrony Rządu, na stopień generała dywizji został skierowany do prezydenta RP przez ministra spraw wewnętrznych i administracji.

Gen. Marian Janicki otrzymał awans za całokształt pracy na stanowisku szefa Biura Ochrony Rządu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 21 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Marka Opióły**

**w sprawie wizyty szefa KPRM w Moskwie
w styczniu 2010 r. (23440)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Marka Opióły w sprawie wizyty szefa KPRM w Moskwie w styczniu 2010 r. (SPS-023-23440/11) z upoważnienia prezesa Rady Ministrów

uprzejmie informuję, iż w styczniu 2010 r. szef Kancelarii Prezesa Rady Ministrów nie złożył wizyty w Moskwie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu w Kancelarii
Prezesa Rady Ministrów
Wojciech Nowicki

Warszawa, dnia 8 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra spraw wewnętrznych i administracji
na interpelację posła Marka Opióły**

**w sprawie nacisków szefa BOR na dowódcę
Sił Powietrznych RP (23441)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 13 lipca 2011 r. (sygn. SPS-023-23441/11) przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Marka Opióły w sprawie nacisków szefa BOR na dowódcę Sił Powietrznych RP uprzejmie informuję, że Biuro Ochrony Rządu jest jednolitą, umundurowaną, uzbrojoną formacją wykonującą zadania z zakresu ochrony osób, obiektów i urządzeń.

Zgodnie z ustawą z dnia 16 marca 2001 r. o Biurze Ochrony Rządu (t.j. Dz. U. z 2004 r. Nr 163, poz. 1712, z późn. zm.) do zadań Biura Ochrony Rządu należy ochrona prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, marszałka Sejmu, marszałka Senatu, prezesa Rady Ministrów, wiceprezesa Rady Ministrów, ministra właściwego do spraw wewnętrznych oraz ministra właściwego do spraw zagranicznych, innych osób ze względu na dobro państwa, byłych prezydentów Rzeczypospolitej Polskiej, delegacji państw obcych przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jak również polskich przedstawicieli dyplomatycznych, urzędów konsularnych oraz przedstawicieli przy organizacjach międzynarodowych poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, obiektów i urządzeń o szczególnym znaczeniu oraz zapewnienie ich funkcjonowania, prowadzenie rozpoznania pirotechniczno-radiologicznego obiektów Sejmu i Senatu, obiektów służących prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej, prezesowi Rady Ministrów, ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych oraz ministrowi właściwemu do spraw zagranicznych (vide: art. 2 ustawy).

Zgodnie z art. 6 ust. 2 ww. ustawy szef Biura Ochrony Rządu jest przełożonym funkcjonariuszy BOR oraz pracowników zatrudnionych w BOR. Szef Biura Ochrony Rządu, kierując formacją, zapewnia jej sprawne oraz efektywne funkcjonowanie, w szczególności poprzez organizowanie ochrony (vide: art. 7 ww. ustawy).

Należy wskazać, iż obecność na pokładzie statku powietrznego funkcjonariuszy BOR wynika z decyzji ministra spraw wewnętrznych i administracji wydanej

na podstawie art. 2 ust. 3 ustawy o Biurze Ochrony Rządu, z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych. Na mocy tej decyzji minister właściwy do spraw wewnętrznych określił metody i formy działania funkcjonariuszy BOR realizujących zadania ochronne i tym samym powierzył funkcjonariuszom formacji szczególne zadania, które wykonywane są również podczas lotu statkiem powietrznym.

Pragnę poinformować, że podczas niektórych lotów wykonywanych w latach 2005–2008 incydentalnie zdarzały się sytuacje pomiędzy personelem pokładowym a funkcjonariuszami BOR przebywającymi na pokładzie samolotu, które mogłyby sugerować brak współpracy, dlatego także w celu ich wyeliminowania oraz mając na względzie sprawną realizację zadań podczas transportu powietrznego z osobami ochranianymi przez BOR, w dniu 18 marca 2008 r. zostało podpisane porozumienie szczegółowo określające zasady współpracy pomiędzy Biurem Ochrony Rządu a Dowództwem Sił Powietrznych podczas organizacji i wykonywania zadań lotniczych z osobami uprawnionymi do korzystania z ochrony BOR.

Z wyrazami szacunku

Minister
Jerzy Miller

Warszawa, dnia 8 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Marka Opióły**

**w sprawie informacji o liczbie i kosztach lotów
wynajmowanymi przez KPRM samolotami
(23443)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację nr 23443 posła Marka Opióły w sprawie informacji o liczbie i kosztach lotów wynajmowanymi przez KPRM samolotami, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, przedstawiam poniżej w ujęciu tabelarycznym wnioskowane dane.

— w roku 2008: 1 raz

Data lotu	Trasa lotu	Firma wynajmująca	Koszt wynajęcia
27–28.03.2008 r.	Warszawa – Kijów – Warszawa	Nowy Przewoźnik sp. z o.o. (Centralwings)	86 000,00 zł

— w roku 2009: 2 razy

Data lotu	Trasa lotu	Firma wynajmująca	Koszt wynajęcia
14–15.08.2009 r.	Warszawa – Termez – Warszawa	Chapman Freeborn Airchartering sp. z o.o.	409 007,21 zł
18.09.2009 r.	Rotterdam – Katowice – Rotterdam	Jet Service Poland sp. z o.o.	54 120,96 zł

— w roku 2010: 3 razy

Data lotu	Trasa lotu	Firma wynajmująca	Koszt wynajęcia
10–11.04.2010 r.	Warszawa – Witebsk – Warszawa	Polskie Linie Lotnicze LOT SA	60 000,00 zł
12–13.05.2010 r.	Warszawa – Geilenkirchen – Warszawa	Chapman Freeborn Airchartering sp. z o.o.	118 918,00 zł
5–11.09.2010 r.	Łódź – Gdańsk – Bangalore – New Delhi – Hanoi – Gdańsk – Łódź	Chapman Freeborn Airchartering sp. z o.o.	1 591 370,00 zł

Dodatkowo nadmieniam, iż do dnia dzisiejszego KPRM w roku 2011 nie wynajmowała transportu lotniczego dla prezesa Rady Ministrów.

Z poważaniem

Szef Kancelarii
Prezesa Rady Ministrów
Tomasz Arabski

Warszawa, dnia 22 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Opióły**

**w sprawie informacji o liczbie i kosztach lotów
wynajmowanymi samolotami, którymi
podróżował minister obrony narodowej (23444)**

Odpowiadając na interpelację pana posła Marka Opióły w sprawie informacji o liczbie i kosztach lotów wynajmowanymi samolotami, którymi podróżował minister obrony narodowej (SPS-023-23444/11), uprzejmie informuję, że w latach 2008–2011 minister obrony narodowej odbył wynajmowanymi samolotami dwie podróże lotnicze do Uzbekistanu.

Odnośnie do pierwszej z nich, odbytej w dniach 2 i 3 września 2009 r., koszt wynajmu samolotu wyniósł 399 613,25 zł. Samolot był wówczas wynajmowany od firmy Chapman Freeborn Airchartering. Natomiast w przypadku drugiej podróży, w dniach 21–23 grudnia 2009 r., koszt wyniósł 274 782,95 zł, a kontrahentem były Polskie Linie Lotnicze.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uznaje Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 9 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Opióły**

**w sprawie zaniechania budowy obwodnic
wokół miejscowości, przez które przebiega
droga krajowa nr 48 (23446)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Marka Opióły z dnia 13 lipca 2011 r. (sygn. SPS-023-23446/11) w sprawie zaniechania budowy obwodnic miejscowości Inowłódz oraz Poświętne, przez które przebiega droga krajowa nr 48, przedstawiam następujące informacje.

W dniu 25 stycznia br. Rada Ministrów przyjęła program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, który zastąpił dotychczasowy „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” ustanowiony uchwałą Rady Ministrów w dniu 25 września 2007 r.

Niestety zakres rzeczowy zawarty w programie musiał zostać dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach:

Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października w 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

Mając powyższe na uwadze, uprzejmie informuję, iż zadanie polegające na budowie obwodnic wokół miejscowości Inowłódz oraz Poświętne nie zostało ujęte w ramach przedmiotowego programu.

Resort infrastruktury zobowiązany jest racjonalnie wykorzystywać dostępne środki finansowe w celu poprawy bezpieczeństwa ruchu drogowego. W chwili obecnej, w pierwszej kolejności, realizowane są zadania znajdujące się na liście podstawowej, tj.: w szczególności autostrady, zadania współfinansowane z funduszy UE oraz inwestycje wynikające z zawartych zobowiązań.

Jednocześnie informuję, iż załącznik nr 3 do programu zawiera kryteria wyboru do realizacji zadań polegających na budowie obejść miejscowości. Podstawowymi kryteriami, zgodnie z którymi wskazywane będą do realizacji dodatkowe zadania polegające na budowie obejść miejscowości, będą:

1) średniodobowy ruch pojazdów w ciągu drogi krajowej przewyższa średnią dla sieci dróg krajowych – zgodnie ze stanem obecnym i przewidywanym do 2020 r.,

2) lokalizacja w ciągu drogi krajowej klasy GP,

3) zakres współfinansowania prac przygotowawczych oraz realizacji przez jednostkę samorządu terytorialnego,

4) stan prac przygotowawczych,

5) zapewnienie płynności ruchu w całym ciągu drogowym – stopień realizacji celu,

6) zapewnienie obsługi specjalnych stref ekonomicznych,

7) zadanie realizowane w ramach kontraktów terytorialnych zawieranych przez MRR,

8) przygotowanie przez właściwy samorząd lokalny programu ochrony przed zabudową terenów przyległych do obwodnicy.

W przypadku uzyskania przez kilka zadań takiej samej oceny decydującym kryterium przesądającym o wyborze do realizacji danego zadania będzie zakres współfinansowania danego zadania przez odpowiednią jednostkę samorządu terytorialnego.

Zgodnie z zapisami programu, zostanie on poddany aktualizacji w 2012 r. Zostaną wówczas wskazane zadania, które będą realizowane w latach 2014–2015. Podstawą aktualizacji będą zadania ujęte w załączniku nr 2 oraz zadania spełniające kryteria zgodnie z załącznikiem nr 3 do programu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 22 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jana Szyszki
oraz grupy posłów**

**w sprawie noty dyplomatycznej przekazanej
Stolicy Apostolskiej w dniu 25 czerwca 2011 r.
przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych,
związanej z seminarium naukowym, które
odbyło się w Parlamencie Europejskim
w dniu 21 czerwca 2011 r. z inicjatywy
polskich europarlamentarzystów
z Grupy Europejskich Konserwatystów
i Reformatorów (23447)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów dla ministra spraw zagranicznych, na interpelację pana posła Jana Szyszki (pismo nr SPS-023-23447/11 z dnia 13 lipca br.) w sprawie noty dyplomatycznej przekazanej Stolicy Apostolskiej w dniu 25 czerwca br. przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych, związanej z seminarium naukowym, które odbyło się w Parlamencie Europejskim w dniu 21 czerwca br. z inicjatywy polskich europarlamentarzystów grupy Konserwatystów i Reformatorów, uprzejmie informuję.

Ambasador RP przy Stolicy Apostolskiej (SA) Hanna Suchocka przekazała w dniu 25 czerwca br. w Sekretariacie Stanu SA notę dyplomatyczną w sprawie bulwersujących wypowiedzi redemptorysty w Parlamencie Europejskim w dniu 21 czerwca br. Ojciec T. Rydzysk sformułował tam m.in. następujące opinie godzące w dobre imię RP: „To skandal, czujemy się wykluczani, jesteście dyskryminowani, to jest totalitaryzm (...). To, co jest w Polsce, to jest dramat, draństwo, najdelikatniej mówiąc, to jak niecywilizowany kraj (...). Tragedią Polski jest to, że od 1939 r. Polską nie rządzi Polacy. Nie chodzi tu o krew ani przynależność. Oni nie kochają po polsku, nie mają serca polskiego”.

Wypowiedzi te, odległe od faktycznego tematu seminarium poświęconego ochronie klimatu i energii odnawialnej (Climate Renewable Energy and Sustainable Development), stoją w jaskrawej sprzeczności ze stwierdzeniami Konstytucji RP z 1997 r. (Dz. U. z 1997 r. Nr 78, poz. 483), w tym preambuły, która głosi: „w trosce o byt i przyszłość naszej Ojczyzny, odzyskawszy w 1989 roku możliwość suwerennego i demokratycznego stanowienia o Jej losie”, a także konkordatu między Stolicą Apostolską i Rzeczpospolitą Polską, podpisanego w Warszawie dnia 28 lipca 1993 r. (Dz. U. z 1998 r. Nr 51, poz. 318): „zważywszy na przełomowe znaczenie odzyskania niepodległości i suwerenności przez Państwo Polskie”. W tym kontekście nota dyplomatyczna z 25 czerwca br. stanowiła reakcję na negatywny wydzźwięk wypowiedzi ojca T. Rydzyska i wyrażała sprzeciw wobec słów szkodzących wizerunkowi Polski na arenie międzynarodowej.

Nota została skierowana do Stolicy Apostolskiej z uwagi na fakt, że ojciec T. Rydzysk należy do Zgromadzenia Najświętszego Odkupiciela, a w świetle prawa kanonicznego (kanon 590 § 1) zgromadzenia zakonne podlegają bezpośrednio Stolicy Apostolskiej, w szczególności Kongregacji Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego.

Art. 1 konkordatu określa, iż: „Rzeczpospolita Polska i Stolica Apostolska potwierdzają, że Państwo i Kościół Katolicki są – każde w swej dziedzinie – niezależne i autonomiczne oraz zobowiązują się do pełnego poszanowania tej zasady we wzajemnych stosunkach i we współdziałaniu dla rozwoju człowieka i dobra wspólnego”. Podobnie art. 2 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 29, poz. 154, z późn. zm.) określa, że: „Kościół rządzi się w swych sprawach własnym prawem, swobodnie wykonuje władzę duchowną i jurysdykcyjną oraz zarządza swoimi sprawami”. Mając na względzie powyższe regulacje, Ministerstwo Spraw Zagranicznych RP, szanując autonomiczność porządku organizacyjnego Kościoła katolickiego, zwróciło się bezpośrednio do Stolicy Apostolskiej z prośbą o podjęcie działań prowadzących do zaprzestania przez ojca Tadeusza Rydzyska wystąpień godzących w dobre imię Polski.

Warto przypomnieć, że Stolica Apostolska jest podmiotem prawa międzynarodowego, a zwyczajową formą komunikacji pomiędzy podmiotami prawa międzynarodowego są noty dyplomatyczne.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Najder

Warszawa, dnia 3 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł
Małgorzaty Kidawy-Błońskiej**

**w sprawie zmian stawek podatku od towarów
i usług dla środowisk artystycznych i agencji
artystycznych w związku z wejściem w życie
z dniem 1 stycznia 2011 r. zmian
w art. 43 ust. 1 pkt 33 ustawy o podatku
od towarów i usług (23449)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem z dnia 12 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23449/11, przy którym przesłano interpelację pani poseł Małgorzaty Kidawy-Błońskiej w sprawie zmian podatku od towarów i usług dla środowisk artystycznych i agencji artystycznych, uprzejmie informuję.

Polska, podpisując traktat akcesyjny, podjęła m.in. zobowiązanie do stosowania w krajowym prawodawstwie dotyczącym podatku od towarów i usług rozwiązań zgodnych z unijnymi przepisami prawa podatkowego, tj. z szóstą dyrektywą Rady UE z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji przepisów państw członkowskich dotyczących podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej – ujednoliconą podstawą wymiaru podatku, która została zastąpiona dyrektywą Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej.

Podstawowym celem zmian w ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.), wprowadzonych od 1 stycznia 2011 r. przepisami ustawy z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 226, poz. 1476), było m.in. pełniejsze dostosowanie cyt. wyżej ustawy o VAT do regulacji prawnych wynikających z dyrektywy 2006/112/WE w zakresie zwolnień podatkowych. Przepisami ustawy z dnia 29 października 2010 r. uchylono załącznik nr 4, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2010 r., zawierający wykaz usług zwolnionych od podatku, i przeniesiono uregulowania dotyczące tej tematyki bezpośrednio do treści ustawy. Jednocześnie przy określaniu nowego zakresu zwol-

nień podatkowych odstąpiono od ich identyfikacji przy pomocy klasyfikacji statystycznych, wyznaczając ich zakres przy wykorzystaniu treści zapisów prawa unijnego (ww. dyrektywy 2006/112/WE) oraz orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

W okresie do dnia 31 grudnia 2010 r. usługi związane z kulturą, objęte symbolem PKWiU 92, korzystały ze zwolnienia z VAT w związku z brzmieniem poz. 11 załącznika nr 4 do cyt. ustawy o podatku od towarów i usług. Należy jednak zaznaczyć, iż zakres zwolnienia dla tych usług oparty o obowiązujące klasyfikacje statystyczne był zbyt szeroki w odniesieniu do zakresu określonego dyrektywą 2006/112/WE, która w zakresie kultury przewiduje zwolnienie od VAT dla świadczenia niektórych usług kulturalnych, a także dostawy towarów ściśle z nimi związanych, przez podmioty prawa publicznego lub inne instytucje kulturalne uznane przez dane państwo członkowskie (por. art. 132 ust. 1 lit. n dyrektywy 2006/112/WE). Oznacza to, że w zakresie kultury zwolnienie może mieć wyłącznie charakter przedmiotowo-podmiotowy.

Odzwierciedleniem ww. zapisu dyrektywy w polskich przepisach od dnia 1 stycznia 2011 r. jest art. 43 ust. 1 pkt 33 ustawy o podatku od towarów i usług, zgodnie z którym zwolnione od podatku od towarów i usług są usługi kulturalne świadczone przez:

a) podmioty prawa publicznego lub inne podmioty uznane na podstawie odrębnych przepisów za instytucje o charakterze kulturalnym lub wpisane do rejestru instytucji kultury prowadzonego przez organizatora będącego podmiotem tworzącym instytucje kultury w rozumieniu przepisów o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (ustawa z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej – Dz. U. z 2001 r. Nr 13, poz. 123, z późn. zm.) oraz dostawa towarów ściśle z tymi usługami związana (należy zaznaczyć, że zwolnienie stosuje się pod warunkiem, że podmioty wykonujące czynności, o których mowa w tych przepisach, nie osiągają w sposób systematyczny zysków z tej działalności, a w przypadku ich osiągnięcia są one przeznaczone w całości na kontynuację lub dokonanie świadczonych usług),

b) indywidualnych twórców i artystów wykonawców, w rozumieniu przepisów o prawie autorskim i prawach pokrewnych, wynagradzane w formie honorariów, w tym za przekazanie lub udzielenie licencji do praw autorskich lub praw do artystycznego wykonania utworów.

Na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 33 lit. a ustawy o podatku od towarów i usług zwolnieniem od VAT nie są objęte natomiast usługi kulturalne świadczone przez inne podmioty niż wymienione w tym przepisie, np. agencje artystyczne. W związku z powyższym podmioty nieobjęte zwolnieniem muszą z tytułu organizacji imprezy artystycznej uiszczać podatek od towarów i usług według 23-procentowej stawki od całej

otrzymanej należności za świadczenie tej usługi, obejmującej również honoraria artystów zwolnione od podatku VAT. Należy zaznaczyć, iż zgodnie z art. 86 ust. 1 cyt. wyżej ustawy o podatku od towarów i usług w zakresie, w jakim towary i usługi są wykorzystywane do wykonywania czynności opodatkowanych, podmiotom posiadającym status podatników VAT, o którym mowa w art. 15 tej ustawy, przysługuje co do zasady prawo do obniżenia kwoty VAT należnego o kwoty VAT naliczonego, zawartego w cenach zakupu towarów i usług niezbędnych do świadczenia usług opodatkowanych. Prawo to nie mogłoby im przysługiwać, w przypadku gdyby ww. podmioty (np. agencje artystyczne) wykorzystywały zakupione towary i usługi wyłącznie do wykonywania czynności zwolnionych od podatku.

Należy podkreślić, że objęcie zwolnieniem od VAT usług kulturalnych świadczonych przez podmioty prawa publicznego oraz inne podmioty wskazane w art. 43 ust. 1 pkt 33 lit. a ustawy o podatku od towarów i usług uzasadnione jest przepisami cyt. dyrektywy 2006/112WE, a zatem to prawodawca unijny różnicuje sytuację podatkową podmiotów świadczących usługi kulturalne, uzależniając stosowanie zwolnienia od statusu świadczącego te usługi (podmioty prawa publicznego lub inne uznane przez dane państwo członkowskie).

Uprzejmie informuję, że nie jest planowane podjęcie prac legislacyjnych mających na celu zmianę omówionych regulacji dotyczących zwolnienia z VAT usług kulturalnych wprowadzonych ustawą z dnia 29 października 2010 r.

Przedstawiając powyższe, informuję, że niezależnie od statusu organizatora usługi kulturalnej, a także bez względu na fakt, czy organizator nastawiony jest na osiągnięcie zysku, czy też nie – świadczenie usługi kulturalnej bądź rozrywkowej w zakresie wstępu:

1) na widowiska artystyczne, takie jak spektakle, koncerty, przedstawienia teatralne, widowiska cyrkowe,

2) do wesołych miasteczek, parków rozrywki, dyskotek, sal tanecznych i sal balowych,

3) do obiektów kulturalnych, np. bibliotek, muzeów, archiwów,

4) na projekcję filmów

– podlega opodatkowaniu według 8-procentowej stawki podatku od towarów i usług na podstawie art. 146a pkt 2 ww. ustawy o podatku od towarów i usług w związku z poz. 165 i 182–184 załącznika nr 3 do tej ustawy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 21 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Beaty Kempy**

**w sprawie działań rządu RP w aspekcie
niewykonania postanowienia sygnalizacyjnego
sygn. akt S 2/06 do wyroku Trybunału
Konstytucyjnego z dnia 12 grudnia 2005 r.
dotyczącego zgodności z Konstytucją RP
ustawy o Policji i zarządzenia nr 6 komendanta
głównego Policji z dnia 16 maja 2002 r.
w sprawie uzyskiwania, przetwarzania
i wykorzystywania przez Policję informacji
oraz sposobu zakładania i prowadzenia
zbiorów tych informacji (23450)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 12 lipca 2011 r. (sygn. SPS-023-23450/11) przekazującego interpelację posła na Sejm RP pani Beaty Kempy w sprawie działań rządu RP w aspekcie niewykonania postanowienia sygnalizacyjnego, sygn. akt S 2/06, do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 grudnia 2005 r. dotyczącego zgodności z Konstytucją RP ustawy o Policji i zarządzenia nr 6 komendanta głównego Policji z dnia 16 maja 2002 r. w sprawie uzyskiwania, przetwarzania i wykorzystywania przez Policję informacji oraz sposobu zakładania i prowadzenia zbiorów tych informacji, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów uprzejmie przedstawiam poniższe informacje.

Na wstępie wskazać należy, że we wskazanej w wystąpieniu sprawie o sygn. akt K 32/04, zakończonej wyrokiem z dnia 12 grudnia 2005 r., Trybunał Konstytucyjny rozpoznawał wniosek rzecznika praw obywatelskich w przedmiocie stwierdzenia niezgodności:

1) art. 19 ust. 4 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (wówczas tekst jednolity: Dz. U. z 2002 r. Nr 7, poz. 58, z późn. zm., obecnie: Dz. U. z 2007 r. Nr 43, poz. 277, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o Policji”, z art. 7 i art. 51 ust. 4 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483, ze zm.), zwanej także „Konstytucją RP”;

2) art. 19 ust. 16 ustawy o Policji w zakresie, w jakim regulując dostęp do materiałów zgromadzonych podczas kontroli operacyjnej, nie przewiduje, po zakończeniu kontroli operacyjnej oraz ustaniu zagrożenia dla realizacji celów postępowania, powiadomienia innej osoby niż podejrzany oraz jego obrońca o tej kontroli, z art. 49 w zw. z art. 31 ust. 3 oraz z art. 45 ust. 1 i art. 77 ust. 2 Konstytucji RP;

3) art. 19 ust. 18 ustawy o Policji z art. 49 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP;

4) art. 20 ust. 2 ustawy o Policji:

a) w zakresie, w jakim nie precyzuje, w jakich sytuacjach można gromadzić informacje o osobach

podejrzanych o popełnienie przestępstwa ściganego z urzędu, niezależnie od faktycznej potrzeby zebrania tych informacji w danym postępowaniu karnym, z art. 51 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP oraz

b) w zakresie, w jakim przewidując możliwość pobierania, przetwarzania i wykorzystywania w celach wykrywczych i identyfikacyjnych danych osobowych o osobach podejrzanych o popełnienie przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego, nieletnich dopuszczających się czynów zabronionych przez ustawę jako przestępstwa ścigane z oskarżenia publicznego, osobach o nieustalonej tożsamości lub usiłujących ukryć swą tożsamość oraz o osobach poszukiwanych, nie określa materialnoprawnych kryteriów odstąpienia od pobierania informacji o osobach, z art. 51 ust. 5 Konstytucji RP;

5) art. 20 ust. 17 ustawy o Policji w zakresie, w jakim nie przewiduje usuwania ze zbiorów policyjnych danych zebranych o osobach podejrzanych o popełnienie przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego, które zostały prawomocnie uniewinnione, względnie, wobec których postępowanie karne zostało prawomocnie bezwarunkowo umorzone, niezwłocznie po uprawomocnieniu się stosownego orzeczenia, z art. 51 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP;

6) zarządzenia nr 6 komendanta głównego Policji z dnia 16 maja 2002 r. w sprawie uzyskiwania, przetwarzania i wykorzystywania przez Policję informacji oraz sposobów zakładania i prowadzenia zbiorów tych informacji (Dz. Urz. KGP z 2002 r., Nr 8, poz. 44 z późn. zm.), zwanego dalej „zarządzeniem nr 6 komendanta głównego Policji”, z art. 51 ust. 5 oraz art. 93 ust. 2 Konstytucji RP.

Rozpoznawszy powyższy wniosek Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 12 grudnia 2005 r. (sygn. akt K 32/04) stwierdził niezgodność:

1) art. 19 ust. 4 ustawy o Policji z art. 51 ust. 4 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP;

2) art. 19 ust. 18 ustawy o Policji z art. 49 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP;

3) art. 20 ust. 2 ustawy o Policji z art. 51 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, wynikającą z faktu, że przepis ten nie precyzuje, w jakich sytuacjach można gromadzić informacje o osobach podejrzanych o popełnienie przestępstwa ściganego z urzędu, i nie określa rodzajów tych informacji w sposób wyczerpujący;

4) zarządzenia nr 6 komendanta głównego Policji z art. 51 ust. 5 oraz art. 93 ust. 2 Konstytucji RP.

Uzasadniając rozstrzygnięcie w zakresie stwierdzenia niezgodności art. 19 ust. 4 ustawy o Policji z art. 51 ust. 4 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, trybunał wskazał, że literalne brzmienie art. 51 ust. 4 Konstytucji RP, zgodnie z którym każdy ma prawo do żądania sprostowania oraz usunięcia informacji nieprawdziwych, niepełnych lub zebranych w sposób sprzeczny z ustawą, „wskazuje, że nacisk położono tu na sposób, w jaki zbierano materiały”.

Tymczasem art. 19 ust. 4 ustawy o Policji przewidywał możliwość zezwolenia przez sąd okręgowy – na pisemny wniosek komendanta wojewódzkiego lub komendanta głównego Policji, złożony po uzyskaniu pisemnej zgody właściwego prokuratora – na odstąpienie od zniszczenia zgromadzonych podczas stosowania kontroli operacyjnej bez wcześniejszego postanowienia sądu materiałów operacyjnych w przypadku nieudzielenia przez sąd w terminie 5 dni od dnia zarządzenia kontroli operacyjnej zgody na prowadzenie takiej kontroli. Art. 19 ust. 4 ustawy o Policji umożliwiał więc sądowi okręgowemu faktyczne sadowanie stwierdzonej wcześniej niezgodności prowadzenia kontroli operacyjnej z wymogami zawartymi w ustawie o Policji poprzez zezwolenie na zachowanie materiałów zgromadzonych podczas kontroli operacyjnej.

Możliwość taka, w ocenie Trybunału Konstytucyjnego, naruszała wynikające z art. 51 ust. 4 Konstytucji RP uprawnienie do żądania przez każdą osobę usunięcia informacji jej dotyczących, które zebrane zostały w sposób sprzeczny z ustawą. O ile bowiem przewidziana w art. 19 ust. 3 ustawy o Policji zgoda sądu na prowadzenie kontroli operacyjnej, udzielana w terminie 5 dni od dnia zarządzenia takiej kontroli, prowadzonej bez wcześniejszego postanowienia sądu, potwierdza zgodność prowadzenia kontroli z ustawą, co oznacza, że informacje zebrane w toku kontroli zebrane są zgodnie z ustawą, o tyle wynikająca z art. 19 ust. 4 ustawy o Policji możliwość odstąpienia od zniszczenia zebranych w toku takiej kontroli operacyjnej materiałów przewidziana była w razie wcześniejszego stwierdzenia przez sąd w postanowieniu odmawiającym zgody na zatwierdzenie kontroli operacyjnej niezgodności prowadzenia kontroli z wymogami zawartymi w ustawie o Policji.

Stwierdzenie zaś takiej niezgodności oznacza, że informacje zebrane w toku kontroli zebrane są niezgodnie z ustawą, przy czym ponieważ w postanowieniu o odstąpieniu od zniszczenia takich materiałów sąd orzekł nie o zgodności z prawem ich zebrania, lecz o możliwości zachowania materiałów operacyjnych z tego względu, że stanowią dowód lub wskazują na zamiar popełnienia przestępstwa, dla wykrycia którego na podstawie przepisów ustawowych może być prowadzona kontrola operacyjna lub czynności operacyjno-rozpoznawcze, materiały te mimo wydania powyższego postanowienia nadal były zebrane niezgodnie z prawem. Art. 19 ust. 4 ustawy o Policji umożliwiał jednak faktyczne pominięcie tej okoliczności poprzez upoważnienie Policji przez sąd do dalszego przechowywania materiałów operacyjnych, co wprost naruszało art. 51 ust. 4 Konstytucji RP, uprawniający każdego do żądania usunięcia dotyczących jego osoby informacji, które zebrane zostały w sposób sprzeczny z ustawą.

Uzasadniając natomiast rozstrzygnięcie w zakresie stwierdzenia niezgodności art. 19 ust. 18 ustawy o Policji z art. 49 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, trybunał wskazał, że „w demokratycznym

państwie prawnym ograniczenia w zakresie wolności i praw – znajdujące uzasadnienie w takich wartościach konstytucyjnych, jak bezpieczeństwo i porządek publiczny – powinny być poddane kontroli sądu”. Tymczasem art. 19 ust. 18 ustawy o Policji stanowił, że uregulowany w przepisach art. 19 ust. 1–11 ustawy o Policji tryb prowadzenia kontroli operacyjnej, zakładający zarządzanie takiej kontroli przez sąd okręgowy na pisemny wniosek komendanta głównego Policji, złożony po uzyskaniu pisemnej zgody prokuratora generalnego bądź na pisemny wniosek komendanta wojewódzkiego policji, złożony po uzyskaniu pisemnej zgody właściwego miejscowo prokuratora okręgowego, nie ma zastosowania, jeśli kontrola taka prowadzona jest za wyrażoną na piśmie zgodą osoby będącej nadawcą lub odbiorcą przekazu informacji. Przepis ten uzasadniał zatem traktowanie zgody odbiorcy/nadawcy przekazu informacyjnego za gwarancję równoważną z kontrolą sądu nad wszczęciem czynności operacyjnych. Tymczasem, jak wskazał trybunał, „gwarancyjny charakter kontroli zewnętrznej (...) leży w niezależności i bezstronności organu sprawującego tę kontrolę”, podczas gdy „zgoda jednej ze stron przekazu pochodzi od osoby zainteresowanej przebiegiem i konkretnym ukierunkowaniem działań operacyjnych”. W konsekwencji, „alternatywne traktowanie zgody sądu i pisemnej zgody jednego z uczestników przekazu informacyjnego należy uznać za brak proporcjonalności obciążający zaskarżony przepis, na tle którego gwarancje proceduralne ukształtowano w niewłaściwy sposób, niezapewniający bezstronnej kontroli”. Tym samym art. 19 ust. 18 ustawy narusza wskazane przepisy Konstytucji RP.

Odnosnie natomiast do art. 20 ust. 2 ustawy o Policji, który uprawniał Policję do pobierania, przetwarzania i wykorzystywania w celach wykrywczych i identyfikacyjnych informacji, w tym danych osobowych o osobach podejrzanych o popełnienie przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego, nieletnich dopuszczających się czynów zabronionych przez ustawę jako przestępstwa ścigane z oskarżenia publicznego, osobach o nieustalonej tożsamości lub usiłujących ukryć swą tożsamość oraz o osobach poszukiwanych, także bez ich wiedzy i zgody, a w szczególności tzw. wrażliwych danych osobowych, odcisków linii papilarnych oraz zdjęć i opisów wizerunku, cech i znaków szczególnych, pseudonimów, informacji o miejscu zamieszkania lub pobytu, wykształceniu, zawodzie, miejscu i stanowisku pracy, dokumentach tożsamości, którymi się posługują, sposobie działania sprawcy, jego środowisku i kontaktach oraz sposobie zachowania się sprawców wobec osób pokrzywdzonych, trybunał wskazał, że wymienione rodzaje informacji poprzedzone są określeniem „w szczególności”, a zatem „Policja może gromadzić także inne informacje niż wymienione w ustawie, gdyż wyliczenie ustawowe ma charakter przykładowy. Tak więc zaskarżony przepis nie ma charakteru dostatecznie zamkniętego i brak mu cechy niezbędnej konkretno-

ści”. Ponadto art. 20 ust. 2 ustawy o Policji nie precyzował przesłanek ewentualnego zaniechania gromadzenia informacji. Tym samym przepis ten nie dawał gwarancji realizacji wynikającego z art. 51 ust. 2 Konstytucji RP zakazu pozyskiwania, gromadzenia i udostępniania przez władze publiczne innych informacji o obywatelach niż niezbędne w demokratycznym państwie prawnym. Brak zamkniętego katalogu informacji, jakie można pozyskiwać, oraz przesłanek zaniechania ich gromadzenia umożliwiał bowiem organom Policji arbitralne decydowanie o tym, kiedy i jakie informacje mogą być gromadzone. W konsekwencji trybunał uznał, że przepis art. 20 ust. 2 ustawy o Policji jest niezgodny z art. 51 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP.

Trybunał Konstytucyjny stwierdził także niezgodność przepisów zarządzenia nr 6 komendanta głównego Policji z dnia 16 maja 2002 r. w sprawie uzyskiwania, przetwarzania i wykorzystywania przez Policję informacji oraz sposobów zakładania i prowadzenia zbiorów tych informacji z art. 51 ust. 5 oraz art. 93 ust. 2 Konstytucji RP, wskazując, że zgodnie z art. 51 ust. 5 Konstytucji RP zasady i tryb gromadzenia oraz udostępniania informacji powinny być przedmiotem regulacji w powszechnie obowiązującym akcie prawnym o randze ustawy.

Tymczasem zarządzenie nr 6 komendanta głównego Policji, będące aktem o charakterze wewnętrznym, obowiązującym wyłącznie jednostki organizacyjnej podległej komendantowi głównemu Policji, zawierało „przepisy kształtujące sytuację prawną obywateli, między innymi określające samodzielnie sytuację, gdy Policja pobiera od określonych kategorii obywateli np. odciski linii papilarnych oraz sytuację gdy Policja może od określonych czynności (ingerujących w konstytucyjne prawa obywateli) odstąpić”. Naruszało ono zatem regulację art. 51 ust. 5 Konstytucji RP, jak również art. 93 ust. 2 Konstytucji RP, zgodnie z którym zarządzenia jako akty o charakterze wewnętrznym nie mogą stanowić podstawy decyzji wobec obywateli, osób prawnych oraz innych podmiotów.

Przedmiotowym wyrokiem Trybunał Konstytucyjny stwierdził natomiast zgodność:

1) art. 20 ust. 17 ustawy o Policji z art. 51 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP oraz

2) art. 19 ust. 16 ustawy o Policji w zakresie, w jakim przewiduje po zakończeniu kontroli operacyjnej powiadomienie o tej kontroli podejrzanego oraz jego obrońcy, z art. 45 ust. 1, art. 49 w związku z art. 31 ust. 3 i art. 77 ust. 2 Konstytucji RP.

Stwierdzając zgodność art. 19 ust. 16 ustawy o Policji ze wskazanymi przepisami Konstytucji RP, trybunał uznał, wbrew stanowisku zawartym we wniosku rzecznika praw obywatelskich, że przepis powyższy, zgodnie z którym materiały zgromadzone podczas trwania kontroli operacyjnej nie są udostępniane osobie, wobec której kontrola taka była stosowana (chyba że kontrola taka dotyczyła osoby mającej status podejrzanego, gdyż przepis ten nie narusza

wynikającego z art. 321 Kodeksu postępowania karnego uprawnienia podejrzanego i jego obrońcy do końcowego zaznajomienia się z materiałami zgromadzonymi w śledztwie przed jego zamknięciem), wyklucza jedynie „możliwość informowania zainteresowanego o kontroli operacyjnej” w czasie jej trwania». Z przepisu tego nie wynika natomiast zakaz „udzielania takiej informacji w sytuacji, gdy czynności operacyjne nie są już prowadzone, a aktu oskarżenia nie wniesiono”. W konsekwencji trybunał uznał, że przepis ten nie narusza przepisów art. 45 ust. 1, art. 49 w związku z art. 31 ust. 3 i art. 77 ust. 2 Konstytucji RP.

Zarazem jednak Trybunał Konstytucyjny uznał za zasadne zasygnalizowanie ustawodawcy „potrzeby zagwarantowania praw obywatelskich osób poddanych kontroli operacyjnej, którym po zakończeniu tej kontroli nie przedstawiono zarzutów i które z faktycznych przyczyn nie mają dostępu do zgromadzonych materiałów” poprzez wprowadzenie obowiązku informowania takich osób po zakończeniu działań operacyjnych o fakcie ich prowadzenia.

W następstwie powyższego wyroku Trybunał Konstytucyjny wydał w dniu 25 stycznia 2006 r. postanowienie sygnalizacyjne (sygn. akt S 2/06), w którym zasygnalizował Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej potrzebę podjęcia inicjatywy ustawodawczej „w przedmiocie zagwarantowania w ustawie o Policji konstytucyjnych praw osób poddanych kontroli operacyjnej”. W uzasadnieniu powyższego postanowienia Trybunał Konstytucyjny, odwołując się do wyroku z dnia 12 grudnia 2005 r. (sygn. akt K 32/04), wskazał, że przepis art. 19 ust. 16 ustawy o Policji nie wyklucza wprawdzie „możliwości informowania osoby poddanej kontroli operacyjnej o przeprowadzeniu tej kontroli”, nie przewiduje jednak istnienia pozytywnego obowiązku informowania przez Policję z jej własnej inicjatywy osoby poddanej działaniom operacyjnym o prowadzeniu kontroli operacyjnej. Tymczasem, zdaniem Trybunału Konstytucyjnego, istnienie takiego obowiązku Policji byłoby wskazane. Uzasadniając ten pogląd, trybunał powołał się na przykład niemieckiego ustawodawstwa antyterrorystycznego z 1968 r., które zawiera taki obowiązek, przy czym obowiązek ten został wprowadzony, pomimo że ustawodawstwo to, będąc już wcześniej przedmiotem rozstrzygnięcia Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w wyroku z dnia 6 września 1978 r. w sprawie *Klass i inni przeciwko Niemcom* (5029/71), zostało uznane za zgodne z Konwencją o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzoną w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r. (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284, z późn. zm.).

W tym miejscu wskazać należy, że stwierdzając niekonstytucyjność regulacji art. 19 ust. 4 i 18 oraz art. 20 ust. 2 ustawy o Policji, a także zarządzenia nr 6 komendanta głównego Policji Trybunał Konstytucyjny w pkt II wyroku z dnia 12 grudnia 2005 r. (sygn. akt K 32/04) wskazał, że przepisy te tracą moc obowiązującą z upływem 12 miesięcy od daty ogłoszenia.

szenia wyroku w Dzienniku Ustaw, stwierdzając, że okres odroczenia „powinien być przez ustawodawcę wykorzystany do nadania niekonstytucyjnym regulacjom nowego kształtu prawnego, w zgodzie z treścią niniejszego rozstrzygnięcia”.

W następstwie powyższego rozstrzygnięcia Trybunału Konstytucyjnego przygotowany został rządowy projekt ustawy o zmianie ustawy o Policji oraz niektórych innych ustaw, zwany dalej „projektem ustawy”, który skierowany został do prac w Sejmie w dniu 28 kwietnia 2006 r. (druk sejmowy nr 557, Sejm V kadencji). W wyniku prac parlamentarnych nad powyższym projektem uchwalona została ustawa z dnia 21 lipca 2006 r. o zmianie ustawy o Policji oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 158, poz. 1122, z późn. zm.), zwana dalej „ustawą nowelizującą”. Ustawa ta weszła w życie w dniu 20 września 2006 r., a zatem przed wejściem w życie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 grudnia 2005 r., sygn. akt K 32/04, w części dotyczącej przepisów uznanych za niezgodne z konstytucją (wyrok ogłoszony został bowiem w dniu 21 grudnia 2005 r., a wszedł w życie we wskazanym zakresie w dniu 22 grudnia 2006 r.).

Na mocy art. 1 pkt 10b ustawy nowelizującej uchylono uznane za sprzeczne z Konstytucją RP przepisy art. 19 ust. 4 i 18 ustawy o Policji. W uzasadnieniu projektu ustawy nowelizującej wprost wskazano, że „zmiany ujęte w lit. b i c stanowią wykonanie wyroku Trybunału Konstytucyjnego (sygn. akt K 32/04), który uznał uchylane ustępy za niezgodne z konstytucją”. Przepisów tych nie zastąpiono przy tym innymi regulacjami, gdyż Trybunał Konstytucyjny za niezgodny z przepisami konstytucji uznał nie tyle sposób, lecz sam przedmiot zawartych w tym przepisach regulacji, tj. wynikającą z art. 19 ust. 4 ustawy o Policji możliwość zezwolenia przez sąd okręgowy na odstępnie od zniszczenia zgromadzonych podczas stosowania kontroli operacyjnej bez uprzedniego postanowienia sądu materiałów operacyjnych w przypadku nieudzielenia przez sąd w terminie 5 dni od dnia zarządzenia kontroli operacyjnej zgody na jej prowadzenie w wyniku uznania takiej kontroli za prowadzoną w sposób niezgodny z ustawą o Policji, która to możliwość, zdaniem trybunału, wprost naruszała prawo jednostki do żądania usunięcia dotyczących jej informacji, jakie zebrane zostały w sposób sprzeczny z ustawą, jak również wynikające z art. 19 ust. 18 ustawy o Policji rozwiązanie, przewidujące niestosowanie trybu prowadzenia kontroli operacyjnej, zakładającego zarządzanie takiej kontroli przez sąd, w przypadku gdy kontrola taka prowadzona jest za wyrażoną na piśmie zgodą osoby będącej nadawcą lub odbiorcą przekazu informacji.

Na podstawie zaś art. 1 pkt 11 ustawy nowelizującej uchylony został uznany za niezgodny z konstytucją art. 20 ust. 2 ustawy o Policji. Jednocześnie jednak regulowane w tym przepisie zagadnienie gromadzenia przez Policję informacji, w tym danych osobowych, zostało uregulowane w nowo wprowadzo-

nych przepisach art. 20 ust. 2a–2c. Przepis art. 20 ust. 2a ustawy o Policji uprawnia Policję, podobnie, jak wcześniej art. 20 ust. 2 ustawy o Policji, do pobierania, uzyskiwania, gromadzenia, przetwarzania i wykorzystywania w celu realizacji zadań ustawowych informacji, w tym danych osobowych, o osobach podejrzanych o popełnienie przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego, nieletnich dopuszczających się czynów zabronionych przez ustawę jako przestępstwa ścigane z oskarżenia publicznego, osobach o nieustalonej tożsamości lub usiłujących ukryć swoją tożsamość oraz o osobach poszukiwanych, także bez ich wiedzy i zgody.

Jednakże uwzględniając uwagi zawarte w uzasadnieniu wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 grudnia 2005 r. (sygn. akt K 32/04), że przepis art. 20 ust. 2 ustawy o Policji nie miał charakteru dostatecznie zamkniętego i brak mu było cechy niezbędnej konkretności, w art. 20 ust. 2b ustawy o Policji przewidziano zamknięty katalog informacji, jakie Policja ma prawo gromadzić.

Ponadto w art. 20 ust. 2c ustawy o Policji zawarto przesłankę zaniechania gromadzenia informacji, której brak naruszał, zdaniem Trybunału Konstytucyjnego, wynikający z art. 51 ust. 2 Konstytucji RP zakaz pozyskiwania, gromadzenia i udostępniania innych informacji o obywatelach niż niezbędne w demokratycznym państwie prawnym, przewidując, że informacji wskazanych w art. 20 ust. 2a ustawy o Policji nie pobiera się w przypadku, gdy nie mają one przydatności wykrywczej, dowodowej lub identyfikacyjnej w prowadzonym postępowaniu.

Przyjąć zatem należy, że ustawodawca zrealizował obowiązek dostosowania przepisów ustawy o Policji do treści rozstrzygnięcia zawartego w przedmiotowym wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 grudnia 2005 r. (sygn. akt K 32/04).

Odnosząc się natomiast do sformułowanej w treści uzasadnienia wyroku z dnia 12 grudnia 2005 r. oraz w postanowieniu sygnalizacyjnym z dnia 25 stycznia 2006 r. (sygn. akt S 2/06) propozycji wprowadzenia do przepisów ustawy o Policji dotyczących kontroli operacyjnej obowiązku informowania przez Policję z jej własnej inicjatywy, tj. z urzędu, osób poddanych kontroli operacyjnej o prowadzeniu wobec nich takiej kontroli w sytuacji, gdy osobom takim nie przedstawiono zarzutów, a nie mają one z faktycznych przyczyn dostępu do zgromadzonych materiałów, wskazać należy, że rozwiązanie powyższe nie może być traktowane jako wiążące Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, a także Radę Ministrów, jako jeden z podmiotów, którym przysługuje inicjatywa ustawodawcza.

Trybunał Konstytucyjny uznał bowiem przepis art. 19 ust. 16 ustawy o Policji za zgodny z art. 45 ust. 1, art. 49 w związku z art. 31 ust. 3 i art. 77 ust. 2 Konstytucji RP, wskazując, że przepis ten nie wyłącza możliwości udzielania osobom poddanych kontroli operacyjnej informacji o prowadzeniu wobec nich takiej kontroli w sytuacji, gdy czynności operacyjne nie są już prowadzone, a danej osobie nie przedsta-

wiono zarzutów. Tym samym trybunał nie stwierdził istnienia wymogu wprowadzenia obowiązku udzielania takiej informacji przez Policję z urzędu.

Zrozstrzygnięcia zawartego w wyroku z dnia 12 grudnia 2005 r. wynika zatem, że wprowadzenie obowiązku udzielania przez Policję z urzędu osobom poddanym kontroli operacyjnej informacji o prowadzeniu wobec nich takiej kontroli w przypadku, gdy osobom takim nie przedstawiono zarzutów, leży w zakresie swobody ustawodawcy.

Zawartą w treści uzasadnienia wyroku z dnia 12 grudnia 2005 r. oraz w postanowieniu sygnalizacyjnym z dnia 25 stycznia 2006 r. (sygn. akt S 2/06) propozycję wprowadzenia takiego obowiązku należy zatem traktować jako postulat *de lege ferenda*, nie zaś jako bezwzględny wymóg wprowadzenia takiego rozwiązania.

Uprzejmie informuję, że Komenda Główna Policji, po przeprowadzeniu analizy w tym zakresie, przychyliła się do stwierdzenia Trybunału Konstytucyjnego, że właściwe jest rozważenie możliwości ustawowego uregulowania kwestii wypełnienia przez Policję pozytywnego obowiązku informacyjnego w stosunku do osoby, która była poddana kontroli operacyjnej.

Należy jednak wyraźnie podkreślić, że sposób wykonania tego obowiązku nie może nieść za sobą negatywnych skutków dla dalszych działań operacyjnych Policji, tj. nie może powodować przedwczesnego ujawnienia faktu zainteresowania operacyjnego Policji określonym środowiskiem lub tematyką. Sytuacja taka prowadziłaby do utrudnienia lub nawet uniemożliwienia dalszych działań Policji, powodując tym samym wzrost zagrożenia bezpieczeństwa. Uznanie, że sam fakt zakończenia prowadzenia kontroli operacyjnej z wynikiem negatywnym jest jednocześnie końcem postępowania prowadzonego wobec danej osoby, jest błędne. Za taki moment należałoby uznać moment zakończenia wszelkich działań operacyjno-rozpoznawczych, które leżały u podstawy wniosku o wszczęcie przedmiotowej kontroli operacyjnej.

Ujawnienie informacji o stosowaniu wobec obywatela kontroli operacyjnej nie może też prowadzić do odtajnienia informacji na temat metod i form pracy operacyjnej, które były stosowane. Zgodnie bowiem z art. 20b ustawy o Policji: udzielenie informacji o szczegółowych formach, zasadach i organizacji czynności operacyjno-rozpoznawczych, a także o prowadzonych czynnościach oraz o stosowanych środkach i metodach ich realizacji może nastąpić wyłącznie w przypadku, gdy istnieje uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego w związku z wykonywaniem tych czynności.

Wobec powyższego, należy uznać, że przekazywana obywatelowi informacja nie może wskazywać na formę stosowanej kontroli operacyjnej, gdyż byłoby to w sposób bezpośredni lub pośredni ujawnieniem

szczełowych form i organizacji czynności operacyjno-rozpoznawczych.

Dyskusyjna wydaje się również możliwość informowania obywatela o wynikach przeprowadzonej kontroli operacyjnej. Dyspozycja ta byłaby niemożliwa do realizacji ze względu na fakt, iż zgodnie z art. 19 ust. 17 ustawy o Policji, materiały zebrane w toku prowadzenia kontroli operacyjnej niezawierające dowodów pozwalających na wszczęcie postępowania karnego lub niemające znaczenia dla toczącego się postępowania karnego podlegają niezwłocznemu komisijnemu zniszczeniu. W związku z tym jedyną informacją o wyniku przeprowadzonej kontroli może być stwierdzenie, że nie potwierdziła ona podejrzeń organu Policji w zakresie, w jakim była stosowana.

Jednocześnie informuję, że powyższa problematyka stanowiła przedmiot regulacji senackiego projektu nowelizacji ustawy o Policji (druk nr 730 z dnia 3 grudnia 2009 r.). W ramach prac nad tym projektem Senat RP pismem z dnia 27 stycznia 2010 r. zwnioskował do komendanta głównego Policji o przygotowanie własnej wersji tego przepisu.

W ramach przeprowadzonych w KGP konsultacji przygotowano projekt o następującej treści: „Art. 19 ust. 16a. Organ Policji, który wnioskował o zarządzenie kontroli operacyjnej lub ją zarządził w trybie, o którym mowa w ust. 3, w przypadku nieuzyskania dowodów pozwalających na wszczęcie postępowania karnego lub mających istotne znaczenie dla toczącego się postępowania karnego, po zakończeniu sprawy operacyjno-rozpoznawczej i po ustaniu zainteresowania operacyjnego daną osobą, informuje osobę, wobec której kontrola była zarządzona, o terminie jej przeprowadzania oraz o fakcie dokonania komisijnego zniszczenia zgodnie z art. 17 wszystkich materiałów zgromadzonych w trakcie jej stosowania. W przypadku, kiedy doręczenie informacji jest niemożliwe, obowiązek uważa się za spełniony po wykonaniu notatki opisującej przyczynę, dla których przekazanie informacji było niemożliwe”.

Jednakże pragnę poinformować, że prace nad przedmiotowym projektem zostały zakończone z uwagi na jego wycofanie z prac legislacyjnych przez Komisję Ustawodawczą Senatu RP.

Niezależnie od powyższego, pragnę uprzejmie poinformować, iż ustawa z dnia 4 lutego 2011 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 53, poz. 273) wprowadziła zmiany w przepisach dotyczących kontroli operacyjnej. Na mocy tego aktu wprowadzono zmiany również w ustawie o Policji, ustawie o Straży Granicznej, ustawie o kontroli skarbowej, ustawie o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych, ustawie o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu, ustawie o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym i w ustawie o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego.

Efektom przedmiotowej nowelizacji jest przede wszystkim wzmocnienie merytorycznej i efektywnej

kontroli sądu nad czynnościami operacyjnymi organów ścigania. Znowelizowane przepisy przewidują, iż wnioskodawca jest zobowiązany przedstawić właściwemu prokuratorowi i sądowi materiały potwierdzające uzasadnienie stosowania kontroli operacyjnej, a zgoda jest wydawana po zapoznaniu się prokuratora i sądu z tymi materiałami, a nie na podstawie samego wniosku.

Znowelizowany Kodeks postępowania karnego zakazuje wykorzystywania dowodów uzyskanych w wyniku kontroli operacyjnej w innych postępowaniach niż postępowanie karne w sprawie o przestępstwo, w stosunku do którego możliwe jest zarządzenie takiej kontroli. Ponadto wzmocniono nadzór prokuratora nad realizacją obowiązku niszczenia materiałów z kontroli operacyjnej, jeżeli zarządzone czynności nie doprowadziły do zebrania dowodów popełnienia przestępstwa. Określono również procedurę wyrażania przez sąd zgody na zachowanie materiałów z kontroli operacyjnej, które są istotne dla bezpieczeństwa państwa. Ustawa zobowiązała prokuratora generalnego do corocznego przedstawiania Sejmowi i Senatowi informacji o łącznej liczbie osób, wobec których został skierowany wniosek o zarządzenie kontroli operacyjnej, ze wskazaniem liczby osób, co do których:

- 1) sąd zarządził kontrolę i utrwalanie rozmów lub kontrolę operacyjną,
- 2) sąd odmówił zarządzenia kontroli i utrwalania rozmów lub kontroli operacyjnej,
- 3) wniosek o kontrolę operacyjną nie uzyskał zgody prokuratora, z wyszczególnieniem liczby osób w wymienionych kategoriach, co do których o kontrolę operacyjną wnioskował organ Policji.

Ponadto znowelizowana ustawa nałożyła na ministra spraw wewnętrznych i administracji obowiązek przedstawiania corocznie Sejmowi i Senatowi informacji o działalności operacyjno-rozpoznawczej, w tym informacji i danych dotyczących umów ubezpieczenia, a w szczególności z przetwarzanych przez zakłady ubezpieczeń danych podmiotów, w tym osób, które zawarły umowę ubezpieczenia, a także przetwarzanych przez banki informacji stanowiących tajemnicę bankową. Informacja taka powinna być przedstawiana do dnia 30 czerwca roku następnego po roku nią objętym.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Krzysztofa Tchórzewskiego**

**w sprawie naliczania podatku akcyzowego za
sprowadzone do Polski samochody ciężarowe
oraz naliczania opłaty produktywnej (23451)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo, nr SPS-023-23451/11, z dnia 12 lipca 2011 r. przesyłające interpelację posła Krzysztofa Tchórzewskiego w sprawie naliczania podatku akcyzowego za sprowadzone do Polski samochody ciężarowe oraz naliczania opłaty produktywnej, uprzejmie informuję, że w przypadku rejestracji pojazdu zastosowanie mają przepisy ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.) oraz wydane do niej akty wykonawcze. Stosownie do art. 72 ust. 1 pkt 6a ww. ustawy do wniosku o rejestrację pojazdu wnioskujący dołącza dokument potwierdzający zapłatę akcyzy na terytorium kraju albo dokument potwierdzający brak obowiązku zapłaty akcyzy na terytorium kraju, albo zaświadczenie stwierdzające zwolnienie od akcyzy, w rozumieniu przepisów o podatku akcyzowym, jeżeli samochód osobowy lub pojazd rodzaju „samochodowy inny”, podrodzaju „czterokołowiec” (kategoria homologacyjna L7e) lub podrodzaju „czterokołowiec lekki” (kategoria homologacyjna L6e) został sprowadzony z terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej i jest rejestrowany po raz pierwszy.

Wyjaśniam, że ww. ustawa Prawo o ruchu drogowym definiuje samochód osobowy jako pojazd samochodowy przeznaczony konstrukcyjnie do przewozu nie więcej niż 9 osób, łącznie z kierowcą, oraz ich bagażu. Ponadto rozporządzenie ministra infrastruktury z dnia 27 września 2003 r. w sprawie szczegółowych czynności organów w sprawach związanych z dopuszczeniem pojazdu do ruchu oraz wzorów dokumentów w tych sprawach określa w załączniku nr 4 „klasyfikację pojazdów” zawierającą rodzaje, podrodzaje i przeznaczenia pojazdów. Klasyfikacja ta przypisuje m.in. do konkretnych rodzajów pojazdów oznaczenia zharmonizowanych w ramach Unii Europejskiej kategorii homologacyjnych. Rejestrując pojazd, organ rejestrujący zawsze zobowiązany jest określić jego rodzaj stosownie do przepisów ww. ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz wskazanej powyżej klasyfikacji pojazdów – również w przypadku, do którego odnosi się ww. art. 72 ust. 1 pkt 6a ustawy Prawo o ruchu drogowym.

W procesie rejestracji nie ma zastosowania definicja samochodu osobowego określona w przepisach ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2009 r. Nr 3, poz. 11, z późn. zm.), która odwołuje się do klasyfikacji w układzie odpo-

wiadającym Nomenklaturze Scalonej (CN) zgodnej z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej. W mojej ocenie jej zastosowanie dotyczy jedynie celów podatkowych. Należy przy tym zauważyć, że bezpośrednio obowiązki w zakresie zapłaty podatku akcyzowego wynikają dla obywateli z regulacji przepisów o tym podatku, a nie z regulacji ustawy Prawo o ruchu drogowym. Ustawa ta również nie uprawnia organów rejestrujących do żądania zapłaty podatku akcyzowego, a jedynie do wezwania do przedłożenia dokumentu potwierdzającego zapłatę, brak obowiązku zapłaty lub zwolnienie z obowiązku zapłaty podatku akcyzowego, w stosunku do pojazdów określonych w art. 72 ust. 1 pkt 6a tej ustawy – w ramach rozpatrywania wniosku o rejestrację.

Uprzejmie informuję, że stosownych wyjaśnień w zakresie przepisów o podatku akcyzowym udzieli właściwy w tym zakresie minister finansów, odpowiadając na skierowaną również do niego interpelację pana posła Tchórzewskiego. Jednocześnie chciałbym zauważyć, że wspomniana w tej interpelacji opłata produktowa wynika z przepisów z zakresu gospodarowania odpadami, dlatego przekazałem tę interpelację do ministra środowiska z prośbą o udzielenie Panu Marszałkowi wyjaśnień w tej materii.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Krzysztofa Tchórzewskiego**

**w sprawie naliczania podatku akcyzowego
za sprowadzone do Polski samochody
ciężarowe oraz naliczania opłaty produktywnej
(23451)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem nr SPS-023-23451/11 z dnia 12 lipca br., przy którym została przekazana interpelacja Pana Posła Krzysztofa Tchórzewskiego w sprawie naliczania podatku akcyzowego za sprowadzone do Polski samochody ciężarowe oraz naliczania opłaty produktywnej, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Na potrzeby rejestracji pojazdu zastosowanie mają przepisy ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, które określają definicję samochodu osobowego (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz.

908, z późn. zm.), natomiast dla celów poboru podatku akcyzowego definicja samochodu osobowego została zawarta w dziale V ustawy o podatku akcyzowym z dnia 6 grudnia 2008 r. (Dz. U. z 2008 r., Nr 3 poz. 11, z późn. zm.). Zgodnie z art. 100 ust. 4 ww. ustawy samochody osobowe są to pojazdy samochodowe i pozostałe pojazdy mechaniczne objęte pozycją CN 8703, przeznaczone zasadniczo do przewozu osób, inne niż objęte pozycją 8702, włącznie z samochodami osobowo-towarowymi (kombi) oraz samochodami wysięgowymi, z wyłączeniem pojazdów samochodowych i pozostałych pojazdów, które nie wymagają rejestracji zgodnie z przepisami o ruchu drogowym.

W notach wyjaśniających przyjętych zgodnie z procedurą określoną w art. 10 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 pozycja 8703 obejmuje m.in. pojazdy wielofunkcyjne typu pick-up, które mogą przewozić zarówno osoby, jak i towary. Jednakże takie pojazdy mają być klasyfikowane do pozycji 8704, jeżeli maksymalna wewnętrzna długość podłogi powierzchni do transportu towarów jest większa niż 50% długości rozstawu osi pojazdu lub jeżeli posiadają one więcej niż dwie osie.

Wskazać należy ponadto, iż w celu uniknięcia zapłaty podatku akcyzowego istnieją przypadki przerabiania samochodów luksusowych, takich jak Mercedes ML, Porsche Cayenne, Toyota Landcruiser, BMW X5 (wyposażonych w 5 siedzeń i pełniących funkcje samochodów osobowych) na samochody ciężarowe. Taki samochód, celem uniknięcia opodatkowania podatkiem akcyzowym, jest przerabiany z samochodu osobowego na ciężarowy, który następnie po zarejestrowaniu znów staje się samochodem osobowym. Tego typu przypadki, które powodują straty budżetowe, są na bieżąco monitorowane i kontrolowane. Straty poniesione przez Skarb Państwa w wyniku unikania zapłaty akcyzy, ze względu na niemożliwość do dokładnego określenia zakres zjawiska, są trudne do oszacowania. Jednakże z danych Ministerstwa Finansów wynika, że w okresie od 1 stycznia 2009 r. do 30 września 2010 r. w przedmiotowej sprawie zostało zakończonych 1056 postępowań podatkowych, które zasiliły budżet kwotą 2 107 604 zł. Dodać należy jednocześnie, iż do opodatkowania samochodów osobowych od momentu uchwalenia ustawy z dnia 8 stycznia 1993 r. o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym (Dz. U. nr 11, poz. 50, z późn. zm.) stosuje się kody Nomenklatury Scalonej. Działania kontrolne dokonywane przez organy celne mają na celu sprawdzenie, czy obowiązek zapłaty akcyzy na podstawie istniejących przepisów, został dochowany.

Ponadto wskazać należy, iż kwestie dotyczące badań technicznych nie odnoszą się do podatku akcyzowego, gdyż jest to regulowane przez ustawę Prawo o ruchu drogowym. Pomimo iż dany samochód może być uznany w świetle ustawy Prawo o ruchu drogowym za ciężarowy, to zgodnie z przepisami ustawy o podatku akcyzowym samochód taki jest często

kwalifikowany do kodu CN 8703 (samochód osobowy), czyli objęty podatkiem akcyzowym.

Odnosząc się natomiast do różnej interpretacji przepisów dotyczących opłat celnych, stwierdzić należy, iż Ministerstwu Finansów nie są znane przypadki, w których organy celne interpretowałyby przepisy o podatku akcyzowym w zakresie samochodów osobowych w sposób odmienny.

Odnosząc się z kolei do kwestii wspólnej definicji samochodu osobowego, która byłaby tożsama zarówno w rozumieniu ustawy o podatku akcyzowym, jak i ustawy Prawo o ruchu drogowym, wskazać należy, iż przedstawiciele Ministerstwa Finansów i Ministerstwa Infrastruktury prowadzili w toku roboczych spotkań prace mające na celu ujednoczenie przedmiotowej definicji. Analizowano zmiany polegające na dostosowaniu klasyfikacji poszczególnych rodzajów pojazdów objętych kodem CN 8703 do klasyfikacji pojazdów wynikającej z nomenklatury określonej w przepisach o ruchu drogowym (analizowano sposoby przyporządkowania pojazdów do danej grupy homologacyjnej). Rozważano także możliwość przedłożenia odpowiedniego dokumentu potwierdzającego zapłatę podatku akcyzowego na terytorium kraju albo brak obowiązku zapłaty bądź zaświadczenie stwierdzające zwolnienie od akcyzy przy rejestracji wszystkich samochodów nieprzekraczających 3,5 tony. Z uwagi jednak na duże obciążenia przede wszystkim dla podmiotów, a także dla organów podatkowych prace zostały zaniechane.

W kontekście informacji, iż urzędy skarbowe żądają zapłaty zaległego podatku akcyzowego, wskazać należy, iż to nie urzędy skarbowe zajmują się kwestiami dotyczącymi podatku akcyzowego, lecz zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy o podatku akcyzowym z dnia 6 grudnia 2008 r. organami podatkowymi właściwymi w zakresie akcyzy są naczelnik urzędu celnego i dyrektor izby celnej.

Odnosząc się natomiast do kwestii odliczenia podatku od towarów i usług, wskazać należy, iż sprowadzanie pojazdów samochodowych przez podatnika, o którym mowa w art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.), na potrzeby prowadzonej działalności gospodarczej, nabytych od podatnika z kraju będącego członkiem Unii Europejskiej, traktowane jest co do zasady zgodnie z przepisami ustawy o podatku od towarów i usług jako wewnątrzwspólnotowe nabycie towarów. W przypadku tego typu transakcji podatnik jest zobowiązany do rozliczenia podatku w deklaracji podatkowej składanej we właściwym urzędzie skarbowym. Obowiązek rozliczenia podatku od towarów i usług w przypadku przywozu pojazdów samochodowych z innego państwa członkowskiego dotyczy również nabywców będących osobami fizycznymi, ale tylko jeżeli sprowadzane pojazdy są nowymi środkami transportu w rozumieniu ustawy o podatku od towarów i usług.

Kwestię odliczenia podatku od towarów i usług od tych towarów regulują w sposób ściśle określony od-

powiednie przepisy ustawy o podatku od towarów i usług. Należy jednak zaznaczyć, że możliwość odliczenia podatku dotyczy jedynie nabywców zarejestrowanych jako podatnicy VAT czynni (osoby fizyczne niebędące podatnikami nie dokonują odliczenia podatku).

Odnosząc się do informacji podanej przez pana posła, że „według UC nabywcy powinni obecnie zapłacić zaległy podatek VAT (...) z odsetkami”, należy zaznaczyć, że urzędy celne nie pobierają podatku od towarów i usług od tego typu transakcji. Prawdopodobnie rozliczenia tego rodzaju transakcji badają urzędy skarbowe.

Do Ministerstwa Finansów nie wpłynęły sygnały z urzędów skarbowych, aby dochodziło do sporów z podatnikami w zakresie podatku od towarów i usług w kwestii sygnalizowanej przez pana posła w interpelacji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Kapica

Warszawa, dnia 1 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Marka Opióły**

**w sprawie uzasadnienia nominowania szefa
Służby Kontrwywiadu Wojskowego
na stopień generała brygady (23452)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając z upoważnienia prezesa Rady Ministrów na interpelację pana posła Marka Opióły w sprawie uzasadnienia nominowania szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego na stopień generała brygady (SPS-023-23452/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Problematykę mianowania na stopnie służbowe funkcjonariuszy Służby Kontrwywiadu Wojskowego reguluje rozdział 2 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o służbie funkcjonariuszy Służby Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służby Wywiadu Wojskowego (Dz. U. Nr 104, poz. 710, ze zm.). W myśl art. 26 ust. 4 tej ustawy na pierwszy stopień w korpusie oficerów i na stopień generała brygady mianuje prezydent Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek ministra obrony narodowej. Natomiast zgodnie z art. 31 ust. 1 ustawy mianowanie na kolejny, wyższy stopień służbowy następuje stosownie do zajmowanego stanowiska służbowego, posiadanych kwalifikacji zawodowych i posiadania pozytywnej opinii służbowej.

Pragnę przywołać uwagę, że do czasu mianowania szef Służby Kontrwywiadu Wojskowego zajmował stanowisko służbowe oznaczone wyższym stopniem etatowym niż stopień służbowy, który posiadał. Mianowanie go na stopień służbowy odpowiadający stopniowi etatowemu zajmowanego stanowiska służbowego było realizacją zasady tożsamości posiadanego stopnia służbowego ze stopniem etatowym zajmowanego stanowiska służbowego.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uznaje Pan Marszałek za wystarczające.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 9 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Andrzeja Adamczyka**

**w sprawie intensyfikacji działań
na rzecz finansowania inwestycji budowy
drogi ekspresowej S7 na odcinku
węzeł Rybitwy – węzeł Igołomska, stanowiącym
fragment wschodniej obwodnicy Krakowa
(23453)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Andrzeja Adamczyka przekazaną przy piśmie z dnia 13 lipca 2011 r. (sygn. SPS-0023-23453/11) w sprawie finansowania budowy drogi ekspresowej S7 na odcinku węzeł Rybitwy – węzeł Igołomska (wschodnia obwodnica Krakowa), przedstawiam następujące informacje.

Inwestycja pn. „Budowa autostrady A4 Wielicka – Szarów wraz z drogą S7 Bieżanów – Christo Botewa – Igołomska odc. Kraków (węzeł Igołomska) – Kraków węzeł Christo Botewa (Rybitwy)” została ujęta w załączniku nr 1a „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” zawierającym inwestycje priorytetowe, których realizacja może zostać rozpoczęta do roku 2013 pod warunkiem ostatecznego rozliczenia zadań realizowanych w ramach załącznika nr 1 lub zapewnienia dodatkowych środków finansowych ponad limit ustalony przez Radę Ministrów.

Zakres rzeczowy zawarty w programie musiał zostać dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa, w związku z powyższym, w przypadku przyznania dodatkowych limitów powyżej kwoty 82,8 mld zł lub kwot wygospodarowanych w ramach

korekt przetargowych, odpowiedniej zmianie ulegnie też zakres programu.

Mając powyższe na uwadze, uprzejmie informuję, iż resort infrastruktury rozpocznie rozliczanie inwestycji ujętych w załączniku nr 1 w połowie IV kwartału br., w związku z tym pod koniec roku będzie można określić termin rozpoczęcia realizacji przedmiotowej inwestycji.

Jednocześnie należy wskazać, że resort infrastruktury dostrzega konieczność odpowiedniego przygotowania zadań do realizacji jako czynnika niezbędnego dla zachowania ciągłości realizacji inwestycji drogowych. W związku z powyższym proces przygotowania zadań do realizacji ujętych w załączniku 1a jest tak przeprowadzany, aby w sytuacji pojawienia się dodatkowych środków płynnie przejść w fazę realizacji.

Dodatkowo informuję, iż realizacja inwestycji polegającej na budowie wschodniej obwodnicy Krakowa jest jednym z priorytetów resortu infrastruktury do następnej perspektywy finansowej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Andrzeja Adamczyka**

**w sprawie wyłączenia z rządowego projektu
ustawy o zmianie ustawy o organizowaniu
i prowadzeniu działalności kulturalnej
oraz niektórych innych ustaw zapisów
dotyczących bibliotek publicznych (23454)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana Andrzeja Adamczyka, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej (sygn.: SPS-023-23454/11), dotyczącą wyłączenia z rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej oraz niektórych innych ustaw zapisów dotyczących bibliotek publicznych, uprzejmie proszę Pana Marszałka o zapoznanie się z poniższymi informacjami.

Ustawa o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej jest podstawową ustawą regulującą kwestie dotyczące wszystkich instytucji kultury, a zatem także bibliotek publicznych. Niektóre zapisy w ustawie o bibliotekach mają umocowanie w ustawie o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej, a art. 2 ustawy o bibliotekach mówi, że w za-

kresie nieuregulowanym ustawą do bibliotek stosuje się odpowiednio przepisy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej.

Pragnę zwrócić uwagę na fakt, że zmiany dotyczące bibliotek to: łączenie z innymi instytucjami kultury, wprowadzenie kontraktów dla dyrektorów oraz uporządkowanie zapisów dotyczących narodowego zasobu bibliotecznego. W wyniku zakończonych prac podkomisji nadzwyczajnej do rozpatrzenia rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej oraz niektórych innych ustaw, w czasie których miały miejsce konsultacje ze środowiskiem bibliotekarskim dotyczące wyżej wymienionych zapisów, zostały wprowadzone następujące zmiany:

1) dodatkowym zabezpieczeniem związanym z wprowadzeniem możliwości łączenia bibliotek z innymi instytucjami kultury jest zmiana art. 18, w którym zmieniono brzmienie ustępu 2 i dodano ust. 3 i 4. brzmiące:

„2. Bibliotekami publicznymi są: Biblioteka Narodowa oraz biblioteki jednostek samorządu terytorialnego

3. Biblioteka publiczna może stanowić samodzielną instytucję kultury albo wchodzić w skład innej instytucji kultury, w tym powstałej w wyniku połączenia, o którym mowa w art. 13 ust. 7

4. Organizację oraz szczegółowy zakres działania biblioteki publicznej wchodzącej w skład innej instytucji kultury określa organizator w statucie tej instytucji kultury”;

2) zapis dotyczący kontraktów dla dyrektorów oznacza wycofanie się z możliwości zatrudniania ich na czas nieokreślony, czas określony, na jaki mogą być zatrudniani dyrektorzy bibliotek, wynosi od 3 do 7 lat. W wyniku prac podkomisji zmieniono jednak zapis w przepisach przejściowych dotyczący dyrektorów zatrudnionych obecnie na czas nieokreślony, w art. 7 dodano ust. 4: „dyrektorzy samorządowych instytucji kultury, które nie stają się z dniem wejścia w życie ustawy instytucjami artystycznymi, powołani na stanowiska przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy na czas nieokreślony pozostają na zajmowanych stanowiskach przez trzy lata od dnia wejścia w życie ustawy”.

Trzyletni okres *vacatio legis* dotyczący kierowania instytucją kultury, czyli taki jak wprowadzony w zmienionej ustawie minimalny czas zatrudnienia na czas określony, gwarantuje stabilność nawet najmniejszym placówkom.

W projekcie doprecyzowano także zapisy dotyczące narodowego zasobu bibliotecznego.

Odnosząc się do kwestii zarządzania instytucjami kultury przez osoby prawne, pragnę poinformować, że możliwość taka istnieje od wielu lat i wynika z art. 15 ust. 4a ustawy, więc nie jest to propozycja wynikająca z ustawy zmieniającej ustawę o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej.

Odpowiadając na poruszoną przez pana posła kwestię systemu wynagrodzeń, informuję, że okre-

ślone w projekcie ustawy zmieniającej warunki wynagradzania pracowników instytucji kultury nie precyzują wszystkich wyżej wspomnianych warunków. Istotnym w tym zakresie dopełnieniem będzie przyszłe rozporządzenie ministra kultury i dziedzictwa narodowego w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w instytucjach kultury prowadzących w szczególności działalność w zakresie upowszechniania kultury (obecnie obowiązujące jest rozporządzenie z dnia 23 kwietnia 1999 r., Dz. U. z dnia 20 maja 1999 r.), w którym zostaną określone m. in. stawki miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego, a należy zauważyć, że w skład wspomnianej przez pana posła płacy minimalnej wchodzi zarówno składniki wynagradzania wymienione w przepisach ustawy zmieniającej, jak i wynagrodzenie zasadnicze.

Ustosunkowując się do zadanych pytań, pragnę zwrócić uwagę, że do projektu ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej zostały włączone kwestie, które dotyczą zarówno bibliotek, jak i innych instytucji kultury (takie jak: łączenie, sposób wyboru dyrektora) i wyłączenie ich z projektu uważam za bezzasadne.

Jednocześnie pragnę poinformować, że Zarząd Główny Stowarzyszenia Bibliotekarzy Polskich pracuje nad nowym projektem ustawy o bibliotekach, który ma być zaprezentowany we wrześniu br. w trakcie VII Forum SBP w Kiekrzu k. Poznania.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Piotr Żuchowski

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Andrzeja Adamczyka**

**w sprawie obrony przed likwidacją
przystanku kolejowego
Kraków Mydlniki – Wapiennik (23455)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Andrzeja Adamczyka, skierowaną do pana Cezarego Grabarczyka, ministra infrastruktury, pismem nr SPS-023-23455/11 z dnia 13 lipca 2011 r., w sprawie likwidacji przystanku kolejowego Kraków Mydlniki – Wapiennik przedkładam poniższą informację.

Linia kolejowa nr 133 Dąbrowa Górnicza Zabkowice – Kraków Główny Osobowy, na której położony jest przystanek osobowy Kraków Mydlniki-Wapien-

nik, jest częścią sieci transeuropejskiej E30/CE30 objętej umowami AGC i AGTC, a więc musi spełniać określone parametry.

W ramach realizacji projektu Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” 7.1–11.1 „Modernizacja linii kolejowej E 30, etap II, odcinek Zabrze – Katowice Kraków” nie przewidziano środków finansowych na modernizację przedmiotowego przystanku, lecz wyłącznie na roboty związane z jego likwidacją i zagospodarowaniem terenu.

Jednakże z posiadanych informacji wynika, że w dniu 22 czerwca 2011 r. na konferencji w Krakowie pn. „Perspektywy funkcjonowania infrastruktury kolejowej na terenie województwa małopolskiego”, z udziałem prezesa PKP Polskie Linie Kolejowe SA oraz przedstawicieli samorządu i administracji państwowej województwa, członków parlamentu, poruszano m.in. zagadnienia dotyczące przystanku Kraków Mydlniki-Wapiennik.

Mając na uwadze interes społeczny wyrażony poprzez protesty mieszkańców, samorządowców oraz innych osób zarówno prywatnych, jak i publicznych, podjęte zostały działania mające na celu odbudowę przedmiotowego przystanku. Aktualnie uzgadniany jest projekt umowy z samorządami gminy miejskiej Kraków i gminy Zabierzów oraz rozważane są możliwości finansowania zadania budowy nowych peronów w ramach oddzielnego zadania inwestycyjnego pod nazwą: „Modernizacja przystanku osobowego Kraków Mydlniki-Wapiennik na linii nr 133 Dąbrowa Górnicza Zabkowice – Kraków Główny Osobowy” i zawarcia stosownych umów na opracowanie dokumentacji projektowej i wykonanie robót budowlanych w ramach tego zadania.

Jednocześnie PKP PLK SA zwróciła się z prośbą do wykonawcy robót budowlanych w ramach modernizacji linii kolejowej E 30 o uwzględnienie na etapie prac projektowych modernizowanej infrastruktury możliwości budowy peronów przystanku osobowego Kraków Mydlniki-Wapiennik.

W zakresie planu wdrażania nowoczesnych usług transportowych dla poszczególnych segmentów przewozów pasażerskich (w tym przewozów aglomeracyjnych, systemów Park & Ride, Bike & Ride) oraz towarowych, łącznie z harmonogramem realizacji, określeniem kluczowych oczekiwań klientów korzystających z transportu kolejowego, informuję, iż zostały one szczegółowo przedstawione w „Master Planie dla transportu kolejowego w Polsce do 2030 roku”, przyjętym uchwałą 277/2008 Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 2008 r.

Przedmiotowy dokument zakłada, iż przewozy aglomeracyjne będą podlegać w najbliższych latach dynamicznemu rozwojowi zarówno w zakresie wolumenu przewozów, jak i długości sieci połączeń. Rozwój ten będzie polegał m.in. na:

— tworzeniu węzłów przesiadkowych zarówno w centrum miasta i jego dzielnicach, jak i w miejscowościach satelickich,

— tworzeniu systemu Park & Ride dla osób dojeżdżających do stacji przesiadkowych zarówno samochodami, jak i rowerami (Bike & Ride),

— pełnym włączeniu kolei w system taryfowy transportu miejskiego istniejący w danej aglomeracji,

— wszechstronnej koordynacji tras pociągów, rozkładów jazdy, działań informacyjnych i promocyjnych itp.

Ponadto informuję, iż dokument „Master Plan dla transportu kolejowego w Polsce do 2030 roku” dostępny jest dla wszystkich zainteresowanych na stronach internetowych Ministerstwa Infrastruktury.

Proszę o przyjęcie powyższego stanowiska.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 29 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Andrzeja Adamczyka**

**w sprawie sytuacji pracowników administracji
i obsługi szkół artystycznych podległych
ministrowi kultury i dziedzictwa narodowego
(23456)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do przekazanej przy piśmie z dnia 13 lipca br. (znak: SPS-023-23456/11) interpelacji pana posła Andrzeja Adamczyka w sprawie sytuacji pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych podległych ministrowi kultury i dziedzictwa narodowego pragnę uprzejmie przekazać, co następuje.

W związku z decyzją Rady Ecofin o objęciu Polski procedurą nadmiernego deficytu jesteśmy zobowiązani do podjęcia działań, w wyniku których deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych zostanie w sposób wiarygodny i trwały zmniejszony do poziomu nieprzekraczającego wartości referencyjnej 3% PKB do roku 2012. W związku z podejmowanymi przez rząd działaniami w tym zakresie przyjęto, że wynagrodzenia w państwowej sferze budżetowej pozostaną na tym samym poziomie.

W ustawie budżetowej na rok 2011 uchwalono średnioroczny wskaźnik wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej w wysokości 100%. Oznacza to, że w roku obecnym nie przewiduje się wzrostu funduszu wynagrodzeń dla tej grupy pracowniczej, wyjątek stanowią jedynie nauczyciele.

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej

sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 110, poz. 1255, z późn. zm.) pracownicy zatrudnieni w administracji i obsłudze szkół artystycznych zaliczani są do grupy pracowników państwowej sfery budżetowej nieobjętych mnożnikowym systemem wynagradzania. Dlatego też przyjmowane do ustawy budżetowej założenia w zakresie wynagrodzeń w sferze budżetowej określają, co do zasady, podejście do kształtowania wynagrodzeń dla pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych, stanowiących, jak wyżej wskazano, element tej sfery. Limity kwot na wynagrodzenia dla poszczególnych części państwowej sfery budżetowej określone zostały w załączniku do ustawy budżetowej na 2011 r.

Dysponenti części budżetowych zgodnie z art. 171 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych mogą dokonywać przeniesień środków pomiędzy rozdziałami i paragrafami w ramach części i działu z zastrzeżeniem, że nie mogą zostać zwiększone planowane wydatki na uposażenia i wynagrodzenia.

Przedstawiając powyższe, pomimo zrozumienia dla postulatu podnoszonego przez pana posła, pragnę uprzejmie poinformować, że nie jest możliwe przyznanie przez ministra finansów dodatkowych środków finansowych na podwyżki płac dla pracowników administracji i obsługi w szkołach artystycznych.

Jednocześnie pragnę poinformować, iż prace nad projektem przyszłorocznego budżetu nie zostały zakończone i ostateczne decyzje co do jego kształtu nie zostały jeszcze podjęte.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Majszczyk

Warszawa, dnia 25 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Marii Zuby**

**w sprawie krytycznej sytuacji ekonomicznej
i trudności organizacyjnych
w Państwowej Inspekcji Sanitarnej (23457)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani Marii Zuby, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie krytycznej sytuacji ekonomicznej i trudności organizacyjnych w Państwowej Inspekcji Sanitarnej, przekazaną do ministra zdrowia przy piśmie nr SPS-023-23457/11, uprzejmie informuję, co następuje.

Na wstępie wskazać należy, iż wysokość budżetów na wynagrodzenia poszczególnych stacji sanitarno-

-epidemiologicznych nie jest kształtowana na szczeblu centralnym przez ministra zdrowia lub głównego inspektora sanitarnego, lecz przez dysponentów głównych – wojewodów.

Zgodnie z art. 15 ust. 3 ustawy z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. z 2006 r. Nr 122, poz. 851, z późn. zm., w brzmieniu ustalonym przez art. 130 pkt 5 lit. b ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej, Dz. U. Nr 112, poz. 654.) stacja sanitarno-epidemiologiczna jest jednostką budżetową, będącą podmiotem leczniczym.

Z dniem 1 stycznia 2010 r. wszedł w życie art. 5 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie (Dz. U. Nr 92, poz. 753, z późn. zm.), wprowadzający zmiany w ustawie z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. z 2006 r. Nr 122, poz. 851, z późn. zm.). Na tej podstawie uprawnienia organu założycielskiego w stosunku do wojewódzkich i powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych przysługujące ministrowi właściwemu ds. zdrowia zostały przekazane wojewodom.

Wskazana przez panią poseł konieczność podniesienia płac o 40% nie znajduje potwierdzenia w rzeczywistości, gdyż w latach 2007–2008 wydatki płacowe w stacjach sanitarno-epidemiologicznych wzrosły o około 30%.

Od 1 lipca 2011 r. wojewoda posiada uprawnienia podmiotu tworzącego w stosunku do wojewódzkiej i powiatowej stacji sanitarno-epidemiologicznej (art. 10 ust. 4a ustawy z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. z 2006 r. Nr 122, poz. 851, z późn. zm., w brzmieniu ustalonym przez art. 130 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej, Dz. U. Nr 112, poz. 654).

Od dnia 1 stycznia 2010 r. zarówno minister zdrowia, jak również główny inspektor sanitarny nie są organami właściwymi w zakresie ustalenia budżetu wojewódzkich i powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych. Głównym dysponentem środków budżetu państwa dla przedmiotowych jednostek stał się wojewoda.

Należy również podkreślić, że obecna sytuacja w zakresie funkcjonowania finansów publicznych oraz wprowadzona w ustawie budżetowej na 2011 r. reguła wydatkowa ograniczają wzrost wydatków o charakterze uznaniowym, tzw. elastycznych, a także nowych wydatków prawnie zdeterminowanych, tzw. sztywnych, do tempa inflacji plus 1%. Sytuacja taka powoduje brak możliwości zwiększania wydatków budżetowych nie tylko dla jednostek Państwowej Inspekcji Sanitarnej, ale również dla innych jednostek sfery budżetowej.

Średnie wynagrodzenie pracowników Państwowej Inspekcji Sanitarnej w latach 2009–2010 w wojewódzkich i powiatowych stacjach sanitarno-epidemiologicznych wynosiło: w 2009 r. – 2479 zł brutto, w 2010 r. – 2497 zł brutto.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 5 października 2010 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2011 r. (Dz. U. Nr 194, poz. 1288) minimalne wynagrodzenie zostało ustalone w wysokości 1386 zł brutto.

Biorąc pod uwagę powyższe dane, nie mogę podzielić poglądu pani poseł, że wynagrodzenia pracowników Państwowej Inspekcji Sanitarnej zbliżają się do minimalnego wynagrodzenia.

Obecny rząd Rzeczypospolitej Polskiej w sytuacjach, które stwarzały zagrożenie zdrowia publicznego, podejmował stosowne decyzje. Minister zdrowia oraz główny inspektor sanitarny kierowali m.in. działaniami przeciwepidemicznymi w okresie usuwania skutków powodzi, działaniami dotyczącymi wycofania z obrotu nowych narkotyków oraz wystąpienia na terenie Niemiec ognisk zachorowań wywołanych E. coli O104 STEC.

Na zabezpieczenie realizacji zadań związanych z sytuacjami kryzysowymi, o których mowa powyżej, w miarę potrzeb uruchamiano środki budżetu państwa, w tym w ramach rezerwy celowej, oraz wprowadzono stosowne nowe przepisy prawne. Osiągnięcie wysokiej efektywności działań w zakresie zdrowia publicznego było i jest możliwe dzięki sprawnie funkcjonującej Państwowej Inspekcji Sanitarnej, pod kierunkiem głównego inspektora sanitarnego.

Podzielam pogląd pani poseł, że utrzymanie odpowiedniego standardu działania Państwowej Inspekcji Sanitarnej jest wyzwaniem, które wymaga tworzenia nowych ram prawnych w związku z ustawicznie pojawiającymi się zagrożeniami w zakresie zdrowia publicznego.

Reasumując, do wyłącznej kompetencji wojewody należy zapewnienie odpowiedniego finansowania wojewódzkich i powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych, w tym szczególnie w zakresie wynagrodzeń pracowników.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 2 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Piotra Klima**

**w sprawie wydania wyroku wraz
z uzasadnieniem (23458)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 13 lipca 2011 r., przy którym przekazano interpelację pana posła Józefa Piotra Klima w spra-

wie wydania wyroku z uzasadnieniem, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Kwestie doręczania stronom odpisów orzeczeń z uzasadnieniem, poruszone w interpelacji pana posła, szczegółowo regulują przepisy Kodeksu postępowania cywilnego. Na wstępie należy zaznaczyć, że w myśl art. 133 § 3 K.p.c., jeżeli ustanowiono pełnomocnika procesowego lub osobę upoważnioną do odbioru pism sądowych, doręczeń dokonuje się tym osobom, a doręczenie pisma procesowego samej stronie, nie zaś ustanowionemu przez nią pełnomocnikowi, stanowi naruszenie przepisów postępowania.

Zgodnie z treścią art. 328 § 1 kodeksu postępowania cywilnego, uzasadnienie wyroku sporządza się na żądanie strony, zgłoszone w terminie tygodniowym od dnia ogłoszenia sentencji wyroku. Tylko w przypadku strony działającej bez adwokata, radcy prawnego lub rzecznika patentowego, która na skutek pozbawienia wolności była nieobecna przy ogłoszeniu wyroku, a której zgodnie z art. 327 § 2 sąd z urzędu w ciągu tygodnia od dnia ogłoszenia wyroku doręcza odpis jego sentencji z pouczeniem o terminie i sposobie wniesienia środka zaskarżenia, termin ten liczy się od dnia doręczenia sentencji wyroku. W myśl art. 327 § 1 kpc tylko stronie działającej bez adwokata, radcy prawnego lub rzecznika patentowego, obecnej przy ogłoszeniu wyroku, przewodniczący udziela wskazówek co do sposobu i terminów wniesienia środka zaskarżenia.

Sąd sporządza uzasadnienie wyroku również wówczas, gdy wyrok został zaskarżony w ustawowym terminie oraz gdy wniesiono skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (art. 328 § 1 zd. 3 K.p.c.) a zatem wtedy, gdy termin do złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku minął. Spóźnione żądanie sporządzenia uzasadnienia wyroku sąd odrzuca na posiedzeniu niejawnym, co wynika wprost z treści art. 328 § 1 zd. 2 K.p.c.

W sytuacji wniesienia tzw. apelacji wprost, czyli niepoprzedzonej żądaniem sporządzenia uzasadnienia wyroku, sąd nie doręcza apelującemu odpisu wyroku z uzasadnieniem mimo obowiązku sporządzenia uzasadnienia. Jednakże, zgodnie z obowiązującą zasadą jawności wynikającą z art. 9 K.p.c. strona zawsze, w każdym czasie, ma prawo otrzymać z akt sprawy odpis wyroku i jego uzasadnienia, ale tylko pod warunkiem, że zostało ono sporządzone, a uprawnienie to jest niezależne od prawa otrzymania wyroku z uzasadnieniem, które sporządził sąd na wniosek strony zgłoszony w terminie, o którym mowa w art. 328 § 1 K.p.c. Takie doręczenie nie otwiera jednakże drogi do wniesienia apelacji.

Zgodnie z art. 167 K.p.c. czynność procesowa podjęta przez stronę po upływie terminu jest bezskuteczna, zatem pozbawiona mocy prawnej. Jeśli jednak uchybienie terminu pociąga za sobą ujemne dla strony skutki procesowe, może ona, jeżeli nie dokonała w terminie czynności procesowej bez swojej winy, domagać się przywrócenia terminu do dokonania tej czynności. Przepisy procedury wymagają jednak

spełnienia przez wnioskodawcę szczególnych warunków: pismo z wnioskiem winno być złożone – pod rygorem odrzucenia wskazanym w art. 171 K.p.c. – w ciągu tygodnia od czasu, kiedy przyczyna uchybienia ustala i uprawdopodobniać okoliczności uzasadniające wniosek (art. 169 § 1 i 2 K.p.c.), z tym że wspomniany termin tygodniowy jest także terminem procesowym przywracalnym. Istotne jest, aby równocześnie z wnioskiem strona dokonała czynności procesowej, np. razem z wnioskiem o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie odpisu wyroku z uzasadnieniem złożyła ten wniosek, a obowiązek ten wynika z art. 169 § 3 K.p.c. Po upływie roku od uchybionego terminu jego przywrócenie jest dopuszczalne tylko w wypadkach wyjątkowych (art. 169 § 4 K.p.c.), co jest podyktowane szczególnym charakterem instytucji przywrócenia terminu jako prowadzącej do naruszenia stabilności obrotu prawnego.

Prawidłowo złożony wniosek o przywrócenie terminu podlega merytorycznej ocenie sądu co do jego skuteczności uwarunkowanej ustaleniem, czy na powstanie, trwanie bądź ustanie przyczyny uchybienia strona nie miała żadnego wpływu. Merytoryczne rozpoznanie wniosku kończy się więc wydaniem przez sąd postanowienia o przywróceniu terminu, co oznacza, że spóźniona czynność procesowa traktowana jest jakby była dokonana we właściwym terminie, albo negatywnym rozstrzygnięciem i oddaleniem tego wniosku z powodu jego bezzasadności. W przypadku niedopuszczalności wniosku sąd wydaje postanowienie o jego odrzuceniu. Postanowienie sądu pierwszej instancji, zarówno pozytywne, jak i negatywne, co do przywrócenia terminu nie podlega samodzielnemu zaskarżeniu środkiem odwoławczym.

Wyrażam nadzieję, że przedstawione informacje w sposób wyczerpujący wyjaśniają zagadnienia zgłoszone w interpelacji z dnia 22 czerwca 2011 r.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Piotr Kluz

Warszawa, dnia 1 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Andrzeja Ćwierza**

**w sprawie zasad funkcjonowania
Państwowej Inspekcji Sanitarnej
na przykładzie Wojewódzkiej Stacji
Sanitarно-Epidemiologicznej w Rzeszowie
(23459)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przekazaną do ministra zdrowia przy piśmie z dnia 13 lipca 2011 r. (znak: SPS-023/23459/11) interpelacją

pana Andrzeja Ćwierza, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie zasad funkcjonowania Państwowej Inspekcji Sanitarnej, uprzejmie informuję, co następuje.

Wysokość budżetów na wynagrodzenia poszczególnych stacji sanitarno-epidemiologicznych nie jest kształtowana na szczeblu centralnym przez ministra zdrowia lub głównego inspektora sanitarnego, lecz przez dysponentów głównych – wojewodów.

Zgodnie z art. 15 ust. 3 ustawy z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. z 2006 r. Nr 122, poz. 851, z późn. zm., w brzmieniu ustalonym przez art. 130 pkt 5 lit. b ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej, Dz. U. Nr 112, poz. 654.) stacja sanitarno-epidemiologiczna jest jednostką budżetową, będącą podmiotem leczniczym.

Z dniem 1 stycznia 2010 r. wszedł w życie art. 5 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie (Dz. U. Nr 92, poz. 753, z późn. zm.), wprowadzający zmiany w ustawie z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. z 2006 r. Nr 122, poz. 851, z późn. zm.). Na tej podstawie uprawnienia organu założycielskiego w stosunku do wojewódzkich i powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych przysługujące ministrowi właściwemu ds. zdrowia zostały przekazane wojewodom. W latach 2007–2008 wydatki płacowe w stacjach sanitarno-epidemiologicznych wzrosły około 30%.

Od 1 lipca 2011 r. wojewoda posiada uprawnienia podmiotu tworzącego w stosunku do wojewódzkiej i powiatowej stacji sanitarno-epidemiologicznej (art. 10 ust. 4a ustawy z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. z 2006 r. Nr 122, poz. 851, z późn. zm., w brzmieniu ustalonym przez art. 130 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej, Dz. U. Nr 112, poz. 654).

Reasumując, do wyłącznej kompetencji wojewody należy zapewnienie odpowiedniego finansowania wojewódzkich i powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych, w tym szczególnie w zakresie wynagrodzeń pracowników.

Należy również podkreślić, że obecna sytuacja w zakresie funkcjonowania finansów publicznych oraz wprowadzona w ustawie budżetowej na 2011 r. reguła wydatkowa ograniczają wzrost wydatków o charakterze uznaniowym, tzw. elastycznych, a także nowych wydatków prawnie zdeterminowanych, tzw. sztywnych, do tempa inflacji plus 1%. Sytuacja taka powoduje brak możliwości zwiększania wydatków budżetowych nie tylko dla jednostek Państwowej Inspekcji Sanitarnej, ale również dla innych jednostek sfery budżetowej.

W odpowiedzi na pytania pana posła uprzejmie podkreślam, że z inicjatywy ministra zdrowia nastąpiło zabezpieczenie realizacji zadań związanych z sytuacjami kryzysowymi, które stwarzały zagrożenie zdrowia publicznego, m.in. działań przeciwepide-

micznych w okresie usuwania skutków powodzi, działań dotyczących wycofania z obrotu nowych narkotyków, tzw. dopalaczy, oraz działań związanych z wystąpieniem na terenie Niemiec ognisk zachorowań wywołanych E. coli O104 STEC.

Z inicjatywy ministra zdrowia uruchamiane zostały środki budżetu państwa, w tym w ramach rezerwy celowej, oraz wprowadzono stosowne nowe przepisy prawne. Osiągnięcie wysokiej efektywności działań w zakresie zdrowia publicznego było i jest możliwe dzięki sprawnie funkcjonującej Państwowej Inspekcji Sanitarnej, pod kierunkiem głównego inspektora sanitarnego.

Dzięki podjętym w 2011 r. staraniom ministra zdrowia i głównego inspektora sanitarnego nastąpiło płynne uruchamianie budżetu w ramach rezerwy celowej, środków finansowych, które kompensują koszty usług wykonywanych przez stacje sanitarno-epidemiologiczne.

Podzielam pogląd pana posła, że utrzymanie odpowiedniego standardu działania Państwowej Inspekcji Sanitarnej jest wyzwaniem, które wymaga tworzenia nowych ram prawnych w związku z ustawicznie pojawiającymi się zagrożeniami w zakresie zdrowia publicznego.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 2 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Andrzeja Ćwierza**

**w sprawie likwidacji Prokuratury Rejonowej
w Przeworsku (23460)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Andrzeja Ćwierza z dnia 22 czerwca 2011 r. w sprawie likwidacji Prokuratury Rejonowej w Przeworsku, przesłaną przy piśmie z dnia 13 lipca 2011 r., nr SPS-023-23460/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Naczelnym organem prokuratury, zgodnie z art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2008 r. Nr 7, poz. 39, z późn. zm.), jest prokurator generalny. Z uwagi na dokonane z dniem 31 marca 2010 r. rozdzielenie urzędów ministra sprawiedliwości i prokuratora generalnego, wprowadzone ustawą z dnia 9 października 2009 r. o zmianie ustawy o prokuraturze (Dz. U. Nr 178, poz. 1375, z późn. zm.), podnieść należy, iż problematyka objęta inter-

pelacją w sensie koncepcyjnym pozostaje w gestii prokuratora generalnego, natomiast ostateczną decyzję w zakresie utworzenia lub zniesienia jednostek organizacyjnych prokuratury, jak również określenia ich siedzib i obszarów właściwości, podejmuje minister sprawiedliwości, którego ustawodawca upoważnił, na podstawie delegacji ustawowej zawartej w art. 17 ust. 13 ustawy o prokuraturze, do wydawania rozporządzeń normujących tę problematykę.

Z informacji przekazanych przez prokuratora generalnego wynika, że w Prokuraturze Generalnej trwają prace powołanego zarządzeniem z dnia 7 grudnia 2010 r. Zespołu do oceny zasadności dalszego funkcjonowania ośrodków zamiejscowych prokuratur okręgowych i rejonowych, jednostek szczebla rejonowego o obsadzie od 3 do 5 etatów orzecznich oraz jednostek szczebla rejonowego, które na obszarze swojej właściwości nie posiadają siedziby sądu rejonowego.

Zgodnie z zakresem zadań zespołu jego prace obejmują powszechną jednostkę organizacyjną prokuratury szczebla rejonowego wskazaną w interpelacji – Prokuraturę Rejonową w Przeworsku, która jest jednostką o obsadzie do 5 etatów orzecznich. W związku z powyższym dalsze funkcjonowanie tej prokuratury stanowi przedmiot szczegółowej analizy zespołu. Obejmuje ona m.in. ocenę obecnych warunków pracy i związanych z tym kosztów, możliwości przejęcia spraw oraz kadry orzecznich, urzędników i innych pracowników prokuratury przez najbliższe prokuratury rejonowe, a także zapewnienia w przyszłości takim jednostkom prawidłowej realizacji ustawowych zadań. Uwzględnia także specyfikę przestępczości na danym terenie oraz obciążenie pracą prokuratorów.

Zgodnie z przyjętymi założeniami ustawowe zadania znoszonej jednostki prokuratury mają zostać przejęte przez inną jednostkę organizacyjną, wobec czego ewentualna decyzja o likwidacji nie powinna wpłynąć w sposób negatywny na przestępczość na danym terenie i związane z tym poczucie bezpieczeństwa lokalnej społeczności.

Potrzeba przeprowadzenia analizy funkcjonowania małych jednostek organizacyjnych prokuratury wynika w szczególności z konieczności oceny efektywności procesu kierowania takimi jednostkami, zbadania możliwości rozwoju zawodowego kadry orzecznich oraz racjonalności ich funkcjonowania w aspekcie finansowym.

Stanowisko prokuratora generalnego w zakresie ewentualnej likwidacji Prokuratury Rejonowej w Przeworsku zostanie określone po zakończeniu prac zespołu na podstawie ustaleń zawartych w jego sprawozdaniu i rekomendacji. Ocena zasadności dalszego funkcjonowania tej jednostki uwzględniać będzie argumenty przemawiające za jej utrzymaniem wskazane w interpelacji, w tym kwestię dostępu obywateli do prokuratury, stanowiąc podstawę do podejmowania dalszych działań w tym zakresie.

Prokurator generalny dotychczas nie przedstawił ministrowi sprawiedliwości stanowiska odnośnie do dalszego funkcjonowania Prokuratury Rejonowej w Przeworsku.

W wypadku wysunięcia postulatu likwidacji tej jednostki organizacyjnej prokuratury ostateczną decyzję podejmie minister sprawiedliwości jako organ uprawniony do podejmowania – po zasięgnięciu opinii prokuratora generalnego – czynności władczych w tym zakresie, na podstawie wspomnianego upoważnienia ustawowego, zawartego w art. 17 ust. 13 ustawy o prokuraturze, uwzględniając całokształt okoliczności dotyczących jej funkcjonowania, obejmujący zarówno argumenty przedstawione przez prokuratora generalnego, jak i racje społeczne wskazane w interpelacji.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 25 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Andrzeja Ćwierza**

**w sprawie sytuacji Pogotowia Ratunkowego
w Przeworsku (23462)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Andrzeja Ćwierza, przesłaną przy piśmie z dnia 13 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23462/11, w sprawie sytuacji Pogotowia Ratunkowego w Przeworsku uprzejmie informuję, co następuje.

Jak wskazano w piśmie, znak MZ-OKR-RM-450-2692-136/MS/11, stanowiącym odpowiedź na interpelację pana posła w sprawie Centrum Opieki Medycznej w Jarosławiu, w myśl art. 19 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 191, poz. 1410, z późn. zm.) nadzór nad systemem na terenie kraju sprawuje minister właściwy do spraw zdrowia, zaś planowanie, organizowanie, koordynowanie systemu oraz nadzór nad systemem na terenie województwa jest zadaniem wojewody. W ramach nadzoru, o którym mowa powyżej, wojewoda sporządza wojewódzki plan działania systemu, który zgodnie z art. 22 ww. ustawy jest podstawą do zawierania przez dyrektorów oddziałów wojewódzkich Narodowego Funduszu Zdrowia umów na wykonywanie medycznych czynności ratunkowych.

Jednocześnie informuję, iż określenie kryteriów wyboru świadczeniodawcy – dysponenta zespołów

ratownictwa medycznego zabezpieczającego dany rejon operacyjny należy do kompetencji prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia. Zgodnie także z art. 134 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) „Fundusz jest obowiązany zapewnić równe traktowanie wszystkich świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej i prowadzić postępowanie w sposób gwarantujący zachowanie uczciwej konkurencji”.

Jak wynika z pisma dyrektora Podkarpackiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia, w wyniku ogłoszonego postępowania w dniu 31 marca 2011 r. do POW NFZ wpłynęły dwie oferty:

— Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w Przeworsku oraz

— Falck Medycyny sp. z o.o., ul. Obozowa 20, 01-161 Warszawa – Niepublicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej Falck Medycyna Region Warmińsko-Mazurski ul. Metalowa 6, 10-603 Olsztyn.

Obydwaj oferenci spełnili wymagania formalne, w tym przedstawili wypis z rejestru zakładów opieki zdrowotnej. Jednocześnie komisja konkursowa dokonała sprawdzenia (drogą internetową) wymaganego wpisu do RZOZ w dniu otworzenia ofert. Podstawą wpisu do rejestru zakładów opieki zdrowotnej w rejonie operacyjnym przeworskim dla Falck Medycyny sp. z o.o., ul. Obozowa 20, 01-161 Warszawa, Niepublicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej Falck Medycyna Region Warmińsko-Mazurski, ul. Metalowa 6, 10-603 Olsztyn był wpis wojewody warmińsko-mazurskiego, przesłany do wiadomości wojewody podkarpackiego, dokonany na podstawie pozytywnej opinii wydanej przez właściwego powiatowego inspektora sanitarnego w Przeworsku. Dodatkowo powiatowa straż pożarna dokonała odbioru i pozytywnego zaopiniowania budynku, w którym mieści się dyspozytornia medyczna i pomieszczenia socjalne dla pracowników.

Do postępowania komisja konkursowa dopuściła obydwu oferentów, a następnie członkowie komisji konkursowej i pełnomocnik wojewody ds. ratownictwa medycznego (w roli obserwatora) przeprowadzili kontrole u oferentów celem zweryfikowania zgodności stanu faktycznego z danymi zawartymi w ofercie. Ponadto komisja konkursowa przeprowadziła szczegółową i wnikliwą analizę potencjału personelu zgłoszonego w obu ofertach z dokumentami potwierdzającymi kwalifikacje zgłoszonego personelu, jak również wnikliwie przeanalizowała złożone przez oferentów odpowiedzi ankietowe.

Po rozpatrzeniu ofert w części jawnej komisja konkursowa postanowiła w dniu 18 maja 2011 r. odrzucić na podstawie art. 149 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) ofertę Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w Przeworsku

w całości z powodu nieprawdziwych informacji zawartych w ofercie.

W dniu 23 maja 2011 r. został złożony protest przez oferenta. Po rozpatrzeniu protestu komisja konkursowa postanowiła w dniu 27 maja 2011 r. oddalić protest jako bezzasadny, dołączając oferentowi do powiadomienia o oddaleniu protestu szczegółowe uzasadnienie.

W dniu 31 maja 2011 r. komisja konkursowa ogłosiła rozstrzygnięcie konkursu ofert, zgodnie z którym oferta odwołującego się jako odrzucona w całości nie została wybrana do zawarcia umowy. Podmiotem wybranym w postępowaniu konkursowym został Falck Medycyna sp. z o.o., ul. Obozowa 20, 01-161 Warszawa, Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej Falck Medycyna Region Warmińsko-Mazurski, ul. Metalowa 6, 10-603 Olsztyn.

W dniu 6 czerwca 2011 r. do dyrektora POW NFZ wpłynęło odwołanie Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w Przeworsku, ul. Szpitalna 16, 37-200 Przeworsk na rozstrzygnięcie postępowania nr 09-11-001204/RTM/16/1/18/15/1 w konkursie ofert w rodzaju ratownictwo medyczne od 1 lipca 2011 r. Odwołanie zostało złożone w terminie (data wpływu do POW NFZ – 6 czerwca 2011 r.), następnie rozpatrzone przez dyrektora POW NFZ. W dniu 22 czerwca 2011 r. doszło do wydania decyzji nr WO-0212/13/TB/11, w której oddalono odwołanie.

Od pierwszej decyzji odwołujący się oferent złożył odwołanie do prezesa NFZ, które wpłynęło do siedziby oddziału w dniu 1 lipca 2011 r. Odwołanie SPZOZ w Przeworsku zostało przekazane do prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia w dniu 11 lipca 2011 r., w związku z czym należy podkreślić, że procedura odwoławcza trwa, a droga prawna nie została wyczerpana.

W dniu 30 czerwca 2011 r. POW NFZ w Rzeszowie zawarł w imieniu wojewody podkarpackiego umowę na udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju ratownictwo medyczne z Falck Medycyną sp. z o.o., ul. Obozowa 20, 01-161 Warszawa, Niepublicznym Zakładem Opieki Zdrowotnej Falck Medycyna Region Warmińsko-Mazurski, ul. Metalowa 6, 10-603 Olsztyn.

Oferent potwierdził przygotowanie w postaci obsady personelu i wyposażenia ambulansów oraz zapewnienie łączności w systemie ochrony zdrowia oraz z jednostkami współpracującymi z systemem. Świadczeniodawca ten – w opinii POW NFZ – spełnia wymogi określone przepisami prawa i zarządzeniami prezesa NFZ. Potwierdziła to kontrola stanu gotowości do podjęcia zadań z zakresu ratownictwa medycznego przeprowadzona w dniu 28 czerwca 2011 r. w miejscu stacjonowania zespołów ratownictwa medycznego przez dyrekcję, pracowników POW NFZ oraz pełnomocnika wojewody ds. ratownictwa medycznego wraz z przedstawicielami Podkarpackiego Urzędu Wojewódzkiego w miejscu stacjonowania zespołów ratownictwa medycznego.

W trakcie wspomnianej kontroli doszło do spotkania z przedstawicielami Urzędu Miasta Przeworska, w wyniku którego doszło do ustalenia kwestii oznakowania drogi wyjazdu ambulansów ratownictwa medycznego z ul. Budowlanych. Z informacji posiadanych przez POW NFZ wynika, że dyrektor Falck Medycyny zwrócił się z pisemną prośbą do Urzędu Miasta Przeworsk o oznakowanie miejsca wyjazdu karettek i otrzymał odpowiedź o możliwości oznakowania pod warunkiem uiszczenia określonej należności pieniężnej.

Niezależnie od powyższego ponownie informuję, iż do wojewody należy decyzja w zakresie określenia sposobu organizacji systemu PRM w województwie. Minister zdrowia ocenia projekt przygotowanego przez wojewodę na podstawie art. 21 ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym planu działania systemu pod względem zgodności z obowiązującymi przepisami oraz możliwości jego realizacji pod kątem dostępnych w budżecie państwa środków finansowych. Ponadto minister zdrowia nie posiada kompetencji do ingerowania w postępowanie w sprawie zawarcia umów ze świadczeniodawcami, gdyż prowadziłoby to do kolizji z podstawową zasadą tego postępowania, jaką jest równe traktowanie wszystkich świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Świadczeniodawcom, których interes prawny doznał uszczerbku w wyniku naruszenia przez Narodowy Fundusz Zdrowia zasad przeprowadzania postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń, przysługują środki odwoławcze określone w ustawie o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, tj. złożenie skargi do sądu administracyjnego na zasadach i w terminach określonych w art. 153 i 154 ustawy, przy czym w uzasadnionych przypadkach płatnik świadczeń opieki zdrowotnej może zmienić terminy rozstrzygnięcia postępowań odwoławczych zgodnie z Kodeksem postępowania administracyjnego, informując o tym fakcie strony. Podkreślenia wymaga, że obowiązujący art. 163 ust. 5 ww. ustawy nie daje ministrowi zdrowia uprawnień do stwierdzenia nieważności decyzji prezesa NFZ wydanych w wyniku wniesienia odwołania w trakcie postępowania o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Zgodnie z postanowieniem NSA (wydanym 26 listopada 2010 r., II GSK 1008/09) organ nadzorujący może stosować wyłącznie takie środki, jakie przyznaje mu ustawa.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 2 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację poseł Iwony Arent****w sprawie nowelizacji ustawy Kodeks pracy
(23464)**

Odpowiadając na interpelację pani poseł Iwony Arent, dotyczącą nowelizacji przepisów Kodeksu pracy, przekazaną przy piśmie z dnia 13 lipca br., znak: SPS-023-23464/11, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Przepisy Kodeksu pracy przewidują możliwość wykonywania pracy w ramach elastycznych form zatrudnienia, np.: telepracy lub zadaniowego czasu pracy, które mają na celu ułatwienie pracownikom, w tym zwłaszcza wychowującym małe dzieci, dostępu do pracy.

Uprzejmie wyjaśniam, że w świetle przepisów art. 67⁵ Kodeksu pracy praca może być wykonywana regularnie poza zakładem pracy, z wykorzystaniem środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu przepisów o świadczeniu usług drogą elektroniczną (telepraca). Telepracownikiem zaś jest pracownik, który wykonuje pracę w warunkach wyżej określonych i przekazuje pracodawcy wyniki pracy, w szczególności za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej.

Z przepisów Kodeksu pracy wynika, iż warunki stosowania przez pracodawcę telepracy powinny być określone w porozumieniu zawartym między pracodawcą i zakładową organizacją związkową albo w regulaminie utworzonym przez pracodawcę po konsultacji z przedstawicielami pracowników. Jednym z postanowień takiego porozumienia bądź regulaminu może być wskazanie, z uwzględnieniem regulacji dotyczących telepracy zawartych w Kodeksie pracy, stanowisk oraz rodzajów prac, przy których u danego pracodawcy wprowadza się możliwość zatrudnienia pracowników w warunkach telepracy. Przepisy Kodeksu pracy wprost nie wskazują bowiem rodzajów pracy, przy wykonywaniu których może być stosowana telepraca.

Jednocześnie pragnę wyjaśnić, że jednym z podstawowych warunków zastosowania telepracy w odniesieniu do konkretnego pracownika jest jego zgoda uzyskana przy nawiązaniu stosunku pracy. Zmiana warunków zatrudnienia na telepracę w trakcie trwania stosunku pracy może natomiast nastąpić tylko na mocy porozumienia stron, z inicjatywy pracownika lub pracodawcy, zatem także pracownik ma możliwość wnioskowania u pracodawcy o taki rodzaj wykonywania pracy. Pracodawca powinien w miarę możliwości uwzględnić propozycję pracownika.

Pragnę dodać, że w terminie 3 miesięcy od dnia podjęcia pracy w formie telepracy każda ze stron może wystąpić z wiążącym wnioskiem o zaprzestanie wykonywania pracy w formie telepracy i przywrócenie poprzednich warunków wykonywania pracy.

Strony ustalają termin, od którego nastąpi przywrócenie poprzednich warunków wykonywania pracy, nie dłuższy niż 30 dni od dnia otrzymania wniosku. Natomiast wniosek telepracownika złożony po upływie wyżej wymienionego 3-miesięcznego terminu, choć nie będzie wiążący dla pracodawcy, to w miarę możliwości powinien zostać przez niego uwzględniony (art. 67⁸ § 1 i § 2 Kodeksu pracy). Zaprzestanie wykonywania pracy w formie telepracy nastąpi na mocy porozumienia zawartego między pracodawcą i telepracownikiem, przywracającego poprzednie warunki wykonywania pracy.

W świetle przepisu art. 67¹¹ § 1 Kodeksu pracy pracodawca jest obowiązany dostarczyć telepracownikowi sprzęt niezbędny do wykonywania pracy w formie telepracy, ubezpieczyć sprzęt, pokryć koszty związane z instalacją, serwisem, eksploatacją i konserwacją sprzętu, zapewnić telepracownikowi pomoc techniczną i niezbędne szkolenia w zakresie obsługi sprzętu, chyba że pracodawca i telepracownik postanowią inaczej w odrębnej umowie.

Wykonywanie pracy w formie telepracy nie wyłącza stosowania wybranego przez strony systemu czasu pracy, w szczególności zadaniowego systemu czasu pracy. Uprzejmie wyjaśniam, że zgodnie z art. 140 Kodeksu pracy system zadaniowego czasu pracy może być stosowany w przypadkach uzasadnionych rodzajem pracy lub jej organizacją albo miejscem wykonywania pracy. W rezultacie pracownik może elastycznie kształtować długość dnia pracy, a nawet liczbę dni pracy, czy też decydować o liczbie i czasie trwania przerw. Zatem pracownik, którego czas pracy jest mierzony zadaniami, ma swobodę w organizowaniu swego czasu pracy. Takie rozwiązanie ma praktyczne znaczenie w codziennym życiu, w szczególności w odniesieniu do pracowników godzących życie zawodowe z obowiązkami rodzinnymi, ale równocześnie swoboda taka musi być przez samego pracownika ograniczona w sposób zapewniający wykonanie powierzonych zadań w określonym czasie. Zadaniowy czas pracy nie zmienia bowiem istoty stosunku pracy polegającej na podporządkowaniu pracownika poleceniom pracodawcy przy wykonywaniu pracy określonego rodzaju w czasie i miejscu wyznaczonym przez pracodawcę.

W nawiązaniu do pytania pani poseł dotyczącego podjętych działań mających na celu wypromowanie telepracy uprzejmie nadmieniam, że możliwość wykonywania pracy w formie telepracy istnieje od dnia 16 października 2007 r. Pragnę wyjaśnić, że wprowadzenie powyższych przepisów do Kodeksu pracy było poprzedzone zawarciem przez partnerów społecznych w dniu 10 czerwca 2005 r. porozumienia określającego ogólne zasady, jakie powinny być stosowane w odniesieniu do pracowników, podejmujących zatrudnienie w formie telepracy. Jednocześnie partnerzy społeczni zobowiązali się do wdrożenia w ramach swoich organizacji postanowień porozumienia we wszystkich przypadkach, których będą one dotyczyły. Porozumienie uwzględniało postano-

wienia przyjęte w Europejskim Porozumieniu Ramowym z dnia 16 lipca 2002 r. dotyczącym telepracy.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej, w ramach PO KL, priorytet I: Zatrudnienie i integracja społeczna, realizowane są dwa projekty; „Godzenie ról zawodowych i rodzinnych kobiet i mężczyzn” oraz „Aktywizacja społeczno-ekonomiczna kobiet na poziomie lokalnym i regionalnym”. W ramach obydwu projektów były realizowane kampanie społeczne, których jednym z celów było wypromowanie elastycznych form zatrudnienia w tym telepracy. Kampanie obejmowały:

— produkcję i emisję 26 odcinków programu publicystycznego skierowanego do pracodawców. Celem audycji było upowszechnienie wśród pracodawców przekonania o konieczności stosowania zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn na rynku pracy. W ramach audycji podejmowana była problematyka elastycznych form zatrudnienia w kontekście korzyści, jakie z tego typu rozwiązań mogą czerpać zarówno pracodawcy, jak i pracownicy. Program emitowany był na antenie TVP2 dwukrotnie (emisja 26 odcinków: od września 2010 r. do 14 marca 2011 r. oraz 26 odcinków w czerwcu 2011 r.);

— produkcję i emisję 40 odcinków krótkich form dokumentalnych. Celem audycji była prezentacja dobrych praktyk funkcjonujących na rynku pracy w obszarze wyrównywania szans kobiet i mężczyzn w zatrudnieniu. Przykłady dotyczyły aktywności zawodowej kobiet, ich skutecznego funkcjonowania na rynku pracy oraz korzyści, jakie mogą czerpać z oferowanych przez pracodawców alternatywnych form zatrudnienia. Program emitowany był na antenie TVP Info. Wyemitowanych zostało 40 premier + 92 powtórki (od lipca 2010 r. do kwietnia 2011 r.);

— produkcję i emisję 4 spotów radiowych poświęconych upowszechnianiu świadomości na temat wartości ekonomicznej i społecznej pracy zarobkowej kobiet. Kampania radiowa trwała w okresie: 24.11.2010 r. – 31.12.2010 r. Spoty emitowane były za pośrednictwem: RMF FM, ZET, PR 1, PR 3, PR 4, Eska sieć (38 stacji), Eska Rock sieć (19 miast), WAWA sieć (5 stacji), VOXPLUS sieć (23 stacje), TOK FM (10 miast), Radio PiN (5 miast). Łącznie w kampanii wyemitowano 12 746 spotów reklamowych;

— produkcję i emisję dwóch spotów telewizyjnych poświęconych idei godzenia ról rodzinnych i zawodowych kobiet i mężczyzn. W miesiącach lipiec–sierpień oraz listopad–grudzień 2010 r. wyemitowano dwa spoty telewizyjne w stacjach ogólnopolskich takich jak: TVP 1/2, Polsat, TVN, TVN7, TV4, Polsat 2, Polsat News, Polsat Sport+Extra, TVP Info, TVP Tematyki, TVN24, TVN Turbo, Discovery, Atmedia, TVN Style, Discovery Kids. Ogółem wyemitowano 5301 spotów telewizyjnych;

— działania media relations, polegające na wysyłce 81 informacji prasowych do mediów ogólnopolskich, regionalnych i internetowych. Informacje prasowe podejmowały złożoną problematykę godzenia

ról rodzinnych i zawodowych kobiet i mężczyzn, wskazując przy tym na elastyczne formy zatrudnienia jako jedno z narzędzi umożliwiających rodzicom należyte dzielenie obowiązków. Efektem tych działań było rosnące zainteresowanie dziennikarzy problematyką godzenia ról oraz bardzo duża liczba publikacji inspirowanych wysyłanymi przez agencję informacjami prasowymi. W ciągu realizacji projektu udało się wygenerować 956 publikacji.

Ponadto w ramach wyżej wymienionych projektów zaplanowano kolejne działanie obejmujące kampanię radiowo-telewizyjną, której elementem składowym będzie upowszechnienie wśród ogółu społeczeństwa wiedzy na temat elastycznych form zatrudnienia.

Nawiązując do pytań pani poseł dotyczących skali wykorzystania w praktyce możliwości wykonywania pracy w formie telepracy oraz oceny w zakresie oddziaływania takiej formy zatrudnienia na zmniejszenie bezrobocia i wzrostu PKB, pragnę wyjaśnić, iż Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej nie dysponuje instrumentami prawnymi umożliwiającymi prowadzenie analiz oraz statystyk w powyższym zakresie.

W odniesieniu natomiast do pytania pani poseł, dotyczącego podjęcia prac mających na celu zmianę przepisów Kodeksu pracy uprzejmie wyjaśniam, że w mojej ocenie aktualnie obowiązujące rozwiązania prawne w zakresie elastycznych form zatrudnienia, w tym telepracy, w wystarczający sposób zabezpieczają interesy pracowników – rodziców wychowujących małe dzieci, gwarantując jednocześnie dobrovolność w zakresie wykonywania pracy w formie telepracy, zgodnie z postanowieniami zarówno wyżej wymienionego porozumienia ramowego partnerów społecznych na szczeblu unijnym, jak i porozumienia polskich partnerów społecznych.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Iwony Arent**

**w sprawie stanowiska Ministerstwa Finansów
dotyczącego zerowej stawki akcyzy na alkohol
etylowy w spryskiwaczach samochodowych
(23465)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo wicemarszałka Sejmu RP pana Marka Kuchcińskiego z dnia 12 lipca 2011 r., nr SPS-023-23465/11, dotyczące interpelacji pani poseł Iwony Arent w spra-

wie stanowiska Ministerstwa Finansów dotyczącego zerowej stawki akcyzy na alkohol etylowy w spryskiwaczach samochodowych, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Ad 1. Odnośnie do pytania, czy Ministerstwo Finansów, tak jak w przypadku alkoholu etylowego, posiada stanowisko Unii Europejskiej w zakresie zasadności i możliwości opodatkowania olejów smarowych, należy wyjaśnić, iż w przedmiotowej materii resort posiada ogólnie dostępne stanowisko instytucji sądowniczej Unii Europejskiej wyrażone w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, sygn. akt C-146/06.

W przedmiotowym wyroku Trybunał potwierdził możliwość opodatkowania olejów smarowych, stwierdzając, iż dyrektywę Rady 2003/96/WE należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie w stosowaniu przepisów krajowych, które przewidują pobieranie podatku konsumpcyjnego od olejów smarowych w przypadku, gdy są one przeznaczone, oferowane do sprzedaży lub wykorzystywane do innych celów niż jako paliwo silnikowe lub grzewcze.

Ad 2. W kwestii pytania dotyczącego poniesienia przez budżet ewentualnych kosztów z tytułu – cyt.: „niezgodnego z celem dyrektywy opodatkowania i kontroli olejów smarowych wykorzystywanych do innych celów niż opał bądź paliwa (...)” należy wyjaśnić, co następuje.

Kwestię zwrotu nadpłaty regulują przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.). Na podstawie przepisów tej ustawy co do zasady za nadpłatę uznaje się kwotę nadpłaconego lub nienależnie zapłaconego podatku.

W rozpatrywanej sprawie konieczność zapłaty podatku znajduje podstawę w obowiązujących przepisach prawa, zatem nie można przyjąć, iż stanowi on nienależnie uiszczony świadczenie. Podkreślić należy, iż podatek ten płacony jest z tytułu dokonywania czynności wskazanych w ustawie o podatku akcyzowym (art. 8) i podmiot, o ile nie korzysta ze zwolnienia od akcyzy, zobowiązany jest do wpłaty akcyzy na konto właściwego organu podatkowego.

W tym miejscu należy wyjaśnić, iż opodatkowanie akcyzą olejów smarowych umożliwiają przepisy unijne i z tej możliwości skorzystał krajowy prawodawca.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. b dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej wyroby klasyfikowane do kodu CN 2710 (m.in. oleje smarowe) zaliczane są do wyrobów energetycznych.

Stosownie do art. 2 ust. 4 lit. b niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do produktów energetycznych wykorzystywanych do celów innych niż napędowe lub opałowe. Produkty energetyczne, które nie są objęte ujednoczonym podatkiem akcyzowym, sta-

nowią produkty inne niż te, o których mowa w art. 1 ust. 3 dyrektywy Rady 2008/118/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylającej dyrektywę 92/12/EWG, a to oznacza, że państwa członkowskie zachowują prawo do opodatkowania tych wyrobów pod warunkiem, że podatki te nie spowodują zwiększenia formalności związanych z przekroczeniem granicy w handlu między państwami członkowskimi.

Opodatkowanie podatkiem akcyzowym olejów smarowych na terytorium kraju nie zwiększyło formalności związanych z przekraczaniem granicy w handlu między państwami członkowskimi. Przepisy krajowe, w których ustanowiono odrębne procedury, jakie należy stosować w przypadku ww. wyrobów, nie wprowadziły ograniczeń obrotu tymi wyrobami i nie nałożyły na podatników ani na inne państwa członkowskie obowiązków, które byłyby niezgodne z przepisami prawa wspólnotowego. W szczególności nabywcy i dostawcy wewnątrzspółnotowi olejów smarowych wykorzystywanych do innych celów niż opałowe lub napędowe nie zostali obciążeni dodatkowymi formalnościami polegającymi na konieczności otwierania składów podatkowych, stosowania procedury zawieszenia poboru akcyzy czy potwierdzenia odbioru wyrobów na administracyjnym dokumencie towarzyszącym. Ponadto należy zauważyć, że podmioty krajowe nie zostały zobowiązane do wprowadzania do składu podatkowego w procedurze zawieszenia poboru akcyzy nabywanych wewnątrzspółnotowo olejów smarowych.

Jedyne, do czego zobowiązane są podmioty dokonujące nabycia wewnątrzspółnotowego olejów smarowych, to wywiązywanie się z obowiązków wynikających z ogólnych warunków dotyczących prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie obrotu wyrobami akcyzowymi, tj. przed dniem wykonania pierwszej czynności do złożenia zgłoszenia rejestracyjnego właściwemu naczelnikowi urzędu celnego i do składania deklaracji podatkowych. Powyższe jednakże nie stanowi o nałożeniu obowiązków, które byłyby niezgodne z przepisami prawa wspólnotowego.

Ponadto należy zauważyć, iż prawodawca krajowy zastosował instytucję zwolnienia od akcyzy w stosunku do olejów smarowych wykorzystywanych do celów innych niż napędowy lub opałowy albo jako dodatki lub domieszki do paliw silnikowych albo jako oleje smarowe do silników albo do produkcji paliw silnikowych, olejów opałowych, dodatków lub domieszek do paliw silnikowych lub olejów smarowych do silników, która to instytucja prowadzi do tego, iż w praktyce podmioty dokonujące obrotu tymi wyrobami nie płacą akcyzy.

W konkluzji powyższego należy stwierdzić, iż wniosek o oszacowanie ewentualnych strat budżetu jest niezasadny.

Ad 3. Pytanie dotyczące wskazania, czy i kto poniesie odpowiedzialność za ewentualne narażenie budżetu państwa na straty związane z wypłatą zasądzonych odszkodowań z tytułu opodatkowania ole-

jów smarowych, ma charakter czysto teoretyczny, gdyż z danych zebranych przez Ministerstwo Finansów w kwietniu br. wynika, iż organy podatkowe nie zarejestrowały wpływu wniosków o odszkodowania za szkody wyrządzone ostatecznymi decyzjami podatkowymi. Ponadto należy ponownie podkreślić, iż opodatkowanie olejów smarowych wynika z aktu rangi ustawowej, tj. ustawy o podatku akcyzowym, i nie jest sprzeczne z prawem unijnym.

Ad 4. Odnośnie do pytania, dlaczego mimo analogicznej sytuacji w obu przypadkach (przy alkoholu etylowym oraz olejach smarowych) Ministerstwo Finansów zajmuje odmienne stanowiska, należy wyjaśnić, co następuje.

Sytuacja prawna w zakresie opodatkowania olejów smarowych i nieopodatkowywania alkoholu etylowego zawartego w wyrobach nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi jest diametralnie różna, co znajduje odzwierciedlenie nie tylko w przepisach krajowych, ale również w przepisach unijnych.

Możliwość opodatkowania olejów smarowych wynika z art. 1 ust. 3 dyrektywy Rady 2008/118/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylającej dyrektywę 92/12/EW.

Natomiast obligatoryjny obowiązek zwolnienia alkoholu etylowego wynika z art. 27 dyrektywy Rady 92/83/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych.

Ad 5. W zakresie wysokości stawki podatku akcyzowego dla płynów do spryskiwaczy szyb samochodowych i płynów przeciwoblodzeniowych oraz olejów smarowych należy wyjaśnić, iż zerowa stawka podatku akcyzowego dla płynów do spryskiwaczy szyb samochodowych i płynów przeciwoblodzeniowych stanowi wynik implementacji do krajowego porządku art. 27 dyrektywy Rady 92/83/EWG, 93/83/EWG w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych.

Ww. stawka wynikała z konieczności osiągnięcia celu ww. dyrektywy Rady 93/83/EWG, którym jest m.in. nieobjęcie podatkiem akcyzowym alkoholu etylowego zawartego w wyrobach nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi. Powyższe potwierdza Komisja Europejskiej w opinii TAXUD/C2/SK/cvh D(2010) 751434.

Obligatoryjny obowiązek nieobjęcia podatkiem akcyzowym alkoholu etylowego zawartego w płynach do spryskiwaczy szyb samochodowych i płynach przeciwoblodzeniowych nie pozwalał na określenie dla tych wyrobów stawki na innym poziomie niż zero.

Natomiast pozytywna stawka podatku akcyzowego dla olejów smarowych stanowi konsekwencję implementacji do krajowego porządku prawnego art. 1 ust. 3 dyrektywy Rady 2008/118/WE.

Ad 6. Okoliczność, iż podmiot posiada interpretację indywidualną, znak: IPPP1/443-1777/08/11-5/S/SM, wydaną przez organ podatkowy po wyroku Na-

czelnego Sądu Administracyjnego, nie uzasadnia twierdzenia, iż Ministerstwo Finansów narusza art. 32 Konstytucji RP stanowiący o tym, że wszyscy są wobec prawa równi i mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne. Ww. interpretacja wydana została w indywidualnej sprawie przez dyrektora izby skarbowej (działającego z upoważnienia ministra finansów) i jest wiążąca dla tego dyrektora (organu) w tym konkretnym (przedstawionym we wniosku o interpretację) stanie faktycznym. Interpretacja ta nie może być argumentem przywoływanym dla uzasadnienia zarzutów o nierównym traktowaniu obywateli. Zarówno interpretacje przepisów prawa podatkowego, jak i wyroki sądów administracyjnych są wiążące w konkretnych sprawach.

Jednocześnie należy podnieść, iż orzecznictwo sądów krajowych w kwestii dotyczącej opodatkowania olejów smarowych jest niejednolite, a wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, sygn. akt C-146/06, wprost potwierdza możliwość opodatkowania olejów smarowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Kapica

Warszawa, dnia 1 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Iwony Arent**

**w sprawie bezrobocia
w woj. warmińsko-mazurskim (23466)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo z dnia 12 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23466/11, przekazujące interpelację poseł Iwony Arent w sprawie bezrobocia w województwie warmińsko-mazurskim, uprzejmie informuję.

W latach 2003–2008 z roku na rok obserwowano stałą tendencję spadku bezrobocia rejestrowanego. W końcu 2009 r. po raz pierwszy od kilku lat bezrobocie zwiększyło się do 1892,7 tys. osób, czyli wzrost poziomu bezrobocia w skali roku wyniósł 418,9 tys. osób, tj. 28,4%. Stopa bezrobocia po korekcie liczby pracujących dokonanej przez GUS wyniosła 12,1%, tj. wzrosła o 2,6 punktu procentowego. Natomiast w końcu 2010 r. liczba bezrobotnych wyniosła 1954,7 tys. osób, czyli w skali roku wzrost wyniósł 62 tys. osób (3,3%). Stopa bezrobocia zwiększyła się do 12,3%. W końcu czerwca 2011 r. liczba bezrobotnych wyniosła 1883,3 tys. osób. Liczba bezrobotnych poprzednio pracujących zwiększyła się o 2%, zaś liczba

dotychczas niepracujących o 2,6%. W końcu czerwca 2011 r. w porównaniu z analogicznym okresem 2010 r. poziom bezrobocia zwiększył się w 10 województwach, natomiast w 6 odnotowano spadek (dolnośląskie, lubuskie, opolskie, świętokrzyskie, warmińsko-mazurskie i wielkopolskie).

W województwie warmińsko-mazurskim liczba osób zarejestrowanych w urzędach pracy w końcu czerwca br. wynosiła 97,9 tys. osób i była o 5,5% (5,7 tys. osób) niższa niż na koniec maja 2011 r., a w porównaniu do czerwca 2010 r. liczba osób bezrobotnych zmniejszyła się o 73 osoby, a stopa bezrobocia w końcu czerwca 2011 r. wynosiła 18,6%.

W okresie styczeń–czerwiec br. z aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu skorzystało w Polsce 175,5 tys. osób, tj. 13,3% odpływu z bezrobocia. Dla porównania w analogicznym okresie 2010 r. z aktywnych form skorzystało 416,4 tys. bezrobotnych i stanowili oni 28,2% odpływu z bezrobocia.

W województwie warmińsko-mazurskim 11,6 tys. osób rozpoczęło udział w aktywnych formach przeciwdziałania bezrobociu, tj. o 15,8 tys. osób mniej w porównaniu do analogicznego okresu roku ubiegłego (spadek o 57,7%).

Zatem zarówno w kraju, jak i w woj. warmińsko-mazurskim, ze względu na redukcję środków na aktywne programy, zaktzywizowano ok. 60% mniej osób niż w analogicznym okresie 2010 r. Niemniej jednak w kraju, w skali roku, nie przyniosło to drastycznego wzrostu bezrobocia (wzrost wyniósł 2,1%) w stosunku do analogicznego okresu 2010 r.

W I półroczu 2011 r. pracodawcy zgłosili w kraju 403,5 tys. wolnych miejsc pracy i aktywizacji zawodowej (tj. o 145,5 tys. ofert mniej niż w analogicznym okresie 2010 r.).

W województwie warmińsko-mazurskim w I półroczu br. pracodawcy zgłosili 19,8 tys. wolnych miejsc pracy i miejsc aktywizacji zawodowej (tj. o 10,4 tys. ofert mniej w porównaniu do I półrocza 2010 r.). Oferty pracy subsydiowanej stanowiły 53,4% wszystkich zgłoszonych ofert w województwie (w analogicznym okresie 2010 r. – 75,7%). W porównaniu do I półrocza 2010 r. odnotowano spadek liczby zgłoszonych ofert pracy subsydiowanej do poziomu 10,6 tys. ofert. Liczba bezrobotnych przypadających na 1 ofertę pracy wzrosła z 19 osób w I półroczu 2010 r. do 27 osób w I półroczu 2011 r.

Odnosząc się do wysokiego wskaźnika bezrobocia ludzi młodych, należy zauważyć, że reperkusje kryzysu gospodarczego wpłynęły również na pogorszenie sytuacji na rynku pracy osób młodych, choć wysoką stopę bezrobocia młodzieży, często 2-krotnie przewyższającą wskaźnik dla osób w wieku produkcyjnym, notuje się we wszystkich krajach UE, więc sytuacja Polski nie odbiega od sytuacji w pozostałych krajach.

W województwie warmińsko-mazurskim natomiast odnotowano spadek w grupie bezrobotnych do 25 r. ż. o 1,5%. Wśród absolwentów spadek wyniósł

10,6%, zaś wśród osób, które ukończyły szkołę wyższą, do 27 r. ż. – 1,8%.

Na mocy przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.) m.in. osoby bezrobotne do 25 r. ż. mają status osób będących w szczególnej sytuacji na rynku pracy, w związku z czym powiatowe urzędy pracy powinny przedstawić im propozycję zatrudnienia lub innej formy aktywizacji zawodowej w okresie do 6 miesięcy od dnia rejestracji. Poza usługami rynku pracy, czyli pośrednictwem pracy, poradnictwem zawodowym i informacją zawodową, organizacją szkoleń, pomocą w aktywnym poszukiwaniu pracy, urzędy pracy oferują młodym bezrobotnym również inne działania wspierające aktywizację zawodową.

W I półroczu br. aktywnymi programami objęto 58,8 tys. młodych bezrobotnych, co stanowiło 33,5% wszystkich bezrobotnych zaktzywizowanych w tym okresie. Niestety w porównaniu do analogicznego okresu 2010 r. liczba młodych osób objętych aktywnymi programami zmniejszyła się przeszło 2,5-krotnie, co wynikało z ograniczenia środków, jakimi dysponują urzędy na aktywizację. W województwie warmińsko-mazurskim w I półroczu br. zaktzywizowano 3 tys. bezrobotnych do 25 r. ż. i grupa ta stanowiła blisko 26% ogółu zaktzywizowanych w województwie. W porównaniu do analogicznego okresu 2010 r. odnotowano spadek o 6 tys. osób, tj. o 66,5%.

Istotny wpływ na strukturę bezrobocia młodych mają zachodzące zmiany demograficzne oraz wzrost możliwości i zainteresowania podejmowaniem dalszej nauki. Alternatywą dla bezrobotnej młodzieży jest podnoszenie swoich kwalifikacji zawodowych. Sprzyja temu dynamiczny rozwój szkolnictwa. Tym samym również w strukturze bezrobotnych odsetek osób z wyższym wykształceniem, z roku na rok, wzrasta. W końcu 1999 r. wyższe wykształcenie posiadało ok. 2% bezrobotnych, w końcu 2010 r. – 10,5%, a w końcu czerwca 2011 r. – 10,6%.

Warto zauważyć, że młodzież cechuje szczególnie niska aktywność zawodowa. Tylko co trzeci młody człowiek jest aktywny zawodowo. Przy czym należy pamiętać, że pozostała część młodzieży jest bierna zawodowo głównie z powodu nauki i uzupełniania kwalifikacji. Podnoszenie kwalifikacji zawodowych zwiększa szansę na rynku pracy, ale przy założeniu, że kształcenie to odbywa się w kierunkach odpowiadających zapotrzebowaniu. Tymczasem istotnym problemem jest utrzymujące się niedopasowanie struktury istniejących kierunków studiów do potrzeb rynku pracy. Z drugiej strony faktem jest, że zapotrzebowanie to pozostaje niedostatecznie zbadane.

Plan finansowy Funduszu Pracy na 2011 r., stanowiący załącznik do ustawy budżetowej na rok 2011, zakłada, że wydatki na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu wyniosą 3 235 080 tys. zł. Zaproponowane przez rząd wydatki w planie finansowym Funduszu Pracy na rok 2011 zostały poprzedzone głęboką analizą ekonomiczną. Wielkości te

podyktowane były koniecznością racjonalizacji wydatków budżetu państwa, ponieważ Polska jest objęta Procedurą Nadmiernego Deficytu i zgodnie z rekomendacją Rady Ecofin (z dnia 7 lipca 2009 r.) zobowiązana do korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych poniżej 3% PKB do 2012 r. w wiarygodny i trwały sposób.

Zwiększenie w bieżącym roku wydatków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu może być dokonane wyłącznie poprzez zmianę planu finansowego Funduszu Pracy na 2011 r. na podstawie art. 29 ust. 12 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240), zgodnie z którym zmiany kwot przychodów i kosztów państwowego funduszu celowego ujętych w planie finansowym dokonuje odpowiednio minister lub organ dysponujący tym funduszem, po uzyskaniu zgody ministra finansów i opinii sejmowej komisji do spraw budżetu.

Reagując na napływające wnioski instytucji realizujących zadania finansowane ze środków Funduszu Pracy, w dniu 25 lutego 2011 r. minister pracy i polityki społecznej wystąpił do ministra finansów o wyrażenie zgody na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy na 2011 r. skutkującą zwiększeniem wydatków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu o kwotę 1200 mln zł. W tym samym dniu minister pracy i polityki społecznej wystąpił o opinię sejmowej Komisji Finansów Publicznych. W dniu 7 marca 2011 r. minister finansów odmówił udzielenia takiej zgody, uzasadniając ją wdrożeniem procedur oszczędnościowych dotyczących konieczności ograniczenia nadmiernego deficytu instytucji rządowych i samorządowych do 3% PKB w 2012 r. Minister pracy i polityki społecznej w dniu 11 kwietnia 2011 r. ponownie wystąpił z wnioskiem do ministra finansów i sejmowej Komisji Finansów Publicznych w celu dokonania zwiększenia wydatków Funduszu Pracy w 2011 r. na powyższy cel, tym razem o kwotę 1500 mln zł. Jednak na obecną chwilę do resortu nie wpłynęła zgoda ministra finansów na zwiększenie powyższych wydatków.

Rezerwa ministra pracy i polityki społecznej naliczona została na podstawie planu finansowego Funduszu Pracy na 2011 r. Jej wysokość jest uzależniona od wysokości środków zapisanych w ww. ustawie na finansowanie przez samorządy aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu, zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2009 r. w sprawie algorytmu ustalania kwot środków Funduszu Pracy na finansowanie zadań w województwie (Dz. U. z 2009 r. Nr 123, poz. 1019).

W celu poprawy sytuacji na rynku pracy, w tym ludzi młodych, zwróciłam się do marszałków województw i starostów powiatów z apelem o podejmowanie w regionalnych politykach rynku pracy w 2011 r. działań kluczowych, służących rozwiązaniu najbardziej istotnych problemów rynku pracy.

Działania te powinny przyczyniać się do realizacji następujących priorytetów ogólnokrajowych,

wpływających z obowiązujących dokumentów rządowych:

- wzrost zatrudnienia, który należy do priorytetów polityki społeczno-gospodarczej rządu. Wzmocnienia wymagają te działania, które odpowiadać będą na wyzwanie, jakim w Polsce jest niski wskaźnik zatrudnienia starszych pracowników i problemy w rozpoczynaniu kariery zawodowej przez młodzież. Również utrzymujący się niski 20-procentowy wskaźnik zatrudnienia osób niepełnosprawnych, które mogą pracować, powinien ulec poprawie;

- usprawnienie funkcjonowania rynku pracy, w szczególności poprzez dokonanie przeglądu skuteczności metod działania publicznych służb zatrudnienia. Rozwijanie współpracy pomiędzy publicznymi służbami zatrudnienia a prywatnymi agencjami zatrudnienia i pracodawcami, ale także innymi interesariuszami, przyczynić się winno do zwiększenia dostępności usług rynku pracy. Tworzenie warunków dla mobilności zawodowej i przestrzennej pracowników i poszukujących pracy, także w wymiarze regionalnym, jak i dążenie do wzrostu zatrudnienia poza rolnictwem i w innowacyjnych gałęziach gospodarki to kolejne elementy usprawniania rynku pracy;

- doskonalenie aktywnej polityki rynku pracy poprzez zapewnienie szerokiego dostępu do podstawowych usług rynku pracy i zwiększenie trafności jej adresowania, pośrednictwo pracy, pomoc w aktywnym poszukiwaniu pracy, informacja i poradnictwo zawodowe w połączeniu ze stosowaniem przewidzianych w ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy swoistych sankcji – nowej konstrukcji zasiłku dla bezrobotnych i innych mechanizmów skłaniających bezrobotnych do aktywności.

Dla realizacji powyższych priorytetów, w ramach dostępnej puli środków Funduszu Pracy, wskazałam niezbędne do podjęcia przez publiczne służby zatrudnienia działania racjonalizujące te wydatki. I tak:

- wdrażane programy na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej stosownie do potrzeb i możliwości lokalnego rynku pracy powinny opierać się na wnikliwej analizie efektywności zatrudnieniowej oraz kosztowej i uwzględniać wszelkie dostępne źródła finansowania,

- bazową część programów powinny stanowić podstawowe usługi rynku pracy, takie jak pośrednictwo pracy, poradnictwo i informacja zawodowa oraz pomoc w aktywnym poszukiwaniu pracy,

- przy konstruowaniu programów związanych z tworzeniem subsydiowanych miejsc pracy urzędy pracy powinny wybierać do współpracy te podmioty, które poprzez zatrudnianie aktywizowanych bezrobotnych przyczyniać się będą do zwiększania ich efektywności,

- w celu uniknięcia zwrotów lub niewykorzystania rezerwy Funduszu Pracy urzędy pracy powinny we wnioskach kierowanych do ministra precyzyjnie

określać (w oparciu o odpowiednią analizę) faktyczne zapotrzebowanie na środki.

Pragnę również pokreślić, że minister pracy i polityki społecznej jest aktywny w monitorowaniu sytuacji na krajowym rynku pracy wynikającej z poziomu i stopy bezrobocia na poszczególnych lokalnych rynkach pracy, jak również reaguje w przypadku niekorzystnego rozwoju sytuacji, poprzez uruchomienie środków istniejącej rezerwy środków Funduszu Pracy będącej w dyspozycji ministra lub wnioskowanie w sprawie zmiany planu finansowego Funduszu Pracy w oparciu o realizowane dodatkowe przychody Funduszu Pracy. Przykładem takich działań jest uruchomienie przez ministra pracy i polityki społecznej w roku 2010 dodatkowych środków rezerwy Funduszu Pracy na realizację „Programu aktywizacji zawodowej osób do 30 roku życia” w celu zwiększenia wsparcia finansowego dla urzędów pracy w zakresie pomocy dla młodzieży. Na realizację programu minister pracy i polityki społecznej przyznał 216 urzędów pracy kwotę 323,4 mln zł. W ramach przyznanych środków wsparcie uzyska blisko 45 tys. osób poniżej 30 roku życia. W województwie warmińsko-mazurskim pomoc, w wysokości 11 210 400 zł, otrzymało 10 powiatowych urzędów pracy, tj. wszystkie te urzędy, które wniosowały o przyznanie środków na realizację tego programu. Ogólna liczba uczestników ww. programu w tym województwie przekroczyła 1,6 tys. młodych osób.

Priorytetem wydatkowania w roku 2011 rezerwy Funduszu Pracy, wynoszącej blisko 164 mln zł, są programy specjalne kierowane do bezrobotnych i poszukujących pracy, w tym młodzieży.

Mając na względzie podejmowanie przez publiczne służby zatrudnienia działań racjonalizujących wydatki finansowane ze środków Funduszu Pracy, minister pracy i polityki społecznej w marcu 2011 r. podjął decyzję o przeznaczeniu w roku bieżącym części środków rezerwy Funduszu Pracy w kwocie 75,5 mln zł na finansowanie/dofinansowanie programów specjalnych, które dotychczas nie były realizowane przez powiatowe urzędy pracy na zadowalającym poziomie. W ramach tego działania – posiadającego formułę konkursu – dofinansowanie otrzymało 41 powiatowych urzędów pracy, w tym 2 powiatowe urzędy pracy z województwa warmińsko-mazurskiego na łączną kwotę 3 920 200 zł.

Jednocześnie informuję, że rezerwa środków Funduszu Pracy, oprócz wspomnianych wcześniej programów specjalnych, będzie przeznaczona w bieżącym roku na finansowanie:

- programów związanych z aktywizacją bezrobotnych na terenach, na których miały miejsce klęski żywiołowe – 40 mln zł,
- programów dla zwalnianych z przyczyn niedotyczących pracowników oraz pracowników objętych zwolnieniami monitorowanymi – 20 mln zł,
- programów zwiększających aktywność zawodową bezrobotnych w wieku 45/50+ – 20 mln zł.

Środki na powyższe programy będą uruchamiane na bieżąco.

Wyrażam przekonanie, że podjęcie powyższych działań doprowadzi do znacznego zwiększenia poziomu aktywizacji osób bezrobotnych i poszukujących pracy, również na terenach województwa warmińsko-mazurskiego.

W odniesieniu do kwestii migracji zarobkowej obywateli polskich uprzejmie informuję, iż po przystąpieniu Polski do Unii Europejskiej Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej na bieżąco prowadzi monitoring stanu zatrudnienia obywateli polskich w poszczególnych państwach UE/EOG. Niezbędne do tego celu informacje uzyskiwane są za pośrednictwem polskich placówek dyplomatycznych. Na ich podstawie opracowywane są dwa razy w roku raporty, przedkładane do akceptacji Komitetowi do Spraw Europejskich, a następnie publikowane na stronie internetowej MPiPS. Raporty, oprócz samych danych liczbowych obrazujących skalę wyjazdów, zawierają również analizę warunków dostępu do rynków pracy poszczególnych państw.

Biorąc pod uwagę emigrację obywateli polskich od roku 2004 r., obejmującą ludzi młodych, ze znacznym odsetkiem absolwentów wyższych uczelni, rząd polski podjął inicjatywę zapewnienia emigrantom wszechstronnej wiedzy, jaka jest potrzebna w związku z ewentualną decyzją o powrocie do kraju. Z myślą o nich stworzono międzyresortowy portal internetowy www.powroty.gov.pl. Oprócz opisu czynności, związanych z przygotowaniem powrotu do kraju (aktualizacja dokumentów, przewóz mienia) i załatwieniem niezbędnych formalności po przyjeździe, serwis zawiera szerokie spektrum informacji ułatwiających reemigrantom i ich rodzinom ponowne osiedlenie się w Polsce.

Szczególny nacisk położono na sprawy związane z wyszukaniem i podjęciem pracy lub działalności zarobkowej na rachunek własny. Przedstawiono również najważniejsze kwestie dotyczące rozliczeń podatkowych, świadczeń społecznych, opieki zdrowotnej, szkolnictwa oraz spraw rodzinnych. W przypadku wątpliwości użytkownik portalu może zwrócić się do zespołu redakcyjnego o dodatkowe wyjaśnienia.

Wolny dostęp do niemieckiego i austriackiego rynku pracy od 1 maja 2011 r. niewątpliwie wywołał w społeczeństwie polskim nowy impuls migracyjny, ale z wielu względów nieporównywalnie niższy, niż miało to miejsce po otwarciu rynków pracy Wielkiej Brytanii, Irlandii i Szwecji w roku 2004. Przede wszystkim zmniejszył się w tym czasie „potencjał emigracyjny” polskiego społeczeństwa, co zostało spowodowane:

- już zaistniałą alokacją emigrantów,
- postępującą poprawą sytuacji ekonomicznej kraju,
- wzrostem krajowego poziomu wynagrodzeń, szczególnie w grupie osób o wysokich kwalifikacjach zawodowych,

— wyższą świadomością społeczeństwa również o ujemnych konsekwencjach większości wyjazdów, zarówno dla samych migrantów (dezawuowanie posiadanego wykształcenia, ograniczone możliwości dalszego podnoszenia kwalifikacji, brak perspektywy zrobienia kariery), jak i pozostawionej w kraju rodziny.

Zarówno MPiPS, jak i strona niemiecka zakładają, że w latach 2011–2013 liczba nowych polskich emigrantów w Niemczech może wzrosnąć o 200–300 tys. Według danych austriackiej instytucji ubezpieczeniowej, w 2010 r., średnio w każdym miesiącu było zatrudnionych w Austrii 17 321 obywateli polskich. Wynika stąd, że dodatkowy napływ pracowników z Polski będzie praktycznie znikomy.

Reasumując, można stwierdzić, że zwiększona migracja zarobkowa obywateli polskich od 1 maja br. nie ma cech nowej „fali emigracji zarobkowej” i nie wywoła szczególnie negatywnych zjawisk na polskim rynku pracy. Natomiast krótkookresowo przyczyni się do zmniejszenia jego nierównowagi, wynikającej m.in. z niedostosowania części starszego pokolenia obywateli polskich do podejmowania pracy w zmienionych warunkach społeczno-ekonomicznych oraz z zaistniałych braków w wypracowaniu profilu kształcenia młodzieży odpowiadającego aktualnym potrzebom gospodarki.

Równowaga na polskim rynku pracy może być osiągnięta tylko w warunkach stałego, zrównoważonego wzrostu gospodarczego, przy założeniu prowadzenia prawidłowej polityki kształcenia i podnoszenia kwalifikacji zawodowych oraz istnienia możliwie powszechnie akceptowanych przepisów regulujących stosunek pracy pomiędzy pracownikiem i jego pracodawcą. Wobec pozytywnego trendu gospodarczego w kraju, a także postępujących, negatywnych tendencji demograficznych w społeczeństwie polskim obecny stan nierównowagi popytu/podaży na polskim rynku pracy jest zjawiskiem przejściowym. Nawet kraje wysoko rozwinięte notują pewien poziom bezrobocia, niewynikający z rozbieżności między podażą pracy i popytem na pracę.

Niezależnie od przewidywanej skali obecnego wzrostu migracji zarobkowej trzeba podkreślić, że ze względu na obowiązującą w UE swobodę przepływu pracowników, rządy państw członkowskich nie mają instrumentów bezpośredniego oddziaływania na przepływy migracyjne obywateli państw UE nawet w odniesieniu do własnych obywateli. Co więcej, dla wspierania transgranicznej mobilności pracowników funkcjonuje w ramach UE system informacyjny o warunkach życia i wykonywania pracy we wszystkich państwach członkowskich. Natomiast poszczególne państwa, w tym Polska, podejmują wewnętrzne działania dla zapewnienia swoim rynkom pracy odpowiedniej podaży pracowników z zagranicy. Działania te są utrudnione w przypadku państw o stosunkowo niższym poziomie dobrobytu, konkurujących z innymi, zamożniejszymi państwami.

Reasumując, obecnie sytuacja na rynku pracy województwa warmińsko-mazurskiego uległa niewielkiej, ale jednak poprawie, a perspektywy rozwoju sytuacji ekonomicznej zarówno w kraju, jak i w województwie warmińsko-mazurskim pozwalają z umiarkowanym optymizmem obserwować rozwój sytuacji na rynku pracy województwa warmińsko-mazurskiego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Czesława Ostrowska

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Iwony Arent**

**w sprawie zwiększenia ochrony świadka
w sprawach karnych (23467)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Iwony Arent w sprawie zwiększenia ochrony świadka w sprawach karnych, przekazaną przy piśmie Pana Marszałka z dnia 12 lipca 2011 r., nr SPS-023-23467/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Podkreślenia wymaga na wstępie fakt, iż nie jest możliwe rozwiązanie polegające na generalnym utajnianiu danych osobowych świadków zeznających w postępowaniu karnym. Do praw gwarantowanych w art. 6 ust. 3 lit. d Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284, z późn. zm.) należy zasada równości broni w postępowaniu dowodowym. Oskarżony co do zasady ma prawo wiedzieć, na czyich zeznaniach opiera się akt oskarżenia. Zdaniem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka rzetelność procesu wymaga, aby oskarżyciel nie ukrywał przed obroną materiału dowodowego, a dowody muszą być przeprowadzone w sposób nienaruszający gwarancji obrony, w szczególności prawa do zadawania świadkom pytań. Jeżeli jednak znajomość danych osobowych świadka mogłaby zostać wykorzystana do bezprawnego wywierania wpływu na jego osobę mającego na celu konformizację jego zachowania albo dokonanie aktu retorsji, obowiązujący porządek prawny przewiduje szereg instrumentów mających na celu uchylenie takiego zagrożenia.

Zgodnie z treścią przepisu art. 191 § 1 Kodeksu postępowania karnego przesłuchanie świadka rozpoczyna się od zapytania o imię, nazwisko, wiek, zajęcie, miejsce zamieszkania, karalność za fałszywe ze-

znanie lub oskarżenie oraz stosunek do stron. Dane te zamieszcza się w protokole przesłuchania, który jest dostępny zgodnie z zasadą jawności wewnętrznej postępowania dla podejrzanego (oskarżonego).

Należy zgodzić się ze stwierdzeniem, że osoba zawiadamiająca o popełnieniu przestępstwa lub zeznająca w charakterze świadka może odczuwać dyskomfort lub nawet mieć subiektywnie poczucie zagrożenia ze strony sprawcy czynu. Jednakże w sytuacjach szczególnych, kiedy poczucie zagrożenia jest obiektywnie zasadne, a zeznawanie w procesie karnym może spowodować dla świadka skutki groźniejsze od dyskomfortu, system polskiego prawa procesowego przewiduje szereg instrumentów służących ochronie świadków w sprawach karnych. Są one uzależnione zarówno od charakteru potencjalnego niebezpieczeństwa, jak i od wagi sprawy, w której świadek występuje jako osobowe źródło dowodowe. W zależności od okoliczności można zatem stosować różne instrumenty ochrony. Spośród najważniejszych instytucji mających na celu bezpośrednio lub pośrednio ochronę świadków w sprawach karnych należy wymienić zwłaszcza:

- 1) utajnienie adresu świadka (tzw. mały świadek incognito – art. 191 § 3 K.p.k.),
- 2) anonimizację właściwą (tzw. świadek anonimowy, świadek incognito – art. 184 K.p.k.),
- 3) przesłuchanie nieletniego świadka w trybie art. 185a i art. 185b K.p.k.,
- 4) przekazywanie załącznika do aktu oskarżenia, zawierającego adresy świadków, do wyłącznej wiadomości sądu (art. 333 § 3 K.p.k.),
- 5) wydalenie oskarżonego z sali rozpraw na czas przesłuchania świadka (art. 390 § 2 K.p.k.) lub wyłączenie jawności rozprawy w całości albo w części (art. 359 i nast. K.p.k.).

Instytucja uregulowana w art. 191 § 3 K.p.k. ma zastosowanie w wypadkach, gdy w związku z czynnościami świadka zachodzi uzasadniona obawa użycia przemocy lub groźby bezprawnej wobec świadka lub osoby dla niego najbliższej. W takim wypadku świadek może zastrzec dane dotyczące miejsca zamieszkania do wyłącznej wiadomości prokuratora lub sądu. Pisma procesowe doręcza się wówczas do instytucji, w której świadek jest zatrudniony, lub na inny wskazany przez niego adres.

Adres świadka w tym trybie zostaje zastrzeżony do wyłącznej wiadomości prokuratora lub sądu. Warto zaakcentować, że nie ma więc – jak w wypadku wydania postanowienia na podstawie art. 184 K.p.k. – możliwości ujawnienia adresu świadka funkcjonariuszowi Policji prowadzącemu sprawę. Jak się w związku z tym trafnie przyjmuje, świadek wezwany do złożenia zeznania przez Policję może w ogóle odmówić podania swego adresu, informując, że podaje go prokuratorowi lub sądowi do ich wyłącznej wiadomości (por. R. A. Stefański, w: Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I, pod red. Z. Gostyńskiego, Warszawa 2003 r., s. 894).

Bardzo ważne znaczenie ma fakt, że decyzja o zastrzeżeniu danych dotyczących miejsca zamieszkania do wiadomości prokuratora lub sądu podejmowana jest przez samego świadka. Organ procesowy nie ma środków prawnych, aby zmusić świadka do podania adresu zamieszkania, i zobligowany jest doręczać pisma procesowe do instytucji, w której świadek jest zatrudniony, lub na inny wskazany przez niego adres (ibidem, s. 872). Co więcej, konsekwencją zgłoszenia przez świadka takiego żądania jest to, że jego adres nie może się znaleźć w aktach sprawy, a jeżeli znalazł się tam wcześniej (np. wówczas gdy stan zagrożenia powstał po pierwszym przesłuchaniu), powinien być z akt fizycznie usunięty (por. P. Hofmański, E. Sadzik, K. Zgryzek: Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I, Warszawa 2007 r., s. 895).

Jeżeli zagrożenie dla świadka może być poważniejsze, a więc jeśli zachodzi uzasadniona obawa niebezpieczeństwa dla życia, zdrowia, wolności świadka lub osoby dla niego najbliższej albo dla mienia w znacznych rozmiarach, sąd, a w postępowaniu przygotowawczym prokurator, działając na podstawie art. 184 § 1 K.p.k., może wydać postanowienie o zachowaniu w tajemnicy okoliczności umożliwiających ujawnienie tożsamości świadka, w tym danych osobowych, jeżeli nie mają one znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie. Postępowanie w tym zakresie toczy się bez udziału stron i objęte jest tajemnicą jako informacja niejawną. W myśl § 2 w razie wydania postanowienia określonego w § 1 tego artykułu okoliczności, o których mowa w tym przepisie, pozostają wyłącznie do wiadomości sądu i prokuratora, a gdy zachodzi konieczność – również funkcjonariusza Policji prowadzącego postępowanie. Protokół przesłuchania świadka wolno udostępniać oskarżonemu lub obrońcy tylko w sposób uniemożliwiający ujawnienie okoliczności, o których mowa w § 1.

Należy podkreślić, że zakres anonimizacji wykracza poza dane osobowe świadka. Oprócz tych danych (imienia, nazwiska, daty i miejsca urodzenia, miejsca zamieszkania, miejsca pracy, zawodu) utajnieniu podlegają także inne okoliczności umożliwiające ujawnienie tożsamości świadka. Płynnie z tego wniosek, że może to być każda okoliczność, która pozwoli zorientować się, kto jest świadkiem, a więc także np. charakterystyczny sposób wypowiedzania się (por. P. Hofmański, E. Sadzik, K. Zgryzek: op. cit., s. 856–857). Utajnienie tych wszystkich okoliczności ma sprzyjać uzyskaniu od świadka bezstronnych i wyczerpujących zeznań, pozbawionych ewentualnego piętna obawy przed poważnym niebezpieczeństwem. Co szczególnie istotne, ustawa nie uzależnia stosowania tej instytucji od rodzaju lub wagi przestępstwa ani od stadium postępowania. Świadcowi może być nadany taki status w dochodzeniu lub śledztwie prowadzonym in rem lub in personam.

Z kolei ochronie małoletnich świadków służą unormowania art. 185a i art. 185b K.p.k. stanowiące, że w sprawach o niektóre przestępstwa pokrzywdzonego oraz świadka, który w chwili przesłuchania nie

ukończył 15 lat, przesłuchuje się tylko raz, chyba że zajdą szczególne okoliczności określone w tych przepisach. Czyni to sąd na posiedzeniu z udziałem biegłego psychologa, prokuratora, obrońcy oraz pełnomocnika pokrzywdzonego. Co do zasady wyłączony jest kontakt pokrzywdzonego ze sprawcą.

Ochronie świadków służy także przepis art. 333 § 3 K.p.k., na podstawie którego lista ujawnionych w toku postępowania przygotowawczego osób pokrzywdzonych oraz osób, które mają być wezwane na rozprawę, wraz z ich adresami zamieszkania stanowi załącznik do aktu oskarżenia i jest przekazywana wyłącznie do wiadomości sądu.

Ponieważ jedną z naczelnych zasad polskiego procesu karnego jest zasada bezpośredniości, świadkowie składają przed sądem zeznania w obecności oskarżonego. W wypadku potrzeby zagwarantowania świadkowi ochrony w toku procesu karnego można wykorzystać instytucję unormowaną w art. 390 § 2 K.p.k. Zgodnie z tym przepisem w wyjątkowych wypadkach, gdy należy się obawiać, że obecność oskarżonego mogłaby oddziaływać krępująco m.in. na zeznania świadka, przewodniczący może zarządzić, aby na czas przesłuchania danej osoby oskarżony opuścił salę sądową. Ponadto stosownie do art. 360 § 1 pkt 4 oraz § 3 K.p.k. sąd wyłącza jawność rozprawy w całości albo w części, jeżeli jawność mogłaby naruszyć ważny interes prywatny, a może ją wyłączyć na czas przesłuchania świadka, który nie ukończył 15 lat.

Nie należy także zapominać, że zgodnie z art. 245 Kodeksu karnego każdy, kto używa przemocy lub groźby bezprawnej w celu wywarcia wpływu na świadka lub w związku z tym narusza jego nietykalność cielesną, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Wskazane unormowania zabezpieczają więc ochronę bezpieczeństwa świadków, którzy w związku ze sprawą karną zgłaszają obawę o swoje życie, zdrowie lub mienie. Korzystanie z poszczególnych przewidzianych w nich instrumentów zależy od okoliczności sprawy i rodzaju potencjalnego niebezpieczeństwa grożącego świadkowi lub jego najbliższemu.

Odnosząc się do pytania dotyczącego wizerunku Policji, należy stwierdzić, że kwestia ta leży poza zakresem właściwości ministra sprawiedliwości, Policja podlega bowiem ministrowi spraw wewnętrznych i administracji. Pismem z dnia 26 lipca 2011 r., nr BMP-0713-13-13/11/KP, minister spraw wewnętrznych i administracji zajął w tej kwestii stanowisko, wskazując, że Policja posiada odpowiednie instrumenty prawne do realizacji zadania związaneego z ochroną świadków.

Przepisami ogólnymi odnoszącymi się do kwestii ochrony osób przez Policję są art. 1 ust. 1 i 2 ustawy z 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2007 r. Nr 43, poz. 277, z późn. zm.). Natomiast przepisy szczególne zawarte są w objętym klauzulą poufności zarządzeniu komendanta głównego Policji z dnia 15 lipca 2005 r. nr pf-810 w sprawie metod i form udzielania ochrony przez Policję osobom zagrożonym. Zawarte w tych

aktach prawnych uregulowania świadczą o tym, iż prawidłowo stosowane procedury powinny stanowić skuteczną formę realizacji ze strony państwa jego konstytucyjnego obowiązku dbania o bezpieczeństwo obywateli będących świadkami w postępowaniu karnym.

Odnosząc się do pytania zawartego w punkcie 4, stwierdzić należy, że zgodnie z art. 304 § 1 K.p.k. każdy, dowiedziawszy się o popełnieniu przestępstwa ściganego z urzędu, ma społeczny obowiązek zawiadomić o tym Policję lub prokuratora. Jest to obowiązek społeczny, a zatem niewywiązanie się z niego nie jest obwarowane sankcją karną. Jedynie w zakresie niewielkiej liczby najcięższych przestępstw, wskazanych w art. 240 § 1 K.k., ustawodawca wprowadził prawny obowiązek zawiadomienia o przestępstwie. Niemniej także w tej sytuacji zastosowanie mogą znaleźć instytucje ochrony świadków wskazane powyżej. Należy dodać, że kwestia zakresu ochrony danych osobowych świadka, który złożył zawiadomienie o przestępstwie, nie była dotychczas przedmiotem orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka. Również organy międzynarodowych mechanizmów kontroli przestrzegania praw człowieka w swoich sprawozdaniach dotyczących Polski nie sformułowały zaleceń dokonania zmian w tym zakresie przez polskie władze.

Reasumując, powyżej opisane regulacje prawne ustanawiają szeroką ochronę świadków w postępowaniu karnym. Celowe jest natomiast, aby organy prowadzące postępowanie karne na poszczególnych jego etapach w sposób właściwy diagnozowały i reagowały na zagrożenia dla świadków ze strony osób podejrzanych o popełnienie przestępstwa albo z nimi współdziałających, udzielając adekwatnej do stanu zagrożenia ochrony.

Co prawda podejmowanie decyzji przewidzianych w cytowanych przepisach zostało zastrzeżone przez ustawodawcę do kompetencji sądu lub prokuratora, jednak Policja w razie powzięcia wiadomości o okolicznościach mogących świadczyć o zaistnieniu zagrożenia dla świadka powinna reagować niezwłocznie, informując o tym prokuratora lub sąd.

Jeden z priorytetów polskiej prezydencji w Radzie Unii Europejskiej stanowią działania na rzecz osób pokrzywdzonych przestępstwem. W dniu 18 maja 2011 r. Komisja Europejska ogłosiła pakiet na rzecz ochrony ofiar, stanowiący program prac legislacyjnych na forum Unii Europejskiej zmierzający do zwiększenia wsparcia dla pokrzywdzonych przestępstwem. Częścią pakietu jest projekt dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiający minimalne standardy praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw, który ma być negocjowany podczas polskiej prezydencji. Cel projektowanej dyrektywy stanowi m.in. zapewnienie wysokich standardów ochrony pokrzywdzonego przestępstwem, w tym stworzenie odpowiednich warunków do udziału w postępowaniu karnym, a także zapewnienia ofierze oraz członkom

jej rodziny ochrony przed odwetem oraz powtórna wiktyimizacja.

Biorąc pod uwagę powyższe, uzasadniony jest pogląd, że zarówno w polityce wewnętrznej, jak też na forum międzynarodowym ochrona osób pokrzywdzonych jest postrzegana przez Rzeczpospolitą Polską jako zagadnienie o szczególnie istotnym znaczeniu.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Chmielewski

Warszawa, dnia 9 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Lipca**

**w sprawie zaniezań ze strony
ministra edukacji narodowej i podległych mu
służb w zakresie przygotowania,
przeprowadzenia i oceniania
egzaminu maturalnego w 2011 r. (23468)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Krzysztofa Lipca (SPS-023-23468/11) w sprawie zaniezań w zakresie przygotowania, przeprowadzenia i oceniania egzaminu maturalnego w 2011 r., uprzejmie wyjaśniam, że tegoroczny egzamin maturalny, podobnie jak egzaminy w poprzednich latach, został przeprowadzony z należytą starannością i zgodnie z przepisami rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 30 kwietnia 2007 r. w sprawie warunków i sposobu oceniania, klasyfikowania i promowania uczniów i słuchaczy oraz przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów w szkołach publicznych (Dz. U. Nr 83, poz. 562, z późn. zm.).

Centralna Komisja Egzaminacyjna (CKE), zgodnie z art. 9a ust. 2 pkt 1a ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.), przygotowuje pytania, zadania i testy oraz ustala zestawy do przeprowadzania sprawdzianu i egzaminów, w tym egzaminów maturalnych. W bieżącym roku szkolnym dyrektor CKE zatwierdził, łącznie na wszystkie egzaminy, ok. 1500 różnych rodzajów arkuszy.

Błędy, jakie pojawiły się w tegorocznych arkuszach egzaminacyjnych, nie miały charakteru merytorycznego. Analiza odpowiedzi zdających egzamin maturalny z języka polskiego na poziomie podstawowym i z geografii na poziomie rozszerzonym wykazała, że techniczne usterki w arkuszach maturalnych nie miały wpływu na wyniki egzaminu.

Piszący egzamin z języka polskiego kierowali się instrukcjami odnoszącymi się do poszczególnych zadań, a nie instrukcją ogólną. Egzaminatorzy sprawdzający odpowiedzi do zadań testowych z języka polskiego nie znaleźli takiej, która byłaby udzielona niezgodnie z instrukcją szczegółową.

W arkuszu egzaminacyjnym z geografii na etapie jego końcowej obróbki edytorskiej i korekty elementów graficznych, wykonanej w celu zapewnienia jak najlepszej jakości wydruku, doszło do omyłkowego zastąpienia jednego klimatogramu innym, już zamieszczonym w teście. Wskutek tego w zadaniu znalazły się dwa identyczne klimatogramy. Jediną konsekwencją dla zdających był fakt, że musieli oni przyporządkować trzy (a nie cztery) formacje roślinne do odpowiednich klimatogramów, aby otrzymać maksymalną liczbę punktów za wykonanie zadania. W tej sytuacji CKE ogłosiła, że za poprawne przyporządkowanie trzech różnych formacji roślinnych zdający otrzymają maksymalną liczbę punktów, a za poprawne przyporządkowanie dwóch różnych formacji roślinnych – 1 punkt.

Aby zniwelować negatywny wpływ pomyłek technicznych na wyniki egzaminów z języka polskiego i geografii, zostały zmodyfikowane kryteria oceniania zadań egzaminacyjnych, o których mowa wyżej. Zatem absolwenci, którzy przystąpili do tych egzaminów, nie ponieśli szkody z tytułu uchybień występujących w testach egzaminacyjnych.

Błędów merytorycznych nie było także w arkuszu maturalnym z matematyki na poziomie podstawowym. Zadania zamieszczone w arkuszu nie wykraczały poza standardy wymagań egzaminacyjnych zawarte w załączniku nr 3 do rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 10 sierpnia 2001 r. w sprawie standardów wymagań będących podstawą przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów (Dz. U. Nr 92, poz. 1020, z późn. zm.).

Ponadto ani CKE ani Ministerstwo Edukacji Narodowej nie otrzymało żadnej informacji na temat błędów znajdujących się w arkuszu maturalnym z chemii.

Jednocześnie, odnosząc się do wstępnych wyników tegorocznej matury, pragnę zwrócić uwagę na fakt, iż egzaminu maturalnego w bieżącym roku szkolnym nie zdało ok. 7% zdających, i jest to odsetek porównywalny z rokiem ubiegłym. Natomiast 17,5% tegorocznych absolwentów nie zdało egzaminu tylko z jednego przedmiotu i ma prawo przystąpić do egzaminu poprawkowego w sierpniu br.

Ponadto uprzejmie wyjaśniam, że zgodnie z przepisami ww. rozporządzenia, w przypadku stwierdzenia podczas sprawdzania arkusza egzaminacyjnego niesamodzielnego rozwiązywania zadań egzaminacyjnych przez zdającego, dyrektor okręgowej komisji egzaminacyjnej, w porozumieniu z dyrektorem komisji centralnej, unieważnia część pisemną egzaminu maturalnego z danego przedmiotu tego zdającego.

Decyzję o unieważnieniu pracy podejmuje się bardzo rozważnie, mając na względzie zarówno zasadę

sprawiedliwej oceny wiedzy i umiejętności zdającego, jak i przyszłość młodego człowieka. Decyzja taka nie jest nigdy podejmowana jednoosobowo, bez dogłębnej analizy zapisów odpowiedzi w arkuszach maturalnych. Jest ona konsultowana z egzaminatorami w ośrodku sprawdzania, następnie z koordynatorem okręgowej komisji egzaminacyjnej i powołanymi w komisji okręgowej ekspertami, ostatecznie również w CKE.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 25 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rackiego**

**w sprawie modernizacji drogi krajowej nr 15
na odcinku Zduny – Krotoszyn – Jarocin (23471)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do interpelacji posła Józefa Rackiego, przekazanej przy piśmie z dnia 18 lipca 2011 r., znak SPS-023-23471/11, w sprawie modernizacji drogi krajowej nr 15 na odcinku Zduny – Krotoszyn – Jarocin przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Ministerstwo Infrastruktury dostrzega konieczność poprawy stanu bezpieczeństwa na wielu drogach krajowych, w tym także na przedmiotowym odcinku drogi krajowej nr 15. Jednak dokonana analiza kosztów tych zadań z przewidywanymi limitami środków finansowych wykazała, że nie wszystkie zadania mają szansę realizacji.

Z uwagi na powyższe Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad opracowała „Plan działań na sieci drogowej na lata 2011–2013”. W planie tym ujęto zadania z zakresu remontów, rozbudów i przebudów dróg w oparciu o kryteria uwzględniające wyniki badań stanu nawierzchni, panujący na drodze ruch, z uwzględnieniem udziału samochodów ciężarowych, wskaźnik wypadkowości, a także ocenę efektywności ekonomicznej. Powstały w ten sposób plan działań uwzględnia ponad pięćset odcinków dróg krajowych. Podkreślić należy, iż przyjęte do analizy kryteria pozwalają na efektywne wykorzystanie ograniczonych środków finansowych i umożliwiają podejmowanie działań w pierwszej kolejności na odcinkach dróg stwarzających największe zagrożenie bezpieczeństwa

Działania przewidziane dla poprawy stanu bezpieczeństwa na drodze krajowej nr 15 na odcinku

Zduny – Krotoszyn – Jarocin ujęte zostały w trzech pozycjach planu:

- poz. 91, odcinek Zduny – Krotoszyn,
- poz. 115, odcinek Koźmin – Krotoszyn,
- poz. 124, odcinek Koźmin – Jarocin.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 5 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Leszka Cieślika**

**w sprawie realizacji inwestycji
Biogazownia Łapy (23473)**

Odpowiadając na interpelację poselską pana Leszka Cieślika, posła na Sejm RP, z dnia 11 lipca 2011 r. (SPS-023-23473/11), w sprawie realizacji inwestycji pn. Biogazownia Łapy, przedstawiam poniższe informacje.

Zarząd Krajowej Spółki Cukrowej SA podejmował i nadal podejmuje działania zmierzające do zagospodarowania aktywów oddziałów spółki wyłączonych z produkcji cukru, w tym Oddziału Cukrownia Łapy, m.in. poprzez wykorzystanie tych aktywów do działalności alternatywnej w obszarze bioenergetyki. W roku obrotowym 2008/2009 Krajowa Spółka Cukrowa SA rozpoczęła współpracę z PGE Energia Odnawialna SA z siedzibą w Warszawie. Na mocy porozumienia zawartego pomiędzy KSC SA a PGE Energia Odnawialna spółka wydzierżawiła część nieruchomości Oddziału Cukrownia Łapy w celu realizacji projektu bioenergetycznego w tej lokalizacji. Natomiast PGE Energia Odnawialna SA utworzyła odrębny podmiot prawa handlowego pod firmą Biogazownia Łapy sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie. Wobec powyższego dalsze działania w powyższym zakresie uzależnione będą od decyzji organów korporacyjnych spółki Biogazownia Łapy sp. z o.o., zależnej od PGE EO SA.

Uwzględniając fakt, iż szczegółowych informacji w zakresie stanu realizacji przedmiotowej inwestycji, harmonogramu działań, jak również przewidywanego terminu uruchomienia biogazowni może udzielić spółka powołana do realizacji tej inwestycji, tj. Biogazownia Łapy sp. z o.o., Zarząd KSC SA zwrócił się do zarządu spółki z prośbą o przesłanie informacji w powyższym zakresie.

Przedstawiając powyższe, informuję, iż odpowiedź na interpelację pana posła zostanie udzielona niezwłocznie po otrzymaniu niezbędnych informacji od Zarządu spółki Biogazownia Łapy sp. z o.o.

Sekretarz stanu
Jan Bury

Warszawa, dnia 4 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów
Jana Warzechy i Kazimierza Smolińskiego**

**w sprawie zmian w art. 168 § 1 ustawy
Ordynacja podatkowa (23474)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posłów Jana Warzechy i Kazimierza Smolińskiego z dnia 12 lipca 2011 r., przekazaną przy piśmie z dnia 18 lipca 2011 r., nr SPS-023-23474/11, w sprawie zmian w art. 168 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.), uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Jedną z zasad postępowania podatkowego jest zasada pisemności wyrażona w art. 126 ustawy Ordynacja podatkowa. Zasada ta odnosi się nie tylko do organów podatkowych, nakładając na nie obowiązek załatwiania sprawy w formie pisemnej, lecz również do stron postępowania. Powyższe znajduje odzwierciedlenie w dyspozycji art. 168 § 1 ustawy Ordynacja podatkowa. Powołany przepis w brzmieniu obowiązującym od dnia 17 czerwca 2010 r. stanowi, że podania (żądania, wyjaśnienia, odwołania, zażalenia, ponaglenia, wnioski) mogą być wnoszone pisemnie lub ustnie do protokołu, a także za pomocą środków komunikacji elektronicznej przez elektroniczną skrzynkę podawczą organu podatkowego, utworzoną na podstawie ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. Nr 64, poz. 565, z późn. zm.).

Podanie wniesione pisemnie albo ustnie do protokołu powinno być podpisane przez wnoszącego, a protokół ponadto przez pracownika, który go sporządził. Gdy podanie wnosi osoba, która nie może lub nie umie złożyć podpisu, podanie lub protokół podpisuje za nią inna osoba przez nią upoważniona, czyniąc o tym wzmiankę obok podpisu (art. 168 § 3 Ordynacji podatkowej). Tylko taki sposób postępowania zapewnia realizację zasady prawdy obiektywnej wyrażonej w art. 122 ustawy Ordynacja podatkowa.

Pragnę zwrócić uwagę na fakt, że każde w istocie podanie, poza wniesionym ustnie, ma pisemny cha-

akter. Dotyczy to również podania wniesionego za pomocą telefaksu.

Ze względu na szybko postępujący rozwój technologii przyjęto od dnia 17 czerwca 2010 r. koncepcję pozostawienia w art. 168 § 1 Ordynacji podatkowej regulacji określającej tylko formę podań, bez katalogowania poszczególnych urządzeń technicznych, które mogą służyć do ich wnoszenia.

Nie można uznać, że wskutek nowelizacji powołanego przepisu przy wnoszeniu pism została wykluczona możliwość użycia jakiegokolwiek urządzenia, w szczególności telefaksu. Istotne jest, aby efektem zastosowania do tego celu danego urządzenia była forma pisemna podania. Należy również mieć na uwadze, że odebranie przez organ podatkowy takiego podania będzie możliwe, o ile dysponuje on danym urządzeniem.

Podkreślenia przy tym wymaga, że zarówno w poprzednim, jak i obecnym stanie prawnym widniejący na takim podaniu podpis nie może być uznany za podpis własnoręczny, lecz za jego kopię wydrukowaną przez urządzenie organu podatkowego.

W związku z powyższym dla skuteczności podania wnoszonego przez podatnika za pomocą telefaksu konieczne jest późniejsze opatrzenie go własnoręcznym podpisem, bowiem tylko taki podpis spełnia wymagania wynikające z art. 168 § 3 ustawy Ordynacja podatkowa. W celu zadośćuczynienia wymogom powołanego przepisu organ podatkowy jest zobligowany wezwać wnoszącego podanie do usunięcia takiego braku formalnego w trybie art. 169 § 1 tej ustawy. Przedstawione stanowisko znajduje odzwierciedlenie w orzecznictwie sądów administracyjnych wydanym na gruncie art. 168 Ordynacji podatkowej w brzmieniu obowiązującym przed 17 czerwca 2010 r. oraz analogicznych przepisów art. 64 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.) – vide wyroki: WSA w Rzeszowie z dnia 4 listopada 2009 r., sygn. akt II SA/Rz 474/09, WSA w Poznaniu z dnia 28 stycznia 2010 r., sygn. akt I SA/Po 759/09 i z dnia 10 marca 2010 r., sygn. akt I SA/Po 659/09.

Mając powyższe na względzie, wyrażoną przez panów posłów tezę o pozbawieniu podatników – na skutek nowelizacji art. 168 § 1 Ordynacji podatkowej – możliwości wnoszenia podań przy użyciu telefaksu uznać należy za niezasadną.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Mieczysława Marcina Łuczaka**

**w sprawie zmian w ustawie o rodzinnych
ogrodach działkowych (23477)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Mieczysława Marcina Łuczaka, przekazaną przy piśmie z dnia 18 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23477/11, w sprawie zmian w ustawie z dnia 8 lipca 2005 r. o rodzinnych ogrodach działkowych (Dz. U. Nr 169, poz. 1419, z późn. zm.), zwanej dalej ustawą o rodzinnych ogrodach działkowych, przekazuję poniższe wyjaśnienia.

Na wstępie należy podkreślić, że aktualnie Ministerstwo Infrastruktury nie prowadzi prac nad zmianą ustawy o rodzinnych ogrodach działkowych. Równocześnie należy dodać, że podjęcie w najbliższym okresie takich prac nie zostało przewidziane w programie prac legislacyjnych Rady Ministrów na 2011 r. W chwili obecnej nie można również przesądzić o potrzebie podjęcia prac nad zmianą przepisów ustawy o rodzinnych ogrodach działkowych, w tym m.in. przepisów art. 10 i 15 ww. ustawy powołanych w interpelacji pana posła Mieczysława Marcina Łuczaka, gdyż decyzja ta uzależniona jest w znacznej mierze od rozstrzygnięcia przez Trybunał Konstytucyjny wniosku pierwszego prezesa Sądu Najwyższego o zbadanie zgodności przepisów ustawy o rodzinnych ogrodach działkowych z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej (sprawa o sygn. akt: K 8/10).

Wniosek powyższy dotyczy zbadania zgodności całej ustawy o rodzinnych ogrodach działkowych z art. 2, art. 21 ust. 1, art. 31 ust. 3, art. 32, art. 58 ust. 1 oraz art. 64 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W przypadku jednak gdyby Trybunał Konstytucyjny uznał ten wniosek za nieuzasadniony, pierwszy prezes Sądu Najwyższego wniósł o zbadanie zgodności z konstytucją tylko niektórych przepisów ww. ustawy, w tym m.in. przepisów, o których wspomina pan poseł Mieczysław Marcin Łuczak, tj.: art. 10 ww. ustawy z art. 2, art. 32 i art. 64 Konstytucji RP oraz art. 15 ust. 2 ww. ustawy z art. 2, art. 21 i art. 64 ust. 2 Konstytucji RP. Oceny, czy zakwestionowane przepisy naruszają wzorce konstytucyjne, a tym samym czy powinny zostać zmienione lub usunięte z porządku prawnego, dokona Trybunał Konstytucyjny. Zatem do czasu rozpatrzenia sprawy przed trybunałem nie wydaje się zasadne dokonywanie ocen przepisów powołanych w interpelacji pana posła Mieczysława Marcina Łuczaka lub przesądzanie o kierunkach zmian, jakim te regulacje powinny podlegać.

Biorąc powyższe pod uwagę, pragnę poinformować, że ewentualne podjęcie i określenie kierunku działań o charakterze legislacyjnym, w tym ocena

postulatów zgłaszanych w tym zakresie, będzie możliwa dopiero po ogłoszeniu wyroku przez Trybunał Konstytucyjny i zapoznaniu się z jego treścią i uzasadnieniem. Jednocześnie należy zauważyć, że złożenie wniosku do Trybunału Konstytucyjnego nie jest równoznaczne z zaprzestaniem obowiązywania zakazanych przepisów. Do czasu wydania i opublikowania wyroku Trybunału Konstytucyjnego w omawianej sprawie przepisy ustawy o rodzinnych ogrodach działkowych pozostają nadal w mocy, w tym także przepisy art. 10 i 15. Należy także zauważyć, że zgodnie z art. 71 ust. 2 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, z późn. zm.), jeżeli trybunał postanowi, że utrata mocy obowiązującej przepisów ustawy nastąpić ma po dniu ogłoszenia orzeczenia stwierdzającego niezgodność z konstytucją, w orzeczeniu tym określi termin utraty mocy obowiązującej tych przepisów. Pozwala to na podjęcie stosownych działań legislacyjnych w celu przygotowania i uchwalenia nowych przepisów regulujących dane zagadnienia. Ponadto należy zauważyć, że Polski Związek Działkowców jako osoba prawna, której przysługują określone prawa rzeczowe (użytkowanie wieczyste) oraz ograniczone prawo rzeczowe (użytkowanie), podlega ochronie posiadanych praw, jaką gwarantują przepisy ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93, z późn. zm.). Utrata mocy obowiązującej określonych przepisów prawnych nie powoduje bowiem utraty praw nabytych w okresie obowiązywania tych przepisów.

Wyrażam nadzieję, że przedstawione informacje będą dla pana posła Mieczysława Marcina Łuczaka pomocne w wyjaśnieniu wątpliwości dotyczących prowadzenia prac nad nowelizacją ustawy o rodzinnych ogrodach działkowych.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Janusz Żbik

Warszawa, dnia 26 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Mieczysława Marcina Łuczaka**

**w sprawie zmian w systemie emerytalnym
(23480)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na piśmie z dnia 18 lipca 2011 r. (znak: SPS-023-23480/11) przekazujące interpelację pana posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie zmian w systemie eme-

rytalnym uprzejmie przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

Ad 1. Czy nie lepszym rozwiązaniem byłaby całkowita likwidacja OFE, które i tak uważane są za bezużyteczne?

Należy zauważyć, iż oprócz ograniczenia kosztów akumulacji środków w OFE, celem wprowadzonych zmian było także utrzymanie udziału papierów udziałowych (akcji notowanych na WGPW) w portfelu każdego emeryta. W związku z tym, obok obniżenia składki podniesiono także limity inwestycji w akcje. Przy założeniu, iż 90% nowych składek inwestowana jest w akcje, przy składce 3,5% wynagrodzenia (docelowy poziom), udział akcji w kapitale emerytalnym każdego emeryta powinien być taki sam lub nawet nieco wyższy niż dotychczas.

Inwestycja części składek w akcje pozwala na dywersyfikację portfela inwestycyjnego, co pozwala skrzętać zarówno ze wzrostu cen akcji (od czego zależy stopa zwrotu w OFE), jak i wzrostu wynagrodzeń (od czego zależy stopa zwrotu w I filarze). Ponieważ nie wiadomo, które z nich będzie rosło szybciej w ciągu najbliższych 40 lat (typowy okres akumulacji kapitału emerytalnego), zainwestowanie w oba wydaje się dobrym rozwiązaniem.

Utrzymanie wielkości strumienia środków zasilać rynek akcji będzie w dalszym ciągu wspierać rozwój polskiego rynku kapitałowego, a pośrednio – polskiej gospodarki. Dzięki m.in. środkom otwartych funduszy emerytalnych Warszawska Giełda Papierów Wartościowych jest obecnie największym rynkiem w regionie Europy Środkowo-Wschodniej.

Ad 2. W jaki sposób Ministerstwo Finansów zamierza zabezpieczyć przyszłych emerytów w przypadku braku wystarczającej ilości środków finansowych przeznaczonych na emeryturę.

Stabilność polskiego systemu emerytalnego oparta jest przede wszystkim na zasadzie zdefiniowanej składki oraz zasadach waloryzacji kapitału emerytalnego. Nawet w przypadku spadającej liczby ludności zasady te zapewniają w długim terminie zbilansowane saldo systemu emerytalnego. Dzięki temu Polsce nie grozi eksplozja wydatków emerytalnych. Wskazują na to także wyniki symulacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 2010 r. („Prognoza wpływów i wydatków funduszu emerytalnego do 2060 r.”), pokazujących stopniową poprawę salda funduszu emerytalnego w ciągu najbliższych 50 lat.

Jeśli chodzi o zabezpieczenie poziomu życia poszczególnych emerytów, to proszę zauważyć, iż zasada zdefiniowanej składki uzależnia wysokość emerytury od sumy wpłaconych składek i oczekiwanej dalszej długości życia w momencie przejścia na emeryturę. W związku z tym, im więcej składek wpłaci dana osoba w trakcie kariery zawodowej oraz im później zdecyduje się na przejście na emeryturę, tym większe będzie jej świadczenie.

Ad 3. Czy Ministerstwo Finansów zamierza przeprowadzić w najbliższym czasie kolejne zmiany dotyczące systemu emerytalnego?

Ministrem odpowiedzialnym za funkcjonowanie systemu emerytalnego i jego ewentualne zmiany jest minister pracy i polityki społecznej. Ministerstwo Finansów, jako niewłaściwe, nie planuje w związku z tym żadnych zmian dotyczących systemu emerytalnego.

Chciałbym także uprzejmie zwrócić uwagę, iż w wyniku wprowadzonych zmian dodatkowe składki zapisywane na subkontach w ZUS będą indeksowane średnią z nominalnego wzrostu PKB w ostatnich 5 latach, a nie – wyższą ze wzrostu PKB i stopy zwrotu OFE.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Ludwik Kotecki

Warszawa, dnia 29 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Kuchcińskiego**

**w sprawie pogarszającej się sytuacji
Państwowej Inspekcji Sanitarnej (23481)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 19 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23481/11, dotyczące interpelacji poselskiej pana Marka Kuchcińskiego, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie sytuacji Państwowej Inspekcji Sanitarnej, uprzejmie informuję, co następuje.

W nawiązaniu do pytań sformułowanych przez pana posła Marka Kuchcińskiego uprzejmie informuję, iż w związku ze zmianami w ustawie z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. z 2006 r. Nr 122, poz. 851, z późn. zm.) w brzmieniu ustalonym przez art. 5 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie (Dz. U. Nr 92, poz. 753, z późn. zm.), który wszedł w życie 1 stycznia 2010 r., uprawnienia organu założycielskiego w stosunku do wojewódzkich i powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych przysługujące ministrowi właściwemu do spraw zdrowia zostały przekazane wojewodom.

Od dnia 1 lipca 2011 r. wojewoda posiada uprawnienia podmiotu tworzącego w stosunku do wojewódzkiej i powiatowej stacji, zgodnie z art. 10 ust. 4a ustawy z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. z 2006 r. Nr 122, poz. 851, z późn. zm.) w brzmieniu ustalonym przez art. 130 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. Nr 112, poz. 654).

W kwestii zawartego w 2006 r. porozumienia pomiędzy ministrem zdrowia i NSZZ „Solidarność”, dotyczącego realizacji postulatów zgłoszonych przez Sekretariat Ochrony Zdrowia NSZZ „Solidarność” w zakresie Państwowej Inspekcji Sanitarnej, uprzejmie informuję, że zgodnie z zawartymi w nim postanowieniami płace pracowników stacji sanitarno-epidemiologicznych średnio wzrosły w roku 2007 około 20% zgodnie z ustawą budżetową na rok 2007 z dnia 25 stycznia 2007 r. (Dz. U. Nr 15, poz. 90) oraz w 2008 r. o dalsze 10% zgodnie z ustawą budżetową na rok 2008 z dnia 23 stycznia 2008 r. (Dz. U. Nr 19, poz. 117).

Należy również podkreślić, że obecna sytuacja w zakresie funkcjonowania finansów publicznych oraz wprowadzona w ustawie budżetowej na 2011 r. reguła wydatkowa, ograniczając wzrost wydatków o charakterze uznaniowym tak zwanych elastycznych oraz nowych wydatków prawnie zdeterminowanych tak zwanych sztywnych do tempa inflacji + 1%. Sytuacja taka powoduje brak możliwości zwiększania wydatków budżetowych w zakresie wynagrodzeń i wydatków rzeczowych nie tylko w jednostkach Państwowej Inspekcji Sanitarnej, ale również w innych jednostkach sfery budżetowej.

Reguła wydatkowa została ujęta w ramy prawne w ustawie z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr. 257, poz. 1726).

Uprzejmie informuję, iż zgodnie z obowiązującym art. 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 157, poz. 1241) stacje sanitarno-epidemiologiczne z dniem 1 stycznia 2011 r. mogą pozyskiwać środki finansowe z tytułu sprzedaży usług zleconych, w szczególności w zakresie:

— badań laboratoryjnych, badań i pomiarów środowiskowych i innych czynności dotyczących oceny jakości zdrowotnej i bezpieczeństwa zdrowotnego;

— prowadzenia szkoleń i egzaminów oraz wykonywania ocen zdrowotnych.

Środki pochodzące z wykonanych powyżej zadań stanowią dochody budżetu państwa.

Zgodnie z art. 93 i art. 94 cytowanej wyżej ustawy utworzone przez jednostki budżetowe wydzielone rachunki dochodów własnych mogły funkcjonować zgodnie z dotychczasowymi przepisami, z jednoczesnym regulowaniem zobowiązań i ściąganiem należności, do dnia 31 grudnia 2010 r. Środki pieniężne przekazane na rachunek pomocniczy mogły być wykorzystane na dotychczasowe cele do dnia 30 czerwca 2011 r., po tym terminie należało przekazać środki na dochody budżetu państwa.

W 2011 r. utworzono w budżecie państwa rezerwę celową w wysokości odpowiadającej planowanemu przyrostowi omawianych dochodów. Równowartość środków dochodów budżetu państwa z tytułu sprzedaży usług zleconych została ujęta w rezerwie celowej budżetu państwa, poz. 57: Skutki zmian systemo-

wych wynikających ze wskazanego wyżej art. 94 ustawy.

W roku 2011 r. w ramach rezerwy zwiększane są wydatki stacji sanitarno-epidemiologicznych do wysokości dochodów budżetu państwa uzyskanych z tytułu sprzedaży usług.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami o finansach publicznych utworzenie przedmiotowej rezerwy w budżecie państwa będzie jeszcze możliwe w 2012 r.

Od dnia 1 stycznia 2010 r. wojewodowie są dysponentami głównymi środków budżetu państwa dla wojewódzkich i powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych.

Biorąc pod uwagę powyższe, zarówno minister zdrowia, jak i główny inspektor sanitarny nie są właścicielami w zakresie ustalenia budżetu dla wojewódzkich i powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Wiesława Rygla**

**w sprawie szeroko pojętej profilaktyki
i rozwiązywania problemów alkoholowych
(23482)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 18 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23482/11, przesłane przez Kancelarię Prezesa Rady Ministrów pismem z dnia 20 lipca 2011 r., znak: DSPA-4810-3869-(1)/11, dotyczące zapytania pana posła Wiesława Rygla w sprawie szeroko pojętej profilaktyki i rozwiązywania problemów alkoholowych, uprzejmie informuję, iż w mojej opinii obowiązujące uregulowania dotyczące cofania zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych w należyтым stopniu zabezpieczają interes zdrowia publicznego przy jednoczesnym poszanowaniu uprawnień obywateli i przedsiębiorców. Co za tym idzie, podejmowanie działań o charakterze legislacyjnym w przedmiotowym zakresie nie wydaje się być celowe. Jednocześnie uprzejmie informuję, iż do ustawowych obowiązków podległej mi Państwowej Agencji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych należy m.in. udzielanie merytorycznej pomocy samorządom, instytucjom, stowarzyszeniom i osobom fizycznym, realizującym zadania związane z profilaktyką i rozwiązywaniem problemów alkoholowych. Jak obserwujemy w praktyce, istotną część zadań w tym zakresie stanowi udziela-

nie pomocy samorządom w zakresie postępowania o cofanie zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych.

Odnosząc się do kwestii skutecznych mechanizmów przeciwdziałających dalszej działalności przedsiębiorcom łamiącym przepisy ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, pragnę poinformować, iż w opracowanym projekcie ustawy o zmianie ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi oraz niektórych innych ustaw przewidziano rozwiązanie, zgodnie z którym wobec każdej osoby skazanej z art. 43 wyżej wymienionej ustawy (tj. prowadzenia sprzedaży napojów alkoholowych bez zezwolenia lub wbrew jego warunkom lub zakazom) przewiduje się obligatoryjne orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie obrotu napojami alkoholowymi na okres 3–5 lat. Ponadto w projekcie proponuje się rozwiązanie, zgodnie z którym organ zezwalający zawiesza wszczęte postępowanie o udzielenie zezwolenia, w przypadku gdy wobec osoby odpowiedzialnej za działalność przedsiębiorcy ubiegającego się o zezwolenie wydano postanowienie o przedstawieniu zarzutów o czyn z art. 43*).

Odnosząc się do ostatniego z poruszonych zagadnień, zauważyć należy, iż w powyższym projekcie wprowadza się zapis: „Kto odsprzedaje lub dostarcza napój alkoholowy osobie do lat 18, podlega karze grzywny nie niższej niż 2500 zł”.

Wyrażam głęboką nadzieję, że powyższe wyjaśnienia wyczerpująco odpowiadają na pytania pana posła.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 1 sierpnia 2011 r.

* Art. 43. 1. Kto sprzedaje lub podaje napoje alkoholowe w wypadkach, kiedy jest to zabronione, albo bez wymaganego zezwolenia lub wbrew jego warunkom, podlega grzywnie.

2. Tej samej karze podlega kierownik zakładu handlowego lub gastronomicznego, który nie dopełnia obowiązku nadzoru i przez to dopuszcza do popełnienia w tym zakładzie przestępstwa określonego w ust. 1.

3. W razie popełnienia przestępstwa określonego w ust. 1 albo 2 można orzec przepadek napojów alkoholowych, chociażby nie były własnością sprawcy, można także orzec zakaz prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na sprzedaży lub podawaniu napojów alkoholowych.

4. Orzeczenie w sprawach o przestępstwa określone w ust. 1 i 2 następuje na podstawie przepisów o postępowaniu karnym.

Odpowiedź

podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury - z upoważnienia ministra - na interpelację posła Tadeusza Arkita

w sprawie nowelizacji przepisów w zakresie procedury uzgodnień przy budowie prydomowych oczyszczalni ścieków (23483)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Tadeusza Arkity, przesłaną przy piśmie Marszałka Sejmu z dnia 18 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23483/11, w sprawie nowelizacji przepisów w zakresie procedury uzgodnień przy budowie przydomowych oczyszczalni ścieków, uprzejmie informuję i wyjaśniam.

Zgodnie z art. 2 pkt 11 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2010 r., Nr 193, poz. 1287, z późn. zm.) przez sieci uzbrojenia terenu rozumie się wszelkiego rodzaju nadziemne, naziemne i podziemne przewody i urządzenia: wodociągowe, kanalizacyjne, gazowe, ciepłne, telekomunikacyjne, elektroenergetyczne i inne, z wyłączeniem urządzeń melioracji szczegółowych, a także podziemne budowle, jak: tunele, przejścia, parkingi, zbiorniki itp.

Zgodnie z art. 27 ust. 1 i 2 ww. ustawy sieć uzbrojenia terenu podlega inwentaryzacji i ewidencji, zaś inwestorzy są obowiązani:

1) uzgadniać usytuowanie projektowanych sieci uzbrojenia terenu z właściwymi starostami;

2) zapewnić wyznaczenie, przez jednostki uprawnione do wykonywania prac geodezyjnych, usytuowania obiektów budowlanych wymagających pozwoleń na budowę, a po zakończeniu ich budowy – dokonanie geodezyjnych pomiarów powykonawczych i sporządzenie związanej z tym dokumentacji.

Geodezyjne pomiary powykonawcze sieci podziemnego uzbrojenia terenu, układanej w wykopach otwartych, należy wykonać przed ich zakryciem (art. 27 ust. 3).

Do koordynacji usytuowania projektowanych sieci uzbrojenia terenu zobowiązany jest starosta, który jako podstawę do koordynacji przyjmuje aktualne informacje zawarte w mapie zasadniczej (art. 28 ust. 1 ww. ustawy).

Zgodnie z art. 28 ust. 2 ww. ustawy minister właściwy do spraw budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej został zobowiązany do określenia, w drodze rozporządzenia, trybu zakładania oraz trybu i warunków prowadzenia geodezyjnej sieci uzbrojenia terenu, koordynacji usytuowania projektowanych sieci, mając na celu bezkolizyjne usytuowanie projektowanych sieci z obiektami budowlanymi.

Przepis § 10 ust. 1 rozporządzenia ministra rozwoju regionalnego i budownictwa z dnia 2 kwietnia 2001 r. w sprawie geodezyjnej ewidencji sieci uzbrojenia terenu oraz zespołów uzgadniania dokumenta-

cji projektowej (Dz. U. Nr 38, poz. 455) stanowi, że wniosek inwestora lub jego upoważnionego przedstawiciela, w sprawie uzgodnienia usytuowania projektowanych sieci uzbrojenia terenu jest z zasady rozpatrywany na posiedzeniach zespołu uzgadniania dokumentacji projektowej.

Jedynie uzgadnianie sieci będących przyłączami do budynku lub budowli, w części usytuowanej na nieruchomości, w stosunku do której prawo do dysponowania na cele budowlane przysługuje wnioskodawcy (zgodnie ze znaczeniem nadanym przepisem art. 3 pkt 11 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane, Dz. U. z 2010 r. Nr 243, poz. 1623, z późn. zm.), nie wymaga przedłożenia wniosku na posiedzeniu zespołu i zasięgnięcia opinii jego członków (§ 10 ust. 2 ww. rozporządzenia).

Treść uzgodnienia wyrażana jest w formie opinii wydawanej z upoważnienia starosty przez przewodniczącego zespołu (§ 11 ust. 1 ww. rozporządzenia).

Tak więc, zgodnie z przywołanymi powyżej, przepisami należy zgodzić się ze stanowiskiem wyrażonym przez małopolskiego wojewódzkiego inspektora nadzoru geodezyjnego i kartograficznego, że uzgodnienie usytuowania projektowanych sieci uzbrojenia terenu jest wymagane każdorazowo, różny będzie tylko tryb tego uzgodnienia (opinia wydana tylko przez przewodniczącego lub przez przewodniczącego, po uzgodnieniu na posiedzeniu z całym zespołem ZUDP).

Jednocześnie pragnę zauważyć, że przepis § 11 ust. 2 ww. rozporządzenia wyraźnie określa czas na wydanie uzgodnienia, które powinno nastąpić w terminie 14 dni od przedłożenia wniosku. W uzasadnionych przypadkach termin ten może być przedłużony do 30 dni. Biorąc pod uwagę ww. terminy obligujące do wydania opinii uzgodnienia usytuowania sieci uzbrojenia terenu, nie wydaje się słusznym argument pana posła, że spowalnia to inwestycję. Dodatkowo koszty uzyskania map projektowych w stosunku do kosztów realizacji inwestycji budowlanej nie są wysokie.

Należy mieć na uwadze, że inwestor dzięki posiadanemu uzgodnieniu eliminuje ryzyko niepowodzenia danej inwestycji, gdyż ma pełną i aktualną informację o istniejącej sieci uzbrojenia terenu.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Janusz Żbik

Warszawa, dnia 9 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wojciecha Szaramy**

w sprawie uwzględnienia w przyszłorocznym budżecie środków przeznaczonych na podwyżki wynagrodzeń dla pracowników administracji i obsługi w szkolnictwie artystycznym stopnia podstawowego i średniego (23484)

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do przekazanej przy piśmie z dnia 18 lipca br. (znak: SPS-023-23484/11) interpelacji pana posła Wojciecha Szaramy w sprawie uwzględnienia w przyszłorocznym budżecie środków przeznaczonych na podwyżki wynagrodzeń dla pracowników administracji i obsługi w szkolnictwie artystycznym stopnia podstawowego i średniego pragnę uprzejmie przekazać, co następuje.

W związku z decyzją Rady Ecofin o objęciu Polski procedurą nadmiernego deficytu jesteśmy zobowiązani do podjęcia działań, w wyniku których deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych zostanie w sposób wiarygodny i trwały zmniejszony do poziomu nieprzekraczającego wartości referencyjnej 3% PKB do roku 2012. W związku z podejmowanymi przez rząd działaniami w tym zakresie przyjęto, że wynagrodzenia w państwowej sferze budżetowej pozostaną na tym samym poziomie.

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 110, poz. 1255, z późn. zm.) pracownicy zatrudnieni w administracji i obsłudze szkół artystycznych zaliczani są do grupy pracowników państwowej sfery budżetowej nieobjętych mnożnikowym systemem wynagradzania. Dlatego też przyjmowane do ustawy budżetowej założenia w zakresie wynagrodzeń w sferze budżetowej określają co do zasady podejście do kształtowania wynagrodzeń dla pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych, stanowiących, jak wyżej wskazano, element tej sfery.

Jednocześnie pragnę poinformować, iż prace nad projektem przyszłorocznego budżetu nie zostały zakończone i ostateczne decyzje co do jego kształtu nie zostały jeszcze podjęte.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Majszczyk

Warszawa, dnia 25 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie odwołań od decyzji ZUS
dotyczących ekwiwalentu pieniężnego
z tytułu prawa do bezpłatnego węgla
dla osób uprawnionych
z przedsiębiorstw robót górniczych (23485)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację poselską pana Wojciecha Szaramy, przesłaną pismem z dnia 18 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23485/11, w sprawie odwołań od decyzji ZUS dotyczących ekwiwalentu pieniężnego z tytułu prawa do bezpłatnego węgla dla osób uprawnionych z przedsiębiorstw robót górniczych, przedkładam poniższą informację.

W interpelacji pan poseł podnosi kwestię częstego wydawania przez poszczególne oddziały ZUS decyzji odmownych w sprawie przyznania uprawnień do ekwiwalentu pieniężnego z tytułu prawa do bezpłatnego węgla, co skutkuje odwoływaniem się ubezpieczonych do okręgowego sądu pracy i ubezpieczeń społecznych. Ubezpieczeni wskazują na nierówne traktowanie i różny sposób interpretowania przepisów prawa przez ZUS, wydawanie postanowień odmownych w sytuacjach, w których innym ubezpieczonym spełniającym te same warunki prawo do ekwiwalentu jest przyznawane. Pan poseł powołuje się na wyroki sądów I i II instancji z okresu kwiecień 2008 – czerwiec 2009r.

Pierwotnym źródłem prawa do bezpłatnego węgla dla pracowników górnictwa był układ zbiorowy pracy dla pracowników zakładów górniczych z dnia 21 grudnia 1991 r. Prawo do deputatu stanowiło świadczenie związane ze stosunkiem pracy, a obowiązek jego realizacji obciążał pracodawcę.

Na podstawie ustawy z dnia 26 listopada 1998 r. o dostosowaniu górnictwa węgla kamiennego do funkcjonowania w warunkach gospodarki rynkowej oraz szczegółowych uprawnieniach i zadaniach gmin górniczych (Dz. U. Nr 612, poz. 1112, z późn. zm.) obowiązek wypłaty ekwiwalentu z tytułu prawa do bezpłatnego węgla w kopalniach likwidowanych został przejęty przez ZUS i finansowany z dotacji budżetowej przez Skarb Państwa.

Jak ustalił Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 12 grudnia 2005 r. (sygn. akt SK 20/04), zmiana art. 55 ust.1 ustawy z dnia 26 listopada 1998 r. o dostosowaniu górnictwa węgla kamiennego do funkcjonowania w warunkach gospodarki rynkowej oraz szczegółowych uprawnieniach i zadaniach gmin górniczych (Dz. U. Nr 612, poz. 1112, z późn. zm.), dokonana ustawą z dnia 21 grudnia 2001 r. (Dz. U. Nr 145, poz. 1802) pozbawiającą część osób prawa do ekwiwalentu, naruszała normy konstytucyjne.

Celem ustawy z dnia 6 lipca 2007 r. o ekwiwalencie pieniężnym z tytułu prawa do bezpłatnego węgla dla osób uprawnionych z przedsiębiorstw robót górniczych (Dz. U. Nr 147, poz. 1031) było zatem zrealizowanie ww. wyroku TK. Zakresem zastosowania ustawy objęta jest więc kwestia finansowania oraz sposobu wypłaty ekwiwalentu pieniężnego z tytułu prawa do bezpłatnego węgla dla osób uprawnionych z przedsiębiorstw robót górniczych, które wskutek niekonstytucyjnej zmiany przepisów przestały pobierać ten ekwiwalent.

W momencie wejścia w życie ustawy minister gospodarki ani ZUS nie byli w posiadaniu dokumentów pozwalających na określenie statusu przedsiębiorstwa robót górniczych oraz wykazu osób uprawnionych do ekwiwalentu pieniężnego z tytułu prawa do bezpłatnego węgla. Zmieniające się przepisy w zakresie prawa pracy oraz przekształcenia dokonujące się w samych przedsiębiorstwach robót górniczych spowodowały, że przesądzenie o nabyciu lub braku uprawnień do świadczenia stwarzało, w początkowym okresie obowiązywania ustawy z dnia 6 lipca 2007 r. o ekwiwalencie pieniężnym z tytułu prawa do bezpłatnego węgla dla osób uprawnionych z przedsiębiorstw robót górniczych, duże problemy.

Wobec tego po okresie zgromadzenia przez ZUS materiału dowodowego i ugruntowania się orzecznictwa sądów powszechnych minister gospodarki pismem z dnia 7 kwietnia 2009 r., znak: DGA-II-078-18-MK/09 L.dz. 496, wystąpił do prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z wnioskiem dotyczącym usprawnienia prowadzonych postępowań w sprawach o ekwiwalent, tak aby mogły być one rozpatrywane w sposób możliwie najkorzystniejszy dla byłych pracowników przedsiębiorstw robót górniczych, oczywiście o ile dany stan faktyczny oraz prawny pozwala na takie uproszczenie. Oddziały ZUS realizują uzgodnienia dokonane wspólnie z Ministerstwem Gospodarki w sprawie realizacji ustawy z dnia 6 lipca 2007 r. o ekwiwalencie pieniężnym z tytułu prawa do bezpłatnego węgla dla osób uprawnionych z przedsiębiorstw robót górniczych, w których przyjęto, że w przypadkach gdy w postępowaniu przed sądem zostanie rozstrzygnięty status przedsiębiorstwa robót górniczych, to ekwiwalent pieniężny dla byłych pracowników tego przedsiębiorstwa będzie realizowany bez konieczności kierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

Przykłady wyroków sądowych przytoczone przez pana posła pochodzą zatem z okresu, gdy orzecznictwo w tym zakresie kształtowało się i to mogło być przyczyną różnic interpretacyjnych ZUS dotyczących wydawania decyzji o przyznaniu lub odrzuceniu prawa do bezpłatnego węgla osobom uprawnionym z przedsiębiorstw robót górniczych. Ponadto należy zaznaczyć, że mogą występować sytuacje, w których byli pracownicy z tego samego przedsiębiorstwa mają różne uprawnienia, gdyż uzależnione to jest kwestią obowiązywania w momencie odchodzenia pracownika na rentę lub emeryturę odpowiednich zapisów

w układzie zbiorowym pracy. Możliwości zmiany postanowień przedmiotowych układów leżą w gestii stron sygnatariuszy układów zbiorowych pracy, tj. pracodawcy i organizacji reprezentujących pracowników, a nie ministra gospodarki.

Z informacji będących w posiadaniu ministra gospodarki wynika, że obecnie w większości przypadków kwestia uprawnień do ekwiwalentu w orzecznictwie sądowym została przesądzona i ich realizacja nie stanowi problemu. Nie można jednak wykluczyć występowania indywidualnych przypadków, w których kwestia uprawnień do ekwiwalentu jest wciąż niejasna. W tych spornych przypadkach jedynie droga sądowa dochodzenia prawa do ekwiwalentu wydaje się być drogą właściwą. Taki tryb postępowania pozwala na zgodne z przeznaczeniem wydatkowanie środków publicznych przez ZUS.

Z wyrazami najwyższego szacunku

Podsekretarz stanu
Maciej Kaliski

Warszawa, dnia 4 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie planowanej sprzedaży
spółki Exatel SA (23486)**

W odpowiedzi na pismo z dnia 18 lipca 2011 r. znak SPS-023-23486/11 w sprawie interpelacji posła Wojciecha Szaramy dotyczącej planowanej sprzedaży spółki Exatel SA poniżej przedstawiam odpowiedź na zadane przez posła pytania.

Wszystkie podmioty prowadzące działalność gospodarczą są zobowiązane do przestrzegania powszechnie obowiązujących przepisów prawa i obowiązek ten jest nieograniczony w czasie oraz nie jest uzależniony od tego, kto jest akcjonariuszem czy właścicielem podmiotu.

Exatel SA jako operator telekomunikacyjny świadcząco wysoko wyspecjalizowane usługi telekomunikacyjne charakteryzujące się wysokiej jakości parametrami technicznymi podlega w zakresie prowadzonej działalności, ze względu na przedmiot i charakter wykonywanej działalności, przepisom wynikającym z Prawa telekomunikacyjnego oraz rozporządzeń wydanych na mocy delegacji tejże ustawy.

Z analizy aktów prawnych wynika, że zmiana struktury właścicielskiej nie ma wpływu na realizację przez Exatel SA obowiązków prawnych nałożonych na przedsiębiorstwa telekomunikacyjne, zwią-

zanych z zapewnieniem wsparcia telekomunikacyjnego przy zapewnianiu bezpieczeństwa i obronności państwa.

Prawo telekomunikacyjne, rozporządzenia wydane na mocy delegacji ustawy oraz inne ustawy nie definiują żadnych wymagań dotyczących struktury właścicielskiej i składu akcjonariatu przedsiębiorców telekomunikacyjnych, którzy zobligowani są z mocy prawa wypełniać obowiązki na rzecz obronności i bezpieczeństwa państwa. Przepisy prawa nie zawierają również żadnych wymagań dotyczących konieczności posiadania przez Skarb Państwa udziałów w spółkach telekomunikacyjnych, z którymi możliwość współpracy mają poszczególne organy w celu zapewnienia bezpieczeństwa i porządku publicznego.

Obowiązki i prawa określone w Prawie telekomunikacyjnym i innych ustawach kompetencyjnych umożliwiają odpowiednim organom szeroką współpracę ze wszystkimi przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi i korzystanie z ich infrastruktury telekomunikacyjnej w celu zapewnienia obronności i bezpieczeństwa państwa. Szczegółowe prawa dla określonych służb związane z obronnością i bezpieczeństwem państwa są określone w ustawach kompetencyjnych, takich jak: z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji, z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu, z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej, z dnia 24 sierpnia 2001 r. o Żandarmerii Wojskowej i o wojskowych organach porządkowych, z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym oraz z dnia 9 czerwca 2006 r. o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego.

Należy zwrócić uwagę, iż w toku przygotowywania do należytego przeprowadzenia transakcji zbycia akcji spółki Zarząd PGE pozyskał m.in. opinie stosownych organów administracji państwowej odpowiedzialnych za organizację i nadzór nad wykonywaniem zadań na rzecz bezpieczeństwa i obronności państwa. Odpowiedzi od Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Ministerstwa Obrony Narodowej, Ministerstwa Infrastruktury zasadniczo potwierdziły, iż wymogi prawne związane z zapewnieniem bezpieczeństwa i obronności państwa przez przedsiębiorstwa telekomunikacyjne nie zależą od struktury własnościowej tych podmiotów i są tożsame dla wszystkich podmiotów tymi wymogami objętych.

Kluczowa jest opinia Ministerstwa Infrastruktury odpowiedzialnego za organizację i nadzór nad wykonywaniem zadań na rzecz obronności państwa w rozumieniu art. 5 pkt. 3 ustawy z dnia 23 sierpnia 2001 r. o organizowaniu zadań na rzecz obronności państwa realizowanych przez przedsiębiorców przez przedsiębiorstwa telekomunikacyjne wskazane w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 4 października 2010 r. w sprawie wykazu przedsiębiorców o szczególnym znaczeniu gospodarczo-obronnym w tym Exatel: „...struktura własności spółki Exatel SA nie będzie miała wpływu na wykonywanie przez tę spółkę

zadań na rzecz obronności państwa i PGE SA może swobodnie dysponować jej akcjami”.

Podsumowując, zgodnie z obowiązującym prawem na wszystkich przedsiębiorców telekomunikacyjnych działających na rynku polskim nałożone zostały jednakowe obowiązki na rzecz obronności, bezpieczeństwa państwa oraz bezpieczeństwa, a także porządku publicznego, bez względu na strukturę właścicielską, posiadaną infrastrukturę czy świadczone usługi.

Należy podkreślić, że w świetle obowiązującego prawa transakcja sprzedaży akcji Exatel SA nie będzie miała wpływu na samą spółkę (jej status prawny, zobowiązania, umowy z klientami) oraz na świadczone przez nią usługi dla klientów, w tym podmiotów realizujących zadania na rzecz bezpieczeństwa i obronności państwa.

Ponadto należy wskazać, iż struktura właścicielska przedsiębiorstwa telekomunikacyjnego nie ma znaczenia w przypadku uznania danego podmiotu za przedsiębiorstwo o szczególnym znaczeniu gospodarczo-obronnym, o czym świadczy choćby wykaz podmiotów wskazany w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 4 października w sprawie wykazu przedsiębiorców o szczególnym znaczeniu gospodarczo-obronnym. Do podmiotów o takim znaczeniu zaliczono obok Exatel SA również: Telekomunikację Polską SA, Netia SA, Telefonię Dialog SA, TP EmiTel sp. z o.o., Multimedia Polska SA, TCom SA oraz Poczta Polska SA. Jak zatem wskazuje powyższe zestawienie, za podmioty o szczególnym znaczeniu gospodarczo-obronnym uznano również podmioty, w których Skarb Państwa nie posiada większościowego udziału w kapitale zakładowym. Jednocześnie struktura własnościowa przedsiębiorcy nie stanowi również kryterium wyboru w przypadku przetargów organizowanych przez instytucje państwowe na świadczenie usług telekomunikacyjnych. Przykładem jest tutaj Ministerstwo Obrony Narodowej, w którym ok. 70% potrzeb transmisyjnych zabezpiecza Telekomunikacja Polska będąca własnością firmy zagranicznej. Przedsiębiorcy telekomunikacyjni wylaniani są w drodze zamówienia publicznego, przy spełnianiu nałożonych kryteriów w zakresie posiadania przez firmę świadectwa bezpieczeństwa przemysłowego odpowiedniego stopnia i zatrudniania pracowników z odpowiednimi poziomami poświadczeń bezpieczeństwa osobowego, wydanymi przez Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego lub Służbę Kontrwywiadu Wojskowego po odpowiedniej weryfikacji podmiotów i osób.

Należy stwierdzić, że Polska Grupa Energetyczna PGE SA jest podmiotem niezależnym i jako spółka akcyjna wprowadzona do publicznego obrotu przy prowadzeniu działalności gospodarczej zobowiązana jest, tak jak każdy inny podmiot, do dbałości o interesy własnych akcjonariuszy. Jakiegokolwiek ograniczenia dotyczące możliwości i kierunków działania zarządu spółki publicznej mogą wynikać wyłącznie z powszechnie obowiązujących przepisów prawa. Podjęcie decyzji dotyczącej zbycia lub alokowania po-

siadanych przez PGE SA aktywów jest suwerennym uprawnieniem zarządu spółki i jakiegokolwiek ograniczenia niewynikające z przepisów prawa stanowią naruszenie tej zasady oraz uniemożliwiają podjęcie właściwej decyzji dotyczącej transakcji w słusznym interesie PGE SA oraz akcjonariuszy.

Odnosząc się do terminu finalizacji transakcji, uprzejmie informuję, iż decyzja w sprawie harmonogramu zbycia akcji Exatel SA zostanie podjęta przez zarząd PGE S.A. w IV kwartale 2011 r.

Przedstawiając powyższe, w ocenie Ministerstwa Skarbu Państwa zbycie przez PGE SA aktywów telekomunikacyjnych w postaci spółki Exatel SA nie będzie miało wpływu na wykonywanie przez tę spółkę zadań na rzecz obronności państwa, albowiem ich charakter i zakres nie ulegną zmianie. W tej sytuacji ewentualne zbycie pakietu akcji Exatel SA powinno być oceniane jedynie na podstawie kryteriów biznesowych i dokonane w zgodzie z przepisami prawa, przy zachowaniu reguł korporacyjnych obowiązujących w PGE.

Sekretarz stanu
Jan Bury

Warszawa, dnia 1 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Pawła Poncyłjusza**

**w sprawie możliwych nieprawidłowości
dotyczących realizacji projektów pomocowych
zgodnie z „Programem polskiej pomocy
zagranicznej udzielanej za pośrednictwem
MSZ” (23489)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Pawła Poncyłjusza (pismo nr SPS-023-23489/11 z dnia 18 lipca br.) w sprawie możliwych nieprawidłowości dotyczących realizacji projektów pomocowych zgodnie z „Programem polskiej pomocy zagranicznej udzielanej za pośrednictwem MSZ” poniżej przedstawiam odpowiedzi na zawarte w ww. interpelacji pytania.

Przeprowadzenie kontroli w zakresie przestrzegania procedur udzielania pomocy ośrodkowi doradztwa rolniczego w Gdańsku oddział w Starym Polu, Żuławskiemu Oddziałowi Stowarzyszenia Naukowo-Technicznego Inżynierów i Techników Rolnictwa z siedzibą w Starym Polu oraz Warmińsko-Mazurskiemu Ośrodkowi Doradztwa Rolniczego w Olsztynie.

Uprzejmie informuję, że Ministerstwo Spraw Zagranicznych dokonuje wyboru projektów do realizacji

w ramach programu polskiej pomocy rozwojowej w drodze otwartego konkursu ogłaszanego corocznie przez ministra spraw zagranicznych. Procedury przeprowadzania ww. konkursu ujęte są w regulaminie konkursu. Zgodnie z przedmiotowym regulaminem każdy uprawniony podmiot może złożyć maksymalnie pięć wniosków projektowych. Natomiast nie ma ograniczeń co do wysokości kwoty na realizację projektów. Celem wyłonienia projektów powoływana jest komisja konkursowa, która dokonuje oceny złożonych wniosków projektowych w oparciu o kryteria określone w regulaminie konkursu. Każdy wniosek jest oceniany przez co najmniej dwóch niezależnych ekspertów, m.in. pod względem zdolności operacyjnej wnioskodawcy, doświadczenia wnioskodawcy w realizacji podobnych projektów, skuteczności proponowanych działań, efektywności budżetu oraz trwałości projektu. Następnie każdy projekt jest dyskutowany na posiedzeniach komisji. Oceny wniosków odzwierciedlają analizę wszystkich projektów złożonych na dany kraj dokonaną na podstawie kluczowych kryteriów oceny projektów. Informuję również, że w celu zapewnienia transparentności wyboru projektów na posiedzeniach komisji obecny jest niezależny obserwator z ramienia organizacji pozarządowych.

Pragnę potwierdzić, że wszystkie podmioty wymienione w interpelacji, tj. ośrodek doradztwa rolniczego w Gdańsku oddział w Starym Polu, Żuławski Oddział Stowarzyszenia Naukowo-Technicznego Inżynierów i Techników Rolnictwa z siedzibą w Starym Polu oraz Warmińsko-Mazurski Ośrodek Doradztwa Rolniczego w Olsztynie uzyskały środki finansowe na realizację projektów w wyniku przeprowadzenia procedury konkursowej. Wnioski projektowe zostały złożone zgodnie z zasadami określonymi w regulaminie i podlegały ocenie przez komisję konkursową. Przedstawione powyżej procedury w opinii MSZ są jasne i transparentne oraz gwarantują przestrzeganie zasad równego traktowania podmiotów i uczciwej konkurencji. Dodatkowo pragnę poinformować, że Najwyższa Izba Kontroli przeprowadziła w Pomorskim Ośrodku Doradztwa Rolniczego w Gdańsku Oddział w Starym Polu kontrolę realizacji projektów pomocowych w zakresie międzynarodowej współpracy na rzecz rozwoju. Kontrolą objęto okres od 1 stycznia 2008 r. do 30 czerwca 2010 r. W treści wystąpienia pokontrolnego NIK uznała, że wnioski o dofinansowanie projektów w ramach polskiej pomocy zagranicznej udzielanej za pośrednictwem MSZ zostały złożone terminowo i opracowane zgodnie z formularzami wniosków projektowych określonych w wytycznych dla organów administracji rządowej i samorządowej ubiegających się o dofinansowanie. Przeprowadzenie kontroli u ww. beneficjentów na okoliczność tego, czy otrzymane kwoty zostały wydatkowane zgodnie z przeznaczeniem.

Uprzejmie informuję, że MSZ zamyka rozliczenie projektów poprzez zatwierdzenie sprawozdania koń-

cowego. Dokumenty projektowe weryfikowane są zarówno pod względem merytorycznym, jak i finansowym. Sprawozdania końcowe z realizacji projektów Pomorskiego Ośrodka Doradztwa Rolniczego w Gdańsku Oddział w Starym Polu, Żuławskiego Oddziału Stowarzyszenia Naukowo-Technicznego Inżynierów i Techników Rolnictwa z siedzibą w Starym Polu oraz Warmińsko-Mazurskiego Ośrodka Doradztwa Rolniczego w Olsztynie zostały zaakceptowane i zatwierdzone przez właściwy departament merytoryczny MSZ oraz główną księgową MSZ, bezzasadne jest zatem dokonywanie przez MSZ ponownej kontroli wydatkowania środków.

Dodatkowo pragnę poinformować, że w okresie od 3 stycznia do 28 marca br. Najwyższa Izba Kontroli przeprowadziła w MSZ kontrolę wykonania budżetu państwa w 2010 r. w części 45: Sprawy zagraniczne i członkostwo Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej. W ramach przedmiotowej kontroli szczególnej weryfikacji NIK podlegały m.in. dwie umowy dotacji zawarte z Pomorskim Ośrodkiem Doradztwa Rolniczego w Gdańsku Oddział w Starym Polu. W treści wystąpienia pokontrolnego z dnia 21 kwietnia br. NIK uznała, że dotacje zostały wykorzystane na zadania określone w umowach, nie zgłaszając jednocześnie zastrzeżeń do kontrolowanej dokumentacji.

Ponadto w wystąpieniu pokontrolnym, o którym mowa w pkt 1, Najwyższa Izba Kontroli stwierdziła, że projekty wdrożone przez Pomorski Ośrodek Doradztwa Rolniczego w Gdańsku Oddział w Starym Polu w latach 2008–2009 zostały terminowo rozliczone, a ich realizacja rzetelnie udokumentowana. NIK nie wniosła uwag do zastosowanych zasad rachunkowości oraz uznała, że zapisy na wydzielonych kontach odzwierciedlają stan faktyczny, wynikający z dowodów księgowych.

Podjęcie innych działań celem wyjaśnienia wątpliwości, czy nie doszło do naruszenia prawa w toku udzielania pomocy, w szczególności przestępstw z art. 228, art. 229, art. 230, art. 230a, art. 231 Kodeksu karnego.

Biorąc pod uwagę powyższe wyjaśnienia, MSZ stoi na stanowisku, że nie zachodzą wątpliwości co do braku ustawowych znamion czynów zabronionych określonych w art. 228, art. 229, art. 230, art. 230a oraz art. 231 Kodeksu karnego. Po stronie MSZ nie ma zatem obowiązku złożenia zawiadomienia do organów ścigania w trybie art. 304 § 2 Kodeksu postępowania karnego.

Poinformowanie o podjętych działaniach w związku z niniejszą interpelacją.

Pragnę poinformować, że MSZ, dokonując wyboru projektów w trybie konkursowym w ramach programu polskiej współpracy rozwojowej, działa zgodnie i w granicach obowiązującego prawa oraz wewnętrznie ustalonych, upublicznionych procedur. Wszystkie procedury konkursowe MSZ, a także rozstrzygnięcia konkursów są publikowane na stronie

internetowej MSZ oraz na stronie www.polskapomoc.gov.pl.

Ponadto pragnę zauważyć, że w toku przytoczonych powyżej kontroli naczelny organ kontroli państwowej nie stwierdził nieprawidłowości w zakresie wskazanym w niniejszej interpelacji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Najder

Warszawa, dnia 3 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Brejzy**

**w sprawie podawania nazwisk podejrzanych
w środkach masowego przekazu (23490)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Krzysztofa Brejzy w sprawie podawania nazwisk podejrzanych w środkach masowego przekazu, przekazaną za pismem z dnia 18 lipca 2011 r., nr SPS-023-23490/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Interpelacja dotyczy skomplikowanej problematyki kolizji dóbr konstytucyjnie chronionych, w przypadku której zapewnienie jednoczesnej ich nienaruszalności zdaje się być niemożliwe. Z jednej strony bowiem mamy konstytucyjne prawo do ochrony życia prywatnego, rodzinnego, czci i dobrego imienia oraz decydowania o swoim życiu osobistym, z drugiej zaś prawo do informacji i wolność wyrażania poglądów. Nie można jednocześnie zapominać o innych dobrach eksponowanych w art. 31 ust. 3 Konstytucji RP (bezpieczeństwo publiczne, porządek publiczny, moralność publiczna).

Prawo do informacji i wolność prasy doznaje ograniczeń w zakresie tzw. sprawozdawczości sądowej. Ograniczenia te uzasadnione są zarówno interesem wymiaru sprawiedliwości, jak i poszanowaniem interesów indywidualnych osób uczestniczących w takim postępowaniu (prawa do ochrony wizerunku, intymności i prywatności), co podkreślane jest także w orzecznictwie sądowym (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2002 r., II CKN 1095/99, OSNC 2003, nr 3, poz. 42).

Problematyka dotycząca publikacji w środkach masowego przekazu danych osobowych i wizerunku osób, przeciwko którym toczy się postępowanie przygotowawcze lub sądowe, została uregulowana w art. 13 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. Prawo prasowe (Dz. U. Nr 5, poz. 24, z późn. zm.). Zgodnie z ust. 2 tego ar-

tykułu nie wolno publikować w prasie danych osobowych i wizerunku osób, przeciwko którym toczy się postępowanie przygotowawcze lub sądowe, jak również danych osobowych i wizerunku świadków, pokrzywdzonych i poszkodowanych, chyba że osoby te wyrażą na to zgodę. Wyjątek od tej zasady przewidziano w ust. 3, który stanowi, że właściwy prokurator lub sąd może zezwolić, ze względu na ważny interes społeczny, na publikację tych danych.

Zauważyć należy, iż ratio legis przepisu art. 13 ust. 2 Prawa prasowego stanowi dążenie do ochrony dóbr osobistych osób w nim wymienionych. W odniesieniu do osób, przeciwko którym toczy się postępowanie przygotowawcze lub sądowe, jest to wyrazem poszanowania zasady domniemania niewinności wyrażonej w art. 42 ust. 3 Konstytucji RP.

W praktyce przyjęło się, że zadośćuczynienie wymienionemu obowiązkowi następuje w drodze anonimizacji w publikacji prasowej osoby stojącej pod zarzutem popełnienia przestępstwa polegającej na podawaniu jej pełnego imienia oraz pierwszej litery jej nazwiska.

Choć art. 13 ust. 2 Prawa prasowego stanowi samodzielną podstawę dla ochrony danych osobowych wskazanych w nim osób, to posiłkowo uzasadnione w tym zakresie jest stosowanie art. 6 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.), który za dane osobowe uważa wszelkie informacje dotyczące zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania osoby fizycznej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2008 r., IV CSK 474/07). W tym znaczeniu przez dane osobowe, o których mowa w art. 13 ust. 2 Prawa prasowego, należy rozumieć wszelkie informacje pozwalające na identyfikację osoby chronionej. Należą do nich nie tylko informacje o jej imieniu i nazwisku, dacie i miejscu urodzenia, miejscu zamieszkania, lecz także inne informacje dotyczące np. stosunków rodzinnych, wykonywanego zawodu czy miejsca pracy, które umożliwiają identyfikację osoby w danym środowisku. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażany jest pogląd o zakazie publikacji tak rozumianych danych osobowych osób, przeciwko którym toczy się postępowanie sądowe (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2003 r., IV CKN 191/01).

Ujawnienie w prasie danych pozwalających zidentyfikować osobę, przeciwko której toczy się postępowanie przygotowawcze lub sądowe, bez jej zgody, ingeruje bezpośrednio w sferę jej prawa do ochrony życia prywatnego oraz może prowadzić do naruszenia czci i dobrego imienia.

Zgodnie z treścią art. 38 Prawa prasowego odpowiedzialność cywilną za naruszenie prawa spowodowane opublikowaniem materiału prasowego ponoszą autor, redaktor lub inna osoba, którzy spowodowali opublikowanie tego materiału; nie wyłącza to odpowiedzialności wydawcy. Natomiast redaktor, który nieumyślnie dopuścił do opublikowania materiału prasowego zawierającego znamiona przestępstwa, o którym mowa w art. 37a Prawa prasowego (pre-

stępstwo popełnione przez opublikowanie materiału prasowego), wyczerpuje znamiona występku określonego w art. 49a Prawa prasowego.

Niezależnie od powyższego należy zauważyć, iż część zaliczana jest do dóbr osobistych człowieka podlegających ochronie na podstawie art. 23 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93, z późn. zm.). W przypadku zagrożenia lub naruszenia tego dobra poszkodowanemu przysługują przewidziane w art. 24 § 1 i 2 K.c. roszczenia o zaniechanie działania zagrażającego temu dobru albo o dopełnienie czynności potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia, a także prawo żądania zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

Zasygnalizowania wymaga, iż działania naruszające zakaz określony w art. 13 ust. 2 Prawa prasowego mogą być oceniane również na płaszczyźnie odpowiedzialności karnej wynikającej z art. 241 § 1 K.k., który stanowi, iż podlega karze, kto bez zezwolenia rozpowszechnia publicznie wiadomości z postępowania przygotowawczego, zanim zostały ujawnione w postępowaniu sądowym.

Odnosząc się bezpośrednio do pytań zawartych w interpelacji, należy stwierdzić, że w obecnym stanie prawnym brak regulacji nakazującej publikowanie danych podejrzanych i oskarżonych przez podanie imienia i pierwszej litery nazwiska. Istnieje w tym względzie jednak wzmiankowana praktyka, która przy uwzględnieniu wyżej przedstawionych rozważań dot. pojęcia danych osobowych, co do zasady, dostatecznie anonimizuje osobę, której dotyczy publikacja prasowa, a tym samym czyni zadość regulacji zawartej w art. 13 ust. 2 Prawa prasowego. Nie można jednak wykluczyć sytuacji, w której identyfikacja tożsamości osoby możliwa będzie, zwłaszcza w przypadku tzw. osób publicznych, nawet przy publikacji jedynie imienia i pierwszej litery nazwiska. Wówczas nie powinno dochodzić do publikacji – nawet w ten zwyczajowo przyjęty sposób – danych osoby, przeciwko której toczy się postępowanie przygotowawcze lub sądowe. Za niedopuszczalne należy uznać również przypadki jednoczesnego publikowania, oprócz podania imienia i pierwszej litery nazwiska, szeregu informacji dodatkowych, które pozwalają na ustalenie tożsamości osoby chronionej tą regulacją.

Właściwe, zgodne z ratio legis tego przepisu i uwzględniające powyższe zastrzeżenia stosowanie art. 13 ust. 2 Prawa prasowego gwarantuje jednak odpowiednią ochronę dóbr osobistych osób, przeciwko którym toczy się postępowanie przygotowawcze lub sądowe, uzasadniając pogląd, że obecny stan prawny nie jest w tym zakresie dotknięty jakąkolwiek luką bądź inną wadliwością uzasadniającą inicjowanie działań legislacyjnych mających na celu jego modyfikację. Podkreślić przy tym należy, iż w wypadku naruszenia dóbr osobistych osoby chronionej zakazem określonym w art. 13 ust. 2 Prawa prasowego powołane w niniejszej odpowiedzi instrumenty prawne zapew-

niają poszkodowanemu możliwość skutecznego dochodzenia odszkodowania, co stanowi dodatkowy mechanizm skłaniający podmioty zobowiązane do stosowania przepisów tej ustawy do przestrzegania wynikającego z powołanego przepisu zakazu.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Chmielewski

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie elektronicznego systemu poboru
opłat drogowych viaTOLL (23492)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Johna Abrahama Godsona, przesłaną przy piśmie z dnia 18 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23492/11, w sprawie elektronicznego systemu poboru opłat drogowych viaTOLL, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Zgodnie z informacjami przekazanymi przez wykonawcę i operatora elektronicznego systemu poboru opłat (ETC), konsorcjum Kapsch, od dnia 30 czerwca 2011 r. otwarte są 223 miejsca obsługi klienta, w tym 16 punktów obsługi klienta, 17 przygranicznych punktów dystrybucji oraz 190 punktów dystrybucji zlokalizowanych na stacjach benzynowych. Wszystkie te punkty prowadzą rejestrację w systemie i są zlokalizowane w całym kraju oraz w okolicach przejść granicznych. Punkty te zostały wybrane w taki sposób, aby ułatwić kierowcom kontakt z operatorem systemu w razie, gdy będą oni potrzebować doładować urządzenie do poboru opłaty (viaBOX), zgłosić reklamację czy poinformować o innych problemach. Dla wygody użytkowników większość punktów na wybranych stacjach sieci paliw otwarta jest całodobowo. Zdaję sobie jednak sprawę, że skala inwestycji może spowodować przejściowe utrudnienia dla użytkowników w początkowym okresie wdrażania systemu, lecz jest to na bieżąco monitorowane i korygowane.

Rejestracja w systemie viaTOLL była możliwa już od dnia 2 maja 2011 r. Jednak pomimo przeprowadzonej wcześniej kampanii informacyjnej wielu użytkowników zdecydowało się na rejestrację dopiero kilka dni przed startem systemu. Wychodząc naprzeciw oczekiwaniom klientów, zatrudniono dodatkowy personel i przedłużono czas otwarcia wielu punktów ob-

sługi klienta i przygranicznych punktów dystrybucji, tak aby pracownicy mogli obsłużyć jak największą liczbę zainteresowanych. Ponadto tymczasowo uruchomiony został inny kanał dystrybucji dostępny dla klientów z liczbą pojazdów powyżej 60 szt. Wykonawca uruchomił dodatkowo działania prosprzedażowe – bezpośredni kontakt z przedstawicielami firm transportowych w celu aktywnej pomocy w procesie rejestracji. Od 31 maja 2011 r. przedstawiciele wykonawcy kontaktowali się bezpośrednio z przedstawicielami firm transportowych i oferowali im wszelką pomoc w tym zakresie. Rejestracji można także dokonać poprzez dostawców kart flotowych (płatność typu post-paid), co nie wymaga oczekiwania w punktach obsługi klienta czy w punktach dystrybucyjnych, a urządzenia pokładowe viaBOX dostarczane są do klienta na miejsce.

Poniżej w sposób szczegółowy zostały przedstawione podejmowane działania mające na celu intensyfikację rejestracji użytkowników oraz usprawnienie całego procesu rejestracji.

Całość kampanii komunikacyjnej przebiegała zgodnie z założeniami. Główne działania w tym zakresie to: reklamy w prasie, radiu i telewizji, 40 billboardów dwustronnych rozmieszczonych zarówno na granicach, jak i wewnątrz kraju, ulotki – rozmieszczone głównie w punktach dystrybucji i punktach obsługi klienta, przede wszystkim natomiast w granicznych punktach dystrybucji, strona internetowa, kampania w CB Radiu oraz konferencje prasowe.

Ponadto, aby wesprzeć kampanię komunikacyjną, w czerwcu br. zostały podjęte dodatkowe działania:

- w dniu 16 czerwca 2011 r. zorganizowana została debata z udziałem viaTOLL jako głównego partnera merytorycznego, połączona z emisją 4-stronicowego dodatku do ogólnopolskiego „Dziennika Gazeta Prawna”,

- dedykowane dodatki prasowe w „Polska The Times” i regionalnych mutacjach tego dziennika (emisja 6.06.2011) oraz w ogólnopolskim dzienniku popularnym („Super Express”) w dniu 21 czerwca 2011 r.,

- dodatkowe reklamy telewizyjne tylko w prime time: od 6 do 8 czerwca 2011 r. oraz od 20 do 23 czerwca 2011 r.,

- promowanie viaTOLL w programie „Na osi”, adresowanym bezpośrednio do kierowców samochodów ciężarowych, w tematycznej stacji telewizyjnej TVN Turbo,

- wzmocnienie aktywności reklamowej w Internecie.

- w terminie od 6 do 12 czerwca 2011 r. – ponadplanowe materiały reklamowe w portalach o charakterze informacyjnym (gazeta.pl, polityka.pl), portalach i witrynach branżowych (spedycje.pl, moto.money.pl, bankier.pl/moto), portalach i witrynach o charakterze gospodarczym, ekonomicznym i biznesowym (Puls Biznesu-pb.pl, strony ekonomiczne internetowego wydania Rzeczpospolitej: rp.pl/ekonomia, biznespolska.pl, gazetapodatnika.pl, firma.money.pl

oraz zbiór 17 innych portali i witryn o podobnej tematyce),

- wykorzystanie elektronicznych telebimów usytuowanych w centrum Warszawy.

Jednocześnie informuję, iż od 26 stycznia 2011 r. działa serwis internetowy systemu viaTOLL. Strona internetowa jest dostępna w języku polskim, angielskim, niemieckim, czeskim, słowackim, ukraińskim, białoruskim, litewskim i rosyjskim. Podlega ona ciągłym modyfikacjom i ulepszeniom, tak aby była funkcjonalna i przyjazna dla użytkowników.

Od dnia 11 kwietnia 2011 r. udostępniono usługę infolinii w podstawowym zakresie (call center oferujące podstawowe informacje o systemie). Z centrum obsługi klienta można skontaktować się poprzez wybranie bezpłatnego, lokalnego numeru telefonu 0 800 101 101 lub używając europejskiego (płatnego) numeru telefonu +48 (22) 521 10 10. Infolinia działa w języku polskim, angielskim, niemieckim i rosyjskim 24 godziny na dobę, siedem dni w tygodniu.

Od 2 maja br. działało 16 punktów obsługi klienta (po jednym w każdym województwie), oraz 17 punktów dystrybucji na granicach, pozostałe punkty dystrybucji dostosowywane były do pełnej funkcjonalności i od 13 do 30 czerwca br. wszystkie punkty zostały uruchomione. W chwili obecnej działają zgodnie z harmonogramem 223 punkty.

Podejmowano wiele czynności, które miały na celu rozładowanie kolejek w punktach obsługi klienta, m.in.

- wydłużono czas pracy wszystkich punktów obsługi klienta (poniedziałek–piątek godz. 7–21, sobota godz. 8–14), a w dalszej kolejności punkty, w których były największe kolejki zostały otwarte całodobowo,

- zwiększano liczbę stanowisk w punktach.

Jak już wcześniej wspomniano, punkty dystrybucyjne na granicach, w których można było dokonać pełnej rejestracji użytkownika, rozpoczęły działanie 2 maja 2011 r. Przez dwa miesiące zainteresowanie użytkowników rejestracją było znikome. Przeprowadzane w dniu 28 czerwca br. wizje wykazały, że w punktach tych obsługa użytkowników przebiegała płynnie, bez większych problemów, a w kolejkach było nie więcej niż 10 osób.

Kolejki użytkowników w tych punktach rozpoczęły się ostatniego dnia, przed wprowadzeniem systemu – 30 czerwca br. Podejmowane były działania, aby poprawić tę sytuację, tj. wydłużanie godzin pracy punktów, montowanie dodatkowych stanowisk do obsługi użytkowników, informowanie użytkowników o sytuacji przez CB Radio, podstawienie busów, które wahałowo zabierały po ok. 20 osób z przejścia i przewoziły do najbliższych POK, a po rejestracji odwoziły użytkowników na przejścia (Świecko, Jędrzychowice, Kołbaskowo, Barwinek) itp.

Jednocześnie informuję, że Inspekcja Transportu Drogowego wobec uzyskania informacji o trudnej sytuacji na przejściach granicznych i tworzących się zatorach oraz blokadach skierowała na wybrane przejścia swoich inspektorów, którzy:

— udzielali w językach obcych informacji kierowcom oczekującym na rejestrację w systemie viaTOLL zarówno osobiście, jak również przez CB Radio,

— dystrybuowali przygotowane przez siebie materiały informacyjne, w szczególności mapy sieci dróg płatnych,

— przekazywali informację o najbliższych punktach dystrybucji systemu viaTOLL,

— kierowali wraz z funkcjonariuszami Policji, Straży Granicznej i Służby Celnej ruchem drogowym oraz podejmowali czynności zmierzające do odblokowania przejść granicznych i skierowania pojazdów do najbliższych punktów dystrybucji.

Obecnie w punktach nie ma już kolejek, a proces rejestracji przebiega płynnie. System działa prawidłowo.

Niemniej jednak w celu usprawnienia procesu rejestracji oraz pozyskiwania informacji przez użytkowników systemu prowadzony jest bieżący monitoring. W przypadku gdy pojawiały się problemy, tj. uruchomienie pełnej sieci dystrybucji, podejmowane były działania naprawcze.

Jakość pracy obsługi systemu monitorowana jest na kilka sposobów. Wykonywane są telefony do Telefonicznego Centrum Obsługi Klienta (TCOK) w celu sprawdzenia wiedzy agentów. Odsłuchuje się zarejestrowane rozmowy i ocenia ich jakość pod kątem obsługi i wiedzy pracowników systemu. Planuje się także przeprowadzanie cotygodniowych egzaminów wiedzy, tak aby poznać obszary, które wymagają interwencji.

Na stronie internetowej www.viatoll.pl działają następujące narzędzia dynamiczne: kalkulator opłaty elektronicznej, lokalizator punktów dystrybucji i punktów obsługi klienta, klasyfikator pojazdów oraz kalkulator gwarancji. Wszystkie najważniejsze informacje, które są pomocne użytkownikom, pojawiają się na ww. stronie w formie aktualności.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 9 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

w sprawie nielegalnego handlu organami
(23493)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Johna Abrahama Godsona z dnia 30 czerwca 2011 r. przekazaną przy piśmie z dnia 18 lipca 2011 r., znak SPS-023-23493/11,

w sprawie handlu narządami, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższego stanowiska.

Realizowane w Polsce działania zmierzające do wyeliminowania procederu handlu narządami polegają na tworzeniu i egzekwowaniu regulacji prawnych zakazujących nielegalnego obrotu komórkami, tkankami i narządami oraz, co warto podkreślić, inicjowaniu i wspieraniu rozwiązań organizacyjnych zmierzających do ograniczenia przyczyny tego procederu jaką jest niedostateczna liczba narządów do przeszczepienia w stosunku do istniejącego zapotrzebowania na tę metodę leczenia. Do zadań ministra zdrowia w omawianym obszarze należy kształtowanie polityki związanej z pobieraniem, przechowywaniem i przeszczepianiem komórek, tkanek i narządów, w tym zwłaszcza inicjowanie odpowiednich rozwiązań prawnych oraz promowanie rozwiązań organizacyjnych zwiększających transparentność procedur pobierania i przeszczepiania komórek, tkanek i narządów oraz zmierzających do zapewnienia równego dostępu do tej metody leczenia, w kontrolowanych, bezpiecznych warunkach.

I. Nadzór ministra zdrowia nad przeszczepianiem komórek, tkanek i narządów:

Na podkreślenie zasługuje fakt, iż leczenie przeszczepianiem komórek, tkanek i narządów prowadzone przez polskie ośrodki transplantacyjne odbywa się z zachowaniem warunków gwarantujących sprawiedliwy dostęp do tej metody leczenia, określonych w ustawie z dnia 1 lipca 2005 r. o pobieraniu, przechowywaniu i przeszczepianiu komórek, tkanek i narządów (Dz. U. Nr 169, poz. 1411, z późn. zm.). Art. 17 cytowanej ustawy ustanawia zasadę, iż warunkiem otrzymania przeszczepu jest zgłoszenie zakwalifikowanego pacjenta na Krajową listę osób oczekujących na przeszczepienie, a wybór z tej listy odbywa się z zachowaniem jawnych dla wszystkich (określonych prawem) i obiektywnych kryteriów medycznych z zachowaniem kolejności wpisania na listę.

Dodatkowo przeszczepianie narządów w Polsce może odbywać się jedynie w podmiotach leczniczych posiadających pozwolenie ministra zdrowia na wykonywanie tej działalności, wydawane po stwierdzeniu, iż ośrodek spełnia przepisane prawem warunki w zakresie kwalifikacji personelu medycznego i wyposażenia oraz z zachowaniem bezpieczeństwa i jakości stosowanych procedur.

Zgodnie z cytowaną ustawą wszystkie przeszczepienia dokonywane przez polskie ośrodki muszą być zgłoszone do Krajowego Rejestru Przeszczepień, a każde pobranie narządu od żywego dawcy – do Centralnego Rejestru Żywych Dawców Narządów. Oba rejestry oraz Krajową listę osób oczekujących na przeszczepienie prowadzi Centrum Organizacyjno-Koordynacyjne do Spraw Transplantacji „Poltransplant”, które koordynuje pobieranie i przeszczepianie komórek, tkanek i narządów na terenie kraju.

Istotnym instrumentem nadzoru państwowego w tym zakresie jest również kontrola dokonywanego przywozu do Polski i wywozu z naszego kraju pobra-

nych komórek, tkanek lub narządów w celu przeszczepienia. Podmiot dokonujący ww. czynności obowiązany jest każdorazowo uzyskać zgodę dyrektora Centrum Organizacyjno-Koordynacyjnego do Spraw Transplantacji „Poltransplant” (w przypadku przywozu lub wywozu narządów) lub dyrektora Krajowego Centrum Bankowania Tkanek i Komórek (w przypadku przywozu lub wywozu komórek i tkanek) wydawaną w formie decyzji administracyjnej.

Nadzór państwa nad działalnością transplantacyjną jest ważnym mechanizmem mającym na celu eliminowanie możliwości nielegalnego i niekontrolowanego pobierania i przeszczepiania komórek, tkanek i narządów w Polsce.

II. Przepisy zakazujące procederu handlu komórkami, tkankami i narządami oraz inicjatywy na płaszczyźnie międzynarodowej z udziałem Polski:

Pragnę także zaznaczyć, iż polskie ustawodawstwo zawiera rozwiązania prawne umożliwiające skuteczne karanie sprawców przestępstw związanych z tzw. komercjalizacją obrotu narządami, które zasadniczo nie odbiegają w swoim kształcie od rozwiązań obowiązujących w Europie. Ustawa z dnia 1 lipca 2005 r. o pobieraniu, przechowywaniu i przeszczepianiu komórek, tkanek i narządów w art. 3 wyraża zasadę, zgodnie z którą za pobrane od dawcy komórki, tkanki lub narządy nie można żądać ani przyjmować zapłaty, innej korzyści majątkowej lub korzyści osobistej (zasada non profit). Ustawa ta zawiera również przepisy przewidujące kary dla sprawców procederu związanego z komercjalizacją pobierania, przechowywania i przeszczepiania komórek, tkanek i narządów. Ww. przepisy przewidują karalność przestępstw polegających na:

1) rozpowszechnianiu ogłoszenia o odpłatnym zbyciu, nabyciu lub o pośredniczeniu w odpłatnym zbyciu lub nabyciu komórki, tkanki lub narządu w celu ich przeszczepienia (art. 43 ustawy);

2) nabywaniu lub zbywaniu cudzej komórki, tkanki lub narządu, pośredniczeniu w ich nabyciu lub zbyciu oraz braniu udziału w przeszczepianiu lub udostępnianiu pozyskanych wbrew przepisom ustawy komórek, tkanek lub narządów, pochodzących od żywego dawcy lub ze zwłok ludzkich, w celu uzyskania korzyści majątkowej lub osobistej (art. 44 ust. 1 ustawy);

3) czerpaniu stałego źródła dochodu z popełnienia przestępstwa określonego w art. 44 ust. 1 ustawy (art. 44 ust. 2 ustawy);

4) pobieraniu w celu przeszczepienia oraz przeszczepianiu komórki, tkanki lub narządu bez wymaganego pozwolenia (art. 46 ustawy);

5) wywozie lub wwozie z lub na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej komórki, tkanki lub narządu bez wymaganey zgody (art. 46a ustawy).

Kwestia nielegalnego obrotu komórkami, tkankami i narządami nie jest problemem wewnętrznym, ale przede wszystkim zjawiskiem międzynarodowym, przekraczającym granice państw. Z tego powodu oprócz działań na płaszczyźnie wewnętrznej, Pol-

ska dostrzega konieczność zacieśnienia współpracy między państwami zmierzającej do ograniczenia i wyeliminowania procederu handlu narządami.

Na uwagę zasługuje fakt, iż ustawa z dnia 1 lipca 2005 r. o pobieraniu, przechowywaniu i przeszczepianiu komórek, tkanek i narządów wdraża przepisy dyrektyw europejskich (dyrektywy: 2004/23/WE, 2006/17/WE, 2006/86/WE oraz 2010/53/WE) zakazujące handlu komórkami, tkankami i narządami.

Należy dodać, iż obecnie pod auspicjami Rady Europy prowadzone są prace mające na celu przygotowanie instrumentu prawa międzynarodowego mającego na celu przeciwdziałanie procederowi handlu komórkami, tkankami i narządami oraz handlu ludźmi dla celów nielegalnego pozyskiwania narządów do przeszczepienia. Regulacje te zakładają m.in. wzmocnienie współpracy państw w zakresie zwalczania tego zjawiska. Polska poparła prace mających na celu stworzenie ww. rozwiązań prawnych i aktywnie włączyła się do udziału w tych pracach.

Wszystkie ww. rozwiązania mają na celu skuteczne ściganie przestępstw i egzekwowanie odpowiedzialności karnej wobec sprawców nielegalnego obrotu komórkami, tkankami i narządami, w przypadku gdy dojdzie do ujawnienia przestępstwa.

III. Działania zmierzające do zwiększenia potencjału donacyjnego w Polsce:

Jak wskazałem na wstępie, jedną z podstawowych przyczyn występowania zjawiska handlu narządami jest niedobór narządów do przeszczepienia w stosunku do zapotrzebowania na tę metodę leczenia. Z tego powodu oprócz ścigania już popełnionych przestępstw związanych z nielegalnym obrotem komórkami, tkankami i narządami niezbędne jest wdrażanie rozwiązań organizacyjnych mających na celu zwiększenie potencjału donacyjnego (zwiększenie liczby pobieranych, a w rezultacie przeszczepianych komórek, tkanek i narządów), tak aby istotnie ograniczyć przyczynę występowania tego procederu. Jednym z głównych działań w tym zakresie jest budowa systemu koordynatorów transplantacyjnych w szpitalach spełniających warunki do pobierania narządów od dawców zmarłych. Koordynator transplantacyjny to osoba kluczowa w systemie pozyskiwania narządów do przeszczepienia. W krajach, gdzie sieć koordynatorów jest należycie rozbudowana (np. Hiszpania, Stany Zjednoczone) liczba identyfikowanych dawców i pobieranych narządów jest wysoka. Od 2010 r. Ministerstwo Zdrowia realizuje program umocowienia koordynatorów transplantacyjnych w szpitalach spełniających warunki do pobierania narządów od osób zmarłych. W 2010 r. minister zdrowia sfinansował działalność 119 koordynatorów transplantacyjnych. W 2011 r. liczba ta zwiększyła się do 141 koordynatorów i planowane jest sfinansowanie działalności kilkudziesięciu kolejnych koordynatorów transplantacyjnych do końca roku.

IV. Kwestia oświadczeń woli w kontekście przedstawionego problemu nielegalnego pozyskiwaniem narządów do przeszczepienia:

Kilka spośród pytań zawartych w przedmiotowej interpelacji dotyczy kwestii promowania idei dawstwa narządów poprzez oświadczenia woli w kontekście zwalczania nielegalnego pozyskiwania narządów do przeszczepienia. Tego typu deklaracje są dystrybuowane przez Poltransplant i są również dostępne na stronie internetowej tego podmiotu. W/w oświadczenia zostały podpisane przez pana premiera Donalda Tuska i panią minister Ewę Kopacz.

Wobec faktu, iż proceder handlu komórkami, tkankami i narządami do przeszczepienia jest zjawiskiem wieloaspektowym, co starałem się wykazać, informując o działaniach prowadzonych na wielu płaszczyznach, zmierzających do jego wyeliminowania, samo rozprowadzanie oświadczeń woli nie rozwiąże tego problemu. Dystrybucja oświadczeń woli jest ważnym, ale nie jedynym instrumentem mającym na celu zachęcanie społeczeństwa do wyrażania woli oddania narządów po śmierci w celu przeszczepienia. Rozprowadzanie oświadczeń woli może być działaniem wspierającym promowanie idei dobrowolnego i nieodpłatnego dawstwa narządów, ale nie głównym działaniem zmierzającym do eliminacji procederu handlu narządami.

Istotne są tu przede wszystkim kampanie edukacyjno-promocyjne, skierowane do społeczeństwa. Temu obszarowi minister zdrowia w ostatnich latach poświęca uwagę. W ramach promocji transplantologii Ministerstwo Zdrowia w latach 2005–2010 realizowało „Program edukacji w zakresie zwiększenia liczby pobrań i przeszczepów komórek, tkanek i narządów realizowany w celu uzyskania większej akceptacji społecznej dla tych metod”, którego zadaniem była integracja środowiska współpracującego w dziedzinie transplantacji, zmiana nastawienia społecznego do przeszczepów rodzinnych oraz budowa dobrego odbioru społecznego transplantacji jako metody leczenia w szczególności poprzez kampanie promocyjne, wykłady i szkolenia w gimnazjach, liceach, wyższych uczelniach i seminariach duchownych. Od 2011 r. działania promocyjne będą podejmowane na szerszą skalę w związku z uchwaleniem przez Radę Ministrów opracowanego przez ministra zdrowia programu wieloletniego na lata 2011–2020 pod nazwą „Narodowy program rozwoju medycyny transplantacyjnej”. Jeden z celów szczegółowych Programu zakłada upowszechnianie wiedzy w społeczeństwie dotyczącej leczenia przeszczepianiem komórek, tkanek i narządów oraz promocję idei dawstwa komórek, tkanek i narządów, poprzez działalność edukacyjną w szkołach, seminariach dla duchownych, uczelniach wyższych, we współpracy z organizacjami pozarządowymi, oraz organizację kampanii społecznych w środkach masowego przekazu (prasa, telewizja, radio, sieć Internet, telefonia komórkowa).

Na zakończenie pragnę zaznaczyć, iż część problematyki poruszanej w interpelacji pana posła to kwestie strictly związane z wykrywaniem i ściganiem przestępstwa handlu narządami, które leżą we właściwości organów ścigania i podmiotów sprawujących

nad nimi nadzór (opisana przez pana posła sprawa umieszczania komunikatów w Internecie dotyczących handlu narządami). Do kompetencji ministra zdrowia nie należy weryfikowanie, czy w danej sprawie doszło do popełnienia przestępstwa. Należy wskazać, iż funkcjonariusze organów ścigania są powołani do podejmowania odpowiednich działań i mają wiedzę pozwalającą ustalić tożsamość osoby korzystającej z Internetu, o ile jest to konieczne na potrzeby prowadzenia postępowania w danej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 29 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie rosnącego zadłużenia Polaków
(23494)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 18 lipca 2011 r. (znak: SPS-023-23494/11) przekazujące interpelację pana posła Johna Abrahama Godsona w sprawie rosnącego zadłużenia Polaków uprzejmie przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

1. Czy zadłużenie Polaków nie jest na tyle niebezpieczne, aby martwić się o stan finansów naszego państwa?

Miarą, która pozwala porównywać poziom zadłużenia gospodarstw domowych w skali międzynarodowej, jest relacja zadłużenia do PKB danego kraju. W Polsce wskaźnik ten na koniec I kwartału br. wyniósł 33,5% i był znacznie niższy w porównaniu do Niemiec (56%), Francji (52,7%), Wielkiej Brytanii (81%) oraz średniej w UE (60,2%). W krajach naszego regionu wskaźnik ten na koniec I kwartału br. ukształtował się na tylko nieznacznie niższym poziomie niż w Polsce. Na Słowacji wyniósł 23,8%, na Węgrzech 31,5%, a na Litwie 28%. Zadłużenie gospodarstw domowych w Polsce nie odbiega zatem znacząco od zadłużenia tego sektora w innych tzw. nowych krajach UE. Znaczenie niższy poziom tego wskaźnika w porównaniu do krajów tzw. starej UE wskazuje natomiast, że w Polsce istnieje przestrzeń do dalszego rozwoju akcji kredytowej dla gospodarstw domowych.

Relacja kredytów przeznaczonych na zakup mieszkania do PKB w Polsce na koniec I kwartału br. ukształtowała się na poziomie 18,7%, i była to szósta z kolei najniższa wartość tego wskaźnika w UE. Natomiast wskaźnik ten dla kredytów konsumpcyjnych ukształtował się w wysokości 8,9%.

Poziom ten jest nieznacznie wyższy niż średnia dla UE (7,3%). Wyższy poziom zadłużenia w Polsce zapewni szybszy proces wyrównywania się poziomów życia gospodarstw domowych w Polsce i gospodarstwach starej UE.

Jak wynika z „Raportu o stabilności systemu finansowego”, opublikowanego przez Narodowy Bank Polski (NBP) w lipcu 2011 r., obecny stan zadłużenia Polaków nie budzi zagrożenia dla stabilności sektora bankowego, a tym samym nie będzie powodować konieczności zaangażowania środków sektora publicznego, jak miało to miejsce chociażby w Irlandii.

Warto również nadmienić, że w ostatnim roku zwiększyła się zdolność banków do absorbowania strat dzięki podniesieniu kapitałów i utrzymaniu współczynników wypłacalności na wysokim poziomie. Jednocześnie zyski banków osiągnięte w I kwartale br. nieznacznie tylko odbiegały od rekordowych poziomów z lat 2007–2008. Dobra sytuacja finansowa i kapitałowa sektora bankowego świadczy o jego odporności na hipotetyczne pogorszenie się warunków ekonomicznych, co odzwierciedlają zaprezentowane w powyższym raporcie wyniki stress testów przeprowadzanych przez NBP.

2. Jakie są konsekwencje tego, że Polacy chętniej biorą kredyt konsumpcyjny, a nie hipoteczny?

Kredyt konsumpcyjny może być przeznaczony na finansowanie zakupu dóbr trwałego użytku i usług (np. sprzętu AGD, RTV, samochodów), może być również wykorzystany w formie gotówkowej (finansując bieżące wydatki gospodarstw domowych). Gospodarstwa domowe, korzystając z kredytu, mogą w ten sposób dokonać zakupu wcześniej, niż byłoby to możliwe, gdyby podmioty te zgromadziły wystarczające oszczędności na ten cel. Jeśli chodzi o kredyt gotówkowy, jest on pomocny przy zarządzaniu strumieniem dochodów i wydatków rodziny, szczególnie tych o przeciętnych lub niskich dochodach. W momencie nagromadzenia wydatków lub ich powstania w sposób nieprzewidziany gospodarstwo domowe może wykorzystać ten rodzaj kredytu do uregulowania zobowiązań, co spowoduje, że uniknie konsekwencji ich nieterminowej płatności. Racjonalne wykorzystanie kredytu konsumpcyjnego przynosi zatem gospodarstwom domowym wymierne korzyści.

Kredyty hipoteczne, tj. zabezpieczone hipotecznie, są to wszystkie rodzaje kredytu, które zostały zabezpieczone przy wykorzystaniu hipoteki. Najbardziej popularnym kredytem tego rodzaju jest ten wykorzystywany przez gospodarstwa domowe na zakup, budowę lub remont mieszkania lub domu. Aby uzyskać taki kredyt, gospodarstwo domowe musi charakteryzować się zdolnością do spłaty zobowiązań wynikających z rat kredytowych przez cały okres trwania umowy (nawet do 40 lat). Długi okres kredytowania oraz wysokie kwoty kredytów wymuszają skrupulatny i ostrożny proces weryfikowania zdolności kredytowej osób zainteresowanych takim kredytem, co sprawia, że nie wszyscy, którzy zgłaszają chęć skorzystania z tego rodzaju kredytu, go otrzy-

mają. Z drugiej zaś strony skrupulatny proces weryfikacji zdolności kredytowej jest pożądanym, gdyż odrzucane są osoby, w przypadku których istnieje ryzyko powstania problemów ze spłatą w przyszłości. Ma to pozytywny wpływ na obie strony umowy kredytowej: bank uniknie kosztów z tytułu gromadzenia rezerw na należności zagrożone, a klient – problemów związanych z nieterminową obsługą zadłużenia, a w konsekwencji procesu windykacyjnego.

W 2010 r. banki zaostrzały warunki przyznania kredytu z powodu materializującego się ryzyka kredytowego nagromadzonego w czasie boomu kredytowego w latach 2007–2008, tj. w okresie bardzo liberalnej polityki kredytowej. Do zaostrzenia polityki kredytowej przyczyniły się również zalecenia nadzoru finansowego dotyczące procesu weryfikacji klientów detalicznych. O ile w segmencie kredytów mieszkaniowych zamiana polityki kredytowej miała łagodny charakter, o tyle w przypadku kredytów konsumpcyjnych były znaczne i istotnie wpłynęły na akcję kredytową w tym segmencie. Od grudnia ub.r. miesięczne tempo wzrostu kredytów konsumpcyjnych kształtuje się poniżej zera (z wyjątkiem maja br., kiedy zaobserwowano wzrost na poziomie 0,8%), co oznacza, że suma spłaconych kredytów konsumpcyjnych przewyższa sumę kredytów udzielonych. Natomiast akcja kredytowa w segmencie kredytów mieszkaniowych, po przejściowym spowolnieniu w dwóch pierwszych miesiącach br., zwiększa się o ok. 1% miesięcznie. Powyższe dane wskazują, że w bieżącym roku gospodarstwa domowe na większą skalę wykorzystują kredyt mieszkaniowy niż konsumpcyjny. W przyszłości jednak wraz ze zmianami polityki kredytowej i wzrostem dochodów społeczeństwa popyt na kredyt konsumpcyjny może ponownie się zwiększyć, co będzie naturalnym procesem w konwergującej gospodarce.

3. Czy tak lawinowo rosnąca grupa osób zadłużonych w znaczący sposób nie spowoduje, że Polska znajdzie się na skraju kryzysu podobnie jak Grecja?

Genezy greckiego kryzysu można doszukiwać się w głębokich nierównowagach powstałych jeszcze przed przystąpieniem tego kraju do obszaru wspólnej waluty europejskiej. Przyjęcie euro w warunkach braku dostatecznego przygotowania gospodarczego oraz niewypełnienia kryteriów konwergencji (co zostało wykazane ex post) skutkowało dalszym pogłębieniem nierównowagi wewnętrznej i zewnętrznej. Pogorszeniu stanu gospodarki nie towarzyszył jednak wzrost stóp procentowych od długu zaciągniętego przez Grecję na rynkach finansowych. Zaburzony został tym samym mechanizm dyscyplinujący władze do wdrożenia reform. Problem uwidocznił się dopiero w 2009 r., kiedy to na skutek kryzysu na światowych rynkach finansowych PKB Grecji spadło, co skutkowało wzrostem deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych.

Pragnę zaznaczyć, że na stronie internetowej Ministerstwa Finansów w zakładce Integracja ze strefą euro (raporty rządowe) przy dokumencie Ramy Stra-

tegiczne Narodowego Planu Wprowadzania Euro (link do dokumentu: http://www.mf.gov.pl/_files_/euro/raporty/rzadowe/6_ramy_dok_uzupelniajacy_grecja.pdf) znajduje się opracowanie „Kryzys grecki – geneza i konsekwencje” będące dokumentem uzupełniającym do Ram Strategicznych Narodowego Planu Wprowadzania Euro. Dokument ten przedstawia genezę i przebieg kryzysu greckiego oraz jego wpływ na UE, a w szczególności na strefę euro.

Podsumowując, kryzys w Grecji nie wynikał z nadmiernego zadłużania się gospodarstw domowych, ale był skutkiem braku reform skutkującym narastaniem nierównowag wewnętrznych i zewnętrznych. Natomiast jeśli chodzi o zadłużenie gospodarstw domowych w Polsce, to – jak już wcześniej wspomniano – znajduje się ono na porównywalnym poziomie z krajami regionu, a znacznie niższym niż w tzw. starych krajach UE i nie zagraża stabilności sektora finansowego.

Ponadto odnosząc się do niepokoju, jaki może budzić rosnące zadłużanie się obywateli po kryzysie finansowym, pragnę dodać, że Komisja Nadzoru Finansowego, wyciągając wnioski z boomu kredytowego z lat 2008-2009 oraz okresu spowolnienia gospodarczego, w trosce o bezpieczeństwo finansowe gospodarstw domowych wydała rekomendację T dotyczącą dobrych praktyk w zakresie zarządzania ryzykiem detalicznych ekspozycji kredytowych oraz znowelizowała rekomendację SII rekomendacją S dotyczącą dobrych praktyk w zakresie zarządzania ekspozycjami kredytowymi finansującymi nieruchomości oraz zabezpieczonymi hipotecznie. Celem tych regulacji jest określenie minimalnych wymagań dotyczących procesu kredytowania klientów detalicznych. Działania ostrożnościowe nadzoru finansowego mają służyć ograniczeniu ryzyk związanych z kredytowaniem zarówno po stronie kredytobiorcy, jak i kredytodawcy, co sprawi, że wzrost zadłużenia gospodarstw w bankach zachowa zrównoważony charakter.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Ludwik Kotecki

Warszawa, dnia 8 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

w sprawie wizerunku Polski w Europie (23495)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Johna Godsona (pismo nr SPS-

-023-23495/11 z dnia 18 lipca br.) w sprawie wizerunku Polski, w związku z wypowiedziami Holendrów wobec polskich obywateli w KN, pragnę zapewnić, że Ministerstwo Spraw Zagranicznych nie było i nie jest obojętne na wrogię Polakom wypowiedzi, w tym wypowiedzi niektórych holenderskich polityków.

Zarówno rząd polski, jak i polscy dyplomaci podejmowali i podejmują działania w obronie interesów obywateli RP. Ministerstwo Spraw Zagranicznych z należytą uwagą podchodzi do wszelkich doniesień o wypowiedziach godzących w dobre imię Polaków i Polski. MSZ organizuje briefingi informacyjne dla przedstawicieli mediów w sprawie sytuacji Polaków mieszkających i pracujących w Holandii (m.in. w dniu 21 kwietnia br. spotkanie sekretarza stanu J. Borkowskiego z polskimi dziennikarzami), a Ambasada RP w Hadze podejmuje działania medialne mające na celu poprawę i promocję dobrego wizerunku Polski w Królestwie Niderlandów.

Pragnę zauważyć, że interpelacja pana posła nie odnosi się do konkretnej sytuacji, a przywołuje jedynie fragment artykułu z „Gazety Wyborczej” z dnia 21 czerwca br. oraz „ataki na forach internetowych”. Trudno formułować tezę o poglądach społeczeństwa holenderskiego na podstawie wybranych wpisów na forach internetowych.

Mogę zapewnić pana posła, że Ambasada RP w Hadze na bieżąco monitoruje lokalną prasę holenderską i reaguje na tendencyjne lub stroniczne artykuły o obywatelach RP mieszkających w Królestwie Niderlandów. Podejmuje też próby reagowania na zarzuty kierowane pod adresem Polaków, o ile zarzuty te są nieprawdziwe (np. zabieranie pracy Holendrom) lub gdy negatywne zachowanie grupy w ramach polskiej społeczności jest wykorzystywane do uogólnienia poglądów dotyczących zachowań całej zbiorowości Polaków w KN (alkoholizm, głośne zachowanie). Media holenderskie często odnotowują incydenty z udziałem polskich obywateli, np. w przypadku podejrzenia o zabójstwo, łamania przepisów ruchu drogowego itp. Trudno jednak polemizować z faktami potwierdzającymi, że niektórzy Polacy w Holandii nadużywają alkoholu bądź pod jego wpływem popełniają wykroczenia lub przestępstwa. W takich sytuacjach placówka w kontaktach z holenderskimi mediami i politykami podkreśla, że na podstawie jednostkowych przypadków nie można wyciągać generalnych wniosków, co również warto zastosować w przypadku przytoczonych w interpelacji wpisów na holenderskich forach internetowych.

Chcę podkreślić, że Ambasada RP w Hadze w żadnym wypadku nie lekceważy negatywnych wobec Polaków wpisów na forach internetowych czy artykułów prasowych. W ostatnim roku w reakcji na artykuł pt. „Polacy to hołota. Wszyscy” na portalu internetowym Geenstijl.nl (tłum. Brakstylnl) placówka zwróciła się do redakcji o usunięcie dyskryminujących określeń oraz o współpracę w tej kwestii z instytucją zajmującą się zwalczaniem dyskryminacji w holenderskim Internecie (Meldpunt Diskrimi-

natie Internet, MDI). Odrębnie placówka zgłosiła do MDI fakt umieszczenia obraźliwych i dyskryminujących określeń na ww. portalu.

W każdym przypadku, gdy holenderskie media cytują negatywne dla Polaków i nieprawdziwe wypowiedzi polityków KN, Ambasada kontaktuje się z danym politykiem, wskazując na niestosowność czy niepoprawność wypowiedzi, lub prosi o podanie faktów potwierdzających tezę zawartą w jego wypowiedzi.

Ambasada RP w Hadze ma ograniczony wpływ na przekaz niezależnych dziennikarzy, prowadzi jednak intensywny dialog na szczeblu politycznym i urzędniczym. Na podkreślenie zasługuje fakt, że pozostaje ona w kontakcie z właściwymi resortami KN, parlamentem, policją, organizacjami pracodawców, związkami zawodowymi i administracją lokalną tak, aby wspólnie identyfikować niekorzystne zjawiska i im przeciwdziałać, a także by wskazywać na pozytywne zjawiska związane z pracą i pobytem Polaków w Holandii. Pragnę zapewnić pana posła, że dzięki licznym spotkaniom ambasadora i pracowników Ambasady w Hadze z przedstawicielami wymienionych powyżej środowisk opiniotwórczych w większym stopniu niż do tej pory prezentowany jest punkt widzenia polskich władz i polskiej społeczności w Królestwie Niderlandów. Chodzi przede wszystkim o systematyczne akcentowanie konieczności wyważonej i obiektywnej dyskusji o pozytywnych i negatywnych zjawiskach towarzyszących najnowszej migracji zarobkowej z Polski do Holandii. Zwraca się też uwagę na odpowiedzialność strony holenderskiej w kontekście procedury wykorzystywania niewiedzy polskich pracowników przez holenderskich pracodawców, czy bardzo złych warunków, w jakich biura pracy tymczasowej kwaterują Polaków.

Chciałbym zauważyć, że w wyniku opisanych działań placówki zauważalna jest zmiana tonu w publicznej dyskusji w KN, a w ostatnim kwartale znacznie mniej było krytycznych publicznych wypowiedzi holenderskich polityków szczebla centralnego i lokalnego pod adresem migrantów z Polski. W dyskusji istotną rolę zaczęli odgrywać przedstawiciele władz tych gmin, których gospodarka czerpie duże korzyści z pracy Polaków. Publicznie prezentują oni pogląd, że o pracowników z Europy Środkowo-Wschodniej należy lepiej dbać i że ich praca przyczynia się do sukcesu gospodarczego wielu holenderskich firm – „jedynym naszym problem z Polakami jest to, że pewnego dnia mogą wyjechać z Holandii”.

Należy tu zauważyć, że zjawiska problematyczne (brak mieszkań, zakłócanie porządku publicznego) związane z napływem dużej liczby migrantów zarobkowych występują głównie w dużych miastach, takich jak Haga, Amsterdam, czy Rotterdam. Natomiast mniejsze gminy położone w Limburgii i Brabancji Południowej podkreślają konsekwentnie (m.in. w komisji Parlamentu KN ds. badania skutków migracji zarobkowej), że potrzebują, zapraszają i dbają o pracowników zarobkowych z Europy Środkowo-Wschodniej. Gospodarka tych gmin w dominującym stopniu opiera się na pracy Polaków tradycyjnie za-

trudnianych w sektorze rolnym i ogrodniczym, a starzejące się społeczności tych gmin potrzebują młodych mieszkańców. W dniu 1 kwietnia br. dziesięć gmin limburgskich (Beesel, Bergen, Gennepe, Horst aan de Maas, Leudal, Mook/Middelaar, Nederweert, Peel/Maas, Venlo i Venray) podpisało z partnerami społecznymi umowę w sprawie „Podniesienia standardu życia i pracy Polaków w Limburgii”. Umowa przewiduje wdrożenie do września br. działań mających na celu m.in. zwiększenie oferty mieszkaniowej dla migrantów, stworzenie możliwości nauki języka, kontrolę warunków pracy, tworzenie punktów informacyjnych dla Polaków. Przedstawiciel placówki spotkał się z burmistrzami gmin Venrey i Horst aan de Maas, którzy entuzjastycznie wyrażali się o nowych mieszkańcach swoich gmin – o pracownikach z Polski.

W niderlandzkich mediach w ostatnim okresie również można zaobserwować coraz bardziej zauważalne stanowisko organizacji pracodawców (m.in. biur pracy tymczasowej). Podkreślają oni, że nie ma jakiegokolwiek uzasadnienia dla negatywnego klimatu wokół Polaków pracujących w KN. Wyrażają oni jednak obawy co do negatywnego wpływu otwarcia niemieckiego i austriackiego rynku pracy, co w połączeniu z atmosferą w Holandii może doprowadzić do deficytu siły roboczej (w szczególności siły roboczej z Polski). Polscy pracownicy są cenieni za rzetelność i pracowitość, a ich obecność na holenderskim rynku pracy jest kluczowa dla przetrwania wielu firm, przedsiębiorstw, a nawet sektorów gospodarki Królestwa Niderlandów. Liczna społeczność polskich pracowników w KN spowodowała wzrost zainteresowania Polską i wydarzeniami w naszym kraju. Relatywnie często ukazują się reportaże i artykuły przybliżające Holendrom nasz kraj.

Chciałbym ponownie zapewnić, że Ministerstwo Spraw Zagranicznych we współpracy z placówką w Hadze będzie nadal śledzić sytuację Polaków w KN i podejmować stosowne działania dla promocji dobrego wizerunku Polski w Królestwie Niderlandów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Najder

Warszawa, dnia 4 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

w sprawie liczby lekarzy w izbie przyjęć (23496)

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana posła Johna Abrahama Godsona, prze-

kazaną przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 18 lipca 2011 r. (znak SPS-023-23496/11), w sprawie liczby lekarzy na izbie przyjęć uprzejmie wyjaśniam.

Zaopatrzenie obrażeń doznanych w przypadku urazów układu kostno-szkieletowego może odbywać się w warunkach ambulatoryjnych (poradniach ortopedycznych i traumatologii narządu ruchu, w godzinach pracy poradni) oraz w warunkach szpitalnych całodobowo.

W przypadku realizacji świadczeń w zakresie izby przyjęć szczegółowe warunki, jakie powinien zapewnić świadczeniodawca przy udzielaniu świadczeń gwarantowanych, w tym także dotyczące personelu, określone zostały w poz. XXXXVII załącznika nr 3 część II A do rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia szpitalnego (Dz. U. Nr 140, poz. 1143, z późn. zm.).

Z przepisów tych wynika, iż świadczeniodawca w przypadku izby przyjęć zobowiązany jest do zapewnienia w miejscu udzielania świadczeń całodobowej dostępności opieki lekarskiej we wszystkie dni tygodnia. Przedmiotowe rozporządzenie nie wskazuje liczby lekarzy i nie odnosi się do dyżurów lekarskich.

Przedstawiając powyższe, należy zaznaczyć, że kwestia organizacji pracy, w tym także konieczność zapewnienia niezbędnej liczby lekarzy gwarantującej świadczeniobiorcom bezpieczeństwo i właściwą jakość świadczeń udzielanych w izbie przyjęć, pozostaje w kompetencjach świadczeniodawcy (kierownika podmiotu leczniczego) i powinna być uregulowana regulaminem wewnętrznym.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 2 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

w sprawie trzeźwości nastolatków (23498)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie trzeźwości nastolatków, przekazaną przy piśmie z dnia 18 lipca 2011 r., SPS-023-23498/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Problem używania przez osoby małoletnie środków psychoaktywnych jest przedmiotem troski ministra sprawiedliwości. Niepokojące zjawisko sięgania przez dzieci i młodzież po środki odurzające, substancje psychotropowe lub alkohol, jest dostrzegalne w codziennej praktyce sądów rodzinnych, przy czym należy zauważyć, że małoletni z jednej strony często powielają sposób postępowania osób należących do ich środowiska rodzinnego lub sąsiedzkiego, z drugiej zaś strony, w związku z kryzysem rodziny, zwłaszcza zaś zaniedbaniami opiekuńczymi, nawyki młodych ludzi są w nadmiernym stopniu kształtowane negatywnie przez grupę rówieśniczą. Brak wystarczającego nadzoru ze strony rodziny, kryzys autorytetów, a także w niektórych wypadkach niewystarczająca troska szkoły o wychowanie podopiecznych przyczyniają się do sięgania po alkohol i narkotyki, które niejednokrotnie w przekonaniu młodego człowieka stanowią antidotum na kłopoty osobiste, rodzinne i szkolne.

Przeciwdziałanie temu zjawisku jest zadaniem trudnym, którego realizacja wymaga współdziałania nie tylko między poszczególnymi resortami, ale również na poziomie społeczności lokalnych.

Ministerstwo Sprawiedliwości aktywnie uczestniczy w realizacji zadań wynikających z obowiązującego „Krajowego programu przeciwdziałania narkomanii na lata 2011–2016”, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 marca 2011 r. w sprawie „Krajowego programu przeciwdziałania narkomanii na lata 2011–2016” (Dz. U. Nr 78, poz. 428), określającego wieloaspektową strategię państwa, przyjętą w celu szeroko rozumianego przeciwdziałania zjawisku narkomanii.

Działania resortu sprawiedliwości w odniesieniu do przeciwdziałania wprowadzaniu do obrotu środków odurzających i substancji psychotropowych znalazły swoje odzwierciedlenie w opracowaniu nowelizacji ustawy z dnia 25 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485, z późn. zm.).

We wspomnianej nowelizacji: ustawie z dnia 1 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117, poz. 678), której przepisy zasadniczo wejdą w życie z dniem 9 grudnia 2011 r., przewidziano m.in. zmiany mające na celu odwrócenie obecnej tendencji, polegającej na skupieniu uwagi organów ścigania na posiadaczach środków odurzających zamiast na osobach rozprowadzających narkotyki, w tym wchodzących w skład grup przestępczych wprowadzających te środki do nielegalnego obrotu.

Nowelizacja dokonała podwyższenia zagrożeń karnych za przestępstwa wprowadzania do obrotu znacznych ilości środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej oraz uczestniczenia w tym procederze. Za przestępstwa te, stypizowane w art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, przewidziano grzywnę oraz karę pozbawienia wolności od lat 2 do lat 12 w miejsce dotych-

czasowej grzywny oraz kary pozbawienia wolności do lat 10.

Podwyższono również wymiar kary pozbawienia wolności za posiadanie znacznych ilości środków odurzających. W art. 62 ust. 2 powołanej wyżej ustawy zagrożenie karą pozbawienia wolności, dotychczas przewidującym sankcję od 6 miesięcy do lat 8, zastąpiono wymiarem kary od roku do lat 10. Wskazane zmiany pozwolą organom ścigania na bardziej skuteczne zwalczanie nielegalnego obrotu narkotykami, a tym samym ograniczenie ich dostępności.

Minister sprawiedliwości podziela pogląd o zagrożeniach związanych z używaniem przez małoletnich środków odurzających, substancji psychotropowych i alkoholu, niemniej nie sposób zgodzić się z przytoczonymi w interpelacji anonimowymi stwierdzeniami o zwiększeniu dostępności tych środków wśród dzieci i młodzieży. Z badań porównawczych dotyczących roku 2008 i lat poprzednich, przeprowadzonych przez Centrum Badania Opinii Społecznej na populacji osób w wieku 18–19 lat, opublikowanych w raporcie „Młodzież 2010”, przygotowanym na zlecenie Krajowego Biura do Spraw Przeciwdziałania Narkomanii, wynika, że odnotowuje się spadek rozpowszechniania używania narkotyków przez młodzież szkolną. Z tych samych badań wynika, że w przypadku spożywania alkoholu odsetek pijącej alkohol młodzieży zmniejszył się, powracając do stanu z roku 2003.

W odniesieniu do poruszonego w interpelacji problemu adekwatności kar przewidzianych za sprzedaż alkoholu osobie małoletniej oraz prewencyjnego oddziaływania tych sankcji należy przypomnieć, że w myśl przepisu art. 15 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2007 r. Nr 70, poz. 473, z późn. zm.) zabrania się sprzedaży i podawania napojów alkoholowych osobom do lat 18. Zgodnie z ust. 2 tego artykułu, w przypadku wątpliwości co do pełnoletniości nabywcy sprzedający lub podający napoje alkoholowe uprawniony jest do żądania okazania dokumentu stwierdzającego wiek nabywcy.

Stosownie do przepisu art. 43 ust. 1 powołanej ustawy, sprzedaż lub podawanie napojów alkoholowych w wypadkach, kiedy jest to zabronione, albo bez wymaganego zezwolenia lub wbrew jego warunkom stanowi przestępstwo zagrożone grzywną. Taką samą odpowiedzialność, zgodnie z art. 43 ust. 2 ustawy, ponosi kierownik zakładu handlowego lub gastronomicznego, który nie dopełnia obowiązku nadzoru, i przez to dopuszcza do popełnienia w tym zakładzie przestępstwa określonego w ust. 1.

W razie popełnienia przestępstwa określonego w art. 43 ust. 1 albo ust. 2 można orzec przepadek napojów alkoholowych, chociażby nie były własnością sprawcy, możliwe jest również orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na sprzedaży lub podawaniu napojów alkoholowych.

Podstawowym powodem, dla którego osoby sprzedające alkohol małoletnim łamią zakaz, jest chęć zysku. W tym stanie rzeczy przewidziana w powołanych przepisach grzywna, a nadto możliwość orzeczenia wobec sprawcy środków karnych w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej oraz przypadku napojów alkoholowych wydają się być środkami adekwatnymi do stawianych przed nimi celów, pozwalającymi przy należyтым stosowaniu tych instrumentów prawnych na skuteczne ograniczenie tego zjawiska.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Chmielewski

Warszawa, dnia 9 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

w sprawie budowy dróg na Euro 2012 (23499)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Johna Abrahama Godsona przekazaną przy piśmie z dnia 18 lipca 2011 r. (sygnatura SPS-023-23499/11), dotyczącą budowy dróg na Euro 2012, uprzejmie przedstawiam informacje w sprawie.

Zgodnie z aktualnym masterplanem dostępnym na stronie internetowej Ministerstwa Sportu i Turystyki w ramach przygotowań do Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012™ realizowane są inwestycje na odcinkach o dł. 829,1 km autostrad i dróg ekspresowych, warto jednak przy tym zaznaczyć, że obecnie w budowie i przebudowie jest łącznie 1447 km dróg krajowych. Trwają prace przy budowie 718 km autostrad, 573 km dróg ekspresowych i 80 km obwodnic. Realizowana jest także przebudowa 75 km istniejącej sieci.

Wracając do zadań szczególnie związanych z realizacją Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012™, uprzejmie informuję, że w masterplanie drogowe projekty infrastrukturalne realizowane przez Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad zostały podzielone według ich znaczenia dla sprawnej organizacji turnieju na odcinki kluczowe (autostrady) i odcinki ważne (drogi krajowe), tj.:

1) transport drogowy – kluczowe projekty infrastrukturalne (autostrady):

- autostrada A1 Nowe Marzy – Toruń – 62,4 km,
- autostrada A1 Toruń – Stryków – 144 km,

- autostrada A1 Pyrzowice – Maciejów – Sośnica – 44,1 km,
- autostrada A1 Sośnica – Gorzyczki – 47,8 km,
- autostrada A2 Nowy Tomyśl – Świecko – 105,9 km,
- autostrada A2 Stryków – Konotopa – 91 km,
- autostrada A4 Kraków – Tarnów, odc. Szarów – Krzyż – 56,8 km,
- autostrada A4 Tarnów – Rzeszów, odc. Krzyż – Rzeszów Wsch. – 78,4 km,
- autostrada A4 Rzeszów – Korczowa – 88,2 km,
- autostrada A8 obwodnica Wrocławia – 35,5 km;
- 2) transport drogowy – ważne projekty infrastrukturalne (drogi ekspresowe):
- droga ekspresowa S5 Gniezno – Poznań – 35 km,
- droga ekspresowa S2 Konotopa – Puławska wraz z odc. Lotnisko – Marynarska – 20,1 km,
- droga ekspresowa S7 Gdańsk – Koszwały (południowa obwodnica Gdańska) – 17,9 km,
- droga ekspresowa S8/S7 Opacz – Paszków – dla etapu I, węzeł Salomea – 2 km.

Spośród wszystkich dróg krajowych wytypowanych jako istotne dla organizacji turnieju, z przyczyn niezależnych od ministra infrastruktury, odnotowano, że jeden odcinek stanowiący 2,5% długości wszystkich realizowanych odcinków, tj. 20,1 km autostrady A4 relacji Brzesko – Wierchosławice, może nie być przejezdny przed Mistrzostwami Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012™.

Jednocześnie pragnę podkreślić, że budowa wszystkich zadań drogowych ujętych w aktualnym masterplanie realizowanym w ramach przygotowań do Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012™ została rozpoczęta przez obecną administrację drogową.

Odpowiadając na pytanie odnośnie do etapu, na jakim znajduje się budowana na Euro 2012 sieć infrastruktury drogowej, uprzejmie informuję, że do ruchu oddano już 57,5 km dróg (25,4 km w ramach autostradowej obwodnicy Wrocławia, 29,9 km w ramach A1 Sośnica – Gorzyczki, 2,2 km w ramach Pyrzowice – Maciejów – Sośnica), a na pozostałych odcinkach, poza ww. odcinkiem A4 oraz odcinkami A i C A2 Stryków – Konotopa, trwają prace budowlane. Ponadto planuje się, że jeszcze w lipcu zostaną podpisane umowy na dokończenie budowy autostrady A2 Stryków – Konotopa na odcinkach A i C, co umożliwi kontynuowanie prac budowlanych na tych odcinkach.

W tym miejscu pragnę poinformować, że terminem przejezdności jest określone warunkowe dopuszczenie odcinka drogi do ruchu, jeszcze przed zakończeniem wszystkich prac. Zgodnie z art. 59 ust. 3 Prawa budowlanego z 7 lipca 1994 r. (Dz. U. z 2010 r. Nr 243, poz. 1623) prace, jakie mogą być realizowane już w fazie przejezdności trasy, mogą polegać m.in. na prowadzeniu robót wykończeniowych, jak np. nasadzeniu zieleni w pasie drogi, a także prowadzeniu innych robót budowlanych związanych z obiektem, jak np. kontynuowaniu prac w miejscach obsługi pasażerów.

Reasumując, podczas trwania obecnego rządu do dzisiaj udało się przeprowadzić działania, w wyniku których do ruchu oddano już 1266 km dróg krajowych, w tym 220 km autostrad, 417 km dróg ekspresowych, 146 km obwodnic i 483 km dróg krajowych po przebudowie. Kolejne 1447 km dróg krajowych znajduje się obecnie w budowie i przebudowie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 27 lipca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie opłat za przejazd autostradą A2
(23500)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 18 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23500/11, przy którym przekazano interpelację pana posła Johna Godsona w sprawie opłat za jazdę autostradą A2, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Pan poseł w przedmiotowej interpelacji zwrócił się z pytaniem, czy jest możliwe wprowadzenie mniejszej opłaty za przejechany kilometr autostrady A2 między Łodzią a Koninem oraz co składa się na tak wysoką cenę i z czego wynika tak wysoka cena przejazdu za 1 km autostrady.

Rozporządzenie w sprawie stawek opłat za przejazd autostradą (Dz. U. z 2011 r. Nr 124, poz. 706) stanowi wykonanie delegacji ustawowej zawartej w art. 37e ust. 2 ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2571, z późn. zm.). Zgodnie z powyższym przepisem minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, stawki opłat za przejazd autostradą, o których mowa w art. 37a ust. 3 i 4 ww. ustawy, mając na uwadze potrzeby utrzymania i ochrony dróg istotnych dla rozwoju sieci drogowej.

Przepisy ww. rozporządzenia określają wysokość stawek opłat za przejazd dla autostrad, na których opłaty pobierane są na podstawie przepisów ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym przez Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad lub drogową spółkę specjalnego przeznaczenia i dotyczą kategorii pojazdów określonych w art. 37a ust. 6 ustawy. Przepisy rozporządzenia nie określają natomiast stawek opłat pobieranych przez spółkę, która zawarła umowę o budowę i eks-

ploatację albo wyłącznie eksploatację autostrady (art. 37a ust. 2 ustawy). Spółki te pobierają opłaty na warunkach określonych w ww. umowie.

Stawka opłaty za przejazd dla pojazdów kategorii 2 została ustalona w wysokości 0,20 zł/km. Jest to stawka, którą resort infrastruktury proponował w trakcie prac legislacyjnych nad ustawą z dnia 7 listopada 2008 r. o drogach publicznych i niektórych innych ustaw. Resort, ustalając jej wysokość, brał również pod uwagę stawki pobierane na odcinkach koncesyjnych, np. na odcinku autostrady A1, na którym mocą umowy na budowę i eksploatację autostrady A1 z dnia 30 września 2008 r. (zmienionej i ujednoliconej dnia 12 grudnia 2008 r.) koncesjonariuszem jest spółka Gdańsk Transport Company SA (GTC). Resort podjął decyzję dotyczącą wysokości stawek omawianych opłat, mając na celu kontynuowanie spójnej polityki w tym zakresie poprzez ujednolicenie wysokości pobieranych opłat.

Reasumując, należy podkreślić, iż wysokość wskazanych przez pana posła stawek została określona w rozporządzeniu, dlatego też minister nie ma obecnie możliwości dokonania ich zmian bez jednoczesnego zaburzenia przyjętej już spójnej koncepcji kształtowania wysokości opłat za przejazd autostradą.

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 8 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie przestarzałych tramwajów
w większych miastach (23502)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Johna Abrahama Godsona, przekazaną pismem z 18 lipca br. (znak: SPS-023-23502/11), w sprawie przestarzałych tramwajów w większych miastach poniżej przedstawiam stanowisko ministra infrastruktury w przedmiotowej sprawie.

Ad 1. Ministerstwo Infrastruktury pełni funkcję instytucji pośredniczącej w procesie zarządzania Programem Operacyjnym „Infrastruktura i środowisko” przeznaczonym do realizacji w latach 2007–2013. W ramach działania 7.3: Transport miejski w obszarach metropolitalnych, którego głównym celem jest „zwiększenie udziału przyjaznego środowiska transportu publicznego w obsłudze mieszkańców obszarów metropolitalnych”, jednostki samorządu terytorialnego mogą ubiegać się o dofinansowanie

projektów związanych z zakupem nowego taboru. Wielkość dostępnych środków unijnych na to działanie wynosi 2014,04 mln EUR i może zostać przeznaczona m.in. na: adaptację, budowę, przebudowę, rozbudowę sieci szynowych (szybkiej kolei miejskiej, tramwaju, metra) i trolejbusowych, budowę, przebudowę, rozbudowę przystanków, stacji i węzłów przesiadkowych – zintegrowanych z różnymi rodzajami systemów transportu, czy projekty z zakresu telematiki poprawiające funkcjonowanie transportu publicznego. Obecnie współfinansowanych jest dziesięć projektów, w ramach których przewidziano m.in. zakup nowoczesnego taboru tramwajowego lub modernizację dotychczas użytkowanego:

1) Zintegrowany System Transportu Szynowego w Aglomeracji i we Wrocławiu – etap I – 39 sztuk taboru,

2) zintegrowany transport publiczny w aglomeracji krakowskiej – etap II – 24 sztuki,

3) modernizacja trasy tramwajowej Dworzec Wileński – stadion narodowy – rondo Waszyngtona wraz z zakupem 30 tramwajów niskopodłogowych (w Warszawie) – 30 sztuk.

4) Gdański Projekt Komunikacji Miejskiej – etap III A – 35 sztuk,

5) modernizacja infrastruktury tramwajowej i trolejbusowej w aglomeracji górnośląskiej wraz z infrastrukturą towarzyszącą – 30 sztuk (zakup) i 70 sztuk (remont),

6) zakup nowoczesnego, niskopodłogowego taboru tramwajowego (w Poznaniu) – 45 sztuk.

7) Szybka Kolej Metropolitalna w bydgosko-toruńskim obszarze metropolitalnym BiT City oraz integracja systemów transportu miejskiego – 24 sztuki,

8) zakup niskopodłogowego taboru tramwajowego w Szczecinie – 24 sztuki,

9) obsługa północnych obszarów Warszawy komunikacją tramwajową w związku z rozbudową sieci metra oraz zakupem taboru – 84 sztuki,

10) dostosowanie taboru Tramwajów Warszawskich do potrzeb osób niepełnosprawnych – zakup 60 tramwajów niskopodłogowych – 60 sztuk.

Środki finansowe dostępne z budżetu przyczynią się zatem do unowocześniania parku taborowego w większych miastach polski dzięki zakupowi ponad 400 sztuk taboru tramwajowego i trolejbusowego oraz modernizacji 75 sztuk taboru tramwajowego.

Ad 2. Poza środkami unijnymi przeznaczonymi na realizację projektów transportowych w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” Ministerstwo Infrastruktury nie dysponuje dodatkowymi środkami, które mogłyby być przeznaczone na zakup taboru tramwajowego.

Ad 3. Obecnie w łódzkim obszarze metropolitalnym w ramach działania 7.3: Transport miejski w obszarach metropolitalnych realizowane są trzy projekty:

1) budowa systemu Łódzkiej Kolei Aglomeracyjnej – etap I – projekt zakłada zakup 20 sztuk czteroczoł-

nowych elektrycznych zespołów trakcyjnych (EZT) na potrzeby Łódzkiej Kolei Aglomeracyjnej oraz budowę zaplecza technicznego w celu zapewnienia obsługi technicznej taboru;

2) rozbudowa i modernizacja trasy tramwaju w re-lacji Wschód – Zachód (Retkinia – Olechów) wraz z systemem zasilania oraz systemem obszarowego sterowania ruchem – projekt zakłada modernizację i budowę torowiska wraz z siecią energetyczną i pod-stacjami trakcyjnymi, budowę pętli tramwajowej, budowę zintegrowanych węzłów przesiadkowych, bu-dowę i/lub modernizację 18 przystanków oraz insta-lację systemu informacji przystankowej;

3) węzeł multimodalny przy dworcu Łódź Fa-bryczna – projekt zakłada budowę węzła multimodalnego obok przebudowywanego dworca kolejowego Łódź Fabryczna.

Orientacyjny koszt całkowity realizowanych pro-jektów to 1495,57 mln PLN, a szacunkowa kwota ich dofinansowania z UE wynosi 586,75 mln PLN.

Projekty z perspektywy finansowej 2007–2013 znaj-dują się już w realizacji. Kolejne środki przeznaczone na poprawę warunków transportu publicznego w Pol-sce będą dostępne w nowo projektowanej perspektywie finansowej, która rozpocznie się od 2014 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 2 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra środowiska
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

w sprawie programu Natura 2000 (23503)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w spra-wie programu Natura 2000, przekazaną przez Pana Marszałka pismem z dnia 18 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23503/11, poniżej przedstawiam stosowne wyjaśnienia.

Pytanie 1. Jak przedstawia się współpraca z lo-kalnymi samorządami w sprawie obszarów chronio-nych programem Natura 2000?

Podczas tworzenia obszarów Natura 2000, zgod-nie z art. 27 ust. 2 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. Nr. 151, poz. 1220, z późn. zm.), właściwe miejscowo rady gmin mają zapewnio-ną możliwość opiniowania propozycji lokalizacji i prze-biegu granic obszarów. Podczas dotychczasowych prac nad tworzeniem sieci wszystkie nadsyłane opi-nie były analizowane i w przypadku, gdy spełniały

wymogi dyrektywowe (np. orzeczenie TSWE z dnia 19 maja 1998 r. w sprawie C–3/96/Komisja WE p. Ho-landii, Zb. Orz. z 1998 r. str. I–03031, pkt 70, sprawy C–157/89 Komisja p. Włochom oraz C–60/05 WWF Italia i inni Zb Orz. 2006 r. str. I–5083, pkt 27) brane pod uwagę. Należy jednak zaznaczyć, iż tylko część gmin skorzystała z przysługującego im prawa. Dla przykładu: podczas wyznaczania specjalnych obsza-rów ochrony siedlisk w 2009 r. przesłano prośbę o opinię do 1274 rad gmin, opinie zaś uzyskano od nieco ponad 50% z nich.

Obecnie współpraca z lokalnymi samorządami dotyczy głównie kwestii zarządzania obszarami Na-tura 2000. W wielu obszarach trwają prace nad sporządzeniem projektów planów zadań ochronnych, tworzonych na podstawie art. 28 ustawy o ochronie przyrody oraz na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostę-pnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udzia-le społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o oce-nach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr. 199, poz. 1227, z późn. zm.). Do zespołów przygotowują-cych projekt planu zapraszani są wszyscy interesar-iusze (przedsiębiorcy, użytkownicy gruntów, orga-nizacje pozarządowe, lokalne samorządy itp.) prowa-dzący działalność w obrębie siedlisk przyrodniczych i siedlisk gatunków, dla których ochrony wyznaczono obszar Natura 2000. Zgodnie z danymi uzyskanymi z pięciu regionalnych dyrekcji ochrony środowiska udział przedstawicieli właściwych miejscowo rad gmin przekracza 60%. Powstanie planów zadań ochronnych oraz planów ochrony dla obszarów Na-tura 2000, w których będą zawarte wskazania do zmian w istniejących studiach uwarunkowań i pla-nach zagospodarowania przestrzennego (plan ochro-ny dodatkowo będzie zawierał wskazania dotyczące terenów lokalizacji zabudowy możliwej bez szkody dla obszaru Natura 2000, infrastruktury technicznej i komunikacji, infrastruktury turystycznej i eduka-cyjnej, a także obszarów, które powinny być zalesia-nie, oraz obszarów wyłączonych z zalesiania), może przyspieszyć wydawanie odpowiednich zezwoleń, a także tworzenie planów i studiów zagospodarowa-nia przestrzennego; łatwiej i wcześniej będzie można określić też, czy plan lub działalność będzie znacząco negatywnie wpływać na obszar Natura 2000. Ponadto włączenie w proces tworzenia planów zadań ochronnych dla obszarów Natura 2000 lokalnej spo-łeczności, samorządów lokalnych i zarządców tere-nów położonych w obszarach Natura 2000 daje szansę na lepsze zrozumienie zasad funkcjonowania sieci Natura 2000 i usprawni system sprawowania nadzo-ru nad poszczególnymi obszarami.

Należy także podkreślić, iż Generalna Dyrekcja Ochrony Środowiska z uwagą odnosi się do wszelkich wniosków związanych z wyznaczaniem i zarządza-niem obszarami Natura 2000. Przykładowo: w 2011 r. na wniosek gminy Zator (woj. małopolskie) uzyskano zgodę KE na zmianę przebiegu granic obszaru spe-cjalnej ochrony ptaków Dolina Dolnej Skawy PLB120005

oraz przygotowano projekt zmiany rozporządzenia ministra środowiska z dnia 12 stycznia 2011 r. w sprawie obszarów specjalnej ochrony ptaków (Dz. U. Nr 25, poz. 133). Aktualnie ww. projekt znajduje się na etapie uzgodnień wewnątrzresortowych.

Pytanie 2. Ile średnio kosztuje utrzymanie obszaru Natura 2000 w przeliczeniu na hektar?

Od 2004 r. na wdrożenie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (Dz. Urz. UE z 26.01.2010, L 20, str. 7) oraz dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz. Urz. z 22.07.1992, L 206, str. 7) ze środków pochodzących z MŚ, NFOŚiGW oraz budżetu GDOŚ przeznaczono ok. 24 314 958 PLN. Przyjmując, iż krajowa sieć Natura 2000 zajmuje 8 201 535,54 ha, statystyczny średni koszt wyniósł 2,96 PLN/ha (0,42 PLN/ha/rok). W perspektywie do 2020 r. średni koszt funkcjonowania sieci Natura 2000 w Polsce wyniesie prawdopodobnie ok. 1 331 004 077 PLN (tj. 162,3 PLN/ha, 18,03 PLN/ha/rok), w tym 23% podatku VAT. Należy przyjąć, iż całkowity koszt wdrożenia sieci Natura 2000 w Polsce w okresie 2004–2020 wyniesie, szacunkowo, ok. 1 355 319 035 PLN (tj. 165,25 PLN/ha, 10,33 PLN/ha/rok).

Pytanie 3. Jakie rozwiązania są proponowane, by wspomóc inwestycje na terenie obszarów Natura 2000, nie narażając przy tym walorów przyrodniczych obiektu?

Należy przypomnieć, iż zgodnie z art. 36 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody na obszarach Natura 2000 (...) nie podlega ograniczeniu działalność związana z utrzymaniem urządzeń i obiektów służących bezpieczeństwu przeciwpowodziowemu oraz działalność gospodarcza, rolna, leśna, łowiecka i rybacka, a także amatorski połów ryb, jeżeli nie oddziałuje znacząco negatywnie na cele ochrony obszaru Natura 2000. Wynika z tego, że inwestycje, które nie wpływają negatywnie na siedliska i gatunki stanowiące przedmiot ochrony w obszarach Natura 2000, mogą być realizowane. Co więcej, jeżeli działalność gospodarcza, rolna, leśna, łowiecka lub rybacka wymaga dostosowania do wymogów ochrony obszaru Natura 2000, na którym nie mają zastosowania programy wsparcia z tytułu obniżenia dochodowości, regionalny dyrektor ochrony środowiska może zawrzeć umowę z właścicielem lub posiadaczem obszaru, z wyjątkiem zarządców nieruchomości Skarbu Państwa, która zawiera wykaz niezbędnych działań, sposoby i terminy ich wykonania oraz warunki i terminy rozliczenia należności za wykonane czynności, a także wartość rekompensaty za utracone dochody wynikające z wprowadzonych ograniczeń (art. 36 ust. 3 ustawy o ochronie przyrody). Należy podkreślić, że obecnie część gmin korzysta z preferencyjnych warunków w dostępie do środków na monitoring środowiska, racjonalizację gospodarki odpadami, BAT i ochronę powietrza w przedsiębiorstwach, a także z możliwości uzyskania dotacji na sieć kanalizacyjną. Również

właściciele gruntów prywatnych korzystają z dopłat rolno-środowiskowych.

Zgodnie z art. 33 ust. 3 ustawy o ochronie przyrody jedynie „projekty polityk, strategii, planów i programów oraz zmian do takich dokumentów, a także planowane przedsięwzięcia, które mogą znacząco oddziaływać na obszar Natura 2000, a które nie są bezpośrednio związane z ochroną obszaru Natura 2000 (...) lub nie wynikają z tej ochrony, wymagają przeprowadzenia odpowiedniej oceny oddziaływania na zasadach określonych w ustawie o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko”. Realizacja ww. wymogów prawa ogranicza możliwość prowadzenia na obszarach Natura 2000 działań mogących znacząco negatywnie wpłynąć na przedmioty ochrony (tj. walory przyrodnicze). Bez wątpienia, jak wspomniano wcześniej, znaczącym ułatwieniem dla inwestorów podczas podejmowania decyzji odnośnie do realizacji szeregu przedsięwzięć zlokalizowanych w obszarach Natura 2000 lub ich sąsiedztwie będą plany zadań ochronnych.

Pragnę jednocześnie zwrócić uwagę na fakt, iż w przedmiotowej interpelacji przywołane są bliżej niesprecyzowane dane, jakoby zaledwie co czwarty samorząd miał możliwość opiniowania przebiegu granic obszarów Natura 2000. Z całą stanowczością pragnę zapewnić, że są to informacje nieprawdziwe, niezgodne ze stanem faktycznym. Obowiązek zasięgnięcia opinii właściwych miejscowo rad gmin podczas projektowania obszarów Natura 2000 nakłada na instytucje rządowe art. 27 ust. 2 ustawy o ochronie przyrody. Według danych znajdujących się w posiadaniu GDOŚ podczas opiniowania w 2008 r. (wyznaczenie nowych obszarów specjalnej ochrony ptaków oraz poszerzenie już istniejących), 2009 r. (wyznaczanie specjalnych obszarów ochrony siedlisk) oraz 2010 r. (utworzenie nowych obszarów specjalnej ochrony ptaków) prośby o opiniowanie przesłano do, odpowiednio, 332, 1274 i 107 gmin, uzyskując opinie od 27% do 50,2% z nich (średnio udział w opiniowaniu brało zatem 44,7% właściwych miejscowo gmin).

Z poważaniem

Minister
Andrzej Kraszewski

Warszawa, dnia 3 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie programu leczenia osób
z astmą alergiczną (23505)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Johna Abrahama Godsona, pismo znak: SPS-023-23505/11, w sprawie leczenia biologicznego pacjentów chorych z astmą alergiczną uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Zgodnie z przekazaną odpowiedzią na interpelację poselską, przekazaną do Ministerstwa Zdrowia pismem znak: SPS-023-22173/11: „(...) projekt programu terapeutycznego został przekazany prezesowi Agencji Oceny Technologii Medycznych celem wydania rekomendacji dla danego świadczenia opieki zdrowotnej w sprawie zasadności zakwalifikowania go jako świadczenia gwarantowanego. W przypadku uzyskania przez zapisy zdrowotnego programu terapeutycznego pozytywnej rekomendacji prezesa AOTM Ministerstwo Zdrowia będzie mogło przystąpić do nowelizacji rozporządzenia ministra zdrowia w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu programów zdrowotnych. (...) Jednocześnie należy zaznaczyć, że biorąc pod uwagę skutki finansowe dla systemu opieki zdrowotnej, jakie niesie ze sobą rozszerzenie koszyka świadczeń gwarantowanych przy aktualnie oferowanej na rynek polski cenie produktu leczniczego (wyższej od 50% do ponad 100% niż w krajach o zdecydowanie wyższym dochodzie narodowym przypadającym na jednego mieszkańca), który ma być stosowany w ramach projektu zdrowotnego programu terapeutycznego, minister zdrowia podejmie negocjacje cenowe z podmiotem odpowiedzialnym”.

Ministerstwo Zdrowia nie jest w stanie udzielić odpowiedzi na zapytanie zawarte w interpelacji, gdyż:

— program nie uzyskał jeszcze rekomendacji prezesa AOTM i nie wiadomo, czy będzie ona pozytywna;

— Ministerstwo Zdrowia nie zna intencji podmiotu odpowiedzialnego w zakresie urealnienia oczekiwań cenowych produktu leczniczego przewidzianego do stosowania w przedmiotowym zdrowotnym programie terapeutycznym.

Jednocześnie Ministerstwo Zdrowia stoi na stanowisku, iż wszelkie próby wywierania nacisku na Agencję Oceny Technologii Medycznych w trakcie przeprowadzania oceny merytorycznej są wysoce niewskazane oraz mogą być źródłem późniejszych po-

tencjalnych wątpliwości co do transparentności całego procesu, jak również ogłoszonej rekomendacji.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 3 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

w sprawie rehabilitacji wcześniaków (23506)

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją przedłożoną przez pana Johna Abrahama Godsona, posła na Sejm RP, przekazaną przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 18 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23506/11, w sprawie rehabilitacji wcześniaków, uprzejmie wyjaśniam.

Wykaz oraz warunki realizacji świadczeń gwarantowanych z zakresu rehabilitacji medycznej reguluje rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. wydane na podstawie ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.). Wykaz oraz warunki realizacji świadczeń gwarantowanych realizowanych w warunkach ośrodka lub oddziału dziennego dla dzieci z zaburzeniami wieku rozwojowego określa załącznik nr 1 do tego rozporządzenia. W produkcie tym wyodrębnione zostały świadczenia dla dzieci w wieku 0–7 lat, oraz dla dzieci 8–18 lat.

Celem rehabilitacji jest zapewnienie kompleksowej rehabilitacji dzieci z zaburzeniami wieku rozwojowego, które najczęściej wynikają z uszkodzeń centralnego i obwodowego układu nerwowego. W następstwie tychże uszkodzeń powstają deficyty we wszystkich innych układach i narządach zmysłu. Kompleksowa rehabilitacja takich pacjentów obejmuje zarówno rehabilitację narządu ruchu, jak i rehabilitację psychologiczną, logopedyczną i inne działania prowadzące do usprawnienia sfery fizycznej, jak i psychologicznej dziecka.

W ramach zakresu: rehabilitacja dzieci z zaburzeniami wieku rozwojowego w ośrodku/oddziale dziennym realizowane są:

- porady lekarskie,
- świadczenia z zakresu psychologii, psychoterapii i neuropsychologii,
- świadczenia z zakresu logopedii,
- zabiegi fizjoterapeutyczne, dostosowane do stanu klinicznego pacjenta,
- indywidualne zajęcia z pacjentem, w zależności od jego stanu zdrowia.

Dokonując zakupu świadczeń zdrowotnych, oddziały wojewódzkie funduszu, w tym łódzki OW, kierują się w szczególności koniecznością zabezpieczenia świadczeniobiorcom jak najlepszego dostępu do świadczeń zdrowotnych w tych obszarach, w których występuje na nie największe zapotrzebowanie, zaś finansowanie świadczeń opieki zdrowotnej odbywa się zgodnie z postanowieniami umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w ramach środków zabezpieczonych na ten cel w planach finansowych oddziałów.

Środki finansowe przeznaczone na rehabilitację dzieci z zaburzeniami wieku rozwojowego w ośrodku/oddziale dziennym w latach 2008–2011 przedstawiano w poniżej tabeli. Informacje te zostały przekazane przez Centralę Narodowego Funduszu Zdrowia.

Tabela 1. Środki finansowe przeznaczone na rehabilitację dzieci z zaburzeniami wieku rozwojowego w ośrodku/oddziale dziennym

Rehabilitacja dzieci w wieku 0–18 lat			
Rok	NFZ ogółem	Rehabilitacja dzieci w wieku 0–7 lat	
		NFZ	Łódzki OW NFZ
2008	90 724 883 zł	50 569 405 zł	1 403 097 zł
2009	123 434 628 zł	73 269 230 zł	1 759 071 zł
2010	121 893 032 zł	75 588 811 zł	1 940 987 zł
2011 I półrocze	ok. 133 483 285 zł	ok. 82 000 000 zł	ok. 2 083 194 zł
Ogółem	469 535 828 zł	281 427 446 zł	7 186 349 zł

Z poniższych danych wynika, że środki finansowe przeznaczone na specjalistyczną rehabilitację dzieci w Łódzkim OW NFZ stale są zwiększane. Z informacji uzyskanych z Łódzkiego OW NFZ wynika, iż przeprowadzona analiza dostępności do świadczeń w zakresie rehabilitacji dzieci z zaburzeniami wieku rozwojowego nie wykazała ograniczonego dostępu do ww. świadczeń. Również do Łódzkiego OW NFZ nie wpływały sygnały o ograniczonej dostępności do świadczeń z zakresu rehabilitacji dzieci z zaburzeniami wieku rozwojowego.

Informuję, że zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa pacjenci z rozpoznanymi zaburzeniami wieku rozwojowego leczonymi w ośrodkach dziennych dla dzieci są leczeni również w ramach fizjoterapii ambulatoryjnej w oddziale dziennym rehabilitacji ogólnoustrojowej oraz na oddziałach rehabilitacji ogólnoustrojowej stacjonarnej.

Jednocześnie pragnę poinformować, że uzyskałam zapewnienie zastępcy prezesa ds. medycznych NFZ, iż Łódzki OW NFZ w miarę swoich możliwości finansowych podejmie działania zmierzające do zwiększenia zakupu świadczeń w zakresie rehabilitacji dzieci z zaburzeniami wieku rozwojowego.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 8 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

w sprawie starego budownictwa (23507)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Johna Abrahama Godsona, nr SPS-023-23507/11, w sprawie starego budownictwa uprzejmie informuję, co następuje.

Prawo własności jest jednym z podstawowych praw człowieka i stanowi podstawę porządku prawnego, co potwierdza Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. W wyniku zwrotu nieruchomości prawnym właścicielom bądź ich spadkobiercom sytuacja prawna lokatora nie ulega zmianie, tzn. zachowuje on uprawnienia wynikające z ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 266, z późn. zm.).

Wymieniony wyżej akt prawny, poprzez zawarte w nim uregulowania, przewiduje ochronę lokatora, bez względu na rodzaj zasobu mieszkaniowego, w którym ten zamieszkuje.

Zasadniczymi elementami realizowanej w ustawie ochrony lokatora są:

— ochrona trwałości stosunku prawnego łączącego wynajmującego i najemcę – właściciel może wypowiedzieć najem tylko z przyczyn określonych w art. 11 ustawy, m.in. z tytułu zwłoki z zapłatą czynszu, wynajęcia, podnajęcia albo oddania do bezpłatnego użytkowania lokalu lub jego części bez wymaganej pisemnej zgody właściciela, rażącego wykroczenia przeciwko porządkowi domowemu; wypowiedzenie powinno być pod rygorem nieważności dokonane na piśmie oraz określać przyczynę wypowiedzenia; jeżeli po upływie okresu wypowiedzenia lokator zajmowanego lokalu nie opróżni, jego przymusowa eksmisja będzie mogła nastąpić dopiero po uzyskaniu przez właściciela orzeczenia sądowego w tej sprawie;

— ochrona przed eksmisją na bruk – ustawa stwarza możliwość, a w pewnych wypadkach obowiązek orzeczenia o uprawnieniu do lokalu socjalnego dla eksmitowanego; sąd nie może odmówić takiego uprawnienia osobom, o których mowa w art. 14 ust. 4 ustawy, tj. kobiecie w ciąży, małoletniemu, niepełnosprawnemu lub ubezwłasnowolnionemu oraz sprawującemu nad taką osobą opiekę i wspólnie z nią zamieszkującemu, jak również obłożnie choremu, emerytowi i renciście spełniającym kryteria do otrzymania świadczenia z pomocy społecznej, osobie posiadającej status bezrobotnego i osobie spełniającej przesłanki określone przez radę gminy w drodze uchwały – chyba, że osoby te mogą zamieszkać w innym lokalu niż dotychczas używany; przyznanie prawa do lokalu socjalnego związane jest z obligatoryjnym wstrzymaniem egzekucji do czasu zaoferowania

przez gminę takiego lokalu; należy przy tym wskazać na wprowadzoną przez ustawodawcę do systemu prawa, przepisem art. 1046 § 4 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 1964 r. Nr 43, poz. 296, z późn. zm.) instytucję tymczasowego pomieszczenia; stosownie do treści przepisu, komornik, wykonując obowiązek opróżnienia lokalu służącego zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych dłużnika na podstawie tytułu wykonawczego, z którego nie wynika prawo dłużnika do lokalu socjalnego lub zamiennego, wstrzymuje się z dokonaniem czynności do czasu, gdy gmina wskaże tymczasowe pomieszczenie lub gdy dłużnik znajdzie takie pomieszczenie; pomieszczenie tymczasowe może wskazać również wierzyciel;

— ochrona przed nadmiernym czynszem i opłatami ciążącymi na lokatorze, którą ustawa przewiduje w art. 8a i 9; stosownie do treści przepisów, podwyżka czynszu, z wyjątkiem opłat niezależnych od właściciela, nie może być dokonywana częściej niż co 6 miesięcy; każda podwyżka wymaga wypowiedzenia wysokości czynszu najpóźniej na koniec miesiąca kalendarzowego, z zachowaniem 3-miesięcznego terminu, chyba że strony w umowie ustalą termin dłuższy; jeżeli stawka oferowanego czynszu po podwyżce przekracza 3% wartości odtworzonej lokalu w skali roku, a zgodnie z art. 8a ust. 4 ustawy podwyżka w takiej wysokości może nastąpić wyłącznie w uzasadnionych przypadkach, których wprowadzenie postulował w swoim orzecznictwie Trybunał Konstytucyjny (pokrycie wydatków na utrzymanie lokalu, zwrot kapitału i zysk, inflacja), jak również, które wynikały z uzasadnienia wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 19 czerwca 2006 r. w sprawie Hutten-Czapska przeciwko Polsce, lokator powinien pisemnie zażądać od właściciela przedstawienia na piśmie przyczyny podwyżki i jej kalkulacji. Właściciel jest zobowiązany do ich przedstawienia w terminie 14 dni od otrzymania tego żądania, pod rygorem nieważności podwyżki. Ponadto lokatorowi przysługuje możliwość (w ciągu 2 miesięcy od dnia wypowiedzenia dotychczasowej wysokości czynszu) zakwestionowania podwyżki na drodze sądowej, wnosząc pozew do sądu o rozstrzygnięcie sporu, czy podwyżka jest zasadna, a jeżeli tak, to czy w takiej, a nie niższej wysokości. Do czasu wydania prawomocnego wyroku przez sąd lokator będzie obowiązany płacić czynsz w dotychczasowej, niepodwyższonej wysokości, zaś od decyzji sądu zależąc będzie wysokość płaconego czynszu.

W razie podwyższania opłat niezależnych od właściciela jest on obowiązany do przedstawienia lokatorowi na piśmie zestawienia opłat wraz z przyczyną ich podwyższenia. Lokator obowiązany jest opłacać podwyższone opłaty tylko w takiej wysokości, jaka jest niezbędna do pokrycia przez właściciela kosztów dostarczenia do lokalu używanego przez lokatora dostaw, takich jak: energia, gaz, woda oraz odbiór ścieków, odpadów i nieczystości ciekłych. Opłaty niezależne od właściciela mogą być pobierane przez właściciela tylko w wypadkach, gdy korzystający z loka-

lu nie ma zawartej umowy bezpośrednio z dostawcą mediów lub dostawcą usług.

Wobec powyższego uprzejmie wyjaśniam, że szeroko ujęta ochrona lokatora we wspomnianej wyżej ustawie zapobiega sytuacjom opisanym w piśmie pana posła (dot. pkt 1).

Odnosząc się do zagadnień (2 i 3) dotyczących zasad, na jakich obecnie budynki przechodzą w posiadanie Skarbu Państwa, w tym budynki z niejasną strukturą własności, których właściciele nie wykazują zainteresowania nimi przez wiele lat, uprzejmie wyjaśniam, że przepisy ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651, z późn. zm.) regulują zasady i tryb przejmowania nieruchomości na rzecz Skarbu Państwa albo na rzecz jednostki samorządu terytorialnego w drodze wywłaszczenia na realizację celów publicznych (art. 112–123). Wywłaszczenie, poza nieruchomościami stanowiącymi własność Skarbu Państwa może dotyczyć każdej nieruchomości – zabudowanej lub niezabudowanej, o uregulowanym stanie prawnym (gdy właściciel jest ustalony) lub o nieuregulowanym stanie prawnym (w przypadku niemożności ustalenia osób, którym przysługują prawa rzeczowe do wywłaszczanej nieruchomości). W wyniku wywłaszczenia dotychczasowym właścicielom, a także osobom, którym przysługiwały inne prawa do wywłaszczanej nieruchomości, odebrane są ww. prawa, za odpowiednim odszkodowaniem. Przy czym wywłaszczona nieruchomość zazwyczaj jest przeznaczona na inny cel niż cel, na który była wykorzystywana przed wywłaszczeniem.

Należy podkreślić, że wśród celów publicznych określonych w art. 6 ustawy o gospodarce nieruchomościami, na które może być wywłaszczona nieruchomość, nie występują cele mieszkaniowe. Tym samym nie jest możliwe dokonanie wywłaszczenia nieruchomości na realizację inwestycji mieszkaniowych, tj. pod budownictwo mieszkaniowe. Oznacza to jednocześnie, że na podstawie powyższych przepisów nie mogą być przejmowane na rzecz Skarbu Państwa budynki mieszkalne wraz z zamieszkującymi je osobami, o których mowa w interpelacji pana posła Johna Abrahama Godsona.

Natomiast każdą nieruchomość, w tym o tzw. nieuregulowanym stanie prawnym, bez względu na jej przeznaczenie w planie zagospodarowania przestrzennego czy sposób jej wykorzystywania, można zasiedzieć na podstawie przepisów Kodeksu cywilnego. Zgodnie bowiem z treścią art. 172 § 2 K.c. posiadacz nieruchomości niebędący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat dwudziestu jako posiadacz samoistny, chyba że uzyskał posiadanie w złej wierze (zasiedzenie). Przytoczony przepis może stanowić podstawę prawną nabycia nieruchomości w drodze zasiedzenia również przez Skarb Państwa. Jednakże i w tym przypadku do nabycia własności nieruchomości niezbędne jest spełnienie określonych przesłanek, takich m.in. jak wskazany przepisami nieprzerwany okres

posiadania nieruchomości – 20 lat, w przypadku dobrej wiary albo 30 lat, w przypadku złej wiary.

Jednocześnie należy zauważyć, że zgodnie z art. 24 ust. 2 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437, z późn. zm.) minister właściwy do spraw sprawiedliwości zapewnia przygotowanie projektów kodyfikacji prawa cywilnego, w tym rodzinnego oraz prawa karnego. Z powyższego wynika, że organem właściwym do szczegółowego wypowiedzania się w sprawach regulacji zamieszczonych w Kodeksie cywilnym jest minister sprawiedliwości.

Odnosząc się zatem do kwestii poruszonych przez pana posła Johna Abrahama Godsona w pkt 2 i 3 (wg kolejności) interpelacji, należy zauważyć, że na gruncie ustawy o gospodarce nieruchomościami brak jest podstaw prawnych do wywłaszczenia nieruchomości na rzecz Skarbu Państwa, natomiast nie można wykluczyć możliwości nabycia nieruchomości w ramach przepisów Kodeksu cywilnego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie wprowadzenia waluty euro w Polsce
(23508)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła na Sejm RP pana Johna Abrahama Godsona w sprawie kampanii informacyjnej w procesie wprowadzenia euro w Polsce (pismo znak: SPS-023-23508/11), uprzejmie informuję.

Przygotowania do wprowadzenia euro w Polsce prowadzone są w ramach międzyinstytucjonalnej struktury organizacyjnej powołanej w dniu 3 listopada 2009 r. przez Radę Ministrów (mocą rozporządzenia w sprawie powołania Narodowego Komitetu Koordynacyjnego do spraw Euro, Rady Koordynacyjnej oraz Międzyinstytucjonalnych Zespołów Roboczych do spraw Przygotowań do Wprowadzenia Euro przez Rzeczpospolitą Polską). Wyżej wymieniona struktura organizacyjna ma zapewnić skuteczne i płynne przeprowadzenie procesu wprowadzenia europejskiej waluty w Polsce. Przewodniczącym powołanej struktury jest pełnomocnik rządu ds. wprowadzenia euro, a współprzewodniczącym – pełnomocnik Zarządu Narodowego Banku Polskiego ds. Wprowadzenia Euro. W proces przygotowań do przyjęcia wspólnej waluty jest zaangażowanych ponad 30 instytucji zarówno należących do administracji publicznej, jak i spoza

sektora rządowego. W skład struktury wchodzi: Komitet Koordynacyjny, Rada Koordynacyjna oraz osiem zespołów roboczych.

Jednym z ośmiu powołanych zespołów roboczych jest Zespół Roboczy do spraw Strategii Komunikacyjnej (ZRSK). Zgodnie z § 17 ust. 1 pkt 2 ww. rozporządzenia do zadań ZRSK należy w szczególności przygotowanie założeń kampanii informacyjnej związanej z wprowadzeniem euro oraz koordynowanie jej realizacji, współpraca z instytucjami europejskimi oraz państwami członkowskimi Unii Europejskiej w zakresie realizacji zadań związanych z prowadzeniem kampanii informacyjnej, stałe monitorowanie opinii publicznej oraz potrzeb informacyjnych społeczeństwa w zakresie związanym z wprowadzeniem euro w Polsce. Rozwiązania wypracowane przez ZRSK w zakresie kampanii informacyjnej w procesie wprowadzenia euro w Polsce będą opierały się na analizie zaleceń Komisji Europejskiej oraz na doświadczeniach państw członkowskich UE, które już przyjęły wspólną walutę, przy równoczesnym uwzględnieniu specyfiki naszego kraju.

Ramowa Narodowa Strategia Komunikacyjna, opierająca się na analizach przeprowadzonych przez zespół, zostanie opublikowana jako materiał towarzyszący publikacji Narodowego Planu Wprowadzenia Euro, nad którym obecnie toczą się prace. Jednym z przewidywanych podstawowych elementów strategii komunikacyjnej będzie określenie grup docelowych kampanii informacyjnej w procesie wprowadzania euro w Polsce. Podejmowane działania komunikacyjne za cel będą mieć odpowiednie przygotowanie do procesu wymiany waluty narodowej na euro nie tyle większości społeczeństwa, ile jego całości. Z tego względu działaniami informacyjnymi w zostaną objęte w sposób szczególny grupy społeczne o specjalnych wymaganiach informacyjnych, takie jak: osoby starsze, osoby niepełnosprawne (w tym osoby niewidome i niedowidzące), dzieci i młodzież, osoby mające utrudniony dostęp do informacji i inne. Kampania informacyjna będzie zatem dostosowana do potrzeb wszystkich grup społecznych dzięki zastosowaniu odpowiednich, zróżnicowanych instrumentów.

W kampaniach informacyjnych w ramach procesów wprowadzenia euro w pięciu „nowych” państwach członkowskich UE (Słowenii, Cypru, Malty, Słowacji i Estonii) – z których doświadczeń czerpać będzie Polska – wykorzystywano następujące instrumenty:

- publikacje i materiały informacyjne (ulotki, broszury, plakaty, dodatki do gazet i czasopism etc.);
- kampania medialna: spoty telewizyjne i radiowe oraz programy i audycje informacyjne;
- konferencje, seminaria, szkolenia, spotkania, briefingi, wykłady, prezentacje etc.;
- działania edukacyjne w szkołach;
- narodowe strony internetowe o euro, zawierające wszelkie informacje na temat wprowadzenia euro;
- bezpłatne infolinie,

- wystawy i wydarzenia rozrywkowe;
- punkty informacyjne;
- billboardy;
- bezpośrednio przesyłki do gospodarstw domowych zawierające broszury informacyjne oraz euro-kalkulator pomagający przeliczać kwoty z waluty narodowej na euro;

- eurobusy docierające z informacjami do wszystkich zakątków kraju;

- materiały informacyjne dla osób niepełnosprawnych (w tym dla osób niewidomych, niesłyszących oraz z upośledzeniem umysłowym).

Warto przy tym podkreślić, iż – jak wskazuje wspomniany dokument ramowej Narodowej Strategii Komunikacyjnej – kampania będzie miała charakter informacyjny, a nie perswazyjny.

Oprócz oficjalnej kampanii informacyjnej, inicjatywy informujące społeczeństwo nt. przejścia na euro będą z pewnością podejmowane przez instytucje prywatne (np. banki) czy organizacje pozarządowe. Więcej informacji nt. kampanii informacyjnych można znaleźć w opracowaniach przygotowanych przez Biuro Pełnomocnika Rządu ds. Wprowadzenia Euro¹⁾ oraz Zespół Roboczy ds. Strategii Komunikacyjnej²⁾, a także w materiałach z konferencji: Euro change-over – what should or shouldn't be done? Conference on Euro Changeover Preparations, zorganizowanej w marcu br.³⁾

Tak nakreślona kampania informacyjna w procesie wprowadzenia euro w Polsce będzie miała za cel odpowiadać na obawy wyrażane przez społeczeństwo w związku z wymianą waluty. Jak wskazują badania opinii publicznej przeprowadzone przez Ipsos Observer sp. z o.o. w czerwcu zeszłego roku⁴⁾, najczęściej wyrażane przez społeczeństwo w związku z wprowadzeniem euro w Polsce są obawy o:

- pogorszenie własnej sytuacji finansowej (41%),
- zaokrąglenia i podnoszenie cen przez sprzedawców (37%),
- wzrost biedy i nierówności społecznych (32%),
- trudności z przeliczaniem kwot ze złotych na euro (21%).

Inne obawy, np. o utratę części tożsamości narodowej w wyniku wprowadzenia euro, są przez Polaków natomiast wyrażane dużo rzadziej (12%). Badania opinii publicznej prowadzone przez inne instytu-

¹⁾ Joanna Osińska, „Strategia komunikacyjna w procesie wprowadzania euro. Wnioski dla Polski”, „Euroopracowania” nr 1/2009, <http://www.mf.gov.pl/dokument.php?const=1&dzial=2912&id=226392>.

²⁾ Zespół Roboczy ds. Strategii Komunikacyjnej, „Analiza strategii komunikacyjnych i przeprowadzonych na ich podstawie kampanii informacyjnych w państwach strefy euro”, „Euroopracowania” nr 7/2011, <http://www.mf.gov.pl/dokument.php?const=1&dzial=2912&id=258893>.

³⁾ <http://www.mf.gov.pl/dokument.php?const=1&dzial=4822&id=245065>.

⁴⁾ Szersze omówienie wyników badań zawiera Monitor Opinii Publicznej, przygotowywany przez Biuro Pełnomocnika ds. Wprowadzenia Euro przez RP: <http://www.mf.gov.pl/dokument.php?const=1&dzial=2912&id=200741>.

cje wskazują na podobne obawy Polaków. Generalnie można sformułować dwa główne wnioski płynące z badań. Po pierwsze, w związku z trwającymi już od dłuższego czasu zawirowaniami w niektórych państwach strefy euro poparcie dla przyjęcia euro w naszym kraju znacząco spadło. Po drugie, dotychczas najsilniej wyrażane obawy wiążą się z wpływem wprowadzenia euro na ceny⁵⁾. W związku z powyższym, istotnym aspektem kampanii będzie przekazywanie społeczeństwu informacji nt. środków ochronnych konsumentów w okresie wymiany waluty. Obszerne opracowania z tego zakresu, podsumowujące dotychczasowe doświadczenia innych państw, zostały opracowane przez Biuro Pełnomocnika Rządu ds. Wprowadzenia Euro⁶⁾ oraz Zespół Roboczy ds. Ochrony Konsumentów⁷⁾.

Wspomniany przez pana posła kryzys finansów publicznych w Grecji oraz w innych państwach strefy euro, przeżywających obecnie trudności finansowe, w naturalny sposób przekładają się na obawy społeczeństwa związane z przystąpieniem i funkcjonowaniem we wspólnym obszarze walutowym. Jak wspomniano, ich bezpośrednią konsekwencją jest spadek poparcia dla wspólnej waluty. Należy jednak pamiętać, iż kryzys grecki ma swoje pierwotne źródło w niedostatecznym przygotowaniu tego kraju do wprowadzenia euro, w szczególności w sposobie prowadzenia polityki fiskalnej i strukturalnej, a nie wprowadzeniu wspólnej waluty jako takim. Doświadczenia Grecji wskazują wyraźnie, iż wypełnienie kryteriów konwergencji musi mieć charakter trwały. Pogłębiona analiza kryzysu greckiego znajduje się w dokumencie uzupełniającym do Ram Strategicznych Narodowego Planu Wprowadzenia Euro z 26 października 2010 r., pt.: „Kryzys grecki – geneza i konsekwencje”⁸⁾.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Ludwik Kotecki

Warszawa, dnia 5 sierpnia 2011 r.

⁵⁾ Omówienie kwestii wpływu wprowadzenia euro na ceny można znaleźć w zakładce FAQ w serwisie internetowym pełnomocnika rządu ds. wprowadzenia euro: http://www.mf.gov.pl/_files_euro/faq/pytania/7_ceny.pdf.

⁶⁾ Joanna Osińska, „Ochrona konsumentów w procesie wprowadzenia euro”, „Euroopracowania” nr 5/2011, <http://www.mf.gov.pl/dokument.php?const=1&dzial=2912&id=247841>.

⁷⁾ Zespół Roboczy ds. Ochrony Konsumentów, „Analizy działań podjętych w innych państwach w związku z przyjęciem euro w zakresie: nieuczciwych praktyk rynkowych, podwójnej ekspozycji cen i opracowania zasad monitorowania cen”, „Euroopracowania” nr 8/2011, <http://www.mf.gov.pl/dokument.php?const=1&dzial=2912&id=261984>.

⁸⁾ <http://www.mf.gov.pl/dokument.php?const=1&dzial=2910&id=226401>. Dodatkowo w zakładce FAQ w serwisie pełnomocnika rządu ds. wprowadzenia euro przez RP można znaleźć odpowiedź na pytanie „Czy skutkiem wprowadzenia euro w Polsce będzie głęboki kryzys, podobny do tych, które dotknęły Grecji i Irlandii?” – http://www.mf.gov.pl/_files_euro/faq/pytania/20_kryzys_w_strefie_euro.pdf.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie wysokiego odsetka uczniów, którzy
nie zdali matury w tym roku (23509)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Johna Godsona (SPS-023-23509/11) w sprawie wysokiego odsetka uczniów, którzy nie zdali matury w tym roku oraz systemu nauczania w szkołach, uprzejmie wyjaśniam.

Minister właściwy do spraw oświaty i wychowania określa w podstawie programowej kształcenia ogólnego zestawy celów i treści nauczania oraz umiejętności, a także zadania wychowawcze dla wszystkich typów szkół. Podstawa programowa stanowi obowiązkowy na danym etapie edukacyjnym zestaw treści nauczania oraz umiejętności, które muszą być uwzględnione w programie nauczania.

Dla szkół ponadgimnazjalnych, których ukończenie umożliwia uzyskanie świadectwa dojrzałości po zdaniu egzaminu maturalnego, cele kształcenia i treści nauczania poszczególnych przedmiotów objętych szkolnym planem nauczania definiuje rozporządzenie ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 26 lutego 2002 r. w sprawie podstawy programowej wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół (Dz. U. Nr 51, poz. 458, z późn. zm.).

Zgodnie z obowiązującym stanem prawnym program nauczania dla zajęć edukacyjnych z zakresu kształcenia ogólnego dopuszcza do użytku w danej szkole dyrektor szkoły, na wniosek nauczyciela lub kilku nauczycieli, po zasięgnięciu opinii rady pedagogicznej. Program nauczania musi zawierać treści zgodne z treściami nauczania zawartymi w podstawie programowej kształcenia ogólnego. Nauczyciel prowadzący dane zajęcia edukacyjne wybiera również podręcznik, przy czym zarówno program nauczania, jaki i podręcznik powinien być dostosowany do możliwości psychofizycznych i potrzeb danej grupy uczniów.

Podstawę do przeprowadzenia egzaminu maturalnego do roku szkolnego 2013/2014 włącznie stanowią jednolite w całym kraju standardy wymagań egzaminacyjnych określone w rozporządzeniu ministra edukacji narodowej z dnia 10 sierpnia 2001 r. w sprawie standardów wymagań będących podstawą przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów (Dz. U. Nr 92, poz. 1020, z późn. zm.), skonstruowane na podstawie podstawy programowej, o której mowa powyżej. Ponadto Centralna Komisja Egzaminacyjna (CKE) we współpracy z okręgowymi komisjami egzaminacyjnymi (OKE) opracowuje i ogłasza informator zawierający w szczególności przykładowe pytania

i zadania wraz z rozwiązaniami, jakie mogą wystąpić na egzaminie maturalnym. Informator ogłaszany jest na dwa lata przed terminem przeprowadzenia egzaminu maturalnego.

Zasady przeprowadzania egzaminu maturalnego reguluje rozporządzenie ministra edukacji narodowej z dnia 30 kwietnia 2007 r. w sprawie warunków i sposobu oceniania, klasyfikowania i promowania uczniów i słuchaczy oraz przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów w szkołach publicznych (Dz. U. Nr 83, poz. 562, z późn. zm.).

Do egzaminu maturalnego może przystąpić absolwent, który otrzymał świadectwo ukończenia liceum ogólnokształcącego, liceum profilowanego, uzupełniającego liceum ogólnokształcącego oraz technikum i technikum uzupełniającego.

Egzamin maturalny obejmuje następujące przedmioty obowiązkowe:

1) w części ustnej:

a) język polski,

b) język obcy nowożytny,

c) język mniejszości narodowej – dla absolwentów szkół lub oddziałów z nauczaniem języka danej mniejszości narodowej;

2) w części pisemnej:

a) język polski,

b) język obcy nowożytny,

c) matematyka,

d) język mniejszości narodowej – dla absolwentów szkół lub oddziałów z nauczaniem języka danej mniejszości narodowej.

Należy zwrócić uwagę, że wszystkie ww. egzaminy są zdawane na poziomie podstawowym, z wyjątkiem części ustnej egzaminu z przedmiotów obowiązkowych, dla których nie określa się poziomu, a zdający, aby otrzymać świadectwo dojrzałości, musi uzyskać 30% możliwych do uzyskania punktów z tych przedmiotów.

Odnosząc się do wstępnych wyników tegorocznej matury, uprzejmie wyjaśniam, że do egzaminu maturalnego w maju 2011 r. przystąpiło 355 116 osób ubiegających się o świadectwo dojrzałości. Tegoroczni absolwenci stanowili 97% wszystkich zdających. Pozostali to absolwenci z lat ubiegłych.

Do egzaminu przystąpili również absolwenci, którzy uzyskali świadectwo dojrzałości we wcześniejszych latach, w celu podwyższenia wyniku egzaminacyjnego.

Jednocześnie pragnę zwrócić uwagę na fakt, iż egzaminu maturalnego w bieżącym roku szkolnym nie zdało ok. 7% zdających, i jest to odsetek porównywalny z rokiem ubiegłym. Natomiast 17,5% tegorocznych absolwentów nie zdało egzaminu maturalnego tylko z jednego przedmiotu i ma prawo przystąpić do egzaminu poprawkowego w sierpniu br. Ostateczne wyniki egzaminu maturalnego roku szkolnego 2010/2011 będą znane po przeprowadzeniu tych egzaminów.

System egzaminów zewnętrznych istnieje w Polsce od 2002 r., a w 2005 r. przeprowadzony został

pierwszy egzamin maturalny w nowej, zreformowanej formule. Egzamin maturalny w nowej formule pełni dwie zasadnicze funkcje:

1) diagnostyczną – potwierdza wykształcenie średnie (jest formą oceny poziomu wykształcenia ogólnego dla absolwentów szkół ponadgimnazjalnych: liceów ogólnokształcących, uzupełniających liceów ogólnokształcących, liceów profilowanych, techników i techników uzupełniających);

2) selekcyjną – otwiera dostęp do kształcenia w szkołach wyższych (wyniki egzaminu maturalnego stanowią podstawę przyjęcia na studia pierwszego stopnia lub jednolite studia magisterskie).

Egzaminy zewnętrzne mogą mieć pozytywny wpływ na to, co dzieje się w szkole w zakresie nauczania i oceniania. Każdego roku nauczyciele pozyskują bowiem informację zarówno o mocnych, jak i słabych aspektach wyników, z którymi ich uczniowie opuścili szkołę, i informacja ta może zostać wykorzystana do doskonalenia procesu nauczania, uczenia się w każdej szkole. CKE i OKE publikują każdego roku szczegółowe sprawozdania o wynikach egzaminów. Sprawozdania zawierają nie tylko dane ilościowe (wyniki), ale także analizy jakościowe arkuszy egzaminacyjnych i poszczególnych zadań. Analizy umożliwiają uchwycenie umiejętności dobrze opanowanych i tych obszarów wiedzy i umiejętności, które zaliczyć można do słabych stron uczniów. Konsekwencją analiz są rekomendacje dla nauczycieli mające na celu ułatwić dostosowywanie szczegółów programów nauczania do potrzeb uczniów. Komisje okręgowe nie tylko publikują raporty (sprawozdania) znajdujące się na stronach internetowych OKE, publikują też opracowania monograficzne, analizy przedmiotowe i artykuły dotyczące analizy wyników i pracy z uczniami. Organizowanych jest też wiele konferencji i spotkań z dyrektorami szkół, wizytatorami, doradcami, nauczycielami dotyczących wyników egzaminów. Niektóre konferencje organizowane są wspólnie z uczelniami.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 29 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

w sprawie opłaty paliwowej (23510)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo z dnia 18 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23510/11,

dotyczące interpelacji posła Johna Abrahama Godsona, uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 37h ust. 1 ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych i Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2571, z późn. zm.) opłacie, zwanej dalej „opłatą paliwową”, podlega wprowadzanie na rynek krajowy paliw silnikowych oraz gazu, wykorzystywanych do napędu pojazdów w rozumieniu art. 2 pkt 31 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

Przez wprowadzenie na rynek krajowy paliw silnikowych oraz gazu rozumie się czynności podlegające opodatkowaniu podatkiem akcyzowym, których przedmiotem są te paliwa silnikowe oraz gaz (art. 37h ust. 2 ww. ustawy).

Stosownie do art. 37j ust. 1 ww. ustawy obowiązek zapłaty opłaty paliwowej ciąży na: producencie paliw silnikowych lub gazu albo importerze paliw silnikowych lub gazu, albo podmiocie dokonującym nabycia wewnątrzspółnotowego w rozumieniu przepisów o podatku akcyzowym paliw silnikowych lub gazu, albo innym podmiocie podlegającym na podstawie przepisów o podatku akcyzowym obowiązkowi podatkowemu w zakresie podatku akcyzowego od paliw silnikowych lub gazu.

Należy zaznaczyć, że obowiązek zapłaty opłaty paliwowej powstaje z dniem powstania zobowiązania podatkowego w podatku akcyzowym od paliw silnikowych oraz gazu, o których mowa w art. 37h ww. ustawy.

Zgodnie z art. 37o ww. ustawy podmioty, o których mowa w art. 37j ust. 1 ww. ustawy, są obowiązane składać informację o opłacie paliwowej właściwemu naczelnikowi urzędu celnego oraz obliczać i wpłacać opłatę paliwową w terminie:

— do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek zapłaty – w przypadkach, o których mowa w art. 37j ust. 1 pkt 1, 3 i 4,
— określonym dla należności celnych – w przypadku, o którym mowa w art. 37j ust. 1 pkt 2,
na wyodrębniony rachunek bankowy izby celnej, którą kieruje dyrektor właściwy dla naczelnika tego urzędu celnego.

Z powyższego wynika, że opłata paliwowa obliczana jest przez samego podatnika, a z uwagi na określony moment powstania obowiązku podatkowego oraz termin jej zapłaty nie uwzględnia faktycznego wykorzystania paliw silnikowych oraz gazu.

Trzeba dodać, że ustawa o autostradach płatnych i Krajowym Funduszu Drogowym nie zawiera uregulowań dotyczących mechanizmu zwrotu pobranej opłaty paliwowej w przypadku wykorzystania paliw silnikowych i gazu na inne cele niż do napędu pojazdów w rozumieniu art. 2 pkt 31 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

Należy również podkreślić, że opłata paliwowa stanowi środek służący realizacji celu w postaci finansowania budowy i przebudowy dróg krajowych. W związku z powyższym wszystkie paliwa silnikowe

oraz gaz, które potencjalnie mogą zostać wykorzystane do napędu pojazdów, powinny podlegać opłacie paliwowej z uwagi na cel jej wprowadzenia.

Warto także wyjaśnić, że odwołanie się w art. 37h ust. 1 ustawy o autostradach płatnych i Krajowym Funduszu Drogowym do pojęcia wykorzystywania paliw silnikowych oraz gazu do napędu pojazdów w rozumieniu art. 2 pkt 31 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym wskazuje na cel poboru tej opłaty. Odwołanie to zapewnia zgodność art. 37h ust. 1 ustawy o autostradach płatnych i Krajowym Funduszu Drogowym z art. 1 ust. 2 dyrektywy Rady 2008/118/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylającej dyrektywę 92/12/EWG (Dz. U. UE. L. 09. 9. 12, ze zm.).

Konkludując, na mocy art. 37 ust. 1 ustawy o autostradach płatnych i Krajowym Funduszu Drogowym opłacie paliwowej podlega wprowadzanie na rynek krajowy paliw silnikowych oraz gazu, które z uwagi na swoje właściwości mogą zostać wykorzystane do napędu pojazdów w rozumieniu art. 2 pkt 31 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (wyrok NSA z dnia 23 marca 2009 r. sygn. akt I FSK 125/08).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 20 lipca 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie polskich placówek dyplomatycznych
oraz sytuacji Polaków na Białorusi (23511)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Johna Abrahama Godsona (pismo nr SPS-023-23511/11 z dnia 18 lipca br.) w sprawie polskich placówek dyplomatycznych oraz sytuacji Polaków na Białorusi uprzejmie informuję.

W związku z upływem terminu najmu i brakiem możliwości uzyskania od władz miejscowych zgody na przedłużenie umowy najmu podjęta została decyzja MSZ RP o przeniesieniu Ambasady RP w Mińsku z dotychczasowej siedziby przy ul. Rumiancewa 6 do siedziby zastępczej w biurówcu przy ul. Biaduli 13.

Placówka wystąpi do MSZ Białorusi o promesę zgody na zmianę lokalizacji siedziby ambasady z obecnie najmowanego obiektu przy ul. Rumiancewa na obiekt przy ul. Biaduli. Po uzyskaniu powyższej promesy placówka zawarła z prywatnym właścicielem

objektu przy ul. Biaduli umowę najmu trzech pięter na tymczasową siedzibę ambasady i udzieli zamówienia publicznego na projektowanie budowy obiektu swej docelowej siedziby na przyrzuconej przez miejscowe władze działce przy ul. Starowileński Trakt w Mińsku.

Przyrzeczenie przez miejscowe władze działki pod budowę obiektu ambasady jest ważne do maja 2012 r. Do tego też czasu placówka zobowiązana jest pozyskać projekt budowlany wraz z pozwoleniem na budowę obiektu ambasady warunkującym możliwość zawarcia z miejscowymi władzami umowy dzierżawy gruntu sankcjonującej prawo do zagospodarowania i użytkowania przyrzuconej działki zgodnie z przeznaczeniem. Przewidywany termin zasiedlenia przez ambasadę (gotowości do użytkowania w funkcji urzędu) tymczasowej siedziby w obiekcie przy ul. Biaduli szacujemy na nie wcześniej niż II kwartał 2012 r. Przepuszczalny termin zasiedlenia przez ambasadę (po wybudowaniu) obiektu docelowej siedziby placówki przy ul. Starowileński Trakt szacowany jest na 5 lat, licząc od udzielenia przez placówkę zamówienia publicznego na projektowanie budowy obiektu.

Odnosząc się do nieprzyjaznych działań władz białoruskich wobec związanych z Polską dyplomatów i dziennikarzy na Białorusi, uprzejmie informuję, iż najpoważniejszym aktem represji wymierzonym w osoby polskiego pochodzenia mieszkające na Białorusi był w ostatnich miesiącach fakt aresztowania i skazania na 3 lata pozbawienia wolności w zawieszeniu pana Andrzeja Poczobuta, dziennikarza współpracującego z polską „Gazetą Wyborczą” i zarazem przewodniczącego Rady Naczelnej Związku Polaków na Białorusi.

Polska nie pozostała bierna wobec represyjnych działań białoruskich władz wobec środowiska dziennikarskiego. Polski rząd wielokrotnie wyraził przewidziane w stosunkach dwustronnych wyrazy dezaprobaty wobec powyższych represji. W reakcji na nie strona polska utrzymuje ograniczone kontakty polityczne z Republiką Białorusi i nie uważa państwa białoruskiego za partnera do normalnego dialogu na temat praw człowieka. Ponadto Ministerstwo Spraw Zagranicznych, przy współpracy z UE i organizacjami praw człowieka, podjęło aktywne działania o charakterze międzynarodowym na rzecz ochrony dziennikarzy związanych z Polską. Przykładem takich działań były oświadczenia w sprawie A. Poczobuta, wydane na skutek aktywnych zabiegów dyplomacji polskiej, przez wysokiego przedstawiciela UE ds. wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa panią Catherine Ashton, a także przedstawiciela OBWE ds. wolności mediów panią Dunję Mijatović. Istotnym sukcesem polskiej dyplomacji było także wprowadzenie postulatu dotyczącego A. Poczobuta do „Konkluzji UE w sprawie Białorusi” z dnia 20 czerwca br. Ministerstwo Spraw Zagranicznych wydało również liczne oświadczenia prasowe potępiające działania władz Białorusi wobec dziennikarzy; w tym w sprawie A. Poczobuta i E. Wappy.

Ministerstwo wyraziło i wyraża sprzeciw wobec uniemożliwienia obywatelom RP wjazdu na terytorium Białorusi, czego przykładem jest chociażby notyfikacja stronie białoruskiej potrzeby uzasadnienia odmowy wjazdu na terytorium RB zastosowanej w dniu 15 lipca br. wobec polskiego posła L. Komolowskiego, legitymującego się paszportem dyplomatycznym RP. Postulat odejścia od działań represyjnych władz Białorusi wobec przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego jest także każdorazowo podnoszony przez MSZ w kontaktach z przedstawicielami Republiki Białorusi.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Najder

Warszawa, dnia 3 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie ustawy o emeryturach i rentach
z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (23512)**

W związku z interpelacją posła Johna Abrahama Godsona, przesłaną przy piśmie z dnia 18 lipca br., znak: SPS-023-23512/11, w sprawie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, uprzejmie wyjaśniam, że ustawa ta nie wymaga zmiany, ponieważ przepisy uzależniające prawo do emerytury od osiągnięcia wieku emerytalnego oraz udowodnienia ściśle określonego stażu ubezpieczeniowego mają charakter przemijający.

Wdrożona w 1999 r. reforma systemu ubezpieczeń społecznych zasadniczo zmieniła koncepcję świadczenia emerytalnego. Dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r. stworzony został nowy system emerytalny, w ramach którego w obowiązkowej jego części wydzielono komponent kapitałowy – otwarte fundusze emerytalne.

Zgodnie z art. 24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z późn. zm.) ubezpieczony urodzony po 1948 r. ma prawo do emerytury, jeżeli osiągnął co najmniej 60 lat – kobieta i 65 lat – mężczyzna i ma jakikolwiek okres opłacania składek na ubezpieczenia społeczne.

Nowy system emerytalny opiera się na zasadzie adekwatności wkładu do systemu ubezpieczenia emerytalnego i wysokości świadczenia emerytalnego. Emerytura przysługująca z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jest zależna tylko od dwóch elementów – kwoty składek wpłaconych na ubezpieczenie emerytalne po 1998 r. (z uwzględnieniem kapitału początkowego obliczonego za okres ubezpieczenia przy-

padający przed 1999 r.) oraz statystycznej długości pobierania świadczenia, która jest mierzona wskaźnikiem dalszego trwania życia w momencie przejścia na emeryturę (art. 25 - 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS). W nowej formule emerytalnej jest więc realizowana zasada proporcjonalności składki i wysokości emerytury.

Nowy sposób obliczania emerytury wprowadzono z poszanowaniem praw nabytych przez osoby, które w 1999 r. miały już co najmniej 50 lat życia i zbliżały się do wieku emerytalnego. Dla osób urodzonych przed 1949 r. utrzymano tzw. stare zasady ustalania wysokości emerytury, określone przepisami art. 53 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Zgodnie z tymi przepisami w kwocie emerytury uwzględnia się zawsze stałą część, wynoszącą 24% tzw. kwoty bazowej. Ponadto na wysokość emerytury osoby urodzonej przed 1949 r. mają wpływ nie tylko okresy ubezpieczenia, ale również wymienione w ustawie tzw. okresy nieskładkowe.

Ze względu na to, że wysokość emerytury w starym systemie emerytalnym zależy nie tylko od kwoty składek wpłaconych do systemu ubezpieczenia społecznego, utrzymano przepisy, że osoby urodzone przed 1949 r. mają prawo do emerytury po osiągnięciu wieku emerytalnego, jeżeli udowodniły staż ubezpieczeniowy, określony w art. 27 lub art. 28 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Należy zaznaczyć, że zarówno w starym, jak i w nowym systemie emerytalnym prawo do podwyższenia emerytury do minimalnej wysokości przysługuje jedynie tym osobom, które udowodniły co najmniej 20-letni (kobieta) lub 25-letni (mężczyzna) staż ubezpieczeniowy.

Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 4 stycznia 2000 r., sygn. K 18/99 (OTK ZU nr 1/2000, poz. 1) wyraził pogląd, że przeprowadzana reforma systemu ubezpieczeń społecznych znajduje oparcie w wartościach i normach konstytucyjnych.

Uprzejmie informuję, że realizacja prawa do zabezpieczenia społecznego następuje przez ubezpieczenie społeczne i pomoc społeczną. Tak więc osoby, które nie spełniły warunków uprawniających do emerytury, mogą korzystać ze świadczeń pomocy społecznej, na zasadach określonych w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2009 r., Nr 175, poz. 1362, z późn. zm.). Pomoc społeczna jest instytucją polityki społecznej państwa, mającą na celu umożliwienie osobom i rodzinom przezwyciężanie trudnych sytuacji życiowych, których nie są one w stanie pokonać, wykorzystując własne uprawnienia, zasoby i możliwości. Pomocy społecznej udziela się osobom i rodzinom, w szczególności z powodu ubóstwa, sieroctwa, bezdomności, bezrobocia, niepełnosprawności czy też długotrwałej lub ciężkiej choroby.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 3 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie art. 64 ustawy o pomocy społecznej
(23513)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Johna Abrahama Godsona z dnia 4 lipca 2011 r. w sprawie art. 64 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. Nr 175, poz. 1362, z późn. zm.), udzielam następujących wyjaśnień.

Zgodnie z art. 64 ustawy o pomocy społecznej osoby wnoszące opłatę za pobyt w domu pomocy społecznej można zwolnić, na ich wniosek, częściowo lub całkowicie z tej opłaty, w szczególności jeżeli:

1) wnoszą opłatę za pobyt innych członków rodziny w domu pomocy społecznej, ośrodka wsparcia lub innej placówce;

2) występują uzasadnione okoliczności, zwłaszcza długotrwała choroba, bezrobocie, niepełnosprawność, śmierć członka rodziny, straty materialne powstałe w wyniku klęski żywiołowej lub innych zdarzeń losowych;

3) małżonkowie, zstępni, wstępni utrzymują się z jednego świadczenia lub wynagrodzenia;

4) osoba obowiązana do wnoszenia opłaty jest w ciąży lub samotnie wychowuje dziecko.

Brzmienie zacytowanego przepisu nie pozostawia wątpliwości co do uznaniowości jego stosowania oraz otwartego katalogu przesłanek uzasadniających zwolnienie z odpłatności osoby zobowiązanej do jej ponoszenia. Fakultatywność orzeczenia o zwolnieniu z odpłatności uzależniona jest od sytuacji materialnej i rodzinnej osób zobowiązanych do opłat. Przypadki uprawniające do zwolnień zostały w przepisie wymienione jedynie przykładowo. Każdorazową decyzję rozstrzygającą o wniosku o przyznanie zwolnienia organ winien uzasadnić w sposób pozwalający prześledzić tok rozumowania organu i poznać kryteria podjęcia danej decyzji (tak: WSA w Białymstoku II SA/Bk 114/08). Od takiej decyzji stronie przysługuje prawo złożenia odwołania do właściwego miejscowo samorządowego kolegium odwoławczego, w terminie 14 dni od dnia otrzymania decyzji. Samorządowe kolegium odwoławcze, jako organ II instancji, po raz kolejny ocenia, czy w zaistniałej sprawie zaistniały przesłanki do zwolnienia z ponoszenia odpłatności i czy organ nie naruszył prawa, wydając zaskarżoną decyzję.

Od ostatecznej decyzji organu II instancji stronie przysługuje skarga do wojewódzkiego sądu administracyjnego, w terminie 30 dni od dnia doręczenia jej decyzji. Sądowa kontrola decyzji opartych na uznaniu administracyjnym polega m.in. na sprawdzeniu, czy organ nie nadużył przyznanej mu przez ustawo-

dawcę swobody orzekania w sprawie, czyniąc rozstrzygnięcie dowolnym.

Decyzja wydana na podstawie art. 64 ustawy o pomocy społecznej nosi wprawdzie charakter uznaniowy, jednakże nie oznacza to dowolności organów administracyjnych w posługiwaniu się kryteriami decydującymi o rozstrzygnięciu danej kategorii spraw (tak: wyrok WSA w Gliwicach IV SA/Gl 431/07). Zarówno organ I instancji (kierownik ośrodka pomocy społecznej), jak i organ wyższego rzędu (SKO) wydają decyzję w oparciu o przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, które zawierają wystarczające gwarancje przestrzegania praw strony w postępowaniu administracyjnym. Ostateczna decyzja podlega ponadto sądowej weryfikacji.

Natomiast art. 61 ust. 2 pkt 2 cytowanej ustawy stanowi, że m.in. zstępni mieszkańca domu pomocy społecznej wnoszą opłatę zgodnie z umową zawartą w trybie art. 103 ust. 2 tej ustawy. Według tego ostatniego przepisu ustalenie przedmiotowej opłaty w drodze umowy jest obligatoryjne, w związku z czym dopóki umowa taka nie zostanie zawarta, dopóty po stronie owego zstępnego nie istnieje wymagalny obowiązek ponoszenia opłaty, a w konsekwencji przedwczesne jest rozpatrywanie kwestii zwolnienia z takiej opłaty. W razie odmowy podpisania umowy przez krewnego mieszkańca domu pomocy społecznej właściwy podmiot może wystąpić do sądu powszechnego z roszczeniem opartym na przepisie art. 64 K.c. W takim wypadku to sąd rozstrzyga o obowiązku ponoszenia odpłatności za pobyt mieszkańca w domu pomocy społecznej.

W świetle tego, co przedstawiono powyżej, należy stwierdzić, że osobie, która w oparciu o art. 64 ustawy o pomocy społecznej wystąpiła z wnioskiem o zwolnienie z ponoszenia odpłatności i otrzymała decyzję odmowną, przysługuje szereg instrumentów prawnych gwarantujących jej obiektywne i sprawiedliwe załatwienie sprawy.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 3 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Łukasza Borowiaka**

**w sprawie błędów dotyczących kontraktowania
świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju:
ratownictwo medyczne w pow. gostyńskim
(23516)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Łukasza Borowiaka, przesłaną przy piśmie z dnia 19 lipca 2011 r., znak: SPS-023-

-23516/11, w sprawie błędów dotyczących kontraktowania świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju: ratownictwo medyczne w powiecie gostyńskim, uprzejmie informuję, co następuje.

Na wstępie należy zwrócić uwagę, iż w myśl art. 19 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 191, poz. 1410, z późn. zm.) nadzór nad systemem na terenie kraju sprawuje minister właściwy do spraw zdrowia, zaś planowanie, organizowanie, koordynowanie systemu oraz nadzór nad systemem na terenie województwa jest zadaniem wojewody. W ramach nadzoru, o którym mowa powyżej, wojewoda sporządza wojewódzki plan działania systemu, który jest następnie zatwierdzany przez ministra zdrowia, zgodnie z procedurą określoną w art. 21 ww. ustawy.

Jednocześnie informuję, iż przesłanką wprowadzenia zmian ujętych w ustawie z dnia 22 października 2010 r. o zmianie ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 219, poz. 1443) było stworzenie możliwości dla wojewodów do wytyczenia w wojewódzkich planach działania systemu takich rejonów operacyjnych, w których możliwe byłoby przeprowadzenie sprawnej akcji ratunkowej zarówno w przypadku pojedynczych zdarzeń, jak i zdarzeń masowych skutkujących większą liczbą poszkodowanych i wymagających zaangażowania sił i środków wykraczających niejednokrotnie poza możliwości jednego dysponenta zespołów ratownictwa medycznego.

W przedmiotowej kwestii prezes Narodowego Funduszu Zdrowia przesłał wyjaśnienia. W piśmie prezes NFZ wskazał, iż zgodnie z art. 49 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 191, poz. 1410, z późn. zm.) wojewoda powierza przeprowadzenie postępowania o zawarcie umów z dysponentami zespołów ratownictwa medycznego na wykonywanie zadań zespołów ratownictwa medycznego, zawieranie, rozliczenie i kontrolę wykonywania tych umów dyrektorowi właściwego oddziału wojewódzkiego funduszu. Dyrektor oddziału wojewódzkiego funduszu zawiera umowy, o których mowa w zdaniu poprzednim, na rejon operacyjny, na podstawie planu działania systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne oraz w ramach środków przewidzianych w budżecie państwa w części, której dysponentem jest wojewoda, ujętych w planie finansowym funduszu. Do postępowania w sprawie zawarcia powyższych umów, ich zawierania, rozliczania i kontroli stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.), zwanej dalej ustawą o świadczeniach.

Zgodnie z art. 142 ustawy o świadczeniach konkurs ofert składa się z części jawnej i niejawnej. W części jawnej konkursu ofert w obecności oferentów stwierdza prawidłowość ogłoszenia konkursu ofert oraz liczbę złożonych ofert, a także otwiera koperty lub paczki z ofertami i ustala, które z ofert

spełniają warunki, o których mowa w art. 146 pkt 3 ustawy o świadczeniach. W części jawnej postępowania komisja przyjmuje również do protokołu zgłoszone przez oferentów wyjaśnienia lub oświadczenia. W części niejawnej konkursu ofert komisja może wybrać ofertę lub większą liczbę ofert, które zapewniają ciągłość udzielania świadczeń opieki zdrowotnej, ich kompleksowość i dostępność oraz przedstawiają najkorzystniejszy bilans ceny w stosunku do przedmiotu zamówienia, a także nie dokonać wyboru żadnej oferty, jeśli nie wynika z nich możliwość właściwego udzielania świadczeń opieki zdrowotnej. Komisja konkursowa w części niejawnej konkursu ofert może przeprowadzić negocjacje z oferentami w celu ustalenia liczby planowanych do udzielenia świadczeń opieki zdrowotnej oraz ceny za udzielane świadczenia opieki zdrowotnej.

Art. 148 ustawy o świadczeniach wskazuje, że porównanie ofert w toku postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej obejmuje w szczególności:

1) ciągłość, kompleksowość, dostępność, jakość udzielanych świadczeń, kwalifikacje personelu, wyposażenie w sprzęt i aparaturę medyczną – na podstawie wewnętrznej oraz zewnętrznej oceny, która może być potwierdzona certyfikatem jakości lub akredytacją,

2) ceny i liczby oferowanych świadczeń opieki zdrowotnej oraz kalkulacji kosztów.

Kompetencje do określenia kryteriów oceny ofert, warunków wymaganych od świadczeniodawców z mocy art. 146 ustawy o świadczeniach należą do prezesa funduszu.

Kryteria oceny ofert w przedmiotowym postępowaniu w sprawie zawarcia umowy o udzielanie od 1 lipca 2011 r. świadczeń opieki zdrowotnej zostały określone w zarządzeniu nr 73/2009/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 13 listopada 2009 r. w sprawie określenia kryteriów oceny ofert w postępowaniu w sprawie zawarcia umowy o udzielenie świadczeń opieki zdrowotnej.

W oparciu o kryteria oceny ofert, na podstawie danych złożonych przez oferenta i wczytanych zapytań ofertowych, tj. odpowiedzi udzielonych przez oferentów na pytania zawarte w formularzu ofertowym oraz ankiet w przedmiotowym, komisja konkursowa dokonuje oceny ofert, ich porównania i na tej podstawie sporządzony zostaje tzw. ranking otwarcia.

Podczas postępowania komisja konkursowa sporządza również ranking końcowy. Ranking ten zawiera wszystkie oferty, które nie zostały odrzucone na podstawie art. 149 ustawy o świadczeniach, zgodnie z którym odrzuca się ofertę:

- złożoną po terminie,
- zawierającą nieprawdziwe informacje,
- jeżeli świadczeniodawca nie określił przedmiotu oferty lub nie podał proponowanej liczby lub ceny świadczeń opieki zdrowotnej,
- jeżeli zawiera rażąco niską cenę w stosunku do przedmiotu zamówienia,

— jeżeli jest nieważna na podstawie odrębnych przepisów,

— jeżeli świadczeniodawca złożył ofertę alternatywną,

— jeżeli oferent lub oferta nie spełniają wymaganych warunków określonych w przepisach prawa oraz warunków określonych przez prezesa funduszu na podstawie art. 146 ust. 1 pkt. 3 ustawy o świadczeniach lub złożona przez świadczeniodawcę, z którym została rozwiązana, przez oddział wojewódzki funduszu prowadzący postępowanie, umowa o udzielenie świadczeń opieki zdrowotnej w określonym rodzaju lub zakresie w trybie natychmiastowym z przyczyn leżących po stronie świadczeniodawcy.

W rankingu końcowym oferty uszeregowane są w kolejności wynikającej z łącznej liczby punktów oceny, z uwzględnieniem wyników negocjacji, malejąco według liczby uzyskanych punktów z oceny.

W postępowaniu w celu zawarcia umowy wybrana zostaje korzystniejsza oferta, która prezentuje korzystniejszy bilans ceny planowanych do udzielenia świadczeń opieki zdrowotnej dla wszystkich zakresów objętych postępowaniem oraz uzyska wyższą ocenę punktową. Zgodnie bowiem z warunkami postępowania możliwe jest wybranie tylko jednej oferty, która uzyska najwyższą sumaryczną liczbę punktów za poszczególne kryteria oceny ofert.

Zgodnie z wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 22 września 2005 r., sygn. akt III SA/Wa 1904/2005, postępowanie konkursowe rządzi się zasadami określonymi ustawą z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, które są odmienne od zasad obowiązujących w ogólnym dwuinstancyjnym postępowaniu administracyjnym. Niniejsze uregulowanie wynika chociażby z celu postępowania konkursowego i jego przedmiotu, którym jest szybki wybór przez fundusz ofert najkorzystniejszych z punktu widzenia świadczeniobiorców usług opieki zdrowotnej, a nie ustalenie z wybraną stroną, że dana oferta jest najkorzystniejsza.

Jak wynika z powyższego, komisja konkursowa wybierając w postępowaniu daną ofertę, musi kierować się wszystkimi przesłankami wynikającymi z ustawy o świadczeniach.

Wielkopolski Oddział Wojewódzki NFZ w dniu 30 maja 2011 r. rozstrzygnął postępowanie nr 15-11-000344/RTM/16/1/30/04/1 prowadzone w trybie konkursu ofert w rodzaju: ratownictwo medyczne, w zakresie: świadczenia udzielane przez podstawowe zespoły ratownictwa medycznego, świadczenia udzielane przez specjalistyczne zespoły ratownictwa medycznego na obszarze: 30/04 – powiat gostyński – wraz z dyspozytornią. W powyższym postępowaniu wybrana została oferta złożona przez Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej Falck Medycyna Region Wielkopolski. Od rozstrzygnięcia postępowania nr 15-11-000344/RTM/16/1/30/04/1 Samodzielny Publiczny Zespół Opieki Zdrowotnej w Gostyniu złożył do dyrektora wielkopolskiego oddziału wojewódzkie-

go funduszu odwołanie. Dyrektor wielkopolskiego oddziału wojewódzkiego funduszu w dniu 17 czerwca 2011 r. wydał decyzję nr 16/2011, w której uwzględnił złożone odwołanie oraz zmienił rozstrzygnięcie komisji konkursowej, wskazując, iż w wyniku przeprowadzonego postępowania wybrana została oferta złożona przez SP ZOZ w Gostyniu.

Pismem z dnia 20 czerwca 2011 r. Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej Falck Medycyna Region Wielkopolski wystąpił do prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z prośbą o podjęcie wszelkich działań zmierzających do usunięcia z obrotu prawnego decyzji nr 16/2011 dyrektora Wielkopolskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 17 czerwca 2011 r., sprzecznej z treścią obowiązującego prawa. Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej Falck Medycyna Region Wielkopolski zarzucił decyzji nr 16/2011 dyrektora Wielkopolskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 17 czerwca 2011 r., iż jest ona dotknięta wadą prawną oraz stanowi przekroczenie zakresu kompetencji dyrektora oddziału Narodowego Funduszu Zdrowia, ponieważ w swojej decyzji dyrektor Wielkopolskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia uwzględnił odwołanie odwołującego – Samodzielnego Publicznego Zespołu Opieki Zdrowotnej w Gostyniu oraz jednocześnie dokonał wyboru oferty tego podmiotu, tym samym zmieniając rozstrzygnięcie komisji konkursowej prowadzącej postępowanie nr 15-11-000344/RTM/16/1/30/04/1, która wskazała, iż podmiotem wybranym w powyższym postępowaniu jest Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej Falck Medycyna Region Wielkopolski.

W dniu 29 czerwca 2011 r. prezes Narodowego Funduszu Zdrowia wydał decyzję nr DEC/2011/924/DSM, w której uchylił zaskarżoną decyzję nr 16/2011 dyrektora wielkopolskiego oddziału wojewódzkiego funduszu z dnia 17 czerwca 2011 r., ponieważ przytoczona decyzja w swoim rozstrzygnięciu przekroczyła delegację ustawową przewidzianą przepisami prawa powszechnie obowiązującego. Stało się tak, gdyż w decyzji nr 16/2011 dyrektora Wielkopolskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 17 czerwca 2011 r. dokonano zmiany rozstrzygnięcia komisji konkursowej prowadzącej postępowanie nr 15-11-000344/RTM/16/1/30/04/1. W tym miejscu należy zauważyć, iż art. 154 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.), zwaną dalej ustawą o świadczeniach wyraźnie wskazuje, że po rozpatrzeniu odwołania dyrektor oddziału wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia wydaje decyzję administracyjną uwzględniającą lub oddalającą odwołanie. Nie przewiduje się w art. 154 ust. 3 ustawy o świadczeniach dokonywania w decyzji dyrektora oddziału wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia zmiany rozstrzygnięcia komisji konkursowej prowadzącej postępowanie w sprawie za-

warcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Konsekwencją wydania decyzji nr DEC/2011/924/DSM prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 29 czerwca 2011 r. było ponowne rozpoznanie sprawy przez dyrektora Wielkopolskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia oraz wydanie przez niego decyzji nr 26/2011 z dnia 8 lipca 2011 r., w której po raz kolejny uwzględniono odwołanie Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w Gostyniu.

Wydanie przez dyrektora Wielkopolskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia decyzji nr 26/2011 z dnia 8 lipca 2011 r. skutkuje koniecznością przeprowadzenia ponownego postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju: ratownictwo medyczne, w zakresie: świadczenia udzielane przez podstawowe zespoły ratownictwa medycznego, świadczenia udzielane przez specjalistyczne zespoły ratownictwa medycznego na obszarze: 30/04 – powiat gostyński – wraz z dyspozytornią.

W dniu 18 lipca 2011 r. wielkopolski oddział wojewódzki funduszu ogłosił postępowanie nr 15-11-000380/RTM/16/1/30/04/2 prowadzone w trybie rokowań w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju: ratownictwo medyczne na obszarze 30/04 – powiat gostyński wraz z dyspozytornią, zapraszając do złożenia swoich ofert:

— Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej Falck Medycyna Region Wielkopolski,

— Samodzielny Publiczny Zespół Opieki Zdrowotnej w Gostyniu.

Rozstrzygnięcie powyższych rokowań zaplanowane zostało na dzień 12 sierpnia 2011 r.

Prezes Narodowego Funduszu Zdrowia, wydając decyzję nr DEC/2011/924/DSM z dnia 29 czerwca 2011 r., poddał analizie legalność decyzji nr 16/2011 z dnia 17 czerwca 2011 r. wydanej przez dyrektora wielkopolskiego oddziału wojewódzkiego funduszu, nie rozstrzygając w sentencji decyzji co do rozstrzygnięcia i prawidłowości prowadzonego przez wielkopolski oddział wojewódzki funduszu postępowania nr 15-11-000344/RTM/16/1/30/04/1.

Odnosząc się natomiast do pytania pana posła wskazującego, iż pozbawienie Samodzielnego Publicznego Zespołu Opieki Zdrowotnej w Gostyniu możliwości wykonywania świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju: ratownictwo medyczne oznacza stratę finansową dla szpitala i może wiązać się ze zwolnieniami pracowników, należy wskazać, iż zgodnie z art. 97 ust. 2 ustawy o świadczeniach w zakresie środków pochodzących ze składek na ubezpieczenie zdrowotne fundusz działa w imieniu i na rzecz ubezpieczonych oraz osób uprawnionych do tych świadczeń na podstawie przepisów o koordynacji. Ponadto stosownie do art. 97 ust. 6 ustawy o świadczeniach fundusz nie może być właścicielem zakładów opieki zdrowotnej, nie może posiadać w jakiegokolwiek formie praw własności w stosunku do podmiotów prowadzących za-

kład opieki zdrowotnej. W związku z powyższym ryzyko finansowe związane z prowadzeniem zakładu opieki zdrowotnej obciąża bezpośrednio świadczeniodawcę, a nie fundusz działający w imieniu i na rzecz osób ubezpieczonych oraz osób uprawnionych do świadczeń.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 9 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Arkadego Fiedlera
oraz grupy posłów**

**w sprawie podjęcia konkretnych działań
przez MEN w celu podniesienia poziomu
oraz zreformowania nauczania matematyki
w polskich szkołach (23518)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Arkadego Fiedlera (SPS-023-23518/11) w sprawie wyników egzaminu maturalnego, w tym egzaminu z matematyki, uprzejmie wyjaśniam, że do egzaminu maturalnego w maju 2011 r. przystąpiło 355 116 osób ubiegających się o świadectwo dojrzałości. Tegoroczni absolwenci stanowili 97% wszystkich zdających. Pozostali to absolwenci z lat ubiegłych. Do egzaminu przystąpili również absolwenci, którzy uzyskali świadectwo dojrzałości we wcześniejszych latach, w celu podwyższenia wyniku egzaminacyjnego.

Jednocześnie pragnę zwrócić uwagę na fakt, iż egzaminu maturalnego w bieżącym roku szkolnym nie zdało ok. 7% zdających i jest to odsetek porównywalny z rokiem ubiegłym. 17,5% tegorocznych absolwentów nie zdało egzaminu tylko z jednego przedmiotu i ma prawo przystąpić do egzaminu poprawkowego w sierpniu br.

Egzamin maturalny z matematyki zdawanej jako przedmiot obowiązkowy odbył się po raz drugi. Egzamin ten zdało 79% zdających, tj. o ok. 8% mniej niż w ubiegłym roku. Ubiegłoroczny test był oceniany, także jeszcze niedawno – w jednym z ogólnopolskich dzienników – jako skandalicznie prosty. Powszechnie domagano się stopniowego zwiększania wymagań.

Nadspodziewanie wysokie wyniki w ubiegłym roku w połączeniu z komentarzami, że z większością zadań mogli poradzić sobie gimnazjaliści, mogły spowodować brak wystarczającej motywacji do pracy

i niewystarczającą koncentrację części tegorocznych maturzystów.

Arkusze egzaminacyjne miały strukturę podobną do innych, opublikowanych już arkuszy. 80% umiejętności, które sprawdzały zadania z matematyki, stanowiły takie same umiejętności, jak sprawdzane w ubiegłym roku i podczas egzaminu próbnego.

Analiza prac absolwentów, którzy nie zdali egzaminu z matematyki, pozwala na wniosek, że ogromna większość nie rozwiązała większości zadań otwartych. To sygnał, że należy tego typu zadania rozwiązywać w szkołach i w większym stopniu uzależniać szkolne oceny z przedmiotu od umiejętności rozwiązywania tego typu zadań.

Od roku szkolnego 2009/2010 w szkole podstawowej oraz w gimnazjum sukcesywnie wdrażana jest nowa podstawa programowa kształcenia ogólnego, a od roku szkolnego 2012/2013 zacznie ona obowiązywać także w szkołach ponadgimnazjalnych.

Nowa podstawa programowa kształcenia ogólnego ma na celu podniesienie jakości kształcenia oraz zaspokojenie zwiększonych aspiracji młodego pokolenia. Nowatorskie rozwiązanie zastosowane w podstawie programowej, polegające na złączeniu programowym gimnazjum i szkoły ponadgimnazjalnej, powinno zapewnić wszystkim uczniom solidne opanowanie wspólnego fundamentu wiedzy ogólnej. Czas nauki w gimnazjum oraz w szkole ponadgimnazjalnej jako spójny programowo stanowi sześcioletni (a nawet – w technikum – siedmioletni) okres kształcenia, podczas którego uczniowie zostaną wyposażeni we wspólny, solidny fundament wiedzy ogólnej, po czym znacznie pogłębią tę wiedzę w zakresie odpowiadającym indywidualnym zainteresowaniom i predyspozycjom. Ponadto dłuższy czas przeznaczony na naukę każdego przedmiotu stworzy nauczycielom możliwość pogłębienia każdego tematu. Pozwoli to również na wolne od pośpiechu omówienie wszystkich podstawowych tematów w zakresie klasycznego kanonu przedmiotów.

Matematyka jest jednym z przedmiotów, na które zgodnie z nową podstawą programową przeznaczona jest najwięcej godzin. Stąd nie tylko na etapie liceum wskazane jest umożliwianie uczniom rozwijania swoich uzdolnień i zainteresowań tym przedmiotem. Ministerstwo Edukacji Narodowej zaleca, aby już w szkole podstawowej i gimnazjum pomagać uczniom w nauce w razie trudności, ale także stwarzać możliwość różnego pogłębienia wiedzy. Matematyka musi być przez wszystkich realizowana w szkołach ponadgimnazjalnych w zakresie podstawowym i może być również realizowana jako przedmiot wybrany, rozszerzony – dla uczniów, którzy rozważają dalsze pogłębienie swojej wiedzy w tym lub pokrewnym kierunku.

Proponowane zmiany zapewnią konsekwentną ciągłość programową od chwili pierwszego kontaktu dziecka ze szkołą aż do uzyskania końcowego świa-

dectwa. Powiązanie programowe gimnazjum i szkoły ponadgimnazjalnej umożliwi przede wszystkim spokojną, pełną realizację podstawowego zakresu wykształcenia ogólnego.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 29 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Łukasza Borowiaka
i Klaudiusza Balcerzaka**

**w sprawie naliczania podatku akcyzowego
przy sprzedaży paliwa stałego,
tj. oleju opałowego, w ramach prowadzonej
działalności gospodarczej (23519)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do pisma z dnia 19 lipca br., znak: SPS-023-23519/11, przy którym przekazano interpelację panów posłów Łukasza Borowiaka i Klaudiusza Balcerzaka w sprawie ustalania zobowiązań podatkowych w przypadku wykrytych przez organy podatkowe uchybień związanych z systemem oświadczeń o przeznaczeniu olejów opałowych na cele opałowe, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Na wstępie pragnę zwrócić uwagę panów posłów, że utrzymujące się od lat preferencyjne opodatkowanie olejów przeznaczonych do celów opałowych w stosunku do paliw przeznaczonych do napędu sprzyja wykorzystywaniu niższej opodatkowanego, a zatem tańszego oleju opałowego do celów napędowych. Obecnie stawka akcyzy na olej napędowy określona została na poziomie 1048 zł/1000 litrów, natomiast olej przeznaczony do celów opałowych o podobnych parametrach opodatkowany został stawką akcyzy w wysokości 232 zł/1000 litrów. Różnica zatem wynosi 816 zł/1000 litrów. W celu przeciwdziałania tym zjawiskom służby podległe ministrowi finansów od wielu lat prowadzą kontrole podmiotów prowadzących sprzedaż olejów opałowych.

Jednym z elementów wypracowanego przez lata systemu kontroli prawidłowości obrotu olejami przeznaczonymi do celów opałowych jest instytucja oświadczeń o przeznaczeniu tych wyrobów na cele opałowe. Jest ona stale udoskonalana, o czym świadczy odnotowany w ostatnich latach spadek z 4% do 1% ujawnionych nieprawidłowości w sprzedaży lub zużyciu oleju opałowego na cele inne niż opałowe. Regulacje prawne obowiązujące w tym zakresie przed dniem 1 marca 2009 r., podobnie jak ma to miejsce obecnie,

nakładają na sprzedawcę m.in. obowiązek uzyskania oświadczeń od nabywców o przeznaczeniu oleju opałowego na cele opałowe. Oświadczenia te, aby mogły być podstawą uzyskania preferencyjnych stawek podatku akcyzowego, musiały zawierać wszystkie elementy wymagane przepisami prawa, a zarazem być rzetelne, tj. zawierać dane zgodne z rzeczywistością. A zatem złożenie przez nabywcę fałszywych oświadczeń uprawniało sprzedawcę do odmowy sprzedaży ww. wyrobów z uwzględnieniem obniżonej stawki akcyzy, o ile taką wiedzę sprzedający posiadał. Sprzedawcy, który nie skorzystał ze swych uprawnień, choć okoliczności przeprowadzonej transakcji wyraźnie wskazywały na nierzetelność klienta, wadliwość czy fikcyjność oświadczeń, jeżeli zostało to wykazane w postępowaniu organów podatkowych, mógł być postawiony zarzut niedopełnienia obowiązków, a w konsekwencji sprzedawca ponosił odpowiedzialność za nierzetelności uzyskanych od nabywców oświadczeń.

Przechodząc do odpowiedzi na pytanie pierwsze, o ilość skarg przedsiębiorców wpływających do sądów administracyjnych na decyzje dyrektorów izb celnych, uprzejmie wyjaśniam, że Ministerstwo Finansów nie prowadzi szczegółowych statystyk postępowań sądowych w podziale na poszczególne lata, liczbę wyroków korzystnych bądź niekorzystnych dla organów administracji oraz ze względu na zakres, w jakim sądy administracyjne orzekały. Analiza orzeczeń sądów administracyjnych sprowadza się do ich treści merytorycznej, której celem jest zastosowanie się do wskazówek i zaleceń tych sądów. Zgodnie z danymi uzyskanymi z Centralnej Bazy Orzeczeń Sądów Administracyjnych, zamieszczonej na stronie NSA www.nsa.gov.pl, w 2009 r. sądy administracyjne wydały 62 orzeczenia w przedmiocie decyzji określających zobowiązanie w podatku akcyzowym z tytułu sprzedaży oleju opałowego do celów opałowych. Powyższe orzeczenia dotyczyły przede wszystkim zagadnień związanych z wymogiem uzyskania oświadczenia od nabywcy o przeznaczeniu oleju na cele opałowe, poprawności danych zawartych w oświadczeniach, kompletności tych danych i wynikających z tego konsekwencji dla podatnika akcyzy.

Spośród ogólnej liczby 62 orzeczeń wydanych w 2009 r., 47 to orzeczenia oddalające skargi podatników (75,8%), a tylko 15 uchylające decyzje organów podatkowych, w tym 1 częściowo uchylające decyzję, a 3 z nich to orzeczenia związane z przepisami ustawy z dnia 8 stycznia 1993 r. o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 11, poz. 50, z późn. zm.) i niedotyczące bezpośrednio problematyki oświadczeń. Zatem w nieco ponad 75% spraw sądy administracyjne przyznały rację organom podatkowym.

W związku z pytaniem drugim uprzejmie informuję, że Ministerstwo Finansów nie posiada informacji o ilości pozwów składanych przez sprzedawców do sądów powszechnych przeciwko Skarbowi

Państwa w przedmiocie związanym z tematyką interpelacji.

Odpowiadając na pytanie trzecie o to, jak minister finansów miałby zaradzić odmiennej praktyce organów podatkowych przy prowadzeniu postępowań weryfikujących oświadczenia o przeznaczeniu oleju do celów opałowych, pragnę zwrócić uwagę, że sprawy dotyczące nieprawidłowości w ww. oświadczeniach mają różny charakter, stąd wymagają indywidualnego podejścia. Nie jest wykluczone, że podmioty, u których stwierdza się np. jedynie błędy pisarskie w oświadczeniach, nie ponoszą z tego tytułu negatywnych konsekwencji, inne zaś ponoszą, z uwagi na fakt, że np. zostanie im udowodniona świadoma sprzedaż oleju opałowego do celów napędowych. Zatem to odmienności stanów faktycznych i waga stwierdzonych uchybień w poszczególnych sprawach determinują sposób postępowania organów podatkowych, który w związku z tym nie będzie jednaki. Nie świadczy to bynajmniej o braku jednolitości stosowania czy egzekwowania przepisów przez organy podatkowe, ale o konieczności indywidualnego rozpoznania każdej sprawy. Przepisy prawa nie przyznają ministrowi finansów prawa ingerencji w tok prowadzonych przez organy podatkowe postępowań, bowiem zgodnie z przepisami Ordynacji podatkowej postępowanie podatkowe jest dwuinstancyjne, a organami właściwymi do jego prowadzenia w zakresie akcyzy są: naczelnik urzędu celnego i dyrektor izby celnej. Nad prawidłowością wydanych w postępowaniu podatkowym decyzji, w przypadku ich zaskarżenia przez podatników, czuwają sądy administracyjne.

Udzielając odpowiedzi na pytanie czwarte, dotyczące skarg składanych przez przedsiębiorców do Trybunału Konstytucyjnego oraz Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, uprzejmie informuję, że z wewnętrznych ustaleń Ministerstwa Finansów nie wynika, aby do któregośkolwiek z ww. podmiotów wpłynęła skarga przedsiębiorcy dotycząca wymiaru akcyzy w związku z zakwestionowaniem oświadczeń o przeznaczeniu oleju do celów opałowych. Jeśli chodzi o Trybunał Konstytucyjny, odnotowano wpływ jednej skargi, ale związanej ze sprzedażą oleju opałowego za pomocą odmierzacza paliw ciekłych w stanie faktycznym z 2002 r., tj. w okresie obowiązywania ustawy z dnia 8 stycznia 1993 r. o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 11, poz. 50, z późn. zm.) i rozporządzenia ministra finansów z dnia 19 grudnia 2001 r. w sprawie podatku akcyzowego (Dz. U. Nr 148, poz. 1655, z późn. zm.). W tej sprawie Trybunał Konstytucyjny orzekł o zgodności z konstytucją kwestionowanych przez skarżącego przepisów rozporządzenia ministra finansów z dnia 19 grudnia 2001 r. w sprawie podatku akcyzowego, w części zaś postępowanie umorzył.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Kapica

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Michała Stuligrosza**

**w sprawie niemieckiej propozycji dotyczącej
zniesienia obowiązku wizowego pomiędzy UE
a jej wschodnimi sąsiadami (23520)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Michała Stuligrosza (pismo nr SPS-023-23520/11 z dnia 19 lipca br.) w sprawie niemieckiej propozycji dotyczącej zniesienia obowiązku wizowego pomiędzy UE a jej wschodnimi sąsiadami uprzejmie informuję.

Nie istnieje oficjalna niemiecka inicjatywa na rzecz zniesienia obowiązku wizowego pomiędzy UE a Rosją lub szerzej – wszystkimi wschodnimi sąsiadami. Prowadzony jest natomiast przez Unię Europejską dialog wizowy z Rosją (od 2003 r.) oraz z krajami Partnerstwa Wschodniego mający na celu stopniową liberalizację wizową oraz przygotowanie instytucjonalne i prawne do wzajemnego zniesienia w perspektywie wiz dla pobytów krótkoterminowych. Komisja Europejska wspólnie z krajami członkowskimi oraz w porozumieniu z Rosją wypracowuje obecnie ostateczną wersję dokumentu common steps towards free short-term travel of Russian and EU citizens, który będzie podstawą do działań po obu stronach w celu przygotowania się do wprowadzenia ruchu bezwizowego. Działania te są podzielone na cztery bloki: bezpieczeństwo dokumentów; nielegalna migracja; porządek publiczny, bezpieczeństwo i współpraca sądownicza oraz stosunki zewnętrzne. Zniesienie obowiązku wizowego między UE a Rosją będzie możliwe dopiero po wypełnieniu przez obie strony wymagań dostosowawczych nałożonych przez ww. dokument, co będzie monitorowane i ewaluowane przez służby Komisji Europejskiej.

Prawdą jest natomiast, że Niemcy jako największy partner gospodarczy Rosji zabiegają bardziej niż inne kraje członkowskie o zniesienie wzajemnego obowiązku wizowego dla pobytów krótkoterminowych (biznesowych) oraz starają się uzyskać u strony rosyjskiej wcześniejsze zniesienie obowiązku rejestracji obywateli UE przebywających na terenie Rosji, co jest jednym z warunków wprowadzenia ruchu bezwizowego. Temat ten był podejmowany ostatnio podczas XIII konsultacji niemiecko-rosyjskich w Hannoverze.

Polska angażuje się w dialog wizowy z Rosją oraz krajami Partnerstwa Wschodniego oraz popiera stopniową liberalizację wizową i zniesienie w perspektywie obowiązku wizowego dla obywateli państw Europy Wschodniej. Jest to jednak dialog instytucjonalny, w którym postęp uzależniony jest od wysiłków oraz konkretnych działań poszczególnych państw wedle zasady: more for more.

Uznając jednak swobody ruchu osobowy jako jeden z podstawowych elementów budowy zaufania i rozwoju gospodarczego, Polska zaproponowała Rosji podpisanie umowy o małym ruchu granicznym w odniesieniu do obwodu kaliningradzkiego na wzór podobnych umów z Ukrainą i Białorusią. Mały ruch graniczny w tym przypadku ma objąć cały okręg kaliningradzki oraz województwa pomorskie i warmińsko-mazurskie. Trwająca obecnie procedura zmiany rozporządzenia KE w tej sprawie powinna pozwolić na podpisanie lub parafowanie tej umowy jeszcze we wrześniu tego roku.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Najder

Warszawa, dnia 5 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Michała Stuligrosza**

**w sprawie stanowiska polskiej dyplomacji
w kwestii nowo powstałego państwa
Republiki Południowego Sudanu (23521)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Michała Stuligrosza (pismo nr SPS-023-23521/11 z dnia 19 lipca br.) w sprawie stanowiska polskiej dyplomacji w kwestii nowo powstałego państwa Republiki Południowego Sudanu, uprzejmie informuję.

W dniu 8 lipca br. Rada Ministrów, kierując się postanowieniami Karty Narodów Zjednoczonych oraz zasadami ochrony praw człowieka i poszanowania integralności terytorialnej, przyjęła uchwałę, w której uznała Republikę Sudanu Południowego jako państwo oraz upoważniła ministra spraw zagranicznych do podjęcia działań zmierzających do nawiązania stosunków dyplomatycznych z nowym krajem.

W 2005 r. w wyniku rozmów przedstawiciele rządu Omara al-Bashira i południowosudańskiego Ludowego Ruchu Wyzwolenia Sudanu (SPLM) zostało podpisane kompleksowe porozumienie pokojowe (CPA). Przewidziano w nim przeprowadzenie w całym Sudanie, pod kontrolą międzynarodową, referendum w sprawie przyszłości Sudanu Południowego. Historyczne referendum odbyło się w dniach 9–15 stycznia br. Ponad 98% głosujących opowiedziało się za secesją i w konsekwencji niepodległością Sudanu Południowego. W referendum uczestniczyło ponad 3,8 mln wyborców: na południu – ponad 3,7 mln, północy – ponad 60 tys. oraz w ośmiu państwach na świecie

(Etiopia, Uganda, Kenia, Egipt, W. Brytania, Stany Zjednoczone, Kanada, Australia).

Porozumienie pokojowe wygłosił w dniu proklamowania niepodległości RSP – 9 lipca br. Chociaż po 6 latach autonomii Południe posiada już pewne doświadczenie w administrowaniu swoim terytorium, to jednak stoi ono przed szeregiem poważnych wyzwań zarówno w wymiarze wewnętrznym (np. konflikty etniczne między Dinkami i Nuerami), jak i zewnętrznym (cały kompleks przyszłych relacji z Północą, w tym zwłaszcza problem regionu Abeyi).

W realizację porozumienia pokojowego, obok ONZ, UE i UA, zaangażowanych było wiele państw zachodnich, w tym USA i Norwegia. Swoją wkład wniosła także Polska, udzielając tej inicjatywie poparcia politycznego, wysyłając ekspertów do sił pokojowych i udzielając pomocy humanitarno-rozwojowej Południu. Jeszcze przed referendum UE podjęła działania w celu opracowania kompleksowego, długofalowego programu rozwoju stosunków z całym Sudanem, zarówno północnym jak i południowym.

Wyrazem uznania RSP przez Polskę był udział delegacji polskiej na szczepku wiceministra spraw zagranicznych odpowiedzialnego za współpracę rozwojową i humanitarną na inauguracji niepodległości RSP w Dżubie w dniu 9 lipca br. Delegacja przekazała list gratulacyjny prezydenta RP pana Bronisława Komorowskiego dla prezydenta RSP pana Salvy Kiira Mayardita.

Polska od kilku lat wspiera rozwój Sudanu Południowego poprzez współfinansowanie projektów pomocowych wdrażanych przez polskie organizacje pozarządowe (Polska Akcja Humanitarna, Polskie Centrum Pomocy Międzynarodowej, Polskie Towarzystwo Fotowoltaiki). Pełniąc funkcję prezydencji w Radzie UE, Polska aktywnie uczestniczy w pracach grupy programującej, odpowiedzialnej za przygotowanie całościowej strategii UE wobec Sudanu Południowego, a także za działania na najbliższą, dwuletnią perspektywę (EU Joint Programming for South Sudan, South Sudan Joint EU/MS Programming Document 2011–2013). Wspólnie z innymi członkami UE Polska przyjęła konkluzje Rady ds. Zagranicznych, w których powitano powstanie nowego państwa południowosudańskiego i zadeklarowano gotowość do dalszego wsparcia jego rozwoju. Nie tylko ze względu na naszą prezydencję w UE, lecz również z powodu naszych własnych interesów polityczno-gospodarczych widzimy potrzebę włączenia się Polski w realizację strategii UE wobec obu państw sudańskich.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych RP uruchomiło już procedurę nawiązania stosunków dyplomatycznych z RSP za pośrednictwem Stałego Przedstawicielstwa RP w Nowym Jorku. MSZ nie przewiduje otwarcia przedstawicielstwa dyplomatycznego i urzędu konsularnego w stolicy nowego państwa. Wstępnie zakłada się, że ambasador RP z siedzibą w Addis Abebie będzie akredytowany w Dżubie. W przyszłości

zostanie rozważona koncepcja otwarcia urzędu konsularnego RP w Dżubie kierowanego przez konsula honorowego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Najder

Warszawa, dnia 3 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra nauki i szkolnictwa wyższego
na interpelację poseł Marii Nowak**

**w sprawie planowanego wprowadzenia
od nowego roku akademickiego
elektronicznego rejestru szkolnictwa wyższego
POL-on (23523)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do interpelacji pani poseł Marii Nowak, przesłanej przy piśmie, znak: SPS-023-23523/11, z dnia 19 lipca 2011 r. w sprawie elektronicznego rejestru szkolnictwa wyższego POL-on, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Uchwalona dnia 18 marca 2011 r. ustawa o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytułach naukowych oraz o stopniach i tytułach w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw dodała do ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym nowy art. 34a. Zgodnie z tym przepisem minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego jest zobowiązany do prowadzenia Systemu Informacji o Szkolnictwie Wyższym.

System ten ma obejmować dane, o których mowa w art. 35 ust. 1 i 2 oraz ust. 3 pkt 2 i 3, oraz wykazy, o których mowa w art. 129a i art. 170c. Tym samym system będzie zawierał informacje zebrane z rocznych sprawozdań z działalności uczelni wraz z informacją dotyczącą obsady kadrowej na prowadzonych kierunkach studiów, informacje zebrane ze sprawozdań z wykonania planu rzeczowo-finansowego czy informacje dotyczące uruchomienia lub zniesienia kierunku studiów, wraz z informacją o obsadzie kadrowej na prowadzonych kierunkach studiów oraz utworzenia zamiejscowej jednostki organizacyjnej wraz z informacją o bazie materialnej i obsadzie kadrowej tej jednostki. System będzie także zawierał informacje zebrane z centralnego wykazu nauczycieli akademickich i pracowników naukowych oraz z wykazu studentów, z wyłączeniem studentów uczelni wojskowych będących żołnierzami. Projekty rozporządzeń dotyczące wykazu studentów, wykazu pracowników oraz sprawozdań uczelni są opiniowane przez głównego inspektora ochrony danych osobowych.

Zgodnie z art. 34a ust. 2 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym w przypadku prowadzenia Systemu Informacji o Szkolnictwie Wyższym w formie elektronicznej minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego może zlecić instytutowi badawczemu administrowanie bazami danych systemu, zapewniając na ten cel środki finansowe.

System Informacji o Szkolnictwie Wyższym POL-on ma za zadanie stworzenie globalnej bazy danych o szkolnictwie wyższym, a zbierane dzięki niemu dane mają posłużyć ministrowi właściwemu ds. szkolnictwa wyższego do wspierania kreowanej przez niego polityki publicznej w zakresie szkolnictwa wyższego.

System ten budowany jest na zlecenie Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego przez trzech partnerów, którzy zostali wybrani w drodze konkursu w ramach projektu systemowego „Stworzenie systemu informacji o szkolnictwie wyższym”, finansowanego ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”. Od potencjalnych partnerów oczekiwano między innymi posiadania doświadczenia, niezbędnych zasobów kadrowych oraz techniczno-organizacyjnych do wykonania zadań oraz posiadania doświadczenia we współpracy z administracją rządową. Wymagania merytoryczne dotyczące wyboru partnerów zostały przyporządkowane dwóm zakresom zadań: zadanie pierwsze obejmowało opracowanie projektu systemu informatycznego i jego wdrożenie, monitoring procesu i jakości kształcenia, zbieranie i przechowywanie danych i udostępnianie publikacji naukowych, natomiast zadanie drugie obejmowało analizę publikacji naukowych i technologicznych oraz ocenę dorobku naukowego.

Na partnerów projektu wybrano Ośrodek Przetwarzania Informacji, Uniwersytet Warszawski Interdyscyplinarne Centrum Modelowania Matematycznego i Komputerowego (ICM) oraz Index Copernicus International SA. Partnerzy wnoszą wkład własny w postaci doświadczenia, wiedzy i odpowiednio przygotowanej kadry.

Administratorem merytorycznym danych przechowywanych w systemie POL-on będzie Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego. W aspekcie organizacyjnym system będzie utrzymywany na maszynach Ośrodka Przetwarzania Informacji (OPI), a czynności administracyjne, tj. zakładanie kont i przydzielanie ról, będą realizowane przez pracowników ministerstwa.

Prawo do wglądu do danych zamieszczonych w systemie będą miały wyłącznie podmioty wymienione w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym. Będą to właściwe departamenty Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz jednostki centralne odpowiedzialne za organizację nauki i szkolnictwa wyższego, na przykład Centralna Komisja do Spraw Stopni Tytułów, Polska Komisja Akredytacyjna czy Komitet Ewaluacji Jednostek Naukowych. Dostęp do danych zawartych w ogólnopolskim wykazie studen-

tów będą mieli także właściwi ministrowie wskazani w art. 33 ust. 2, Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz rektorzy uczelni. Każdy podmiot będzie miał dostęp tylko do tych danych, które są wymagane do realizacji jego zadań wynikających z obowiązujących przepisów.

W systemie będą przechowywane tylko i wyłącznie dane wymienione w ustawie. Przechowywanie danych będzie trwać tak długo, jak długo będzie to wymagane przez realizację zadań nałożonych w ustawie na departamenty MNiSW i inne jednostki centralne. Dane zamieszczone w systemie będą usuwane wówczas, gdy nie będą wymagane do realizacji przepisów ustawy. Tym samym dane o wykorzystanych przez studenta punktach ECTS w ramach jednego kierunku nie mogą być usunięte tak długo, jak będzie istniała możliwość, że student podejmie studia na kolejnym kierunku studiów.

Przy pracach nad Systemem Informacji o Szkolnictwie Wyższym Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego współpracuje z generalnym inspektorem ochrony danych osobowych.

Łączę wyrazy szacunku

Minister
Barbara Kudrycka

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Zbigniewa Girzyńskiego**

**w sprawie możliwości wyłączenia z opłat
odcinka autostrady A1 będącego obwodnicą
Torunia (23526)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 19 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23526/11, przy którym przekazano interpelację pana posła Zbigniewa Girzyńskiego w sprawie możliwości wyłączenia z opłat odcinka autostrady A1 będącego obwodnicą Torunia, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

W niniejszej interpelacji pan poseł zwrócił się o doprowadzenie do wyłączenia odcinka autostrady A1 będącego obwodnicą Torunia z systemu poboru opłat.

Wobec powyższego pragnę poinformować, że odcinek autostrady A1 węzeł Czerniewice – węzeł Lubicz, który stanowić będzie część obwodnicy Torunia, nie spełnia kryteriów określonych w projekcie rozporządzenia Rady Ministrów zmieniającego rozporządzenie w sprawie autostrad płatnych, regulującym

kwestię bezpłatnych obwodnic, i w związku z tym będą na nim pobierane opłaty. Przypomnę, że powyższe kryteria są następujące:

1) odcinek pozostaje w zarządzie Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad;

2) odcinek zlokalizowany jest w okolicach najbardziej zurbanizowanych miast o największym natężeniu ruchu, mających powyżej 600 tys. ludności.

Należy podkreślić, że przedmiotowy odcinek autostrady A1 jest odcinkiem koncesyjnym, na którym mocą umowy na budowę i eksploatację autostrady A1 z dnia 30 września 2008 r. (zmienionej i ujednoliconej dnia 12 grudnia 2008 r.) koncesjonariuszem jest spółka Gdańsk Transport Company SA (GTC). Umowa ta przyznaje spółce GTC prawo do poboru opłat za przejazd autostradą. Podstawą prawną takiego rozwiązania jest art. 37a ust. 2 ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2571, z późn. zm.), który stanowi, że opłaty za przejazd autostradą pobiera spółka, która zawarła umowę o budowę i eksploatację albo wyłącznie eksploatację autostrady na warunkach określonych w umowie.

Przychody z opłaty pobieranej przez GTC stanowią przychód Krajowego Funduszu Drogowego. Stosownie do postanowień umowy o budowę i eksploatację autostrady A1 spółka GTC otrzymuje z Krajowego Funduszu Drogowego, na zasadach określonych w umowie, wynagrodzenie za dostępność, którego wysokość uzależniona jest m.in. od natężenia ruchu na autostradzie oraz wysokości opłat pobranych od użytkowników. Zrezygnowanie z poboru opłat na określonym odcinku autostrady spowoduje konieczność zapłaty GTC umówionej kwoty mimo braku dochodów płynących z faktycznego poboru opłat, a tym samym spowoduje, że zmniejszony zostanie również przychód Krajowego Funduszu Drogowego. Fundusz stanowi podstawowe źródło finansowania inwestycji drogowych w Polsce. Ewentualne zwolnienie z opłat za przejazd odcinkiem autostrady spowodowałoby jednocześnie uszczuplenie wpływów z opłat do Krajowego Funduszu Drogowego i wzrost zobowiązań Skarbu Państwa wobec spółki GTC.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 3 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Artura Dunina**

**w sprawie zmian w ustawie
o opłatach abonamentowych (23527)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Artura Dunina (sygn. SPS-023-23527/11) w sprawie zmian w ustawie o opłatach abonamentowych.

Na wstępie należy podkreślić, iż w odpowiedzi na interpelację pana posła Dunina w sprawie nowelizacji ustawy o opłatach abonamentowych (sygn. SPS-023-20954/11), przekazaną 25 marca 2011 r., wskazana została rozbieżność pomiędzy stanowiskiem MKiDN oraz KRRiT w kwestii wykładni art. 4 ust. 1 pkt 6 ustawy o opłatach abonamentowych.

Zgodnie z opinią MKiDN osoby, które mają ustalone prawo do emerytury, ale pobierają rentę rodzinną po zmarłym małżonku, powinny być zwolnione od opłat abonamentowych, o ile spełniają wszystkie przesłanki wymienione w art. 4 ust. 1 pkt 6 ustawy o opłatach abonamentowych. Odmienne stanowisko w tym zakresie wyraziła Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji, która podkreśliła, iż aby dana osoba mogła zostać zwolniona z opłat abonamentowych na podstawie art. 4 ust. 1 pkt 6 ustawy o opłatach abonamentowych, musi pobierać emeryturę oraz przedstawić Poczcie Polskiej zaświadczenie o aktualnej wysokości pobieranej emerytury.

Organem, który posiada kompetencje w sprawach wynikających z przepisów ustawy o opłatach abonamentowych, jest Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji, i to ona jest organem najwłaściwszym do dokonywania wykładni przepisów tej ustawy. Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji jest niezależnym organem konstytucyjnym, a minister kultury i dziedzictwa narodowego nie ma wpływu na dokonywaną przez nią wykładnię przepisów.

Rozstrzygnięcie rozbieżności w wykładni art. 4 ust. 1 pkt 6 ustawy o opłatach abonamentowych jest możliwe bez jego zmiany na drodze sądowej w wyniku orzeczenia wydanego po rozpoznaniu skargi na decyzję Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji o odmowie zwolnienia z opłat abonamentowych.

Mam nadzieję, że Pan Marszałek uzna powyższe wyjaśnienia za wystarczające.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Monika Smoleń

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Mieczysława Marcina Łuczaka**

**w sprawie funkcjonowania spółek wodnych
(23528)**

Odpowiadając na interpelację z dnia 19 lipca 2011 r. pana posła Mieczysława Marcina Łuczaka, znak: SPS-023-23528/11, w sprawie funkcjonowania spółek wodnych, uprzejmie informuję, że poniżej zamieszczona odpowiedź została przygotowana w oparciu o informacje przekazane przez Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej i Departament Gospodarki Ziemią Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi. Poniżej przedstawiam odpowiedzi na pytania zdanie przez posła w interpelacji.

1. Czy planuje się wyjście z propozycją zmian legislacyjnych umożliwiających skuteczne i efektywne ściąganie opłat na rzecz spółek wodnych poprzez ich pobór łącznie z podatkiem gruntowym?

Realizacji celów działalności spółki wodnej służą określone w statutach sposoby i środki, których dobór został ustalony przez osoby zainteresowane utworzeniem spółki. Środkami służącymi osiągnięciu celów statutowych są składki członkowskie bądź inne, określone w statutach, świadczenia. Z uwagi na formę organizacyjną spółek wodnych jako dobrowolnych organizacji zrzeszających osoby fizyczne i prawne zainteresowane zaspokojeniem określonych potrzeb w dziedzinie gospodarowania wodami członkowie spółki mają dużą swobodę w uregulowaniu zasad organizacji i metod jej działalności, co dotyczy również ustalenia formy świadczeń na rzecz spółki. Na podstawie art. 170 ust. 5 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (Dz. U. z 2005 r. Nr 239, poz. 2019, ze zm.) spółka wodna dysponuje możliwością egzekucji składek i innych świadczeń, stosując odpowiednio przepisy o egzekucji należności podatkowych. Spółka może dysponować również, w określonych przypadkach, stosownie do zapisów statutu, innymi środkami, np. zamianą świadczeń pieniężnych na rzeczowe w celu wypełnienia jej zadań statutowych. Takie rozwiązanie, wydaje się, służy indywidualnemu podejściu do sytuacji członka spółki wodnej. Powyższe uregulowania wynikające zarówno z ustawy Prawo wodne, jak i ze statutów spółek wodnych wydają się wystarczające w celu egzekucji należnych świadczeń na rzecz spółki, dlatego też obecnie nie przewiduje się zmian legislacyjnych w tym zakresie. Ewentualne zmiany legislacyjne dotyczące poboru opłat na rzecz spółek wodnych łącznie z podatkiem gruntowym należą do właściwości ministra finansów.

2. Czy nie byłoby bardziej optymalnym rozwiązaniem powierzenie nadzoru nad tym działem gospo-

darki samorządom gminnym, jako zadania własnego gminy, zamiast, jak obecnie, starostom?

Nie są również przewidywane zmiany w prawie w odniesieniu do organu sprawującego nadzór i kontrolę nad działalnością spółek wodnych, który powierzono, stosownie do aktualnych przepisów Prawa wodnego (art. 178), staroście, zaś w stosunku do związku spółek wodnych – marszałkowi województwa. Z uwagi na obszar działalności spółek wodnych, przeważnie wykraczający poza obszar jednej gminy, takie rozwiązanie wydaje się korzystne w celu wykonywania nadzoru nad działalnością spółek wodnych.

3. Czy ministerstwo posiada dane obrazujące problem funkcjonowania spółek wodnych w skali kraju i jeśli tak, to jakie?

Źródłem informacji w ramach kompetencji prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej o spółkach wodnych jest kataster wodny, który zawiera dane dotyczące utworzenia spółki wodnej. Problemy związane z funkcjonowaniem spółek wodnych są sygnalizowane do KZGW przez różne instytucje, zarówno spółki wodne bądź ich związki, jak i organy administracji państwowej, niejednokrotnie w formie proponowanych zmian legislacyjnych. Szczegółowe informacje na temat funkcjonowania spółek wodnych są znane organom wykonującym nadzór i kontrolę nad działalnością spółek. Organy te dysponują również możliwością oceny stanu utrzymania urządzeń wodnych czy wykonania robót. Prace te prowadzone są w oparciu o plan prac spółki, uchwalany przez jej członków podczas walnego zgromadzenia. Jak należy domniemywać, plan ten stanowi wypełnienie zadań statutowych spółki na dany rok i określa podstawowe potrzeby jej członków w dziedzinie gospodarowania wodami na obszarze działalności spółki. Ogólne informacje w zakresie utrzymania urządzeń melioracyjnych przez spółki wodne są przedmiotem sprawozdania – druk RRW-10 – ze stanu ilościowego oraz utrzymania wód i urządzeń melioracji wodnych, przedkładanego do badań statystycznych prowadzonych przez ministra właściwego do spraw rozwoju wsi. Wzór druku określono rozporządzeniem prezesa Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 2011 r. w sprawie określenia wzorów formularzy sprawozdawczych, objaśnień co do sposobu ich wypełniania oraz wzorów kwestionariuszy i ankiet statystycznych stosowanych w badaniach statystycznych ustalonych w programie badań statystycznych statystyki publicznej na rok 2011 (Dz. U. Nr 83, poz. 453).

Obok planu pracy spółki corocznie na posiedzeniu walnego zgromadzenia członków spółki wodnej uchwalany jest jej budżet, stanowiący podstawę gospodarki finansowej spółki. Do powyższego organu należy zatem decydowanie o przeznaczeniu środków finansowych, w tym na wykonanie robót oraz prowadzenie obsługi administracyjnej. Na podstawie art. 176 ust. 1 Prawa wodnego zarząd spółki zobowiązany jest do wykonywania uchwał walnego zgromadzenia i do prowadzenia gospodarki finansowej spółki. Działania tego organu w zakresie prowadzenia gospodarki

finansowej podlegają kontroli komisji rewizyjnej, której wyniki, na mocy art. 177 ust. 2 ustawy Prawo wodne, są przedstawiane członkom spółki na walnym zgromadzeniu. Informacja ta służy niewątpliwie przejrzystości działania organów spółki wobec jej członków i ma charakter sprawozdania z wydatkowanych środków finansowych, które w głównej mierze pochodzą ze składek członkowskich. W ostatnich latach istotną barierę związaną z funkcjonowaniem spółek wodnych stanowiły problemy związane ze stosowaniem przepisów ustawy Prawo wodne dotyczących możliwości udzielania spółkom wodnym pomocy finansowej z budżetu jednostek samorządu terytorialnego (art. 164 ust. 5) oraz egzekucji składek i świadczeń wnoszonych na rzecz spółek wodnych (art. 170 ust. 5). Dotychczasowe doświadczenia związane ze stosowaniem tych przepisów wskazywały na pilną potrzebę ich nowelizacji. Art. 164 ust. 5 ustawy Prawo wodne w zakresie możliwości udzielania spółkom wodnym pomocy finansowej z budżetu jednostek samorządu terytorialnego został znowelizowany ustawą z dnia 5 stycznia 2011 r. o zmianie ustawy Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw. Dzięki wprowadzonym zmianom jednostki samorządu terytorialnego, które dostrzegają potrzebę udzielenia spółkom wodnym pomocy w realizacji ich statutowych zadań, mają do tego podstawy prawne.

4. Na jakim poziomie ocenia się stan utrzymania urządzeń oraz inwestycji wykonywanych przez spółki wodne w porównaniu do podstawowych potrzeb w tym zakresie?

Tylko niewielka część istniejących w Polsce urządzeń melioracji wodnych szczegółowych była wykonana przez właścicieli gruntów. Na ogół urządzenia te były wykonywane na koszt Skarbu Państwa, a od momentu wejścia Polski do Unii Europejskiej zadania te są realizowane głównie na koszt Skarbu Państwa przy współudziale publicznych środków wspólnotowych. Właściciele zmeliorowanych gruntów ponosili albo ponoszą tylko niewielką część kosztów wykonania urządzeń w formie opłaty melioracyjnej lub inwestycyjnej. Opłaty te były rozłożone na nieoprocentowane raty, spłacane przez rolników przez okres od kilku do kilkunastu lat po realizacji inwestycji. Warunkiem wykonywania urządzeń melioracji wodnych szczegółowych na koszt Skarbu Państwa jest wystąpienie przez właścicieli gruntów lub spółkę wodną z wnioskiem o przeprowadzenie inwestycji, w którym zobowiązują się oni do utrzymywania urządzeń po ich wykonaniu. Także na podstawie ustawy Prawo wodne utrzymywanie urządzeń melioracji wodnych szczegółowych należy do właścicieli gruntów, na które urządzenia te wywierają korzystny wpływ, a jeżeli urządzenia te są objęte działalnością spółki wodnej, ich utrzymanie należy do tej spółki (art. 77 ust. 1). Członkowie spółek wodnych są zobowiązani do wnoszenia składek i ponoszenia innych świadczeń niezbędnych do wykonywania statutowych zadań tych spółek (art. 170 ust. 1). W świetle powyższych uwarunkowań głównym źródłem finan-

sowania zadań z zakresu utrzymania urządzeń melioracji wodnych szczegółowych objętych działalnością spółek wodnych powinny być składki wnoszone przez właścicieli zmeliorowanych gruntów – członków spółek wodnych. Według stanu na koniec 2010 r. obszar zmeliorowanych gruntów wynosi 6421 tys. ha, z czego utrzymaniem objęto 2824 tys. ha, co stanowiło 44% powierzchni zmeliorowanej. W kraju działa 2277 spółek wodnych, które obejmują swoją działalnością 4271 tys. ha, co stanowi 67% zmeliorowanych gruntów.

5. W jakim stopniu finansowanie spółek wodnych wykorzystywane jest na wykonanie robót, a w jakim stopniu pochłania je obsługa administracyjna?

Zgodnie z ustawą Prawo wodne spółki wodne mogą korzystać z pomocy państwa w formie dotacji podmiotowych z budżetu państwa oraz z pomocy finansowej z budżetu jednostek samorządu terytorialnego. Środki na dotacje podmiotowe są planowane w budżetach wojewodów. W ostatnich latach wojewodowie planują na ten cel łącznie ok. 3 mln zł na rok, np.: w 2008 r. – 2938 tys. zł, w 2009 r. – 2855 tys. zł, w 2010 r. – 3613 tys. zł, w 2011 r. – 3814 tys. zł. W 2011 r., niezależnie od środków planowanych w budżetach wojewodów, w ustawie budżetowej w ramach rezerwy celowej na utrzymanie urządzeń melioracji wodnych i wód istotnych dla regulacji stosunków wodnych na potrzeby rolnictwa wydzielono dodatkowo kwotę 6 mln zł dla spółek wodnych na realizację zadań z zakresu utrzymania urządzeń melioracji wodnych szczegółowych. Jednocześnie minister rolnictwa i rozwoju wsi wystąpił o zapewnienie na rok 2012 i lata następne w wieloletnim planie finansowym państwa na lata 2011–2014 rezerwy celowej w wysokości 30 mln zł rocznie, przeznaczonej dla wojewodów na zwiększenie dotacji podmiotowej na dofinansowanie spółek wodnych w celu wykonania najpilniejszych zadań melioracyjnych z zakresu utrzymania urządzeń melioracji wodnych szczegółowych.

W ostatnich latach w wyniku zachodzących transformacji nastąpiły znaczne zmiany stanu organizacyjnego spółek wodnych oraz rozmiaru wykonywanych prac w zakresie utrzymania urządzeń melioracji wodnych szczegółowych. Szczegółowe dane na ten temat przedstawia załączona tabela^{*)}. Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi nie dysponuje danymi obrazującymi, w jakim stopniu środki finansowe spółek wodnych są przeznaczane na obsługę administracyjną. Zmniejszający się wskaźnik utrzymywanych urządzeń melioracji wodnych szczegółowych i niewystarczający w stosunku do potrzeb zakres wykonywanych robót na urządzeniach objętych utrzymaniem powodują, że bardzo często członkowie spółek nie są zadowoleni z działalności tych organizacji. Należy jednak zauważyć, że niejednokrotnie wykonywanie przez spółkę wodną prac konserwacyjnych w bardzo ograniczonym zakresie jest konsekwencją decyzji samych członków spółek, którzy, dążąc do ograniczenia wy-

^{*)} Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

sokości ponoszonych świadczeń, ustalają podczas walnego zgromadzenia plan pracy i budżet spółki obejmujący zakres robót znacznie poniżej potrzeb i własnych oczekiwań. W tej sytuacji początkowa satysfakcja rolników z ograniczenia wysokości składek na rzecz spółki w trakcie realizacji robót szybko przetradza się w niezadowolenie tych członków spółek, u których w konsekwencji podjętych uchwał ograniczono konserwację urządzeń melioracyjnych lub zaniechano jej całkowicie. W tych okolicznościach znaczna część członków spółek wodnych uchyla się od płacenia uchwalonych składek. Powoduje to dalsze ograniczenie ilości wykonywanych prac, gdyż spółki wodne jako organizacje, które realizują swoje zadania ze składek członków, nie mają w tym momencie środków na prowadzenie swojej działalności.

Wyrażam przekonanie, iż przedstawione wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na pytania przesłane w interpelacji pana posła Mieczysława Marcina Łuczaka.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Piotra Klima**

**w sprawie inwestycji drogowych
w Grajewie i Sokółce (23529)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 19 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23529/11, przekazujące interpelację posła Józefa Piotra Klima w sprawie inwestycji drogowych w rejonie Grajewa i Sokółki uprzejmie przekazuję informacje w przedmiotowej sprawie.

W chwili obecnej realizowany jest program wieloletni pn.: „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” ustanowiony uchwałą Rady Ministrów z dnia 25 stycznia 2011 r. Przedmiotowy program stanowi kontynuację dotychczas obowiązującego „Programu budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”, ustanowionego w 2007 r.

Niestety zakres rzeczowy zawarty w programie musiał zostać dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach:

— „Wieloletnim planie finansowym państwa na lata 2011–2013”,

— ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno

budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

— uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

Mając powyższe na uwadze, uprzejmie informuję, iż zadania polegające na budowie obwodnicy Grajewa w ciągu drogi krajowej nr 61 oraz przebudowy skrzyżowania drogi krajowej nr 61 nie zostały ujęte w ramach przedmiotowego programu. Pomimo to Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad jako zarządca dróg krajowych podjęła działania zmierzające do przygotowania zadania budowy obwodnicy. W ramach „Programu redukcji liczby ofiar śmiertelnych na lata 2011–2013” zaś (pod warunkiem zabezpieczenia środków finansowych na realizację zadania) przewidywana jest realizacja zadania polegającego na rozbudowie drogi krajowej nr 61 w Grajewie na odcinku ul. Piłsudskiego o długości 2,1 km.

W kwestii przebudowy drogi krajowej nr 19 (Białystok – Kuźnica Białostocka) przebiegającej przez m. Sokółka należy wskazać, że w ramach przedmiotowego programu w załączniku nr 2, czyli na liście zadań, których realizacja rozpocznie się po 2013 r., zostało ujęte zadanie budowy drogi ekspresowej S19 na odcinku granica państwa (Kuźnica) – Białystok. W chwili obecnej dla przedmiotowego zadania prowadzone są prace przygotowawcze związane z uzyskaniem decyzji administracyjnych i opinii wymaganych przepisami prawa.

Resort infrastruktury obowiązany jest racjonalnie wykorzystywać dostępne środki finansowe w celu poprawy bezpieczeństwa ruchu drogowego. W chwili obecnej, w pierwszej kolejności, realizowane są zadania znajdujące się na liście podstawowej, tj.: w szczególności autostrady, zadania współfinansowane z funduszy UE oraz inwestycje wynikające z zawartych zobowiązań.

Uchwalony przez Radę Ministrów program precyzuje m.in. w załączniku nr 3 kryteria wyboru do realizacji kolejnych zadań polegających na budowie odcinków miejscowości, gdzie stan prac przygotowawczych i średniodobowy ruch pojazdów są dwoma z ośmiu czynników decydujących o wyborze zadań do realizacji.

Jednocześnie chciałbym zaznaczyć, że w 2012 r., zgodnie z założeniami przyjętego przez Radę Ministrów programu, nastąpi jego aktualizacja m.in. w oparciu o poziomy finansowania infrastruktury drogowej dostępne dla Polski w wieloletnich ramach finansowych Unii Europejskiej na lata 2014–2020 oraz urealnione prognozy makroekonomiczne dla dwóch ostatnich lat realizacji programu. Pozwoli to na precyzyjne określenie potrzeb finansowych (w tym udziału środków krajowych) dla zakresu rzeczowego programu realizowanego w latach 2014–2015. Wysokość środków dostępnych na realizację programu, a tym samym szybkość jego całkowitej realizacji będzie nie bez znaczenia dla terminu rozpoczęcia in-

nych, nieujętych w programie, zadań inwestycyjnych na sieci dróg krajowych.

Resort infrastruktury dostrzega konieczność odpowiedniego przygotowania zadań do realizacji jako czynnika niezbędnego dla zachowania ciągłości realizacji inwestycji drogowych. W związku z powyższym proces przygotowania zadań do realizacji, w tym również obwodnicy Grajewa, będzie kontynuowany tak, aby w sytuacji uzyskania wszystkich decyzji i opinii przewidzianych przepisami prawa płynnie przejść w fazę realizacji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 3 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła Stanisława Szweda**

**w sprawie prawa do zasiłku
dla bezrobotnych osób, które pobierały
świadczenie pielęgnacyjne (23531)**

Odpowiadając na interpelację posła Stanisława Szweda przekazaną przy piśmie z dnia 19 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23531/11, informuję uprzejmie, co następuje.

Ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, ze zm.) w sposób enumeratywny wylicza okresy, które są zaliczane do okresu uprawniającego do uzyskania zasiłku dla bezrobotnych.

Okres pobierania świadczenia pielęgnacyjnego nie został uznany za zaliczalny do okresu uprawniającego do uzyskania prawa do zasiłku dla bezrobotnych.

Świadczenie pielęgnacyjne jest świadczeniem pieniężnym, o które ubiegać się mogą osoby rezygnujące z zatrudnienia w celu podjęcia opieki nad poważnie niepełnosprawnym członkiem rodziny. Wraz z wypłatą świadczenia odprowadzana jest składka emerytalno-rentowa, która umożliwia nabycie uprawnień emerytalnych osobom pobierającym świadczenie.

Należy zauważyć, iż generalną zasadą przyjętą w ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy jest uzależnienie możliwości zaliczenia danego okresu aktywności zawodowej (zatrudnienia, innej pracy zarobkowej, prowadzenia działalności gospodarczej), jak też i innych okresów jak np. pobierania zasiłku chorobowego, świadczenia rehabilitacyjnego, zasiłku macierzyńskiego do okresu uprawniającego do uzyskania zasiłku dla bezrobotnych od wysokości uzyskiwanego wynagrodzenia lub odpowiednio podstawy wymiaru świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Powołane wyżej okresy aktywności

zawodowej, jak i pobierania świadczeń z ubezpieczenia społecznego są zatem uwzględniane do okresu uprawniającego do zasiłku dla bezrobotnych w sytuacji, gdy uzyskiwane wynagrodzenie wynosi co najmniej minimalne wynagrodzenia za pracę pracowników lub odpowiednio podstawę wymiaru zasiłków i świadczeń z ubezpieczenia społecznego stanowiła kwota co najmniej minimalnego wynagrodzenia za pracę pracowników. Tymczasem wysokość zasiłku pielęgnacyjnego to obecnie kwota 520 zł miesięcznie, a zatem kwota niższa nawet niż połowa minimalnego wynagrodzenia za pracę pracowników (obecnie minimalne wynagrodzenie za pracę to kwota 1386 zł).

Z uwagi jednak na fakt, iż osoby pobierające świadczenie pielęgnacyjne dobrowolnie rezygnują z pracy celem sprawowania opieki nad osobą legitymującą się orzeczeniem o niepełnosprawności łącznie ze wskazaniami: konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji oraz konieczności stałego współudziału na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji, albo osobą legitymującą się orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności kwestia poruszona w oświadczeniu wymaga rozważenia. Osoby takie bowiem nie ze swojej winy nie podejmują pracy lub z niej rezygnują i jednocześnie nie mają one żadnego wpływu na wysokość przysługującego świadczenia pielęgnacyjnego, którego kwota ustalona jest sztywno i nie ma żadnego związku z ewentualnym wynagrodzeniem uzyskiwanym np. przed rezygnacją z zatrudnienia.

Informuję jednocześnie, iż w okresie prezydentury Polski w Unii Europejskiej nie są przewidywane żadne prace legislacyjne nad nowelizacją powołanej na wstępie ustawy, w tym w kierunku poruszonym w oświadczeniu.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 29 lipca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Szweda**

**w sprawie wykupu tzw. resztówek, pozostałych
części nieruchomości nienadających się
do prawidłowego użytkowania
po wywłaszczeniu pod autostrady
i drogi publiczne (23532)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 19 lipca 2011 r., znak SPS-023-23532/11, przy którym przekazano interpelację pana posła Stanisława Szweda w sprawie stosowania art. 13 ust. 3

ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 193, poz. 1194, z późn. zm.), zwanej dalej „specustawą”, uprzejmie przekazują następujące informacje.

W swym wystąpieniu pan poseł zwrócił się z pytaniami, czy prowadzona jest analiza składanych wystąpień o wykup „resztówek”, czy prowadzone są prace nad wprowadzeniem wypłaty odszkodowań za zmniejszenie wartości nieruchomości przylegających do pasa drogowego. Pan poseł zwrócił się również o wyjaśnienia, czy nawet w sytuacjach zakwalifikowania autostrady lub drogi albo drastycznego pogorszenia warunków życia poszkodowani muszą iść na drogę sądową celem dochodzenia swoich racji.

Zgodnie z art. 13 ust. 3 specustawy, „jeżeli przejęta jest część nieruchomości, a pozostała część nie nadaje się do prawidłowego wykorzystania na dotychczasowe cele, właściwy zarządca drogi jest obowiązany do nabycia, na wniosek właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości, w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego tej części nieruchomości”.

Należy zatem zauważyć, iż zgodnie z jednolitym stanowiskiem doktryny „Wniosek złożony w trybie art. 13 ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg krajowych (Dz. U. Nr 80, poz. 721, ze zm.) nie jest rozpatrywany w trybie postępowania administracyjnego, gdyż nie jest to sprawa administracyjna w rozumieniu K.p.a. Nabywanie na żądanie właściciela tzw. resztówek, tj. części nieruchomości pozostającej po wywłaszczeniu, która w skutek wywłaszczenia nie nadaje się na dotychczasowe cele, nie jest prostą kontynuacją postępowania wywłaszczeniowego, czy też nowym postępowaniem administracyjnym w tym przedmiocie. Jest to – mimo że nabywcą omawianej części nieruchomości na rzecz Skarbu Państwa jest organ administracji publicznej – roszczenie cywilnoprawne, którego w razie sporu strona może dochodzić przed sądem powszechnym” (wyrok z dnia 4 czerwca 2007 r. – Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie I SA/Wa 137/07 LEX nr 351339 oraz wyrok z dnia 30 maja 2007 r. – Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie I SA/Wa 450/07 LEX nr 346989).

Należy podkreślić, iż art. 13 ust. 3 specustawy stanowi odpowiednik art. 113 ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2004 r. Nr 261, poz. 2603, z późn. zm.), zgodnie z którym: „Wywłaszczeniem może być objęta cała nieruchomość albo jej część. Jeżeli wywłaszczeniem jest objęta część nieruchomości, a pozostała część nie nadaje się do prawidłowego wykorzystania na dotychczasowe cele, na żądanie właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości nabywa się tę część w drodze umowy na rzecz Skarbu Państwa lub na rzecz jednostki samorządu terytorialnego, w zależności od tego, na czyją rzecz następuje wywłaszczenie”. Roszczenie opisane w powołanym prze-

pisie może być realizowane w drodze procesu cywilnego przed sądem powszechnym, w ramach którego właściciele nieruchomości obciążaliby obowiązek udowodnienia, że ich prawo własności gruntu nieobjętego wywłaszczeniem utraciło swe dotychczasowe społeczno-gospodarcze przeznaczenie (wyrok z dnia 30 kwietnia 2003 r. – Naczelny Sąd Administracyjny do 2003.12.31 w Gdańsku II SA/Gd 923/00 LEX nr 203425).

Ponadto przepis art. 113 ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami stanowi odpowiednik art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczenia nieruchomości (Dz. U. z 1974 r. Nr 10, poz. 64, z późn. zm), zgodnie z którym „Wywłaszczenie powinno na żądanie właściciela objąć całą nieruchomość, jeżeli w wyniku wywłaszczenia części pozostała dla właściciela część nie nadawałaby się do racjonalnego użytkowania przez niego na cele dotychczasowe”.

Reasumując, należy stwierdzić, iż konstrukcja zastosowana w art. 13 ust. 3 specustawy, w oparciu o który zarządca drogi podejmuje czynności zmierzające do nabywania gruntów pod inwestycje w zakresie dróg publicznych i samodzielnie decyduje o tym, czy dana nieruchomość spełnia kryteria wskazane w powołanym przepisie, jest przez ustawodawcę stosowana od wielu lat i była przedmiotem licznych orzeczeń sądowych. Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem doktryny omawiana kwestia stanowi roszczenie cywilnoprawne, którego zasadność może ocenić jedynie sąd powszechny.

Odnosząc się do pytania, czy prowadzona jest analiza składanych wystąpień o wykup „resztówek”, można zauważyć, iż obecnie tego typu wnioski są kierowane do zarządców dróg, zatem ministerstwo nie dysponuje szczegółowymi danymi na ten temat.

Można wskazać, iż kwestia ewentualnych zmian w omawianym przepisie, zmierzająca do jednoznacznego wskazania w nim sytuacji zobowiązujących inwestora do nabycia całości nieruchomości, była badana przy okazji kolejnych nowelizacji specustawy. Niestety analizy tego zagadnienia wykazały, iż nie ma możliwości stworzenia zamkniętego katalogu sytuacji, w których inwestor powinien zostać przez ustawodawcę zobowiązany do wykupu części gruntu nieprzeznaczonej bezpośrednio pod drogę. Zatem w opinii ministra, potwierdzonej dotychczasową praktyką i analizą przepisów, kwestię tę należy pozostawić do decyzji inwestorów.

Odpowiadając na pytanie, czy prowadzone są prace nad wprowadzeniem wypłaty odszkodowań za zmniejszenie wartości nieruchomości przylegających do pasa drogowego, należy wskazać, iż opisane przez pana posła rozwiązanie odpowiada konstrukcji zastosowanej w ustawie z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o planowaniu”. Zgodnie z art. 36 ust. 1 ww. ustawy: „Jeżeli, w związku z uchwaleniem planu miejscowego albo jego zmianą, korzystanie z nieruchomości lub

jej części w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem stało się niemożliwe bądź istotnie ograniczone, właściciel albo użytkownik wieczysty nieruchomości może, z zastrzeżeniem ust. 2, żądać od gminy: 1) odszkodowania za poniesioną rzeczywistą szkodę albo 2) wykupienia nieruchomości lub jej części”. Zatem uznać należy, iż przepisy przewidują sposoby łagodzenia negatywnych konsekwencji dla właściciela i użytkownika wieczystego, wynikających z wejścia w życie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego lub jego zmiany. W orzecznictwie wskazano, że: „Z roszczeniami, o których mowa w art. 36 ust. 1 u.p.z.p., należy wystąpić do gminy, na terenie której nieruchomość się znajduje, natomiast koszty realizacji roszczeń – w przypadku decyzji o warunkach zabudowy – ponosi inwestor po uzyskaniu ostatecznej decyzji o pozwoleniu na budowę. Jednakże wszelkie spory z tego tytułu rozstrzyga sąd powszechny, a zatem postępowanie administracyjne prowadzone w sprawie o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego nie jest właściwe do zgłaszania takich roszczeń” (wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 21.05.2008 r. II SA/Wr 2/08 LEX nr 557000). Zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy o planowaniu: „Wójt, burmistrz albo prezydent miasta sporządza projekt planu miejscowego, zawierający część tekstową i graficzną, zgodnie z zapisami studium oraz z przepisami odrębnymi, odnoszącymi się do obszaru objętego planem”. Do przepisów odrębnych można natomiast zaliczyć specustawę. Jeśli zatem uchwalono by plan miejscowy albo jego zmianę uwzględniającą inwestycje drogowe, to strony postępowań prowadzonych na mocy specustawy mogłyby rozważyć dochodzenie roszczeń na mocy art. 36 ust. 1 ustawy o planowaniu. Mając na uwadze, iż obowiązujące przepisy przewidują rozwiązanie opisane przez pana posła, ministerstwo nie prowadzi prac legislacyjnych we wskazanym przez pana posła zakresie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 3 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Szweda**

**w sprawie zabezpieczenia interesów osób
wywłaszczonych (23533)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 19 lipca 2011 r., znak SPS-023-23533/11, przy którym przekazano interpelację pana posła Sta-

niława Szweda w sprawie stosowania przepisów ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 193, poz. 1194, z późn. zm.) zwanej dalej „specustawą”, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

W niniejszej interpelacji pan poseł zwrócił uwagę, iż organy często przekraczają 30-dniowy termin na ustalenie odszkodowania za nieruchomość przejętą decyzją o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej zwanej dalej „zrid”.

Zgodnie z obecnym brzmieniem specustawy odszkodowanie za przejmowaną nieruchomość jest ustalane odrębną decyzją. Decyzję ustalającą wysokość odszkodowania za nieruchomości lub ich części, które stają się z mocy prawa własnością Skarbu Państwa w odniesieniu do dróg krajowych lub własnością odpowiednich jednostek samorządu terytorialnego w odniesieniu do dróg wojewódzkich, powiatowych i gminnych, wydaje się w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej stała się ostateczna. Wpłata odszkodowania powinna zaś nastąpić w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o odszkodowaniu stała się ostateczna.

Należy podkreślić, iż celem oddzielenia procesu przejmowania gruntów od ustalania odszkodowania było usprawnienie samej procedury. W przypadku bowiem decyzji wywłaszczeniowych procedura jest opóźniana przez właścicieli wywłaszczanych gruntów, którzy odwołują się od ww. decyzji ze względu na wysokość przyznanej kwoty odszkodowania. Odszkodowanie ustalane jest w oparciu o opinię o wartości nieruchomości sporządzoną w formie operatu szacunkowego.

Pan poseł zwrócił się z pytaniem, czy termin 30-dniowy na ustalenie odszkodowania zostanie urealniony. Udzielając odpowiedzi na powyższe pytanie, należy porównać rozwiązanie zastosowane w specustawie z tym, które zawarto w ustawie z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.) zwanej dalej „K.p.a.”. Tekst pierwotny K.p.a. (Dz. U. z 1960 r. Nr 30, poz. 168) zawierał art. 32 § 1 stanowiący, że „Organ administracji państwowej powinien załatwić sprawę w ciągu dwóch miesięcy od daty wszczęcia postępowania, a w postępowaniu odwoławczym – w ciągu miesiąca od daty otrzymania odwołania przez organ odwoławczy”. Następnie art. 35 § 3 został zmieniony ustawą z dnia 31 stycznia 1980 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym oraz o zmianie ustawy Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 1980 r. Nr 4, poz. 8), zgodnie z którą „załatwienie sprawy wymagającej postępowania wyjaśniającego powinno nastąpić nie później niż w ciągu miesiąca, a sprawy szczególnie skomplikowanej – nie później niż w ciągu dwóch miesięcy od dnia wszczęcia postępowania, zaś w postępowaniu odwoławczym – w ciągu miesiąca od dnia otrzymania odwołania”. Przepis w takim kształcie obowiązuje również obecnie. Można zatem zauważyć, iż nie dokonano w nim

zmiany, mimo znaczącego upływu czasu od dnia jego wejścia w życie.

Reasumując, należy podkreślić, iż termin wskazany w specustawie nie odbiega od terminów wskazanych w K.p.a. Można również stwierdzić, iż wydłużenie opisanego terminu spotkałoby się z nieprzychylnym przyjęciem stron postępowań, a w kontekście przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego nie wydaje się uzasadnione.

Odnosząc się do kwestii opóźnień w wydawaniu omawianych decyzji informuję, iż od organów wydających decyzje odszkodowawcze ministerstwo uzyskuje informacje o tym, iż opóźnienia wynikają z dużej ilości tego typu spraw, a zbyt małej ilości osób zatrudnionych w wydziałach zajmujących się tą tematyką. Jako powód opóźnień podawana jest również kwestia braku środków na wynagrodzenia dla rzeczoznawców sporządzających operaty szacunkowe stanowiące niezbędny element dokumentacji w omawianych sprawach.

Reasumując, należy podkreślić, że szybsze wydawanie decyzji odszkodowawczych w sprawach dotyczących realizowania inwestycji na mocy specustawy jest uzależnione od organizacji pracy oraz środków finansowych jakimi dysponują starostowie i wojewodowie orzekający w tych sprawach. Ponoszenie kosztów związanych z prowadzeniem postępowania administracyjnego, w tym zatrudnianie odpowiedniej ilości pracowników, jak również zlecenie wykonania operatów niezbędnych do ustalenia odszkodowania za nieruchomości, zgodnie z obowiązującymi przepisami, należy do obowiązków organu prowadzącego postępowanie odszkodowawcze.

Odnosząc się do stwierdzenia o braku sankcji za przekroczenie omawianego terminu należy wskazać, iż strony dysponują procesowymi środkami zwalczania bezczynności organów administracyjnych.

Art. 11c specustawy stanowi, iż „do postępowania w sprawach dotyczących wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, z zastrzeżeniem przepisów niniejszej ustawy”. Zgodnie z K.p.a. strony postępowania zostały wyposażone w narzędzia umożliwiające dyscyplinowanie organów prowadzących postępowanie.

Zgodnie z art. 37 § 1 K.p.a. „na niezakończony w terminie określonym w art. 35, w przepisach szczególnych, ustalonym w myśl art. 36 stronie służy zażalenie do organu wyższego stopnia, a jeżeli nie ma takiego organu – wezwanie do usunięcia naruszenia prawa”. Ustawa z dnia 3 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania administracyjnego oraz ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2011 r. Nr 6, poz. 18) wprowadziła również w ww. artykule K.p.a. możliwość złożenia zażalenia na przewlekłe prowadzenie postępowania.

Natomiast art. 37 § 2 K.p.a. wskazuje, iż „organ wymieniony w § 1, uznając zażalenie za uzasadnione, wyznacza dodatkowy termin załatwienia sprawy oraz zarządza wyjaśnienie przyczyn i ustalenie osób win-

nych niezakończony w terminie, a w razie potrzeby także podjęcie środków zapobiegających naruszeniu terminów załatwiania spraw w przyszłości. Organ stwierdza jednocześnie, czy niezakończony w terminie miał miejsce z rażącym naruszeniem prawa”.

Wyżej wskazane środki umożliwiają sygnalizację organom wyższego stopnia przypadków przekroczenia ustawowego maksymalnego terminu załatwienia sprawy. Strony otrzymały procesowe środki zwalczania bezczynności organów administracyjnych, włącznie ze skargą wnoszoną do sądu administracyjnego na bezczynność organów. Wniesienie skargi na bezczynność organu jest dopuszczalne i możliwe wówczas, gdy strona wyczerpała tryb przewidziany w art. 37 K.p.a., jako że zażalenie, o którym mowa w podanym przepisie, jest równoznaczne ze środkiem odwoławczym w rozumieniu art. 52 § 1 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi i spełnia kryterium „wyczerpania środków zaskarżenia” w rozumieniu art. 52 § 2 tej ustawy. Czynności organu rozpatrującego zażalenie powinny być przeprowadzone w ciągu jednego miesiąca zgodnie z art. 35 § 3 K.p.a. (postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku z dnia 28 października 2004 r. II SAB/Bk 16/04).

Pan poseł wskazał również, iż jest brak rozwiązań prawnych dotyczących chociażby zaliczkowania odszkodowania w momencie przejścia nieruchomości i w związku z tym pan poseł zwrócił się o wskazanie, czy trwają prace nad zmianami w ustawie zmierzającymi do poprawy ochrony interesów właścicieli.

Analiza zasadności uchwalenia proponowanego przez pana posła rozwiązania musi odbyć się z uwzględnieniem kwestii ewentualnego dochodzenia zwrotu wypłaconego odszkodowania, w przypadku gdy decyzja, stanowiąca podstawę wypłaty odszkodowania, która nie ma waloru ostateczności, zostanie uchylona. Należałoby ustalić, jakie będą konsekwencje sytuacji, gdy ponownie wyliczone odszkodowanie będzie niższe niż to, które już wypłacono. Należałoby również zdecydować, jak ukształtować prawa stron postępowania dysponujących kwotą z tytułu odszkodowania, podczas gdy w okresie oczekiwania na wydanie nowej decyzji odszkodowawczej w obrocie prawnym nie będzie funkcjonować decyzja stanowiąca podstawę do jego wypłaty.

Reasumując, pragnę podkreślić, iż rozumiem intencje pana posła zmierzające do polepszenia sytuacji właścicieli nieruchomości objętych stosowaniem specustawy, dlatego też informuję, iż zaproponowane rozwiązanie będzie analizowane w trakcie prac nad nowelizacją specustawy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 29 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła Stanisława Szweda****w sprawie ustawy o łagodzeniu skutków
kryzysu ekonomicznego dla pracowników
i przedsiębiorców (23534)**

Odpowiadając na interpelację pana posła Stanisława Szweda dotyczącą przepisów ustawy o łagodzeniu skutków kryzysu ekonomicznego dla pracowników i przedsiębiorców, przekazaną przy piśmie z dnia 19 lipca br., znak: SPS-023-23534/11, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Zatrudnianie pracowników tymczasowych przez pracodawcę będącego agencją pracy tymczasowej do wykonywania pracy na rzecz pracodawcy użytkownika jest możliwe tylko na zasadach określonych w ustawie z dnia 9 lipca 2003 r. o zatrudnianiu pracowników tymczasowych (Dz. U. Nr 166, poz. 1608, z późn. zm.). W związku z tym należy podkreślić, że takie zatrudnienie jest dopuszczalne tylko w celu wykonywania pracy tymczasowej. Definicję pracy tymczasowej zawiera art. 3 tej ustawy – jest nią wykonywanie zadań na rzecz danego pracodawcy użytkownika celem realizacji zadań o charakterze sezonowym, okresowym, doraźnym lub których terminowe wykonanie przez pracowników zatrudnionych przez pracodawcę użytkownika nie byłoby możliwe, lub których wykonanie należy do obowiązków nieobecnego pracownika zatrudnionego przez pracodawcę użytkownika.

Powierzenie pracownikowi w ramach pracy tymczasowej wykonywania zadań innych niż wymienione wyżej nie jest dopuszczalne. Pragnę ponadto zwrócić uwagę, że przepisy limitują okres zatrudnienia pracownika tymczasowego, zgodnie bowiem z przepisem art. 20 ust. 1 tej ustawy w okresie obejmującym 36 kolejnych miesięcy agencja pracy tymczasowej zatrudniająca pracownika tymczasowego może skierować tego pracownika do wykonywania pracy tymczasowej na rzecz jednego pracodawcy użytkownika przez okres nieprzekraczający łącznie 18 miesięcy. Jednocześnie uprzejmie informuję, że nawiązanie stosunku pracy na podstawie zarówno przepisów Kodeksu pracy, jak i przepisów ustawy o pracownikach tymczasowych, a także ustalenie warunków pracy i płacy wymaga zgodnego oświadczenia woli pracownika i pracodawcy. Zgodnie z zasadą prawa cywilnego dotyczącą swobody zawierania umów (art. 353¹ Kodeksu cywilnego) podpisanie umowy o pracę, jak również nawiązywanie między tymi samymi stronami kolejnych stosunków pracy uzależnione jest wyłącznie od woli stron.

Odpowiadając na pytanie pana posła, czy zatrudnienie pracownika przez agencję pracy tymczasowej na tym samym stanowisku jest kolejną umową o pracę na czas określony, pragnę wyjaśnić, że stosunek pracy nawiązywany z pracownikiem na zasadach

określonych w ustawie o pracownikach tymczasowych jest szczególną formą zatrudnienia w odniesieniu do stosunku pracy nawiązywanego z pracownikiem na podstawie przepisów Kodeksu pracy. Zakończenie przez pracownika zatrudnienia na czas określony u pracodawcy będącego przedsiębiorcą i nawiązanie nowego stosunku pracy z agencją pracy tymczasowej nie jest więc równoznaczne z nawiązaniem kolejnej umowy o pracę na czas określony w rozumieniu przepisu art. 13 ustawy z dnia 1 lipca 2009 r. o łagodzeniu skutków kryzysu ekonomicznego dla pracowników i przedsiębiorców.

Ponadto uprzejmie wyjaśniam, że po zakończeniu okresu obowiązywania ustawy o łagodzeniu skutków kryzysu ekonomicznego dla pracowników i przedsiębiorców, tj. po dniu 31 grudnia 2011 r., w odniesieniu do pracowników zatrudnianych u pracodawców będących przedsiębiorcami ponownie będzie obowiązywał przepis art. 25¹ § 1 Kodeksu pracy stanowiący, że zawarcie kolejnej umowy o pracę na czas określony jest równoznaczne w skutkach prawnych z zawarciem umowy o pracę na czas nieokreślony, jeżeli poprzednio strony dwukrotnie zawarły umowę o pracę na czas określony na następujące po sobie okresy, o ile przerwa między rozwiązaniem poprzedniej a nawiązaniem kolejnej umowy o pracę nie przekroczyła 1 miesiąca. Wynika to z art. 34 ust. 2 ustawy o łagodzeniu skutków kryzysu ekonomicznego dla pracowników i przedsiębiorców, zatem nie jest konieczne dokonywanie zmian w tej ustawie w celu stosowania od dnia 1 stycznia 2012 r. art. 25¹ Kodeksu pracy.

Pragnę także nadmienić, że zatrudnienie na podstawie przepisów ustawy o pracownikach tymczasowych nie powinno być oceniane jako mniej korzystne dla pracownika. W świetle bowiem przepisu art. 15 ust. 1 wymienionej ustawy pracownik tymczasowy w okresie wykonywania pracy na rzecz pracodawcy użytkownika posiada gwarancję równego traktowania w zakresie warunków pracy i innych warunków zatrudnienia w porównaniu do pracowników zatrudnionych przez tego pracodawcę użytkownika na takim samym lub podobnym stanowisku pracy.

Odpowiadając na pytanie pana posła dotyczące przewidywanych zmian w ustawie o pracownikach tymczasowych, uprzejmie wyjaśniam, że obecnie nie planuje się żadnych zmian w tej ustawie.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Woźniaka**

**w sprawie likwidacji 2. Bazy
Materiałowo-Technicznej w Kutnie
i likwidacji miejsc pracy (23535)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Tadeusza Woźniaka w sprawie likwidacji 2. Bazy Materiałowo-Technicznej w Kutnie i likwidacji miejsc pracy (znak: SPS-023-23535/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zmiany organizacyjne w logistyce Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej podyktowane są między innymi potrzebą dostosowania jej mobilnego i stacjonarnego potencjału do wielkości oraz potrzeb Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej i realizowane są zgodnie z planem. Odnosząc się do pytań pana posła Tadeusza Woźniaka, informuję, że nie jest planowana ani prowadzona likwidacja 2. Bazy Materiałowo-Technicznej w Kutnie jako całości. Następuje jedynie rozformowanie jej dowództwa, czyli organu zarządzającego, z jednoczesnym włączeniem składów w Kutnie, Wojnowie i Życzynie w strukturę 3. Regionalnej Bazy Logistycznej, które w dalszym ciągu będą realizować zadania, między innymi w zakresie zabezpieczenia techniki lotniczej wszystkich jednostek wojskowych Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

Planowane oszczędności związane z rozformowaniem dowództwa 2. Bazy Materiałowo-Technicznej w Kutnie wyniosą ponad 12,7 mln zł i stanowią część oszczędności uzyskanych w procesie integracji systemu logistyki Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej. Rozformowanie składu w Kutnie nie jest zakładane, co więcej w 2012 r. zaplanowano rozpoczęcie procesu budowy na terenie składu nowoczesnego, wielkopowierzchniowego magazynu, będącego pierwszym z kilku planowanych do utworzenia w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej. Przewidywane koszty inwestycji budowlanych i rozbudowy sieci teleinformatycznej niezbędne dla utworzenia siedziby komendy 3. Regionalnej Bazy Logistycznej w Krakowie szacowane są na ok. 1,8 mln zł (do końca 2012 r.).

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, mam nadzieję, że zostaną one uznane za wystarczające. Jednocześnie liczę, że wszelkie niepotwierdzone pogłoski zostaną zdementowane i zastąpione rzetelnymi informacjami, które poprawią nastroje społeczne w Kutnie i wpłyną pozytywnie na wizerunek Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 9 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie konieczności doprecyzowania
przepisów ustawy o działalności leczniczej
w zakresie osobowości prawnej ZOZ (23536)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Kazimierza Moskala, przekazaną przy piśmie znak SPS-023-23536/11, dotyczącą wątpliwości związanych z osobowością prawną samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej, w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. Nr 112, poz. 654) przedstawiam poniżej stanowisko ministra zdrowia.

Po wejściu w życie ustawy samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej nadal posiadają przymiot osoby prawnej. Zgodnie z art. 35b ust. 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89, z późn. zm.) samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej uzyskiwał osobowość prawną z dniem wpisania do Krajowego Rejestru Sądowego. Należy zauważyć, iż samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej nie traci przymiotu osobowości prawnej w związku z wejściem w życie ustawy; do jej utraty byłoby konieczne wykreślenie z ww. rejestru w wyniku likwidacji lub jej wyraźne pozbawienie w określonym przepisie, a ustawa takiego przepisu nie przewiduje. Zgodnie z art. 37 § 1 K.c. jednostka organizacyjna uzyskuje osobowość prawną z chwilą jej wpisu do właściwego rejestru, chyba że przepisy szczególne stanowią inaczej. Wpis samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej do ww. rejestru następował w wyniku określonego aktu erekcyjnego (uchwały, zarządzenia, rozporządzenia tworzącego dany samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej) i miał charakter konstytutywny (a więc kreujący osobowość prawną samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej). Ustawa nie zniosła skutków tego aktu, co więcej, w art. 204 ust. 2 wskazuje się, że publiczne zakłady opieki zdrowotnej działające na podstawie dotychczasowych przepisów stają się z dniem wejścia w życie ustawy podmiotami leczniczymi niebędącymi przedsiębiorcami (również samodzielnymi publicznymi zakładami opieki zdrowotnej).

Z uwagi na powyższe nie ma potrzeby nowelizacji ustawy w tym zakresie*).

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie programu terapeutycznego, który
uwzględniałby stosowanie leków biologicznych
w najcięższych przypadkach astmy (23537)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Kazimierza Moskala, pismo znak: SPS-023-23537/11, w sprawie zdrowotnego programu terapeutycznego obejmującego leczeniem biologicznym chorych na astmę alergiczną, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Zgodnie z komunikatem opublikowanym na stronie Ministerstwa Zdrowia w dniu 9 marca 2011 r. na posiedzeniu kierownictwa Ministerstwa Zdrowia został przyjęty projekt zdrowotnego programu terapeutycznego „Leczenie ciężkiej astmy alergicznej IgE zależnej” produktem leczniczym zawierającym substancję czynną omalizumab. Zgodnie z wymogami ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych z dnia 27 sierpnia 2004 r. (Dz. U. z 2008 Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) 1 kwietnia 2011 r. projekt programu terapeutycznego został przekazany prezesowi Agencji Oceny Technologii Medycznych celem wydania rekomendacji dla danego świadczenia opieki zdrowotnej w sprawie zasadności zakwalifikowania go jako świadczenia gwarantowanego. W przypadku uzyskania przez zapisy zdrowotnego programu terapeutycznego pozytywnej rekomendacji prezesa AOTM Ministerstwo Zdrowia będzie mogło przystąpić do nowelizacji rozporządzenia ministra zdrowia w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu programów zdrowotnych. Oznacza to rozszerzenie koszyka świadczeń gwarantowanych o nowe świadczenie zdrowotne, a tym samym stały dostęp pacjentów spełniających kryteria kwalifikacji do finansowania przedmiotowej technologii lekowej.

Jednocześnie należy zaznaczyć, że biorąc pod uwagę skutki finansowe dla systemu opieki zdrowotnej, jakie niesie za sobą rozszerzenie koszyka świadczeń gwarantowanych przy aktualnie oferowanej na rynek polski cenie produktu leczniczego (wyższej od 50% do ponad 100% niż w krajach o zdecydowanie wyższym dochodzie narodowym przypadającym na jednego mieszkańca), który ma być stosowany w ramach projektu zdrowotnego programu terapeutycznego, minister zdrowia podejmie negocjacje cenowe z podmiotem odpowiedzialnym. Biorąc pod uwagę powyższe, nie jest możliwe określenie:

— czy programu uzyska pozytywną rekomendację prezesa AOTM, a tym samym kiedy ewentualnie mógłby być wdrożony zdrowotny program terapeutyczny,

— intencji podmiotu odpowiedzialnego w zakresie urealnienia oczekiwań cenowych produktu lecznicze-

go przewidzianego do stosowania w przedmiotowym zdrowotnym programie terapeutycznym. Biorąc pod uwagę możliwości finansowe publicznego płatnika, jest to warunek konieczny ewentualnego rozszerzenia koszyka świadczeń gwarantowanych.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 3 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie krytycznej opinii pracodawców
ochrony zdrowia o projekcie rozporządzenia
dotyczącego limitów przyjęć
na studia medyczne (23538)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Kazimierza Moskala, przekazaną przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, znak: SPS-023-23538/11, dotyczącą projektu rozporządzenia ministra zdrowia w sprawie limitów przyjęć na studia medyczne, proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień w odniesieniu do kwestii poruszanych w przedmiotowej interpelacji.

Zgodnie z ustawą z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164, poz. 1365, z późn. zm.) minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw szkolnictwa wyższego zobowiązany jest do określenia, w drodze rozporządzenia, limitu przyjęć na poszczególnych kierunkach i formach studiów medycznych w poszczególnych uczelniach, uwzględniając możliwości dydaktyczne uczelni oraz zapotrzebowanie na absolwentów tych kierunków studiów. Konieczność corocznego wydania rozporządzenia w sprawie limitów przyjęć na studia medyczne wynika z faktu, iż limity przyjęć na studia medyczne nie są wielkością stałą, bowiem uczelnie w każdym roku akademickim proponują inne limity miejsc podyktowane aktualną sytuacją uczelni i zainteresowaniem przyszłych studentów.

Jednocześnie informuję, iż minister zdrowia w porozumieniu z ministrem nauki i szkolnictwa wyższego określił procedurę składania przez uczelnie wniosków o przyznanie limitów przyjęć na dany kierunek studiów. Procedura ustalania limitów przyjęć na studia medyczne na dany rok akademicki poprzedzona jest wystąpieniem do rektorów uczelni medycznych i uczelni prowadzących działalność dy-

daktyczną i badawczą w dziedzinie nauk medycznych nadzorowanych przez ministra właściwego do spraw zdrowia o nadesłanie propozycji limitów oraz wystąpieniem do ministra nauki i szkolnictwa wyższego o nadesłanie propozycji limitów przyjęć na studia medyczne w uczelniach nadzorowanych przez ministra nauki i szkolnictwa wyższego. Uczelnie, zgłaszając propozycje limitów przyjęć, zobowiązane są do przestrzegania przepisów rozporządzenia w sprawie warunków, jakie muszą spełniać jednostki organizacyjne uczelni, aby prowadzić studia na określonym kierunku i poziomie kształcenia, w szczególności proponowane limity winny uwzględniać stan kadry nauczycieli akademickich realizujących poszczególne kierunki studiów oraz stosunek liczby nauczycieli akademickich stanowiących minimum kadrowe kierunku do liczby studentów, bazę lokalową i wyposażenie. Ponadto w przypadku uczelni publicznych liczba studentów studiujących na studiach stacjonarnych nie może być mniejsza od liczby studentów studiujących na studiach niestacjonarnych (art. 163 ust. 2 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym).

Ponadto pragnę zaznaczyć, iż limity przyjęć na studia medyczne mają charakter zmienny i uzależniony jest on w szczególności od możliwości dydaktycznych oraz zapotrzebowania na absolwentów danych kierunków studiów w danym roku akademickim. W związku z powyższym powoduje to, iż w jednym roku akademickim limit na dany kierunek może maleć, a już w następnym roku może wykazywać tendencję wzrostową.

Reasumując, należy stwierdzić, iż na kierunku lekarskim oraz lekarsko-dentystycznym w latach 2007/2008, 2008/2009, 2009/2010 oraz 2010/2011 odnotowano wzrost limitów przyjęć. W odniesieniu do projektu rozporządzenia ministra zdrowia w sprawie limitów przyjęć na studia medyczne, określającego limity na rok akademicki 2011/2012, informuję, iż projekt ten w odniesieniu do roku akademickiego 2010/2011 przewiduje także wzrost limitów na ww. kierunkach.

Mając powyższe na uwadze, informuję, iż zawarte w projekcie rozporządzenia ministra zdrowia w sprawie limitów przyjęć na studia medyczne limity przyjęć, w tym również na kierunek lekarski oraz lekarsko-dentystyczny, są współmierne do możliwości dydaktycznych uczelni, tj. m.in. do stanu kadry nauczycieli akademickich realizujących poszczególne kierunki studiów oraz stosunku liczby nauczycieli akademickich stanowiących minimum kadrowe kierunku do liczby studentów, bazy lokalowej, a także wyposażenia.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 4 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie zmiany listy wskazań do badania
za pomocą pozytonowej tomografii emisyjnej
(23540)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana posła Kazimierza Moskala, przekazaną przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 19 lipca 2011 r. (znak: SPS-023-23540/11) w sprawie zmiany listy wskazań do badania: pozytonowa tomografia emisyjna uprzejmie wyjaśniam.

W Ministerstwie Zdrowia od dawna toczyły się rozmowy i uzgodnienia z konsultantami krajowymi oraz środowiskiem medycznym przeprowadzającymi badania PET dotyczące nie tylko wypracowania takich warunków ich realizacji, które zapewniałyby właściwą jakość ich wykonania, ale również opracowania wskazań do wykonania badania, zgodnie z aktualną wiedzą medyczną. W wyniku tych działań w sposób znaczący rozszerzona została lista wskazań ujętych w obowiązującym rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu ambulatoryjnej opieki specjalistycznej (Dz. U. Nr 139, poz. 1142, z późn. zm.).

I tak, w załączniku nr 2 cz. VII, poz. 7 rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 27 maja 2011 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu ambulatoryjnej opieki specjalistycznej (Dz. U. Nr 111, poz. 653), którego przepisy stosuje się do świadczeń opieki zdrowotnej udzielanych w 2012 r. i latach następnych, określając warunki realizacji świadczeń w zakresie pozytonowej tomografii komputerowej, uwzględniono także rozszerzone kryteria kwalifikacji do badań PET, z podziałem na 3 zasadnicze grupy wskazań:

1. Choroby nowotworowe:

1) pojedynczy guzek płuca o średnicy > 1 cm, w celu różnicowania pomiędzy jego łagodnym i złośliwym charakterem, przy braku rozpoznania innymi dostępnymi metodami;

2) niedrobnokomórkowy rak płuca, w celu oceny jego zaawansowania przed planowaną resekcją lub radykalną radioterapią, jeżeli inne badania nie dają jednoznacznej oceny stopnia zaawansowania (z wyjątkiem raka oskrzelikowo-pęcherzykowego i nowotworów neuroendokrynnych lub rozpoznanych wcześniej przerzutów odległych);

3) niedrobnokomórkowy rak płuca, w celu oceny resztkowej choroby po indukcyjnej chemioterapii;

4) chłoniak Hodgkina i chłoniaki niehodgkinowskie, w celu wstępnej oceny stopnia zaawansowania lub oceny skuteczności chemioterapii lub wczesnego rozpoznania nawrotu, jeżeli inne badania obrazowe nie dają jednoznacznej oceny stopnia zaawansowania;

5) rak jelita grubego, w celu przedoperacyjnej oceny zaawansowania lub wczesnego rozpoznania nawrotu po radykalnym leczeniu (w przypadku wzrostu stężeń markerów lub niejednoznacznych wyników badań obrazowych);

6) rak przełyku, w celu oceny zaawansowania przed leczeniem i wczesnego wykrycia nawrotu po radykalnym leczeniu (w przypadku niejednoznacznych wyników badań obrazowych);

7) ocena patologicznej zmiany budzącej podejrzenie raka, zlokalizowanej w trzustce lub w wątrobie, jeżeli rozpoznanie innymi dostępnymi metodami jest niemożliwe;

8) rak piersi, w celu wykluczenia odległych przerzutów, kiedy wyniki innych badań są niejednoznaczne lub w przypadku przerzutów do pachowych węzłów chłonnych z ogniska o nieznanym położeniu i podejrzenia ogniska pierwotnego w gruczole piersiowym;

9) czerniaki z klinicznymi przerzutami do regionalnych węzłów chłonnych w celu wykluczenia przerzutów do narządów odległych, z potencjalnie operacyjnymi przerzutami do narządów odległych lub z przerzutem bez ustalonego ogniska pierwotnego;

10) rak jajnika, w celu wczesnego wykrycia nawrotu po radykalnym leczeniu (w przypadku wzrostu stężeń Ca 125 lub niejednoznacznych wyników badań obrazowych);

11) nowotwory nabłonkowe głowy i szyi, w celu wczesnego rozpoznania nawrotu i w ocenie miejscowo-regionalnego zaawansowania, jeżeli wyniki innych badań są niejednoznaczne;

12) nowotwory złośliwe mózgu, w celu wczesnego rozpoznania nawrotu lub dla określenia miejsca biopsji;

13) rak tarczycy, w celu lokalizacji ogniska nawrotu w przypadku wzrostu stężenia tyreoglobuliny, jeżeli inne badania nie pozwalają zlokalizować ogniska nawrotu (niezbędne wcześniejsze wykonanie scyntygrafii ¹³¹I);

14) podejrzenie przerzutów do kości, jeżeli inne badania nie pozwalają zlokalizować ogniska nawrotu nowotworu (preferowany znacznik ¹⁸F);

15) planowanie radykalnej radioterapii o modulowanej intensywności wiązki, w celu oceny rozkładu żywotnych komórek nowotworowych, hipoksji lub proliferacji guza, jeżeli inne badania nie pozwalają na dokonanie takiej oceny;

16) nowotwory jądra (z wyjątkiem dojrzałych potworniaków), w celu oceny ich zasięgu i skuteczności leczenia (w tym obecności resztkowego guza i rozpoznania nawrotu), jeżeli inne badania nie pozwalają na dokonanie takiej oceny;

17) rak gruczołu krokowego i rak nerki, w celu rozpoznania nawrotu (przerzutów) po radykalnym leczeniu (tylko za pomocą PET ze znakowaną choliną lub octanem), jeżeli inne badania nie pozwalają na dokonanie takiej oceny;

18) mięsaki, w celu oceny skuteczności chemioterapii (po 1–3 kursach, w porównaniu z wyjściowym badaniem) i wczesnego wykrycia nawrotu, jeżeli inne badania nie pozwalają na dokonanie takiej oceny;

19) nowotwory podścieliska przewodu pokarmowego (GIST), w celu monitorowania odpowiedzi na molekularnie ukierunkowane leczenie;

20) przerzuty o nieznanym punkcie wyjścia, w celu lokalizacji guza pierwotnego, jeżeli nie jest to możliwe przy użyciu innych dostępnych badań.

2. Choroby serca:

1) badania perfuzyjne serca:

a) podejrzenie choroby niedokrwiennej w grupie chorych o pośrednim ryzyku zachorowania, jeśli inne badania diagnostyczne (w tym szczególnie badanie perfuzyjne SPECT) nie pozwalają na jednoznaczne określenie rozpoznania – jako badanie rozstrzygające,

b) podejrzenie choroby niedokrwiennej w grupie chorych o pośrednim ryzyku zachorowania, jeśli czynniki obiektywne wskazują na możliwość uzyskania wyniku fałszywego w klasycznych badaniach SPECT (otyłość, mastektomia, duży biust, wszczepy, inne) – jako badanie podstawowe;

2) badanie w kierunku oceny żywotności mięśnia sercowego.

3. Choroby układu nerwowego: rozpoznana padaczka lekooporna z planowanym leczeniem operacyjnym.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż świadczeniodawca realizujący świadczenia w przedmiotowym zakresie zobowiązany jest do stosowania się do „Zaleceń w zakresie zastosowania badań pozytonowej emisyjnej tomografii w onkologii” oraz „Zaleceń w zakresie zastosowania badań PET w neurologii i kardiologii” konsultanta krajowego w dziedzinie medycyny nuklearnej.

Przedstawiając powyższe, uprzejmie informuję, że podejmowane przez Ministerstwo Zdrowia działania mają na celu przede wszystkim stworzenie warunków zapewniających świadczeniobiorcom dostęp do świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, w tym także do badań diagnostycznych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 2 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie rozwiązań przyjętych
w rozporządzeniu dotyczącym
studiów nielekarskich (23541)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Kazimierza Moskala (SPS-023-23541/11) w sprawie rozwiązań przyjętych w rozporządzeniu dotyczącym studiów nielekarskich, pragnę przekazać, co następuje.

Wejście w życie z dniem 1 października 2011 r. nowych przepisów ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym spowoduje utratę mocy obowiązującej rozporządzenia ministra nauki i szkolnictwa wyższego z dnia 12 lipca 2007 r. w sprawie standardów kształcenia dla poszczególnych kierunków oraz poziomów kształcenia. Uczelnie otrzymają większą autonomię w zakresie opracowywania programów kształcenia, zgodnie z krajowymi ramami kwalifikacji oraz opisem efektów kształcenia i procesu kształcenia prowadzącego do uzyskania tych efektów.

Wymagania określone w standardach kształcenia dla studiów nielekarskich nie będą już stosowane. Znowelizowana ustawa Prawo o szkolnictwie wyższym przewiduje jedynie określenie standardów kształcenia jako zbioru reguł kształcenia na studiach przygotowujących do wykonywania zawodu nauczyciela oraz zawodów, dla których wymagania dotyczące procesu kształcenia i jego efektów są określone w przepisach prawa Unii Europejskiej. Zgodnie z upoważnieniem ustawowym standardy kształcenia określone będą w szczególności dla kierunków: lekarskiego, lekarsko-dentystycznego, farmacji, pielęgniarstwa i położnictwa.

Uczelnie samodzielnie będą określać i uruchamiać nowe kierunki studiów w ramach podstawowych jednostek organizacyjnych, z tym że jednostki posiadające uprawnienia do nadawania stopnia naukowego doktora habilitowanego będą mogły czynić to samodzielnie, zaś pozostałe – po uzyskaniu decyzji ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego, wydanej po zasięgnięciu opinii ministra nadzorującego uczelnię i Polskiej Komisji Akredytacyjnej.

Podstawą oceny przez PKA nowego kierunku będzie opis zakładanych efektów kształcenia oraz opis programu studiów prowadzącego do osiągnięcia tych efektów. Najlepsze opisy efektów kształcenia będą, na wniosek Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego, publikowane w rozporządzeniu o wzorcowych opisach efektów kształcenia.

Wśród nowo tworzonych kierunków znajdują się także nielekarskie kierunki studiów związane z ochroną zdrowia. Dla kierunków tych, we współpracy z Ministerstwem Zdrowia, przygotowaliśmy pakiet wzorcowych efektów kształcenia aktualnie podlegający ewaluacji przez radę główną. Opisy te uwzględniają komplet wymagań stawianych dziś w Europie absolwentom tej grupy kierunków studiów. Ze względu na szczególną rolę tych studiów Polska Komisja Akredytacyjna będzie, w procesie akredytacji wstępnej, przywiązywać szczególną wagę do tego, by nowo tworzone kierunki studiów w sposób pełny uwzględniały powyższe wymagania.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Maria Elżbieta Orłowska

Warszawa, dnia 3 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie groźby zwrotu dofinansowania
na zakup karettek w związku z wynikami
konkursów na ratownictwo medyczne (23542)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Kazimierza Moskala przesłaną przy piśmie z dnia 19 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23542/11, w sprawie ewentualnego zwrotu dofinansowania na zakup karettek w związku z wynikami konkursów na ratownictwo medyczne, uprzejmie informuję, co następuje.

W myśl art. 19 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 191, poz. 1410, z późn. zm.) nadzór nad systemem na terenie kraju sprawuje minister właściwy do spraw zdrowia, zaś planowanie, organizowanie, koordynowanie systemu oraz nadzór nad systemem na terenie województwa jest zadaniem wojewody. W ramach nadzoru, o którym mowa powyżej, wojewoda sporządza wojewódzki plan działania systemu, który zgodnie z art. 22 ww. ustawy jest podstawą do zawierania przez dyrektorów oddziałów wojewódzkich Narodowego Funduszu Zdrowia umów na wykonywanie medycznych czynności ratunkowych. Na podstawie art. 49 ust. 1 wojewoda powierza przeprowadzenie postępowania o zawarcie umów z dysponentami zespołów ratownictwa medycznego (ZRM) na wykonywanie zadań zespołów ratownictwa medycznego, zawieranie, rozliczanie i kontrolę wykonywania tych umów dyrektorowi właściwego oddziału wojewódzkiego funduszu. Natomiast określenie kryteriów wyboru świadczeniodawcy – dysponenta zespołów ratownictwa medycznego zabezpieczającego dany rejon operacyjny należy do kompetencji prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia.

Ponadto informuję, że minister zdrowia poprosił wojewodów o przekazanie wszystkim dysponentom ZRM aktualnie obowiązującej interpretacji przepisów w zakresie możliwości zawierania umów z Narodowym Funduszem Zdrowia na zadania zespołów ratownictwa medycznego w nowych rejonach operacyjnych, która umożliwi realizowanie świadczeń przez wszystkich świadczeniodawców z danego rejonu operacyjnego określonego w wojewódzkim planie działania systemu w ramach jednej umowy. Zgodnie bowiem z art. 133 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) świadczeniodawcy mogą zlecać podwykonawcom udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w ramach umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej zawartej z funduszem, jeżeli umowa tak stanowi, przy czym uregulowania dotyczące podwykonawstwa powinny znaleźć się w tej umowie. Należy

też wskazać, że ustawa z dnia 22 października 2010 r. o zmianie ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U Nr 219, poz. 1443) określa za jednostki systemu zarówno zespoły ratownictwa medycznego, na których świadczenia dysponent zawarł umowę z NFZ, jak i bezpośrednio poprzez umowę podwykonawstwa. W obu przypadkach podmiot leczniczy zachowuje status dysponenta zespołów ratownictwa medycznego i spełnia kryterium trwałości niezbędne do należytego wykorzystania środków unijnych pozyskanych na zakup ambulansów. W tej sytuacji istnieje możliwość wykorzystania ambulansów, które zostały zakupione w ramach środków z funduszy europejskich, w systemie Państwowe Ratownictwo Medyczne na zasadzie umowy podwykonawstwa. Powyższe dotyczy podmiotów, które nie zawarły umowy z Narodowym Funduszem Zdrowia, a uczestniczyły w Programie Operacyjnym „Infrastruktura i środowisko”.

Ustawa o Państwowym Ratownictwie Medycznym jednoznacznie wskazuje, iż do wojewody należy decyzja w zakresie określenia sposobu organizacji systemu PRM w województwie. Minister zdrowia ocenia projekt przygotowanego przez wojewodę planu działania systemu pod względem zgodności z obowiązującymi przepisami oraz możliwości jego realizacji pod kątem dostępnych w budżecie państwa środków finansowych.

Art. 134 ust. 1 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych nakłada na fundusz obowiązek równego traktowania wszystkich świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej i prowadzenia postępowania w sprawie zawarcia umów w sposób gwarantujący zachowanie uczciwej konkurencji, niezależnie od statusu świadczeniodawców (publiczne lub niepubliczne) oraz od faktu, czy dany oferent był dotychczas związany umową z NFZ. Ocenie podlegają warunki realizacji świadczeń przedstawione przez poszczególnych oferentów oraz proponowana cena. W tej sytuacji nie ma prawnych możliwości oddziaływania na wyniki konkursu i preferowania podmiotów, które otrzymały środki z funduszy europejskich.

Jakkolwiek minister zdrowia na bieżąco monitoruje postępowania konkursowe prowadzone przez fundusz, zwłaszcza pod kątem zapewnienia należytego dostępu do świadczeń, to jednak art. 163 ust. 5 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych nie daje ministrowi zdrowia uprawnień do stwierdzenia nieważności decyzji wydanych przez NFZ w wyniku wniesienia odwołania w trakcie postępowania o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Oferenci, których interes prawny został naruszony, mają możliwość skorzystania z drogi odwoławczej przewidzianej ustawą.

Odnosząc się do kwestii kontraktowania zespołów ratownictwa medycznego, informuję, iż minister zdrowia na bieżąco otrzymuje i monitoruje informa-

cje o liczbie prowadzonych postępowań odwoławczych związanych z zawieraniem umów na świadczenia wykonywane przez zespoły ratownictwa medycznego od 1 lipca 2011 r., z wykluczeniem województwa łódzkiego, którego umowy obowiązują do 31 grudnia 2011 r. Z informacji uzyskanych od prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia wynika, że od 1 lipca br.:

1) liczba rejonów operacyjnych do zakontraktowania wynosi 252;

2) wszystkie oddziały wojewódzkie Narodowego Funduszu Zdrowia potwierdziły wykonywanie świadczeń w rodzaju: ratownictwo medyczne od godz. 00.00 dnia 1 lipca 2011 r. we wszystkich 250 rejonach operacyjnych w Polsce, oprócz 2 rejonów w województwie pomorskim, na które nie zgłosił się po raz trzeci żaden oferent (dotyczy dwóch zespołów wodnych);

3) do dyrektorów oddziałów wojewódzkich wpłynęło na postępowanie z 36 rejonów operacyjnych 38 odwołań (od 29 świadczeniodawców);

4) spośród ww. 38 odwołań 34 nie zostały uwzględnione przez dyrektora OW NFZ, 3 zostały uwzględnione, 1 odwołanie zostało wycofane przez oferenta;

5) do prezesa NFZ (wg stanu na 27 lipca 2011 r.) wpłynęło 27 odwołań (od 21 świadczeniodawców);

6) spośród ww. 27 odwołań 23 są w trakcie rozpatrywania, 4 zostały rozpatrzone (w tym 3 nie zostały uwzględnione, 1 uwzględniona, tj. uchylono zaskarżoną decyzję i przekazano do ponownego rozpatrzenia przez dyrektora OW NFZ).

Jednocześnie informuję, iż odwołania wniosły również cztery podmioty (SP ZOZ), które otrzymały środki w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”. Odwołania te są w trakcie rozpatrywania przez prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia. Jednakże i one mogą być wykorzystywane (w każdym czasie) do realizacji zadań zespołów ratownictwa medycznego w ramach podwykonawstwa w przypadku niekorzystnego rozstrzygnięcia procedury konkursowej. Natomiast włączenie do kryteriów oceny ofert dodatkowych punktów za korzystanie przy zakupie ambulansów ze środków unijnych nie zachowuje trybu równego traktowania oferentów. Zwracam również uwagę na fakt, że wyłonienie oferentów korzystających z dofinansowania na zakup ambulansów w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” jest także rozstrzygane w trybie konkursowym.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 3 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
na interpelację posła
Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie braku procedur postępowania
dla kuratorów przy czynnościach
odebrania dziecka (23545)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Tadeusza Tomaszewskiego z dnia 28 czerwca 2011 r. (sygn. pisma SPS-023-23545/11) w sprawie braku procedur postępowania dla kuratorów przy czynnościach odebrania dziecka uprzejmie przedstawiam poniższą odpowiedź.

Odnosząc się do pytania dotyczącego obecnie obowiązujących przepisów prawnych z zakresu procedury postępowania kuratorów przy czynnościach odebrania dziecka, należy stwierdzić, iż problematyka ta została uregulowana w przepisach art. 598⁶–598¹³ Kodeksu postępowania cywilnego (dalej: K.p.c.), które wprowadzono w życie ustawą z dnia 19 lipca 2001 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. z 2001 r. Nr 98, poz. 1069). Celem nowych regulacji było m.in. uproszczenie oraz pozbawienie postępowania w sprawach o odebranie dziecka wszelkich cech postępowania egzekucyjnego i nadanie mu charakteru postępowania opiekuńczego. Nowelizacja ta miała istotne znaczenie dla ujednoczenia i uproszczenia tego postępowania oraz uczynienia go bardziej skutecznym. Ważnym aspektem w stosunku do poprzednio obowiązującego stanu prawnego było to, że wcześniej orzeczenia wykonywane były przez komorników sądowych, którzy zazwyczaj nie posiadali przygotowania pedagogicznego ani psychologicznego pozwalającego na przeprowadzenie czynności w sposób możliwie najmniej stresujący dla dziecka. U podstaw wprowadzanych zmian leżała chęć powierzenia wykonywania czynności o charakterze przymusowym podmiotom posiadającym znacznie większe umiejętności z zakresu postępowania z osobami małoletnimi. Obecnie więc czynności te wykonują kuratorzy sądowi.

W ramach postępowania o odebranie osoby podlegającej władzy rodzicielskiej lub pozostającej pod opieką można wyróżnić dwie fazy postępowania. Pierwsza faza – rozpoznawcza, prowadzona jest w oparciu o art. 598¹–598⁵ K.p.c. i toczy się przed sądem, a jej wynikiem jest wydanie orzeczenia, które zapaść może jedynie po przeprowadzeniu rozprawy (art. 598⁴ K.p.c.). Faza druga – wykonawcza, prowadzona jest w oparciu o przepisy art. 598⁶–598¹³ K.p.c., a odpowiedzialnym za jej przeprowadzenie jest kurator sądowy, któremu sąd zlecił wykonanie czynności przymusowego odebrania osoby.

Powyższe regulacje w jasny sposób wskazują, kto jest uprawnionym do odebrania dziecka (art. 598⁸ K.p.c.), kto winien być obecny przy tych czynnościach (598⁹ K.p.c.), kiedy kurator może skorzystać z asysty policji i jakie są jej uprawnienia (598^{10,11} K.p.c.) oraz w jakich sytuacjach kurator może odstąpić od wykonania postanowienia (598^{9,12} K.p.c.).

Częste przypadki braku współpracy osoby zobowiązanej do wydania dziecka i ukrywanie małoletniego w znaczny sposób utrudniają, a niekiedy uniemożliwiają wykonanie orzeczenia sądu. O tego rodzaju problemach kurator jednak każdorazowo zawiadamia, zgodnie z treścią art. 598¹¹ § 1 K.p.c., prokuraturę.

Podkreślić należy, że ustawodawca zwrócił szczególną uwagę na zagwarantowanie osobie odbieranej właściwego poziomu jej ochrony. Zapis art. 598¹² § 1 K.p.c. nakłada bowiem na kuratora obowiązek zachowania szczególnej ostrożności i uczynienia wszystkiego, aby dobro osoby odbieranej nie zostało naruszone, a zwłaszcza aby nie doznała ona krzywdy fizycznej lub moralnej. W razie potrzeby, kurator sądowy może również zażądać pomocy organu opieki społecznej lub innej powołanej do tego instytucji. Sytuacje szczególnie trudne, kiedy skutek wykonania orzeczenia miałyby doznać poważnego uszczerbku dobro osoby podlegającej władzy rodzicielskiej lub pozostającej pod opieką, mogą uzasadniać wstrzymanie się kuratora sądowego z wykonaniem orzeczenia do czasu ustania zagrożenia, chyba że wstrzymanie wykonania orzeczenia stwarzać będzie poważniejsze zagrożenie dla tej osoby (art. 598¹² § 2 K.p.c.). Taka konstrukcja pozwala kuratorowi na samodzielną, opartą na doświadczeniu zawodowym ocenę sytuacji, przy często dynamicznie zmieniających się okolicznościach, i podjęcie odpowiedniej decyzji dla ochrony dobra osoby podlegającej odebraniu.

Należy stwierdzić, że w okresie blisko 10-letniego obowiązywania nowych regulacji wypracowana została odpowiednia praktyka, pojawiło się stosowne orzecznictwo (w tym Sądu Najwyższego) oraz ukazała się znaczna ilość publikacji. Zarówno sędziowie, jak i kuratorzy w okresie tym uczestniczyli w wielu szkoleniach, na których omawiane były pojawiające się problemy z realizacją orzeczeń o przymusowym odbieraniu osoby. Te okoliczności pozwoliły na wyjaśnienie pojawiających się wątpliwości oraz ukształtowały jednolitą praktykę w wykonywaniu tego rodzaju orzeczeń.

W roku 2010 Ministerstwo Sprawiedliwości zebrało od wszystkich prezesów sądów okręgowych i kuratorów okręgowych informacje o występujących w praktyce trudnościach związanych z wykonywaniem orzeczeń sądów rodzinnych. Zgłaszane uwagi w zakresie postępowania o przymusowe odbierania osoby by zostały podzielone na trzy najważniejsze grupy:

1) brak regulacji prawnych umożliwiających przeszukiwanie pomieszczeń przez policję i kuratorów sądowych w celu ujawnienia osoby podlegającej przy-

musowemu odebraniu lub ujawnienia dziecka, z którym ustalone zostały przez sąd kontakty,

2) brak odpowiedniej aktywności prokuratury w przypadku zawiadomienia jej o trudnościach w wykonaniu postanowienia sądu w trybie art. 598¹¹ K.p.c.,

3) brak regulacji dotyczących roli kuratorów w postępowaniu wykonawczym (uwaga zgłaszana jedynie przez kuratorów).

W związku z tymi uwagami Ministerstwo Sprawiedliwości zdecydowało o zwróceniu się do Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej, Komendy Głównej Policji i Prokuratury Generalnej z prośbą o wspólne omówienie poruszonych przez sędziów i kuratorów problemów. Z przedstawicielami tych resortów odbyły się dwa spotkania robocze poświęcone tej tematyce, na których uznano m.in., że konieczne jest zwrócenie się do Międzyresortowego Zespołu ds. Poprawy Skuteczności Wykonania Orzeczeń Sądowych z prośbą o rozważenie możliwości wprowadzenia regulacji umożliwiających przeszukanie pomieszczeń przez policję i kuratorów sądowych w celu ujawnienia osoby podlegającej przymusowemu odebraniu lub w celu ujawnieniu dziecka, z którym ustalone zostały sądowo kontakty. Ustalono również, że Prokuratura Generalna podejmie prace nad wydaniem wytycznych dla prokuratorów, w których określone zostaną ich podstawowe zadania związane z treścią art. 598¹¹ K.p.c.

Nadto, zorganizowano również dwa spotkania z przedstawicielami Krajowej Rady Kuratorów (dalej: KRK), na których omawiano problematykę wykonywania orzeczeń sądów rodzinnych oraz problematykę związaną z miejscem kuratorów w postępowaniu wykonawczym. Ostatnie ze spotkań było wspólnym posiedzeniem przedstawicieli KRK i przedstawicieli wskazanych powyżej resortów. Uczestniczący w tym spotkaniu kuratorzy złożyli propozycje zmian w K.p.c. oraz projekt przepisów wykonawczych. Jednocześnie na tym właśnie spotkaniu przedstawiciele KRK wyrażali opinię, iż w obecnej chwili regulacje dotyczące przymusowego odbierania osoby są wystarczające.

Wynikiem podejmowanych powyżej działań było skierowanie wniosku do Międzyresortowego Zespołu ds. Poprawy Skuteczności Wykonywania Orzeczeń Sądowych z prośbą o rozważenie możliwości podjęcia inicjatywy ustawodawczej, która doprowadziłaby do wprowadzenia przepisów umożliwiających przeszukiwanie pomieszczeń przez policję i kuratorów sądowych w celu ujawnienia osoby podlegającej przymusowemu odebraniu lub ujawnienia dziecka, z którym ustalone zostały przez sąd kontakty.

Jednocześnie złożone przez Krajową Radę Kuratorów propozycje zmian w K.p.c. oraz projekt przepisów wykonawczych przesłane zostały do Komisji Kodyfikacyjnej Prawa Cywilnego (dalej: KKPC) w celu wydania opinii.

Przedłożona przez KKPC opinia negatywnie oceniła zaproponowane rozwiązania dotyczące unormowania obowiązków kuratorów sądowych w postępo-

waniu wykonawczym w sprawach opiekuńczych, w tym w sprawach o przymusowe odebranie osoby. W uzasadnieniu wskazano, że obecnie obowiązujące uregulowania prawne w tym zakresie są już umieszczone w rozporządzeniach wykonawczych do ustaw ustrojowych. Czynności sądu są określone w „Regulaminie urzędowania sądów powszechnych” (Dz. U. z 2007 r. Nr 38, poz. 249, z późn. zm.), zaś czynności kuratorów w rozporządzeniu wykonawczym do ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o kuratorach sądowych (Dz. U. z 2001 r. Nr 98, poz. 1071), tj. rozporządzeniu ministra sprawiedliwości z dnia 12 czerwca 2003 r. w sprawie szczegółowego sposobu wykonywania uprawnień i obowiązków kuratorów sądowych (Dz. U. z 2003 r. Nr 112, poz. 1064).

Niewątpliwie należy się zgodzić z tą opinią. Aktualny stan prawny związany z wydaniem orzeczenia dotyczącego przymusowego odebrania dziecka, zakres czynności kuratorów oraz zakres czynności podmiotów uprawnionych nie powinny dziś budzić większych wątpliwości.

Odnosząc się do pytania w sprawie statystyk dotyczących odbierania dzieci przez kuratorów w latach 2006–2010, uprzejmie przedstawiam dane zawarte w formularzu statystycznym MS-S16r (kategoria: sprawy o wydanie dziecka rozpoznawane przez sądy rodzinne):

- 2006 r.: wpływ 466 spraw, załatwiono 462, uwzględnione wnioski – 91;
- 2007 r.: wpływ 476 spraw, załatwiono 482, uwzględnione wnioski – 105;
- 2008 r.: wpływ 604 spraw, załatwiono 539, uwzględnione wnioski – 109;
- 2009 r.: wpływ 1045 spraw, załatwiono 915, uwzględnione wnioski – 227;
- 2010 r.: wpływ 1073 spraw, załatwiono 1076, uwzględnione wnioski – 224.

Jak widać, liczba spraw w tej kategorii jest niewielka, zwłaszcza jeżeli wziąć pod uwagę, że do sądów rodzinnych w omawianym okresie wpłynęło odpowiednio:

- 2006 r.: 496 396;
- 2007 r.: 509 726;
- 2008 r.: 567 469;
- 2009 r.: 590 548;
- 2010 r.: 583 000

– spraw cywilnych, z wyłączeniem spraw nieletnich.

Przyjąć należy, że faktycznie rocznie w całym kraju wykonywanych jest jedynie kilkadziesiąt spraw w trybie postępowania uregulowanego w przepisach art. 598⁶ i nast. K.p.c., ponieważ nie każde orzeczenie zobowiązujące do wydania dziecka musi przejść fazę wykonawczą realizowaną przez kuratorów sądowych. Spośród nich na przestrzeni kilku ostatnich lat tylko niewielka ilość miała rzeczywiście trudny przebieg. Z uwagi na okoliczność, że praktycznie każda z tych kilku spraw trudnych przybiera charakter wydarzenia medialnego, w odbiorze społecznym powstaje fałszywy obraz istnie-

nia w tym zakresie rzeczywistego i poważnego problemu, mającego swe źródło w rzekomo niejasnych i nieprecyzyjnych przepisach prawnych.

Oceniając obowiązujące przepisy w zakresie przymusowego odbierania osoby, przyjąć można, że są one wystarczające, w wyraźny sposób dokonują podziału zadań między osoby je wykonujące i w większości przypadków prowadzą do skutecznego wykonania orzeczenia sądu. Ocenę taką uzasadniają m.in. spostrzeżenia poczynione w wyniku sprawowanego przez ministra sprawiedliwości nadzoru nad działalnością administracyjną sądów powszechnych.

Dodatkowo zaznaczyć należy, że Ministerstwo Sprawiedliwości, w związku z przyjęciem przez Radę Ministrów w dniu 17 maja 2007 r. „Programu działań rządu w sprawie wykonywania wyroków Europejskiego Trybunału Praw Człowieka wobec Rzeczypospolitej Polskiej”, realizuje obowiązek nałożony w punkcie 13.1.3 programu, który przewiduje monitorowanie skali problemu dotyczącego nieskuteczności egzekucji postanowień sądowych dotyczących kontaktów z dzieckiem bądź nakazujących wydanie dziecka.

Ustalenia dokonane w toku prowadzonego monitoringu wykazują, iż główną przyczyną trudności w realizowaniu orzeczenia o przymusowym odebraniu nie jest brak aktywności sądów, brak szczegółowych regulacji, czy też brak umiejętności kuratorów i towarzyszących im przy czynnościach osób, ale ukrywanie małoletniego przez rodzica, który sprawuje nad nim bieżącą pieczę, i głęboki konflikt między rodzicami.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Chmielewski

Warszawa, dnia 4 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie dostępu dzieci
do sanatoriów i uzdrowisk (23548)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Tadeusza Tomaszewskiego, posła na sejm RP, z dnia 1 lipca 2011 r. w sprawie dostępu dzieci do sanatoriów i uzdrowisk, przesłaną przy piśmie Marszałka Sejmu RP z dnia 19 lipca 2011 r., znak SPS-023-23548/11, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Na podstawie art. 31d ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. w sprawie świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) minister właściwy do spraw zdrowia określił, w drodze rozporządzenia, zakres świadczeń gwarantowanych z zakresu lecznictwa uzdrowiskowego. Świadczenia gwarantowane z zakresu lecznictwa uzdrowiskowego dzieci, zgodnie z zapisem § 3 ust. 1 rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 28 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu lecznictwa uzdrowiskowego (Dz. U. z 2009 r. Nr 139, poz. 1136, z późn. zm.), obejmują:

- uzdrowiskowe leczenie szpitalne dzieci w wieku od 3 do 18 lat,
- uzdrowiskowe leczenie sanatoryjne dzieci w wieku 7–18 lat,
- uzdrowiskowe leczenie sanatoryjne dzieci w wieku od 3 do 6 lat pod opieką dorosłych,
- uzdrowiskowe leczenie ambulatoryjne dorosłych i dzieci.

Zgodnie z danymi przekazanymi przez NFZ w chwili obecnej leczenie uzdrowiskowe dzieci prowadzi 13 podmiotów, zapewniając 4201 miejsc, na które składa się 2000 łóżek w szpitalach uzdrowiskowych i 2201 łóżek w sanatoriach.

Z danych opracowanych przez Narodowy Fundusz Zdrowia wynika, iż liczba skierowań na leczenie uzdrowiskowe wpływających do oddziałów wojewódzkich NFZ w latach 2005–2011 ma tendencję malejącą. Zjawisko to, powtarzające się systematycznie w ostatnich latach, pozostaje przedmiotem szczegółowych analiz Narodowego Funduszu Zdrowia. Rokrocznie przed zaplanowaniem środków finansowych przeznaczonych na leczenie uzdrowiskowe dzieci NFZ dokonuje analizy stopnia realizacji i oceny dostępności ww. leczenia.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż zmniejszanie liczby podpisywanych umów na leczenie uzdrowiskowe dzieci nie jest wynikiem ograniczania tych świadczeń przez NFZ, a jedynie konsekwencją zmniejszania się liczby skierowań wystawianych dzieciom na ww. leczenie. Przyczyny tych niekorzystnych tendencji są następujące:

- 1) występujący obecnie niż demograficzny,
- 2) zainteresowanie rodziców (lub opiekunów) leczeniem dzieci w uzdrowisku, głównie w miesiącach wolnych od nauki, w szczególności podczas wakacji, preferowanie miejscowości nadmorskich,
- 3) wzrost oczekiwań rodziców (lub opiekunów) dzieci odnoszący się do stanu technicznego obiektów, jakości żywienia, żądania możliwości całodobowego przebywania z dzieckiem (również w wieku powyżej 6. roku życia) lub zapewnienia indywidualnej opieki dla dziecka podczas turnusu leczniczego,
- 4) zgłaszane przez świadczeniobiorców trudności w uzyskiwaniu skierowań na leczenie uzdrowiskowe od lekarzy ubezpieczenia zdrowotnego,
- 5) względy ekonomiczne wynikające z faktu konieczności ponoszenia opłaty za pobyt opiekuna pod-

czas leczenia uzdrowiskowego dzieci w wieku od 3 do 6 lat pod opieką dorosłych.

Leczenie uzdrowiskowe dzieci jest dla Ministerstwa Zdrowia sprawą priorytetową, niestety istnieją obiektywne przeszkody prowadzące w ostatnich latach do zmniejszania umów zawieranych przez NFZ z zakresu lecznictwa uzdrowiskowego dzieci z podmiotami leczniczymi prowadzącymi takie leczenie.

W celu propagowania leczenia uzdrowiskowego Ministerstwo Zdrowia wystosowało pismo do Kolegium Lekarzy Rodzinnych oraz do Federacji Związków Pracodawców Ochrony Zdrowia „Porozumienie Zielonogórskie” z prośbą o rozpowszechnienie w środowisku lekarzy informacji dotyczących możliwości prowadzenia leczenia uzdrowiskowego dzieci i dorosłych. Na stronach internetowych Ministerstwa Zdrowia w zakładce: uzdrowiska umieszczono szczegółowe informacje dotyczące zakresu leczenia uzdrowiskowego, kierunków leczniczych uzdrowisk oraz obowiązujących aktów prawnych dotyczących lecznictwa uzdrowiskowego.

Odnosząc się do problematyki niedoszacowania kosztów leczenia uzdrowiskowego dzieci, uprzejmie informuję, że z informacji podanych przez Centralę NFZ wynika, iż w chwili obecnej NFZ przeprowadza dokładną analizę kosztów osobodnia leczenia uzdrowiskowego dzieci podanych przez podmioty lecznicze. Po przeprowadzonej analizie i konsultacjach z podmiotami leczniczymi zostaną podjęte odpowiednie działania w przedmiotowej sprawie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 2 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie niedostatecznej opieki zdrowotnej
w przedszkolach i szkołach (23551)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Tadeusza Tomaszewskiego przesłaną przy piśmie Pana Marszałka z dnia 21 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23555/11, w sprawie niedostatecznej opieki zdrowotnej w przedszkolach i szkołach, proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Pan poseł w swojej interpelacji, powołując się na „Informację o działalności rzecznika praw dziecka za rok 2010” oraz „Uwagi o stanie przestrzegania praw dziecka”, porusza cały szereg kwestii z obszaru opie-

ki zdrowotnej nad dziećmi i młodzieżą w placówkach oświatowych, a mianowicie:

1) dostatecznie realizowane potrzeby zdrowotne uczniów,

2) dostatecznie realizowane potrzeby zdrowotne uczniów przewlekle chorych,

3) „kontrakty na zbyt krótką pracę pielęgniarki w placówkach oświatowych (na kilka godzin w tygodniu) – co nie zabezpiecza potrzeb dzieci; opieka nie jest świadczona w sposób ciągły”,

4) brak przeprowadzanych w szkole badań dziecka zdrowego, koniecznych z powodu zauważalnego wzrostu problemów i chorób cywilizacyjnych, w szczególności wad postawy i otyłości u dzieci.

Na wstępie należy wskazać, iż rzecznik praw dziecka w swojej „Informacji o działalności za rok 2010” formułował uwagi o stanie przestrzegania praw dziecka w oparciu o zauważone bądź sygnalizowane mu konkretnie problemy oraz uzyskane wyjaśnienia właściwych resortów. Wyjaśnienia te były udzielane w związku z każdorazowymi wystąpieniami generalnymi rzecznika. Załącznik nr 1 do powyższego dokumentu zawiera „Wykaz 118 wystąpień generalnych rzecznika praw dziecka w 2010 r.” kierowanych do różnych podmiotów. Obszernych odpowiedzi na część wystąpień, według właściwości, udzielał także minister zdrowia. Wszystkie one są zamieszczone na stronach internetowych rzecznika praw dziecka: www.brpd.gov.pl

Ze względu na duży stopień ogólności sformułowanych w interpelacji problemów uprzejmie wyjaśniam, co następuje. System opieki zdrowotnej nad dziećmi i młodzieżą reguluje ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) oraz akty wykonawcze do ustawy: rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 28 sierpnia 2009 r. w sprawie organizacji profilaktycznej opieki zdrowotnej nad dziećmi i młodzieżą (Dz. U. Nr 139, poz. 1133) i rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu podstawowej opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 139, poz. 1139, z późn. zm.).

Zgodnie z art. 2. ust. 1 pkt 3 przywołanej ustawy prawo do korzystania ze świadczeń opieki zdrowotnej przysługuje wszystkim dzieciom i młodzieży do ukończenia 18. roku życia niezależnie od tego, czy są ubezpieczeni. Zakres gwarantowanych świadczeń zdrowotnych określany jest w aktach wykonawczych do ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych Zgodnie z przepisami, profilaktyczną opiekę zdrowotną nad dziećmi i młodzieżą sprawują:

— lekarz podstawowej opieki zdrowotnej oraz lekarz dentyista, w miejscu określonym w umowie o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej;

— pielęgniarka środowiska nauczania i wychowania/higienistka szkolna w znajdującym się na terenie szkoły gabinecie profilaktyki zdrowotnej i pomocy przedlekarskiej.

W przypadku braku w szkole gabinetu profilaktyki i pomocy przedlekarskiej opieka sprawowana jest w miejscu określonym w umowie z NFZ o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Opiekę zdrowotną na dziećmi w wieku przedшкоlnym sprawują lekarze i pielęgniarki podstawowej opieki zdrowotnej wybrani przez rodziców/opiekunów dziecka, co jest potwierdzone deklaracjami wyboru złożonymi w wybranych placówkach.

Narodowy Fundusz Zdrowia (NFZ) zabezpiecza świadczenia zdrowotne z ubezpieczenia zdrowotnego i zawiera umowy na realizację świadczeń adekwatnie do kompetencji wymienionych świadczeniodawców.

Należy wskazać, że dyrektor szkoły oraz organy prowadzące szkoły, którymi dla szkół publicznych w większości są władze samorządowe, nie posiadają stosownych uprawnień do udzielania świadczeń zdrowotnych i nie zatrudniają osób zajmujących się opieką zdrowotną w placówkach oświatowych. Nie można zatem udzielić odpowiedzi na zawarte w interpelacji zapytanie „Jak kształtuje się sytuacja zatrudnienia w jednostkach oświatowych osób zajmujących się opieką zdrowotną”. Pielęgniarka w gabinecie profilaktyki zdrowotnej i pomocy przedlekarskiej realizuje zadania z zakresu profilaktycznej opieki zdrowotnej zgodnie z zawartym z NFZ kontraktem, a nie jest pracownikiem etatowym szkoły.

Należy również pamiętać, że w obowiązującym systemie organizacji ochrony zdrowia nie istnieje możliwość zapewnienia uczniom dodatkowych świadczeń profilaktycznej opieki zdrowotnej przez lekarza na terenie szkoły, bowiem przepisy prawa wykluczają możliwość podwójnego finansowania tych samych świadczeń z zakresu profilaktycznej opieki zdrowotnej realizowanych przez innego niż wybranego przez rodziców/opiekunów dziecka, na podstawie deklaracji wyboru, lekarza podstawowej opieki zdrowotnej.

Z tego powodu profilaktyczne badania lekarskie uczniów tzw. bilanse zdrowia są wykonywane w określonych przepisami prawa przedziałach wiekowych i terminach realizacji przez wybranych lekarzy podstawowej opieki zdrowotnej. Badania bilansowe wykonywane są w miejscu zgodnym z zapisem w umowie z Narodowym Funduszem Zdrowia. To samo dotyczy profilaktycznej opieki zdrowotnej sprawowanej nad dziećmi w wieku przedszkolnym.

Profilaktyczna opieka zdrowotna nad uczniami w szkołach realizowana jest przez pielęgniarkę/higienistkę szkolną i obejmuje: wykonywanie i interpretowanie testów przesiewowych; kierowanie postępowaniem poprzewiewowym oraz sprawowanie opieki nad uczniami z dodatnimi wynikami testów; czynne poradnictwo dla uczniów z problemami zdrowotnymi; sprawowanie opieki nad uczniami z chorobami przewlekłymi i niepełnosprawnością, w tym realizacja świadczeń pielęgniarstwa oraz zabiegów i procedur medycznych koniecznych do wykonania u uczniów w trakcie pobytu w szkole (na zlecenie lekarza ubezpieczenia zdrowotnego sprawującego opiekę nad uczniem); udzielanie pomocy przedlekarskiej w przy-

padku nagłych zachorowań, urazów; doradztwo dla dyrektora szkoły w sprawie warunków bezpieczeństwa uczniów; organizacji posiłków i warunków sanitarnych w szkole; edukację w zakresie zdrowia jamy ustnej; prowadzenie u uczniów szkół podstawowych grupowej profilaktyki fluorkowej; udział w planowaniu, realizacji i ocenie edukacji zdrowotnej.

Monitorowanie realizacji profilaktycznej opieki zdrowotnej nad uczniami, bardzo liczną, bo ponad pięciomilionową grupą populacji w wieku 6–19 lat, jest ważnym elementem polityki zdrowotnej państwa i od wielu lat statutowym zadaniem Instytutu Matki i Dziecka. Aktualny, wykonany na zlecenie Ministerstwa Zdrowia raport „Profilaktyczna opieka zdrowotna nad uczniami w roku szkolnym 2009/2010 i zmiany w jej realizacji w latach 2005–2010” przez Zakład Ochrony i Promocji Zdrowia Dzieci i Młodzieży Instytutu Matki i Dziecka wskazuje, że w roku szkolnym 2009/2010:

1) profilaktyczną opieką zdrowotną w skali całego kraju objęci byli prawie wszyscy uczniowie we wszystkich typach szkół;

2) analiza warunków sprawowania profilaktycznej opieki zdrowotnej w szkołach wskazuje, że gabinety profilaktyki zdrowotnej znajdują się:

— w ponad 90% szkół wszystkich typów w mieście,

— w 30% szkół podstawowych i około połowie szkół pozostałych typów na wsi.

Na wsi istnieją znaczne dysproporcje regionalne między województwami w zakresie odsetków szkół posiadających gabinety profilaktyki zdrowotnej, dotyczy to zwłaszcza szkół podstawowych;

3) liczba uczniów przypadająca na etat przeliczeniowy pielęgniarki w większości typów szkół jest zgodna z zalecanymi normami.

Są one w niewielkim stopniu przekroczone w technicach w: mieście i na wsi, szkołach podstawowych na wsi, szkołach specjalnych, głównie w mieście;

4) świadczeniami profilaktycznymi realizowanymi przez pielęgniarki szkolne objęto większość uczniów, w tym:

— u ponad 90% uczniów wszystkich typów szkół wykonano testy przesiewowe w wybranych grupach wieku (klasach),

— 80% uczniów szkół podstawowych objęto grupową profilaktyką fluorkową prowadzoną metodą nadzorowanego szczotkowania zębów w szkole podstawowej;

— 80% uczniów w mieście i 60–70% na wsi objęto edukacją zdrowotną;

5) profilaktyczne badania lekarskie wykonano u 80–95% uczniów, w zależności od klasy i typu szkoły. Największe odsetki zbadanych uczniów były w szkołach podstawowych, gimnazjach, najmniejsze w zasadniczych szkołach zawodowych.

Aktualnie w Ministerstwie Zdrowia przedmiotem uwagi jest rozwiązanie sygnalizowanego w raporcie problemu nierówności w dostępie do profilaktycznej

opieki zdrowotnej na terenie szkoły między uczniami w mieście i na wsi.

Ponadto uprzejmie informuję, że zgodnie z informacją NFZ w 2010 r. świadczenia pielęgniarstwa środowiska nauczania i wychowania realizowało 3375 świadczeniodawców, zatrudniających 7753 pielęgniarki/higienistki szkolne. Świadczenia realizowano w 11 507 miejscach, obejmując profilaktyczną opieką zdrowotną 5 050 472 uczniów.

W okresie tym zrealizowano:

- 4 524 669 testów przesiewowych,
- 7 040 417 innych udokumentowanych świadczeń profilaktycznych,
- 4 369 284 świadczeń pomocy doraźnej,
- 2 935 474 uczniów szkół podstawowych objęto grupową profilaktyką fluorkową.

Zgodnie z danymi NFZ na świadczenia pielęgniarstwa szkolnej w 2010 r. wydatkowano środki w wysokości: 241 496 433,70 zł, w tym 6 942 741,70 zł na profilaktykę fluorkową.

W 2011 r. Narodowy Fundusz Zdrowia zawarł umowy na realizację świadczeń profilaktycznej opieki zdrowotnej z 3372 podmiotami zatrudniającymi 8068 pielęgniarek i higienistek szkolnych w 11 593 miejscach. Zabezpieczono na ten cel środki w wysokości 266 055 857,80 zł, w tym: 8 773 152,80 zł na profilaktykę fluorkową.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 8 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Witolda Klepacza**

**w sprawie monopolistycznych praktyk
przedstawicieli koncernów paliwowych (23553)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 19 lipca br., znak: SPS-023-23553/11, przy którym została przekazana interpelacja pana posła Witolda Klepacza dotycząca stosowania monopolistycznych praktyk przez koncerny paliwowe, uprzejmie informuję, co następuje.

W grudniu 2010 r. do Ministerstwa Gospodarki przekazane zostały informacje wskazujące, iż istnieje prawdopodobieństwo, że jeden z koncernów paliwowych (PKN Orlen SA) nadużywa dominującej pozycji rynkowej względem wytwórców biokomponentów. Zgodnie z tymi informacjami treść zawieranych pomiędzy koncernem oraz wytwórcami umów na dostawę biokomponentów wykorzystywanych do produkcji paliw ciekłych z udziałem biokomponentów

oraz biopaliw ciekłych nie podlega negocjacom, w wyniku czego wytwórcy mogą te umowy zaakceptować w całości lub w całości odrzucić (co skutkuje brakiem zbytu na ich produkty na polskim rynku). Ponadto w umowach znajdują się klauzule umożliwiające koncernowi odstąpienie w każdej chwili od realizacji rocznej umowy bez podania konkretnej przyczyny. Takie prawo nie przysługuje natomiast wytwórcom biokomponentów.

Próby negocjacji z koncernem paliwowym w tej sprawie, podejmowane przez wytwórców biokomponentów, nie przynosiły żadnych rezultatów. W związku z powyższym w styczniu br. zwrócono się do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (UOKiK), jako właściwego w przedmiotowej sprawie centralnego organu administracji państwowej, z prośbą o dokonanie stosownej analizy oraz o stanowisko, czy istnieje prawdopodobieństwo, że koncern paliwowy nadużywa dominującej pozycji rynkowej względem wytwórców biokomponentów. Jednocześnie, w przypadku stwierdzenia prawdopodobieństwa stosowania takiej praktyki przez koncern, zwrócono się z prośbą o podjęcie stosownych działań właściwych dla tego organu.

W marcu br. do Departamentu Energetyki w Ministerstwie Gospodarki wpłynęła informacja od dyrektora Departamentu Ochrony Konkurencji w UOKiK, iż poruszone kwestie są przedmiotem prowadzonego przez organ antymonopolowy postępowania wyjaśniającego, które ma na celu m.in. zbadanie, czy na rynku zakupu biokomponentów dochodzi do nieprawidłowości o charakterze antykonkurencyjnym. Poinformowano ponadto, że zebrany w ramach tego postępowania materiał dowodowy umożliwi dokonanie oceny, czy w przedmiotowej sprawie istnieją podstawy do stawiania zarzutów dotyczących stosowania praktyk ograniczających konkurencję.

W kwietniu br. przedstawiciele Departamentu Energetyki w Ministerstwie Gospodarki doprowadzili do zorganizowania bezpośredniego spotkania z przedstawicielami Departamentu Ochrony Konkurencji w UOKiK w celu przekazania dodatkowych informacji, które powinny zostać wykorzystane w trakcie prowadzonego postępowania.

Na przełomie maja i czerwca br. do Ministerstwa Gospodarki dotarły kolejne sygnały od wytwórców biokomponentów wskazujące na istotnie pogarszającą się sytuację finansową tej grupy przedsiębiorców na skutek znacznie słabszej pozycji na rynku względem kluczowego odbiorcy sprzedawanych przez nich towarów, jakim jest PKN Orlen SA. W opinii wytwórców biokomponentów proponowane przez koncern warunki umów stanowią przejaw wykorzystania pozycji dominującej na rynku oraz naruszają zasady równouprawnienia w kontraktach handlowych, w wyniku czego stanowią zagrożenie dla stabilnego funkcjonowania całego łańcucha wytwórców biokomponentów.

W związku z powyższym, mając świadomość powagi sytuacji, zwrócono się ponownie do UOKiK

z prośbą o niezwłoczne podjęcie działań mających na celu szczegółową analizę i monitoring przedmiotowej kwestii, które pozwolą na poczynienie właściwych kroków oraz wypracowanie ostatecznej decyzji, jak również o nadanie przedmiotowej sprawie właściwej rangi.

W lipcu i sierpniu br. do Departamentu Energetyki w Ministerstwie Gospodarki wpłynęły wyjaśnienia w przedmiotowej sprawie. Zgodnie z informacjami przekazanymi przez dyrektora Departamentu Ochrony Konkurencji w UOKiK sytuacja na rynku biokomponentów i biopaliw ciekłych jest przedmiotem prowadzonego obecnie przez organ antymonopolowy postępowania wyjaśniającego, które ma na celu m.in. zbadanie, czy na rynku zakupu biokomponentów dochodzi do nieprawidłowości o charakterze antykonkurencyjnym.

W ocenie UOKiK praktyki ograniczające konkurencję (w tym praktyka nadużywania pozycji dominującej) ujawniają się zawsze na rynku, przy czym chodzi tu nie o rynek rozumiany ogólnie (w znaczeniu ekonomicznym), ale o rynek relewantny w danej sprawie, tzw. rynek właściwy. Przepis art. 4 pkt 9 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331) definiuje pojęcie rynku właściwego jako rynku towarów, które ze względu na ich przeznaczenie, cenę oraz właściwości, w tym jakość, są uznawane przez ich nabywców za substytuty oraz są oferowane na obszarze, na którym, ze względu na ich rodzaj i właściwości, istnienie barier dostępu do rynku, preferencje konsumentów, znaczące różnice cen i koszty transportu, panują zbliżone warunki konkurencji. Przy wyznaczaniu rynku właściwego niezbędne jest zatem uwzględnienie szczególnych cech danego produktu (wyodrębnienie rynku produktowego) oraz określenie obszaru, na którym jest on dystrybuowany, i gdzie warunki konkurencji są wystarczająco jednorodne (wyodrębnienie rynku geograficznego).

Kwestia określenia rynku właściwego w danej sprawie jest niezmiernie istotna, bowiem od niej zależy, czy dany przedsiębiorca posiada pozycję dominującą, tzn. pozycję, która umożliwia przedsiębiorcy zapobieganie skutecznej konkurencji na rynku właściwym przez stworzenie mu możliwości działania w znacznym zakresie niezależnie od konkurentów, kontrahentów oraz konsumentów, przy czym domniemywa się, że przedsiębiorca posiada pozycję dominującą, jeżeli jego udział w rynku właściwym przekracza 40% (art. 4 pkt 10 ww. ustawy).

Z przywołanych powyżej przepisów wynika, że dopiero po określeniu rynku właściwego można ustalić pozycję danego przedsiębiorcy na takim rynku i zbadać, czy jest ona dominująca. Dopiero kolejnym etapem analizy jest badanie, czy kwestionowane zachowania dominanta mogą stanowić nadużywanie pozycji dominującej na rynku.

Zdaniem UOKiK w analizowanej sprawie istotny jest fakt, że w relacjach z wytwórcami biokomponentów koncerny paliwowe reprezentują stronę popytową rynku. W związku z powyższym w ocenie organu

antymonopolowego rynek właściwy w przedmiotowej sprawie w wymiarze produktowym może zostać określony jako rynek zakupu biokomponentów. Jest to rynek szczególny, w którym pewne zachowania jego uczestników zostały wymuszone w drodze nałożenia obowiązków wynikających z przepisów prawa. Zgodnie bowiem z przepisami ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. Nr 169, poz. 1199, z późn. zm.) przedsiębiorcy wykonujący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, importu lub nabycia wewnątrzspółnotowego paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych, którzy je sprzedają lub zbywają w innej formie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo zużywają na potrzeby własne, począwszy od dnia 1 stycznia 2008 r. są obowiązani zapewnić w danym roku co najmniej minimalny udział biokomponentów i innych paliw odnawialnych w ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych sprzedawanych, zbywanych w innej formie lub zużywanych na potrzeby własne (art. 2 ust. 1 pkt 25 i art. 23 ust. 1 ww. ustawy). Minimalny udział, o którym mowa powyżej, liczony jest według wartości opałowej poszczególnych biokomponentów i jest równy narodowemu celowi wskaźnikowemu, określonego przez Radę Ministrów w stosownym rozporządzeniu.

W związku z prowadzonym postępowaniem rozważane było, czy w ten sposób określony rynek w ujęciu produktowym nie powinien zostać zawężony w związku z faktem, iż przez pojęcie „biokomponentów”, zgodnie z art. 2 pkt 3 ww. ustawy, należy rozumieć różne produkty (bioetanol, biometanol, ester, dimetyloeter, czysty olej roślinny oraz węglowodory syntetyczne), które ze względu na swoje właściwości, zastosowanie, proces produkcji niekoniecznie muszą we wszystkich przypadkach być substytucyjne względem siebie, a tym samym stanowić jeden rynek właściwy. Niezależnie od powyższych wątpliwości na tym etapie sprawy przyjęte zostało, że dalsze rozważanie ww. kwestii nie jest jednak konieczne, ponieważ relacje pomiędzy koncernami paliwowymi a producentami biokomponentów dotyczą zasadniczo całej grupy produktów mieszczących się w tym pojęciu. W związku z powyższym należy poddać analizie rynek zakupu wszystkich biokomponentów.

Z obliczeń UOKiK wykonanych na podstawie danych publikowanych przez prezesa Urzędu Regulacji Energetyki dotyczących wielkości wytworzonych i sprzedanych na rynku krajowym biokomponentów w latach 2009–2010 (www.ure.gov.pl) wynika, że w 2009 r. struktura kierunków sprzedaży wytworzonych w kraju biokomponentów wyglądała następująco: 86% biokomponentów ogółem zostało sprzedanych w kraju, podczas gdy za granicę trafiło około 4%. W kraju zostało sprzedane 43% wyprodukowanego bioetanolu, natomiast ponad 18,5% zostało sprzedane za granicę. Prawie cała wielkość wyprodukowanych estrów (97,5%) oraz czystego oleju roślinnego (99,6%) została sprzedana w kraju.

Natomiast w 2010 r., zgodnie z obliczeniami UOKiK, 78,6% wytworzonych w kraju biokomponentów ogółem

zostało sprzedanych na rynku krajowym, podczas gdy 14% zostało sprzedanych podmiotom zagranicznym. W przypadku bioetanolu 32% zostało sprzedane na rynku krajowym, a 46% za granicą. Niemal cały wolumen krajowej produkcji estrów (97,5%) został sprzedany w kraju, podobnie rzecz miała się z czystym olejem roślinnym – 92% tego produktu zostało sprzedane w kraju, około 7% za granicę.

W wyniku porównania zaprezentowanych powyżej danych UOKiK stwierdził, że w ostatnich 2 latach prawie cała wielkość produkcji krajowych wytwórców estrów oraz czystego oleju roślinnego została przez nich sprzedana na krajowym rynku. Nieco inaczej sytuacja wygląda w przypadku bioetanolu, gdzie struktura kierunków sprzedaży zmieniła się w ciągu ostatnich 2 lat – w 2010 r. większa ilość tego produktu wytworzona przez krajowych wytwórców została sprzedana za granicą niż w kraju.

Przeprowadzona przez UOKiK analiza danych pozyskanych w toku postępowania wskazuje, że w przypadku strony podaźowej przedmiotowego rynku, tj. krajowych producentów biokomponentów, zdecydowana większość ich sprzedaży w przypadku estrów realizowana jest na rynku krajowym, a w przypadku bioetanolu na rynkach zagranicznych. Z kolei aktywność koncernów paliwowych reprezentujących stronę popytową przedmiotowego rynku obrazuje, że zakupy biokomponentów dokonywane są w zbliżonej proporcji zarówno w kraju, jak i za granicą.

Według oceny UOKiK taka struktura kierunków sprzedaży i zakupów biokomponentów może dawać podstawy do stwierdzenia, iż przedmiotowy rynek w ujęciu geograficznym ma wymiar szerszy niż krajowy. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego (SN III SK 13/06) rynek w ujęciu geograficznym to (...) teren, na którym istnieje popyt na dany produkt i potencjalna jego podaż przy zbliżonych warunkach konkurencji. „Zbliżone” („dostatecznie jednolite”) warunki konkurowania mogą być rezultatem procesów wymiany towarowej. Ustawowa definicja rynku właściwego wskazuje na pięć narzędzi pomiaru „zbliżonych” warunków konkurowania (rodzaj i właściwości towarów, istnienie barier dostępu do rynku, preferencje nabywców, znaczące różnice cen i koszty transportu) (por. T. Skoczny: „Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz”, red. T. Skoczny, A. Jurkowska, D. Miąsik, Warszawa 2009 r., str. 229).

W związku z powyższym zdaniem UOKiK zarówno rodzaj, jak i właściwości biokomponentów wskazują, że rynek ten może mieć wymiar ponadkrajowy. Cechy tych produktów umożliwiają bowiem ich transport na znaczne odległości. Powyższe znajduje potwierdzenie w przekazanych do UOKiK przez PKN Orlen SA danych odnoszących się do źródeł pochodzenia kupowanych przez tego przedsiębiorcę biokomponentów. Są to bowiem zasadniczo kraje ościenne, ale także i inne dalsze kraje Unii Europejskiej.

W przypadku analizowanego rynku brak jest także istotnych barier dostępu, możliwe i faktycznie realizowane są bowiem zarówno zakupy, jak i sprzedaż

biokomponentów z kierunków i w kierunkach zagranicznych, a ich poziom jest znaczący. Również preferencje nabywców wskazują, że z ich punktu widzenia nie istnieją istotne różnice pomiędzy biokomponentami wytwarzanymi w kraju oraz za granicą, które mogłyby wskazywać, iż produkty krajowe stanowią odrębny rynek. Także dwa pozostałe wskaźniki, tj. poziom cen oraz koszty transportu, nie stanowią w przedmiotowej sprawie czynników, które wyznaczałyby rynek właściwy jako ograniczony do obszaru Polski. Fakt, iż koncerny paliwowe dokonują na szeroką skalę zakupów biokomponentów za granicą, przesądza, że nie są to istotne determinanty wpływające na zawężenie granic przedmiotowego rynku do obszaru kraju. Co więcej, średnioroczne ceny zakupu biokomponentów wskazują, że zakup biokomponentów pochodzących z zagranicy może być korzystniejszy od zakupu krajowego.

Mając powyższe na uwadze, w ocenie UOKiK rynek właściwy w przedmiotowej sprawie w ujęciu geograficznym powinien zatem zostać uznany za ponadkrajowy, tj. europejski lub co najmniej regionalny, obejmujący swoim zasięgiem Polskę i kraje ościenne. Zatem według UOKiK należy uznać za nieuprawdopodobnione, że na rynku o zasięgu ponadkrajowym w zakresie zakupu biokomponentów którykolwiek z krajowych koncernów paliwowych posiada pozycję dominującą. Brak posiadania przez którykolwiek z koncernów paliwowych pozycji dominującej na rynku właściwym w sprawie uniemożliwia zarazem stawianie takiemu podmiotowi zarzutu nadużywania tej pozycji.

Podsumowując swoje wystąpienie w sprawie przeprowadzonego postępowania sprawdzającego, w konkluzjach UOKiK stwierdza, iż: „(...) brak jest niniejszym w przedmiotowej sprawie wystarczających przesłanek do podjęcia dalszych czynności przewidzianych w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów”. Na obecnym etapie postępowania takie stanowisko UOKiK jest przesądzające. Przyjmując do wiadomości powyżej przedstawioną ocenę całej sprawy oraz stanowisko UOKiK, pragnę uprzejmie poinformować, że Ministerstwo Gospodarki w dalszym ciągu gromadzi dodatkowe materiały i informacje, które zostaną przedłożone prezesowi UOKiK z wnioskiem o ich uwzględnienie w ramach ponownej analizy.

Przedstawiając powyższe (z uwzględnieniem informacji przekazanych do Ministerstwa Gospodarki przez UOKiK), wyrażam przekonanie, iż wyjaśnienia te stanowią wyczerpującą odpowiedź na zagadnienia poruszone w interpelacji pana posła Witolda Klepacza.

Z wyrazami najwyższego szacunku

Podsekretarz stanu
Maciej Kaliski

Warszawa, dnia 9 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Tadeusza Tomaszewskiego**

w sprawie wyników tegorocznych matur (23554)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Tadeusza Tomaszewskiego (SPS-023-23554/11) w sprawie wyników tegorocznego egzaminu maturalnego, uprzejmie wyjaśniam, że wyniki egzaminu maturalnego w poszczególnych województwach oraz powiatach województwa wielkopolskiego przedstawiają załączone tabele.

Wyniki egzaminu maturalnego z przedmiotów obowiązkowych w 2011 r. w podziale na województwa:

	odsetek osób, które zdały wszystkie egzaminy obowiązkowe	odsetek osób, które nie zdały jednego egzaminu obowiązkowego	odsetek osób, które nie zdały więcej niż jednego egzaminu obowiązkowego
dolnośląskie	75,1	17,9	7,0
kujawsko-pomorskie	75,0	17,9	7,1
lubelskie	74,0	18,7	7,3
lubuskie	76,5	17,0	6,4
łódzkie	75,9	17,1	7,0
małopolskie	77,3	16,8	5,9
mazowieckie	75,0	16,5	8,5
opolskie	73,3	17,6	9,1
podkarpackie	74,5	18,0	7,4
podlaskie	76,8	17,1	6,1
pomorskie	74,5	17,9	7,7
śląskie	75,7	17,0	7,2
świętokrzyskie	76,3	16,4	7,3
warmińsko-mazurskie	73,3	18,6	8,1
wielkopolskie	75,2	16,5	8,1
zachodniopomorskie	73,0	19,0	7,8
średnia	75,09	17,50	7,38

Wyniki egzaminu maturalnego z przedmiotów obowiązkowych w 2011 r. w podziale na powiaty województwa wielkopolskiego:

Województwo/powiat	odsetek osób, które zdały wszystkie egzaminy obowiązkowe	odsetek osób, które nie zdały jednego egzaminu obowiązkowego	odsetek osób, które nie zdały więcej niż jednego egzaminu obowiązkowego
lubuskie	76,6%	17,1%	6,3%
gorzowski	69,2%	21,9%	8,9%
krośnieński	72,0%	21,7%	6,3%
m. Gorzów Wielkopolski	81,4%	13,5%	5,1%
m. Zielona Góra	82,6%	12,3%	5,1%
międzyrzecki	70,4%	21,9%	7,7%
nowosolski	70,3%	21,1%	8,7%
ślubicki	65,3%	24,3%	10,5%
strzelecko-drezdenecki	77,4%	18,6%	4,1%
sulęciński	72,2%	20,3%	7,5%
świebodziński	77,6%	15,3%	7,1%
wschowski	74,5%	15,2%	10,3%
zielonogórski	75,4%	14,7%	9,8%
żagański	67,9%	24,9%	7,2%

żarski	76,3%	19,3%	4,4%
wielkopolskie	75,3%	16,7%	8,0%
chodzieski	76,5%	13,9%	9,6%
czarnkowsko-trzcianecki	74,0%	18,2%	7,8%
gnieźnieński	74,1%	16,5%	9,4%
gostyński	81,5%	11,8%	6,7%
grodziski	71,7%	15,0%	13,4%
jarociński	82,1%	14,2%	3,7%
kaliski	61,4%	26,3%	12,3%
kepiński	81,3%	14,1%	4,6%
kolski	76,0%	15,9%	8,2%
koniński	59,3%	27,1%	13,6%
kościański	81,9%	12,1%	6,0%
krotoszyński	78,7%	15,4%	5,9%
leszczyński	70,8%	25,0%	4,2%
m. Kalisz	81,2%	13,5%	5,3%
m. Konin	72,4%	16,8%	10,8%
m. Leszno	75,3%	15,2%	9,5%
m. Poznań	78,3%	14,7%	7,0%
międzychodzki	66,3%	26,7%	7,1%
nowotomyski	76,0%	17,7%	6,3%
obornicki	68,2%	24,4%	7,4%
ostrowski	75,9%	17,9%	6,2%
ostrzeszowski	79,6%	16,1%	4,3%
pilski	65,1%	20,5%	14,4%
pleszewski	68,5%	22,8%	8,7%
poznański	70,8%	20,6%	8,6%
rawicki	77,1%	14,2%	8,8%
śłupecki	74,9%	17,1%	7,9%
szamotuński	76,1%	16,6%	7,3%
średzki	65,7%	21,1%	13,2%
śremski	76,8%	15,3%	7,9%
turecki	75,0%	18,0%	6,9%
wągrowiecki	68,3%	20,0%	11,6%
wolsztyński	73,9%	18,8%	7,3%
wrześniński	79,8%	15,9%	4,3%
złotowski	64,9%	23,6%	11,5%
zachodniopomorskie	73,1%	19,3%	7,7%
białogardzki	60,5%	28,8%	10,7%
choszczeński	72,1%	19,1%	8,7%
drawski	72,6%	21,2%	6,1%
goleniowski	70,6%	21,5%	7,9%
gryfiński	64,7%	25,8%	9,6%
gryfiński	66,3%	24,6%	9,1%
kamiński	58,5%	26,0%	15,5%
kołobrzegi	74,2%	19,4%	6,3%
koszaliński	17,5%	42,9%	39,7%
lobeski	64,0%	28,9%	7,0%
m. Koszalin	77,8%	15,2%	7,0%
m. Szczecin	79,7%	14,9%	5,4%
m. Świnoujście	72,9%	20,0%	7,2%
myśliborski	64,1%	22,2%	13,7%
policki	64,9%	19,2%	15,9%
pyrzycki	72,2%	22,2%	5,7%
ślawieński	65,0%	24,4%	10,6%
stargardzki	72,1%	21,6%	6,3%
szczecinecki	67,6%	22,6%	9,8%
świdwiński	81,6%	13,0%	5,4%
walecki	71,2%	21,4%	7,4%
Okręg	74,9%	17,4%	7,7%

Jednocześnie odnosząc się do wstępnych wyników egzaminu maturalnego z matematyki, uprzejmie wyjaśniam, że egzamin ten zdało 79% zdających, tj. o ok. 8% mniej niż w ubiegłym roku. Ubiegłoroczny test był oceniany, także jeszcze niedawno – w jednym z ogólnopolskich dzienników – jako skandalicznie prosty. Powszechnie domagano się stopniowego zwiększenia wymagań.

W roku szkolnym 2010/2011 egzamin maturalny z matematyki zdawanej jako przedmiot obowiązkowy odbył się po raz drugi. Nadspodziewanie wysokie wyniki w ubiegłym roku w połączeniu z komentarzami, że z większością zadań mogli poradzić sobie gimnazjaliści, mogły spowodować brak wystarczającej motywacji do pracy i niewystarczającą koncentrację części tegorocznych maturzystów.

Tegoroczny arkusz egzaminacyjny miał strukturę podobną do innych, opublikowanych już arkuszy. 80% umiejętności, które sprawdzały zadania z matematyki, stanowiły takie same umiejętności, jak sprawdzane w ubiegłym roku i podczas egzaminu próbnego.

Analiza prac absolwentów, którzy nie zdali egzaminu z matematyki, pozwala na wniosek, że znaczna część zdających nie rozwiązała większości zadań otwartych. To sygnał, że należy tego typu zadania rozwiązywać w szkołach i w większym stopniu uzależniać szkolne oceny z przedmiotu od umiejętności rozwiązywania tego typu zadań.

Od roku szkolnego 2009/2010 w szkole podstawowej oraz w gimnazjum sukcesywnie wdrażana jest nowa podstawa programowa kształcenia ogólnego, a od roku szkolnego 2012/2013 zacznie ona obowiązywać także w szkołach ponadgimnazjalnych.

Nowa podstawa programowa kształcenia ogólnego ma na celu podniesienie jakości kształcenia oraz zaspokojenie zwiększonych aspiracji młodego pokolenia. Nowatorskie rozwiązanie zastosowane w podstawie programowej, polegające na złączeniu programowym gimnazjum i szkoły ponadgimnazjalnej, powinno zapewnić wszystkim uczniom solidne opanowanie wspólnego fundamentu wiedzy ogólnej. Czas nauki w gimnazjum oraz w szkole ponadgimnazjalnej jako spójny programowo stanowi sześćioletni (a nawet – w technikum – siedmioletni) okres kształcenia, podczas którego uczniowie zostaną wyposażeni we wspólny, solidny fundament wiedzy ogólnej, po czym znacznie pogłębią tę wiedzę w zakresie odpowiadającym indywidualnym zainteresowaniom i predyspozycjom. Ponadto dłuższy czas przeznaczony na naukę każdego przedmiotu stworzy nauczycielom możliwość pogłębienia każdego tematu. Pozwoli to również na wolne od pośpiechu omówienie wszystkich podstawowych tematów w zakresie klasycznego kanonu przedmiotów.

Matematyka jest jednym z przedmiotów, na które zgodnie z nową podstawą programową przeznaczona jest najwięcej godzin. Stąd nie tylko na etapie liceum wskazane jest umożliwianie uczniom rozwijania swoich uzdolnień i zainteresowań tym przedmiotem. Ministerstwo Edukacji Narodowej zaleca, aby już w szkole podstawowej i gimnazjum pomagać uczniom w nauce w razie trudności, ale także stwarzać możliwość pogłębienia wiedzy. Matematyka musi być przez wszystkich realizowana w szkołach ponadgimnazjalnych w zakresie podstawowym i może być również realizowana jako przedmiot wybrany, rozszerzony – dla uczniów, którzy rozważają dalsze

pogłębianie swojej wiedzy w tym lub pokrewnym kierunku.

Proponowane zmiany zapewnią konsekwentną ciągłość programową od chwili pierwszego kontaktu dziecka ze szkołą aż do uzyskania końcowego świadectwa. Powiązanie programowe gimnazjum i szkoły ponadgimnazjalnej umożliwi przede wszystkim spokojną, pełną realizację podstawowego zakresu wykształcenia ogólnego.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 29 lipca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego**

**w sprawie nagród wypłacanych dyrektorom
wojewódzkich oddziałów NFZ (23563)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem z dnia 27 lipca 2011 r. (SPS-023-23563/11), przy którym przesłano interpelację posła na Sejm RP pana Łukasza Zbonikowskiego, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższego.

W dniach 8 października 2010 r. – 22 października 2010 r. z polecenia i upoważnienia ministra zdrowia przeprowadzona została kontrola w Centrali Narodowego Funduszu Zdrowia w Warszawie, której zakresem objęto działalność Narodowego Funduszu Zdrowia w zakresie przyznanych lub wypłaconych w 2010 r. dyrektorom oddziałów wojewódzkich NFZ innych niż wynagrodzenie zasadnicze świadczeń wynikających ze stosunku pracy. Okres objęty kontrolą obejmował działalność Narodowego Funduszu Zdrowia od dnia 1 stycznia 2010 r. do dnia 22 października 2010 r.

W wyniku przeprowadzonej kontroli ustalono, co następuje:

a) w Narodowym Funduszu Zdrowia nie obowiązują akty prawa wewnętrznego regulujące zasady przyznawania innych świadczeń wynikających ze stosunku pracy (takich jak nagrody czy premie) dyrektorom OW NFZ;

b) w okresie objętym kontrolą w NFZ nie wypłacano dyrektorom OW NFZ premii ani odpraw;

c) średnia wysokość przyznanej przez prezesa NFZ nagrody dla dyrektora OW NFZ wyniosła w okresie objętym kontrolą 12 201 zł. Łączna kwota przeznaczona na nagrody dla dyrektorów OW NFZ w okresie objętym kontrolą wyniosła 158 620 zł.

d) w styczniu 2010 r. prezes NFZ przyznał wszystkim dyrektorom OW NFZ z wyjątkiem dyrektorów oddziału: lubelskiego, małopolskiego, opolskiego i podkarpackiego nagrodę, którą uzasadnił następująco: za sprawne przeprowadzenie procesu kontraktowania świadczeń zdrowotnych na rok 2010 na terenie kierowanego przez panią/pana oddziału wojewódzkiego. Ponadto w marcu 2010 r. prezes NFZ przyznał nagrodę dyrektorowi Mazowieckiego OW NFZ, którą uzasadnił następująco: za osiągnięcie dodatniego wyniku finansowego za 2009 r. w kierowanym przez panią oddziale wojewódzkim NFZ.

W wyniku przeprowadzonej kontroli minister zdrowia wystosował do prezesa NFZ wystąpienie pokontrolne, w którym polecił opracowanie procedury wewnętrznej, zapewniającej ustalenie jednolitych i zobiektywizowanych kryteriów przyznawania nagród dyrektorom OW NFZ wraz z ustaleniem ich maksymalnej rocznej wysokości. W wystąpieniu pokontrolnym minister zdrowia wskazał następujące minimalne warunki niezbędne, po spełnieniu których dyrektorowi OW NFZ może zostać przyznana nagroda: przestrzeganie dyscypliny finansów publicznych, przestrzeganie praw pracowniczych oraz wymagania odnośnie do kontroli zarządczej (określone przez ministra finansów) w OW NFZ.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 3 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego**

**w sprawie zapowiedzianej kontroli
tegorocznych zadań maturalnych (23564)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Łukasza Zbonikowskiego (SPS-023-23564/11) w sprawie kontroli tegorocznych zadań maturalnych, uprzejmie wyjaśniam.

Do egzaminu maturalnego w maju 2011 r. przystąpiło 355 116 osób ubiegających się o świadectwo dojrzałości. Tegorocznymi absolwenci stanowili 97% wszystkich zdających. Pozostali to absolwenci z lat ubiegłych. Do egzaminu przystąpili również absolwenci, którzy uzyskali świadectwo dojrzałości we wcześniejszych latach, w celu podwyższenia wyniku egzaminacyjnego.

Jednocześnie pragnę zwrócić uwagę na fakt, iż egzaminu maturalnego w bieżącym roku szkolnym

nie zdało około 7% zdających, i jest to odsetek porównywalny z rokiem ubiegłym. 17,5% tegorocznych absolwentów nie zdało egzaminu tylko z jednego przedmiotu i ma prawo przystąpić do egzaminu poprawkowego w sierpniu br. Pełne dane na temat wyników tegorocznego egzaminu maturalnego będą więc znane po przeprowadzeniu egzaminów poprawkowych.

System egzaminów zewnętrznych zgromadził obszerną bazę wyników egzaminacyjnych kolejnych populacji zdających egzaminy począwszy od 2002 r. Ponieważ kolejne edycje egzaminu różnią się pomiędzy sobą, porównywanie ich wyników jest dotychczas bardzo ograniczone i w zasadzie nieuprawnione metodologicznie. Statystyczne wskaźniki osiągnięć kolejnych populacji uczniów oszacowane na podstawie wyników surowych z egzaminów zewnętrznych w poszczególnych latach mogą się różnić nawet wtedy, gdy poziom osiągnięć zdających nie ulegnie istotnej zmianie¹⁾.

Zmiany w systemie egzaminów zewnętrznych również nie pozostają bez wpływu na wyniki uzyskiwane przez zdających. Dopiero w roku 2010 i 2011 egzamin maturalny odbył się na takich samych zasadach (jednolity katalog obowiązkowych przedmiotów maturalnych dla całej populacji zdających).

Centralna Komisja Egzaminacyjna (CKE), zgodnie z art. 9a ust. 2 pkt 1a ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r., Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.), przygotowuje pytania, zadania i testy oraz ustala zestawy do przeprowadzania sprawdzianu i egzaminów, w tym egzaminów maturalnych. W bieżącym roku szkolnym dyrektor CKE zatwierdził, łącznie na wszystkie egzaminy, około 1500 różnych rodzajów arkuszy.

W mediach dość licznie pojawiały się informacje o błędach w arkuszach egzaminacyjnych z języka polskiego, geografii, matematyki i chemii. Błędy, jakie pojawiły się w tegorocznych arkuszach egzaminacyjnych, nie miały charakteru merytorycznego. Analiza odpowiedzi zdających egzamin maturalny z języka polskiego na poziomie podstawowym i z geografii na poziomie rozszerzonym wykazała, że techniczne usterki w arkuszach maturalnych nie miały wpływu na wyniki egzaminu.

Błędów merytorycznych nie było także w arkuszu maturalnym z matematyki na poziomie podstawowym. Zadania zamieszczone w arkuszu nie wykroczyły poza standardy wymagań egzaminacyjnych zawarte w załączniku nr 3 do rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 10 sierpnia 2001 r. w sprawie standardów wymagań będących podstawą przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów (Dz. U. Nr 92, poz. 1020, z późn. zm.).

¹⁾ „Teoria wyniku zadania IRT. Zastosowanie w polskim systemie egzaminów zewnętrznych”. Praca zbiorowa pod redakcją H. Szaleńca, str. 13. Aby uniknąć nieuprawnionego wnioskowania o rzekomo zmieniającym (lub nie) poziomie osiągnięć uczniów, konieczne jest zrównywanie wyników, czyli takie ich przetwarzanie, aby możliwe było metodologiczne poprawne porównanie osiągnięć.

Ponadto informuję, że CKE i Ministerstwo Edukacji Narodowej nie otrzymało żadnej informacji na temat błędów znajdujących się w arkuszu maturalnym z chemii.

Właściwe przygotowanie materiałów na egzaminy masowe, a matura jest w Polsce egzaminem masowym, wymaga przeprowadzenia standaryzacji – obowiązkowo stosują ją systemy egzaminacyjne wszystkich państw prowadzących egzaminy masowe. Jest to postępowanie konieczne, prowadzone w interesie zdających egzaminy. Jego celem jest sprawdzenie, czy zadania zostały poprawnie zaprojektowane w stosunku do stosowanych w szkołach programów nauczania, czy zostały poprawnie sformułowane i czy umożliwiają właściwą ich percepcję przez zdających. Standaryzacja pozwala także doskonalić autorskie zasady punktowania (tzw. klucze punktowania), umożliwia tworzenie jak najszerszego katalogu różnych wariantów odpowiedzi i zaplanowanie sposobów ich punktacji. Standaryzacja polega na wypróbowaniu materiału egzaminacyjnego na wybranej, istotnej statystycznie populacji uczniów, podobnej do tej, która za jakiś czas będzie pisać egzamin właściwy. Tylko zadania sprawdzone w procesie standaryzacji mogą trafić do arkusza egzaminacyjnego. Te, które sита standaryzacji nie przejdą, zostają odrzucone.

Standaryzacja zadań egzaminacyjnych jest odpowiednią formą kontroli prawidłowego przygotowania testów egzaminacyjnych. Ministerstwo Edukacji Narodowej nie prowadzi kontroli zadań egzaminacyjnych zatwierdzonych przez dyrektora CKE.

Jednocześnie pragnę nadmienić, że CKE realizuje od 1 stycznia 2010 r. projekt „Budowa banków zadań”, współfinansowany z Europejskiego Funduszu Społecznego. Projekt zmierza do modyfikacji obecnego systemu przygotowywania zadań oraz testów do egzaminów zewnętrznych z przedmiotów ogólnokształcących gwarantującej stałe podwyższanie jakości narzędzi egzaminacyjnych.

Celem ogólnym projektu jest stworzenie banków zadań, czyli złożonej organizacji o zasięgu krajowym przygotowującej wysokiej jakości zadania egzaminacyjne do stosowania na egzaminach zewnętrznych (sprawdzian w VI klasie szkoły podstawowej, egzamin gimnazjalny, egzamin maturalny, w tym egzaminy dla uczniów/absolwentów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi; egzaminy eksternistyczne) zgodnych z nową podstawą programową kształcenia ogólnego.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 4 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego
w sprawie wyników raportu „Students On Line”
(23565)**

Odpowiadając na interpelację pana posła Łukasza Zbonikowskiego (SPS-023-23565/11) w sprawie wyników raportu „Students On Line”, uprzejmie wyjaśniam.

Zagadnienia związane z kształceniem uczniów w zakresie stosowania technologii informacyjno-komunikacyjnych są unormowane rozporządzeniem ministra edukacji narodowej z dnia 23 grudnia 2008 r. w sprawie podstawy programowej wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół (Dz. U. z 2009 r. Nr 4, poz. 17). Rozporządzenie to zawiera m.in. zapis o tym, że zadaniem szkoły jest przygotowanie uczniów do życia w społeczeństwie informacyjnym, a nauczyciele powinni stwarzać uczniom warunki do nabywania umiejętności wyszukiwania, porządkowania i wykorzystywania informacji z różnych źródeł, z zastosowaniem technologii informacyjno-komunikacyjnych, na zajęciach z różnych przedmiotów. Zaleca się, aby podczas zajęć uczeń miał do swojej dyspozycji osobny komputer z dostępem do Internetu. Podczas prac nad projektami (indywidualnymi lub zespołowymi) uczniowie powinni mieć również możliwość korzystania z komputerów, w zależności od potrzeb wynikających z charakteru zajęć, realizowanych celów i tematów. Realizację powyższych celów powinna wspomagać dobrze wyposażona biblioteka szkolna, dysponująca aktualnymi zbiorami zarówno w postaci księgozbioru, jak i w postaci zasobów multimedialnych. Nauczyciele wszystkich przedmiotów powinni odwoływać się do zasobów biblioteki szkolnej i współpracować z nauczycielami bibliotekarzami w celu wszechstronnego przygotowania uczniów do samokształcenia i świadomego wyszukiwania, selekcjonowania i wykorzystywania informacji.

Zadanie zapewnienia uczniom odpowiednich warunków do nauki stosowania technologii informacyjno-komunikacyjnych spoczywa na organach prowadzących szkoły. Ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) nakłada na organy prowadzące szkoły lub placówki zadanie wyposażenia szkoły lub placówki w pomoce dydaktyczne i sprzęt niezbędny do pełnej realizacji programów nauczania, programów wychowawczych, przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów oraz wykonywania innych zadań statutowych (art. 5 ust. 7 pkt 4). Organ prowadzący w ramach własnych możliwości oraz w ramach partycypowania w roli beneficjentów środków unijnych dokłada wielu starań, aby nasycenie technologiami

informacyjno-komunikacyjnymi (TIK) w szkołach im podległym stale się zwiększało.

W latach 2005–2008 Ministerstwo Edukacji Narodowej dokonało zakupu sprzętu komputerowego i oprogramowania w ramach zakupów centralnych, współfinansowanych z EFS, mających za zadanie wsparcie organów prowadzących w ich ustawowych obowiązkach. Do szkół dostarczono pracownice komputerowe oraz oprogramowanie edukacyjne do ponad 19 tys. szkół oraz ponad 11 tys. bibliotek szkolnych. W bieżącej perspektywie finansowej 2007–2013 środki finansowe z EFS mogą być przeznaczane wyłącznie na finansowanie tzw. projektów miękkich, w ramach priorytetu (III PO KL), wykluczających zakup sprzętu komputerowego na wyposażenie szkół i placówek.

Ministerstwo Edukacji Narodowej dokłada wiele wysiłku, aby zgodnie z zasadą subsydiarności umożliwić organom prowadzącym unowocześnianie szkół zgodnie z posiadanymi uprawnieniami i kompetencjami i wspomóc je w tym dziele w granicach posiadanych możliwości finansowych.

Aktualnie przedstawiciele MEN uczestniczą w pracach zespołu przygotowującego opracowanie projektu programu rządowego, którego celem będzie budowa kompetencji cyfrowych w edukacji.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 2 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Ryszarda Terleckiego**

w sprawie skutków wypowiedzenia umowy najmu lokalu w trybie art. 11 ust. 5 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (23567)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przekazaną przy piśmie z dnia 27 lipca 2011 r., znak SPS-023-23567/11, interpelację pana posła Ryszarda Terleckiego, z dnia 12 lipca 2011 r., w sprawie skutków wypowiedzenia umowy najmu lokalu w trybie art. 11 ust. 5 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego, uprzejmie informuję, co następuje.

Od 1946 r. do wejścia w życie ustawy o najmie lokali mieszkalnych i dodatkach mieszkaniowych, tj. do dnia 12 listopada 1994 r., obowiązywały przepisy o reglamentacji najmu lokali mieszkalnych, któ-

re obejmowały znaczną większość miast. Wolne lokale były oddawane w najem na podstawie decyzji administracyjnych wydawanych przez organy administracji rządowej, a następnie samorządowej. W tym trybie były zasiedlane również opróżnione lokale w budynkach stanowiących własność osób fizycznych. Nie była do tego potrzebna zgoda właściciela budynku, a organy wydające decyzje kierowały się obowiązującymi kryteriami przydziału mieszkań. Właściciele tych budynków oraz ich najbliższa rodzina w wielu wypadkach nie mieli szans zamieszkania w swojej własności, gdyż nie spełniali obowiązujących kryteriów. Z dniem wejścia w życie wspomnianej ustawy wydane w przeszłości decyzje administracyjne o przydziale lokali mieszkalnych stały się z mocy art. 56 tej ustawy umowami najmu zawartymi na czas nieokreślony.

W toku prac nad projektem ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego, która zastąpiła ustawę o najmie lokali mieszkalnych i dodatkach mieszkaniowych, komisja sejmowa wzięła pod uwagę wspomniane wyżej okoliczności i uznała za celowe i uzasadnione stworzenie możliwości zamieszkania właścicieli oraz ich najbliższych we własnych nieruchomościach.

Tym samym ustawodawca w art. 11 ust. 5 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 266, z późn. zm.), stworzył możliwość wypowiedzenia stosunku prawnego lokatorowi nie później niż na 3 lata naprzód, na koniec miesiąca kalendarzowego, jeśli właściciel lub jego pełnoletni zstępny, wstępny lub osoba, wobec której właściciel ma obowiązek alimentacyjny, zamierza zamieszkać w należącym do niego lokalu, a nie dostarcza mu lokalu zamiennego i lokatorowi nie przysługuje prawo do lokalu zamiennego. Niespełnienie przez właściciela wymogu realnego zamieszkania rodzi po stronie lokatora roszczenie bądź do powrotu do lokalu na dotychczasowych warunkach, bądź do żądania od właściciela zapłaty różnicy w czynszu i w opłatach, które płaci obecnie, w stosunku do tych, które płacił w ramach wypowiedzianego stosunku prawnego za okres jednego roku. Koszty przeprowadzki lokatora do lokalu ponosi właściciel. Dodać należy, że przepis powyższy został uzupełniony o ograniczenie możliwości jego nadużywania przez właścicieli, poprzez wprowadzenie zasady (ust. 7), że wypowiedzenie stosunku prawnego, pod rygorem nieważności, powinno wskazywać osobę mającą zamieszkać w lokalu właściciela.

Ustalając trzyletni okres wypowiedzenia stosunku prawnego, ustawodawca uznał, że jest on wystarczający dla zapewnienia możliwości uzyskania uprawnień do używania innego lokalu mieszkalnego lokatorowi, którego sytuacja materialna na to pozwala.

Jeżeli lokator w okresie wypowiedzenia nie będzie mógł we własnym zakresie uzyskać innego mieszkania i zajmowanego lokalu nie opróżni, jego przymu-

sowa eksmisja może nastąpić dopiero po uzyskaniu przez właściciela orzeczenia sądowego w tej sprawie. Sąd, rozpatrując powództwo właściciela o nakazanie lokatorowi opróżnienia lokalu, ustali i oceni, czy były spełnione przesłanki niezbędne do wypowiedzenia stosunku prawnego. Sąd orzeknie także z urzędu, czy lokatorowi lub osobom wspólnie z nim mieszkającym przysługuje uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego ze względu na ich sytuację materialną i rodzinną. Sąd nie może przy tym odmówić takiego uprawnienia osobom, o których mowa w art. 14 ust. 4 ustawy, tj. kobiecie w ciąży, małoletniemu, niepełnosprawnemu lub ubezwłasnowolnionemu oraz sprawującemu nad taką osobą opiekę i wspólnie z nią zamieszkującemu, jak również obłożnie choremu, emerytowi i renciście, spełniającym kryteria do otrzymania świadczenia z pomocy społecznej, osobie posiadającej status bezrobotnego i osobie spełniającej przesłanki określone przez radę gminy w drodze uchwały – chyba że osoby te mogą zamieszkać w innym lokalu niż dotychczas używany. Przyznanie prawa do lokalu socjalnego związane jest z obligatoryjnym wstrzymaniem egzekucji do czasu zaoferowania przez gminę takiego lokalu.

Równocześnie należy wskazać, że nowelizacja przepisu art. 1046 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 1964 r. Nr 43, poz. 296, z późn. zm.), dokonana ustawą z dnia 2 lipca 2005 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 172, poz. 1804), wprowadziła obowiązek dostarczenia „tymczasowego pomieszczenia”. Ma to służyć wyeliminowaniu możliwości przeprowadzenia eksmisji bez dostarczenia schronienia dla eksmitowanego dłużnika, a w konsekwencji zapobiegając bezdomności.

Stosownie do treści przepisu komornik, wykonując obowiązek opróżnienia lokalu na podstawie tytułu wykonawczego, z którego nie wynika prawo dłużnika do lokalu socjalnego lub zamiennego, wstrzymuje się z dokonaniem czynności do czasu, gdy gmina wskaże tymczasowe pomieszczenie lub gdy dłużnik znajdzie takie pomieszczenie. Pomieszczenie tymczasowe może również wskazać właściciel (wierzyciel).

Wyjaśniam uprzejmie, że przepis art. 11 ust. 5 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego, funkcjonuje, jak już wspominałem, od przeszło dziesięciu lat, a obecnie sytuacje tego typu występują sporadycznie.

Przechodząc do udzielenia odpowiedzi na kwestie szczegółowe (w kolejności przedstawionych pytań), uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

1. Czy ministerstwo dysponuje lub planuje dysponować danymi w skali kraju na temat ilości lokatorów, którym skutecznie wypowiedziano najem lokalu w trybie art. 11 ust. 5 ww. ustawy?

Stosunek prawny najmu ma charakter stosunku cywilnoprawnego, który nawiązuje się co do zasady

na podstawie zawartej pomiędzy stronami umowy najmu. Przepisy prawa nie uprawniają organów administracji państwowej, w tym ministra infrastruktury, do ingerowania w treść tych umów, jak również oceny skuteczności ich wypowiedzania. Tym samym ministerstwo nie ma podstaw do prowadzenia bądź pozyskiwania statystyki w zakresie, o którym mowa pytaniu.

2. Jakie kroki podjęło lub podejmie w przyszłości ministerstwo w celu wsparcia dla gmin stojących w obliczu skokowego wzrostu wniosków o pomoc mieszkaniową oraz zwiększenia problemu zagrożenia bezdomnością?

Podejmując wysiłek pomocy gminom w tworzeniu odpowiednich zasobów mieszkań socjalnych, w latach 2004–2006 zrealizowano tzw. pilotażowy program budownictwa dla najuboższych, w ramach którego powstało ok. 5 tys. lokali socjalnych i ok. 0,5 tys. miejsc noclegowych. Funkcjonujące obecnie rozwiązania ułatwiające gminom podjęcie inicjatywy związanej z tworzeniem budownictwa socjalnego przewiduje ustawa z dnia 8 grudnia 2006 r. ustawy o finansowym wsparciu tworzenia lokali socjalnych, mieszkań chronionych, noclegowni i domów dla bezdomnych. Ustawa ta umożliwi ubieganie się o finansowe wsparcie z budżetu państwa podmiotom, do których ustawowych lub statutowych zadań należy zapewnienie schronienia lub mieszkania potrzebującym, a zatem gminom, powiatom, związkom międzygminnym i organizacjom pożytku publicznego. Dofinansowane przedsięwzięcie może polegać na budowie nowych budynków, ale także na działaniach zmierzających w kierunku modernizacji istniejących zasobów, czyli remoncie, przebudowie i zmianie sposobu użytkowania budynków, w wyniku czego powstaną lokale socjalne, mieszkania chronione, noclegownie lub domy dla bezdomnych. Możliwy jest także w tym zakresie udział samorządu w inwestycji realizowanej przez towarzystwo budownictwa społecznego, jak również zakup budynków i lokali mieszkalnych na rynku wtórnym. Ważnym rozwiązaniem, zmierzającym w kierunku pobudzenia inicjatywy samorządów w obszarze budownictwa komunalnego, jest wprowadzona w 2009 r. w wyniku nowelizacji ustawy możliwość pozyskiwania przez gminy, przy pomocy finansowej z budżetu państwa, także mieszkań komunalnych nieposiadających statusu lokali socjalnych. Niezbędnym warunkiem wykorzystania przez gminy wsparcia na takie inwestycje jest równoległe utworzenie lokali socjalnych o powierzchni i liczbie co najmniej równym powstałym w ramach programu mieszkaniom komunalnym. W zależności od rodzaju realizowanego przedsięwzięcia, inwestor ma możliwość otrzymania wsparcia w maksymalnej wysokości 30–50% jego kosztów. W latach 2007–I połowa 2011 w ramach programu udzielono finansowego wsparcia na realizację ok. 8,2 tys. lokali socjalnych, mieszkań chronionych, mieszkań komunalnych (dotatkowo powstanie odpowiednia liczba lokali socjalnych), mieszkań dla powozian (mieszkania komu-

nalne bez konieczności tworzenia odpowiedniej liczby lokali socjalnych) oraz ok. 0,8 tys. miejsc w noclegowniach i domach dla bezdomnych.

Informuję ponadto, że w dniu 4 marca 2011 r. Sejm RP przyjął przedłożony przez rząd dokument pt. „Główne problemy, cele i kierunki programu wspierania rozwoju budownictwa mieszkaniowego do 2020 roku”, określający podstawowe zasady polityki wsparcia mieszkalnictwa w średniookresowej perspektywie. W materiale zdefiniowano podstawowy model polityki mieszkaniowej państwa i ramy dla planowanych działań legislacyjnych w najbliższych latach. W odniesieniu do wyżej wspomnianego budownictwa socjalnego planuje się, aby wsparcie segmentu realizowane było w oparciu o możliwe zwiększone zaangażowanie środków budżetu państwa na kontynuację programu. Natomiast w zakresie rozwoju segmentu społecznego budownictwa na wynajem, realizowanego m.in. przez towarzystwa budownictwa społecznego (w przypadku 77% działających towarzystw gmina jest większościowym udziałowcem), przewidziano m.in. określenie rozwiązań umożliwiających zachowanie preferencyjnych źródeł finansowania przedsięwzięć o charakterze uzupełniającym. Zgodnie z zaakceptowanym przez Sejm w marcu br. materiałem w Ministerstwie Infrastruktury opracowany został projekt założeń ustawy o zmianie ustawy o niektórych formach popierania budownictwa mieszkaniowego. Tekst projektu znajduje się w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Infrastruktury w dziale: Projekty aktów prawnych – projekty ustaw – ustawy mieszkalnictwo i gospodarka komunalna. Projekt założeń został zaakceptowany przez Kierownictwo Ministerstwa Infrastruktury w dniu 1 czerwca 2011 r. i jest obecnie przedmiotem konsultacji społecznych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Ryszarda Terleckiego**

**w sprawie projektowanych zmian w ustawie
o systemie oświaty dotyczących
szkolnictwa specjalnego (23571)**

Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację złożoną przez pana posła na Sejm RP Ryszarda Terleckiego (nr SPS-023-23571/11) w sprawie projektu zmian w ustawie z dnia 7 września 1991 r. o systemie

oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) w zakresie kształcenia specjalnego uczniów niepełnosprawnych, uprzejmie informuję.

Celem regulacji przedstawionych w projekcie ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw jest zapewnienie optymalnych warunków nauczania i wychowania uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi, w tym dzieci i młodzieży niepełnosprawnej, niezależnie od miejsca ich edukacji.

Nowa formuła realizacji podstawy programowej wychowania przedszkolnego i kształcenia ogólnego wprowadzana od 1 września 2009 r. ukierunkowana jest na osiągnięcie przez uczniów konkretnych efektów kształcenia i wskazuje na potrzebę indywidualnego podejścia do potrzeb dziecka, zarówno podczas obowiązkowych, jak i dodatkowych zajęć edukacyjnych. Umożliwia to objęcie dziecka jak najwcześniej specjalistycznym wsparciem i dostrzeganie problemów rozwojowych, w szczególności małego dziecka, już od chwili stwierdzenia dysfunkcji, tak aby bez zbędnej zwłoki występujące u dziecka zaburzenia rozwojowe minimalizować bądź eliminować. Naczelną zasadą w każdej szkole powinno być takie kreowanie sytuacji dydaktycznej, by nie dopuścić do wykluczenia dziecka ze specjalnymi potrzebami z systemu edukacji, do pozbawienia go kontaktu z rówieśnikami i uczestniczenia w życiu społeczności szkolnej. Dziecko ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi ma prawo do własnego miejsca w społeczności, w której funkcjonuje, a szkoła powinna tworzyć warunki, aby mu to umożliwić. Tworzenie prawidłowych warunków edukacyjnych pozwala dzieciom na sprostanie wymaganiom określonym w podstawie programowej i sprzyja osiągnięciu sukcesów.

W celu zapewnienia właściwego przebiegu procesu wychowania, kształcenia i opieki każdego dziecka, w szczególności ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi, potrzebne jest opracowanie indywidualnej ścieżki jego rozwoju – poczynając od wychowania przedszkolnego przez wszystkie etapy kształcenia – zawierającej ofertę edukacyjno-wychowawczą, zróżnicowane formy kształcenia, w tym możliwości spełniania obowiązku szkolnego i obowiązku nauki, zalecenia dydaktyczno-wychowawcze, specjalistyczne zajęcia oraz propozycje wspomagania rodziny w jej wychowawczej i opiekuńczej roli, niezależnie od typu i rodzaju szkoły, do której dziecko uczęszcza.

Należy jednocześnie bardzo mocno podkreślić, że nowelizacja ustawy o systemie oświaty nie zakłada likwidacji ani marginalizacji żadnego z dotychczasowych rodzajów szkół i ośrodków, w tym dla dzieci i młodzieży z upośledzeniem umysłowym. W obecnym stanie prawnym szkołą specjalną jest szkoła, w której wszystkie oddziały są oddziałami specjalnymi, tak jest również w przedmiotowym projekcie (art. 3a ust. 5 projektu brzmi: „Przedszkola i szkoły, w których wszystkie oddziały są specjalne, są przedszkolami specjalnymi i szkołami specjalnymi”).

Art. 2 projektu ustawy mówi o typach szkół, wskazując na: szkoły podstawowe, gimnazja i szkoły ponadgimnazjalne, natomiast rodzaje szkół wymienione są w art. 3 projektu, gdzie literalnie zdefiniowane są szkoły specjalne.

Należy tu wyraźnie rozróżnić, co rozumie się przez typ szkoły, a co przez rodzaj szkoły. Typy szkół się nie zmieniają. Natomiast rodzaj szkoły jest identyfikowany przez specyfikę jej organizacji i funkcjonowania uwzględniającą uczęszczających do niej uczniów. Jeżeli do szkoły uczęszczają wyłącznie uczniowie z orzeczeniami o potrzebie kształcenia specjalnego, jest to szkoła specjalna.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami, wynikającymi z art. 1 ustawy o systemie oświaty już teraz dzieciom i młodzieży niepełnosprawnym zapewnia się możliwość pobierania nauki we wszystkich typach szkół zgodnie z indywidualnymi potrzebami rozwojowymi, edukacyjnymi i predyspozycjami oraz realizowanie zindywidualizowanego procesu kształcenia, form i programów nauczania, a także zajęć rewalidacyjnych.

Na podstawie obowiązujących przepisów rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 21 maja 2001 r. w sprawie ramowych statutów publicznego przedszkola i publicznych szkół (Dz. U. Nr 61, poz. 624, z późn. zm.) oraz rozporządzenia ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 18 stycznia 2005 r. w sprawie warunków organizowania kształcenia, wychowania i opieki dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnych oraz niedostosowanych społecznie w specjalnych przedszkolach, szkołach i oddziałach oraz w ośrodkach (Dz. U. Nr 19, poz. 166), w szkołach ogólnodostępnych mogą być organizowane oddziały specjalne dla uczniów niepełnosprawnych. Taka szkoła jest nazywana szkołą ogólnodostępną z oddziałami specjalnymi, natomiast szkoła złożona wyłącznie z oddziałów specjalnych jest szkołą specjalną. Powyższe wskazuje zatem, że również te przepisy nie uległy zmianie, a jedynie zostały doprecyzowane.

O formie kształcenia, w tym kształcenia specjalnego, dla swoich dzieci decydują rodzice, wybierając najkorzystniejsze dla edukacji szkolnej dziecka formy, nawet w sytuacji gdy nie zostały one wskazane w orzeczeniu o potrzebie kształcenia specjalnego. Jeżeli dziecko posiada takie orzeczenie wydane z uwagi na upośledzenie umysłowe lub inny rodzaj niepełnosprawności, rodzice mogą wybrać dla niego szkołę ogólnodostępną, integracyjną lub specjalną. Jeżeli natomiast okaże się, że z powodu swej niepełnosprawności dziecko nie może uczęszczać do szkoły w miejscu zamieszkania, rodzice mogą podjąć decyzję o kształceniu go w specjalnym ośrodku szkolno-wychowawczym. Takie regulacje zawiera zarówno obowiązująca ustawa, jak i projekt zmiany ustawy.

Jednocześnie żadnego z rodzajów szkoły czy ośrodka Ministerstwo Edukacji Narodowej nie wskazuje jako najlepszego czy lepszego od innych. Wybór miej-

scza kształcenia powinien każdorazowo opierać się na wnikliwej analizie potrzeb rozwojowych i edukacyjnych dziecka oraz jego możliwości psychofizycznych. Zalecane formy kształcenia najbardziej korzystne dla dziecka wskazywane są (i nadal będą) przez zespół orzekający poradni psychologiczno-pedagogicznej w orzeczeniu o potrzebie kształcenia specjalnego. Natomiast, tak jak dotychczas, zgodnie z prawem zagwarantowanym im przez ustawodawcę, o formie kształcenia, w tym kształcenia specjalnego dla swoich dzieci, zdecydują rodzice (opiekunowie prawni). Zgodnie z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej mają oni wyłączne prawo do decydowania o swoim dziecku, o ile prawo to nie zostanie im ograniczone lub nie zostaną go pozbawieni. Rolą zarówno pracowników poradni psychologiczno-pedagogicznej, jak i dyrektorów, nauczycieli i wychowawców jest natomiast służyć im niezbędną pomocą w dokonaniu jak najlepszego wyboru szkoły z punktu widzenia potrzeb dziecka.

Szanowny Panie Marszałku! Projektowane rozwiązania stanowią kontynuację rozpoczętych już działań zmierzających do powstania spójnego modelu kształcenia uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi. Według tego modelu nauczyciele obowiązani są dostosowywać działania edukacyjno-terapeutyczne do indywidualnych potrzeb edukacyjnych i rozwojowych oraz możliwości psychofizycznych każdego ucznia, niezależnie od miejsca jego edukacji.

Potrzebę zmian w obszarze kształcenia tych uczniów uzasadniają zarówno oczekiwania środowiska edukacyjnego, rodziców, organizacji pozarządowych oraz innych instytucji działających na rzecz dziecka i rodziny, jak i zmieniająca się rzeczywistość społeczno-ekonomiczna i wyzwania współczesnego świata.

Już w 2010 r. Ministerstwo Edukacji Narodowej podjęło działania legislacyjne mające na celu wypracowanie rozstrzygnięć służących podniesieniu efektywności kształcenia uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi.

Dnia 17 listopada 2010 r. minister edukacji narodowej w 6 rozporządzeniach resortowych uregulował szczegółowo problematykę objęcia ucznia niepełnosprawnego kształceniem specjalnym oraz pomocą psychologiczno-pedagogiczną w sposób zindywidualizowany.

Jednakże podczas konsultacji społecznych prowadzonych w trakcie prac legislacyjnych nad tymi rozporządzeniami zgłaszane do Ministerstwa Edukacji Narodowej postulaty wskazywały, że niezbędne jest dokonanie zmian również w ustawie o systemie oświaty. Proponowane zmiany wychodzą naprzeciw rekomendowanym propozycjom.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Zbigniew Włodkowski

Warszawa, dnia 4 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Ryszarda Terleckiego**

**w sprawie zapewnienia uczniom z orzeczeniem
o kształceniu specjalnym bezpłatnego dowozu
do placówek zapewniających
edukację specjalną (23572)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła na Sejm RP pana Ryszarda Terleckiego (SPS-023-23572/11), dotyczącą zapewnienia uczniom z orzeczeniem o kształceniu specjalnym bezpłatnego dowozu do placówek zapewniających edukację specjalną, uprzejmie wyjaśniam.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami art. 17 ust. 3a ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) obowiązkiem gminy jest:

1) zapewnienie uczniom niepełnosprawnym, których kształcenie i wychowanie odbywa się na podstawie art. 71b, bezpłatnego transportu i opieki w czasie przewozu do najbliższej szkoły podstawowej i gimnazjum, a uczniom z niepełnosprawnością ruchową, upośledzeniem umysłowym w stopniu umiarkowanym lub znacznym – także do najbliższej szkoły ponadgimnazjalnej, nie dłużej jednak niż do ukończenia 21. roku życia;

2) zapewnienie dzieciom i młodzieży z upośledzeniem umysłowym w stopniu głębokim, o których mowa w art. 16 ust. 7, a także dzieciom i młodzieży z upośledzeniem umysłowym z niepełnosprawnościami sprzężonymi bezpłatnego transportu i opieki w czasie przewozu do ośrodka umożliwiającego tym dzieciom i młodzieży realizację obowiązku szkolnego i obowiązku nauki, nie dłużej jednak niż do ukończenia 25. roku życia;

3) zwrot kosztów przejazdu ucznia, o którym mowa w pkt 1 i 2, oraz jego opiekuna do szkoły lub ośrodka, wymienionych w pkt 1 i 2, na zasadach określonych w umowie zawartej między wójtem (burmistrzem, prezydentem miasta) i rodzicami, opiekunami lub opiekunami prawnymi ucznia, jeżeli dowożenie i opiekę zapewniają rodzice, opiekunowie lub opiekunowie prawni.

Odnosząc się do pytania postawionego przez pana posła w interpelacji, dotyczącego projektu ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty, uprzejmie informuję, że projektowane przez Ministerstwo Edukacji Narodowej regulacje w stosunku do obecnie obowiązujących przepisów nie obniżają wieku uczniów niepełnosprawnych, którym gmina zapewnia bezpłatny transport do szkoły. Zamiarem ustawodawcy było wyłącznie doprecyzowanie przepisów, które budziły wątpliwości interpretacyjne.

Regulacja projektowana w art. 17 ust. 3a pkt 1 doprecyzowuje sposób realizacji przez gminy obowiązku określonego w art. 17 ust. 3a pkt 1 obowiązującej ustawy o systemie oświaty, polegającego na zapewnieniu uczniom niepełnosprawnym, których kształcenie i wychowanie odbywa się na podstawie art. 71b, bezpłatnego transportu i opieki w czasie przewozu do najbliższej szkoły podstawowej i gimnazjum, a uczniom z niepełnosprawnością ruchową, upośledzeniem umysłowym w stopniu umiarkowanym lub znacznym – także do najbliższej szkoły ponadgimnazjalnej, nie dłużej jednak niż do ukończenia 21. roku życia.

W związku z różną interpretacją znaczenia wyrażen „najbliższa szkoła”, „najbliższe gimnazjum” obowiązujący przepis budzi wątpliwości interpretacyjne, czy gmina ma obowiązek dowozić ucznia niepełnosprawnego do szkoły podstawowej lub gimnazjum, położonych najbliżej miejsca zamieszkania dziecka, nawet jeżeli nie zapewniają mu one kształcenia specjalnego dostosowanego do jego indywidualnych potrzeb edukacyjnych i możliwości psychofizycznych wynikających z rodzaju stwierdzonej niepełnosprawności.

Projektowany przepis art. 17 ust. 3a pkt 1 określa zatem, że obowiązkiem gminy jest zapewnienie uczniom niepełnosprawnym, których kształcenie i wychowanie odbywa się na podstawie art. 71b ustawy, bezpłatnego transportu i opieki w czasie przewozu do najbliższej szkoły podstawowej i najbliższego gimnazjum, zapewniających kształcenie specjalne, a uczniom z niepełnosprawnością ruchową, upośledzeniem umysłowym w stopniu umiarkowanym lub znacznym – także do najbliższej szkoły ponadgimnazjalnej, zapewniającej kształcenie specjalne, nie dłużej jednak niż do ukończenia 21. roku życia.

Regulacja projektowana w art. 17 ust. 3a pkt 2, analogicznie do powyższej, doprecyzowuje sposób realizacji przez gminy obowiązku polegającego na zapewnieniu dzieciom i młodzieży upośledzonym umysłowo w stopniu głębokim bezpłatnego transportu i opieki w czasie przewozu do najbliższego ośrodka rewalidacyjno-wychowawczego, umożliwiającego tym dzieciom i młodzieży realizację zajęć rewalidacyjno-wychowawczych, będących formą spełniania przez nie odpowiednio obowiązku rocznego przygotowania przedszkolnego, obowiązku szkolnego i obowiązku nauki.

Proponowane brzmienie art. 17 ust. 3a pkt 3, analogicznie do powyższych, doprecyzowuje sposób realizacji przez gminy obowiązku polegającego na zapewnieniu dzieciom i młodzieży z niepełnosprawnościami sprzężonymi, w przypadku gdy jedną z niepełnosprawności jest upośledzenie umysłowe w stopniu umiarkowanym lub znacznym, bezpłatnego transportu i opieki w czasie przewozu do najbliższego ośrodka rewalidacyjno-wychowawczego, nie dłużej jednak niż do ukończenia szkoły ponadgimnazjalnej.

Reasumując, projektowane regulacje nie wprowadzają zmian odnośnie do wieku uczniów i wychowanków, którym gmina zapewnia bezpłatny transport odpowiednio do szkoły lub ośrodka rewalidacyjno-wychowawczego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Miroslaw Sielatycki

Warszawa, dnia 8 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Zbigniewa Kozaka**

**w sprawie działań podejmowanych na szkodę
interesów ekonomicznych państwa związanych
ze sprzedażą przez Skarb Państwa akcji spółek
PZU SA oraz Banku PKO BP SA (23574)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma Pana Marszałka z dnia 26 lipca 2011 r. (znak: SPS-023-23574/11), przy którym przekazana została interpelacja pana Zbigniewa Kozaka, posła na Sejm RP, w sprawie działań jakoby podejmowanych na szkodę interesów ekonomicznych państwa, związanych ze sprzedażą przez Skarb Państwa akcji spółek PZU SA oraz Banku PKO BP SA uprzejmie informuję, że minister finansów nie jest merytorycznie właściwy do udzielenia odpowiedzi na pytania w niej zawarte. Zgodnie z art. 25 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437, z późn. zm.) działania i kompetencje w zakresie prywatyzacji mienia Skarbu Państwa należą do ministra skarbu państwa.

Przedstawiając powyższe, minister finansów wyraża jednocześnie zdecydowany sprzeciw wobec zawartych w interpelacji insynuacji dotyczących rzekomego stosowania przez niego nacisków na ministra skarbu państwa, wykraczających poza zakres kompetencji, oraz ulegania zagranicznym grupom lobbingsowym. Stwierdzenia te nie znajdują żadnego potwierdzenia w faktach i dlatego należy uznać je za głęboko niesprawiedliwe i krzywdzące. Minister finansów nie zgadza się również z oceną, że działania związane z prywatyzacją PKO BP SA i PZU SA prowadzone są „w sposób skryty i pokątny przed społeczeństwem oraz opinią publiczną”. Sprzedaż tych spółek nastąpiła w trybie publicznym, z zastosowaniem jawnych procedur, zaaprobowanych przez Radę Ministrów. Właściwym jednakże do udzielenia szczegółowych informacji w tym zakresie, tak jak wskazano wyżej, jest minister skarbu państwa.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Wiesław Szczuka

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Zbigniewa Kozaka**

**w sprawie działań podejmowanych
przez wojskowe i cywilne organy państwa
w związku z procederem reaktywacji przez
osoby fizyczne i prywatne podmioty prawne,
na podstawie akcji
kolekcjonersko-historycznych, przedwojennych
polskich przedsiębiorstw o profilu
zbrojeniowo-obronnym (23575)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poselską pana posła Zbigniewa Kozaka, przekazaną przy piśmie z dnia 26 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23575/11, dotyczącą działań podejmowanych przez wojskowe i cywilne organy państwa w związku z procederem reaktywacji przez osoby fizyczne i prywatne podmioty prawne na podstawie akcji kolekcjonersko-historycznych przedwojennych polskich przedsiębiorstw o profilu zbrojeniowo-obronnym pragnę odnieść się do poruszonych zagadnień, które należą do kompetencji ministra gospodarki.

Pragnę zauważyć, iż poruszana w przedmiotowym piśmie problematyka zawarta w pkt 1, 2, 4 oraz 5 leży poza kompetencjami MG i nie mogą się bezpośrednio do niej odnieść.

Odnosząc się natomiast do pytania zawartego w pkt 3, wyjaśniam, że zgodnie z art. 9b ust. 1 ustawy dnia 20 sierpnia 1997 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 1997 r. Nr 121, poz. 770) w przypadku gdy do sądu rejestrowego wpłynęły wnioski o przerejestrowanie spółki związanej przed dniem 1 września 1939 r. do Krajowego Rejestru Sądowego, to zostanie on wraz z dołączonymi dokumentami zbadany przez sąd rejestrowy. Sąd bada w szczególności prawidłowość zwołania zgromadzenia wspólników albo walnego zgromadzenia oraz powołania składów osobowych organów tych spółek, prawidłowość nabycia lub objęcia udziałów albo akcji oraz spełnienie wymogów dotyczących rejestracji i umarzania niektórych dokumentów na okaziciela emitowanych przed dniem 1 września 1939 r. O złożeniu takiego wniosku sąd rejestrowy jest zobowiązany zawiadomić również prokuratora. Prokurator wstępuje obligatoryjnie do postępowania w przypadku spółek związanych przed dniem 1 września 1939 r.

Jednocześnie na mocy regulacji art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 29 kwietnia 2010 r. o zmianie ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2010 r. Nr 106, poz. 671) w sprawach o wpis do Krajowego Rejestru Sądowego spółek kapitałowych związanych przed dniem 1 września 1939 r., zakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy prokurator może żądać wznowienia

postępowania, jeżeli zachodzą okoliczności uzasadniające stwierdzenie nieważności uchwały wspólników albo uchwały walnego zgromadzenia, stanowiącej podstawę wpisu spółki do Krajowego Rejestru Sądowego.

Z powyższych unormowań wynika, że ocena prawidłowości „reaktywowania” spółek m.in. o profilu działalności wskazanym w interpelacji poselskiej należy do kognicji sądów powszechnych. Szerokie kompetencje w tym zakresie mają również prokuratorzy. Niemniej w sytuacji gdy w sprawach prowadzonych przez organy administracji publicznej wystąpią uzasadnione wątpliwości co do możliwości wystąpienia okoliczności wskazanych w wyżej przywołanym art. 2 ust. 1, tj. uzasadniających żądanie wznowienia postępowania w sprawie o wpis do Krajowego Rejestru Sądowego danej spółki, istnieje możliwość wystąpienia do właściwej prokuratury w celu zbadania okoliczności sprawy.

Należy ponadto wskazać, że zgodnie z art. 9 ust. 4 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym organy administracji publicznej są obowiązane również niezwłocznie informować sąd rejestrowy o przypadkach posługiwania się odpisami, wyciągami lub zaświadczeniami, o których mowa w ust. 3, oraz o okolicznościach wskazujących na prowadzenie działalności przez podmioty wpisane do dotychczasowego rejestru.

Dodatkowo pragnę poinformować, iż wymienione w interpelacji przedwojenne polskie przedsiębiorstwa Zakłady Amunicyjne Pocisk w Warszawie oraz Towarzystwo Przemysłowe Zakładów Mechanicznych Lilpop, Rau i Loewenstein spółka akcyjna w Warszawie nie figurują w zasobach MG jako potencjalne podmioty, które kiedykolwiek podlegałyby procesowi udzielania zezwolenia na eksport uzbrojenia i sprzętu wojskowego. Ponadto MG nie opiniowało ewentualnej koncesji (wydawanej przez Departament Zezwoleń i Koncesji MSWiA) na obrót i produkcję broni, amunicji oraz materiałów wybuchowych w świetle ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. Nr 67, poz. 679, z późn. zm.)

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Rafał Baniak

Warszawa, dnia 8 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Roberta Węgrzyna**

**w sprawie wsparcia finansowego
dla osób niewidomych w utrzymaniu
ich psów przewodników (23576)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przesłaną przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 26 lipca br., znak: SPS-023-23576/11, interpelację posła Roberta Węgrzyna w sprawie dofinansowania ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych utrzymania psów przewodników osób niewidomych, uprzejmie wyjaśniam, że zgodnie z art. 2 pkt 11 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (t.j. Dz. U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721) pies asystujący to odpowiednio wyszkolony i specjalnie oznaczony pies, w szczególności pies przewodnik osoby niewidomej lub niedowidzącej oraz pies asystent osoby niepełnosprawnej ruchowo, który ułatwia osobie niepełnosprawnej aktywne uczestnictwo w życiu społecznym. Przepisy obowiązujące od 5 maja 2010 r. rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z dnia 1 kwietnia 2010 r. w sprawie wydawania certyfikatów potwierdzających status psa asystującego (Dz. U. Nr 64, poz. 399) określają rodzaje psów asystujących:

- 1) pies przewodnik osoby niewidomej lub niedowidzącej,
- 2) pies asystent osoby niepełnosprawnej ruchowo,
- 3) pies sygnalizujący osoby głuchej i niedosłyszącej,
- 4) pies sygnalizujący atak choroby (np. epilepsja).

Zgodnie z rozporządzeniem ministra pracy i polityki społecznej w sprawie rodzajów zadań z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych zleczanych fundacjom oraz organizacjom pozarządowym (Dz. U. Nr 29, poz. 172) fundacjom oraz organizacjom pozarządowym mogą być zlecane do realizacji ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych m.in. zakup, szkolenie i utrzymanie psów przewodników dla osób niewidomych oraz osób z niepełnosprawnością ruchową. Ww. dofinansowanie dotyczy utrzymania psa wyłącznie w trakcie szkolenia, zatem nie stanowi pomocy skierowanej bezpośrednio do osoby niepełnosprawnej.

Zgodnie z ustawą z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1592, z późn. zm.) powiat wykonuje określone innymi ustawami zadania publiczne o charakterze ponadgminnym w zakresie m.in. wspierania osób niepełnosprawnych. Ponadto zgodnie z art. 35a ustawy o rehabilitacji (...) podejmowanie działań dotyczą-

cych rozwiązywania problemów osób niepełnosprawnych należy do zadań powiatu. Zakres tych zadań oraz sposób ich realizacji definiuje samorząd powiatowy (art. 35a ust. 1 pkt 1 ww. ustawy).

W obszarze wspierania osób niepełnosprawnych mieszczą się zadania z zakresu rehabilitacji zawodowej i społecznej. Zadania te realizowane są przy współdziałaniu środków własnych będących w dyspozycji powiatów, a środki PFRON, które samorządy powiatowe otrzymują według algorytmu, mają charakter wspierający te zadania.

Rada powiatu, podejmując decyzję o przeznaczeniu środków PFRON na określone zadania, powinna uwzględniać zapisy powiatowego programu działań na rzecz osób niepełnosprawnych, jak i aktualne, zidentyfikowane potrzeby niepełnosprawnych mieszkańców powiatu.

Biorąc pod uwagę powyższe, nie ma przeszkód do przyznania wsparcia finansowego na utrzymanie psa asystującego ze środków własnych samorządu powiatowego.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie obowiązku szkolnego od wieku 6 lat
(23584)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani Anny Sobeckiej, poseł na Sejm RP, (SPS-023-23584/11) w sprawie obowiązku szkolnego od wieku sześciu lat, uprzejmie informuję.

Ustawa z dnia 19 marca 2009 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 56, poz. 458) wprowadza od 1 września 2012 r. obowiązek szkolny dla dzieci sześciolatków. W okresie trzyletnim, tj. w latach szkolnych 2009/2010, 2010/2011 i 2011/2012, poprzedzającym wprowadzenie tego obowiązku decyzje o rozpoczęciu edukacji dziecka w wieku lat sześciu podejmują rodzice i dyrektor szkoły. Warunkiem przyjęcia dziecka do szkoły w tym okresie będzie posiadanie przez szkołę odpowiednich warunków organizacyjnych, a także wcześniejsze objęcie dziecka wychowaniem przedszkolnym w roku poprzedzającym rozpoczęcie nauki w szkole. Jeśli dziecko nie chodziło do przedszkola, wymagana będzie opinia poradni psycholo-

giczno-pedagogicznej dotycząca możliwości rozpoczęcia spełniania obowiązku szkolnego przez dziecko sześciolatkę.

Przygotowaniu szkół i udzieleniu im pomocy w realizacji statutowych zadań służy realizowany obecnie na poziomie regionów skierowany do organów prowadzących publiczne i niepubliczne szkoły podstawowe projekt systemowy „Indywidualizacja procesu nauczania i wychowania uczniów klas I–III szkół podstawowych”. Projekt jest kluczowym elementem realizowanej obecnie polityki oświatowej. Jego celem jest wsparcie wszystkich szkół podstawowych w procesie indywidualizacji nauczania i wychowania uczniów klas I–III. Wsparcie to dotyczy między innymi przygotowania szkół i placówek na przyjęcie dzieci sześciolatków. Projekt jest współfinansowany z Europejskiego Funduszu Społecznego w ramach priorytetu IX Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” 2007–2013, działania 9.1: Wyrównywanie szans edukacyjnych i zapewnienie wysokiej jakości usług edukacyjnych świadczonych w systemie oświaty, poddziałania 9.1.2: Wyrównywanie szans edukacyjnych uczniów z grup o utrudnionym dostępie do edukacji oraz zmniejszanie różnic w jakości usług edukacyjnych.

Na realizację niniejszego projektu systemowego na wniosek ministra edukacji narodowej została przesunięta kwota 150 mln euro (około 624 mln zł) z priorytetu III Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” do priorytetu IX, za którego wdrażanie odpowiadają samorządy województw. Ponadto ze środków „Pomocy technicznej” przeznaczonych dla Ministerstwa Edukacji Narodowej przesunięto kwotę 5,5 mln zł na sfinansowanie dodatkowych zadań instytucji pośredniczących związanych z obsługą projektu. Otrzymane w ramach projektu środki finansowe mogą być przeznaczone na wyposażenie bazy dydaktycznej oraz na organizację dodatkowych zajęć rozwijających i usprawniających, w tym np. zajęć logopedycznych, socjoterapeutycznych i psychoedukacyjnych.

W roku 2010–2011 w ramach części oświatowej subwencji ogólnej na edukację uczniów sześciolatków przeznaczono 519 000 000 zł. Z rezerwy 0,6% części oświatowej subwencji ogólnej w roku 2009–2010 do szkół podstawowych przekazano 161 300 000 zł.

Zapewnienie warunków działania szkoły, w tym bezpiecznych i higienicznych warunków nauki, wychowania i opieki jest zadaniem organu prowadzącego. W uzasadnionych warunkach państwo może realizację tego zadania wspierać.

Program rządowy „Radosna szkoła” jest jednym z działań wspierających organy prowadzące szkoły w realizacji działań związanych z obniżeniem wieku obowiązku szkolnego. Realizacja programu rządowego zaplanowana została na lata 2009–2014. Przewidziane w ramach programu środki budżetu państwa są przeznaczone na budowę lub modernizację szkolnych placów zabaw oraz zakup pomocy dydaktycznych do miejsc zabaw w szkole.

Koszt całego programu wynosi 2 438 000 tys. zł, z czego 1 278 000 tys. zł pochodzić będzie z budżetu państwa.

W latach 2009–2010 ze wsparcia finansowego na zakup pomocy dydaktycznych skorzystało 10 603 szkoły, co stanowi 77% wszystkich uprawnionych szkół.

Szkolne place zabaw przeznaczone dla uczniów w młodszym wieku szkolnym posiada 2039 szkół podstawowych. W ramach programu „Radosna szkoła” zostało utworzonych lub zmodernizowanych 997 placów, z czego 517 na wsi.

W roku 2009 i 2010 w związku z realizacją programu rządowego „Radosna szkoła” z budżetu państwa wydatkowano 155 596 257 zł.

Obecnie trwa realizacja III edycji programu „Radosna szkoła”. W 2011 r. na zakup pomocy dydaktycznych do miejsc zabaw oraz na modernizację lub budowę szkolnych placów zabaw przeznaczono prawie 150 mln zł.

W 2010 r. realizowany był także program „Wyprawka szkolna”. W ramach programu wydatkowano ponad 52 575 tys. zł, z tego ok. 35 000 tys. zł wykorzystano na dofinansowanie podręczników dla uczniów klas I–III szkoły podstawowej.

W 2011 r. kontynuowany jest program „Wyprawka szkolna” – w porównaniu z rokiem 2010 r. pomoc otrzymują zamiast uczniów II klasy gimnazjum uczniowie III klasy. Na realizację programu przewidziano 115 mln zł, z czego 50% w maju br. została przekazana do gmin.

Z analiz demograficznych wynika, że proces wdrażania obniżenia wieku spełniania obowiązku szkolnego rozpoczęto w najbardziej korzystnym okresie. Z danych statystycznych wynika, że liczba sześciolatków w kolejnych latach zmalała z 427 tys. w 2002 r. do 354 tys. w 2010 r. Dane z Systemu Informacji Oświatowej pokazują wzrost liczby dzieci sześciolatków w klasach pierwszych szkół podstawowych. W roku szkolnym 2010/2011 z możliwości wcześniejszego pójścia do szkoły skorzystało 12,56% sześciolatków spośród tych dzieci, które rok wcześniej chodziły do przedszkola.

Z prognozy demograficznej przygotowanej przez Główny Urząd Statystyczny (GUS) wynika, że od roku 2011 do roku 2014 stopniowo będzie wzrastać liczba uczniów pierwszego etapu edukacyjnego (klasy I–III szkoły podstawowej). Od 2015 r. liczba dzieci uczących się w klasach I–III zacznie natomiast spadać, osiągając w roku 2030 roczny spadek liczby dzieci o niemal 30 tys.

Zgodnie z prognozą ludności opracowaną przez GUS w najbliższych latach liczba uczniów w klasach IV–VI szkoły podstawowej nadal będzie maleć. Spadek ten pozwoli na częściową absorpcję zwiększonej liczby dzieci w szkołach podstawowych związanej z obniżeniem wieku szkolnego. Jak wynika z analiz prowadzonych w Ministerstwie Edukacji Narodowej, w związku z objęciem dzieci sześciolatków obowią-

kiem szkolnym w roku szkolnym 2011/2012 średnio w co piątej szkole zostanie utworzony nowy oddział, a w roku szkolnym 2012/2013 nowy oddział powstanie w każdej szkole podstawowej.

Średnia liczba uczniów w oddziale szkoły podstawowej w okresie ostatnich pięciu lat spadła o 10%. Większa dynamika tego procesu następuje na wsi, gdzie średnia zmniejszyła się o 11,76%. W tym samym okresie średnia liczba uczniów w oddziale szkoły podstawowej w mieście obniżyła się o 4,3%, utrzymując się na stałym poziomie przez ostatnie 3 lata. Średnia liczba uczniów w szkole podstawowej od roku 2005/2006 spadła o 21 osób (z 186 do 165), tj. o 11,29%. Przeciętna liczba uczniów w oddziale szkoły podstawowej wynosi 18.

Od 1 września 2009 r. dzieci podejmujące naukę w klasie I szkoły podstawowej są nauczane według nowej podstawy programowej kształcenia ogólnego określonej w rozporządzeniu ministra edukacji narodowej z dnia 23 grudnia 2008 r. (Dz. U. z 2009 r. Nr 4, poz. 17). W nowej podstawie wymagania zostały sprecyzowane tak, by uczeń przeszedł przez I etap edukacyjny – klasy I–III w sposób jak najbardziej przyjazny i zachęcający do podejmowania indywidualnej aktywności oraz współpracy z innymi uczniami. Zakres wiadomości i umiejętności, jakimi ma dysponować uczeń kończący klasę pierwszą, a później klasę trzecią, ustalono tak, by nauczyciel mógł je zrealizować z uczniami o przeciętnych możliwościach. Jest to ważne założenie, gdyż wiadomości i umiejętności ukształtowane w klasach I–III szkoły podstawowej stanowią bazę i punkt wyjścia do nauki w klasach IV–VI szkoły podstawowej. W sprzyjających warunkach edukacyjnych można kształcenia zorganizować tak, by uczniowie w ciągu I etapu edukacyjnego nauczyli się znacznie więcej. Z drugiej strony, niektórym uczniom trzeba udzielić pomocy psychologiczno-pedagogicznej, żeby mogli sprostać wymaganiom określonym w podstawie programowej edukacji wczesnoszkolnej. Dzięki indywidualizacji nauczania zostaną więc uwzględnione różnice dojrzałości, które obserwuje się pomiędzy dziećmi. Wybór konkretnego programu nauczania, według którego będzie realizowana podstawa programowa edukacji wczesnoszkolnej, należy do nauczyciela, który powinien tak dobrać program nauczania, aby był on odpowiedni do realizacji z daną grupą uczniów.

Kwestie dotyczące programów nauczania reguluje rozporządzenie ministra edukacji narodowej z dnia 8 czerwca 2009 r. w sprawie dopuszczania do użytku w szkole programów wychowania przedszkolnego i programów nauczania oraz dopuszczania do użytku szkolnego podręczników (Dz. U. Nr 89, poz. 730). Rozporządzenie powyższe stanowi, że program nauczania dopuszcza do użytku w danej szkole dyrektor szkoły na wniosek nauczyciela lub nauczycieli.

Program nauczania może być dopuszczony do użytku w danej szkole, jeżeli stanowi opis sposobu realizacji celów kształcenia i zadań edukacyjnych

ustalonych w podstawie programowej kształcenia ogólnego, ponadto jeżeli zawiera szczegółowe cele kształcenia i wychowania, treści zgodne z treściami nauczania określonymi w podstawie programowej kształcenia ogólnego. Dopuszczone do użytku w danej szkole programy nauczania stanowią szkolny zestaw programów nauczania, natomiast dyrektor szkoły jest odpowiedzialny za uwzględnienie w zestawie programów nauczania całości podstawy programowej kształcenia ogólnego ustalonej dla danego etapu edukacyjnego.

Podstawa programowa edukacji wczesnoszkolnej określa, jakie treści nauczania należy realizować w klasie I szkoły podstawowej oraz jakie wiadomości i umiejętności powinien posiadać uczeń na koniec klasy III szkoły podstawowej. To rozróżnienie wymagań w stosunku do ucznia klasy I i ucznia klasy III wynika z konieczności łagodnego wprowadzenia dziecka w świat szkoły i dopasowania procesu nauczania – uczenia się do możliwości psychofizycznych i umysłowych ucznia klasy pierwszej. Dodatkowo, zgodnie z zaleceniami określonymi w podstawie programowej edukacji wczesnoszkolnej, obowiązkiem nauczyciela jest zadbanie o adaptację dzieci do warunków szkolnych, a w szczególności o ich poczucie bezpieczeństwa. Czas trwania okresu adaptacyjnego określa nauczyciel, biorąc pod uwagę potrzeby uczniów. W okresie adaptacyjnym dzieci, przez różnego rodzaju zabawy, gry i sytuacje zadaniowe, wspomagane są w rozwoju czynności umysłowych ważnych dla ich dalszego rozwoju, w szczególności w zakresie przygotowania do nauki czytania i pisanie oraz uczenia się matematyki.

W myśl zaleceń określonych w podstawie programowej dla pierwszego etapu edukacyjnego, treści z pozostałych obszarów edukacji wczesnoszkolnej (to jest edukacja artystyczna, przyrodnicza, zdrowotna, zajęcia komputerowe czy wychowanie fizyczne) powinny być realizowane przez nauczyciela przede wszystkim poprzez działania praktyczne, z wykorzystaniem naturalnej aktywności i ciekawości dzieci oraz w kontakcie ze środowiskiem naturalnym. Korzystanie z różnego rodzaju pomocniczych materiałów edukacyjnych (zeszyty ćwiczeń, karty pracy itp.) zalecane jest w ograniczonym zakresie.

Obowiązkiem nauczyciela edukacji wczesnoszkolnej jest indywidualizacja nauczania, w szczególności poprzez dobór lub skonstruowanie odpowiedniego programu nauczania oraz dostosowanie metod pracy i wymagań do możliwości i potrzeb poszczególnych uczniów.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 4 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie realizacji przyjętego programu
budowy dróg krajowych (23586)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do interpelacji poseł Anny Sobeckiej, przekazanej przy piśmie, znak: SPS-023-23586/11, z dnia 27 lipca 2011 r., w sprawie realizacji inwestycji drogowych przedstawiam wyjaśnienia dotyczące postawionych pytań.

Resort infrastruktury prowadzi systematyczne działania związane z przygotowaniem i realizacją inwestycji drogowych. Działania w tym zakresie są zgodne z przepisami prawa, tj. ustawą z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 193, poz.1194), ustawą z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz.1227), rozporządzeniem ministra transportu i gospodarki morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 43, poz.430, z późn. zm.).

Obowiązującym dokumentem programowym w sektorze infrastruktury dróg krajowych jest „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, zatwierdzony przez Radę Ministrów w dniu 25 stycznia 2011 r. Określone w nim programowanie rzeczowe i finansowe obejmuje okres 3 lat (2011–2013) i zostało dostosowane do możliwości finansowych państwa. Zadania inwestycyjne w nim ujęte zostały podzielone na trzy grupy i umieszczone w odpowiednich załącznikach. W załączniku nr 1 umieszczono inwestycje, których realizacja rozpocznie się do 2013 r. Tworząc listę do załącznika nr 1, w pierwszej kolejności uwzględniono zadania autostradowe, zadania współfinansowane ze środków UE w ramach perspektywy finansowej 2007–2013 oraz zadania będące w budowie. W załączniku nr 1a umieszczono zadania, których stan przygotowania pozwala na ich rozpoczęcie do 2013 r., a dokładna data rozpoczęcia prac jest uzależniona od zapewnienia dodatkowych środków finansowych. W załączniku nr 2 znalazły się zadania, dla których w przeważającej części rozpoczęto prace przygotowawcze w ramach realizacji „Programu budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”, ale ich zaawansowanie nie pozwoliło na rozpoczęcie robót budowlanych do 2013 r.

Program zgodnie z założeniami zostanie zaktualizowany w 2012 r. Wskazany zostanie wówczas zakres rzeczowy oraz niezbędne środki finansowe na lata 2014–2015. Podstawę rzeczową aktualizacji programu będzie stanowiła lista zadań wskazanych w za-

łączniku nr 2 oraz dodatkowe zadania polegające na budowie obejść miejscowości, wybierane według kryteriów określonych w załączniku nr 3 programu. Jedną z podstaw aktualizacji finansowej będzie wielkość wsparcia projektów drogowych przez UE w ramach perspektywy finansowej 2014–2020.

Zakres finansowy „Programu budowy dróg krajowych na Podkarpaciu” to prawie 10 mld zł. Od 2008 r. Oddział Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad w Rzeszowie podpisał już umowy na budowę nowych oraz przebudowę istniejących dróg, o łącznej wartości 9,67 mld zł, w tym na 7 odcinków autostrady A4, 2 odcinki drogi ekspresowej S19, obwodnice Ropczyc i Jarosławia oraz przebudowę ponad 54-kilometrowego odcinka drogi krajowej nr 4 od Machowej do Łańcuta. Odnosząc się do sprawy finansowania budowy dróg z udziałem środków unijnych, informuję, iż od 2007 r. Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad realizuje projekty współfinansowane z funduszy unijnych w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” (PO IiŚ). Dofinansowanie przyznane do 27 lipca 2011 r. w ramach PO IiŚ przedsiębiorcom, samorządom, instytucjom kultury i sztuki, ochrony zdrowia, uczelniom wyższym i urzędowi administracji publicznej wyniosło ponad 65 mld zł, w tym GDDKiA uzyskała ponad 36 mld zł, co stanowi ponad 56% środków.

Aktualnie w województwie podkarpackim lista realizowanych inwestycji z udziałem środków unijnych przedstawia się następująco:

1) autostrada A4 węzeł Krzyż – węzeł Dębica Pustynia (dł. 34,8 km):

— 7 lipca 2010 r. podpisano umowę z wykonawcą (konsorcjum firm, z Liderem, firmą SIAC Construction Ltd),

— wartość kontraktu – 1 750 408 749,72 zł brutto,

— termin realizacji inwestycji – 24 miesiące,

— 30 czerwca 2010 r. podpisano umowę o dofinansowaniu tej inwestycji realizowanej w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i Środowisko”;

2) autostrada A4 węzeł Dębica Pustynia – węzeł Rzeszów Zachód (dł. 32,7 km):

— 10 maja 2010 r. podpisano umowę z wykonawcą (Budimex SA),

— wartość umowy – 1,73 mld zł,

— termin realizacji tej inwestycji – 24 miesiące,

— 30 czerwca 2010 r. podpisano umowę o dofinansowaniu tej inwestycji realizowanej w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i Środowisko”;

3) autostrada A4 węzeł Rzeszów Zachód – węzeł Rzeszów Centralny (dł. 4 km) wraz z odcinkiem drogi ekspresowej S19 węzeł Rzeszów Zachód – Świlcza (dł. 4,4 km):

— 22 kwietnia 2010 r. podpisano umowę z wykonawcą (konsorcjum firm, z Liderem, firmą Radko sp. z o.o. oraz partnerami: firmą Autostrada Wschodnia sp. z o.o. z Warszawy oraz Punj Lloyd Ltd z Indii),

— wartość umowy – 441,7 mln zł (budowa odcinka A4 – 234 mln zł, budowa odcinka S19 – 207 mln zł),

— termin realizacji inwestycji – 18 miesięcy,

— 30 czerwca 2010 r. podpisano umowę o dofinansowaniu tej inwestycji realizowanej w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i Środowisko”;

4) autostrada A4 węzeł Rzeszów Centralny – węzeł Rzeszów Wschód (dł. 6,9 km):

— 26 lutego 2010 r. podpisano umowę z wykonawcą (konsorcjum firm, Mostostal Warszawa SA oraz Acciona Infraestructuras SA),

— wartość umowy – 439,4 mln zł,

— dla tego odcinka wojewoda podkarpacki 28 grudnia 2009 r. wydał pierwszą dla autostrady A4 na Podkarpaciu decyzję o zezwoleniu na realizację inwestycji (ZRID),

— rozpoczęcie robót – 29 marca 2010 r.,

— termin realizacji inwestycji – 18 miesięcy,

— 30 czerwca 2010 r. podpisano umowę o dofinansowaniu tej inwestycji realizowanej w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i Środowisko”;

5) autostrada A4 węzeł Rzeszów Wschód – Jarosław (dł. 41,2 km):

— 23 września 2010 r. podpisanie umowy z wykonawcą (Lider: Polimex-Mostostal SA, partner: Doprastav a.s.),

— wartość umowy – 2,196 mld zł brutto z 10-letnią gwarancją jakości,

— termin realizacji – 21 miesięcy,

— inwestycja przewidziana do współfinansowana ze środków unijnych w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”;

6) autostrada A4 Jarosław (węzeł Wierzbna) – Radymno (dł. 24,5 km):

— 29 października 2009 r. nastąpiło podpisanie umowy z wykonawcą (realizacja systemem PB, wykonawcą jest firma Budimex Dromex, wartość umowy – 969, 229 mln zł (brutto) z 7-letnią gwarancją jakości),

— inwestycja przewidziana do współfinansowana ze środków unijnych w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”;

7) autostrada A4 Radymno – Korczowa (gr. państwa) (dł. 26 km):

— 4 listopada br. nastąpiło podpisanie umowy z wykonawcą (realizacja systemem PB, wykonawcą jest firma J&P Avax, wartość umowy – 818,507 mln zł (brutto) z 10-letnią gwarancją jakości),

— inwestycja przewidziana do współfinansowana ze środków unijnych w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i Środowisko”;

8) droga ekspresowej S19 Stobierna – węzeł Rzeszów Wschód (A4) (dł. 8,3 km):

— 8 lutego 2010 r. podpisano umowę z wykonawcą (konsorcjum firm, z Liderem MSF Engenharia SA z siedzibą w Lizbonie),

— wartość inwestycji – 213,6 mln zł,

— termin realizacji inwestycji – 18 miesięcy,

— 27 maja 2010 r. podpisano umowę o dofinansowaniu tej inwestycji realizowanej w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” (wartość całego projektu – 294 mln zł, kwota dofinansowania – 215 mln zł).

Zgodnie z „Programem budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” na Podkarpaciu wybudowanych oraz przebudowanych zostanie ogółem 250 km dróg, co świadczy o tym, iż Podkarpacie obecnie jest największym placem budowy w Polsce, a kiedy wybudowana zostanie cała autostrada A4, będzie najlepiej skomunikowanym regionem Polski wschodniej z Europą.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie projektu ustawy o prowadzeniu
działalności kulturalnej (23588)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poselską (SPS-023-23588/11) pani Anny Sobeckiej, posłanki na Sejm RP, w sprawie projektu ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej, uprzejmie proszę o przyjęcie odpowiedzi.

Ad 1. Uprzejmie informuję, że nie jest prawdziwy zacytowany zarzut, jakoby w myśl projektu ww. ustawy – zarówno w wersji projektu poddanej pod głosowanie Sejmu RP, jak i w wersji aktualnie zapisanej w uchwale podjętej w sprawie przedmiotowej ustawy przez Senat RP w głosowaniu z dnia 29 lipca 2011 r. – artyści mieli zostać „jedyną grupą zawodową w Polsce, wobec której nie będą stosowane elementarne, obowiązujące na całym cywilizowanym świecie zasady pracy”. Zgodność projektu nowelizacji z prawem unijnym w zakresie obowiązującego prawa pracy była dogłębnie badana i szeroko konsultowana z prawnikami, pozytywną opinię w tej sprawie wydało również Ministerstwo Spraw Zagranicznych. Ponadto pragnę podkreślić, że zgodnie z art. 26a (art. 1 pkt 18a według uchwały Senatu RP z dnia 29 lipca 2011 r.) „do pracowników instytucji kultury stosuje się przepisy Kodeksu pracy w zakresie nieuregulowanym w ustawie” – nie zachodzi zatem sytuacja wyjęcia artystów spod prawa pracy.

Ad 2. Umowy z pracownikami artystycznymi mogą być zawierane na czas określony lub nieokreślony. Przy tym zgodnie z aktualnym stanem prac nad projektem ustawy obejmującym poprawki do niej przyjęte w uchwale Senatu RP w dniu 29 lipca 2011 r. działalność artystyczna instytucji artystycznych, w tym ustalanie jej planów repertuarowych oraz nawiązywanie i rozwiązywanie stosunków pracy z pra-

cownikami artystycznymi i dyrektorem instytucji, organizowana jest na podstawie sezonów artystycznych – okres sezonu artystycznego ma wpływ na regulacje umów zawartych z pracownikami na czas zarówno nieokreślony, jak i określony. W myśl poprawki nr 12 Senatu RP w art. 1 po pkt 18 dodaje się pkt 18a i 18b, przy czym pkt 18b zakłada m.in. po art. 26a ustawy dodanie art. 26aa w brzmieniu: „Umowa o pracę na czas określony z pracownikiem artystycznym, zawarta na okres dłuższy niż jeden sezon artystyczny, lub umowa o pracę na czas nieokreślony zawarta z takim pracownikiem może być rozwiązana za wypowiedzeniem każdej ze stron, złożonym nie później niż na 4 miesiące przed końcem sezonu artystycznego. Rozwiązanie umowy o pracę następuje z ostatnim dniem sezonu artystycznego. Umowa o pracę na czas nieokreślony może być rozwiązana w szczególności z powodu potrzeb repertuarowych instytucji artystycznej, niedostatecznej jakości pracy lub braku osiągnięć artystycznych pracownika artystycznego”.

Kryteria dokonywania ocen wymienionych wyżej jakości pracy i osiągnięć pracownika artystycznego zostaną określone w rozporządzeniu wydanym przez ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Piotr Żuchowski

Warszawa, dnia 1 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**ministra spraw wewnętrznych i administracji
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie pisma generała Janickiego
do dowódcy Sił Powietrznych RP (23589)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 27 lipca 2011 r. (znak: SPS-023-23589/11) przekazującego interpelację posła na Sejm RP pani Anny Sobeckiej w sprawie pisma gen. Janickiego do dowódcy Sił Powietrznych RP uprzejmie informuję, że Biuro Ochrony Rządu jest jednolitą, umundurowaną, uzbrojoną formacją wykonującą zadania z zakresu ochrony osób, obiektów i urządzeń.

Zgodnie z ustawą z dnia 16 marca 2001 r. o Biurze Ochrony Rządu (Dz. U. z 2004 r. Nr 163, poz. 1712, z późn. zm.) do zadań Biura Ochrony Rządu należy ochrona prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, marszałka Sejmu, marszałka Senatu, prezesa Rady Ministrów, wiceprezesa Rady Ministrów, ministra właściwego do spraw wewnętrznych oraz ministra właściwego do spraw zagranicznych, innych osób ze

względu na dobro państwa, byłych prezydentów Rzeczypospolitej Polskiej, delegacji państw obcych przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jak również polskich przedstawicielstw dyplomatycznych, urzędów konsularnych oraz przedstawicielstw przy organizacjach międzynarodowych poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, obiektów i urzędów o szczególnym znaczeniu oraz zapewnienie ich funkcjonowania, prowadzenie rozpoznania pirotechniczno-radiologicznego obiektów Sejmu i Senatu, obiektów służących prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej, prezesowi Rady Ministrów, ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych oraz ministrowi właściwemu do spraw zagranicznych (vide: art. 2 ustawy).

Zgodnie z art. 6 ust. 2 ww. ustawy szef Biura Ochrony Rządu jest przełożonym funkcjonariuszy BOR oraz pracowników zatrudnionych w BOR. Szef Biura Ochrony Rządu, kierując formacją, zapewnia jej sprawne oraz efektywne funkcjonowanie, w szczególności poprzez organizowanie ochrony (vide: art. 7 ww. ustawy). Należy wskazać, iż obecność na pokładzie statku powietrznego funkcjonariuszy BOR wynika z decyzji ministra spraw wewnętrznych i administracji wydanej na podstawie art. 2 ust. 3 ustawy o Biurze Ochrony Rządu, z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych. Na mocy tej decyzji minister właściwy do spraw wewnętrznych określił metody i formy działania funkcjonariuszy BOR realizujących zadania ochronne i tym samym powierzył funkcjonariuszom formacji szczególne zadania, które wykonywane są również podczas lotu statkiem powietrznym. Pragnę poinformować, że podczas niektórych lotów wykonywanych w latach 2005–2008 incydentalnie zdarzały się sytuacje pomiędzy personelem pokładowym a funkcjonariuszami BOR przebywającymi na pokładzie samolotu, które mogłyby sugerować brak współpracy, dlatego także w celu ich wyeliminowania oraz mając na względzie sprawną realizację zadań podczas transportu powietrznego z osobami ochranianymi przez BOR, w dniu 18 marca 2008 r. zostało podpisane porozumienie szczegółowo określające zasady współpracy pomiędzy Biurem Ochrony Rządu a Dowództwem Sił Powietrznych podczas organizacji i wykonywania zadań lotniczych z osobami uprawnionymi do korzystania z ochrony BOR.

Jednocześnie pragnę dodać, iż gen. brygady Marian Janicki, szef Biura Ochrony Rządu, otrzymał awans na stopień generała dywizji za całokształt pracy na stanowisku szefa Biura Ochrony Rządu.

Z wyrazami szacunku

Minister
Jerzy Miller

Warszawa, dnia 9 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

sekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej

w sprawie sprzedaży spółki Exatel (23591)

W odpowiedzi na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej z dnia 27 lipca 2011 r. (znak: SPS-023-23591/11) w sprawie sprzedaży spółki Exatel SA poniżej przedstawiam stosowne informacje.

Wszystkie podmioty prowadzące działalność gospodarczą są zobowiązane do przestrzegania powszechnie obowiązujących przepisów prawa i obowiązek ten jest nieograniczony w czasie oraz nie jest uzależniony od tego, kto jest akcjonariuszem czy właścicielem podmiotu.

Exatel SA jako operator telekomunikacyjny świadczący wysoko wyspecjalizowane usługi telekomunikacyjne charakteryzujące się wysokiej jakości parametrami technicznymi podlega w zakresie prowadzonej działalności, ze względu na przedmiot i charakter wykonywanej działalności, przepisom wynikającym z Prawa telekomunikacyjnego oraz rozporządzeń wydanych na mocy delegacji teże ustawy.

Z analizy aktów prawnych wynika, że zmiana struktury właścicielskiej nie ma wpływu na realizację przez Exatel SA obowiązków prawnych nałożonych na przedsiębiorstwa telekomunikacyjne, związanych z zapewnieniem wsparcia telekomunikacyjnego przy zapewnianiu bezpieczeństwa i obronności państwa.

Prawo telekomunikacyjne, rozporządzenia wydane na mocy delegacji ustawy oraz inne ustawy nie definiują żadnych wymagań dotyczących struktury właścicielskiej i składu akcjonariatu przedsiębiorców telekomunikacyjnych, którzy zobligowani są z mocy prawa wypełniać obowiązki na rzecz obronności i bezpieczeństwa państwa. Przepisy prawa nie zawierają również żadnych wymagań dotyczących konieczności posiadania przez Skarb Państwa udziałów w spółkach telekomunikacyjnych, z którymi możliwość współpracy mają poszczególne organy w celu zapewnienia bezpieczeństwa i porządku publicznego.

Obowiązki i prawa określone w Prawie telekomunikacyjnym i innych ustawach kompetencyjnych umożliwiają odpowiednim organom szeroką współpracę ze wszystkimi przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi i korzystanie z ich infrastruktury telekomunikacyjnej w celu zapewnienia obronności i bezpieczeństwa państwa. Szczegółowe prawa dla określonych służb związane z obronnością i bezpieczeństwem państwa są określone w ustawach kompetencyjnych, takich jak: z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji, z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu, z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej, z dnia 24 sierpnia 2001 r. o Żandarmerii Wojskowej i o wojskowych

organach porządkowych, z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym oraz z dnia 9 czerwca 2006 r. o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego.

Należy zwrócić uwagę, iż w toku przygotowywania do należytego przeprowadzenia transakcji zbycia akcji spółki Zarząd PGE pozyskał m.in. opinie stosownych organów administracji państwowej odpowiedzialnych za organizację i nadzór nad wykonywaniem zadań na rzecz bezpieczeństwa i obronności państwa. Odpowiedzi od Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Ministerstwa Obrony Narodowej, Ministerstwa Infrastruktury zasadniczo potwierdziły, iż wymogi prawne związane z zapewnieniem bezpieczeństwa i obronności państwa przez przedsiębiorstwa telekomunikacyjne nie zależą od struktury własnościowej tych podmiotów i są tożsame dla wszystkich podmiotów tymi wymogami objętych.

Kluczowa jest opinia Ministerstwa Infrastruktury odpowiedzialnego za organizację i nadzór nad wykonywaniem zadań na rzecz obronności państwa w rozumieniu art. 5 pkt 3 ustawy z dnia 23 sierpnia 2001 r. o organizowaniu zadań na rzecz obronności państwa realizowanych przez przedsiębiorców, przez przedsiębiorstwa telekomunikacyjne wskazane w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 4 października 2010 r. w sprawie wykazu przedsiębiorców o szczególnym znaczeniu gospodarczo-obronnym, w tym Exatel: „struktura własności spółki Exatel SA nie będzie miała wpływu na wykonywanie przez tę spółkę zadań na rzecz obronności państwa i PGE SA może swobodnie dysponować jej akcjami”.

Podsumowując, zgodnie z obowiązującym prawem na wszystkich przedsiębiorców telekomunikacyjnych działających na rynku polskim nałożone zostały jednakowe obowiązki na rzecz obronności, bezpieczeństwa państwa oraz bezpieczeństwa, a także porządku publicznego bez względu na strukturę właścicielską, posiadaną infrastrukturę czy świadczone usługi.

Należy podkreślić, że w świetle obowiązującego prawa transakcja sprzedaży akcji Exatel SA nie będzie miała wpływu na samą spółkę (jej status prawny, zobowiązania, umowy z klientami) oraz na świadczone przez nią usługi dla klientów, w tym podmiotów realizujących zadania na rzecz bezpieczeństwa i obronności państwa.

Ponadto należy wskazać, iż struktura właścicielska przedsiębiorstwa telekomunikacyjnego nie ma znaczenia w przypadku uznania danego podmiotu za przedsiębiorstwo o szczególnym znaczeniu gospodarczo-obronnym, o czym świadczy choćby wykaz podmiotów wskazany w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 4 października w sprawie wykazu przedsiębiorców o szczególnym znaczeniu gospodarczo-obronnym. Do podmiotów o takim znaczeniu zaliczono obok Exatel SA również: Telekomunikację Polską SA, Netia SA, Telefonię Dialog SA, TP EmiTel sp. z o.o., Multimedia Polska SA, TTcomm SA oraz Poczta Polską SA. Jak zatem wskazuje powyższe zesta-

wienie, za podmioty o szczególnym znaczeniu gospodarczo-obronnym uznano również podmioty, w których Skarb Państwa nie posiada większościowego udziału w kapitale zakładowym. Jednocześnie struktura własnościowa przedsiębiorcy nie stanowi również kryterium wyboru w przypadku przetargów organizowanych przez instytucje państwowe na świadczenie usług telekomunikacyjnych. Przykładem jest tutaj Ministerstwo Obrony Narodowej, w którym ok. 70% potrzeb transmisyjnych zabezpiecza Telekomunikacja Polska, będąca własnością firmy zagranicznej. Przedsiębiorcy telekomunikacyjni wyłanianiani są w drodze zamówienia publicznego przy spełnianiu nałożonych kryteriów w zakresie posiadania przez firmę świadectwa bezpieczeństwa przemysłowego odpowiedniego stopnia i zatrudniania pracowników z odpowiednimi poziomami poświadczeń bezpieczeństwa osobowego, wydanymi przez Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego lub Służbę Kontrwywiadu Wojskowego po odpowiedniej weryfikacji podmiotów i osób.

Należy stwierdzić, że Polska Grupa Energetyczna PGE SA jest podmiotem niezależnym i jako spółka akcyjna wprowadzona do publicznego obrotu przy prowadzeniu działalności gospodarczej zobowiązana jest, tak jak każdy inny podmiot, do dbałości o interesy własnych akcjonariuszy. Jakkolwiek ograniczenia dotyczące możliwości i kierunków działania zarządu spółki publicznej mogą wynikać wyłącznie z powszechnie obowiązujących przepisów prawa. Podjęcie decyzji dotyczącej zbycia lub alokowania posiadanych przez PGE SA aktywów jest suwerennym uprawnieniem zarządu spółki i jakiegokolwiek ograniczenia niewynikające z przepisów prawa stanowią naruszenie tej zasady oraz uniemożliwiają podjęcie właściwej decyzji dotyczącej transakcji w słusznym interesie PGE SA oraz akcjonariuszy.

Przedstawiając powyższe, w ocenie Ministerstwa Skarbu Państwa zbycie przez PGE SA aktywów telekomunikacyjnych w postaci spółki Exatel SA nie będzie miało wpływu na wykonywanie przez tę spółkę zadań na rzecz obronności państwa, albowiem ich charakter i zakres nie ulegną zmianie. W tej sytuacji ewentualne zbycie pakietu akcji Exatel SA powinno być oceniane jedynie na podstawie kryteriów biznesowych i dokonane w zgodzie z przepisami prawa, przy zachowaniu reguł korporacyjnych obowiązujących w PGE.

Sekretarz stanu
Jan Bury

Warszawa, dnia 1 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie problemów kierownictwa
Sił Zbrojnych z identyfikacją najważniejszych
osób w armii (23595)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie problemów kierownictwa Sił Zbrojnych z identyfikacją najważniejszych osób w armii (SPS-023-23595/11), uprzejmie proszę o przyjęcie poniższego wyjaśnienia.

Cywilne kierownictwo Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej nie ma problemów z identyfikacją najważniejszych osób w armii. Użycie niewłaściwego imienia przy nazwisku szefa Sztabu Generalnego Wojska Polskiego przez podsekretarza stanu do spraw polityki obronnej w MON nie było efektem złej woli czy braku wiedzy, a jedynie zwykłej ludzkiej pomyłki.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 2 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie projektu ustawy
o Centralnej Ewidencji Kierowców
i Centralnej Ewidencji Pojazdów (23598)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 26 lipca 2011 r. (sygn. SPS-023-23598/11) przekazującego interpelację posła na Sejm RP pani Anny Sobeckiej w sprawie projektu ustawy o Centralnej Ewidencji Pojazdów oraz Centralnej Ewidencji Kierowców, uprzejmie informuję, że na posiedzeniu w dniu 26 maja 2011 r. stały komitet Rady Ministrów podjął decyzję o zdjęciu ww. projektu ustawy z porządku obrad i postanowił, iż prace nad nim będą kontynuowane po przeanalizowaniu jego spójności z projektem ustawy o dopuszczeniu pojazdów do ruchu. Obecnie trwają prace związane z ujednoczeniem projektów obu ustaw.

W związku z powyższym, na obecnym etapie trudno jest w sposób szczegółowy odnieść się do po-

ruszonych w wystąpieniu kwestii, gdyż nie można przewidzieć ani wskazać rozwiązań, jakie znajdują się w ostatecznym kształcie projektu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Stachańczyk

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie interpretacji podatkowych
uchylonych przez sądy, które nadal są dostępne
w BIP (23599)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo z dnia 26 lipca 2011 r., nr SPS-023-23599/11, przy którym przekazano interpelację pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie interpretacji podatkowych uchylonych przez sądy, które nadal są dostępne w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Finansów (dalej jako BIP), uprzejmie informuję.

Jak wynika z wystąpienia, zdaniem pani poseł podatnicy są wprowadzani w błąd, ponieważ pomimo podważenia przez sądy administracyjne stanowiska organów podatkowych wyrażonego w interpretacjach indywidualnych przepisów prawa podatkowego interpretacje te w dalszym ciągu widnieją w BIP. W ocenie pani poseł publikowanie na stronie BIP interpretacji, które zostały uchylone prawomocnymi wyrokami sądów administracyjnych, bez żadnej adnotacji na ten temat, jest niczym innym, jak wprowadzaniem podatników w błąd. W związku z powyższym środowisko ekspertów zgłasza postulat nowelizacji ustawy Ordynacja podatkowa, która określiłaby precyzyjnie, jak powinien postąpić minister finansów w określonych sytuacjach.

Ustosunkowując się do powyższej propozycji, pragnę zauważyć, iż zgodnie z art. 14i § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.) interpretacje indywidualne wraz z wnioskiem o wydanie interpretacji po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę oraz inne podmioty wskazane w treści interpretacji są niezwłocznie zamieszczane w BIP.

Ustawodawca nie precyzuje przy tym formy ani sposobu, w jaki ma to nastąpić, jak również nie odnosi się do kwestii wycofywania z BIP zamieszczonych tam interpretacji i wniosków bądź też możliwości wprowadzania dotyczących ich ewentualnych

adnotacji i uwag. Należy jednakże wskazać, że jest to zabieg celowy. Wskazane czynności mają bowiem charakter techniczny i z tego powodu nie powinny być regulowane przepisami rangi ustawowej. Byłby to przejaw nadmiernej kazuistyki przepisów prawa. Stąd też w ocenie ministra finansów dokonanie ewentualnych zmian w tym zakresie w ustawie Ordynacja podatkowa nie znajduje uzasadnienia.

Jednocześnie pragnę poinformować, że Ministerstwo Finansów dokłada wszelkich starań, aby uchylone przez sądy administracyjne interpretacje indywidualne były usuwane ze strony BIP niezwłocznie po otrzymaniu przez organ podatkowy odpisu orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego interpretację indywidualną ze stwierdzeniem jego prawomocności. Moment otrzymania prawomocnego orzeczenia wyznacza bowiem końcową datę ochrony prawnej związanej z zastosowaniem się do interpretacji. Stąd też okoliczność ta wskazuje pośrednio na konieczność niezwłocznego usunięcia uchylonej interpretacji z BIP. Niemniej zdarza się, że interpretacje, o których mowa powyżej, są usuwane ze strony internetowej z momentem wydania nowych interpretacji. W ww. przypadku w zakresie terminu na wydanie interpretacji po zapadnięciu prawomocnego wyroku stosowane są przepisy art. 14d ustawy Ordynacja podatkowa w związku z art. 286 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270, z późn. zm.). W myśl powołanego z art. 286 § 2 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi termin do załatwienia sprawy przez organ administracji określony w przepisach prawa lub wyznaczony przez sąd liczy się od dnia doręczenia akt organowi. Natomiast zgodnie z art. 14d ustawy Ordynacja podatkowa interpretację indywidualną przepisów prawa podatkowego wydaje się bez zbędnej zwłoki, jednak nie później niż w terminie 3 miesięcy od dnia otrzymania wniosku. Do tego terminu nie wlicza się terminów i okresów, o których mowa w art. 139 § 4 ustawy.

Końcowo pragnę zapewnić panią poseł, że minister finansów podejmie stosowne działania, aby interpretacje indywidualne uchylone przez sądy administracyjne były usuwane z BIP niezwłocznie po otrzymaniu przez organ podatkowy odpisu orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego interpretację indywidualną ze stwierdzeniem jego prawomocności. Kwestia ta będzie przedmiotem monitoringu ministra finansów prowadzonego na podstawie art. 14 ustawy Ordynacja podatkowa.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

w sprawie przetargu na nowe radiowozy (23600)

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 26 lipca 2011 r. (sygn. SPS-023-23600/11), dotyczącego interpelacji poseł na Sejm RP pani Anny Sobeckiej w sprawie przetargu na nowe radiowozy uprzejmie informuję, iż w przetargu nieograniczonym na dostawę 600 furgonów w policyjnej wersji wypadowy „W” wymagania postawione przez Komendę Główną Policji na dzień składania ofert spełniało 6 marek samochodów. Do przetargu przystąpiły trzy podmioty. Po przeprowadzonej aukcji elektronicznej najniższą ofertę cenową złożył Mercedes Benz Warszawa sp. z o. o., oferując dostawę 600 furgonów za kwotę 106 690 000 zł.

Wskazać należy, iż dokonana zmiana parametrów silnika nie pozbawiła szans na wygraną innych uczestników postępowania. Dzięki zachowaniu większej konkurencyjności w aukcji elektronicznej wyłoniono zwycięzcę, który zagwarantował niższą wartość zamówienia w porównaniu z pierwszym przetargiem.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 8 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**ministra kultury i dziedzictwa narodowego
na interpelację posła Jerzego Wenderlicha**

**w sprawie przyszłości
Państwowego Instytutu Wydawniczego (23601)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana Jerzego Wenderlicha, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej (znak: SPS-023-23601/11), w sprawie przyszłości Państwowego Instytutu Książki, dalej: PIW, uprzejmie proszę Pana Marszałka o zapoznanie się z poniższymi informacjami.

W odpowiedzi na pytanie pana posła pragnę zapewnić, że ze względu na istotny dorobek PIW o wielkim znaczeniu dla kultury i dziedzictwa narodowego zależy mi na sprawnym przeprowadzeniu działań zmierzających do zachowania dorobku kulturowego PIW. Kwestia rozpoczęcia procesu likwidacyjnego pozostaje w kompetencji ministra skarbu państwa.

W dniu 30 marca 2011 r. powołany przez niego zespół przygotowawczy zakończył pracę, której efektem była opinia dotycząca celowości oraz formalnych i ekonomicznych przesłanek likwidacji przedsiębiorstwa państwowego PIW.

Z analizy zespołu wynika, że:

— PIW spełnia warunki likwidacji określone w art. 19 ust. 1 pkt 4b ustawy o przedsiębiorstwach państwowych, zawierające się w prowadzeniu działalności gospodarczej ze stratą w ciągu kolejnych 6 miesięcy oraz oddaniu do użytkowania innym osobom na podstawie umów prawa cywilnego ponad połowy aktywów ogółem przedsiębiorstwa,

— sytuacja ekonomiczno-finansowa i prawna nie daje podstaw do dalszego funkcjonowania przedsiębiorstwa i wykazuje trwałą utratę zdolności do konkurencyjności na rynku; kontynuacja działalności powodowałaby jedynie pogłębienie strat.

Jestem przekonany, że w toku procesu likwidacji PIW nie zostaną utracone te części jego majątku, które powinny na trwałe znaleźć się w zasobach dziedzictwa narodowego. W trakcie konsultacji prowadzonych z Ministerstwem Skarbu Państwa MKiDN przedstawiło następującą propozycję zachowania idei i działalności PIW.

1. Utworzenie przez ministra KiDN programu „Kolekcja PIW”, którego celem jest wydawanie publikacji nawiązujących do dotychczasowej działalności PIW. Projekty w ramach tego programu będą realizowane z wykorzystaniem wsparcia ministra KiDN w systemie grantowym dla wydawnictw (proponowana kwota na 2012 r. to 1 300 000 zł).

2. Przekazanie księgozbioru PIW do instytucji kultury, a następnie za jej pośrednictwem do instytucji akademickiej lub innego podmiotu.

3. Utworzenie miejsca pełniącego funkcję biblioteki wydawnictw PIW, spotkań literackich, a także kawiarenki, tak aby w jak najszerszym kontekście zachować unikalną wartość społeczną i kulturotwórczą PIW.

Celem tych działań jest zachowanie i rozwijanie dorobku PIW. Dziękuję bardzo za zainteresowanie się przyszłością zasłużonego dla kultury polskiej wydawnictwa. Mam nadzieję, że przedstawione powyżej wyjaśnienia zostaną uznane przez pana posła Jerzego Wenderlicha za wystarczające.

Z wyrazami szacunku

Minister
Bogdan Zdrojewski

Warszawa, dnia 4 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka

w sprawie kosztów funkcjonowania
Ministerstwa Edukacji Narodowej (23619)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Józefa Rojka (nr SPS-023-23619/11) w sprawie kosztów funkcjonowania ministerstwa, przedstawiam następujące informacje:

1. Czy w ciągu ostatnich trzech lat zwiększyła się liczba zatrudnionych w ministerstwie pracowników?

Zatrudnienie w Ministerstwie Edukacji Narodowej wg stanu na dzień 3 sierpnia 2011 r. nie jest wyższe od zatrudnienia w dniu 16 listopada 2007 r., tj. w dniu objęcia urzędu ministra edukacji narodowej przez panią Katarzynę Hall.

2. Jaki był koszt funkcjonowania ministerstwa w latach 2008, 2009 i 2010?

Wydatki w części 30: Oświata i wychowanie w dziale 750: Administracja publiczna, przeznaczone na funkcjonowanie Ministerstwa Edukacji Narodowej, wyniosły: w roku 2008 – 45 921 tys. zł (w tym Gospodarstwo Pomocnicze MEN – 8291 tys. zł), w roku 2009 – 45 404 tys. zł oraz w roku 2010 – 45 169 tys. zł.

Wydatki ponoszone na funkcjonowanie Ministerstwa Edukacji Narodowej w ciągu ostatnich trzech lat systematycznie maleją. W roku 2009 w stosunku do roku 2008 nastąpił spadek wydatków o 1,1% (tj. o 517 tys. zł), a w roku 2010 w stosunku do roku 2009 o 0,5% (tj. o 235 tys. zł).

3. Jakie działania zostały podjęte w ministerstwie w celu budowy zapowiadanego taniego państwa?

Ministerstwo Edukacji Narodowej wcześniej, niż wynikało to z obowiązku nałożonego przepisami prawa, podjęło działania związane z likwidacją z dniem 31 grudnia 2008 r. Gospodarstwa Pomocniczego Ministerstwa Edukacji Narodowej (GP MEN). Dzięki ww. decyzji nastąpiła:

1) reorganizacja zasad pracy w ministerstwie poprzez przejęcie przez poszczególne komórki organizacyjne MEN (Biuro Administracyjne, Biuro Organizacyjne, Biuro Kadr i Szkolenia) zadań dotychczas realizowanych przez GP MEN;

2) racjonalizacja zatrudnienia poprzez likwidację stanowisk realizujących podobne zadania w obu jednostkach (likwidacja stanowiska dyrektora GP MEN, działu księgowości oraz kadr w GP MEN);

3) realizacja szeregu usług, zabezpieczonych dotychczas przez GP MEN, za pomocą firm zewnętrznych wybranych w procedurze zamówień publicznych.

Celem zabezpieczenia pracy ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania Ministerstwo Edukacji Narodowej dokonuje wszystkich zakupów towa-

rów i usług zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 113, poz. 759, z późn. zm.), a dominującym kryterium przy wyborze najkorzystniejszej oferty jest kryterium ceny. Równocześnie każdy z dokonywanych zakupów poprzedzony jest działaniami wynikającymi z zasad, o których mowa w art. 44 ust. 3 ustawy o finansach publicznych, a w szczególności analizą celowości i gospodarności realizacji danego zakupu oraz przewidywanych efektów jego realizacji.

Równocześnie Ministerstwo Edukacji Narodowej czyni starania w zakresie racjonalnego gospodarowania posiadanymi środkami finansowymi przeznaczonymi na zabezpieczenie przestrzeni biurowej zajmowanej przez jednostki podległe i nadzorowane przez ministra edukacji narodowej na terenie m.st. Warszawy. W wyniku powyższego część z ww. jednostek zajmują nieruchomości będące własnością Skarbu Państwa, pozostające w dyspozycji Ministerstwa Edukacji Narodowej. Efektem ww. działań jest przeznaczanie środków, które miałyby zostać wydatkowane na komercyjny najem powierzchni biurowej, na finansowe wsparcie mienia Skarbu Państwa skutkujące jego odnowieniem, a tym samym wzrostem wartości.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 5 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie kosztów funkcjonowania
Ministerstwa Kultury
i Dziedzictwa Narodowego (23623)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację złożoną przez pana posła Józefa Rojka składam na ręce Pana Marszałka następujące informacje.

Ad 1. W zakresie zatrudnienia Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego w ciągu ostatnich trzech lat podjęło działania zmierzające do zmniejszenia liczby zatrudnionych pracowników. Polegały one na przeprowadzeniu gruntownej analizy pracy, zmianach w regulaminie organizacyjnym, nowym podziale zadań członków kierownictwa, przesunięciu kompetencji między poszczególnymi departamenta-

mi. Efektem tych działań była reorganizacja przeprowadzona w dwóch etapach:

— wrzesień 2008 rok – zarządzenie nr 31 ministra kultury i dziedzictwa narodowego z dnia 11 września 2008 r.,

— wrzesień 2010 rok – zarządzenie nr 25 ministra kultury i dziedzictwa narodowego z dnia 24 września 2010 r.

Na dzień 30 czerwca 2008 r. stan etatowy urzędu wynosił 363 etaty (łącznie z osobami przebywającymi czasowo na urloпах bezpłatnych i wychowawczych), a faktyczny stan zatrudnienia na ten dzień kształtował się na poziomie 336 etatów.

Konsekwentną politykę kadrową prowadzoną w MKiDN w celu redukcji etatów potwierdzają poniżej przedstawione dane.

Średnioroczne zatrudnienie w poszczególnych latach w etatach: 2008 rok – 314,62; 2009 rok – 307,25; 2010 rok – 314,00; 30 czerwca 2011 rok – 311,75.

Do końca 2011 r. planowane jest zmniejszenie zatrudnienia o 6 etatów.

Ad 2. W odpowiedzi w sprawie kosztów funkcjonowania ministerstwa informuję, że powyższe koszty kształtowały się:

— 2008 rok w wysokości 43 825 283,19 zł;

— 2009 rok w wysokości 49 357 732,52 zł;

— 2010 rok w wysokości 51 206 611,31 zł.

Ad 3. Do działań podjętych w celu zmniejszenia kosztów funkcjonowania ministerstwa należy zaliczyć następujące czynności:

— zlikwidowano gospodarstwo pomocnicze pn.: „Zakład Gospodarczy MKiDN”, które faktycznie nie uzyskiwało dochodów z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej, lecz jedynie prowadziło bieżącą obsługę ministerstwa,

— zrezygnowano z części wynajmowanych powierzchni na cele biurowe,

— ograniczono wydatki na połączenia telefoniczne stacjonarne i komórkowe,

— ograniczono ilość zamawianej prasy do celów służbowych,

— zracjonalizowano wydatki ponoszone na krajowe i zagraniczne wyjazdy służbowe pracowników poprzez wprowadzenie scentralizowanego zakupu usług hotelowych,

— wprowadzono elektroniczną skrzynkę podawczą dla beneficjentów składających wnioski o dotacje.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Piotr Żuchowski

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie kosztów funkcjonowania
Ministerstwa Spraw Zagranicznych (23631)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana posła Józefa Rojka (pismo nr SPS-023-23631/11 z dnia 27 lipca br.) w sprawie kosztów funkcjonowania Ministerstwa Spraw Zagranicznych, poniżej przedstawiam odpowiedzi na pytania zadane w ww. interpelacji.

1. Czy w ciągu ostatnich trzech lat zwiększyła się liczba zatrudnienia w ministerstwie pracowników?

Realizowana od 2008 r. wszechstronna modernizacja resortu spraw zagranicznych podporządkowana była w obszarze spraw personalnych zbudowaniu nowoczesnego zaplecza kadrowego, rozumiejącego i akceptującego ideę służby publicznej oraz właściwie przygotowanego do realizacji interesów kraju i jego obywateli za granicą. W efekcie, zwiększyła się efektywność pracy personelu, nastąpił wzrost sprawności zarządzania i wykonalności zadań oraz uzyskano oszczędności umożliwiające podejmowanie przez resort nowych zadań. Pierwsze praktyczne rezultaty racjonalizacji zatrudnienia i restrukturyzacji resortu osiągnięte zostały już w 2009 r., od którego systematycznie zmniejsza się liczba personelu kierowanego z kraju do pracy w placówkach. Na dzień 1 stycznia 2010 r. w placówkach zagranicznych było o 201 etatów kierowanych z kraju mniej niż w dniu 1 stycznia 2008 r.

Personel ministerstwa i placówek zagranicznych stał się bardziej interdyscyplinarny, co miało szczególne znaczenie dla powodzenia realizacji przez ministerstwo nowych zadań w związku z poszerzeniem zakresu kompetencji Ministra Spraw Zagranicznych oraz procesu integracji Ministerstwa Spraw Zagranicznych i Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej, a także przygotowań do przeprowadzenia polskiej prezydencji w Radzie UE. Czasowy i specyficzny charakter przygotowań i sprawowania przewodnictwa wymagał tymczasowego zatrudnienia dodatkowej liczby osób, o szczególnych kompetencjach i specjalistycznym przygotowaniu. Spowodowało to, że obecny stan zatrudnienia w Ministerstwie Spraw Zagranicznych i placówkach dyplomatyczno-konsularnych (w porównaniu do 2007 r.) zwiększył się o ok. 70 dodatkowych etatów, które po wykonaniu zaplanowanych zadań zostaną zlikwidowane.

Równoległe ministerstwo kontynuuje proces racjonalizacji zatrudnienia. Do końca września 2011 r. w resorcie zostanie zlikwidowanych 100 etatów, a do 30 czerwca 2012 r. łącznie 300 etatów. W efekcie w dniu 30 września 2011 r. w resorcie spraw zagranicznych będzie tyle samo etatów, ile było ich w dniu

30 września 2007 r. Przeprowadzanie redukcji zatrudnienia jest możliwe dzięki wieloletnim procesom przygotowawczym i dostosowaniom, które umożliwiają wykonywanie szerszego zakresu zadań siłami mniej licznego, ale zdecydowanie lepiej przygotowanego i wyposażonego personelu.

2. Jaki był koszt funkcjonowania ministerstwa w latach 2008, 2009 i 2010?

Budżet Ministerstwa Spraw Zagranicznych obejmuje obecnie swym zakresem wydatki związane z funkcjonowaniem urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw zagranicznych, a także od momentu połączenia MSZ i UKIE w dniu 1 stycznia 2010 r., ministra właściwego do spraw członkostwa RP w Unii Europejskiej, w części 45 budżetu państwa: Sprawy zagraniczne i członkostwo RP w UE. Roczne koszty związane z działalnością Ministerstwa Spraw Zagranicznych obejmują wydatki związane z funkcjonowaniem samego urzędu, jaki i koszty funkcjonowania jednostek podległych i nadzorowanych, w tym przede wszystkim sieć ponad 150 placówek zagranicznych.

W poszczególnych latach wielkość wydatków kształtowała się następująco (wg stanu na dzień 31 grudnia):

- 2008 r. wydatkowano 1 206 210 840,67 PLN;
- 2009 r. wydatkowano: 1 280 493 176,86 PLN;
- 2010 r. wydatkowano: 1 579 241 198,35 PLN.

Zwiększenie wydatków budżetowych w 2010 r. wynikało przede wszystkim z połączenia z dniem 1 stycznia 2010 r., na mocy znowelizowanej ustawy o działach administracji rządowej, Ministerstwa Spraw Zagranicznych z Urzędem Komitetu Integracji Europejskiej i zwiększenia kompetencji działowych nowego Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Aktywności MSZ w 2010 r. towarzyszyły równoległe działania mające na celu przygotowanie urzędu i placówek zagranicznych do jak najlepszego sprawowania przez Polskę przewodnictwa w Radzie Unii Europejskiej, które skupiały wiele uwagi i środków.

Należy także podkreślić, że budżet MSZ realizowany jest w ponad 60% w walutach obcych (składki do organizacji międzynarodowych, czynsze, płace i inne opłaty ponoszone w walutach obcych), co przy uwzględnieniu nieprzewidywalnego kursu złotówki oraz braku mechanizmów chroniących resort spraw zagranicznych przed negatywnymi skutkami różnic kursowych nie pozwala w pełni zaplanować limitu wydatków MSZ.

3. Jakie działania zostały podjęte w MSZ w celu budowy zapowiadanego taniego państwa?

Uzyskanie przez Polskę członkostwa w UE 1 maja 2004 r. nie spowodowało automatycznie gruntownych zmian w strukturze i funkcjonowaniu Ministerstwa Spraw Zagranicznych i podległych placówek dyplomatyczno-konsularnych. Jeszcze w 2007 r. MSZ funkcjonowało tak, jak w latach przed akcesją, zarówno pod względem struktury, rozwiązań prawnych i organizacyjnych, jak i wyposażenia. W niektórych aspektach funkcjonujące rozwiązania sięgały lat 90., a nawet czasów komunistycznych.

W tej sytuacji jednym z priorytetów rządu Platformy Obywatelskiej i Polskiego Stronnictwa Ludowego sformułowanym w exposé premiera Donalda Tuska (23 listopada 2007 r.) stała się budowa polskiej służby dyplomatycznej na miarę XXI wieku pod względem „jakości kadry, jej profesjonalizmu, apolityczności, ale także środków niezbędnych, aby nasza służba dyplomatyczna i jej placówki godnie reprezentowały Polskę”.

Cele wypracowanego pod koniec 2007 r. programu modernizacji polskiej służby zagranicznej objęły szerokie spektrum spraw: określenie na nowo roli MSZ w sferze stosunków z UE i jej państwami członkowskimi, poszerzenie kompetencji ministra spraw zagranicznych, pomoc rozwojową, dyplomację publiczną i kulturalną, a także kwestie organizacyjne, kadrowe, finansowe i administracyjne w funkcjonowaniu centrali i sieci placówek zagranicznych ministerstwa.

Resort spraw zagranicznych przeszedł od tego czasu przez okres wyjątkowo dynamicznych zmian obejmujących zwiększenie jego kompetencji działowych (redefinicja działu sprawy zagraniczne, objęcie działu członkostwo RP w UE), przebudowę struktury urzędu (integracja z UKIE, wykształcenie dziedzinowych pionów, powstanie lub restrukturyzacja departamentów i biur, likwidacja zarządu obsługi), redefinicję i realokację kluczowych zadań w ramach centrali (m.in. europeizacja wielu komórek organizacyjnych), systemowe przekształcanie sieci i organizacji placówek zagranicznych, znaczące inwestycje w projekty infrastrukturalne, zwłaszcza w obszarze informatyki, łączności i zarządzania wiedzą i informacją, zmianę modelu planowania i sprawozdawczości, upowszechnienie nowoczesnych metod zarządzania kadrami, finansami i zasobami rzeczowymi.

Ponad 3-letni okres realizacji w MSZ i placówkach zagranicznych programu modernizacji, którego głównym założeniem jest racjonalizacja struktur, zatrudnienia i optymalizacja funkcjonowania Ministerstwa Spraw Zagranicznych i placówek zagranicznych, doprowadził do budowy kompetentnej, sprawnej i przyjaznej obywatelowi służby zagranicznej. Wszystkie procesy racjonalizacji w resorcie oparte są zarówno o dogłębną analizę realnych zadań i potrzeb ministerstwa i każdej placówki, jak i – co warto podkreślić – o stałe poszukiwanie oszczędności i podejmowanie działań mających na celu obniżenie kosztów funkcjonowania, a także maksymalne wykorzystanie zasobów osobowych i materialnych MSZ. Obecnie polskie MSZ realizuje wszystkie te kierunki reform i zmian, które stanowią wyznacznik dostosowań do nowej sytuacji dla dyplomacji większości krajów wysokorozwiniętych, zwłaszcza w UE.

W resorcie spraw zagranicznych, pomimo nieużytkowania w postulowanej liczbie dodatkowych etatów potrzebnych na realizację nowych zadań wynikających z redefinicji kompetencyjnych, doszło do znaczącej realokacji personelu, czego skutkiem możliwe było m. in.:

- przeprowadzenie europeizacji innych departamentów niż Departament Unii Europejskiej (gdzie zatrudnienie spadło z ok. 60 etatów – 2007 r. do 32 etatów – w 2009 r.),

- wykształcenie nowoczesnej kompetencji do zarządzania informacją i profesjonalnej pracy archiwalnej,

- wykreowanie zdolności resortu do obsługi zarządzania kryzysowego,

- powołanie platformy nowoczesnego planowania i międzyresortowej koordynacji spraw bezpieczeństwa dyplomatycznego,

- radykalne usprawnienie procedur zamówień publicznych i powołanie pionu zamówień publicznych,

- rozpoczęcie procesu budowy nowoczesnych struktur modernizacji informatycznej i łącznościowej oraz zarządzania finansami i infrastrukturą resortu.

Wbrew pojawiającym się obawom bardzo sprawnie przeprowadzona została integracja Ministerstwa Spraw Zagranicznych i Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej, która nie tylko nie osłabiła zdolności skutecznego reprezentowania interesów Polski na forum Unii Europejskiej, ale umożliwiła również efektywne zakończenie przygotowań do rozpoczętej w ubiegłym miesiącu pierwszej polskiej prezydencji w Radzie UE. Po raz pierwszy od wielu lat minister spraw zagranicznych odpowiada za całokształt stosunków Polski z zagranicą.

W ramach racjonalizacji sieci polskich placówek zagranicznych i relokacji etatów w latach 2008–2010 zlikwidowano 20, a utworzono 6 placówek zagranicznych. Pozwoliło to na zmniejszenie liczby etatów. Przeprowadzona racjonalizacja zatrudnienia w placówkach zagranicznych, która objęła wszystkie kategorie pracownicze, nie była rozumiana jako prosta redukcja zatrudnienia, wręcz przeciwnie, jej głównym celem była przebudowa i merytoryczna optymalizacja zatrudnienia. Nowa sieć placówek zagranicznych jest lepiej dostosowana do rzeczywistych potrzeb kraju i jego obywateli. Ponadto odbyła się przy jednoczesnym przydzieleniu MSZ i placówkom zagranicznym dodatkowych zupełnie nowych zadań.

Rozpoczęcie realizacji programów modernizacyjnych już jakiś czas temu uchroniło MSZ – zwłaszcza w porównaniu z MSZ innych państw unijnych – od dokonywania drastycznych cięć zatrudnienia i realizowanych przedsięwzięć w związku z pogorszeniem się sytuacji gospodarczej. Równoległość myślenia koncepcyjnego i procesów realnych przemian jest ważna nie tylko dla praktycznej wymiany doświadczeń, ale także dla budowania podstaw dla projektów bliższej współpracy bilateralnej oraz unijnej.

Jednym z projektów jest wspólne wykorzystywanie placówek dyplomatycznych, pozwalające na szukanie – potencjalnie znaczących – oszczędności w bieżących wydatkach ministerstwa, a z drugiej strony stanowiące znakomitą okazję do wymiany doświadczeń i dobrych praktyk pomiędzy zaprzyjaźnionymi partnerami. Polska, używając części niewykorzystywanej powierzchni lokalowej w niektórych swoich

placówkach dyplomatów innych państw UE, ma okazję do zaprezentowania się jako nowoczesny, odpowiedzialny i umiejący grać zespołowo kraj, otwarty na nowe rodzaje współpracy, będące dotąd domeną państw tzw. starej Europy.

Od 26 marca 2010 r. w Kapsztadzie funkcjonuje pierwszy wspólny konsulat państw Grupy Wyszehradzkiej, tzw. Dom Wyszehradzki. Bardzo ciekawie układa się również współpraca polsko-szwedzka w tym zakresie. Jeszcze pod koniec 2009 r. wypracowane zostało porozumienie o lokalizacji szwedzkiego urzędnika konsularnego w Konsulacie Generalnym RP w Kaliningradzie. Kolejnym krokiem było podpisanie w dniu 2 grudnia 2010 r. umowy między MSZ Polski i Królestwa Szwecji o wspólnym użytkowaniu nieruchomości w Algierze. Rozpoczęliśmy dialog w tych sprawach z Niemcami oraz partnerami wyszehradzkimi. Nowe możliwości w tym zakresie oferuje rozwój Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych.

Zgodnie z exposé premiera D. Tuska, jednym z kluczowych elementów programu modernizacji jest informatyzacja ministerstwa i podległych mu placówek zagranicznych. Widocznym znakiem zachodzących w tym zakresie zmian jest powszechność telefonów Blackberry, nie tylko wśród kadry kierowniczej resortu oraz coraz szersza dostępność przenośnych noteboków. Nowoczesne narzędzie pracy i komunikacji umożliwiają bezpieczną łączność mobilną między centralą i placówkami zagranicznymi, zwłaszcza w sytuacjach kryzysowych. Dzięki wykorzystaniu nowoczesnych rozwiązań informatycznych informacje przetwarzane przez resort spraw zagranicznych są coraz bezpieczniejsze. Informatyzacja resortu pozwoliła na ułatwienie składania wniosków o wydanie polskiej wizy lub paszportu. Dzięki wdrożeniu systemów Wiza-Konsul, PS2O, czy e-Konsulat coraz więcej spraw można załatwić przez Internet, dzięki czemu zmniejszyły się kolejki do konsulatów. Kolejnym ważnym etapem wdrażania koncepcji informatyzacji MSZ i placówek zagranicznych jest realizacja projektów „Modelowanie, parametryzacja i usprawnianie procesów funkcjonowania ministerstwa i placówek zagranicznych” oraz „Elektroniczny obieg dokumentów”.

Dodatkowo, w bieżącym roku, w aspekcie organizacyjnym, MSZ objawiło się jako nowa struktura uwzględniająca likwidację gospodarstwa pomocniczego (zarząd obsługi) i utworzenie nowego podmiotu realizującego zadania logistyczne. Przy tej okazji dokonuje się głęboka reforma sfery obsługi logistycznej w MSZ, wychodząca z oczywistego w wypadku resortu SZ założenia globalnego charakteru obsługi części krajowej i zagranicznej.

Resort realizował także głęboką restrukturyzację w zakresie bazy materialnej służby zagranicznej. Jej celem było dostosowanie stanu posiadania do rzeczywistych potrzeb uwzględniających stworzenie bezpiecznego i przyjaznego środowiska pracy personelu dyplomatycznego, realizującego swoje zadania w często skrajnie odmiennych pod względem cywilizacyjnym i kulturowym obszarach geopolitycznych. Skutkiem równoległym jest także ograniczenie kosztów

utrzymania, zwłaszcza w obszarze nieruchomości, by uzyskane tą drogą środki można było skierować na działania inwestycyjne dedykowane poprawie warunków bezpieczeństwa i komfortu pracy, opartej o nowatorskie techniki i technologie.

MSZ rozpoczął realizację kluczowych dla funkcjonowania resortu projektów mających na celu optymalizację procesów decyzyjnych i wzrost efektywności wykorzystywanych zasobów z wykorzystaniem nowoczesnych technik zarządzania, wzorowanych na korporacjach międzynarodowych. Projekty te poprzedziły realizację kolejnego celu przyjętego przez MSZ podejścia projakościowego i proklienckiego, zarówno w rozumieniu klienta zewnętrznego, jak i wewnętrznego. Przyjęcie perspektywy zorientowanej na zarządzanie procesami pozwoli na bezproblemowe wdrożenie w ministerstwie systemu zarządzania jakością zgodnego z normą ISO 9001. Ministerstwo Spraw Zagranicznych jest też jedynym resortem uczestniczącym w projekcie „Klient w centrum uwagi administracji państwowej”. Kierunek ten jest zgodny z najnowocześniejszymi metodami zarządzania w administracji publicznej i będzie narzędziem kreowania nowego wizerunku ministerstwa.

Polityka zagraniczna to także odpowiedni poziom reprezentacji kraju za granicą. Od lat niedoinwestowana i niereformowana służba dyplomatyczna to nie świadectwo oszczędności, lecz skaza na prestiżu państwa. Prowadzone od 2007 r. przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych działania modernizacyjne realizowane są w oparciu o stałe analizowanie wydatków, które służą budowie polskiej służby dyplomatyczno-konsularnej godnie reprezentującej Polskę.

Chciałbym na koniec powtórzyć to, co minister spraw zagranicznych miał okazję stwierdzić w Wysokiej Izbie w dniu 16 marca br.: Polska dyplomacja to coraz skuteczniejsza służba. Jak działa zmodernizowany resort, widać najlepiej po służbach konsularnych. W latach 2008–2010 zlikwidowaliśmy 81 etatów. Jednocześnie ilość czynności konsularnych wzrosła o 15%. Wszystko dzięki informatyzacji – mobilnym konsułatom, elektronicznym procedurom. Zespół szybkiego reagowania konsularnego pomaga polskim obywatelom podczas klęsk żywiołowych, takich jak w Haiti, gdy bankrutowały biura podróży, czy w trakcie rewolucji w Tunezji, Egipcie i Libii. W Egipcie wystawialiśmy dokumenty w kurortach nie tylko Polakom, ale i innym obywatelom Unii, których kraje nie mają tak nowoczesnych narzędzi. Dzięki systemowi elektronicznej rejestracji wzrosła liczba Polaków uczestniczących w wyborach poza granicami kraju. Służby konsularne przynoszą ponadto wpływy do budżetu – 150 mln zł tylko w zeszłym roku.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Najder

Warszawa, dnia 5 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie kosztów funkcjonowania
Ministerstwa Skarbu Państwa (23634)**

W odpowiedzi na przekazaną w dniu 27 lipca 2011 r., na podstawie art. 192 ust. 6 regulaminu Sejmu, interpelację posła Józefa Rojka w sprawie kosztów funkcjonowania Ministerstwa Skarbu Państwa (nr SPS-023-23634/11) uprzejmie informuję, co następuje.

Na wstępie chciałbym wyrazić szczerze podziękowanie za wyrażaną przez pana posła troskę o ograniczanie kosztów funkcjonowania administracji państwowej w czasie spowolnienia dynamiki wzrostu gospodarczego, przypadającą na lata ogólnostanowowego kryzysu gospodarczego.

Pragnę z całą mocą zapewnić, iż od początku sprawowania przeze mnie urzędu ministra skarbu państwa podejmowane są w podległym mi urzędzie, tj. w Ministerstwie Skarbu Państwa, działania mające na celu racjonalizację wydatków dotyczących kosztów administracyjnych funkcjonowania urzędu, które to działania wpisują się w pełni we wprowadzaną konsekwentnie przez prezesa Rady Ministrów pana Donalda Tuska ideę ograniczania kosztów utrzymania administracji.

Odnosząc się szczegółowo do postawionych przez pana posła pytań, uprzejmie informuję:

Ad 1. Czy w ciągu ostatnich trzech lat zwiększyła się liczba zatrudnionych w ministerstwie pracowników?

Ministerstwo Skarbu Państwa stale podejmuje działania mające na celu optymalizację poziomu zatrudnienia. W ciągu ostatnich trzech lat liczba zatrudnionych pracowników

zmniejszyła się. Zatrudnienie w resorcie wg stanu na dzień 15 lipca 2011 r. wynosiło 682,02 etatów i było niższe od zatrudnienia na dzień 31 grudnia 2007 r., kiedy wynosiło 701,6 etatów.

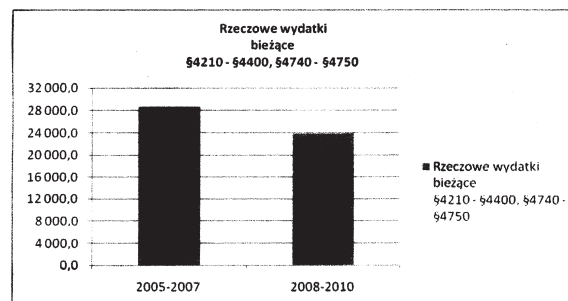
Ad 2. Jaki był koszt funkcjonowania ministerstwa w latach 2008, 2009 i 2010?

W latach 2008–2010 nastąpiło zmniejszenie nakładów finansowych na rzeczowe wydatki bieżące Ministerstwa Skarbu Państwa w stosunku do lat 2005–2007 o około 17%. Podczas gdy w latach 2005–2007 rzeczowe wydatki bieżące zbliżyły się do kwoty 29 mln zł, w latach 2008–2010 r. wyniosły niespełna 24 mln zł i były niższe prawie o 5 mln zł.

Poniżej zestawienie porównawcze nakładów na rzeczowe wydatki bieżące Ministerstwa Skarbu Państwa.

Porównanie nakładów na rzeczowe wydatki bieżące MSP w latach 2005–2007 do lat 2008–2010.

	2005-2007	2008-2010
Rzeczowe wydatki bieżące w tys. zł § 4210–§ 4400, § 4740–§ 4750	28681,0	23814,1

Dane liczbowe podane w tysiącach złotych.

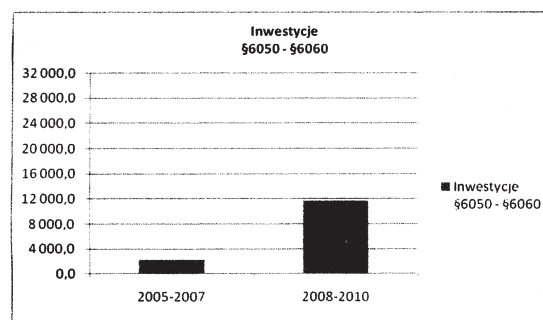
Wydatki bieżące zmniejszyły się w latach 2008 - 2010 o 17% w porównaniu do lat 2005 - 2007.

Jednocześnie w latach 2008–2011 r. zrealizowano wiele inwestycji technicznych i infrastrukturalnych związanych z poprawą bezpieczeństwa i higieny pracy, poprawą estetyki i funkcjonalności nieruchomości ministerstwa, w tym zabezpieczeniem p.poż., technicznym oraz przeciwwilgotnościowym, zapobiegającym deprecjacji wartości nieruchomości oraz przywracającym pełną użyteczność funkcjonalną zaniedbanego budynku MSP. Przystosowano także obiekt w pełni dla potrzeb osób niepełnosprawnych.

Wartość nakładów inwestycyjnych przywracających pełną funkcjonalność użytkową i tym samym wzrost wartości nieruchomości w latach 2008–2010 wyniosła ponad 11 mln zł. Poniżej zestawienie porównawcze nakładów na inwestycje w Ministerstwie Skarbu Państwa.

Porównanie nakładów na inwestycje msp w latach 2005–2007 do lat 2008–2010.

	2005-2007	2008-2010
Inwestycje w tys. zł § 6050–§ 6060	2366,5	11 624,9

Nakłady na inwestycje w latach 2008 - 2010 wzrosły o 500 % w porównaniu do lat 2005 - 2007.

Ad 3. Jakie działania zostały podjęte w Ministerstwie Skarbu Państwa w celu budowy zapowiadanego taniego państwa?

Od 2008 r. zarządzanie mieniem urzędu następuje z uwzględnieniem konieczności racjonalizacji wydatkowania środków publicznych oraz zwiększenia wydajności i efektywności przy ich gospodarowaniu. W tym celu w latach 2008–2010 zrealizowano m.in.:

I. W zakresie telefonii stacjonarnej i komórkowej:

1. Dokonano w 2009 r. konsolidacji umów na telefonię stacjonarną obejmującej centralę oraz delegatury ministerstwa (sukcesywna rezygnacja z usług innych operatorów).

2. Biorąc pod uwagę ciągły rozwój technologii teleinformatycznych oraz z uwagi na konieczność racjonalnego i oszczędnego gospodarowania środkami publicznymi, podejmowano starania, aby w ramach umów zawieranych z dostawcami usług teleinformatycznych standard świadczonych usług sukcesywnie się podnosił a koszty były jak najniższe. W kwietniu 2010 r. dokonano zmiany operatora telefonii komórkowej z Polskiej Telefonii Cyfrowej sp. z o.o. (ERA), gdzie np. koszty związane z wykorzystaniem urządzeń do transmisji danych kształtowały się na poziomie 800 zł miesięcznie (5 GB na transfer danych w abonamencie), na Polkomtel SA (PLUS), gdzie miesięczny koszt użytkowania urządzeń iPlus wynosi 0,11 zł (8 GB na transfer danych w abonamencie). Zawarcie powyższej umowy pozwoliło również na znaczące w stosunku do lat 2008–2009 obniżenie kosztów usług standardowej telefonii komórkowej.

II. W zakresie realizacji potrzeb transportowych ministerstwa:

1. Na podstawie przeprowadzonego postępowania o udzielenie zamówienia publicznego w trybie przetargu nieograniczonego, w 2010 r. podpisano umowę na najem długoterminowy floty 18 samochodów służbowych na potrzeby Ministerstwa Skarbu Państwa. Powyższe rozwiązanie pozwoliło m.in. na:

a) nieangażowanie środków budżetowych w wysokości prawie 2 mln zł na jednorazowy zakup nowych samochodów;

b) znaczące zmniejszenie kosztów eksploatacji, w tym:

— brak ponoszenia dodatkowych kosztów napraw, wynikających z ilości usterek wyeksploatowanych już samochodów,

— niższe zużycie paliwa (nowoczesne technologicznie jednostki napędowe) – na podstawie dotychczasowych analiz wykazano 30-procentowe oszczędności w stosunku do zużycia paliwa sprzed zawarcia umowy na najem długoterminowy,

c) obniżenie kosztów administracyjnych (przede wszystkim w zakresie zaangażowania większej liczby pracowników ministerstwa) w związku z zapewnieniem typowych kwestii zarządzania flotą, m.in. poprzez:

— zapewnienie w ramach opłaty czynszowej pakietu ubezpieczeń taboru samochodowego (AC, OC, NW, Auto Assistance),

— dopełnienie wszelkich formalności związanych z rejestracją pojazdów,

— prowadzenie procesów likwidacji szkód komunikacyjnych,

— prowadzenie okresowych przeglądów, nadzoru nad stanem technicznym itp.

III. W zakresie wykorzystania materiałów biurowych i bieżącej obsługi administracyjnej:

W 2010 r. podpisano umowę i wdrożono usługę centralnego systemu drukowania, co przyczyniło się do znaczącego ograniczenia kosztów związanych z wydrukiem (papier, tonery). Ponadto wprowadzone rozwiązanie pozwala na bieżące, elektroniczne monitorowanie przez pracowników Ministerstwa Skarbu Państwa ilości wydrukowanych stron oraz generowanie raportów. Jednocześnie ograniczono do minimum wykorzystanie wyeksploatowanych małych drukarek lokalnych.

W 2010 r. wdrożono system fax serwer, pozwalający na wysyłanie i odbieranie wiadomości faksowych bezpośrednio drogą elektroniczną, co pozwoliło na ograniczenie kosztów związanych z wydrukiem (papier, tonery).

Zawarto z Centrum Obsługi Kancelarii Prezesa Rady Ministrów porozumienie dotyczące uczestnictwa w zamówieniach wspólnych na dostawę papieru arkuszowego w formatach A3 i A4 do urządzeń drukujących i kopiujących dla potrzeb jednostek organizacyjnych administracji rządowej i innych jednostek w okresie 3 lat.

W 2010 r. dokonano wymiany opraw rastrowych wyposażonych w świetlówki energooszczędne, które przy mniejszym zużyciu energii elektrycznej dają 200% więcej światła na stanowisku pracy niż do tej pory wykorzystywane oświetlenie.

Zakupy i inwestycje dokonywane są w Ministerstwie Skarbu Państwa zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 113, poz. 759, ze zm.), w większości w jednym z dwóch podstawowych trybów przewidzianych ustawą – przetarg nieograniczony i ograniczony, co pozwala na wydatkowanie środków publicznych w sposób racjonalny, celowy, oszczędny, z zachowaniem możliwie najlepszych efektów z poniesionych nakładów. W przypadku zakupów niewymagających przeprowadzenia postępowania o udzielenie zamówienia publicznego ich realizacja poprzedzona jest skierowaniem zapytań cenowych do firm (zarówno zapytania bezpośrednie, jak również zapytania cenowe poprzez umieszczanie na stronie internetowej), w wyniku których dokonuje się wyboru wykonawców oferujących najkorzystniejsze warunki cenowe oraz w zakresie dostaw, form i terminów płatności.

Ufam, że przedstawione powyższej wyjaśnienia dotyczące podejmowanych w Ministerstwie Skarbu Państwa działań, mających istotny wpływ na ogra-

niczanie kosztów funkcjonowania ministerstwa, spotkają się z pełną paną akceptacją. Działania podejmowane przez Ministerstwo Skarbu Państwa przynoszą pozytywne wymierne efekty, przyczyniając się do możliwie racjonalnie oszczędnego gospodarowania środkami publicznymi.

Sekretarz stanu
Jan Bury

Warszawa, dnia 8 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Andrzeja Bętkowskiego**

**w sprawie weryfikacji obszarów Natura 2000
pod kątem zagrożenia powodziowego
oraz finansowania wydatków
z budżetu państwa na prace na terenach,
gdzie ustanowiony jest obszar naturowy (23636)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie posła Andrzeja Bętkowskiego w sprawie zagrożenia powodziowego na obszarach Natura 2000 oraz finansowania wydatków z budżetu państwa na prace dokumentacyjne, przekazane przez Pana Marszałka pismem z dnia 26 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23636/11, poniżej przedstawiam stosowne informacje.

Sieć Natura 2000 wdrażana jest w oparciu o te same podstawy prawne: dyrektywę Rady 92/43/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (tzw. dyrektywę siedliskową) oraz dyrektywę 2009/147/WE z 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (tzw. dyrektywę ptasią, wcześniej: dyrektywę 79/409/EWG) we wszystkich krajach członkowskich UE. Zapisy dyrektyw zostały przetransponowane do polskiego prawa, głównie do ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220, z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227, z późn. zm.). Obszary Natura 2000 wyznaczane są w oparciu o występowanie gatunków lub siedlisk z załączników do dyrektyw siedliskowej i ptasiej. Niedopuszczalna jest zmiana granic obszarów Natura 2000 na podstawie przesłanek społeczno-ekonomicznych, co wielokrotnie potwierdzały orzeczenia Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości. Warto podkreślić jest też fakt, iż doliny rzeczne należą do najlepiej zachowanych ekosystemów i obejmują wiele cennych siedlisk, w tym priorytetowych.

Art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody zabrania podejmowania działań mogących osobno lub w połączeniu z innymi działaniami znacząco negatywnie oddziaływać na cele ochrony obszaru Natura 2000. Art. 34 te same ustawy wskazuje na wyjątki od tego zakazu: w sytuacji nadzwyczajnego interesu publicznego, w tym wymogów o charakterze społecznym lub gospodarczym, i wobec braku rozwiązań alternatywnych można takie działania przeprowadzać pod warunkiem wykonania kompensacji przyrodniczej. Ostrzejsze rygory zachodzą w wypadku ochrony siedlisk lub gatunków priorytetowych. Wobec powyższego w każdym indywidualnym przypadku należy przeanalizować, czy działanie może wywrzeć znaczący negatywny wpływ na cele ochrony obszaru Natura 2000. Jeśli analiza wskazuje na możliwość znaczącego wpływu, winna zostać przeprowadzona pełna ocena oddziaływania na obszar Natura 2000. W sytuacji gdy podczas jej przeprowadzenia zostanie wykazane, iż jest wysoce prawdopodobne, że taki wpływ będzie miał miejsce, działanie może zostać zrealizowane tylko w okolicznościach, o których mowa w art. 34.

Wobec powyższego w obszarach Natura 2000 możliwe jest dokonywanie prac przeciwpowodziowych przy uwzględnieniu wymogów ochrony gatunków i ich siedlisk oraz istniejących uwarunkowań prawnych. Takie prace są wykonywane, w tym również na obszarach Natura 2000 w województwie świętokrzyskim. Należy natomiast mieć na uwadze, iż potrzeba wykonania takich prac musi być ściśle uzasadniona i oceniona nie tylko pod kątem ochrony przyrody, ale również nakładów i skutków społeczno-ekonomicznych, w tym faktu, iż przyspieszenie spływu na jednym odcinku rzeki powoduje zwiększenie zagrożenia powodziowego poniżej. Faktem jest, iż ocena ta w niektórych wypadkach może wymagać sporządzenia odpowiedniej dokumentacji, jednak należy podkreślić, iż koszty jej opracowania są znikome w porównaniu ze środkami przeznaczanymi na tworzenie i utrzymywanie urządzeń technicznych, w tym wałów przeciwpowodziowych.

Jednocześnie pragnę zauważyć, iż przelot w lipcu br. nad terenami zlewni górnej Wisły, w tym również nad województwem świętokrzyskim, pozwalał ocenić m.in. wynik działań związanych z oczyszczaniem międzywala rzek, prowadzonych na zlecenie ministra środowiska od zeszłego roku m.in. przez regionalne zarządy gospodarki wodnej. Z obszarów szczególnego zagrożenia powodziowego na rzekach administrowanych przez RZGW w kraju zostało usuniętych blisko 54 tys. drzew oraz 565 ha zakrzaczeń. Przelot ministra środowiska nad terenami wrażliwymi na wzrosty stanów wód wiązał się również z działaniami związanymi z zabezpieczeniem przeciwpowodziowym w kontekście prac prowadzonych nad implementacją dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2007/60/WE z 23 października 2007 r. w sprawie oceny ryzyka powodziowego i zarządzania nim oraz związanej z tym nowelizacji ustawy Prawo wodne.

Zgodnie z tą dyrektywą sporządzone zostaną dokumenty planistyczne, które wpłyną długofalowo na podwyższenie ochrony przeciwpowodziowej: wstępna ocena ryzyka powodziowego (do końca 2011 r.), mapy zagrożenia powodziowego, mapy ryzyka powodziowego (do 2013 r.) i plany zarządzania ryzykiem powodziowym – do 2015 r. Celem tych działań ma być zdecydowane ograniczenie strat powodziowych oraz zniwelowanie zagrożenia powodziowego.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż resort środowiska przygotował specjalne opracowanie „Natura 2000 a gospodarka wodna” do pobrania ze strony www.gdos.gov.pl (zakładka: Biblioteka, dalej: Publikacje) w pliku PDF. Podręcznik ten przedstawia możliwości gospodarowania wodą, w tym ryzykiem powodziowym, na obszarach włączonych do sieci Natura 2000 i został przygotowany przez interdyscyplinarny zespół (w tym przedstawiciele KZGW, RZGW i ZMiUW), co gwarantuje, iż jego zalecenia uwzględniają interesy wszystkich zainteresowanych, w tym służb, w których gestii pozostaje utrzymywanie urządzeń przeciwpowodziowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Bernard Błaszczyk

Warszawa, dnia 5 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Polaka**

**w sprawie dofinansowania przez samorządy
inwestycji ekologicznych (23638)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Marka Polaka w sprawie udzielania dofinansowania przez jednostki samorządu terytorialnego osobom fizycznym realizującym inwestycje ekologiczne, przekazaną przy piśmie SPS-023-23638/11 z dnia 26 lipca 2011 r., uprzejmie przedkładam następującą informację.

Zgodnie z ustawą z dnia 20 listopada 2009 r. o zmianie ustawy Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 215, poz. 1664) z dniem 1 stycznia 2010 r. powiatowe oraz gminne fundusze ochrony środowiska i gospodarki wodnej uległy likwidacji, a dysponowanie ich środkami zostało powierzone odpowiednio starostom i wójtom (burmistrzom lub prezydentom miast).

Zgodnie z dotychczasową ustawą z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, z późn. zm.) przychodami gminnych

i powiatowych funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej były środki z tytułu opłat i kar, które w 20% zasilały gminne fundusze, w 10% zasilały powiatowe fundusze.

Według znowelizowanych przepisów ustawy Prawo ochrony środowiska dotychczasowe tytuły przychodów gminnych i powiatowych funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej z tytułu opłat i kar – w dotychczasowych proporcjach – stanowią dochody budżetów odpowiednio gmin i powiatów. Należności i zobowiązania powiatowych i gminnych funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej stały się odpowiednio należnościami i zobowiązaniami budżetów powiatów albo budżetów gmin.

Przyjęcie w ustawie z dnia 20 listopada 2009 r. o zmianie ustawy Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw likwidacji powiatowych i gminnych funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej wynikało bezpośrednio z założeń reformy finansów publicznych opracowanej przez Ministerstwo Finansów. Akt normatywny stanowiący fundament tej reformy, tj. ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240), przewiduje funkcjonowanie w sektorze finansów publicznych wyłącznie państwowych funduszy celowych pozbawionych osobowości prawnej. Dlatego też, po wejściu w życie tej ustawy (co nastąpiło 1 stycznia 2010 r.), w sektorze finansów publicznych nie mogły funkcjonować inne rodzaje funduszy celowych, w szczególności powiatowe i gminne fundusze ochrony środowiska.

Zgodnie z art. 16 ust. 4 omawianej ustawy z dnia 20 listopada 2009 r. środki pieniężne zgromadzone na rachunkach bankowych dotychczasowych powiatowych funduszy i gminnych funduszy, które z dniem 1 stycznia 2010 r. stały się odpowiednio dochodami budżetów powiatów i budżetów gmin, powinny być zostać przekazane na rachunki odpowiednio budżetów powiatów i budżetów gmin, zaś odzyskane należności pomniejszone o zobowiązania dotychczasowych powiatowych funduszy i gminnych funduszy powiaty i gminy są obowiązane przeznaczyć na finansowanie ochrony środowiska i gospodarki wodnej, w zakresie określonym w art. 400a ust. 1 pkt 2, 5, 8, 9, 15, 16, 18, 21–25, 29, 31, 32, 38–42 ustawy Prawo ochrony środowiska.

Ponadto zgodnie z art. 403 ustawy Prawo ochrony środowiska, w brzmieniu nadanym przez art. 1 pkt 13 omawianej ustawy z dnia 20 listopada 2009 r., do zadań powiatów i gmin od dnia 1 stycznia 2010 r. należy finansowanie ochrony środowiska i gospodarki wodnej w zakresie określonym w art. 400a ust. 1 pkt 2, 5, 8, 9, 15, 16, 18, 21–25, 29, 31, 32 i 38–42 w wysokości nie mniejszej niż kwota wpływów z tytułu opłat i kar środowiskowych stanowiących dochody budżetów powiatów i gmin.

Podsumowując, należy stwierdzić, iż katalog celów z zakresu ochrony środowiska i gospodarki wodnej, które po dniu 1 stycznia 2010 r. są finansowane ze środków budżetów powiatów i gmin, odpowiada

katalogowi tych celów, który do dnia 31 grudnia 2009 r. był określony w art. 406 i 407 ustawy Prawo ochrony środowiska.

Już po wejściu w życie ustawy z dnia 20 listopada 2009 r. o zmianie ustawy Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw ze względu na szerokie zainteresowanie ze strony powiatów i gmin przywróceniem instrumentu finansowego działającego w sposób zbliżony do dotacji udzielanych ze środków publicznych gromadzonych na powiatowych funduszach oraz gminnych funduszach oraz z uwagi na zaangażowanie powiatów i gmin w racjonalne wydatkowanie środków pochodzących z opłat i kar środowiskowych zostały podjęte prace legislacyjne zmierzające do wprowadzenia do ustawy Prawo ochrony środowiska odpowiednich uregulowań. Nowelizacja ustawy Prawo ochrony środowiska w tym zakresie miała na celu wprowadzenie do ustawy Prawo ochrony środowiska nowego instrumentu finansowego w postaci dotacji celowej przekazywanej przez budżety powiatów i gmin podmiotom niezaliczonym do sektora finansów publicznych, w szczególności osobom fizycznym, osobom prawnym, przedsiębiorcom oraz wspólnotom mieszkaniowym. Ustawa z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy Prawo ochrony środowiska (Dz. U. Nr 229, poz. 1498) wprowadzająca do systemu finansowania ochrony środowiska i gospodarki wodnej nowy rodzaj dotacji weszła w życie z dniem 21 grudnia 2010 r.

Istotny aspekt intertemporalny został ujęty w art. 2 tej ustawy. Przepis ten stanowi, iż regulacje zawarte w art. 403 ust. 3–6 ustawy Prawo ochrony środowiska, w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 29 października 2010 r., tj. przepisy regulujące mechanizm nowej dotacji celowej, mają zastosowanie do dochodów budżetów powiatów i budżetów gmin uzyskanych od dnia 1 stycznia 2010 r. Ratio legis tego przepisu, co wielokrotnie podkreślano w toku prac parlamentarnych (ustawa z dnia 29 października 2010 r. stanowiła przedłożenie poselskie), było umożliwienie organom stanowiącym powiatów i gmin zawarcia w uchwałach określających zasady udzielania nowej dotacji celowej regulacji dopuszczających finansowanie w 2011 r. przedsięwzięć w sferze ochrony środowiska i gospodarki wodnej z dochodów uzyskiwanych już od dnia 1 stycznia 2010 r. W szczególności Senat RP zwrócił uwagę na fakt, iż zaistniały z dniem 1 stycznia 2010 r. brak możliwości uzyskania dotacji z budżetów powiatów i gmin ze środków pochodzących z opłat i kar środowiskowych spowodowało wstrzymanie wielu przygotowanych już do realizacji lub realizowanych projektów o charakterze ekologicznym. W takiej sytuacji podmioty realizujące te projekty poniosły znaczne koszty, co uzasadnia skierowanie do nich środków finansowych w trybie nowego mechanizmu finansowego. Mając na uwadze regulę zawartą w art. 2 ustawy z dnia 29 października 2010 r., organy stanowiące powiatów i gmin, regulując zasady udzielania nowej dotacji celowej, mogą określić także tryb udzielania dotacji podmiotom, które przed

dnem 21 grudnia 2010 r. poniosły koszty, realizując cele zgodne z celami wymienionymi w art. 403 ust. 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska.

W związku z powyższym i odnosząc się do szczegółowych zapytań pana posła, należy przyjąć, iż z punktu widzenia ustawy Prawo ochrony środowiska nie ma prawnych przeciwwskazań, aby osoby fizyczne mogły ubiegać się o dotację (z dochodów uzyskiwanych przez gminę już od dnia 1 stycznia 2010 r.) na pokrycie kosztów inwestycji zgodnych z celami określonymi w art. 403 ust. 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska, poniesionych przed dniem 21 grudnia 2010 r.

Zarazem jednak zgodne z ustawą Prawo ochrony środowiska jest przyjęcie przez jednostkę samorządu terytorialnego, że ww. dotacje celowe mogą dotyczyć jedynie przedsięwzięć planowanych i nierozpoczętych. Rozstrzygnięcie w tym zakresie należeć będzie zatem do rady gminy (powiatu), która stosownie do art. 403 ust. 5 ustawy Prawo ochrony środowiska określa zasady udzielenia dotacji celowej, w szczególności kryteria wyboru inwestycji do finansowania lub dofinansowania oraz tryb postępowania w sprawie udzielenia dotacji i sposób jej rozliczania. Ustalając ww. zasady, rada gminy (powiatu) niewątpliwie powinna uwzględnić konieczność zapewnienia wydatkowania środków jednostek samorządu terytorialnego w sposób celowy i oszczędny, z zachowaniem zasady uzyskiwania najlepszych efektów z danych nakładów (vide art. 254 ustawy o finansach publicznych).

Kwestia ewentualnej zmiany zasad udzielania dotacji celowych na przedsięwzięcia, o których mowa w ustawie Prawo ochrony środowiska, również leży w gestii właściwego organu gminy (powiatu). Uprzejmie proszę o przyjęcie powyższych wyjaśnień.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 9 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Lecha Kołakowskiego**

**w sprawie budowy obwodnicy Grajewa
oraz przebudowy skrzyżowania drogi krajowej
nr 61 z ulicami Szkolną, Kolejową, Konopską
i linią kolejową (23639)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 26 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23639/11,

przekazując interpelację posła Lecha Kołakowskiego dotyczącą budowy obwodnicy Grajewa w ciągu drogi krajowej nr 61 oraz przebudowy skrzyżowania drogi krajowej nr 61 z ulicami Szkolną, Kolejową i Konopską w Grajewie uprzejmie przekazuję informacje w przedmiotowej sprawie.

W chwili obecnej realizowany jest program wieloletni pn.: „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” ustanowiony uchwałą Rady Ministrów z dnia 25 stycznia 2011 r. Przedmiotowy program stanowi kontynuację dotychczas obowiązującego „Programu budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”, ustanowionego w 2007 r.

Niestety zakres rzeczowy zawarty w programie musiał zostać dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach:

- 1) „Wieloletnim planie finansowym państwa na lata 2011–2013”,
- 2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,
- 3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

Mając powyższe na uwadze, uprzejmie informuję, iż zadania polegające na budowie obwodnicy Grajewa w ciągu drogi krajowej nr 61 oraz przebudowy skrzyżowania drogi krajowej nr 61 nie zostały ujęte w ramach przedmiotowego programu. Pomimo to Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad jako zarządca dróg krajowych podjęła działania zmierzające do przygotowania zadania budowy obwodnicy. W ramach „Programu redukcji liczby ofiar śmiertelnych na lata 2011–2013” zaś (pod warunkiem zabezpieczenia środków finansowych na realizację zadania) przewidywana jest realizacja zadania polegającego na rozbudowie drogi krajowej nr 61 w Grajewie na odcinku ul. Piłsudskiego o długości 2,1 km.

Resort infrastruktury obowiązany jest racjonalnie wykorzystywać dostępne środki finansowe w celu poprawy bezpieczeństwa ruchu drogowego. W chwili obecnej, w pierwszej kolejności, realizowane są zadania znajdujące się na liście podstawowej, tj.: w szczególności autostrady, zadania współfinansowane z funduszy UE oraz inwestycje wynikające z zawartych zobowiązań.

Uchwalony przez Radę Ministrów program precyzuje w załączniku nr 3 kryteria wyboru do realizacji kolejnych zadań polegających na budowie obejść miejscowości, gdzie stan prac przygotowawczych i średniodobowy ruch pojazdów są dwoma z ośmiu czynników decydujących o wyborze zadań do realizacji.

Jednocześnie chciałbym zaznaczyć, że w 2012 r., zgodnie z założeniami przyjętego przez Radę Ministrów programu, nastąpi jego aktualizacja m.in. w oparciu o poziomy finansowania infrastruktury

drogowej dostępne dla Polski w wieloletnich ramach finansowych Unii Europejskiej na lata 2014–2020 oraz urealnione prognozy makroekonomiczne dla dwóch ostatnich lat realizacji programu. Pozwoli to na precyzyjne określenie potrzeb finansowych (w tym udziału środków krajowych) dla zakresu rzeczowego programu realizowanego w latach 2014–2015. Wysokość środków dostępnych na realizację programu, a tym samym szybkość jego całkowitej realizacji będzie nie bez znaczenia dla terminu rozpoczęcia innych, nieujętych w programie, zadań inwestycyjnych na sieci dróg krajowych.

Resort infrastruktury dostrzega konieczność odpowiedniego przygotowania zadań do realizacji jako czynnika niezbędnego dla zachowania ciągłości realizacji inwestycji drogowych. W związku z powyższym proces przygotowania zadań do realizacji, w tym również obwodnicy Grajewa, będzie kontynuowany tak, aby w sytuacji uzyskania wszystkich decyzji i opinii przewidzianych przepisami prawa płynnie przejść w fazę realizacji.

Jednocześnie informuję, iż przedmiotowe stanowisko zostało przekazane osobnym pismem przewodniczącemu Rady Miasta Grajewa.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 3 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Marzenny Drab**

**w sprawie trudności w wykorzystaniu
przyznanej ulgi w podatku dochodowym
od osób fizycznych z tytułu wykształcenia
pracownika (23640)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na wystąpienie wicemarszałka Sejmu pana Marka Kuchcińskiego z dnia 26 lipca 2011 r., nr SPS-023-23640/11, przy którym załączono interpelację z dnia 28 czerwca 2011 r. pani poseł Marzenny Drab w sprawie trudności w wykorzystaniu przyznanej ulgi w podatku dochodowym od osób fizycznych z tytułu wykształcenia pracownika, uprzejmie informuję.

Ulga polegająca na obniżeniu podatku dochodowego z tytułu szkolenia uczniów (tzw. ulga uczniowska) została zlikwidowana z dniem 1 stycznia 2004 r., z zachowaniem praw nabytych. Stosownie do art. 13 ustawy z dnia 12 listopada 2003 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 202, poz. 1956,

z późn. zm.) i art. 4 ustawy z dnia 12 listopada 2003 r. o zmianie ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne oraz ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. Nr 202, poz. 1958) podatnikom, którzy przed dniem 1 stycznia 2004 r. nabyli prawo do obniżki podatku dochodowego o kwotę ulgi uczniowskiej w zakresie i na zasadach określonych w przepisach ustaw podatkowych w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 stycznia 2004 r., a odliczenia te nie znalazły pokrycia w podatku dochodowym obliczonym za lata poprzedzające rok 2004, przysługuje prawo do dokonywania tych odliczeń na zasadach określonych w tych ustawach w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 stycznia 2004 r. Ulga ta przysługiwała osobom fizycznym prowadzącym działalność gospodarczą, w tym również w formie spółki prawa cywilnego lub osobowej spółki handlowej, z wyjątkiem spółki partnerskiej, uprawnionym na mocy odrębnych przepisów do szkolenia uczniów i zatrudniającym w ramach prowadzonej działalności pracowników w celu przygotowania zawodowego.

Ulga uczniowska jest ulgą podatkową w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1998 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.). Zgodnie z art. 3 pkt 6 Ordynacji podatkowej przez ulgę podatkową rozumie się przewidziane w przepisach prawa podatkowego zwolnienia, odliczenia, obniżki albo zmniejszenia, których zastosowanie powoduje obniżenie podstawy opodatkowania lub wysokości podatku, z wyjątkiem obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego w rozumieniu przepisów ustawy o podatku od towarów i usług oraz innych odliczeń stanowiących element konstrukcji tego podatku. Okoliczność, że ulga uczniowska jest ulgą podatkową, determinuje sposób jej realizacji wyłącznie poprzez obniżenie podatku dochodowego o kwotę określoną w decyzji organu podatkowego o przyznaniu ulgi. Państwo w zamian za wyszkolenie uczniów w ramach prowadzonej przez podatnika działalności gospodarczej rezygnuje z części wpływów budżetowych z tytułu podatku dochodowego. Należy dodać, że podatnik, któremu przyznano ulgę uczniowską, nabywa prawo do jej całkowitego wykorzystania także w przypadku likwidacji działalności gospodarczej. W takiej sytuacji podatnik ma prawo do obniżenia podatku dochodowego obliczonego także od dochodów osiąganych z innych źródeł, np. ze stosunku pracy, emerytury czy najmu.

Konstrukcja ulgi uczniowskiej nie pozwala na jej realizację w inny sposób niż poprzez obniżenie podatku dochodowego. W obowiązującym stanie prawnym nie jest możliwa bezpośrednia wypłata na rzecz podatnika środków pieniężnych odpowiadających kwocie przyznanej ulgi z tytułu wyszkolenia uczniów lub na przykład regulowanie nią innych zobowiązań. Nabycie prawa do ulgi nie oznacza, że podatnikowi należą się pieniądze z tytułu ulgi za wyszkolenie pracowników. Ulgi uczniowskiej nie można również roz-

patrywać w kategorii zobowiązania państwa wobec podatników, którzy nabyli prawo do ulgi, ale nie mogą tego prawa w pełni zrealizować na przykład z uwagi na niski podatek. Niemożność realizacji ulgi uczniowskiej z uwagi na zbyt niski podatek nie powoduje, że podatnik staje się wierzycielem państwa.

Ministerstwo Finansów nie dysponuje danymi dotyczącymi ilości pracodawców, którzy nie będą mogli wykorzystać przyznanej im ulgi. Dane w zakresie ulgi uczniowskiej gromadzone są na podstawie zeznań podatkowych składanych przez podatników podatku dochodowego od osób fizycznych. Dane te obejmują wyłącznie informacje o wykorzystaniu przez podatników ulgi za wyszkolenie uczniów w danym roku podatkowym. W zeznaniach podatkowych nie wykazuje się danych dotyczących kwoty ulgi uczniowskiej, której podatnicy w następnych latach podatkowych nie będą mogli zrealizować z jakichkolwiek powodów, np. z uwagi na zbyt niski podatek. Ponieważ dane te dotyczą zdarzeń przyszłych, podatnicy nie mogliby w tej części prawidłowo wypełnić zeznania podatkowego. W obecnym stanie prawnym obniżenie podatku o wysokość przyznanej ulgi uczniowskiej następuje na zasadzie praw nabytych. Wprowadzenie możliwości realizacji ulgi uczniowskiej w inny sposób niż poprzez obniżenie podatku, np. poprzez kompensatę, byłoby de facto nadaniem tej grupie podatników nowych praw przyznających świadczenia wykraczające poza zakres realizacji praw nabytych. Z tego względu brak jest uzasadnionych podstaw do podjęcia działań zmierzających do zmian w zakresie realizacji prawa do ulgi uczniowskiej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów
Sławomira Woracha i Roberta Telusa**

**w sprawie zmian w elektronicznym
postępowaniu upominawczym (23648)**

W odpowiedzi na interpelację panów posłów Sławomira Woracha i Roberta Telusa w sprawie zmian w elektronicznym postępowaniu upominawczym, przesłaną w trybie art. 192 ust. 6 regulaminu Sejmu przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu, z dnia 26 lipca 2011 r., uprzejmie informuję.

Od momentu wprowadzenia ustawą z dnia 9 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 26, poz. 156) z dniem 1 stycznia 2010 r. elektronicznego postępowania upominawczego do chwili obecnej do VI Wydziału Cywilnego Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie, a wcześniej XVI Wydziału Cywilnego Sądu Rejonowego w Lublinie, wpłynęło drogą elektroniczną łącznie 1 588 916 pozwów. Nakazy zapłaty wydano w 1 276 388 sprawach, z czego uprawomocniło się ok. 1 275 618. Liczby te świadczą o bardzo dużej popularności tej drogi dochodzenia roszczeń.

Dotychczasowe doświadczenia wynikające z funkcjonowania elektronicznego postępowania upominawczego skutkowały podjęciem przez Ministerstwo Sprawiedliwości działań legislacyjnych mających na celu jego dalsze uproszczenie i przyspieszenie oraz stworzenie kolejnych zachęt do korzystania z tego trybu w szerszym zakresie. Proponowane zmiany Kodeksu postępowania cywilnego dotyczące elektronicznego postępowania upominawczego idą w kierunku umożliwienia powodom przy składaniu pozwu zamieszczenia w nim wniosku o zakończenie postępowania w określonych ustawowo przypadkach, uwzględnienia w większym stopniu woli stron co do właściwości miejscowej sądu oraz przyjęcia zasady niezwiązania sądu postanowieniem o przekazaniu sprawy. W projekcie precyzuje się również zakres, w jakim pozew oraz sprzeciw podlegają uzupełnieniu w razie przekazania sprawy. Nie przewiduje się natomiast wprowadzenia możliwości częściowego zaskarżenia nakazu zapłaty, albowiem pozostaje to w sprzeczności z założeniami tego postępowania o utracie mocy nakazu zapłaty w całości. Wskazać bowiem należy, iż postępowanie elektroniczne zostało ukształtowane jako odrębne postępowanie mające charakter wezwania do zapłaty. Z uwagi na brak obowiązku złożenia załączników i pełnomocnictwa przez powoda przewidziano, że pozwany będzie mógł w bardzo prosty sposób złożyć wobec wydanego nakazu zapłaty sprzeciw niewymagający uzasadnienia i przywoływania dowodów. Konsekwencją powyższego było przyjęcie, iż już samo oświadczenie pozwane o jego sprzeciwie powoduje, że nakaz zapłaty traci moc w całości.

Opracowany w Ministerstwie Sprawiedliwości projekt ustawy o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw obejmuje ponadto informatyzację kolejnych postępowań, a mianowicie: postępowania o nadanie klauzuli wykonalności bankowym tytułom egzekucyjnym, postępowania egzekucyjnego w zakresie zajęcia wierzytelności z rachunku bankowego w postaci elektronicznej, elektronicznych doręczeń w postępowaniu egzekucyjnym i elektronicznej licytacji publicznej ruchomości, postępowania nakazowego i europejskiego postępowania nakazowego. Obecnie projekt ten znajduje się na etapie konsultacji społecznych. Termin zakończenia jego realizacji uzależniony jest od zakresu prac

i ilości zgłoszonych uwag w toku uzgodnień wewnętrznych i zewnętrznych, a także od akceptacji kierownictwa Ministerstwa Sprawiedliwości.

Przedstawiając powyższe, wyrażam przekonanie, iż kwestie poruszone w interpelacji panów posłów Sławomira Woracha i Roberta Telusa zostały wyjaśnione w sposób wyczerpujący.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Piotr Kluz

Warszawa, dnia 8 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów
Sławomira Woracha i Roberta Telusa**

**w sprawie wysokości stawek opłat za czynności
adwokata i radcy prawnego w postępowaniu
z zakresu prawa pracy (23649)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na przesłaną przy piśmie z dnia 26 lipca 2011 r., nr SPS-023-23649/11, interpelację panów posłów Sławomira Woracha i Roberta Telusa z dnia 14 lipca 2011 r., dotyczącą wysokości stawek opłat za czynności adwokata i radcy prawnego w postępowaniu z zakresu prawa pracy, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Obecnie zasady wynagradzania adwokatów za czynności związane ze świadczeniem pomocy prawnej regulują: ustawa z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2009 r. Nr 146, poz. 1188, z późn. zm.) oraz rozporządzenie ministra sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348, z późn. zm.). Tożsame kwestie w stosunku do radców prawnych uregulowane zostały w: ustawie z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 10, poz. 65, z późn. zm.) oraz w rozporządzeniu ministra sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349, z późn. zm.).

Wskazane regulacje ustawowe poddają określenie wysokości opłaty za czynności adwokackie i radcowskie umowie z klientem. Stosownie bowiem do art. 16 ust. 1 Prawa o adwokaturze wysokość opłaty za czynności adwokackie ustala umowa z klientem. Analogiczne rozwiązanie przewiduje art. 22⁵ ust. 1 ustawy o radcach prawnych. Natomiast wymienione rozpo-

rządzenia określają jedynie wysokość opłat za czynności adwokackie i radcowskie wykonywane przed organami wymiaru sprawiedliwości, stawki minimalne opłat za czynności adwokackie i radcowskie oraz szczegółowe zasady ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata lub radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Należy podkreślić, iż zasądzając opłatę za czynności adwokata lub radcy prawnego z tytułu zastępstwa prawnego, sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy, a także charakter sprawy i wkład jego pracy w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. Podstawę zasądzenia tej opłaty stanowią stawki minimalne określone w treści rozporządzeń. Opłata ta nie może być wyższa niż sześciokrotna stawka minimalna ani przekraczać wartości przedmiotu sporu, które to ograniczenia nie obowiązują w zakresie opłat ustalanych w umowie z klientem. Nie można zatem wykluczyć, iż opłaty za czynności adwokackie i radcowskie zasądzone przez sąd z tytułu zastępstwa prawnego mogą być niższe od wynagrodzenia uzgodnionego w umowie z klientem.

Odmianą natomiast kwestią jest wynagrodzenie adwokata za prowadzenie sprawy z urzędu. W takim przypadku zgodnie z § 19 pkt 1 rozporządzenia koszty nieopłaconej pomocy prawnej ponoszone przez Skarb Państwa obejmują m.in. opłatę w wysokości nie wyższej niż 150% stawki minimalnej. Jak wynika zaś z art. 29 ust. 2 Prawa o adwokaturze, stanowiącego podstawę wydania omawianego rozporządzenia, w tym zakresie jego przepisy stanowią podstawę określenia przez sąd wysokości opłaty za udzieloną pomoc prawną. Ponadto zgodnie z § 2 ust. 3 omawianego rozporządzenia w sprawach, w których strona korzysta z pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu, opłaty za czynności adwokackie podwyższa się o stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności w przepisach o podatku od towarów i usług, obowiązującą w dniu orzekania o tych opłatach. Tożsame regulacje odnoszące się do radców prawnych zawarte są w art. 22³ ustawy o radcach prawnych i § 15 rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Odnosząc się do poruszonego przez panów posłów problemu, nie można podzielić stanowiska, iż pozostawienie obowiązujących stawek za prowadzenie sprawy z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych na obecnym poziomie skutkuje ograniczeniem możliwości korzystania z profesjonalnego pełnomocnika procesowego przez pracownika czy ubezpieczonego, a tym samym redukuje zakres ochrony prawnej pracowników czy ubezpieczonych. Na adwokacie (radcy prawnym) ciąży bowiem obowiązek udzielenia pomocy prawnej, której może odmówić tylko z ważnych powodów, o których informuje zainteresowanego.

Stawki minimalne w wysokości 60 zł, określone w treści cytowanych rozporządzeń, dotyczą tylko niektórych kategorii spraw z zakresu prawa pracy, a mianowicie o: nawiązanie umowy o pracę, uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne, przywrócenie do pracy lub ustalenie sposobu ustania stosunku pracy, inne roszczenia niemajątkowe. Natomiast tylko w sprawach o świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego stawki minimalne zostały określone także w wysokości 60 zł. W pozostałych sprawach z zakresu prawa pracy, tj. o wynagrodzenie za pracę lub odszkodowanie inne niż świadczenie odszkodowawcze należne z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej, stawka minimalna wynosi 75% stawki obliczonej na zasadach ogólnych. W tej kategorii spraw stawki minimalne wzrastają wraz ze zwiększeniem się wartości przedmiotu sprawy i kształtują się w granicach od 45 zł do 5400 zł.

Podnoszone przez panów posłów w treści interpelacji zarzuty odnoszące się do braku waloryzacji stawek minimalnych dotyczą zatem tylko niewielkiej ilości spraw ze stosunku pracy i ubezpieczenia społecznego. Niemniej jednak podkreślić należy, iż są to sprawy o szczególnym charakterze, bardzo istotne dla zabezpieczenia bytu pracownika i jego rodziny. Utrzymanie tych stawek na stosunkowo niskim poziomie leży zatem także w interesie społecznym.

Nie może przy tym ująć uwadze, iż jakiegokolwiek zwiększenie stawek minimalnych za czynności adwokata lub radcy prawnego skutkowałoby równocześnie zwiększeniem wydatków z budżetu państwa z tytułu wynagrodzeń pełnomocników z urzędu. Natomiast w budżecie państwa zarówno w części 15: Sądy powszechne na rok 2011, jak i w projekcie budżetu państwa na rok 2012 nie zostały zaplanowane środki na ten cel.

Wobec powyższego aktualnie brak jest uzasadnionych przesłanek przemawiających za podwyższeniem stawek minimalnych w sprawach z zakresu prawa pracy oraz ubezpieczenia społecznego, o których mowa w interpelacji.

Pragnę jednocześnie uprzejmie poinformować panów posłów, iż w chwili obecnej prowadzone są prace legislacyjne nad zmianami rozporządzeń ministra sprawiedliwości: w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oraz w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu w zakresie dotyczącym uregulowania kwestii wysokości stawek minimalnych w sprawach cywilnych, których przedmiotem są odszkodowania lub zadośćuczynienia z tytułu naruszenia warunków wykonywania kary pozbawienia wolności lub tymczasowego aresztowania. Wskazane prace aktualnie pozostają na etapie konsultacji i uzgodnień. W przypadku wypracowania projektu zmiany wymienionych rozporządzeń zostanie on przedsta-

wiony do publicznej wiadomości poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Sprawiedliwości.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Chmielewski

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra nauki i szkolnictwa wyższego
na interpelację posłów
Krzysztofa Brejzy i Tomasza Lenza**

**w sprawie zasad odbywania
praktyk studenckich (23651)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z otrzymaniem interpelacji panów posłów Krzysztofa Brejzy i Tomasza Lenza (znak: SPS-023-23651/11) z dnia 27 lipca 2011 r. w sprawie pobierania opłat za praktyki zawodowe od studentów studiów stacjonarnych przez zakłady pracy pragnę uprzejmie przekazać, co następuje.

Wejście w życie w dniu 1 września 2005 r. ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym spowodowało utratę mocy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 sierpnia 1991 r. w sprawie studenckich praktyk zawodowych (Dz. U. Nr 73, poz. 323), wydanego na podstawie ustawy o szkolnictwie wyższym z 1990 r.

W obecnie obowiązującej ustawie brak jest upoważnienia do wydania przepisów wykonawczych w sprawie praktyk zawodowych studentów. Podstawą prawną do organizowania praktyk zawodowych jest art. 166 ust. 2 w związku z art. 9 pkt 2 i art. 189 ust. 2 pkt 2 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym oraz standardy kształcenia dla poszczególnych kierunków studiów i opracowane na ich podstawie plany studiów i programy nauczania.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż praktyki zawodowe studentów są integralną częścią działalności dydaktycznej uczelni i procesu kształcenia. Uczelnie publiczne otrzymują środki finansowe na działalność dydaktyczną z budżetu państwa, natomiast uczelnie niepubliczne środki te uzyskują z czesnego wnoszonego przez studentów. W związku z tym koszty związane z organizowaniem i odbywaniem praktyk zawodowych winny pokrywać uczelnie. Decyzje w tej sprawie należą do władz uczelni: publicznych i niepublicznych.

Pragnę uprzejmie poinformować, iż nie otrzymuję sygnałów od studentów odnośnie do pobierania opłat przez zakłady pracy za praktyki zawodowe.

Pozwalam sobie wyjaśnić, że choć przepisy ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i akty wykonawcze do tej ustawy nie regulują szczegółowo tego problemu, to w mojej opinii wszelkie opłaty związane

z odbywaniem studiów (w tym także związane z praktykami zawodowymi) winny być określone w umowie zawartej między studentem i uczelnią. Brak jest natomiast podstaw do ubiegania się zakładów pracy przyjmujących studentów na praktyki, z reguły na podstawie umów zawieranych z władzami uczelni, o wnoszenie opłat z tego tytułu.

Z wyrazami szacunku

Minister
Barbara Kudrycka

Warszawa, dnia 8 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Grzegorza Roszaka**

**w sprawie wątpliwości dotyczących
prawidłowego opodatkowania usług
budowlanych podatkiem VAT (23652)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem Pana Marszałka z dnia 27 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23652/11, przy którym została przesłana interpelacja pana posła Grzegorza Roszaka w sprawie wątpliwości dotyczących prawidłowego opodatkowania usług budowlanych podatkiem VAT w 2011 r., uprzejmie informuję.

Konstrukcja systemu podatku od wartości dodanej w krajach członkowskich Unii Europejskiej podlega ścisłej harmonizacji, co oznacza, że wszystkie państwa członkowskie są zobowiązane do zapewnienia zgodności krajowych przepisów w zakresie tego podatku z regulacjami unijnymi. Z uwagi na powyższe polskie przepisy dotyczące podatku od towarów i usług muszą być zgodne z przepisami dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, która nie pozwala na dowolność w kształtowaniu wysokości stawek podatkowych i zwolnień od tego podatku.

W załączniku III do ww. dyrektywy, zawierającym wykaz towarów i usług, do których można zastosować stawki obniżone, przewidziano stawkę obniżoną dla dostawy, budowy, remontu i przebudowy budynków mieszkalnych w ramach polityki społecznej. Od dnia 1 stycznia 2011 r. obniżona do wysokości 8% stawka podatku ma zastosowanie do obiektów budowlanych lub ich części zaliczonych do budownictwa objętego społecznym programem mieszkaniowym. W tym zakresie obowiązują regulacje zawarte w art. 41 ust. 12–12c ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.), pozwalające na stosowanie stawki obni-

zonej w przypadku dostawy, budowy, remontu, modernizacji, termomodernizacji lub przebudowy obiektów lub ich części zaliczonych do budownictwa objętego społecznym programem mieszkaniowym.

Obniżoną stawką w wysokości 8% zostały objęte także roboty konserwacyjne mające na celu utrzymanie sprawności technicznej elementów budynku lub jego części. A mianowicie zgodnie z § 7 ust. 1 pkt 2 i 3 rozporządzenia ministra finansów z dnia 22 grudnia 2010 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 246, poz. 1649, z późn. zm.) oraz z § 7 ust. 1 pkt 2 i 3 obecnie obowiązującego rozporządzenia ministra finansów z dnia 4 kwietnia 2011 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 73, poz. 392, z późn. zm.) obniża się do wysokości 8% stawkę podatku dla:

1) robót konserwacyjnych dotyczących budownictwa objętego społecznym programem mieszkaniowym,

2) robót konserwacyjnych dotyczących:

— obiektów budownictwa mieszkaniowego, o którym mowa w art. 2 pkt 12 ustawy, lub ich części, z wyłączeniem lokali użytkowych,

— lokali mieszkalnych w budynkach niemieszkalnych sklasyfikowanych w Polskiej Klasyfikacji Obiektów Budownictwa w dziale 12

– w zakresie, w jakim wymienione roboty nie są objęte tą stawką w ramach budownictwa objętego społecznym programem mieszkaniowym.

Analizując obowiązujące przepisy w zakresie opodatkowania budownictwa mieszkaniowego, należy stwierdzić, że usługi montażu tzw. trwałej zabudowy meblowej w obiektach budownictwa mieszkaniowego objętego społecznym programem mieszkaniowym nie mogą korzystać z preferencyjnej stawki podatku. W szczególności należy zaznaczyć, że brak jest podstaw do uznania opisanych przez pana posła usług za modernizację, które to pojęcie zostało użyte w art. 41 ust. 12 ww. ustawy.

Odnosząc się natomiast do wskazanych przez pana posła wydanych interpretacji indywidualnych, pragnę poinformować, że treści tych interpretacji zostaną przeanalizowane pod względem tożsamości opisanych w nich stanów faktycznych i w sytuacji stwierdzenia, że wystąpiła rozbieżność stanowisk, podjęte zostaną działania wynikające z ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 Nr 8, poz. 60, z późn. zm.) w celu usunięcia rozbieżności.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Grzegorza Roszaka**

**w sprawie rozporządzenia ministra gospodarki
i pracy z dnia 25 października 2005 r.
w sprawie trybu organizowania prac
społecznie użytecznych (23653)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poselską pana posła Grzegorza Roszaka (PO) w sprawie rozporządzenia ministra gospodarki i pracy z dnia 25 października 2005 r. w sprawie trybu organizowania prac społecznie użytecznych uprzejmie informuję, że w dniu 28 lipca 2011 r. w Dzienniku Ustaw opublikowane zostało rozporządzenie ministra pracy i polityki społecznej w sprawie organizowania prac społecznie użytecznych (Dz. U. z 2011 r. Nr 155, poz. 921). Ww. rozporządzenie weszło w życie z dniem 2 sierpnia 2011 r.

Wspomniane rozporządzenie jest realizacją upoważnienia zawartego w art. 73a ust. 6 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy zmienionego przepisami ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1725). Zmiana w przepisie upoważniającym rozszerzająca katalog podmiotów, które mogą być kierowane do wykonywania prac społecznie użytecznych, spowodowała konieczność wprowadzenia do rozporządzenia pojęcia „osoby uprawnione” obejmującego zarówno bezrobotnych bez prawa do zasiłku korzystających ze świadczeń z pomocy społecznej, jak i ww. nową grupę osób.

Ponadto w § 2 ust. 2 pkt 3 ww. rozporządzenia wskazane zostało, że plan potrzeb w zakresie wykonywania prac społecznie użytecznych ma określać również liczbę osób uczestniczących w kontrakcie socjalnym, indywidualnym programie usamodzielnienia, lokalnym programie pomocy społecznej lub indywidualnym programie zatrudnienia socjalnego, jeżeli podjęły uczestnictwo w tych formach w wyniku skierowania powiatowego urzędu pracy na podstawie art. 50 ust. 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, które mogą być skierowane do wykonywania tych prac.

Jednocześnie pragnę poinformować, że rozporządzenie jako akt wykonawczy do ustawy określa jedynie tryb postępowania w sprawie organizacji prac społecznie użytecznych, natomiast krąg osób uprawnionych do korzystania z tej formy pomocy świadczonej przez urzędy pracy jest określony przepisami ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Z powyższego wynika, iż niewskazanie którejkolwiek grupy osób w rozporządzeniu nie stanowiło

przeszkody do uczestnictwa tej grupy pracach społecznie użytecznych.

Biorąc pod uwagę powyższe, wyrażam przekonanie, że przedstawione informacje dotyczące rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej w sprawie organizowania prac społecznie użytecznych zostaną uznane przez pana posła za wyczerpujące.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
na interpelację posła Jarosława Rusieckiego**

**w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej
zmierzającej do ograniczenia uprawnień
organizacji ekologicznych, wynikających
z ustawy o udostępnianiu informacji
o środowisku i jego ochronie, udziale
społeczeństwa w ochronie środowiska
oraz o ocenach oddziaływania na środowisko
(23663)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Jarosława Rusieckiego w sprawie uprawnień organizacji ekologicznych, wynikających z ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227, ze zm., dalej: ustawa ocenowa), przekazaną przez Pana Marszałka pismem z dnia 26 lipca br., znak: SPS-023-23663/11, poniżej przedstawiam stosowne informacje.

Interpelacja została przesłana w związku z apelem Sejmiку Województwa Świętokrzyskiego w sprawie zmiany ustawy ocenowej. Przyczyną apelu były przypadki blokowania procesu przygotowania inwestycji celu publicznego przez organizacje ekologiczne, wykorzystujące w złej wierze uprawnienia wynikające z wymienionej ustawy. W przesłanej interpelacji zauważono, że ustawa ta znacznie rozszerzyła uprawnienia organizacji ekologicznych, przyznając im prawo wnoszenia odwołania od decyzji i uczestniczenia w postępowaniu odwoławczym na prawach strony, także wtedy gdy organizacja ekologiczna nie brała udziału w postępowaniu administracyjnym, czy też składania skargi do sądu administracyjnego na decyzję, w przypadku gdy nie brała ona udziału w tym postępowaniu. Drugie zagadnienie dotyczy podjęcia działań mających na celu poprawienie przejrzystości

finansowej przedmiotowych organizacji. Zaproponowano także wprowadzenie obowiązku publikowania sprawozdania finansowego obejmującego w szczególności źródła finansowania przychodów, co ograniczy możliwości potencjalnych nadużyć.

W trakcie prac nad nowelizacją ustawy ocenowej zaproponowano wprowadzenie zmian, zgodnie z którymi w art. 44 ustawy ocenowej zostanie przewidziany dostęp do postępowania administracyjnego dla organizacji ekologicznych prowadzących działalność mającą na celu realizację statutowego celu, jakim jest ochrona środowiska przez co najmniej jeden rok. Ponadto w danym postępowaniu administracyjnym będą mogły brać udział organizacje ekologiczne zarejestrowane przed dniem wszczęcia postępowania wymagającego udziału społeczeństwa. Oba warunki powinny zostać spełnione łącznie. Przyjęcie powyższego rozwiązania uniemożliwi tworzenie, a następnie branie udziału w postępowaniu organizacjom ekologicznym tworzonemu ad hoc w związku z konkretnym przedsięwzięciem.

Odnosząc się do kwestii poruszonych w interpelacji, należy zaznaczyć, że dopuszczenie wnoszenia odwołania jak również skargi do sądu administracyjnego przez organizacje ekologiczne bez wcześniejszego uczestniczenia w postępowaniu administracyjnym nie dotyczy wszystkich postępowań kończących się wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, ale tylko tych postępowań, w ramach których jest przeprowadzana ocena oddziaływania na środowisko, a więc tych, w których jest przygotowywany raport. Powyższe rozwiązanie stanowi implementację dyrektywy 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26.05.2006 r. przewidującej udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska oraz zmieniającej w odniesieniu do udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości dyrektywy Rady 85/337/EWG i 96/61/WE. Zgodnie ze zmianą wprowadzoną do dyrektywy 85/337/EWG do art. 1 ust. 2 przez pojęcie „zainteresowanej społeczności” dyrektywa każe rozumieć nie tylko strony postępowania, ale również organizacje pozarządowe działające na rzecz ochrony środowiska i spełniające wymagania przewidziane w prawie krajowym.

Jednocześnie państwa członkowskie, zgodnie ze zmianą polegającą na dodaniu do dyrektywy 85/337/EWG art. 10a, zobowiązane zostały do stworzenia dla zainteresowanej społeczności rozwiązań mających zapewnić dostęp do procedury odwoławczej przed sądem lub innym niezależnym i bezstronnym organem ustanowionym przez prawo. Warunkiem jest, aby członkowie zainteresowanej społeczności mieli wystarczający interes lub ewentualnie podnosili wadliwość prawa, gdy taki warunek jest zawarty w prawie państwa członkowskiego.

Przywołane przepisy prawa unijnego nie różnicują uprawnień poszczególnych członków zainteresowanej społeczności (czy są to strony postępowania, czy też organizacje ekologiczne). Nie wprowadzają

też warunku uzależniającego przyznanie prawa do wnoszenia środków odwoławczych od uczestniczenia w postępowaniu administracyjnym. Wprowadzenie takiego dodatkowego warunku do prawa polskiego mogłoby zostać uznane za naruszenie prawa unijnego.

Odnosząc się do drugiej propozycji dotyczącej prowadzenia działań mających na celu poprawienie przejrzystości finansowej organizacji ekologicznych, informuję, że jeżeli organizacja ekologiczna jest stowarzyszeniem, wówczas działa również w zakresie gospodarki finansowej w oparciu o przepisy ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. Prawo o stowarzyszeniach (Dz. U. 2001 r. Nr 79, poz. 855, ze zm.).

Wprowadzenie obowiązku publikowania sprawozdań finansowych obejmujących w szczególności źródła finansowania przychodów może nie doprowadzić do zamierzonego celu, czyli ograniczenia nadmiernego wykorzystywania uprawnień organizacji ekologicznych, bowiem powstanie problem możliwości ujawniania takich źródeł.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 8 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów
Tadeusza Tomaszewskiego
i Elżbiety Streker-Dembińskiej**

**w sprawie negatywnych skutków
wprowadzenia elektronicznego systemu opłat
dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym
w regionie konińskim (23666)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posłów Tadeusza Tomaszewskiego i Elżbiety Streker-Dembińskiej, przesłaną przy piśmie z dnia 26 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23666/11, dotyczącą elektronicznego systemu poboru opłat, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Ad 1 i 5. Resort infrastruktury obserwuje i analizuje problem odpływu ruchu ciężkiego z dróg płatnych na drogi alternatywne, w szczególności dotyczy to dróg alternatywnych dla autostrad zarządzanych przez spółki koncesyjne (w tym odcinka A2 Nowy Tomyśl – Świecko). Podkreślenia wymaga fakt, że system funkcjonuje w Polsce miesiąc. Tymczasem z doświadczeń innych państw, które wprowadziły ETC, wynika, że największy odpływ ruchu z sieci

dróg płatnych następuje w ciągu kilku tygodni od daty uruchomienia systemu. Następnie następuje powrót na drogi zapewniające możliwość szybkiego przemieszczenia w ruchu międzyregionalnym i pozwalające na dostarczenie towarów na czas. Szczegółowe i weryfikowalne dane odnośnie do skali przeniesienia ruchu pojazdów ciężarowych na drogi bezpłatne będą dostępne dopiero po określonym okresie funkcjonowania systemu opłaty elektronicznej. System może być bowiem wykorzystywany do zbierania danych o ruchu na poszczególnych odcinkach dróg w kraju. Po zebraniu tych danych mogą zostać zaproponowane określone rozwiązania, w szczególności objęcie opłatą dróg krajowych, na których zanotowano największy wzrost natężenia ruchu ciężkiego. Zgodnie z art. 7 ust. 1 dyrektywy 1999/62/WE w sprawie pobierania opłat za użytkowanie niektórych typów infrastruktury przez pojazdy ciężarowe państwa członkowskie są uprawnione do stosowania opłat za przejazd na drogach nienależących do sieci TEN-T, w tym na drogach równoległych, na które może zostać skierowany ruch z transeuropejskiej sieci drogowej w wyniku wprowadzenia systemu opłat lub które stanowią bezpośrednią konkurencję dla niektórych części tej sieci. Podkreślić przy tym należy, że każdy przypadek faktycznego zwiększenia ruchu na drodze alternatywnej powodującego nieprzewidziane problemy powinien być analizowany indywidualnie. Działania zaproponowane mogą obejmować środki z zakresu organizacji ruchu, inżynierii lądowej, kontroli i egzekucji.

Ad 2. Uprzejmie informuję, że w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 22 marca 2011 r. w sprawie dróg krajowych lub ich odcinków, na których pobiera się opłatę elektroniczną, oraz wysokości stawek opłaty elektronicznej (Dz. U. Nr 80, poz. 433) uwzględniono wyłącznie drogi o najwyższych standardach technicznych oraz drogi zagrożone największą ucieczką ruchu ciężkiego w wyniku wprowadzenia opłaty elektronicznej, w tym drogi krajowe stanowiące alternatywę dla odcinków autostrad zarządzanych przez spółki koncesyjne. Dlatego też od dnia 1 lipca 2011 r. opłata elektroniczna jest pobierana na odcinkach drogi krajowej nr 92: skrzyżowanie z drogą wojewódzką nr 305 – granica m. Poznań oraz granica m. Poznań – Września. W rozporządzeniu nie uwzględniono drogi nr 92 na odcinku Konin – Września jako odcinka jednojezdniowego i niespełniającego najwyższych standardów technicznych. Nie wyklucza to jednak objęcia ww. odcinka drogi krajowej nr 92 w przyszłości.

Ad 3. Podkreślam, że w elektronicznym systemie poboru opłat funkcjonują dwa rodzaje kontroli: stacjonarna – dokonywana przez urządzenia kontrolne (bramownice), oraz mobilna – przeprowadzana przez funkcjonariuszy uprawnionych do tego służb (w szczególności inspektorów transportu drogowego). Należy podkreślić, że w dotychczasowym okresie funkcjonowania systemu na rachunek Krajowego Funduszu Drogowego wpłynęło ok. 1 mln zł kar pieniężnych

nałożonych w związku z naruszeniem obowiązku uiszczenia opłaty elektronicznej. Podejmowane działania kontrolne przynoszą więc pożądaną efekt i są one intensyfikowane w celu zapewnienia jak największej szczelności systemu oraz zabezpieczenia wpływów KFD.

Ad 4. Prognozy przychodów z funkcjonowania elektronicznego systemu opłat przygotowano dla okresów rocznych i dlatego pierwsza ocena faktycznych przychodów z opłat zostanie dokonana po grudniu 2011 r. Zgodnie z oceną skutków regulacji rozporządzenia w sprawie dróg krajowych lub ich odcinków, na których pobiera się opłatę elektroniczną, oraz wysokości stawek opłaty elektronicznej ww. przychody za rok 2011 r. (okres lipiec – grudzień) mają wynieść ok. 0,4 mld zł.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 2 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Wojciecha Szczęsnego Zarzyckiego
oraz grupy posłów**

**w sprawie szkód wyrządzanych
przez bobry i dziki (23669)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posłów Wojciecha Szczęsnego Zarzyckiego, Ewy Malik, Waldemara Andzela i Marka Kwitka, skierowaną do ministra środowiska przy piśmie Marszałka Sejmu RP z dnia 26 lipca 2011 r., w sprawie szkód wyrządzanych w uprawach rolnych przez bobry i dziki, przedstawiam następujące stanowisko.

Bóbr europejski objęty jest częściową ochroną gatunkową na mocy rozporządzenia ministra środowiska z dnia 28 września 2004 r. w sprawie gatunków dziko występujących zwierząt objętych ochroną (Dz. U. Nr 220, poz. 2237) i obowiązują w stosunku do niego zakazy wymienione w § 6 ww. rozporządzenia.

Zgodnie z art. 56 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220, z późn. zm.), regionalny dyrektor ochrony środowiska może wydawać zezwolenia na chwytanie celem przemieszczenia osobników w inne miejsce lub też zezwolenie na niszczenie jego siedlisk, tam i że remi lub zabijanie osobników w ściśle określonych warunkach. Z aktualnych danych wynika, że na te-

renie całej Polski w 2010 r. wydano 120 decyzji na zabicie 1802 osobników bobra europejskiego. Zrealizowano odstrzał 399 osobników. Zgodnie z art. 126 ust. 4 ustawy o ochronie przyrody właściciele lub użytkownicy gospodarstw rolnych i leśnych mogą współdziałać z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska, a na obszarze parku narodowego – z dyrektorem parku, w zakresie sposobów zabezpieczania upraw i płodów rolnych, lasów oraz zwierząt gospodarskich przed szkodami powodowanymi przez zwierzęta gatunków chronionych, za które Skarb Państwa wypłaca odszkodowania. Według art. 126 ust. 5 ww. ustawy współdziałanie może obejmować budowę urządzeń lub wykonanie zabiegów zapobiegających szkodom, finansowane z budżetu właściwego miejscowo dyrektora parku narodowego lub regionalnego dyrektora ochrony środowiska, w ramach zawartych umów cywilnoprawnych. Należy mieć na uwadze, że działania, tj. odłowy, przesiedlenia czy odstrzały redukcyjne, najczęściej nie przynoszą oczekiwanych, długotrwałych skutków, ze względu na specyfikę biologii i ekologii gatunku. W przypadku wysokiego zagęszczenia bobrów na danym terenie zwolnione stanowisko jest szybko kolonizowane przez inne migrujące młode bobry.

W celu ograniczenia szkód powodowanych przez bobry został opracowany praktyczny poradnik „Analiza dotychczasowych rodzajów i rozmiaru szkód wyrządzanych przez bobry oraz stosowanie metod rozwiązywania sytuacji konfliktowych”. Poradnik został udostępniony wszystkim regionalnym konserwatorom przyrody i dyrektorom parków narodowych, którzy mogą organizować odpowiednie szkolenia. Przykładowym rozwiązaniem problemu zalewania łąk i upraw w wyniku budowania tam przez bobry, szczegółowo opisanym w powyższym poradniku, jest regulacja wody w ciekach poprzez zamontowanie plastikowych rur przechodzących przez tamy bobrów.

W sytuacji wyłączenia bobra europejskiego spod ochrony i wpisania na listę gatunków łownych konieczne jest określenie warunków pozyskiwania, tj. ustalenie okresu ochronnego, opartego na biologii i ekologii gatunku, oraz eksploatacji zapewniającej zachowanie populacji bobra europejskiego we właściwym stanie ochrony zgodnie z postanowieniami dyrektywy siedliskowej. Nie rozwiązałyby to jednak sytuacji konfliktowych i nie zmniejszyłyby stopnia szkód bobrowych. Ze względu na brak zainteresowania myśliwych użytkowaniem tego gatunku, jak również ich obawę przed ponoszeniem odpowiedzialności finansowej za szkody powodowane przez bobry rozwiązanie takie nie wydaje się optymalne.

Ponadto ograniczenie liczby bobrów poprzez odstrzał jest niezwykle trudne. Z uwagi na dużą populację bobra w Polsce najprawdopodobniej sama redukcja liczby osobników w danym miejscu, nawet przez okres całego roku kalendarzowego, nie rozwiąże problemu szkód powodowanych przez ten gatunek, gdyż coraz to nowe rodziny tych ssaków będą zajmować korzystne dla siebie lokalizacje. Obecnie trwają

prace nad projektem rozporządzenia w sprawie szacowania szkód powodowanych przez gatunki zwierząt objęte ochroną gatunkową, w tym również przez bobra europejskiego. Projekt ten zostanie przekazany do konsultacji społecznych i uzgodnień międzyresortowych w sierpniu br. Rozporządzenie ma na celu ustalenie jednolitego dla całego kraju sposobu postępowania przy szacowaniu szkód wyrządzonych przez niektóre gatunki zwierząt objętych ochroną gatunkową, za które odpowiedzialność ponosi Skarb Państwa, oraz zwiększenie przejrzystości zasad tej procedury. Regulacja określa wytyczne dotyczące procedury wypłaty odszkodowań oraz przedstawia wzory, jakimi należy się posługiwać, wyliczając rzeczywistą szkodę. Przepis określa również źródła cen rynkowych, jakie należy przyjąć, wyliczając wartość wyrządzonej szkody.

W związku z powyższym nie przewiduje się zmiany art. 126 ust. 3 ustawy o ochronie przyrody, wskazującego podmiot dokonujący oględzin i szacowania szkód, gdyż aktualny system z punktu widzenia kosztów administracyjnych szacowania, jak również biorąc pod uwagę brak istotnych zastrzeżeń ze strony poszkodowanych, jest korzystny zarówno dla Skarbu Państwa, jak i poszkodowanych.

Przesłane dotychczas interwencje poselskie jak i indywidualne skargi dotyczące szkód łowieckich jako główny gatunek czyniący te szkody wskazywały dzika. W tym właśnie kierunku szły interwencje resortu skierowane do podmiotów odpowiedzialnych za planowanie łowieckie, w tym planowanie pozyskania zwierzyny, o weryfikację wielkości pozyskania dzików w rejonach o zwiększonej intensyfikacji szkód łowieckich.

W celu zminimalizowania występowania uciążliwych dla właścicieli upraw rolnych szkód łowieckich minister środowiska nowelizował w 2009 r. rozporządzenie w sprawie określenia okresów polowań na zwierzęta łowne, dopuszczając wykonywanie polowania na dziki, z wyjątkiem loch, przez cały rok. Efektem tego działania jest znaczący wzrost pozyskania tego gatunku w skali ostatnich kilku lat, co powinno także przyczynić się do ograniczenia wzrostu populacji dzików w Polsce, a tym samym rozmiaru szkód wyrządzanych w uprawach i płodach rolnych przez te zwierzęta.

Zgodnie z rocznikiem statystycznym Głównego Urzędu Statystycznego: Leśnictwo 2010 – pozyskanie dzików w Polsce w sezonie łowieckich 2009/2010 wyniosło 218 tys. osobników i charakteryzuje się stałą tendencją wzrostową. Obowiązujący system szacowania szkód należy, zdaniem resortu, uznać za optymalny z punktu widzenia interesu Skarbu Państwa. Oparty jest on prawie w całości (z wyjątkiem działań zarządów województw, ANR oraz PGL LP) na zaangażowaniu myśliwych zgrupowanych w kołach łowieckich dokonujących wszystkich czynności z zakresu szacowania szkód, wypłaty odszkodowań oraz reprezentowania w pośredni sposób Skarbu Państwa przed sądami powszechnymi w razie sporu o wyso-

kość odszkodowania. Przewidziana prawem droga odwoławcza w przypadku niezawarcia ugody daje możliwość stronom dochodzenia swoich praw na drodze sądowej. Pojawiające się projekty powoływania komisji złożonych z niezależnych ekspertów lub przedstawicieli urzędów były już przedmiotem rozważań podczas prac nad obowiązującym obecnie rozporządzeniem w sprawie sposobu postępowania przy szacowaniu szkód oraz wypłaty odszkodowań za szkody w uprawach i płodach rolnych. Podnoszone wówczas argumenty są nadal aktualne. W skali całego kraju nie ma wystarczającej liczby ekspertów znających dobrze tę problematykę oraz zdolnych do podjęcia czynności równocześnie na wielu pozycjach na terenie całego kraju, np. przed wykopkami czy żniwami. Koszty prac komisji byłyby bardzo wysokie, a w przypadkach szkód małych, tzn. występujących na obszarze kilku arów, mogłyby przekraczać wartość szkody. Należy także podkreślić, że społecznie działające komisje powoływane przez dzierżawców obwodów łowieckich wykonują rocznie średnio kilkadziesiąt tysięcy wyjazdów w celu szacowania szkód łowieckich.

Odnosząc się do kwestii szkód czynionych przez dziki w uprawach i płodach rolnych, należy przypomnieć, że sposób szacowania szkód i wypłaty odszkodowań został określony w rozporządzeniu z dnia 8 marca 2010 r. (Dz. U. Nr 45, poz. 272). Obowiązujące od roku rozporządzenie ministra środowiska z dnia 8 marca 2010 r. w sprawie sposobu postępowania przy szacowaniu szkód oraz wypłat odszkodowań za szkody w uprawach i płodach rolnych (Dz. U. Nr 45, poz. 272) jest wynikiem długotrwałej pracy międzyresortowego zespołu i wypracowanym kompromisem pomiędzy interesami gospodarki łowieckiej i rolnej. W jego tworzeniu oprócz przedstawicieli Ministerstwa Środowiska brali udział przedstawiciele Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Krajowej Rady Izb Rolniczych (jako przedstawiciele i reprezentanci rolników) oraz przedstawiciele Polskiego Związku Łowieckiego. Chciałbym także podkreślić, że nowelizacja i wydanie nowego rozporządzenia zainicjowane zostały przez Krajową Radę Izb Rolniczych i w przeważającej mierze uwzględniły postulaty rolników. Stąd nie przewiduje się w najbliższym czasie zasadniczej zmiany tego aktu prawnego.

Równocześnie należy przypomnieć, że w dniu 15 kwietnia br. do Marszałka Sejmu został złożony poselski projekt nowelizacji Prawa łowieckiego, w którym zaproponowane zostały nowe zasady szacowania szkód i wypłaty odszkodowań łowieckich, czyniące odpowiedzialnym za cały powyżej opisywany proces właściwego terytorialnie starostę. Przewidziany został w nim także udział Skarbu Państwa w gromadzeniu środków finansowych na wypłatę odszkodowań. Zdaniem resortu zaproponowany system nadmiernie obciążałby starostów oraz pracowników starostw m.in. wyszukiwaniem specjalistów od szacowania szkód łowieckich, organizowaniem komisji, kosztami i rozliczaniem ich działalności, obsługą sys-

temu odwoławczego od wysokości odszkodowań oraz prowadzeniem rozliczeń finansowych z ewentualnych dotacji Skarbu Państwa.

Kończąc, chciałbym zaznaczyć, że problematyka szkód łowieckich jest przedmiotem ciągłego zainteresowania Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Krajowej Rady Izb Rolniczych, Zarządu Głównego Polskiego Związku Łowieckiego oraz Ministerstwa Środowiska. Również wydanie rozporządzenia, które ureguluje zasady i tryb szacowania szkód czynionych przez zwierzęta chronione (delegacja zawarta w art. 126 ust. 11 Prawa ochrony przyrody), zamknie zbiór koniecznych przepisów prawnych w tym zakresie i pozwoli uniknąć wielu niepotrzebnych konfliktów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Marii Nowak**

**w sprawie włączenia Wojskowych Zakładów
Mechanicznych z Siemianowic Śląskich
do Grupy Bumar (23670)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 26 lipca 2011 r. (znak: SPS-023-23670/11) dotyczące interpelacji pani poseł Marii Nowak w sprawie włączenia Wojskowych Zakładów Mechanicznych SA (WZM SA) z Siemianowic Śląskich do Grupy Bumar uprzejmie informuję o stanowisku ministra gospodarki w przedmiotowej kwestii.

Wniesienie Wojskowych Przedsiębiorstw Remontowo-Produkcyjnych (WPRP) – w tym WZM SA – na podwyższenie kapitału zakładowego Bumar sp. z o.o. stanowi jeden z głównych kierunków przekształceń strukturalnych polskiego przemysłu obronnego, określonych przez Radę Ministrów w przyjętej w dniu 31 sierpnia 2007 r. „Strategii konsolidacji i wspierania rozwoju polskiego przemysłu obronnego w latach 2007–2012” (strategia 2012). Możliwość włączenia WPRP do Grupy Bumar była uwarunkowana uprzednim przekształceniem tych podmiotów w spółki prawa handlowego, co nastąpiło w latach 2007–2008.

Potrzeba konsolidacji WPRP w ramach Grupy Bumar wynika z przekonania, iż polski przemysł obronny jest wciąż zbyt rozproszony oraz posiada za dużo podmiotów zlokalizowanych w różnych miejscach, co skutkuje powielaniem funkcji niektórych

z nich i negatywnie wpływa na koszty działalności gospodarczej. Majątek trwały będący w posiadaniu krajowych przedsiębiorców przemysłu obronnego nie zawsze pracuje na rzecz efektywności podstawowej działalności tych podmiotów, a właśnie względy ekonomiczne, w tym zwłaszcza oferowane przez polskie zakłady ceny za uzbrojenie i sprzęt wojskowy, stanowią o pozycji rynkowej polskich firm zbrojeniowych.

W związku z powyższym w celu zbudowania silnego i konkurencyjnego w wymiarze międzynarodowym polskiego przemysłu obronnego Rada Ministrów uznała za zasadne włączenie WPRP – w tym WZM SA – do Grupy Bumar. Wypełniając postanowienia strategii 2012, Bumar sp. z o.o. (integrator Grupy Bumar) planuje w oparciu o WPRP utworzenie Dywizji Serwis, zakładając, iż w jej skład wejdą wszystkie WPRP wniesione na podwyższenie kapitału zakładowego Bumar sp. z o.o., z wyjątkiem WZM SA, które zostaną włączone do działającej już Dywizji Bumar Łąd.

Ocenia się, że korzyści z tego połączenia odniesie Grupa Bumar jako całość, jak i podmioty włączane, w tym WZM SA. Korzyści te będą przedstawiały się następująco:

1) korzyści dla Grupy Bumar:

- wzrost potencjału ekonomicznego,
- wzrost obrotów do poziomu około 1 mld €,
- rozszerzenie oferty handlowej,
- pozyskanie nowych kompetencji,
- zwiększenie zasobu wykwalifikowanej kadry,
- możliwość oferowania klientom zabezpieczenia pełnego cyklu życia produktów,

2) korzyści dla WPRP, w tym WZM SA:

- uzyskanie zaplecza finansowania działalności gospodarczej w oparciu o potencjał ekonomiczny Grupy Bumar,
- synergie przychodowe i kosztowe związane z efektem skali oraz programami optymalizującymi, w szczególności niższe koszty zakupów materiałów i usług oraz niższe koszty sprzedaży, jak również niższe koszty działalności badawczo-rozwojowej w wyniku wymiany doświadczeń, myśli technicznej i know-how,
- poprawa konkurencyjności oferty rynkowej.

W ocenie ministra gospodarki proces restrukturyzacji WPRP może dokonywać się w ramach Grupy Bumar, o ile Bumar sp. z o.o. potrafi skutecznie połączyć aktywność biznesową z działaniami na rzecz restrukturyzacji WPRP i jest w stanie przeznaczyć na ten cel niezbędne środki finansowe.

W ramach przygotowań do wniesienia WPRP na podwyższenie kapitału zakładowego Bumar sp. z o.o. Ministerstwo Skarbu Państwa zamierza do końca sierpnia 2011 r. dokonać aktualizacji oszacowania wartości WPRP według stanu na dzień 30 czerwca 2011 r. Po zaktualizowaniu wyceny WPRP minister skarbu państwa podejmie działania formalnoprawne związane z planowanym włączeniem WPRP, w tym WZM SA, do Grupy Bumar.

Odnosząc się do pytań zawartych w pkt 2 interpelacji pani poseł, uprzejmie informuję, że sprawy związane z funkcjonowaniem WZM SA w ramach Grupy Bumar, w tym kwestie organizacji procesu produkcyjnego (także w wymiarze jego fizycznego ulokowania), dalszego wykorzystywania zasobów kadrowych oraz realizacji zobowiązań wobec pracowników WZM SA wynikających ze stosunku pracy, należeć będą do wyłącznej kompetencji organów statutowych WZM SA oraz właściciela, czyli Bumar sp. z o.o. W imieniu Skarbu Państwa funkcje kontrolne w tym zakresie, zgodnie z odpowiednimi przepisami ustawowymi, pełnić będzie minister skarbu państwa.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Rafał Baniak

Warszawa, dnia 9 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra nauki i szkolnictwa wyższego
na interpelację posła Jana Kulasa**

**w sprawie finansowania nauki polskiej
w latach 2002–2010 i w dalszej przyszłości**
(23672)

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem Pana Marszałka z dnia 26 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23672/11, dotyczącym pytań postawionych przez pana Jana Kulasa – posła na Sejm RP, w sprawie finansowania nauki polskiej w latach 2002–2010 i w dalszej przyszłości, uprzejmie przedkładam poniższe odpowiedzi w tej sprawie.

Pytanie 1: Jak przedstawiało się finansowanie nauki polskiej z budżetu państwa w latach 2002–2007? Jaka była struktura tych wydatków?

Odpowiedź: Środki przeznaczone na finansowanie nauki polskiej ujmowane były (i nadal są) w budżecie państwa w dziale 730: Nauka, głównie w części 28: Nauka. Ponadto na realizację celów związanych z rozwojem nauki i technologii polskiej wykorzystuje się środki pochodzące z państwowego funduszu celowego pn. Fundusz Nauki i Technologii Polskiej (do roku 2004 był to środek specjalny pn. Fundusz Rozwoju Nauki), który jest tworzony z przychodów uzyskanych z prywatyzacji, przeznaczonych na wspieranie szczególnie ważnych kierunków badań naukowych lub prac rozwojowych określanych w założeniach polityki naukowo-technicznej państwa, na wspieranie inwestycji służących potrzebom badań naukowych lub prac rozwojowych oraz promocję i upowszechnianie nauki.

W latach 2002–2007 następował sukcesywny wzrost wydatków budżetowych przeznaczonych na finansowanie zadań w obszarze nauki. W roku 2002 na ten cel wydatkowano z budżetu państwa kwotę 2 661 618 tys. zł. W roku 2007 środki te wzrosły do poziomu 3 759 543 tys. zł (łącznie z FNiTP), tj. w ujęciu nominalnym o 41%. Średnioroczny nominalny wzrost nakładów budżetowych na naukę w latach 2002–2007 wyniósł ok. 7%. Wydatki na finansowanie nauki pochodzą przede wszystkim z części 28: Nauka. Największy udział w tych wydatkach mają środki przeznaczone na finansowanie działalności statutowej i inwestycyjnej jednostek naukowych, na które wykorzystano ok. 72% środków. Drugim w kolejności strumieniem finansowania były wydatki na projekty badawcze i celowe odnoszące się do trzech dziedzin naukowych (ujęte w odpowiednich rozdziałach klasyfikacji budżetowej). W ramach tego strumienia, obejmującego łącznie wydatki na projekty w dziedzinie nauk przyrodniczych, technicznych oraz społecznych, humanistycznych i ścisłych wydatkowano średnio ok. 23% środków. Z pozostałych środków finansowano działalność upowszechniającą naukę (ok. 1,6% wydatków), a także współpracę naukową z zagranicą oraz pozostałą działalność. Szczegółowe dane na ten temat zawarte są w tabeli w załączniku nr. 1.

Pytanie 2: Jak przedstawiało się finansowanie nauki polskiej z budżetu państwa w latach 2008–2010? Jaka była struktura tych wydatków?

Odpowiedź: W perspektywie lat 2008–2010 obserwujemy zdecydowany wzrost nakładów na finansowanie nauki. W roku 2008 wydatkowano na ten cel 3 880 353 tys. zł, w tym 18 246 tys. zł pochodziło z FNiTP. W porównaniu z rokiem 2008 wydatki w roku 2010 wzrosły nominalnie o 2 299 182 tys. zł, tj. o 58,3%, przy czym wydatki poniesione z FNiTP wzrosły do poziomu 354 636 tys. zł. Średnioroczny wzrost nakładów w latach 2008–2010 wyniósł zatem ok. 26%.

Istotny wpływ na zwiększenie nakładów na naukę miały wydatki budżetowe na współfinansowanie projektów z udziałem środków UE i wydatki budżetu środków europejskich. Środki te wydatkowane były w ramach Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka”, Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”, Programu Operacyjnego „Pomoc techniczna”, w ramach Norweskiego Mechanizmu Finansowego i Mechanizmu Finansowego Europejskiego Obszaru Gospodarczego oraz projektów realizowanych w ramach programów UE współfinansowanych z zagranicznych środków finansowych niepodlegających zwrotowi.

W strukturze wydatków, tak jak w latach poprzednich, największy udział mają wydatki na finansowanie działalności statutowej i inwestycyjnej jednostek naukowych oraz wydatki na finansowanie projektów badawczych i celowych. W porównaniu z poprzednimi latami wzrosło jednakże wydatkowanie środków w ramach tzw. pozostałej działalności (rozdział 73095). Przyczyniły się do tego wspomniane

ny już wyżej wzrost wydatków na współfinansowanie projektów z udziałem środków z Unii Europejskiej oraz rozpoczęcie przekazywania dotacji dla utworzonego w 2007 r. Narodowego Centrum Badań i Rozwoju na finansowanie projektów badawczych i rozwojowych. Środki te wydatkowane były w ramach ww. rozdziału.

Szczegółowe dane na temat wydatków na finansowanie nauki w latach 2008-2010 wraz z ich strukturą przedstawia tabela w załączniku nr 2.

Pytanie 3: Jak ogólnie przedstawia się finansowanie nauki polskiej z budżetu państwa na tle innych krajów Unii Europejskiej?

Odpowiedź: Dostępne wiarygodne statystyki OECD pozwalają na porównywanie danych w zakresie finansowania nauki ze środków publicznych dla krajów UE do roku 2009. Poziom zaangażowania środków publicznych ilustrują dwa mierniki: (%) nakładów na badania i rozwój finansowanych ze środków publicznych jako procent (%) PKB (Government-financed GERD as a percentage of GDP) oraz udział środków publicznych w finansowaniu nakładów na badania i rozwój (% GERD financed by government). Wartości dla tych mierników prezentują poniższe tabele.

Tabela: Procent (%) nakładów na badania i rozwój finansowanych ze środków publicznych jako procent (%) PKB w latach 2005–2009.

Państwo	2005	2006	2007	2008	2009
Austria	0,89	0,79	0,82	0,99	1,08
Szwecja	0,87	..	0,85	..	0,99
Finlandia	0,89	0,87	0,84	0,81	0,95
Dania	0,68	..	0,67	..	0,86
Norwegia	0,67	..	0,73	..	0,82
Holandia	0,74	..	0,69	..	0,74
Estonia	0,40	0,50	0,50	0,65	0,70
Czechy	0,58	0,60	0,63	0,61	0,67
Słowenia	0,53	0,54	0,52	0,52	0,66
Wielka Brytania	0,57	0,56	0,55	0,54	0,60
Irlandia	0,40	0,40	0,41	0,49	0,58
Węgry	0,47	0,45	0,43	0,42	0,48
Polska	0,33	0,32	0,33	0,36	0,41
Turcja	0,30	0,28	0,34	0,23	0,29
Rumunia	0,22	0,29	0,35	0,41	0,26
Słowacja	0,29	0,27	0,25	0,25	0,24

Źródło: OECD.

Dla roku 2008 wartość nakładów na badania i rozwój finansowanych ze środków publicznych dla wszystkich państw UE stanowiła 0,63% PKB. W przypadku Polski zauważalny jest systematyczny wzrost wartości tego miernika od roku 2006. Oczekuje się, że wzrost ten utrzyma się w latach następnych ze względu na zwiększenie nakładów na naukę wynikające z realizacji projektów badawczo-rozwojowych

oraz inwestycyjnych w tej sferze, współfinansowanych ze środków strukturalnych zarówno na poziomie krajowym, jak i regionalnym.

Tabela: Udział środków publicznych w finansowaniu nakładów na badania i rozwój w latach 2005–2009.

Państwo	2005	2006	2007	2008	2009
Polska	57,71	57,45	58,61	59,79	60,44
Rumunia	53,50	64,10	67,14	70,10	54,92
Słowacja	57,03	55,56	53,92	52,33	50,56
Estonia	43,50	44,55	45,65	50,03	48,82
Norwegia	43,99	..	44,95	..	46,77
Czechy	40,87	38,97	41,19	41,29	43,90
Węgry	49,41	44,77	44,41	41,82	41,98
Holandia	38,85	..	38,03	..	40,89
Austria	35,91	32,25	32,30	36,96	39,15
Słowenia	37,20	34,41	35,61	31,30	35,66
Turcja	50,14	48,63	47,07	31,62	33,96
Wielka Brytania	32,73	31,87	30,92	30,66	32,55
Irlandia	32,00	31,89	32,17	33,93	32,48
Dania	27,58	..	25,91	..	28,42
Szwecja	24,46	..	24,91	..	27,43
Finlandia	25,65	25,11	24,05	21,83	24,00

Źródło: OECD.

Dla roku 2008 udział środków publicznych w finansowaniu nakładów na badania i rozwój dla wszystkich państw UE wyniósł 34,56% łącznych nakładów na ten cel. W przypadku Polski zarówno dla roku porównawczego 2008, jak i roku 2009 wartość miernika zdecydowanie przewyższa wartość dla UE.

Pytanie 4: W jakim stopniu prywatny sektor w Polsce uczestniczy w finansowaniu nauki i badań naukowych?

Odpowiedź: Podobnie jak w przypadku porównań nakładów ze środków publicznych na badania i rozwój dla zilustrowania nakładów prywatnych (biznesu) na badania i rozwój posłużono się danymi OECD dostępnymi dla roku 2009 w oparciu o dwa mierniki: procent (%) nakładów na badania i rozwój finansowanych przez przemysł (Percentage of GERD financed by industry) oraz nakłady przedsiębiorstw na badania i rozwój jako procent (%) PKB (BERD as a percentage of GDP). Porównanie ilustrują poniższe tabele.

Tabela: procent (%) nakładów na badania i rozwój finansowanych przez przemysł w latach 2005–2009.

Państwo	2005	2006	2007	2008	2009
Finlandia	66,86	66,56	68,20	70,29	68,10
Dania	59,53	..	61,04	..	60,18
Szwecja	63,86	..	62,35	..	58,83

Słowenia	54,79	59,33	58,27	62,81	57,98
Irlandia	57,45	53,42	49,59	48,56	50,36
Węgry	39,45	43,30	43,86	48,31	46,43
Czechy	54,09	56,91	53,96	52,20	45,83
Holandia	46,32	..	48,78	..	45,15
Austria	45,62	48,38	48,70	46,07	44,76
Wielka Brytania	42,06	45,20	45,95	45,42	44,54
Norwegia	46,41	..	45,01	..	43,61
Turcja	43,31	46,05	48,45	47,25	40,97
Estonia	38,49	38,13	41,63	39,79	38,49
Słowacja	36,60	34,96	35,60	34,68	35,11
Rumunia	37,23	30,41	26,87	23,26	34,75
Polska	33,35	33,05	34,26	30,46	27,10

Źródło: OECD.

Dla roku 2008 udział nakładów na badania i rozwój finansowanych przez przemysł dla wszystkich krajów UE wyniósł 54,20% nakładów ogółem na ten cel. W analizowanym okresie wzrastające wydatki publiczne na badania i rozwój w Polsce nie pociągnęły za sobą w istotny sposób wzrostu finansowania ze strony przemysłu.

Tabela: Nakłady przedsiębiorstw na badania i rozwój jako procent (%) PKB w latach 2005–2009.

Państwo	2005	2006	2007	2008	2009
Finlandia	2,46	2,48	2,51	2,76	2,83
Szwecja	2,59	2,75	2,47	2,74	2,55
Dania	1,68	1,66	1,80	2,01	2,02
Austria	1,73	1,73	1,78	1,88	1,94
Niemcy	1,72	1,77	1,77	1,86	1,88
Francja	1,30	1,32	1,31	1,32	1,37
Belgia	1,25	1,29	1,32	1,32	1,32
Luksemburg	1,35	1,43	1,32	1,22	1,24
Słowenia	0,84	0,94	0,87	1,07	1,20
Irlandia	0,82	0,83	0,85	0,94	1,17
Wielka Brytania	1,06	1,08	1,11	1,10	1,12
Czechy	0,89	1,01	0,95	0,91	0,92
Norwegia	0,82	0,82	0,85	0,86	0,91
Holandia	1,01	1,01	0,96	0,88	0,86
Portugalia	0,30	0,46	0,60	0,75	0,77
Hiszpania	0,60	0,67	0,71	0,74	0,72
Węgry	0,41	0,48	0,49	0,52	0,66
Włochy	0,55	0,55	0,61	0,65	0,65
Estonia	0,42	0,50	0,52	0,56	0,64
Turcja	0,20	0,21	0,30	0,32	0,34
Słowacja	0,25	0,21	0,18	0,20	0,20
Polska	0,18	0,18	0,17	0,19	0,19
Rumunia	0,20	0,22	0,22	0,17	0,19

Źródło: OECD.

Dla roku 2008 udział nakładów przedsiębiorstw na badania i rozwój jako procent (%) PKB dla wszystkich krajów UE wyniósł 1,6%. W porównywanym okresie Polska odbiega zdecydowanie od większości krajów UE w udziale nakładów na badania i rozwój dokonywanych przez przedsiębiorstwa.

Pytanie 5: Jak przedstawia się finansowanie międzynarodowej współpracy naukowej Polski z innymi państwami?

Odpowiedź: Jedną z podstawowych form międzynarodowej współpracy naukowej Polski, finansowanej ze środków budżetowych na naukę, jest realizacja wspólnych międzynarodowych projektów badawczych.

W latach 2002–2010 współpraca ta była regulowana kolejno następującymi aktami prawnymi:

— ustawą z dnia 12 stycznia 1991 r. o Komitecie Badań Naukowych (Dz. U. z 2001 r. Nr 33, poz. 389),

— ustawą z dnia 8 października 2004 r. o zasadach finansowania nauki (Dz. U. z 2008 r. Nr 169, poz. 1049, z późn. zm.),

— ustawą z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki (Dz. U. Nr 96, poz. 615),
oraz

— rozporządzeniem przewodniczącego Komitetu Badań Naukowych z dnia 30 listopada 2001 r. w sprawie kryteriów i trybu przyznawania i rozliczania środków finansowych ustalonych w budżecie państwa na naukę (Dz. U. Nr 146, poz. 1642),

— rozporządzeniem ministra nauki i informatyzacji z dnia 4 sierpnia 2005 r. w sprawie kryteriów i trybu przyznawania i rozliczania środków finansowych na naukę (Dz. U. Nr 161, poz. 1359),

— rozporządzeniem ministra nauki i szkolnictwa wyższego z dnia 25 września 2007 r. w sprawie kryteriów i trybu przyznawania oraz rozliczania środków finansowych na naukę przeznaczonych na finansowanie współpracy naukowej z zagranicą (Dz. U. Nr 188, poz. 1346, z późn. zm.),

— rozporządzeniem ministra nauki i szkolnictwa wyższego z dnia 11 stycznia 2011 r. w sprawie kryteriów i trybu przyznawania oraz rozliczania środków finansowych na naukę przeznaczonych na finansowanie współpracy naukowej z zagranicą (Dz. U. Nr 20, poz. 103).

Zgodnie z ww. regulacjami współpraca naukowa z zagranicą w latach 2002–2010 obejmowała następujące typy projektów:

— specjalny program lub urządzenie badawcze – międzynarodowe (SPUB-M),

— specjalne programy badawcze (SPB),

— projekty badawcze specjalne (PBS),

— projekty międzynarodowe (PM),

— projekty międzynarodowe niewspółfinansowane (PMN),

— projekty międzynarodowe współfinansowane (PMW).

Realizacja tych projektów odbywała się w ramach wielu programów międzynarodowych, m.in. takich jak:

— programy ramowe w zakresie badań i rozwoju technologicznego Unii Europejskiej (dalej PR UE): 5 PR UE na lata 1998–2002, 6 PR UE na lata 2002–2006, 7 PR UE na lata 2007–2013,

— Europejski Program Współpracy w Dziedzinie Badań Naukowo-Technicznych (European Cooperation in the Field of Scientific and Technical Research – COST),

— Inicjatywa Eureka,

— CERN (Organisation Européenne pour la Recherche Nucléaire – Europejska Organizacja Badań Jądrowych),

— NATO (Science for Peace and Security – Nauka dla Pokoju i Bezpieczeństwa),

— DESY (Deutsches Elektronen-Synchrotron – Niemiecki Synchrotron Elektronowy),

— IAEA (International Atomic Energy Agency – Międzynarodowa Agencja Energii Atomowej)

oraz w ramach współpracy dwustronnej z wieloma krajami, np. Singapurem, Hiszpanią, Francją, Rosją, Ukrainą, Włochami itp.

W efekcie wdrożenia reformy nauki finansowanie projektów międzynarodowych niewspółfinansowanych przejęły Narodowe Centrum Nauki (badania podstawowe) i Narodowe Centrum Badań i Rozwoju (badania stosowane). W gestii ministerstwa pozostało natomiast finansowanie projektów międzynarodowych współfinansowanych, przede wszystkim projektów realizowanych w ramach programów ramowych UE.

Programy ministra nauki i szkolnictwa wyższego:

Współpraca międzynarodowa z innymi krajami realizowana jest także poprzez programy ministra nauki i szkolnictwa wyższego „Wsparcie międzynarodowej mobilności naukowców” i program „Mobilność Plus”.

Programy te mają na celu umożliwienie polskim naukowcom udziału w badaniach naukowych prowadzonych w zagranicznych ośrodkach naukowych pod opieką wybitnych naukowców o międzynarodowym autorytecie w danej dziedzinie nauki. Programy zapewniają finansowanie pobytu uczestnika programu w jednostce naukowej, posiadającej siedzibę poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, prowadzącej w sposób ciągły badania naukowe lub prace rozwojowe oraz podróży między miejscem zamieszkania uczestnika programu a zagranicznym ośrodkiem prowadzącym badania. W ramach programu jest możliwe finansowanie pobytu w zagranicznym ośrodku oraz podróży małżonka uczestnika programu oraz jego niepełnoletnich dzieci.

W ramach programu „Wsparcie międzynarodowej mobilności naukowców” miały miejsce 3 edycje programu:

— I edycja ogłoszona w 2006 r. – finansowanie uzyskało 18 naukowców,

— II edycja ogłoszona w 2007 r. – finansowanie uzyskało 13 naukowców,

— III edycja ogłoszona w 2008 r. – finansowanie uzyskało 27 naukowców.

Obecnie realizowany jest kolejny program „Mobilność Plus”, ogłoszony w 2010 r. Planowane jest objęcie finansowaniem 58 uczestników programu.

Polscy naukowcy – uczestnicy ww. programów biorą udział w badaniach prowadzonych w renomowanych ośrodkach naukowych, w takich krajach jak: USA, Kanada, Niemcy, Hiszpania, Włochy, Dania, Belgia, Wielka Brytania, Francja, Szwecja, Szwajcaria, Austria, Portugalia, Irlandia, Izrael itp.

Składki do organizacji międzynarodowych:

W ramach finansowania współpracy naukowej z zagranicą Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego opłaca składki na rzecz instytucji lub organizacji międzynarodowych, wynikające z zawartych umów międzynarodowych realizowanych przez MNiSW.

Obecnie MNiSW opłaca składki do niżej wymienionych organizacji i instytucji międzynarodowych:

— Międzynarodowe Centrum Informacji Naukowo-Technicznej (MCINT),

— Europejskie Wspólne Przedsięwzięcie na rzecz Realizacji Projektu ITER i Rozwoju Energii Termojądrowej,

— Europejski Program Współpracy w Dziedzinie Badań Naukowo-Technicznych COST Fund,

— OECD – Globalne Forum Naukowe (GSF-OECD) oraz Komitet Polityki Naukowej i Technicznej – projekty w ramach Programu Global Challenges (CTSP- OECD),

— Europejska Konferencja Biologii Molekularnej – EMBC.

Uczestnictwo w ww. organizacjach i instytucjach międzynarodowych niesie ze sobą wiele korzyści, w tym m.in.: możliwość współpracy polskich jednostek naukowych oraz indywidualnych naukowców z partnerami zagranicznymi w ramach dużych projektów międzynarodowych, możliwość realizacji staży naukowych, uczestniczenia w kursach, warsztatach, seminariach i wykładach, a także dostęp do publikacji i wyników badań.

Polsko-Amerykańska Komisja Fulbrighta:

Mając na względzie postanowienia umowy między rządem Rzeczypospolitej Polskiej a rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki w sprawie współpracy w ramach Polsko-Amerykańskiej Komisji Fulbrighta, sporządzonej w Waszyngtonie dnia 10 marca 2008 r. (Dz. U. z 2009 r. Nr 26, poz. 158), Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego przeznacza corocznie środki finansowe na wspieranie obywateli RP oraz USA wyjeżdżających do uczelni lub jednostek naukowych państwa drugiej strony.

W 2010 r. MNiSW przeznaczało środki finansowe na stypendia w ramach umowy:

— dla kandydatów ubiegających się o wyjazd w celu odbycia części studiów wyższych, studiów doktoranckich, staży naukowych lub wzięcia udziału w innych formach kształcenia,

— dla pracowników dydaktycznych i naukowo-dydaktycznych ubiegających się o wyjazd w celu pro-

wadzenia zajęć dydaktycznych, seminariów lub warsztatów,

— dla doktorantów oraz pracowników naukowych lub naukowo-dydaktycznych ubiegających się o wyjazd do uczelni lub jednostek naukowych w celu prowadzenia badań naukowych.

Pytania 6 i 7: Jak powinno wyglądać docelowe finansowanie nauki polskiej z budżetu państwa w najbliższych latach?

Jakie działania planuje i podejmuje pani minister na rzecz dalszego wzrostu finansowania nauki polskiej?

Odpowiedź: Zwiększenie finansowania działalności B+R jest jednym z pięciu celów strategii „Europa 2020”, które zostały postawione przed Unią Europejską w perspektywie 2020 r. W ramach ww. strategii wskazano, że wielkość nakładów na działalność badawczo-rozwojową (B+R) do PKB w 2020 r. w Unii Europejskiej wyniesie 3% (cel wspólnotowy). Mając na względzie dotychczasową wielkość nakładów na B+R w Polsce (0,68% w 2009 r.), a także przewidywany wzrost w najbliższych latach, w przypadku Polski planowana wielkość nakładów na B+R do PKB w 2020 roku powinna osiągnąć poziom 1,7% (cel krajowy), przy czym zgodnie z przyjętymi założeniami udział nakładów publicznych i prywatnych powinien wynieść po 50%.

Docelowo w 2020 r. nakłady ze środków publicznych powinny osiągnąć poziom 0,85% PKB.

Dążenie do realizacji tego celu znajduje odzwierciedlenie już w budżecie na rok 2011, który jest kolejnym rokiem bardzo znaczącego wzrostu nakładów na naukę. W budżecie na 2011 r. przewidziano bezpośrednio w cz. 28: Nauka, wydatki w wysokości 5384 mln zł (z tego: budżet środków krajowych 4621 mln zł, budżet środków europejskich 763 mln zł). Ponadto w rezerwach celowych budżetu państwa na współfinansowanie i finansowanie projektów realizowanych z udziałem środków europejskich (poz. 8 i 98 rezerw celowych) zaplanowano dla cz. 28: Nauka, łącznie 1332 mln zł.

W planie finansowym Funduszu Nauki i Technologii Polskiej zaplanowano przychody na poziomie 300 mln zł.

Reasumując, potencjalnie dostępne środki na naukę (przy założeniu wykorzystania środków z rezerw celowych) wynoszą ogółem w 2011 r. ok. 7 mld zł.

Kontynuacja trendu wzrostowego w kolejnych latach została potwierdzona w przyjętej przez Radę Ministrów w dniu 5 kwietnia br. uchwale w sprawie aktualizacji Wieloletniego Planu Finansowego Państwa na lata 2011–2014, w którym to dokumencie w bardzo istotny sposób zwiększono planowane nakłady budżetowe w zakresie funkcji 10: Nauka polska. Na realizację zadań w ramach tej funkcji planuje się przeznaczyć w latach 2011–2014 tylko ze środków krajowych kwotę 21 mld zł (średnio rocznie po ok. 5,25 mld zł).

Tym samym w Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2014 Rada Ministrów zaakceptowała postulat ministra nauki i szkolnictwa

wyższego dotyczący corocznego wzrostu nakładów budżetu krajowego minimum o 8%, co w konsekwencji w latach 2012–2014 zagwarantuje dodatkowe 1,2 mld zł w porównaniu z wariantem wynikającym z tzw. reguły wydatkowej (inflacja+1%) zastosowanej wobec innych wydatków budżetu państwa.

W odniesieniu do 2012 r. powyższe rozstrzygnięcia znalazły odbicie w przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 5 maja br. projekcie ustawy budżetowej na 2012 r. W części 28: Nauka, zaplanowano wydatki w wysokości 6373 mln zł (z tego: budżet środków krajowych 5061 mln zł, budżet środków europejskich 1312 mln zł). Na szczególne podkreślenie zasługuje bardzo istotny wzrost nakładów budżetu krajowego (bez uwzględniania wzrostu nakładów budżetu środków europejskich), z poziomu 4621 mln zł w 2011 r. zł do poziomu 5061 mln zł w roku 2012 (wzrost o 9,5%). Dowodzi on, że w warunkach ograniczeń finansowych związanych z tzw. regułą wydatkową wydatki na naukę zostały potraktowane przez Radę Ministrów w sposób priorytetowy.

Oprócz bardzo istotnego wzrostu nakładów publicznych na naukę zaakcentowania wymaga wprowadzona zmiana systemu finansowania badań naukowych poprzez przekazanie uprawnień decyzyjnych do powołanych agencji wykonawczych – Narodowego Centrum Badań i Rozwoju i Narodowego Centrum Nauki. W projekcie ustawy budżetowej na 2012 r. zaplanowano odpowiednio dla NCBiR 1150 mln zł, a dla NCN 900 mln zł.

Na uwagę zasługuje również fakt, iż z inicjatywy ministra nauki i szkolnictwa wyższego zrealizowana została inicjatywa zmierzająca do identyfikacji faktycznie ponoszonych wydatków na badania i rozwój w ramach budżetów innych ministrów (uchwała Rady Ministrów z dnia 28 września 2010 r. nr 155/2010 w sprawie działań mających na celu konsolidację środków publicznych przeznaczanych na naukę). Zgodnie z uzyskanymi informacjami z innych resortów oraz danych pochodzących od marszałków województw na badania i rozwój w ramach ich budżetów zaplanowano w roku 2011 r. kwotę ok. 2 mld zł, która do tej pory nie była identyfikowana jako nakłady na realizację zadań związanych z działalnością badawczo-rozwojową.

Z wyrazami szacunku

Minister
Barbara Kudrycka

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

Wydatki budżetowe w dziale 730 - Nauka oraz w dziale 752 - Obrona narodowa (w ramach części 28, rozdział 75221) w latach 2008-2010

wraz ze środkami z Funduszu Nauki i Technologii Polskiej

Dział	Rozdział	Wyszczególnienie	Wykonanie										
			2008			2009			2010*			Struktura wydatków	
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12		
			Struktura wydatków	Wydatki	Wydatki	Wydatki	Wydatki	Wydatki	Wydatki	Wydatki	Wydatki	Wydatki	
				państwa	państwa	państwa	państwa	państwa	państwa	państwa	państwa	państwa	
		Część 28 - Nauka		3 880 207	4 510 218	98,49%	4 354 200	1 470 699	5 824 899	94,26%			
	73001	Projekty badawcze i celowe w dziedzinie nauk przyrodniczych	239 712	6,18%	271 945	5,94%	301 001		301 001	4,87%			
	73002	Projekty badawcze i celowe w dziedzinie nauk technicznych	622 382	16,04%	676 863	14,78%	619 051	394 582	1 013 633	16,40%			
	73003	Projekty badawcze i celowe w dziedzinie nauk społecz., humanist. i ścisłych	128 034	3,30%	136 231	2,97%	157 798		157 798	2,55%			
730	73005	Działalność statutowa i inwestycyjna jednostek naukowych oraz badania własne szkół wyższych	2 343 952	60,41%	2 587 206	56,50%	2 338 929	735 807	3 074 736	49,76%			
	73006	Działalność wspomagająca badania	51 252	1,32%	52 601	1,15%	57 112	3 539	60 651	0,98%			
	73007	Współpraca naukowa i naukowo-techniczna z zagranicą	157 521	4,09%	165 350	3,61%	203 117		203 117	3,29%			
	73095	Pozostała działalność	317 354	8,18%	481 530	10,51%	523 337	338 771	860 108	13,92%			
752 **	75221	Projekty badawcze i celowe w dziedzinie obronności	610	0,02%	193	0,00%			153 855	2,49%			
730	Część 23 - Integracja europejska		1 290	0,03%	9 054	0,20%							
	Część 85 - Budżety wojewodów		18 246	0,47%	60 039	1,31%	354 836		354 836	5,74%			
		Fundusz Nauki i Technologii Polskiej	3 880 353	100,00%	4 579 504	100,00%	4 708 836	1 470 699	6 179 535	100,00%			
		RAZEM											

* od 2010 r. do ustawy budżetowej został wprowadzony załącznik nr 4 - wydatki budżetu środków europejskich, który obejmuje wydatki na realizację programów finansowanych z udziałem środków europejskich w części podlegającej refundacji

** środki na finansowanie projektów badawczych i rozwojowych w dziedzinie obronności ujmowane są od 2009 r. w ramach części 28 - Nauka w oddzielnym rozdziale 75221

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Paluch**

**w sprawie wyłączenia obwodnicy Krakowa
i drogi krajowej nr 94 z rozporządzenia
Rady Ministrów z dnia 22 marca 2011 r.
w sprawie dróg krajowych lub ich odcinków,
na których pobiera się opłatę elektroniczną,
oraz wysokości stawek opłaty elektronicznej
(23674)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posłów Anny Paluch i Marka Polaka, przesłaną przy piśmie z dnia 26 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23674/11, dotyczącą elektronicznego systemu poboru opłat, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Postulat wyłączenia z systemu opłaty elektronicznej obwodnicy Krakowa i drogi krajowej nr 94 na odcinku Kraków – Olkusz nie może zostać zrealizowany. W uzasadnieniu ustawy z dnia 7 listopada 2008 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 218, poz. 1391), wdrażającej przepisy dyrektywy 1999/62/WE w sprawie pobierania opłat za użytkowanie niektórych typów infrastruktury przez pojazdy ciężarowe, stwierdzono bowiem, że wzorem innych krajów członkowskich Unii Europejskiej elektroniczny system poboru opłat będzie wprowadzany na wybranych odcinkach dróg krajowych o najwyższym standardzie. W szczególności objęte nim zostaną leżące w sieci TEN-T autostrady i drogi ekspresowe, przy czym system opłaty elektronicznej będzie wdrażany na sieci drogowej wybudowanej i eksploatowanej w systemie tradycyjnym. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 22 marca 2011 r. w sprawie dróg krajowych lub ich odcinków, na których pobiera się opłatę elektroniczną, oraz wysokości stawek opłaty elektronicznej (Dz. U. Nr 80, poz. 433), wydanym na podstawie upoważnienia zawartego w art. 13ha ust. 6 pkt 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.), określono odcinki autostrad, dróg ekspresowych oraz innych dróg krajowych objętych opłatą elektroniczną. W wykazie dróg, na których pobierana będzie opłata, znalazła się między innymi autostrada A4 na odcinku węzeł Balice I – węzeł Szarów, która znajduje się w sieci TEN-T. Przepisy ww. rozporządzenia Rady Ministrów wykonują decyzję podjętą przez parlament RP w 2008 r. Docelowo cały ciąg autostrady A4 objęty zostanie opłatą.

W odniesieniu do objęcia opłatą elektroniczną drogi krajowej nr 94 uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 7 ust. 1 dyrektywy 1999/62/WE w sprawie pobierania opłat za użytkowanie niektórych typów infrastruktury przez pojazdy ciężarowe państwa człon-

kowskie są uprawnione do stosowania opłat za przejazd na drogach nienależących do transeuropejskiej sieci drogowej, w tym na drogach równoległych, na które może zostać skierowany ruch z transeuropejskiej sieci drogowej w wyniku wprowadzenia systemu opłat lub które stanowią bezpośrednią konkurencję dla niektórych części tej sieci. Droga krajowa nr 94 odcinek granica m. Dąbrowa Górnicza – granica m. Kraków, stanowi odcinek alternatywny dla znajdującej się w sieci TEN-T płatnej autostrady A4 odcinek Kraków – Katowice, który jest zarządzany przez spółkę koncesyjną Stalexport Autostrada Małopolska SA. Resort infrastruktury zdecydował się objąć ww. odcinek drogi krajowej nr 94 opłatą elektroniczną w celu zapobieżenia odpływowi ruchu pojazdów ciężkich na bezpłatne drogi krajowe w związku z likwidacją z dniem 30 czerwca 2011 r. tzw. rekompensat dla koncesjonariuszy, które skutkowały zwolnieniem z opłat za przejazd dla pojazdów ciężarowych. Należy przy tym podkreślić, że zwolnienie pojazdów ciężarowych od uiszczania opłat za przejazd autostradą w wyniku wprowadzenia rekompensat doprowadziło do zasadniczego zwiększenia ruchu na autostradach płatnych. Aby zapobiec powrotowi pojazdów ciężarowych na drogi krajowe, elektroniczny system poboru opłat obejmie również, na podstawie art. 13ha ust. 6 ustawy o drogach publicznych, niektóre odcinki dróg krajowych stanowiących drogi alternatywne dla autostrad koncesyjnych. Takie rozwiązanie zostało dopuszczone w uzasadnieniu ustawy o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw, która wdraża przepisy dyrektywy 2006/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. zmieniającej dyrektywę 1999/62/WE w sprawie pobierania opłat za użytkowanie niektórych typów infrastruktury przez pojazdy ciężarowe, wprowadzając elektroniczny system poboru opłat za przejazd. W ww. uzasadnieniu wskazano, że system opłat będzie stosownie rozszerzany na pozostałe drogi krajowe, w odniesieniu do których spodziewany jest duży odpływ ruchu z autostrad i dróg ekspresowych. Zaproponowane przez resort infrastruktury rozwiązanie ma na celu zabezpieczenie dróg krajowych przed nadmiernym zużyciem przez ruch pojazdów ciężkich.

Każdy przypadek faktycznego zwiększenia ruchu na drodze alternatywnej powodującego nieprzewidziane problemy powinien być analizowany indywidualnie. Działania zaproponowane mogą obejmować środki z zakresu organizacji ruchu, inżynierii lądowej, kontroli i egzekucji. Podkreślam, że zarządcy właściwych dróg (w tym dróg powiatowych) zagrożonych przyrostem ruchu pojazdów ciężkich w związku z wprowadzeniem elektronicznego systemu poboru opłat są uprawnieni do dokonania stosownej zmiany organizacji ruchu, w szczególności wprowadzenia ograniczeń prędkości dla pojazdów ciężarowych, czy też umieszczenia w pasie drogowym elementów spowalniających ruch (np. wysepek). Jako przykład można wskazać miasto Kraków, gdzie w związku z uru-

chomieniem elektronicznego systemu poboru opłat Zarząd Infrastruktury Komunalnej i Transportu wprowadził, jako organ zarządzający drogami w granicach miasta Krakowa, nowe ograniczenia tonażowe (do 7 albo 16 t) dla pojazdów poruszających się na newralgicznych odcinkach sieci miejskiej.

Jednocześnie informuję, że resort infrastruktury dysponuje środkami finansowania jedynie na drogi krajowe zarządzane przez generalnego dyrektora dróg krajowych i autostrad i w związku z tym nie ma innych możliwości formalnych finansowania zadań na drogach powiatowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 3 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Teresy Piotrowskiej**

**w sprawie projektu ustawy
o państwowych egzaminach prawniczych
(23677)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 26 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23677/11, dotyczące interpelacji poseł Teresy Piotrowskiej w sprawie projektu ustawy o państwowych egzaminach prawniczych uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Na wstępie należy zaznaczyć, iż poselski projekt ustawy o państwowych egzaminach prawniczych (druk nr 3351) ma regulować warunki przystępowania do państwowych egzaminów prawniczych: I i II stopnia, kwestie elektronicznego systemu rejestracji do tych egzaminów, jak też materię funkcjonowania doradców prawnych.

W uzasadnieniu do poselskiego projektu wskazano, iż celem projektowanej regulacji jest ujednoczenie kryteriów naboru na wszystkie aplikacje prawnicze poprzez wprowadzenie jednego państwowego egzaminu I stopnia oraz stworzenie absolwentom wyższych studiów prawniczych dwóch równoległych ścieżek dostępu do zawodów prawniczych:

1) poprzez aplikacje prawnicze: po uzyskaniu pozytywnego wyniku z egzaminu I stopnia, odbyciu aplikacji i uzyskaniu pozytywnego wyniku z egzaminu II stopnia;

2) z pominięciem aplikacji, poprzez świadczenie pomocy prawnej: po uzyskaniu pozytywnego wyniku z egzaminu I stopnia i co najmniej 5-letnim wykony-

waniu czynności prawniczych, a następnie zdaniu państwowego egzaminu prawniczego II stopnia bez konieczności odbycia aplikacji.

W założeniach projektowanej ustawy egzamin I stopnia będzie adresowany do wszystkich absolwentów wydziałów prawa i pełnić ma dwie funkcje: ma być egzaminem kwalifikującym do odbywania wszystkich aplikacji prawniczych,

1) ma uprawniać do świadczenia pomocy prawnej (w ograniczonym zakresie) przez doradców prawnych.

Jednolity egzamin prawniczy II stopnia będzie natomiast egzaminem zawodowym, otwierającym możliwość wykonywania zawodu adwokata, radcy prawnego, notariusza oraz ubiegania się o powołanie na stanowisko asesora prokuratorskiego. Taka regulacja nie będzie naruszać obowiązujących przepisów normujących sposób dojścia do tych zawodów.

Ponadto do państwowego egzaminu prawniczego II stopnia będą mogły przystąpić osoby, które przednio zdały egzamin sędziowski i prokuratorski, doktorzy nauk prawnych czy osoby, które pracowały na stanowisku referendarza sądowego lub starszego referendarza sądowego, i inne osoby wskazane w projektowanej ustawie.

Celem nowej regulacji będzie także ułatwienie dostępu do pomocy prawnej poprzez nadanie uprawnień do występowania przed sądami rejonowymi i wykonywania innych czynności prawniczych nowej kategorii osób, które zdały egzamin I stopnia: doradcom prawnym. Osoby te – poprzez weryfikację ich wiedzy na egzaminie I stopnia – będą gwarantować właściwy poziom przygotowania do świadczenia usług prawniczych, a zarazem stanowić konkurencję dla adwokatów czy radców prawnych. Dodatkowo prawo wykonywania tych czynności jako doradcy prawni będą miały również osoby, które spełniają przesłanki do wpisu na listę adwokatów, radców prawnych, czy powołania na stanowisko asesora notarialnego.

Projekt nie tworzy jednak nowego zawodu prawniczego, czy też samorządu, a przyznaje jedynie określonej grupie osób, które spełniły ustawowe kryteria, pewne ściśle wskazane w ustawie uprawnienia. Polegają one na wykonywaniu (po zdaniu państwowego egzaminu prawniczego I stopnia) określonych w ustawie czynności, przy czym ich wykonywanie przez okres 5 lat uprawnia do przystąpienia do państwowego egzaminu prawniczego II stopnia, po którego zdaniu można zostać adwokatem, radcą prawnym, asesorem notarialnym, czy ubiegać się o powołanie na stanowisko asesora prokuratury.

Powyższe uprawnienie ma stanowić alternatywną, obok aplikacji, drogę dojścia do określonego wysoko kwalifikowanego zawodu prawniczego.

Doradcom prawnym nadano zatem uprawnienie do występowania przed sądami rejonowymi, z wyłączeniem spraw z zakresu prawa karnego, karnego skarbowego, wykroczeń, rodzinnego i opiekuńczego. Takie ograniczenie zakresu kompetencji przed sądami rejonowymi wynika z faktu, że doradcy prawni

nie będą podlegać rygorom samorządów zawodowych, np. w zakresie odpowiedzialności dyscyplinarnej. Wyjęcie z ich kompetencji spraw społecznie wrażliwych, jakimi są sprawy karne, rodzinne czy opiekuńcze, ma na celu ochronę osób korzystających z usług doradców prawnych. Doradcy prawni nie będą również uprawnieni do zastępowania stron przed sądami powszechnymi w sprawach, w których w I instancji rzeczowo właściwy jest sąd okręgowy, albowiem z reguły sprawy te cechują się większym ciężarem gatunkowym i stopniem trudności.

Ponadto w projekcie ułatwiono doradcom prawnym możliwość występowania w charakterze pełnomocnika strony w postępowaniu administracyjnym, wprowadzając unormowanie, wedle którego doradca prawny może sam uwierzytelnić odpis udzielonego mu pełnomocnictwa. Analogiczne rozwiązanie zostało również wprowadzone w odniesieniu do procedury cywilnej.

Dodatkowo w projekcie wprowadzono wymóg wpisu na listę doradców prawnych. Lista będzie prowadzona przez prezesa sądu apelacyjnego, który będzie również wydawał karty doradcy prawnego na okres ważności do 2 lat, jednak nie dłużej niż na czas obowiązywania umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Lista doradców prawnych będzie publikowana w Biuletynie Informacji Publicznej, a dane w niej zawarte będą stanowiły informację publiczną.

Projekt wprowadza także wymóg obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody wyrządzone przy świadczeniu podstawowych czynności prawnych dla doradców prawnych.

Zgodnie z zaproponowanymi w projekcie ustawy regulacjami doradcy prawni będą mogli wykonywać czynności na własny rachunek, w ramach stosunku pracy, stosunku służbowego lub umowy cywilnoprawnej.

Wskazać ponadto należy, iż pierwsze czytanie poselskiego projektu ustawy odbyło się w dniu 22 września 2010 r. na posiedzeniu Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka. Następnie projekt skierowano do dalszych prac do podkomisji nadzwyczajnej do rozpatrzenia projektu ustawy o licencjach prawnych i świadczeniu usług prawnych (druk nr 680) oraz projektu ustawy o państwowych egzaminach prawnych (druk nr 3351). Obecnie trwają prace w podkomisji, w toku których projekt ustawy ulega pewnym modyfikacjom, jednakże nie można w chwili obecnej przewidzieć, jaki będzie ostateczny kształt ustawy w odniesieniu do regulacji dotyczących możliwości wykonywania podstawowych czynności prawnych przez osoby, które ukończyły wyższe studia prawnicze, a które nie uzyskały tytułu radcy prawnego lub adwokata, oraz czy proponowane zmiany wpłyną na obniżenie jakości usług prawniczych w Polsce.

Dodatkowo warto zaznaczyć, iż w pracach wskazanej podkomisji uczestniczą przedstawiciele samorządów zawodowych adwokatów i radców prawnych,

przedkładając opinie w przedmiocie rozwiązań zaproponowanych w poselskim projekcie ustawy.

Zasygnalizować również należy, iż Rada Ministrów na posiedzeniu w dniu 16 listopada 2010 r. postanowiła o niezajmowaniu stanowiska wobec poselskiego projektu ustawy o państwowych egzaminach prawnych. Zgodnie zaś z przepisem art. 8 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów (Dz. U. z 2003 r. Nr 24, poz. 199, z późn. zm.) członek Rady Ministrów reprezentuje w swoich wystąpieniach stanowisko zgodne z ustaleniami przyjętymi przez Radę Ministrów. Wobec powyższego stanowisko ministra sprawiedliwości jest tożsame z rozstrzygnięciem Rady Ministrów w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 3 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Teresy Piotrowskiej**

**w sprawie interpretacji art. 223 ustawy
o finansach publicznych oraz ustawy
z dnia 5 sierpnia 2010 r. o zmianie ustawy
o systemie oświaty (23679)**

Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Teresy Piotrowskiej w sprawie interpretacji art. 223 ustawy o finansach publicznych oraz ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty (SPS-023-23679/11), uprzejmie wyjaśniam.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.), przedszkolem publicznym jest przedszkole, które zapewnia bezpłatne nauczanie, wychowanie i opiekę w czasie ustalonym przez organ prowadzący, nie krótszym niż 5 godzin dziennie.

Jednocześnie art. 6 ust. 5 cyt. ustawy stanowi, że organ prowadzący ustala wysokość opłat za świadczenia udzielane przez przedszkole publiczne w czasie przekraczającym ww. wymiar zajęć.

Dodatkowo wyjaśniam, że rada gminy – organ stanowiący i kontrolny gminy, przedmiotowe kwestie ustala w drodze uchwały stanowiącej akt prawa miejscowego. Powyższe oznacza, że do kompetencji rady gminy, która jest organem prowadzącym przedszkole publiczne, należy zarówno ustalenie czasu, w którym to przedszkole zapewnia bezpłatne nauczanie, wychowanie i opiekę (co najmniej 5 godzin dziennie), jak i określenie wysokości i zasad uiszczania

opłat za świadczenia udzielane przez przedszkole w czasie przekraczającym ustalony wymiar bezpłatnych zajęć.

W przypadku gdy rada gminy określi w drodze uchwały, że czas, w którym przedszkole publiczne prowadzi bezpłatne nauczanie, wychowanie i opiekę, wynosi np. 5 godzin, za każdą następną godzinę pobytu dziecka w tym przedszkolu rodzice obowiązani są wnieść opłatę, zgodnie z zasadami określonymi we wspomnianej uchwale.

Równocześnie uprzejmie informuję, że nowe regulacje dotyczące stosowania opłat w publicznych przedszkolach i innych formach wychowania przedszkolnego, określone w ustawie z dnia 5 sierpnia 2010 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty (Dz. U. Nr. 148, poz. 991) weszły w życie 1 września 2010 r. Należy jednak podkreślić, że zgodnie z art. 2 cyt. ustawy dotychczasowe uchwały organów stanowiących jednostek samorządu terytorialnego dotyczące ustalania opłat za korzystanie z edukacji przedszkolnej zachowują moc do czasu wydania nowych uchwał, nie dłużej jednak niż do dnia 31 sierpnia 2011 r.

W związku z powyższym organy prowadzące przedszkola publiczne mają czas, najpóźniej do końca sierpnia br., na dostosowanie przepisów prawa lokalnego do obowiązującego stanu prawnego.

Dodatkowo wyjaśniam, że organ prowadzący przedszkole publiczne ustala wysokość opłat za korzystanie z wyżywienia w przedszkolu oraz za zajęcia dodatkowe prowadzone w przedszkolu.

Zgodnie z § 6 ust. 2a ramowego statutu publicznego przedszkola stanowiącego załącznik nr 1 do rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 21 maja 2001 r. w sprawie ramowych statutów publicznego przedszkola oraz publicznych szkół (Dz. U. Nr 61, poz. 624, z późn. zm.), na wniosek rodziców (prawnych opiekunów) w przedszkolu mogą być prowadzone zajęcia dodatkowe. Czas trwania zajęć prowadzonych dodatkowo, w szczególności m.in. zajęć umuzykalniających i nauki języka obcego, powinien być dostosowany do możliwości rozwojowych dzieci.

Powyższe oznacza, że zajęcia prowadzone przez przedszkole publiczne w czasie przekraczającym ustalony przez organ prowadzący wymiar bezpłatnego nauczania, wychowania i opieki (co najmniej 5 godzin dziennie) nie są równoznaczne z zajęciami dodatkowymi prowadzonymi w przedszkolu, na wniosek rodziców (prawnych opiekunów).

Dodatkowo wyjaśniam, że zgodnie z art. 14 ust. 2 ustawy o systemie oświaty przedszkole publiczne realizuje programy wychowania przedszkolnego uwzględniające podstawę programową wychowania przedszkolnego. Należy jednak podkreślić, że obowiązujące przepisy prawa oświatowego nie określają, że podstawa programowa edukacji przedszkolnej ma być realizowana w wymiarze 5 godzin dziennie. Definiują natomiast prawa i obowiązki organu prowadzącego przedszkole publiczne m.in. w zakresie ustalania wysokości opłat pobieranych przez przedszkole za świadczenia przekraczające ustalony przez organ

prowadzący wymiar bezpłatnych zajęć, tj. co najmniej 5 godzin dziennie.

Należy podkreślić, że zarówno krajowi, jak i zagraniczni badacze przedmiotu uważają, iż dzienny 5-godzinny wymiar edukacji przedszkolnej jest wystarczający dla opanowania przez dziecko treści zawartych w podstawie programowej wychowania przedszkolnego.

Zdaniem niektórych badaczy już 3-godzinny dzienny wymiar edukacji przedszkolnej może się istotnie przyczynić do osiągnięcia przez dziecko sukcesów w życiu dorosłym (materiały z konferencji OECD nt. wczesnej edukacji i opieki nad dzieckiem, Paryż 4–5 lipca 2011 r.).

Równocześnie informuję, że kwestie związane z klasyfikacją dochodów gminy, uwzględniającą m.in. opłaty za pobyt dzieci w przedszkolu publicznym z prowadzeniem oddzielnych rachunków pomocniczych itp., nie należą do kompetencji ministra właściwego ds. oświaty i wychowania, lecz ministra właściwego ds. finansów publicznych.

Z informacji przysłanej przez Pana Marszałka Sejmu RP wynika, że interpelacja pani poseł została skierowana także do ministra finansów.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że Ministerstwo Edukacji Narodowej nie sprawuje nadzoru nad działalnością jednostek samorządu terytorialnego prowadzących szkoły, przedszkola i inne placówki oświatowe. Zgodnie z Konstytucją RP oraz przepisami ustaw samorządowych jednostki samorządu terytorialnego działają samodzielnie i na podstawie własnego budżetu. Organem nadzorczym w zakresie działalności rady gminy jest właściwy wojewoda.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Zbigniew Włodkowski

Warszawa, dnia 3 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Teresy Piotrowskiej**

**w sprawie interpretacji art. 223 ustawy
o finansach publicznych oraz ustawy
z dnia 5 sierpnia 2010 r. o zmianie ustawy
o systemie oświaty (23679)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo z dnia 26 lipca br., nr SPS-023-23679/11, przy którym została załączona interpelacja złożona przez panią poseł Teresę Piotrowską w sprawie art. 223 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych oraz nowelizacji ustawy o systemie oświaty z dnia 5 sierpnia 2010 r., proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

1. Zgodnie z art. 79 ust. 1 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 27 sierpnia 2009 r. Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1241, z późn. zm.) przedszkola, szkoły i placówki publiczne zakładane i prowadzone przez jednostki samorządu terytorialnego są wyłącznie jednostkami budżetowymi.

2. Jednocześnie w art. 223 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) w samorządowych jednostkach budżetowych prowadzących działalność określoną w ustawie z dnia 7 września o systemie oświaty została wprowadzona instytucja wydzielonego rachunku dla gromadzenia dochodów określonych przez organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego w uchwale. Wydzielony rachunek stanowi zatem wyjątek od zasady pokrywania przez jednostki budżetowe swoich wydatków bezpośrednio z budżetu jednostki samorządu terytorialnego i jednoczesnego odprowadzania pobranych dochodów do budżetu jednostki samorządu terytorialnego.

3. Organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego – na podstawie art. 223 ustawy o finansach publicznych – ma możliwość określenia w uchwale, które jednostki prowadzące działalność określoną w ustawie z dnia 7 września o systemie oświaty, budżetowe, będą gromadzić dochody, źródła, z których dochody gromadzone są na rachunku, oraz przeznaczenie dochodów (z wyłączeniem finansowania wynagrodzeń osobowych).

4. W świetle art. 223 ustawy o finansach publicznych jednostki samorządu terytorialnego mają zatem możliwość decydowania o tym, czy dochody uzyskiwane przez publiczne przedszkola z tytułu opłat za świadczenia udzielane w czasie przekraczającym wymiar zajęć, o którym mowa w art. 6 ust. 1 pkt 2 ustawy o systemie oświaty, oraz opłat za korzystanie z wyżywienia w tych przedszkolach, przeznaczone na finansowanie ich wydatków, będą gromadzone na wydzielonym rachunku, czy będą wpływały na rachunek dochodów jednostki samorządu terytorialnego.

5. Decyzje organu stanowiącego dotyczące wskazania źródeł dochodów gromadzonych na wydzielonym rachunku powinny jednak zostać poprzedzone analizą finansową ze względu na fakt, iż środki gromadzone na tych rachunkach nie mogą być przeznaczone na finansowanie wynagrodzeń osobowych, natomiast udzielanie świadczeń przez publiczne przedszkola w czasie przekraczającym wymiar zajęć ustalony przez organ prowadzący, nie krótszy niż 5 godzin dziennie, może wiązać się z koniecznością ponoszenia wydatków na wynagrodzenia osobowe.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Sylwestra Pawłowskiego**

**w sprawie dysonansu między przepisami
zawartymi w ustawie Karta Nauczyciela
a ustawą o świadczeniach opieki zdrowotnej
finansowanych ze środków publicznych (23682)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Sylwestra Pawłowskiego, posła na sejm RP, z dnia 6 lipca 2011 r., w sprawie zasad kierowania nauczycieli na leczenie uzdrowiskowe, przesłaną przy piśmie Marszałka Sejmu RP z dnia 26 lipca 2011 r., znak SPS-023-23682/11, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zasady udzielania i finansowania świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych określa ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 210, poz. 2135, z późn. zm.). Na podstawie art. 33 cytowanej na wstępie ustawy minister właściwy do spraw zdrowia określił, w drodze rozporządzenia, zasady kierowania na leczenie uzdrowiskowe, które pozostają jednolite dla wszystkich świadczeniobiorców.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż jedyną grupą zawodową uprawnioną do korzystania z leczenia uzdrowiskowego na określonych warunkach są osoby pracujące przy produkcji wyrobów zawierających azbest, co na podstawie art. 7a ust. 5 ustawy z dnia 19 czerwca 1997 r. o zakazie stosowania wyrobów zawierających azbest (Dz. U. z 2004 r. Nr 3 poz. 20, z późn. zm.) precyzuje rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 9 sierpnia 2004 r. w sprawie leczenia uzdrowiskowego osób zatrudnionych przy produkcji wyrobów zawierających azbest (Dz. U. z 2004 r. Nr 185, poz. 1920, z późn. zm.).

Przed ostatecznym zakończeniem procesu legislacyjnego projekty wszystkich aktów prawnych przygotowywane w Ministerstwie Zdrowia przekazywane są do konsultacji z innymi ministerstwami. Ministerstwo Edukacji Narodowej nie zgłaszało uwag dotyczących konieczności traktowania nauczycieli w sposób szczególnie podczas kierowania ich na leczenie uzdrowiskowe.

Do Ministerstwa Zdrowia wpływają pojedyncze skargi nauczycieli, którzy zwracają się z prośbą o interwencję w NFZ mającą na celu umożliwienie im leczenia uzdrowiskowego wyłącznie w czasie wakacji. Należy jednak podkreślić, iż skala problemu nie jest zjawiskiem masowym.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż leczenie uzdrowiskowe jest prowadzone w szpitalach uzdrowiskowych, sanatoriach oraz jako leczenie ambulatoryjne. Szpitalne leczenie uzdrowiskowe, do którego kwalifikowani są pacjenci z zaawansowanymi schorzeniami o charakterze przewlekłym, odbywa się

w ramach zwolnienia lekarskiego. Leczenie ambulatoryjne, podczas którego NFZ refunduje trzy zabiegi na dobę przez 18 dni, może być zrealizowane przez świadczeniobiorcę w dowolnie wybranym przez niego czasie i miejscowości uzdrowiskowej. Przedmiotowy problem dotyczy wyłącznie leczenia sanatoryjnego. Należy podkreślić, że leczenie uzdrowiskowe jest formą leczenia przy wykorzystaniu naturalnych surowców leczniczych, nie zaś czasami wypoczynkowymi. W związku z powyższym nauczyciel, który otrzymał skierowanie na leczenie uzdrowiskowe sanatoryjne od lekarza ubezpieczenia zdrowotnego, ma prawo zgodnie z przepisami art. 73 ust. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674, z późn. zm.) zwrócić się o udzielenie płatnego urlopu dla poratowania zdrowia w celu przeprowadzenia zaleconego leczenia w wymiarze nieprzekraczającym jednorazowo roku. Nie ma więc przeszkód, aby wymiar ww. urlopu wynosił 21 dni i pozostawał zgodny z czasem trwania turnusu leczniczego w sanatorium.

W związku z powyższym minister zdrowia nie widzi konieczności uwzględnienia grupy zawodowej nauczycieli jako osób wymagających szczególnego traktowania podczas realizacji świadczenia z zakresu leczenia uzdrowiskowego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 8 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wiesława Rygla**

**w sprawie szeroko pojętej reformy edukacji
w Polsce (23684)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana Wiesława Rygla, posła na Sejm RP (SPS-023-23684/11), w sprawie szeroko pojętej reformy edukacji w Polsce, uprzejmie informuję.

Ustawa z dnia 19 marca 2009 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 56, poz. 458) wprowadza od 1 września 2012 r. obowiązek szkolny dla dzieci sześciolatków. W okresie trzyletnim, tj. w latach szkolnych 2009/2010, 2010/2011 i 2011/2012, poprzedzającym wprowadzenie tego obowiązku, decyzję o rozpoczęciu edukacji dziecka w wieku lat sześciu podejmują rodzice i dyrektor szkoły. Warunkiem przyjęcia dziecka do szkoły w tym okresie będzie posiadanie przez szkołę

odpowiednich warunków organizacyjnych, a także wcześniejsze objęcie dziecka wychowaniem przedszkolnym w roku poprzedzającym rozpoczęcie nauki w szkole. Jeśli dziecko nie chodziło do przedszkola, wymagana będzie opinia poradni psychologiczno-pedagogicznej, dotycząca możliwości rozpoczęcia spełniania obowiązku szkolnego przez dziecko sześciolatnie.

W roku 2010 w ramach części oświatowej subwencji ogólnej na edukację sześciolatków uczniowie jednostki samorządu terytorialnego otrzymały 141 mln zł, z czego ok. 58,3 mln zł – gminy wiejskie, 12,4 mln zł – gminy miejskie, 34,4 mln zł – gminy wiejsko-miejskie oraz 35,9 mln zł – miasta na prawach powiatu. Szacuje się, że w roku 2011 w ramach części oświatowej subwencji ogólnej jednostki samorządu terytorialnego otrzymają kwotę ok. 378 mln zł na edukację sześciolatków.

W 2010 r. w szkołach podstawowych oddano do użytku 914 pomieszczeń do nauki oraz 133 sal gimnastycznych. Na doposażenie nowych sal lekcyjnych i gimnastycznych przekazano gminom 14,3 mln zł, co stanowiło 5,6% łącznej kwoty rezerwy części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2010.

Na remonty bieżące 991 obiektów szkół podstawowych przekazano gminom z rezerwy części oświatowej subwencji ogólnej 37,9 mln zł, co stanowi 14,8% łącznej kwoty rezerwy subwencji oświatowej.

Gminy otrzymały z rezerwy części oświatowej subwencji ogólnej kwotę 60,4 mln zł (23,6% łącznej kwoty rezerwy) przeznaczoną na remonty 768 obiektów szkół podstawowych uszkodzonych w wyniku zdarzeń losowych, w szczególności powodzi. Łącznie w 2010 r. przekazano gminom z rezerwy części oświatowej subwencji ogólnej kwotę 98,3 mln zł na remonty obiektów szkół podstawowych.

Zapewnienie warunków działania szkoły, w tym bezpiecznych i higienicznych warunków nauki, wychowania i opieki jest zadaniem organu prowadzącego. W uzasadnionych warunkach państwo może realizację tego zadania wspierać. Program rządowy „Radosna szkoła” jest jednym z działań wspierających organy prowadzące szkoły w realizacji działań związanych z obniżeniem wieku obowiązku szkolnego. Realizacja programu rządowego zaplanowana została na lata 2009–2014. Przewidziane w ramach programu środki budżetu państwa są przeznaczone na budowę lub modernizację szkolnych placów zabaw oraz zakup pomocy dydaktycznych do miejsc zabaw w szkole.

Koszt całego programu wynosi 2 438 000 tys. zł, z czego 1 278 000 tys. zł pochodzić będzie z budżetu państwa. Wysokość dofinansowania z budżetu państwa w poszczególnych latach kształtuje się następująco: w roku 2009 zaplanowano 40 000 tys. zł, w roku 2010 – 150 000 tys. zł, w roku 2011 – 150 000 tys. zł, w 2012 roku – 488 000 tys. zł, w 2013 roku – 234 000 tys. zł, w 2014 roku – 216 000 tys. zł. W roku 2009 i 2010 w związku z realizacją programu rządowego

„Radosna szkoła” z budżetu państwa wydatkowano 155 596 257 zł.

Obecnie trwa realizacja III edycji programu „Radosna szkoła”. W 2011 r. na zakup pomocy dydaktycznych do miejsc zabaw oraz na modernizację lub budowę szkolnych placów zabaw przeznaczono prawie 150 mln zł. Można założyć, że powstanie ok. 1500 miejsc zabaw w szkole i ponad 1400 szkolnych placów zabaw.

W 2010 r. realizowany był także program „Wyprawka szkolna”. W ramach programu wydatkowano ponad 52 575 tys. zł., z tego ok. 35 000 tys. zł wykorzystano na dofinansowanie podręczników dla uczniów klas I–III szkoły podstawowej.

W szkołach realizowany jest przez Agencję Rynku Rolnego program „Owoce w szkole”. Z informacji przekazanych przez Agencję Rynku Rolnego wynika, że umowy na nieodpłatne dostawy owoców i warzyw z zatwierdzonymi dostawcami zawarło 8171 szkół podstawowych, 5 zatwierdzonych szkół będzie samodzielnie pozyskiwało i udostępniało owoce i warzywa dzieciom ze swoich szkół.

Problematyka zapewnienia bezpiecznych i higienicznych warunków nauki jest jednym z priorytetowych zadań placówek oświatowych. W każdym roku szkolnym Główny Inspektorat Sanitarny przeprowadza badania dotyczące tego zagadnienia. W roku szkolnym 2009/2010 GIS rozpoczął pilotażowe badanie przygotowania szkół podstawowych do obniżenia wieku szkolnego. Pilotażem zostało objętych 707 szkół podstawowych, co stanowi 6,3% wszystkich szkół tego typu. Wśród skontrolowanych placówek 185 (26,2%) to szkoły, w których jeszcze nie uczą się uczniowie sześcioletni.

W badaniu pilotażowym wykorzystano ankiety, które stanowią aneks do „Poradnika do oceny higieny procesu nauczania – uczenia się w szkole podstawowej”.

Pytania dotyczyły warunków nauki uczniów klas I–III, w tym uczniów sześcioletnich, m. in.:

- tygodniowego i dziennego planu zajęć (np. zmienność),
- przestrzeni, w której organizowane są zajęcia edukacyjne,
- możliwości pozostawiania przyborów szkolnych i podręczników na terenie szkoły,
- sali zabaw, organizacji posiłków i organizacji przerw między lekcjami.

Na ogólną ocenę higieny procesów nauczania – uczenia się w szkole podstawowej składała się, zgodnie z założeniem GIS, ocena warunków higieny pracy umysłowej w grupach wiekowych (uczniowie 6-letni, uczniowie klas I–III, uczniowie klas I–IV) oraz ocena warunków w miejscach, z których korzystają wszyscy uczniowie.

Wyniki przeprowadzonych kontroli pozwoliły GIS na sformułowanie następujących wniosków:

- 8,1% skontrolowanych szkół uzyskało mniej niż 100 punktów, co wskazuje na konieczność wprowadzenia programu naprawczego,

- 67,3% skontrolowanych szkół uzyskało od 101 do 160 punktów, co wskazuje na stan dobry, ale wymagający analizy i poprawy,

- 8,3% skontrolowanych szkół uzyskało powyżej 161 punktów, co wskazuje na bardzo dobre warunki.

Wśród szkół, które uzyskały najniższe wyniki, nie ma takich, w których uczą się dzieci sześcioletnie.

Omówione wyżej badanie było badaniem pilotażowym. Docelowo w roku szkolnym 2010/2011 zostało zbadanych 10% szkół podstawowych.

Z informacji przekazanych Ministerstwu Edukacji Narodowej przez głównego inspektora sanitarnego wynika, że w 2010 r. Główny Inspektorat Sanitarny objął swoją kontrolą 32 276 różnych placówek, w tym 11 876 szkół podstawowych ogólnodostępnych, co stanowi 89,6% wszystkich szkół podstawowych ogólnodostępnych znajdujących się w ewidencji GIS-u.

Analizując dane, należy stwierdzić, że w 2010 r. wśród 11 876 skontrolowanych szkół podstawowych ogólnodostępnych 645 (5,43%) nie miało dostępu do ciepłej wody w sanitariatach, a po weryfikacji danych przekazanych w późniejszym terminie wynika, że:

- 637 (5,36%) szkół podstawowych ogólnodostępnych nie miało dostępu do ciepłej wody w sanitariatach,
- 230 (1,94%) nie miało w salach wydzielonej części rekreacyjnej,
- 949 (7,99%) nie miało możliwości dożywiania dzieci podczas pobytu w szkole.

Kolejna weryfikacja – dane z początku 2011 r. – wskazuje, że liczba szkół, w których stwierdzono braki w ww. obszarach zmniejszyła się i przedstawia się następująco:

- 621 (5,23%) brak dostępu do ciepłej wody w sanitariatach,
- 229 (1,93%) brak w salach wydzielonej części rekreacyjnej,
- (7,93%) brak możliwości dożywiania dzieci podczas pobytu w szkole.

Jednocześnie mając na uwadze fakt, że zgodnie z zapisami rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 18 października 2010 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie bezpieczeństwa i higieny w publicznych i niepublicznych szkołach i placówkach organy prowadzące szkoły od 1 września 2011 r. zobowiązane są zapewnić ciepłą i zimną bieżącą wodę oraz środki higieny osobistej w pomieszczeniach sanitarno-higienicznych, oraz biorąc pod uwagę okres wakacyjny, który jest okresem przeprowadzania różnego rodzaju remontów w szkołach, liczba szkół bez dostępu do ciepłej wody w sanitariatach maleje i będzie malała.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 4 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłanek
Anny Paluch i Marii Zuby**

**w sprawie niewystarczających środków
przeznaczonych na wynagrodzenia
pracowników administracji i obsługi
szkół artystycznych, przewidzianych w pracach
nad projektem budżetu państwa na 2012 r.
(23685)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do przekazanej przy piśmie z dnia 26 lipca br. (znak: SPS-023-23685/11) interpelacji pani poseł Anny Paluch oraz pani poseł Marii Zuby w sprawie niewystarczających środków przeznaczonych na wynagrodzenia pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych przewidzianych w pracach nad projektem budżetu państwa na 2012 r. pragnę uprzejmie przekazać, co następuje.

W związku z decyzją Rady Ecofin o objęciu Polski procedurą nadmiernego deficytu jesteśmy zobowiązani do podjęcia działań, w wyniku których deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych zostanie w sposób wiarygodny i trwałe zmniejszony do poziomu nieprzekraczającego wartości referencyjnej 3% PKB do roku 2012. W związku z podejmowanymi przez rząd działaniami w tym zakresie przyjęto, że wynagrodzenia w państwowej sferze budżetowej pozostaną na tym samym poziomie.

W ustawie budżetowej na rok 2011 uchwalono średnioroczny wskaźnik wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej w wysokości 100%. Oznacza to, że w roku obecnym nie przewiduje się co do zasady wzrostu funduszu wynagrodzeń dla tej grupy pracowniczej. Jakikolwiek odstępstwa są wynikiem przyjętych o wiele wcześniej deklaracji i zobowiązań.

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 110, poz. 1255, z późn. zm.) pracownicy zatrudnieni w administracji i obsłudze szkół artystycznych zaliczani są do grupy pracowników państwowej sfery budżetowej nieobjętych mnożnikowym systemem wynagradzania. Dlatego też przyjmowane do ustawy budżetowej założenia w zakresie wynagrodzeń w sferze budżetowej określają co do zasady podejście do kształtowania wynagrodzeń dla pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych, stanowiących, jak wyżej wskazano, element tej sfery. Limity kwot na wynagrodzenia dla poszczególnych części państwowej sfery budżetowej określone zostały w załączniku do ustawy budżetowej na 2011 r.

Dysponenci części budżetowych zgodnie z art. 171 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych mogą dokonywać przeniesień środków pomie-

dzy rozdziałami i paragrafami w ramach części i działu z zastrzeżeniem, że nie mogą zostać zwiększone planowane wydatki na uposażenia i wynagrodzenia.

Jednocześnie pragnę poinformować, iż prace nad projektem przyszłorocznego budżetu nie zostały zakończone i ostateczne decyzje co do jego kształtu nie zostały jeszcze podjęte.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 1 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Mieczysława Marcina Łuczaka**

**w sprawie prezydencji Polski
w Unii Europejskiej (23689)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 26 lipca br. (znak: SPS-023-23689/11) przesyłam odpowiedź na interpelację pana posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie prezydencji Polski w Unii Europejskiej.

1. Czy istnieją realne szanse na efektywne wykonanie wszystkich założeń prezydencji?

Prezydencja polska będzie dążyć do efektywnego wykonania założonych celów, szczególnie w obszarach przyjętych jako priorytety strategiczne, tj.: integracja europejska jako źródło wzrostu gospodarczego, bezpieczna Europa – żywność, energia, obronność oraz Europa korzystająca na otwartości. Polska prezydencja postawiła sobie ambitne cele, ale nie oznacza to, że są one pozbawione pragmatyzmu. Przede wszystkim, dokonując wyboru priorytetów, szczególna uwaga została zwrócona na takie kryteria, jak:

— zgodność z długofalowym interesem kraju (priorytet odpowiadający polskiej wizji UE, zgodny z interesem Polski w dłuższej perspektywie),

— prawdopodobieństwo osiągnięcia założonego celu lub chociaż osiągnięcie znaczącego postępu (przed wyznaczeniem priorytetu dokonaliśmy wnikliwej analizy możliwości jego realizacji; ważne jest rozpoznanie stanowiska innych państw członkowskich i instytucji UE w danej sprawie, a także nastawienia ich obywateli),

— związek z agendą prac UE (ze względu na krótki czas trwania prezydencji są nikłe szanse na to, by temat niewynikający z agendy prac UE uczynić prio-

rytetem i osiągnąć w tym zakresie jakiś wymierny efekt; jeśli brak jest takiego związku, należy odpowiednio wcześniej zadbać o wprowadzenie takiego tematu do programu prac UE, aby osiągnąć zamierzone cele),

— kryterium specjalizacji: dołożono starań, aby uniknąć wybierania na priorytet sektorowy zagadnienia, w którym Polska ma deficyty,

— atrakcyjność priorytetów: dobór i sformułowanie w taki sposób, aby – pozostając w zgodzie z polskimi racjami – wpisywały się w kontekst europejski i służyły interesom całej Unii oraz mogły uzyskać poparcie większej liczby państw członkowskich, bez którego ich realizacja byłaby bardzo trudna.

Jak sam pan poseł zauważa, prezydencja jest kontynuacją wcześniejszych działań Unii. Z tej perspektywy nie wszystkie założenia polskiej prezydencji w Radzie UE muszą zakończyć się sukcesem, niezależnie od dołożonych starań, biorąc pod uwagę fakt, iż do czerwca 2011 r., na skutek prowadzonej inwentaryzacji spraw, którymi zajmie się polska prezydencja, zidentyfikowano ponad 700 zagadnień, które pojawią się w II połowie 2011 r. (liczba ta może wzrosnąć w zależności od rozwoju agendy UE). Uzyskane przez polską prezydencję rezultaty w pewnym stopniu zależą także od stanowisk innych państw członkowskich czy Parlamentu Europejskiego, na co polska prezydencja może mieć ograniczony (niepełny) wpływ. Polskie przewodnictwo będzie dążyć do osiągnięcia kompromisów oraz skutecznego wypracowywania stanowisk i z pewnością podejmie wszelkie wysiłki w celu realizacji swoich założeń. Po upływie pierwszego miesiąca sprawowania prezydencji można już zauważyć nie tylko pozytywny odbiór wizerunku czy organizacyjny polskiej prezydencji, ale też pierwsze postępy w zakresie realizacji założeń programowych, m.in. osiągnięcie jednomyślności państw członkowskich dla mandatu dotyczącego podpisania umowy gazowej z Azerbejdżanem i Turkmenistanem czy uzgodnienie wspólnego stanowiska UE na posiedzeniu Międzynarodowej Komisji Wielorybniczej.

Niektóre państwa sprawujące przewodnictwo musiały się też zmierzyć z nowymi niespodziewanymi wydarzeniami, w stosunku do których prezydencja musi zająć stanowisko. W tym kontekście należy odnotować szybkie zaangażowanie się prezydencji polskiej na rzecz rozwiązania klęski głodu w Afryce (wizyta w zagrożonych regionach, zwołanie nadzwyczajnego spotkania grupy roboczej ds. pomocy humanitarnej), jak również zwołanie przez polską prezydencję posiedzenia grup roboczych odpowiedzialnych w Radzie Unii Europejskiej za współpracę w walce z terroryzmem, jako reakcję na wydarzenia w Norwegii.

Warto podkreślić, że żadna z wcześniejszych prezydencji nie może pochwalić się wykonaniem wszystkich swoich założeń, a w ogólnym bilansie doniesieniom o realizacji celu prezydencji często towarzyszą informacje na temat tego, czego danej prezydencji nie udało się zrealizować. Przykładowo, Szwecji w trak-

cie prezydencji nie udało się doprowadzić do porozumienia w sprawie zasad swobodnego dostępu do służby zdrowia pacjentów na terenie Unii, prezydencja belgijska nie osiągnęła konsensusu w sprawie wprowadzenia jednolitego patentu europejskiego, zaś przewodnictwo węgierskie nie zdołało zorganizować szczytu Partnerstwa Wschodniego. Sukces każdej (a więc i polskiej) prezydencji ma miejsce wtedy, gdy państwu ją sprawującemu udaje się pogodzić swoje interesy narodowe, interes ogólny UE i interesy innych uczestników procesu decyzyjnego w UE.

2. W jaki sposób Polska zamierza wykorzystać pełnienie prezydencji w Unii Europejskiej, aby w korzystny sposób wpłynęło to na poprawienie ogólnej sytuacji Polski?

Ze swej istoty w trakcie 6 miesięcy przewodnictwa w Radzie UE na państwo sprawujące prezydencję zwrócona jest uwaga całej Unii – w ramach przewodnictwa w UE Polska jest odpowiedzialna za organizację spotkań UE, nadaje kierunek polityczny Unii, dba o jej rozwój, integrację oraz bezpieczeństwo. Właściwie wykorzystanie czasu polskiej prezydencji może przynieść dobre efekty zarówno dla całej Unii Europejskiej, jaki i dla naszego kraju. Sprzyja temu fakt, iż realizacja celów postawionych przez polską prezydencją służy nie tylko interesowi Polski jako państwa członkowskiego, ale też – uwzględniając interesy ogólnoeuropejskie – odpowiada na wyzwania, przed jakimi stoi obecnie cała Wspólnota.

Osiągnięcie celów polskiej prezydencji, takich jak m.in. wzmocnienie UE po kryzysie, rozwój rynku wewnętrznego, wzmocnienie zarządzania gospodarczego, działania i propozycje służące poprawie regulacji dotyczących rynków finansowych i nadzoru nad rynkami finansowymi, jak również opracowaniu zasad zarządzania kryzysowego, pełniejsze wykorzystanie kapitału intelektualnego czy choćby sprawniejsze funkcjonowanie UE w międzynarodowym środowisku energetycznym, wpłynę nie tylko na kondycję UE, ale także Polski jako państwa członkowskiego. Przykładowo, poprzez priorytet: integracja europejska jako źródło wzrostu, polska prezydencja postuluje między innymi dalsze pogłębienie rynku wewnętrznego i dokończenie jego budowy tak, by można było w pełni wykorzystać jego potencjał. Warto przy tym podkreślić, że Polska jest państwem, które czerpie największe korzyści z obecności na rynku wewnętrznym UE (na który przypada 78,6% polskiego eksportu i 58,8% polskiego importu), w głównej mierze za sprawą aktywności handlowej polskich przedsiębiorstw oraz możliwości podejmowania przez Polaków zatrudnienia za granicą. Polska chce nadal pozostać istotnym beneficjentem rynku wewnętrznego, stąd też jego dalszy rozwój stanowi jeden z celów polskiej prezydencji, którego realizacja przełoży się na wymierną poprawę sytuacji gospodarczej Polski.

Doświadczenia innych państw wskazują, że skuteczne i dobrze oceniane przewodnictwo w Radzie Unii Europejskiej będzie miało duże znaczenie dla kształtowania się wizerunku Polski i poprawy naszej

pozycji w Europie oraz dla realizacji strategicznych interesów naszej polityki w UE, w tym gospodarczej, politycznej i społecznej, także w okresie po zakończeniu polskiej prezydencji. Poprzez fakt zawarcia porozumienia w jakiejś trudnej sprawie, wypracowanie kompromisu Polska zostanie oceniona jako wiarygodny i odpowiedzialny partner. Jednocześnie prezydencja Polski w RUE stanowi okazję do promocji polskiej gospodarki czy choćby zachętę do inwestowania w Polsce.

3. Czy współpraca między Polską, Danią a Cyprzem nie wpłynie w niekorzystny sposób na stosunki między krajami?

Traktat z Lizbony wprowadził 18-miesięczną prezydencję grupową (trzech) państw członkowskich UE, tzw. trio prezydencji. Zgodnie z art. 16 ust. 9 Traktatu o Unii Europejskiej: prezydencję składów Rady, z wyjątkiem Rady ds. Zagranicznych, sprawują na zasadzie równej rotacji przedstawiciele państw członkowskich w Radzie na warunkach określonych zgodnie z art. 236 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Zgodnie z nim to Rada Europejska przyjmuje decyzję dotyczącą prezydencji składów Rady. Decyzja Rady Europejskiej w sprawie sprawowania prezydencji Rady (zawarta w deklaracji nr 9 do TL) weszła w życie wraz z traktatem, tj. 1 grudnia 2009 r. Stanowi ona, że prezydencję Rady, z wyjątkiem Rady do Spraw Zagranicznych, sprawują uprzednio ustalone grupy 3 państw członkowskich przez okres 18 miesięcy. Grupy te tworzone są na zasadzie równej rotacji między państwami członkowskimi, z uwzględnieniem ich różnorodności i równowagi geograficznej w ramach Unii. Zgodnie z powyższą decyzją każdy członek grupy kolejno przewodniczy przez okres 6 miesięcy wszystkim składom Rady, z wyjątkiem Rady do Spraw Zagranicznych. Pozostali członkowie grupy wspierają kraj przewodniczący we wszystkich jego obowiązkach na podstawie wspólnego programu. Decyzja zakłada również, że członkowie grupy mogą przyjąć inne ustalenia między sobą.

Skuteczna realizacja koncepcji prezydencji grupowej w Radzie opiera się na założeniu, że trio składa się z państwa dużego i państw mniejszych, a także że w każdej trójce będą państwa członkowskie z dużym doświadczeniem w UE oraz te posiadające krótszy staż członkowski. Ponadto uwzględnienie w składzie trio państw z różnych części UE, o różnym potencjale gospodarczym pozwala na reprezentowanie jak najszerszego spektrum interesów na forum UE. Pierwszym trio sprawującym prezydencję w Radzie na nowych zasadach były Hiszpania, Belgia oraz Węgry.

Natomiast porządek sprawowania prezydencji przez poszczególne państwa członkowskie został ustalony decyzją Rady z dnia 1 stycznia 2007 r., po przystąpieniu Bułgarii i Rumunii do Unii Europejskiej. Obejmuje on 27 państw członkowskich i określony jest do połowy 2020 r. Zgodnie z nim Rzeczpospolita Polska sprawuje prezydencję w Radzie w okre-

sie od 1 lipca do 31 grudnia 2011 r., następnie Królestwo Danii w okresie od 1 stycznia do 30 czerwca 2012 r., a Republika Cypryjska – od 1 lipca do 31 grudnia 2012 r.

W trio PL-DK-CY zarówno Polska, jak i Cypr sprawują przewodnictwo w Radzie po raz pierwszy, Dania, z uwagi na swój status członka UE od 1973 r., sprawuje tę funkcję po raz siódmy. Choć państwa te różni zarówno potencjał ludnościowy, powierzchnia, jak i stan gospodarki, leżą one na przeciwległych krańcach Unii, to prezydencja grupowa jest okazją do pogłębienia dotychczasowej współpracy bilateralnej, znalezienia wspólnych obszarów działania, dzielenia się swoim doświadczeniem wieloletniego członka UE czy też państwa mającego świeże jeszcze doświadczenie transformacji ustrojowo-gospodarczej. Trójstronna współpraca rozpoczęła się odpowiednio wcześniej, bo już w 2008 r., i rozwijała się zarówno na poziomie ministrów spraw zagranicznych trzech państw, jak i koordynatorów ds. przygotowań do sprawowania przewodnictwa każdego z państw trio, którzy odbywali cykliczne konsultacje. Do współpracy tej stopniowo włączały się zainteresowane ministerstwa oraz urzędy i instytucje centralne, w tym także ambasady i konsulaty. Szczególnie intensywny okres konsultacji rozpoczął się jesienią 2010 r. oraz wiosną 2011 r. w miarę zaawansowania prac nad 18-miesięcznym programem prac prezydencji.

Intensywnej współpracy na szczeblu eksperckim towarzyszyło zacieśnianie współpracy na najwyższym szczeblu politycznym. 9 maja 2011 r. w Warszawie, na zaproszenie premiera Donalda Tuska, miało miejsce spotkanie premierów Rzeczypospolitej Polskiej i Królestwa Danii oraz prezydenta Republiki Cypryjskiej. W przyjętym 21 czerwca 2011 r. 18-miesięcznym programie prac w Radzie partnerzy trio skupią się przede wszystkim na pełnym wyjściu z kryzysu i powrocie UE do stabilnych warunków makroekonomicznych. Zadaniem wymagającym najściślejszej współpracy partnerów trio będzie prowadzenie negocjacji w sprawie kolejnych wieloletnich ram finansowych. W agendzie bilateralnych stosunków Polski z państwami europejskimi od lat dominuje problematyka unijna. Dotychczasowa współpraca z Królestwem Danii i Republiką Cypryjską sprzyja dalszemu zacieśnianiu relacji dwustronnych z Polską, które zyskują nowy, pozytywny wymiar doświadczenia wynikającego ze sprawowania grupowej prezydencji w Radzie.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Mikołaj Dowgiewic

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej**

**w sprawie poprawy bezpieczeństwa
w pow. kłodzkim i usprawnienia pracy Policji
(23692)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 26 lipca 2011 r. (znak: SPS-023-23692/11), przekazującego interpelację posła na Sejm RP, pani Moniki Wielichowskiej, w sprawie poprawy bezpieczeństwa w powiecie kłodzkim i usprawnienia pracy Policji, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Z wyjaśnień przekazanych przez Komendę Główną Policji wynika, iż Komenda Wojewódzka Policji we Wrocławiu, kierując się koniecznością poprawy warunków stanu technicznego i dostosowania obiektu służbowego do wymogów wynikających z obowiązujących przepisów prawa, w tym również przywrócenia funkcjonowania pomieszczeń dla osób zatrzymanych (PdOZ) w Komisariacie Policji w Nowej Rudzie, w ramach środków finansowych wynikających z ustawy z dnia 12 stycznia 2007 r. o ustanowieniu „Programu modernizacji Policji, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej i Biura Ochrony Rządu w latach 2007–2011” (Dz. U. Nr 35, poz. 213 z późn. zm.) umieściła zadanie pn.: „KP Nowa Ruda – remont kompleksowy bieżący, ul. Bohaterów Getta 29”. Zakres przedsięwzięcia obejmował utworzenie funkcji recepcyjnej, modernizację kotłowni stałopalnej, wymianę instalacji wewnętrznych, roboty remontowe w PdOZ.

W 2007 r. wykonano dokumentację techniczną obejmującą modernizację kotłowni oraz remont PdOZ w zakresie utworzenia ośmiu cel dwuosobowych oraz jednej celi jednoosobowej. Ponadto wykonano modernizację kotłowni, z uwzględnieniem potrzeb w zakresie dostawy ciepła i zapewnienia ciepłej wody użytkowej dla potrzeb przewidywanych do remontu PdOZ. Koszt robót wykonanych w 2007 r. wyniósł 260 tys. zł (środki finansowe pochodzące z ww. programu).

W 2008 r., w wyniku konsultacji z ówczesnym komendantem powiatowym Policji w Kłodzku (m.in. uzyskano informację, iż istniejące PdOZ w Komendzie Powiatowej Policji w Kłodzku zabezpieczają potrzeby powiatu, a także informację o braku możliwości zapewnienia obsady etatowej w planowanych do uruchomienia PdOZ w Nowej Rudzie), Komenda Wojewódzka Policji we Wrocławiu rozpoczęła roboty remontowe budynku A, polegające na dostosowaniu obiektu do wymogów, ze szczególnym uwzględnieniem potrzeb służby dyżurnej, i utworzeniu funkcji recepcyjnej, przesuując jednocześnie na rok następny wykonanie robót w pomieszczeniach dla osób zatrzymanych. Powyższe skutkowało wydatkowaniem

w 2008 r. środków finansowych na roboty budowlane w wysokości 544 tys. zł.

Zaistniałe uwarunkowania ekonomiczne, tj. brak zasileń w środki budżetowe dla Policji w grudniu 2008 r., skutkowały w 2009 r. wstrzymaniem przedmiotowego przedsięwzięcia.

Komenda Wojewódzka Policji we Wrocławiu w ramach prowadzonej działalności remontowej, mając na względzie zadysponowane środki finansowe, realizuje najpilniejsze potrzeby garnizonu dolnośląskiego.

Biorąc pod uwagę, iż obecnie w powiecie kłodzkim funkcjonują PdOZ w Komendzie Powiatowej Policji w Kłodzku oraz w Komisariacie Policji w Polanicy-Zdroju, co łącznie stanowi 14 miejsc z przeznaczeniem dla osób zatrzymanych, Komenda Wojewódzka Policji we Wrocławiu przy ustalaniu kolejności realizowanych zadań nie może nie uwzględnić potrzeb innych jednostek w tym zakresie.

Z informacji przekazanych przez Komendę Wojewódzka Policji we Wrocławiu wynika, że najpilniejsze potrzeby Komisariatu Policji w Nowej Rudzie funkcjonującego w ramach Komendy Powiatowej Policji w Kłodzku, zostały w znacznej części zaspokojone. Niezależnie jednak od powyższego rozważana jest możliwość uruchomienia PdOZ w Nowej Rudzie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej**

**w sprawie zmian w punktacji wniosków
o dotacje z „Narodowego programu
przebudowy dróg lokalnych 2008–2011” w celu
zwiększenia szans projektów ukierunkowanych
na usuwanie szkód powstających w wyniku
degradacji dróg w lokalnej infrastrukturze
drogowej spowodowanej wywozem kruszywy
(23693)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 26 lipca 2011 r. (sygn. SPS-023-26693/11), dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pani Moniki Wielichowskiej w sprawie zmian w punktacji wniosków o dotacje z „Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych 2008–2011” w celu zwiększenia szans projektów ukierunkowanych na usuwanie szkód powstających w wyniku degradacji dróg w lokalnej infrastrukturze drogowej, spowodowanej wy-

wozem kruszyw, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, iż „Narodowy program przebudowy dróg lokalnych 2008–2011”, ustanowiony uchwałą nr 233/2008 Rady Ministrów z dnia 28 października 2008 r., jest instrumentem pomocy rządu dla jednostek samorządu terytorialnego w rozwiązywaniu problemów związanych z przebudową, budową oraz remontami dróg lokalnych. Służy on wzmocnieniu zdolności inwestycyjnej samorządu lokalnego w obszarze drogownictwa poprzez wsparcie realizowanych w tym zakresie zadań gmin i powiatów środkami dotacji celowej z budżetu państwa. Dzięki rządowemu wsparciu, w dwóch rocznych edycjach ww. programu, jednostki samorządu terytorialnego zrealizowały ponad 2,2 tys. lokalnych inwestycji na drogach gminnych i powiatowych. Zadaniem dofinansowanymi w ramach programu objętych zostało łącznie ok. 5,6 tys. km dróg lokalnych, w tym ok. 2,4 tys. km dróg gminnych i ok. 3,2 tys. km dróg powiatowych. W trwającej ostatniej edycji rocznej obowiązującego programu podejmowana jest realizacja projektów inwestycyjnych i remontowych, których istotną część służyć będzie odbudowie i modernizacji dróg zniszczonych lub uszkodzonych w wyniku ubiegłorocznej powodzi.

Dotychczasowe wyniki realizacji programu wskazują na prawdopodobieństwo znaczącego przekroczenia zakładanego wstępnie przez Radę Ministrów rezultatu końcowego, jakim miała być modernizacja ok. 6 tys. km dróg lokalnych. Przy założeniu utrzymania w 2011 r. poziomu wykonania zadań inwestycyjnych i remontowych osiągniętego w latach poprzednich, ostatecznym efektem funkcjonowania „Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych 2008–2011” może być realizacja inwestycji lokalnych obejmujących łącznie ok. 8 tys. km dróg samorządowych, mających kluczowe znaczenie dla rozwoju gmin i powiatów oraz poprawy warunków i jakości życia ich mieszkańców. Rozmiar lokalnych inwestycji drogowych, realizowanych dzięki wsparciu środkami budżetu państwa, stanowi potwierdzenie znaczenia ww. programu jako skutecznej formy współdziałania rządu i samorządu terytorialnego na rzecz zaspokojenia zbiorowych potrzeb obywateli w sferze infrastruktury komunikacyjnej. Efekty wdrożenia programu wskazują na korzyści płynące z połączenia wysiłków wspólnot samorządowych oraz administracji rządowej, podejmowanych w tak ważnym dla społeczności lokalnych obszarze drogownictwa.

„Narodowy program przebudowy dróg lokalnych 2008–2011”, jak każdy program wieloletni, obowiązuje w ograniczonym horyzoncie czasowym i 2011 rok jest ostatnim rokiem jego funkcjonowania. Niemniej jednak wymierne rezultaty wykonania programu w kolejnych latach jego realizacji oraz ich udział w zaspokajaniu potrzeb społeczności lokalnych w zakresie dostępu do funkcjonalnej infrastruktury drogowej przemawiają za zasadnością kontynuacji wdrożonych w tym obszarze działań prorozwojowych po

2011 r. W tym celu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji podjęte zostały prace nad przygotowaniem projektów dokumentów niezbędnych do wdrożenia nowego programu rządowego, który stanowiłby kontynuację dotychczasowego programu wieloletniego. Efektem tych prac jest projekt programu wieloletniego pn.: „Narodowy program przebudowy dróg lokalnych – etap II. Bezpieczeństwo – dostępność – rozwój”, który był już przedmiotem konsultacji z jednostkami samorządu terytorialnego.

Projekt nowego programu wieloletniego przewiduje rozbudowany system kryteriów oceny wniosków o dofinansowanie inwestycji drogowych, stanowiący odzwierciedlenie rozszerzonego w stosunku do „Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych 2008–2011” katalogu szczegółowych celów programowych, uwzględniającego priorytetowe aspekty bezpieczeństwa użytkowników dróg oraz społeczności lokalnych, dostępności komunikacyjnej, a także efektywności instytucji publicznych. Zarówno dotychczas obowiązujący, jak i projektowany nowy system oceny wniosków nie zawiera natomiast kryteriów odnoszących się do stanu technicznego dróg, z wyjątkiem przypadku ich uszkodzenia lub zniszczenia w wyniku klęski żywiołowej, a więc zdarzenia nagłego, którego czas, miejsce i skala wystąpienia są trudne lub niemożliwe do przewidzenia, a skutki – nierzadko katastrofalne dla infrastruktury drogowej. Wynikający z zapisów programowych brak powiązania stanu technicznego drogi z oceną wniosku o wsparcie zadania inwestycyjno-remontowego ma racjonalne i pragmatyczne uzasadnienie. Przyjęcie rozwiązania premiującego wnioski o dofinansowanie inwestycji na drogach będących w złym stanie technicznym mogłoby bowiem skłaniać zarządców dróg lokalnych do zwlekania z podejmowaniem działań naprawczych, w nadziei zwiększenia szans na ich dofinansowanie z budżetu państwa w ramach programu wieloletniego. Skutek taki byłby sprzeczny z wyznaczonymi przez Radę Ministrów celami programowymi.

Z powyższych względów nie może zostać uwzględniony w projekcie nowego programu wieloletniego przywołany w przedmiotowym wystąpieniu postulat niektórych jednostek samorządu lokalnego województwa dolnośląskiego dotyczący uzupełnienia systemu naboru wniosków o kryterium preferujące projekty zakładające modernizację dróg szczególnie narażonych na uszkodzenia w wyniku transportu kruszyw. Nie oznacza to jednak, iż wnioski odnoszące się do takich dróg lokalnych nie mogą korzystać z preferencji wynikających z innych projektowanych kryteriów oceny. Można do nich zaliczyć w szczególności przewidziane w projekcie nowego programu kryterium uwzględniające wpływ realizacji zadania na poprawę dostępności komunikacyjnej lokalnych ośrodków gospodarczych, a także przedsiębiorstw i zakładów pracy o istotnym znaczeniu dla społeczności lokalnej, za jakie można z pewnością uznać m.in. kopalnie kruszyw.

Przedstawiając powyższe, pragnę dodatkowo poinformować, iż projekt programu wieloletniego pn.: „Narodowy program przebudowy dróg lokalnych – etap II. Bezpieczeństwo – dostępność – rozwój” jest obecnie przedmiotem uzgodnień międzyresortowych. Po ich zakończeniu oraz zaopiniowaniu projektu przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego zostanie on skierowany do rozpatrzenia przez stały komitet Rady Ministrów, a następnie przedłożony Radzie Ministrów. Harmonogram nowego programu wieloletniego przewiduje przeprowadzenie przez wojewodów pierwszego naboru wniosków jednostek samorządu terytorialnego o dofinansowanie inwestycji drogowych we wrześniu 2011 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Stachańczyk

Warszawa, dnia 5 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Bogdana Bojki**

**w sprawie wynagrodzeń pracowników
administracji i obsługi szkół artystycznych
podległych ministrowi kultury
i dziedzictwa narodowego (23694)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do przekazanej przy piśmie z dnia 26 lipca br. (znak: SPS-023-23694/11) interpelacji pana posła Bogdana Bojki w sprawie wynagrodzeń pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych podległych ministrowi kultury i dziedzictwa narodowego pragnę uprzejmie przekazać, co następuje.

W związku z decyzją Rady Ecofin o objęciu Polski procedurą nadmiernego deficytu jesteśmy zobowiązani do podjęcia działań, w wyniku których deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych zostanie w sposób wiarygodny i trwałe zmniejszony do poziomu nieprzekraczającego wartości referencyjnej 3% PKB do roku 2012. W związku z podejmowanymi przez rząd działaniami w tym zakresie przyjęto, że wynagrodzenia w państwowej sferze budżetowej pozostaną na tym samym poziomie.

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 110, poz. 1255, z późn. zm.) pracownicy zatrudnieni w administracji i obsłudze szkół artystycznych zaliczani są do grupy pracowników państwowej sfery budżetowej nieobjętych mnożnikowym systemem wynagradzania. Dlatego też przyjmowane

do ustawy budżetowej założenia w zakresie wynagrodzeń w sferze budżetowej określają co do zasady podejście do kształtowania wynagrodzeń dla pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych, stanowiących, jak wyżej wskazano, element tej sfery.

Jednocześnie pragnę uprzejmie poinformować, iż prace nad projektem przyszłorocznego budżetu nie zostały zakończone i ostateczne decyzje co do jego kształtu nie zostały jeszcze podjęte.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Majszczyk

Warszawa, dnia 29 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Marka Krzakały
i Ryszarda Zawadzkiego**

**w sprawie wynagrodzeń dla pracowników
administracji szkół artystycznych (23697)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do interpelacji (SPS-023-23697/11) panów posłów Marka Krzakały i Ryszarda Zawadzkiego w sprawie przyznania dodatkowych środków finansowych z przeznaczeniem na wynagrodzenia dla pracowników administracji i obsługi w szkolnictwie artystycznym stopnia podstawowego i średniego, dla których organem prowadzącym jest Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego, chciałbym zapewnić, iż w pełni podzielał stanowisko panów posłów w sprawie zasadności rozwiązania tego problemu.

Pragnę nadmienić, iż podjąłem w tej sprawie odpowiednie działania mające na celu uwzględnienie w budżecie resortu kultury kwoty 15 mln zł na rok 2011, co umożliwiłoby podwyższenie wynagrodzeń o 400,00 zł (brutto) w przeliczeniu na jeden etat (aktualne uposażenie wynosi 2040,00 zł brutto). Jednakże w związku z decyzją Rady Ecofin o objęciu Polski procedurą nadmiernego deficytu rząd podjął decyzję, iż wynagrodzenie w sferze budżetowej pozostanie na niezmiennym poziomie.

Pragnę zapewnić, że powyższy problem zostanie ponownie przeanalizowany przy końcowych pracach nad projektem ustawy budżetowej w roku 2012.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Piotr Zuchowski

Warszawa, dnia 3 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Bożeny Szydłowskiej**

**w sprawie możliwej niekonstytucyjności
przepisów poselskiego projektu ustawy
o zmianie ustawy o spółdzielniach
mieszkaniowych (23707)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Bożeny Szydłowskiej, nr SPS-023-23707/11, w sprawie możliwej niekonstytucyjności przepisów poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, uprzejmie informuję, co następuje.

Regulacje zawarte w projektach ustaw wprowadzających zmiany w obecnie obowiązującej ustawie z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych były przedmiotem prac sejmowej podkomisji nadzwyczajnej do rozpatrzenia senackiego i poselskich projektów ustaw o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych (druki nr 2544, 2487 i 2573), poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo spółdzielcze, ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych oraz ustawy o biegłych rewidentach i ich samorządzie (druk nr 2510) oraz poselskiego projektu ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych (druk nr 3494).

W dniu 25 maja br. podkomisja przedłożyła pod obrady sejmowej Komisji Infrastruktury sprawozdanie o wskazanych wyżej projektach zawierające tekst projektu ustawy. W dniu 15 czerwca br. Komisja Infrastruktury przyjęła sprawozdanie o odrzuceniu powyższego projektu ustawy.

W związku z powyższym zajmowanie stanowiska wobec regulacji zawartych w odrzuconym projekcie ustawy stało się bezprzedmiotowe.

Jednocześnie informuję, że na posiedzeniu Komisji Infrastruktury w dniu 26 lipca br. podjęto decyzję o powołaniu nowej sejmowej podkomisji nadzwyczajnej w składzie ośmiu posłów do rozpatrzenia projektów ustaw zawartych w drukach sejmowych nr 2487, 2510, 2544, 2573 i 3494. Przewodniczącym podkomisji został poseł Kazimierz Smoliński (PiS).

Przedstawienie opinii odnośnie do projektu ustawy zawartego w sprawozdaniu nowopowołanej podkomisji po zakończeniu jej prac będzie zatem możliwe po przedłożeniu przez nią sprawozdania pod obrady Komisji Infrastruktury.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 5 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Adama Krupy**

**w sprawie opodatkowania elektrowni
wiatrowych podatkiem od nieruchomości
(23709)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana Adama Krupy, posła na Sejm RP, przesłaną przy piśmie Marszałka Sejmu z dnia 27 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23709/11, w sprawie opodatkowania elektrowni wiatrowych, uprzejmie informuję.

Zakres przedmiotowy podatku od nieruchomości określa art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 95, poz. 613, ze zm.). Na podstawie pkt 3 tego przepisu opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Pojęcie budowli zostało zdefiniowane w art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, na podstawie którego budowlą jest obiekt budowlany w rozumieniu przepisów Prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem.

Budowla w ustawie podatkowej została zdefiniowana przez odesłanie do przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2010 r. Nr 243, poz. 1623, ze zm.). Zgodnie z art. 3 pkt 3 tej ustawy pod pojęciem budowli należy rozumieć każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni wiatrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową. Zgodnie z art. 3 pkt 1 lit. b ww. ustawy za obiekt budowlany uznaje się budowlę stanowiącą całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami. W myśl art. 3 pkt 9 Prawa budowlanego za urządzenie budowlane uważa się urządzenie techniczne związane z obiektem budowlanym, zapewniające

możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, jak przyłącza i urządzenia instalacyjne, w tym służące oczyszczaniu lub gromadzeniu ścieków, a także przejazdy, ogrodzenia, place postojowe i place pod śmietniki.

Posługując się przywołanymi definicjami, w szczególności wyliczonymi przykładami budowli, wskazać należy, że za budowle uważa się części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni wiatrowych i innych urządzeń). Wynika z tego, że ustawa Prawo budowlane wprost uznaje elektrownie wiatrowe za urządzenia techniczne, a za budowle uznaje jedynie ich część budowlaną, tj. fundament i maszt. Pozostała część, w szczególności gondola, wirniki i urządzenia przetwarzające energię w prąd elektryczny stanowi pozostałą część urządzenia technicznego. Z kolei urządzenie budowlane to urządzenie techniczne związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem. Odnosząc to do analizowanego zagadnienia, ustalić należy, czy część technologiczna wraz z instalacjami wpisuje się w definicję urządzenia budowlanego. Dla uznania części technologicznej elektrowni wiatrowej za urządzenie budowlane niezbędne jest, aby umożliwiała ona użytkowanie części budowlanej elektrowni wiatrowej (fundamentów, filaru) zgodnie z jej przeznaczeniem. Nie budzi wątpliwości, iż część prądotwórcza nie została osadzona na maszcie w celu umożliwienia jego użytkowania, lecz wręcz odwrotnie. Istnienie filarów nie ma celu innego niż – ze względów technicznych – umożliwienie funkcjonowania umieszczonych na nich siłowni. W tym stanie rzeczy brak jest zależności wskazanej w definicji urządzenia budowlanego w postaci niezbędności jego istnienia dla możliwości użytkowania związanej z nim części budowlanej zgodnie z jej przeznaczeniem. Część prądotwórcza nie stanowi zatem urządzenia budowlanego w rozumieniu powołanej definicji.

Opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają jako budowle jedynie części budowlane elektrowni wiatrowych. Taki pogląd wyraził minister finansów w porozumieniu z ministrem infrastruktury w 2005 r. Od tego czasu stanowisko to nie uległo zmianie.

W zakresie opodatkowania elektrowni wiatrowych wypracowana została jednolita linia orzecnicza sądów administracyjnych. Naczelny Sąd Administracyjny, obok przywołanych w treści interpelacji wyroków, zajął podobne stanowisko w wyroku z dnia 16.12.2009 r. sygn. akt II FSK 1184/08. Wykładnię taką przyjęły również sądy pierwszej instancji, np. w wyroku WSA w Rzeszowie z dnia 11.08.2010 r. sygn. akt I SA/Rz 340/10 lub w wyroku WSA w Szczecinie z dnia 23.02.2011 r. sygn. akt I SA/Sz 887/10.

W świetle powyższego nie znajduje potwierdzenia teza odnośnie do niejednoznaczności w zakresie definiowania przedmiotu opodatkowania podatkiem od

nieruchomości, skutkującego różnym opodatkowaniem elektrowni wiatrowych. Wcześniejsze wątpliwości w tym zakresie zostały bowiem wyjaśnione przez sądy administracyjne.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Adama Krupy**

**w sprawie ustawy o finansach publicznych
(23710)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przesłaną przy piśmie z dnia 26 lipca 2011 r., nr SPS-023-23710/11, interpelacją posła na Sejm RP pana Adama Krupy w sprawie przepisów ustawy o finansach publicznych uprzejmie informuję.

1. Ustawa z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2010 r. Nr 80, poz. 526, ze zm.) wprowadziła nowe zasady finansowania oświetlenia dróg publicznych. Od dnia 1 stycznia 2004 r. finansowanie oświetlenia ulic, placów i dróg publicznych na terenie gminy jest zadaniem własnym gminy. Zgodnie z art. 18 ust. 1 pkt 3 oraz ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625, ze zm.) do zadań własnych gminy w zakresie zaopatrzenia w energię elektryczną, ciepło i paliwa gazowe należy m.in. finansowanie oświetlenia ulic, placów i dróg publicznych znajdujących się na terenie gminy, z wyjątkiem autostrad i dróg ekspresowych. Nowe rozwiązania dotyczące systemu finansów samorządowych doprowadziły do decentralizacji zadań i środków publicznych, a tym samym do zwiększenia udziału samorządów w dysponowaniu środkami publicznymi. Należy w tym miejscu zauważyć, iż zwiększając zakres zadań własnych gmin o zadania z zakresu administracji rządowej określone w przepisach ustawy Prawo energetyczne, gminom zapewniono odpowiednie źródło finansowania tych zadań w postaci zwiększenia dochodów własnych gminy poprzez wzrost udziałów we wpływach z podatku dochodowego od osób fizycznych oraz subwencji ogólnej. Gminy otrzymały na zadanie dotyczące oświetlenia dróg środki z budżetu państwa, dlatego też nie przewiduje się zwiększenia udziału jednostek samorządu terytorialnego w dochodach publicznych w związku z realizacją tego zadania.

2. Konstytucja RP w art. 167 ust. 1 określa, iż jednostkom samorządu terytorialnego zapewnia się udział w dochodach publicznych odpowiednio do

przypadających im zadań. Zgodnie z podziałem wprowadzonym w art. 167 ust. 2 ustawy zasadniczej dochodami jednostek samorządu terytorialnego są ich dochody własne oraz subwencje ogólne i dotacje celowe z budżetu państwa. Ochronę finansową jednostek samorządu terytorialnego przewidują przepisy tzw. ustaw ustrojowych samorządu terytorialnego. Przykładowo, art. 7 ust. 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, ze zm.) stanowi, iż przekazanie gminie, w drodze ustawy, nowych zadań własnych wymaga zapewnienia koniecznych środków finansowych na ich realizację (...). Ponadto pragnę poinformować, iż ustawą z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726) wprowadzone zostały nowe regulacje, które będą stanowiły dodatkowy mechanizm ochrony finansów jednostek samorządu terytorialnego. W przyjmowanych przez Radę Ministrów projektach ustaw, których skutkiem finansowym może być zmiana poziomu wydatków jednostek sektora finansów publicznych w stosunku do wielkości wynikających z obowiązujących przepisów, określa się w treści projektu maksymalny limit wydatków wyrażony kwotowo, na okres 10 lat budżetowych wykonywania ustawy, oddzielnie dla każdego roku, poczynając od pierwszego roku planowanego wejścia w życie ustawy, również z wyszczególnieniem wydatków jednostek samorządu terytorialnego. Ustawa wymaga, aby ww. projekty ustaw zawierały mechanizmy korygujące, mające zastosowanie w przypadku przekroczenia lub zagrożenia przekroczenia przyjętego na dany rok budżetowy maksymalnego limitu wydatków, oraz określały właściwy organ, który będzie monitorował wykorzystanie limitu wydatków na wykonywanie zadania publicznego przez jednostki sektora finansów publicznych oraz odpowiadał za wdrożenie mechanizmów korygujących.

3. Odnosząc się do pytań 3. i 4. pana posła, pragnę poinformować, iż wszelkie zmiany polegające na określeniu nowych źródeł dochodów jednostek samorządu terytorialnego lub ustawowe zwiększenia udziału we wpływach ze źródeł już przyznanych (np. zwiększenia udziału we wpływach z podatków państwowych) powinny być przeprowadzane w warunkach ich odpowiedniego wkomponowania w cały system finansowy państwa, z uwzględnieniem podziału zadań i kompetencji jednostek samorządu.

4. Wszystkie jednostki samorządu terytorialnego – gminy, powiaty i województwa – objęte są tymi samymi ograniczeniami w zakresie ich długu. Chodzi tu o limity:

— określone w art. 169 i 170 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 249, poz. 2104, ze zm.), dotyczące odpowiednio obciążenia budżetu spłatami zobowiązań (limit 15%) i łącznej kwoty długu (limit 60%), które tracą moc z dniem 31 grudnia 2013 r.,

— określony w art. 242 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157,

poz. 1240, ze zm.) wymóg zrównoważenia budżetu jednostki w części bieżącej, który ma zastosowanie po raz pierwszy do uchwał budżetowych jednostek samorządu na rok 2011 (art. 121 ust. 1 ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych),

— określony w art. 243 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1241, ze zm.) nowy indywidualny wskaźnik obciążenia budżetu spłatami zobowiązań, który będzie miał zastosowanie po raz pierwszy do uchwał budżetowych jednostek samorządu na rok 2014 (art. 122 ust. 2 ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych).

Należy przy tym podkreślić, że przewidziany w art. 243 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, ze zm.) nowy wskaźnik limitujący spłatę zobowiązań jest wynikiem postulatów zgłaszanych wielokrotnie przez jednostki samorządu terytorialnego, w tym podczas posiedzeń Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego. Przedstawiciele strony samorządowej w stanowisku Zespołu do Spraw Systemu Finansów Publicznych Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego z dnia 19 lutego 2008 r. wnosili o zmianę formuły określania limitów, o których stanowią przepisy art. 169 i 170 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych. Zdaniem strony samorządowej dotychczasowe ograniczenia dotyczące zadłużenia i spłaty zobowiązań powinny zostać zastąpione przez indywidualny wskaźnik obciążenia budżetu jednostki spłatą zobowiązań finansowych i odsetek, który nawiązuje do nadwyżki operacyjnej. Takie stanowisko przyjęła również Komisja Wspólna Rządu i Samorządu Terytorialnego. Jednocześnie należy nadmienić, iż w Ministerstwie Finansów prowadzone są prace, których głównym celem jest ograniczenie przyrostu zadłużenia i deficytu jednostek samorządu terytorialnego. Instrumentem służącym osiągnięciu tego celu będzie m.in. nowa reguła wydatkowa dla podsektora samorządowego. Rozpoczynając prace zmierzające do ograniczenia przyrostu zadłużenia i deficytu jednostek samorządu, Ministerstwo Finansów przedstawiło stronie samorządowej ogólną koncepcję projektowanych rozwiązań, proponując współpracę nad wypracowaniem rozwiązań.

5. Nie ma uzasadnienia, aby w odniesieniu do ww. ograniczeń potraktować gminy wiejskie odrębnie, tym bardziej że katalog dochodów gmin jest zróżnicowany i obejmuje wpływy z szeregu tytułów dochodowych.

Przedstawiając powyższe, pragnę poinformować, iż sytuacja finansowa jednostek samorządu terytorialnego jest przez Ministerstwo Finansów na bieżąco monitorowana.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Macieja Orzechowskiego
oraz grupy posłów**

**w sprawie funkcjonowania organizacji
pozarządowych w kontekście ustawy
o grach hazardowych (23711)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo, znak: SPS-023-23711/11 (data wpływu: 27 lipca 2011 r.), przy którym została przesłana interpelacja grupy posłów w sprawie funkcjonowania organizacji pozarządowych w kontekście ustawy o grach hazardowych, a w szczególności prowadzenia loterii fantowych, uprzejmie przedstawiam stanowisko ministra finansów w tej sprawie.

Odnosząc się do proponowanych w interpelacji postulatów dotyczących wprowadzenia zmian w ustawie z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540, z późn. zm.) w zakresie urządzania loterii fantowych, należy mieć na uwadze, iż z dniem 14 lipca 2011 r. weszła w życie ustawa z dnia 26 maja 2011 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 134, poz. 779).

W wyniku ww. nowelizacji ustawy wprowadzone zostały uproszczone zasady urządzania loterii fantowych i gry bingo fantowe, w których wartość puli wygranych nie przekracza kwoty bazowej, o której mowa w art. 70 ustawy o grach hazardowych, (tzw. małe loterie fantowe i gra bingo fantowe).

Zgodnie z art. 70 ww. ustawy kwota bazowa dla danego roku kalendarzowego jest równa kwocie przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku, w drugim kwartale roku poprzedniego, ogłoszonego w obwieszczeniu prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Głównego Urzędu Statystycznego. W 2011 r. kwota bazowa wynosi 3394,58 zł.

Gry, w których wartość puli wygranych jest większa, organizowane są na ogólnych zasadach przewidzianych w ustawie.

W świetle przepisów znowelizowanej ustawy małe loterie fantowe lub gra bingo fantowe mogą być urządzane przez osoby fizyczne, osoby prawne lub jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej, po dokonaniu ich zgłoszenia (art. 7 ust. 1a). Tym samym uzyskanie zezwolenia na urządzanie takich gier nie jest już wymagane.

Zgłoszenia małej loterii fantowej lub gry bingo fantowe, urządzanych na obszarze właściwości miejscowej:

1) jednego dyrektora izby celnej, dokonuje się dyrektorowi izby celnej, na którego obszarze właściwości miejscowej są urządzane i prowadzone takie gry;

2) więcej niż jednego dyrektora izby celnej, dokonuje się dyrektorowi izby celnej właściwemu według miejsca zamieszkania lub siedziby podmiotu (art. 32 ust. 3 i 4 w związku z art. 15 ustawy nowelizującej).

Zgodnie z art. 38 ust. 2 i 3 ustawy o grach hazardowych zgłoszenie powinno zawierać:

1) określenie rodzaju gry;

2) nazwę i status prawny podmiotu zgłaszającego, a w przypadku spółek handlowych również numer w Krajowym Rejestrze Sądowym;

3) dane osobowe (imiona, nazwiska, obywatelstwo, miejsce zamieszkania, rodzaj oraz serię i numer dokumentu tożsamości) osób zarządzających podmiotem oraz reprezentujących podmiot zgłaszający;

4) określenie obszaru, na którym planowane jest urządzenie gry;

5) określenie czasu, w którym planuje się urządzenie gry;

6) dokładne wyznaczenie celu, na który przeznaczona jest dochód z urządzanej gry;

7) określenie planowanej wielkości sprzedaży losów lub kartonów;

8) zobowiązanie wypłacalności nagród;

9) regulamin gry;

10) oświadczenie o legalności źródeł pochodzenia kapitału zakładowego, środków finansowych lub innego majątku przeznaczonego na urządzenie loterii fantowej lub gry bingo fantowe;

11) oświadczenie o niezaleganiu z zapłatą podatków stanowiących dochód budżetu państwa, należności celnych oraz składek na ubezpieczenia społeczne oraz ubezpieczenie zdrowotne;

12) wzór losu, innego dowodu udziału w grze lub kartonu;

13) oświadczenie osób fizycznych zarządzających podmiotem oraz reprezentujących podmiot zgłaszający, że nie były skazane za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe.

Do zgłoszenia loterii fantowej lub gry bingo fantowe, w których wartość puli wygranych nie przekracza kwoty bazowej, dołącza się oświadczenie osoby nadzorującej oraz osoby bezpośrednio prowadzącej tę grę o znajomości przepisów ustawy w zakresie odpowiednio loterii fantowych lub gry bingo fantowe. Zgodnie bowiem z art. 24 ust. 1 pkt. 4 ustawy osoby te zostały zwolnione z obowiązku posiadania świadectw zawodowych.

Należy mieć na uwadze, iż dotychczasowy wymóg dotyczący składania gwarancji wypłacalności nagród został zastąpiony obowiązkiem złożenia zobowiązania wypłacalności nagród, zaś dotychczasowe wymogi dotyczące udokumentowania okoliczności wymienionych w ww. pkt 10, 11 i 13 zostały zastąpione obowiązkiem złożenia stosownych oświadczeń w tym zakresie.

Dochód z małych loterii fantowych i gry bingo fantowe musi być przeznaczany w całości na realizację określonych w regulaminie gry celów społecznie użytecznych, w szczególności dobroczynnych.

Regulamin małej loterii fantowej lub gry bingo fantowe nie podlega zatwierdzeniu przez organ Służby Celnej, tak jak ma to miejsce w przypadku dużych loterii fantowych i gry bingo fantowe. Elementy, jakie powinien zawierać regulamin są określone w art. 61 ust. 2 ustawy i nie uległy zmianie. Podmiot zarządzający małą loterią fantową lub grę bingo fantowe ma obowiązek poinformować organ, któremu dokonał zgłoszenia, o każdej zmianie regulaminu gry nie później niż w terminie 3 dni od dnia dokonania zmiany (art. 60 ust. 5).

Zgłoszenia należy dokonać nie później niż 30 dni przed dniem rozpoczęcia gry (art. 7 ust. 1a). Znowelizowane przepisy ustawy nie zawierają wprowadzających regulacji dotyczących postępowania organów Służby Celnej w odniesieniu do złożonego zgłoszenia, niemniej jednak termin pomiędzy dokonaniem zgłoszenia a faktycznym rozpoczęciem małej loterii fantowej lub gry bingo fantowe pozwala organowi Służby Celnej na zweryfikowanie poprawności zgłoszenia oraz poinformowanie zgłaszającego o ewentualnych nieprawidłowościach.

Urządzający małą loterią fantową lub grę bingo fantowe bez dokonania zgłoszenia będzie podlegał karze pieniężnej w wysokości 100% przychodu uzyskanego z zarządzanej gry (art. 89 ust. 1 pkt 1).

Istotnym ułatwieniem dotyczącym zarządzania małych loterii fantowych lub gry bingo fantowe jest to, iż w świetle znowelizowanych przepisów zarządzanie takich gier jest wolne od obowiązku:

— uiszczania opłat związanych z udzieleniem zezwolenia, wydaniem świadectwa zawodowego oraz egzaminacyjnych, przewidzianych w art. 68–69 ustawy,

— uiszczania podatku od gier, ponieważ zarządzający nie są podatnikami podatku od gier w rozumieniu art. 71 ust. 1 ustawy,

— składania deklaracji podatkowych oraz rozliczenia wyniku finansowego, wymienionych w art. 75 ust. 1 i 9 ustawy,

— prowadzenia ewidencji podstaw opodatkowania i obliczania wysokości podatku od gier, o których mowa w art. 78 ust. 1 pkt 2 i 4 ustawy.

Pozostałe zasady, uprawnienia, obowiązki i ograniczenia bądź zakazy przewidziane w ustawie o grach hazardowych są w zasadzie analogiczne jak w przypadku zarządzania dużych loterii fantowych lub gry bingo fantowe.

Należy mieć także na uwadze, iż z przepisów rozporządzenia ministra finansów z dnia 28 grudnia 2009 r. w sprawie kontroli wykonywanych przez Służbę Celną w zakresie zarządzania i prowadzenia gier hazardowych (Dz. U. Nr 226, poz. 1820) wynikają dla zgłaszającego dodatkowe obowiązki, m.in. dotyczące dokonania rozliczenia wyników loterii fantowej i gry bingo fantowe.

Zgodnie z przepisami ustawy nowelizującej z dniem 30 marca 2012 r. kompetencje dyrektorów izb celnych w zakresie przyjmowania zgłoszeń małych loterii fantowych lub gry bingo fantowe przejmą na-

czelnicy urzędów celnych na podstawie art. 32 ust. 3a, 4a i 8 ustawy (art. 18 ustawy nowelizującej).

Wychodząc naprzeciw oczekiwaniom wszystkich zainteresowanych, Ministerstwo Finansów opracowało materiał informacyjny pt. „Zasady zarządzania małych loterii fantowych i gry bingo fantowe”, który prezentuje szczegółowo tryb zarządzania takich gier i stanowi swoistą pomoc dla podmiotów zainteresowanych ich zarządzaniem, uwzględniający zmiany wynikające z nowelizacji ustawy o grach hazardowych. Opracowanie zawiera także przykładowe wzory dokumentów, które należy dołączyć do zgłoszenia.

Opracowanie zostało udostępnione na stronie internetowej Ministerstwa Finansów www.mf.gov.pl w zakładce Ministerstwo Finansów/Gry hazardowe.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż stosowanie nowych regulacji jest monitorowane i podlega szczegółowej analizie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Kapica

Warszawa, dnia 9 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Macieja Orzechowskiego
oraz grupy posłów**

**w sprawie budowy przyszkolnych centrów
popularyzacji nauki (23713)**

Odpowiadając na interpelację pana posła Macieja Orzechowskiego oraz grupy posłów (SPS-023-23713/11) w sprawie budowy przyszkolnych centrów popularyzacji nauki, uprzejmie wyjaśniam:

Ministerstwo Edukacji Narodowej w dniu 1 czerwca 2005 r. zawarło trójstronną umowę z miastem stołecznym Warszawa oraz ministrem nauki i szkolnictwa wyższego na utworzenie wspólnej instytucji kultury pod nazwą Centrum Nauki Kopernik.

Główną intencją realizacji ww. przedsięwzięcia w partnerstwie z miastem stołecznym Warszawa i ministrem szkolnictwa wyższego było:

— powołanie placówki nowego typu, specjalizującej się w interaktywnej edukacji kulturalnej i naukowej, obejmującej nauki ścisłe, przyrodnicze i kulturalne;

— uzupełnienie edukacyjnej roli szkoły w zakresie edukacji przyrodniczej, ścisłej i humanistycznej poprzez stworzenie specjalnych programów edukacyjnych dla uczniów szkół podstawowych, gimnazjal-

nych i ponadgimnazjalnych w wymiarze i formach możliwych tylko w centrum;

— stworzenie naturalnego zaplecza edukacyjnego dla szkół wyższych, poszerzającego regionalną bazę edukacyjną;

— prowadzenie programów dla studentów i nauczycieli w zakresie nowoczesnych metod kształcenia i upowszechniania wiedzy;

— umożliwienie realizacji w instytucjonalny sposób ścieżek dydaktycznych określonych w podstawie programowej dla szkół różnego typu;

— tworzenie i wyrównywanie szans rozwoju oraz samorealizacji młodego pokolenia;

— promocja uczenia się przez całe życie.

Centrum Nauki Kopernik ma charakter ogólnopolski, prowadzi szeroką działalność edukacyjną, której potencjalnymi odbiorcami mogą być uczniowie wszystkich szkół w Polsce.

Jednocześnie uprzejmie informuję pana posła, że 1 czerwca 2011 r. w Gniewkowie otwarte zostało pierwsze z 14 budowanych w woj. kujawsko-pomorskim przyszłych obserwatoriów astronomicznych (astro baza), jednak przedsięwzięcie sfinansowane było ze środków samorządowych i unijnych, a nie ze środków budżetu państwa.

Bardzo dobry odbiór społeczny inicjatywy Centrum Nauki Kopernik w Warszawie świadczy o zapotrzebowaniu na tego typu placówki. Jednak dofinansowanie powstania z budżetu państwa kolejnych takich placówek wymaga przygotowania programu rządowego i zaplanowania środków na jego realizację, natomiast lokalne inicjatywy w tej sprawie mogą liczyć na wsparcie merytoryczne i opiekę patronacką ministra edukacji narodowej.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 2 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Dariusza Lipińskiego**

w sprawie możliwości wyłączenia przyczep kempingowych z systemu elektronicznego poboru opłat dla pojazdów ciężarowych (23718)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Dariusza Lipińskiego przesłaną przy piśmie z dnia 26 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23718/11, dotyczącą elektronicznego systemu

poboru opłat, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Decyzję o objęciu opłatą elektroniczną wszystkich pojazdów samochodowych (w tym zespołów pojazdów) o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 tony podjął parlament RP, uchwalając ustawę z dnia 7 listopada 2008 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 218, poz. 1391) wprowadzającą elektroniczny system poboru opłat.

Zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.) korzystający z dróg publicznych są obowiązani do ponoszenia opłat za przejazdy po drogach krajowych pojazdów samochodowych, w rozumieniu art. 2 pkt 33 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.), za które uważa się także zespół pojazdów składający się z pojazdu samochodowego oraz przyczepy lub naczepy o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 tony, w tym autobusów niezależnie od ich dopuszczalnej masy całkowitej. Zgodnie zaś z art. 2 pkt 33 ustawy Prawo o ruchu drogowym pojazdem samochodowym jest pojazd silnikowy, którego konstrukcja umożliwia jazdę z prędkością przekraczającą 25 km/h (określenie to nie obejmuje ciągnika rolniczego). Ustawodawca nie dokonał więc podziału pojazdów samochodowych na samochody ciężarowe i osobowe w odniesieniu do obowiązku ponoszenia opłaty elektronicznej. Czynnikiem decydującym o tym czy określony pojazd samochodowy powinien uiszczać opłatę jest jego dopuszczalna masa całkowita. Przy obliczaniu tej masy należy uwzględnić również DMC przyczepy albo naczepy złączonej z pojazdem.

Zapisy powyższe, przyjęte przez parlament RP w 2008 r., są jasne i nie budzą wątpliwości interpretacyjnych. Decydujące znaczenie dla objęcia ww. pojazdów opłatą miała bowiem dopuszczalna masa całkowita, a nie przeznaczenie pojazdów. Jest to uzasadnione zużyciem infrastruktury drogowej, ponieważ każdy pojazd o łącznej DMC pow. 3,5 t powoduje znaczne zużycie infrastruktury drogowej. Natomiast wysokość opłaty elektronicznej jest określana właśnie na podstawie kosztów budowy i utrzymania infrastruktury drogowej. Szczegółowy sposób wyliczenia maksymalnej stawki opłaty elektronicznej określa rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 marca 2011 r. w sprawie obliczania maksymalnej stawki opłaty elektronicznej (Dz. U. Nr 77, poz. 417).

Ewentualne zwolnienie z opłaty elektronicznej pojazdów osobowych z przyczepą o łącznej DMC powyżej 3,5 t. wymagałoby stosownej zmiany przepisów ustawy o drogach publicznych. Resort infrastruktury będzie analizował ww. kwestię najwcześniej po pierwszym okresie funkcjonowania systemu, czyli po upływie okresu co najmniej 6 miesięcy od dnia uruchomienia systemu.

Dodam również, że zarejestrowanie się w systemie i wypożyczenie urządzenia viaBOX, wykorzysty-

wanego do naliczania opłat elektronicznych, nie powinno powodować nadmiernej uciążliwości dla korzystających z pojazdów, o których mowa w piśmie pana posła. Od dnia 30 czerwca 2011 r. otwarte są 223 miejsca obsługi klienta, w tym 16 punktów obsługi klienta, 17 przygranicznych punktów dystrybucji oraz 190 punktów dystrybucji zlokalizowanych na stacjach benzynowych. Wszystkie te punkty prowadzą rejestrację w systemie i są zlokalizowane w całym kraju oraz w okolicach przejść granicznych. Punkty te zostały wybrane w taki sposób, aby ułatwić kierowcom kontakt z operatorem systemu, w razie gdy będą oni potrzebować doładować urządzenie viaBOX, zgłosić reklamację czy poinformować o innych problemach. Dla wygody użytkowników większość punktów na wybranych stacjach sieci paliw otwarta jest całodobowo.

Pełna lista punktów dystrybucji oraz punktów obsługi klienta znajduje się na stronie internetowej pod adresem Viatoll.pl. Na ww. stronie dostępna jest również wyszukiwarka, która ułatwia zlokalizowanie najbliższego miejsca obsługi klienta. Urządzenia viaBOX są wypożyczane za kaucją zwrotną o wysokości 120 zł. Zatem po odbyciu podróży urządzenie może zostać zwrócone, a kaucja odzyskana.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 8 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Dariusza Lipińskiego**

**w sprawie edukacji dzieci
z mniejszości romskiej (23719)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana Dariusza Lipińskiego, posła na Sejm RP (SPS-023-23719/11), w sprawie edukacji dzieci romskich, uprzejmie informuję.

Na mocy przepisów ustawy z dnia 6 stycznia 2005 r. o mniejszościach narodowych i etnicznych oraz o języku regionalnym (Dz. U. z 2005 r. Nr 17, poz. 141, z późn. zm.) Romowie będący obywatelami polskimi mają w Polsce status mniejszości etnicznej.

Dzieci i młodzież pochodzenia romskiego mają ustawowo zagwarantowany dostęp do edukacji na równych prawach ze wszystkimi uczniami objętymi obowiązkiem szkolnym i obowiązkiem nauki. Uczniowie romscy uczęszczają do szkół publicznych, ucząc się w grupach klasowych razem ze swoimi nieromskimi rówieśnikami. Grupa uczniów romskich kończących szkołę podstawową i podejmujących dalszą

naukę w gimnazjach i szkołach ponadgimnazjalnych z roku na rok jest coraz liczniejsza.

Jednak w niektórych środowiskach romskich pojawiają się problemy edukacyjne. Jednym z nich jest słaba znajomość języka polskiego wśród dzieci rozpoczynających naukę szkolną i wynikające z niej niepowodzenia szkolne najmłodszych Romów. Szkoły organizują dodatkowe zajęcia edukacyjne i podejmują działania wychowawcze w stosunku do tych uczniów romskich, którzy muszą pokonywać rozmaite progi edukacyjne i trudności w adaptacji szkolnej.

Organy prowadzące szkoły, w których organizowane są dla uczniów romskich zajęcia wyrównawcze z języka polskiego i innych przedmiotów, otrzymują z budżetu państwa dodatkowe środki finansowe przekazywane w ramach części oświatowej subwencji ogólnej.

W świetle obowiązujących przepisów słaba znajomość języka polskiego nie może być powodem skierowania ucznia do szkoły specjalnej. Podstawą przyjęcia dziecka do szkoły specjalnej jest orzeczenie o potrzebie kształcenia specjalnego wydawane przez publiczną poradnię psychologiczno-pedagogiczną na wniosek rodziców (opiekunów prawnych). Ww. orzeczenie wydawane jest w sytuacji, gdy zespół orzekający poradni stwierdzi występowanie u dziecka niepełnosprawności wymagającej stosowania specjalnej organizacji nauki i metod pracy. Kształcenie specjalne organizuje się dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnych ruchowo, w tym z afazją, z upośledzeniem umysłowym w stopniu lekkim, umiarkowanym lub znacznym, niewidzących, słabo widzących, niesłyszących, słabo słyszących, z autyzmem, w tym z Zespołem Aspergera. Kształcenie to, zgodnie z wyborem rodzica, może być realizowane w szkole ogólnodostępnej, szkole lub oddziale integracyjnym, szkole specjalnej lub oddziale specjalnym.

W grudniu 2010 r. Ministerstwo Edukacji Narodowej przeprowadziło sondaż w 16 poradniach psychologiczno-pedagogicznych z 15 województw, które wydały dla dzieci romskich orzeczenia o potrzebie kształcenia specjalnego. Pominięto poradnie z woj. wielkopolskiego, gdyż z tego województwa nie wpłynęły żadne wnioski do Ministerstwa Edukacji Narodowej, za pośrednictwem MSWiA, o finansowanie realizacji modułu edukacyjnego rządowego programu na rzecz społeczności romskiej w Polsce w 2010 r.

W objętych sondażem poradniach w roku szkolnym 2009/2010 wydano ogółem 2541 orzeczeń o potrzebie kształcenia specjalnego, z tego 23 dotyczyły dzieci romskich (co stanowi 0,9%). Z informacji uzyskanych od 16 dyrektorów poradni wynika, iż asystent edukacji romskiej rzadko towarzyszy rodzicom dziecka romskiego w trakcie przeprowadzanych wywiadów z rodzicami i uczniami, poprzedzających badania psychologiczno-pedagogiczne, ponieważ z reguły zarówno rodzice, jak i dzieci nie mają problemów z komunikacją werbalną ze specjalistami poradni w trakcie przeprowadzanych badań. Wyniki sondażu wskazują, że badania psychologiczne i pedago-

giczne w zasadzie nie wymagały obecności osób trzecich. Jedynie dzieciom w wieku przedszkolnym i wczesnoszkolnym o postawie lękowej lub z autyzmem towarzyszyły matki w trakcie przeprowadzanych badań. W sytuacji, gdy rodzice dziecka nie potrafią czytać i pisać, asystenci edukacji romskiej i rodzina pomagają wypełniać wnioski o wydanie orzeczenia o potrzebie kształcenia specjalnego. Udział rodziców w posiedzeniach zespołów orzekających jest sporadyczny, pomimo że każdorazowo są powiadamiani o jego miejscu i terminie.

Diagnoza indywidualnych potrzeb rozwojowych i edukacyjnych dziecka, u którego obserwuje się dysfunkcje rozwojowe, jest procesem, w którym uwzględnia się różnorodne dane dotyczące rozwoju i funkcjonowania dziecka w kontekście stawianych mu wymagań edukacyjnych. Jednym z elementów diagnozy jest badanie psychologiczne, w którym za pomocą technik testowych określa się poziom rozwoju intelektualnego dziecka. W badaniach psychologicznych z wykorzystaniem testów opracowanych zgodnie z zasadami psychometrii są jasno określone zakresy i rodzaj dopuszczalnych zachowań ze strony diagnosty, czyli form pomocy. Dla każdego testu opracowuje się podręcznik, w którym opisana jest procedura przeprowadzenia badań. Obejmuje ona tekst instrukcji podawanej badanemu uczniowi, od której nie może być żadnego odstępstwa. Stąd udział w badaniach psychologicznych osób trzecich często jest niemożliwy. W badaniach dzieci z utrudnionym kontaktem słownym lub pochodzących z innych kręgów kulturowych wykorzystuje się w badaniach testy uwzględniające te uwarunkowania. W celu wydania orzeczenia lub opinii dla dzieci i młodzieży pochodzenia romskiego bierze się pod uwagę ich specyficzne cechy wynikające z dwukulturowości i dwujęzyczności. W badaniach psychologicznych stosowano testy niewerbalne oraz nieobciążone kulturowo (np. test Ravena, Leitera, Columbia). Tam, gdzie nie było przeciwwskazań, wykorzystywano w badaniach test Wechslera w całości lub tylko jego część bezsłowną (wykonaniową), która kontakt słowny z uczniem ograniczała do podania prostej instrukcji. Do oceny poziomu funkcjonowania społecznego dziecka i jego zaradności życiowej poradnie stosowały Skalę Zachowania Przystosowawczego. W badaniach dzieci w wieku przedszkolnym stosowana jest bateria testów do oceny rozwoju psychofizycznego dzieci w wieku 5–6 lat. Należy podkreślić, że wracający z zagranicy 14–15-letnie dzieci romskie badane są w poradni zwykle trzykrotnie w celu zobjektywizowania diagnozy (Ełk, Nowa Sól, Dęblin, Legnica, Opatów, Krosno).

W badaniach pedagogicznych dzieci uczęszczających do szkoły stosowane są próby dostosowane do poziomu percepcji dziecka i etapu edukacyjnego. Badany jest poziom: umiejętności czytania, w tym ze zrozumieniem, pisanie oraz funkcji percepcyjno-motorycznych. Ocenia się poziom podstawowych wiadomości i umiejętności, głównie z języka polskiego i matematyki. W niektórych przypadkach badania

wykonywane także logopedzi pod kątem wykrycia zaburzeń mowy. Pozyskuje się informacje ze szkoły o osiągnięciach i ewentualnych niepowodzeniach edukacyjnych dziecka, a także o jego funkcjonowaniu społecznym. Opinia szkoły stanowi załącznik do wniosku rodzica o wydanie orzeczenia o potrzebie kształcenia specjalnego.

Należy podkreślić fakt, iż na wyniki badań może mieć również wpływ nastawienie badanego ucznia do przeprowadzanego badania. Zdarzają się przypadki, co wynika z informacji uzyskiwanych od dyrektorów poradni psychologiczno-pedagogicznych, takiego nastawiania dzieci przez rodziców, aby w badaniach nie wypadły zbyt dobrze, gdyż słaby wynik daje szansę na otrzymanie orzeczenia o potrzebie kształcenia specjalnego. To z kolei jest podstawą do ubiegania się przez nich o zasiłki w instytucjach pomocy społecznej (w formie stałych zasiłków oraz zasiłków celowych).

Wielu dyrektorów poradni zwróciło również uwagę na zjawisko wymuszania orzeczeń o potrzebie indywidualnego nauczania dla dziewczynek w wieku 13–16 lat. W kulturze romskiej dziewczynki w tym wieku są już kandydatkami na żonę i bywają porwane, stąd niechęć rodziców do posyłania ich do szkoły.

Aktualnie poradnie wydają więcej opinii (Suwałki, Dęblin, Lubań, Krosno, Opatów, Kędzierzyn Koźle, Płock nr 1, Legnica) niż orzeczeń. Najczęściej wydawane są opinie w sprawie dostosowania wymagań edukacyjnych do możliwości edukacyjnych i psychofizycznych dziecka romskiego oraz opinie o potrzebie udzielenia dziecku różnych form pomocy psychologiczno-pedagogicznej.

W świetle przepisów rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 17 listopada 2010 r. w sprawie zasad udzielania i organizacji pomocy psychologiczno-pedagogicznej w publicznych przedszkolach, szkołach i placówkach (Dz. U. Nr 228, poz. 1487) każde dziecko ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi uzyska stosowną do jego indywidualnych potrzeb i możliwości stosowną pomoc psychologiczno-pedagogiczną, w tym możliwość korzystania z zajęć dydaktyczno-wyrównawczych oraz specjalistycznych. Zgodnie z przepisami § 5 pkt 5 pomoc psychologiczno-pedagogiczna w przedszkolu, szkole i placówce może być udzielana dziecku także na wniosek asystenta edukacji romskiej.

Ministerstwo Edukacji Narodowej w okresie od 25 marca do 15 kwietnia 2011 r. zorganizowało pięć regionalnych spotkań konsultacyjno-informacyjnych z przedstawicielami wszystkich poradni psychologiczno-pedagogicznych w ramach projektu „Podniesienie efektywności kształcenia uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi”. W trakcie tych spotkań szczegółowo omówiono wszystkie kwestie związane z wydawaniem przez poradnie orzeczeń dla dzieci romskich. W szczególności zwracano uwagę na konieczność stosowania w badaniach dzieci romskich testów niewerbalnych i wolnych kulturowo, uwzględniających stopień opanowania języka polskiego.

Ponadto uprzejmie wyjaśniam, że obowiązują określone zasady wydawania orzeczeń o potrzebie kształcenia specjalnego przez poradnie psychologiczno-pedagogiczne, tj.:

1. Wniosek o wydanie orzeczenia o potrzebie kształcenia specjalnego składa rodzic (opiekun prawny) w poradni psychologiczno-pedagogicznej (§ 5 rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 18 września 2008 r. w sprawie orzeczeń i opinii wydawanych przez zespoły orzekające działające w publicznych poradniach psychologiczno-pedagogicznych, Dz. U. Nr 173, poz. 1072). Nikt nie może rodzica nakłonić do złożenia takiego wniosku wbrew jego woli.

2. Poradnia wydaje orzeczenie o potrzebie kształcenia specjalnego, wskazując w zaleceniach najkorzystniejsze dla dziecka formy kształcenia specjalnego, np. szkołę specjalną, szkołę integracyjną, szkołę ogólnodostępną. Jednakże decyzja, do jakiej szkoły dziecko będzie uczęszczało, należy do rodziców. Rodzice mogą wybrać również szkołę niewskazaną w orzeczeniu.

3. Od orzeczenia przysługuje wnioskodawcy prawo złożenia odwołania do kuratora oświaty za pośrednictwem zespołu orzekającego, który wydał orzeczenie, w terminie 14 dni od dnia jego doręczenia.

4. Rodzic może, ale nie musi przekazać orzeczenia o potrzebie kształcenia specjalnego staroście lub innej jednostce samorządu terytorialnego albo dyrektorowi przedszkola lub szkoły.

5. Rodzic może w każdej chwili złożyć nowy wniosek o wydanie nowego orzeczenia o potrzebie kształcenia specjalnego.

6. Poradnie nie kierują ani też nie wydają skierowań do kształcenia specjalnego. Kwestie te reguluje przepis § 18 ust. 1 i 2 rozporządzenia w sprawie orzeczeń i opinii wydawanych przez zespoły orzekające działające w publicznych poradniach psychologiczno-pedagogicznych.

Do kwestii znajomości języka polskiego przez dzieci romskie odnosi się uwaga zawarta w „Raportie o sytuacji mniejszości romskiej w województwie opolskim” sporządzonym przez wojewodę opolskiego w 2010 r., zgodnie z którą: „Uczniowie romscy uczęszczający do szkół specjalnych posługują się językiem polskim na poziomie co najmniej dobrym. Czasem na przerwach lekcyjnych, w sytuacjach spornych, uczniowie ci używają w stosunku do siebie języka romskiego”. Jedynie gdy rodzina Romów wraca z zagranicy, np. z Anglii czy USA, wówczas pomocą badanym uczniom służy rodzina, opiekunowie prawni, a także asystenci edukacji romskiej.

Ministerstwo Edukacji Narodowej wspólnie z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych i Administracji (będącym resortem koordynującym politykę państwa wobec mniejszości narodowych i etnicznych w Polsce) podjęło działania mające na celu ogólną poprawę sytuacji edukacyjnej Romów. W roku 2009 przyjęto strategię likwidowania tzw. klas romskich. Założono, że od roku szkolnego 2009/2010 w Polsce nie będzie naboru do żadnej z funkcjonujących wówczas pięciu

klas romskich, natomiast uczniowie z tych klas, kontynuując naukę, otrzymają pomoc edukacyjną stosownie do swoich potrzeb (np. w formie zajęć wyrównawczych). W roku szkolnym 2009/2010 funkcjonowały już tylko 4 klasy romskie – do całkowitego ich wygaszenia – w dwóch szkołach podstawowych (w Maszkowicach i w Ełku). Uczyli się w nich uczniowie, którzy ze względu na wiek powinni kształcić się na wyższych szczeblach edukacyjnych, oraz tacy, którzy na podstawie opinii poradni psychologiczno-pedagogicznej wymagali dostosowania wymagań edukacyjnych, a także uczniowie o dużych zaniedbaniach edukacyjnych, powtarzający naukę z powodu braku postępów lub niskiego poziomu frekwencji. Całkowite wygaszenie klas romskich przewidziano w roku szkolnym 2010/2011.

W 2000 r. został opracowany i wdrożony pilotażowy program rządowy na rzecz społeczności romskiej w województwie małopolskim na lata 2001–2003 r. Moduł edukacyjny uznano za najważniejszy komponent programu. Celem działań edukacyjnych było wyrównywanie szans edukacyjnych, pomoc najmłodszym dzieciom romskim w pokonywaniu barier edukacyjno-adaptacyjnych, obniżenie wskaźnika uczniów niepełniających obowiązku szkolnego oraz uświadomienie rodzicom romskim znaczenia edukacji dla przyszłości ich dzieci.

W ostatnim roku realizacji programu na 427 uczniów klasyfikowanych w szkołach podstawowych i gimnazjalnych, 337 było promowanych do następnej klasy, a 69 ukończyło szkołę (w tym 46 szkołę podstawową, a 23 gimnazjum). Około 15% uczniów ukończyło szkołę z dobrymi wynikami. Wzrosła liczba dzieci uczęszczających do kl. 0 (m.in. w wyniku finansowania ich nauki ze środków programu pilotażowego).

Doświadczenia uzyskane w wyniku realizacji programu pilotażowego posłużyły do opracowania celów i założeń rządowego programu na rzecz społeczności romskiej w Polsce na lata 2004–2013. Program ten został ustanowiony uchwałą nr 209/2003 Rady Ministrów z dnia 19 sierpnia 2003 r.

Podobnie jak w przypadku programu pilotażowego, koordynatorem rządowego programu ogólnopolskiego jest Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji. Ministerstwo Edukacji Narodowej współdziała w realizacji modułu edukacyjnego, dofinansując część zadań edukacyjnych (są to głównie zakupy podręczników, przyborów szkolnych i pomocy dydaktycznych, organizowanie zajęć na etapie edukacji przedszkolnej oraz zajęć wyrównawczych dla starszych uczniów). Środki z budżetu resortu oświaty są przekazywane na zadania służące wyrównywaniu szans edukacyjnych uczniów romskich, w tym na:

- zakup podręczników i przyborów szkolnych dla uczniów szkół podstawowych, gimnazjów i szkół ponadgimnazjalnych,
- zakup wyprawek dla dzieci romskich w wieku przedszkolnym,

— dofinansowanie kursów języków obcych,
— zakup pomocy dydaktycznych, strojów i obuwia sportowego.

Na sfinansowanie wymienionych zadań resort edukacji przeznaczył następujące kwoty:

Rok	Liczba wnioskodawców	Liczba zadań	Kwota w zł
2004	47	79	1 000 000
2005	74	104	700 000
2006	85	100	701 669
2007	82	100	600 000
2008	74	93	700 000
2009	81	97	700 000
2010	85	99	700 000
2011	67	78	700 000

Poza wymienionymi wyżej kwotami dotacji przekazano również dodatkowe środki finansowe na wyrównywanie szans edukacyjnych uczniów romskich w ramach części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego. W 2008 r. łączna kwota zwiększenia subwencji z tego tytułu wyniosła ponad 11 540 tys. zł, w 2009 r. wzrosła do ponad 12 861 tys. zł., a w 2010 r. wyniosła ponad 15 665 tys. zł.

W roku szkolnym 2008/2009, według danych SIO, obowiązkiem szkolnym objętych było 2134 uczniów romskich, w 2009/2010 szkolnym liczba ta wzrosła do 2320.

Do najczęściej podejmowanych przez szkoły zadań edukacyjnych na rzecz uczniów romskich należy organizowanie zajęć wyrównawczych z języka polskiego i innych przedmiotów nauczania, zatrudnianie nauczycieli wspomagających uczniów romskich oraz zatrudnianie asystentów edukacji romskiej.

Zadaniem asystentów edukacji romskiej, którymi z założenia są Romowie obdarzeni zaufaniem lokalnych społeczności romskich, jest zapewnienie wszechstronnej pomocy uczniom romskim w kontaktach ze środowiskiem szkolnym, budowanie pozytywnego obrazu szkoły i korzyści płynących z wykształcenia w środowisku dorosłych Romów, zapewnienie wsparcia emocjonalnego dla uczniów romskich, nadzorowanie ich frekwencji i postępów w nauce, wspomaganie nauczycieli i pedagogów w rozpoznaniu potrzeb i ewentualnych problemów uczniów oraz udzielanie pomocy i podejmowanie mediacji w sytuacjach trudnych i konfliktowych.

Społeczność romska w Polsce nie korzysta z zagwarantowanej prawem możliwości organizowania nauczania języka romskiego jako języka mniejszości etnicznej. Wynika to z wielości dialektów romskich oraz braku kadry nauczycieli, jednak głównym powodem jest samo nastawienie Romów, niechętnych upowszechnianiu ich języka poza własną społecznością.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 5 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Dariusza Lipińskiego**

**w sprawie możliwości udzielenia pomocy
polskim rodzicom w przypadku
odebrania dziecka przez zagraniczne służby
socjalne (23723)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Dariusza Lipińskiego (pismo nr SPS-023-23723/11 z dnia 26 lipca br.) w sprawie możliwości pomocy dla polskich rodziców w sytuacji odebrania dziecka przez zagraniczne służby socjalne poniżej przedstawiam stan formalnoprawny dotyczący konfliktów w wykonywaniu władzy rodzicielskiej za granicą oraz ramy zaangażowania polskich służb konsularnych w tego rodzaju problematykę.

Przystąpienie Polski do Unii Europejskiej i wywołana tym migracja obywateli polskich do państw członkowskich spowodowała znaczny wzrost ilości spraw dotyczących konfliktów w wykonywaniu władzy rodzicielskiej. Dotyczy to zarówno sytuacji, w których tylko jedno z rodziców jest obywatelem polskim, jak również kiedy obydwój rodzice są obywatelami polskimi i przenieśli swoje interesy życiowe poza granice kraju. U podstaw tych konfliktów leżą nie tyle różnice w formalnoprawnych uregulowaniach dotyczących prawa rodzinnego oraz postępowania instytucji zajmujących się sprawami ochrony praw dzieci, ile przede wszystkim różnice w filozofii podejścia do kwestii obrony dziecka w polskim i zagranicznych systemach prawnych i praktyce społecznej. Powyższe często wywołuje wśród rodziców wrażenie, iż są oni dyskryminowani lub ich prawa są ograniczane ze względu na posiadanie obywatelstwa polskiego.

Generalnie należy podkreślić, że sprawy dotyczące dzieci podlegają kompetencji sądów i innych organów do tego powołanych w krajach, w których dzieci zamieszkują niezależnie od ich obywatelstwa. Dlatego też działania podejmowane przez polskie służby konsularne i inne polskie organy na rzecz ochrony praw rodziców – obywateli polskich są często ograniczone prawem miejscowym danego kraju. Mimo wszystko w bardzo wielu przypadkach interwencje konsularne przyczyniają się do złagodzenia konfliktu lub uwzględniania interesów polskich rodziców. Należy mieć jednak świadomość delikatności materii i tego, że ochrona interesu rodzica – obywatela polskiego nie zawsze musi oznaczać ochronę interesu dziecka – obywatela polskiego, a konsul nie jest upoważniony do merytorycznego rozstrzygnięcia o losie dziecka i brania odpowiedzialności za jego dalszy los. Z doświadczeń polskich urzędów konsularnych w państwach UE wynika, że konflikty występują w relacjach: rodzic – obywatel polski i rodzic – cudzozie-

miec; rodzice – obywatele polscy i instytucje państwa ich zamieszkania.

W pierwszym z wymienionych obszarów konfliktów mieszczą się sprawy występujące na terytorium Republiki Federalnej Niemiec i dotyczące dzieci ze związków mieszanych i z rodziców Polaków oraz funkcjonujących tam urzędów ds. dzieci i młodzieży, tzw. Jugendamt. Urzędy te wyposażone są w daleko idące, w skali nieznaną w Polsce, uprawnienia do ingerencji i decydowania w sprawach dotyczących zarówno rodziców, jak i dzieci. Podłożem zaistniałych konfliktów były wprowadzane przez Jugendamt ograniczenia w używaniu języka polskiego w kontaktach rodzica polskiego z dzieckiem, podczas tzw. spotkań nadzorowanych. Po różnorodnych interwencjach ze strony polskiej i innych państw, których obywatele napotykali na podobne problemy, w kwestii tej rząd niemiecki zajął na forum Parlamentu Europejskiego stanowisko wskazujące, że wybór języka, w którym odbywać się powinno nadzorowane spotkanie, należy do decyzji rodzica. Powyższe znajduje od tego czasu swoje pozytywne odzwierciedlenie w postępowaniu Jugendamt, choć w kilku indywidualnych przypadkach wymagało jeszcze interwencji ze strony polskich służb konsularnych. Należy przy tym podkreślić, że sprawa kontrowersji wokół działalności niemieckich urzędów ds. dzieci i młodzieży wykracza poza sferę stosunków dwustronnych, w związku z czym strona polska przeniosła tę tematykę również na forum międzynarodowe: Parlament Europejski oraz Rada Praw Człowieka ONZ. Dzisiaj, po kilku latach trudnych i wielostronnych działań, tego rodzaju praktyki miejscowych urzędów należą do rzadkości. Każdy z takich przypadków napotyka jednak na zdecydowaną reakcję polskiej służby zagranicznej. Również przypadki konfliktów w rodzinach nie należą do masowych, choć są bardzo głośne ze względu na ich osobisty wymiar i poczucie krzywdy osób w nich uczestniczących.

Drugim obszarem spraw, w których polskie urzędy konsularne podejmują interwencje na rzecz obywateli RP, są konflikty pomiędzy polskimi rodzicami a instytucjami krajów ich zamieszkania. Przypadki takie dotyczą zwłaszcza Holandii, Norwegii i innych państw skandynawskich oraz Wielkiej Brytanii, a związane są z zawieszaniem lub odbieraniem przez miejscowe instytucje do tego powołane praw opiekuńczych rodzicom, którzy nie wykonują w sposób prawidłowy swych obowiązków rodzicielskich wobec dzieci (w myśl obowiązującego prawa i zgodnie z przyjętymi w tym względzie standardami w kraju pobytu).

Polscy obywatele zdają się często być zaskoczeni surowością prawa norweskiego czy holenderskiego w odniesieniu do problemu przemocy w rodzinie, a także skalą wrażliwości społeczeństwa norweskiego/holenderskiego na sytuacje wskazujące na takie problemy w rodzinach obcokrajowców. Dla wielu naszych rodaków to, co wydaje się w relacjach pomiędzy rodzicami a dziećmi prawnie i kulturowo w Polsce

dopuszczalne, w Norwegii/Holandii jest traktowane jako naruszenie praw dziecka, skutkujące surowymi konsekwencjami. W sytuacjach domniemanej przemocy wobec dziecka (przy czym definicja i zakres przemocy interpretowane są bardzo szeroko) w Norwegii ma zastosowanie prawo norweskie, niezależnie od obywatelstwa rodziców i dzieci. Wszyscy obywatele norwescy i cudzoziemcy przebywający na terytorium Norwegii podlegają w tym zakresie prawu norweskiemu na jednakowych zasadach. Gminni rzecznicy ochrony praw dziecka – Barnevernet są instytucją wykonawczą podejmującą działania doraźne dla ochrony zagrożonego dobra dziecka. Ostateczne decyzje podejmowane są przez sądy rodzinne. Na każdym etapie rodzice mogą i powinni aktywnie uczestniczyć w postępowaniu, a ich postawa może mieć kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Najder

Warszawa, dnia 3 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Zbigniewa Dolaty
oraz grupy posłów**

**w sprawie programu wsparcia upraw
roślin motylkowych (23724)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma, nr SPS-023-23724/11, z dnia 26 lipca 2011 r. uprzejmie przekazuję odpowiedź na interpelację panów posłów: Zbigniewa Dolaty, Wojciecha Szczęsnego Zarzyckiego oraz Roberta Telusa w sprawie programu wsparcia specjalnego do powierzchni upraw roślin strączkowych i motylkowatych drobnonasiennych.

Wychodząc naprzeciw oczekiwaniom rolników, którzy w kampanii 2010 r. wykazali duże zainteresowanie nowymi rodzajami wsparcia, a także w celu wzmocnienia oczekiwanych efektów przedmiotowych działań, minister rolnictwa i rozwoju wsi podjął decyzję o wprowadzeniu zmian do trzech obecnie funkcjonujących programów wsparcia specjalnego oraz o wdrożeniu dwóch nowych mechanizmów (w sektorze tytoniu i w sektorze ubezpieczeń produkcji rolnej). Minister zdecydował również o przedłużeniu realizacji wszystkich działań w ramach wsparcia specjalnego do 2013 r.

Zgodnie z art. 68 ust. 8 rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009, działania w ramach wsparcia spe-

cialnego można zmieniać (lub zakończyć) pod warunkiem, że decyzja w tym zakresie zostanie podjęta do dnia 1 sierpnia 2011 r., a planowane zmiany wejdą w życie od 2012 r. Jest to jedyny termin przewidziany w przepisach unijnych zezwalający na przeprowadzenie modyfikacji mechanizmów wsparcia specjalnego. Zatem dopiero w bieżącym roku możliwe było podjęcie działań mających na celu dokonanie rewizji programów realizowanych w ramach wsparcia specjalnego.

W związku z powyższym w dniu 17 lutego 2011 r., zgodnie z art. 50 ust. 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1120/2009, przekazana została Komisji Europejskiej notyfikacja zawierająca informację o planowanych zmianach. W zakresie wsparcia specjalnego do powierzchni upraw roślin strączkowych i motylkowatych drobnonasiennych, oprócz przedłużenia realizacji tego działania do 2013 r., przedstawiona informacja dotyczyła zwiększenia puli środków przeznaczonych na wypłatę wsparcia z 10,8 mln euro do 30 mln euro rocznie. Przy założeniu, że programem tym objętych zostanie ok. 300 tys. ha upraw kwalifikujących się roślin, stawka płatności dla tego działania może wynieść ok. 100 euro/ha.

W piśmie z dnia 16 czerwca 2011 r. Komisja Europejska poinformowała o braku zastrzeżeń w zakresie planowanych zmian programu wsparcia specjalnego dla rolników uprawiających rośliny strączkowe lub motylkowate drobnonasienne, zatem ich wdrożenie będzie miało miejsce od 2012 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Tadeusz Nalewajk

Warszawa, dnia 5 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Woźniaka**

**w sprawie obniżenia wieku szkolnego
i posyłania sześciolatków do szkół (23728)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana Tadeusza Woźniaka, posła na Sejm RP, (SPS-023-23728/11) w sprawie obniżenia wieku szkolnego i posyłania sześciolatków do szkół, uprzejmie informuję.

Ustawa z dnia 19 marca 2009 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 56, poz. 458) wprowadza od 1 września 2012 r. obowiązek szkolny dla dzieci sześciolatków. W okresie trzyletnim, tj. w latach szkolnych 2009/2010, 2010/2011 i 2011/2012, poprzedzającym

wprowadzenie tego obowiązku decyzje o rozpoczęciu edukacji dziecka w wieku lat sześciu podejmują rodzice i dyrektor szkoły. Warunkiem przyjęcia dziecka do szkoły w tym okresie będzie posiadanie przez szkołę odpowiednich warunków organizacyjnych, a także wcześniejsze objęcie dziecka wychowaniem przedszkolnym w roku poprzedzającym rozpoczęcie nauki w szkole. Jeśli dziecko nie chodziło do przedszkola, wymagana będzie opinia poradni psychologiczno-pedagogicznej dotycząca możliwości rozpoczęcia spełniania obowiązku szkolnego przez dziecko sześciolatek.

Przygotowaniu szkół i udzieleniu im pomocy w realizacji statutowych zadań służy realizowany obecnie na poziomie regionów, skierowany do organów prowadzących publiczne i niepubliczne szkoły podstawowe projekt systemowy „Indywidualizacja procesu nauczania i wychowania uczniów klas I–III szkół podstawowych”. Projekt jest kluczowym elementem realizowanej obecnie polityki oświatowej. Jego celem jest wsparcie wszystkich szkół podstawowych w procesie indywidualizacji nauczania i wychowania uczniów klas I–III. Wsparcie to dotyczy między innymi przygotowania szkół i placówek na przyjęcie dzieci sześciolatek. Projekt jest współfinansowany z Europejskiego Funduszu Społecznego w ramach priorytetu IX Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” 2007–2013, działania 9.1. Wyrównywanie szans edukacyjnych i zapewnienie wysokiej jakości usług edukacyjnych świadczonych w systemie oświaty, poddziałania 9.1.2.: Wyrównywanie szans edukacyjnych uczniów z grup o utrudnionym dostępie do edukacji oraz zmniejszanie różnic w jakości usług edukacyjnych.

Na realizację niniejszego projektu systemowego, na wniosek ministra edukacji narodowej, została przesunięta kwota 150 mln € (ok. 624 mln zł) z priorytetu III Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” do priorytetu IX, za którego wdrażanie odpowiadają samorządy województw. Ponadto ze środków pomocy technicznej przeznaczonych dla Ministerstwa Edukacji Narodowej przesunięto kwotę 5,5 mln zł na sfinansowanie dodatkowych zadań instytucji pośredniczących związanych z obsługą projektu. Otrzymane w ramach projektu środki finansowe mogą być przeznaczone na doposażenie bazy dydaktycznej oraz na organizację dodatkowych zajęć rozwijających i usprawniających, w tym np. zajęć logopedycznych, socjoterapeutycznych i psychoedukacyjnych.

W roku 2010–2011 w ramach części oświatowej subwencji ogólnej na edukację uczniów sześciolatek przeznaczono 519 000 000 zł. Z rezerwy 0,6% części oświatowej subwencji ogólnej w roku 2009–2010 do szkół podstawowych przekazano 161 300 000 zł.

Zapewnienie warunków działania szkoły, w tym bezpiecznych i higienicznych warunków nauki, wychowania i opieki jest zadaniem organu prowadzącego. W uzasadnionych warunkach państwo może realizację tego zadania wspierać.

Program rządowy „Radosna szkoła” jest jednym z działań wspierających organy prowadzące szkoły w realizacji działań związanych z obniżeniem wieku obowiązku szkolnego. Realizacja programu rządowego zaplanowana została na lata 2009–2014. Przewidziane w ramach programu środki budżetu państwa są przeznaczone na budowę lub modernizację szkolnych placów zabaw oraz zakup pomocy dydaktycznych do miejsc zabaw w szkole.

Koszt całego programu wynosi 2 438 000 tys. zł, z czego 1 278 000 tys. zł pochodzić będzie z budżetu państwa.

W latach 2009–2010 ze wsparcia finansowego na zakup pomocy dydaktycznych skorzystało 10 603 szkół, co stanowi 77% wszystkich uprawnionych szkół.

Szkolne place zabaw przeznaczone dla uczniów w młodszym wieku szkolnym posiada 2039 szkół podstawowych. W ramach programu „Radosna szkoła” zostało utworzonych lub zmodernizowanych 997 placów, z czego 517 na wsi.

W roku 2009 i 2010 w związku z realizacją programu rządowego „Radosna szkoła” z budżetu państwa wydatковано 155 596 257 zł.

Obecnie trwa realizacja III edycji programu „Radosna szkoła”. W 2011 r. na zakup pomocy dydaktycznych do miejsc zabaw oraz na modernizację lub budowę szkolnych placów zabaw przeznaczono prawie 150 mln zł.

Udzielanie świadczeń pomocy materialnej dla uczniów o charakterze socjalnym stanowi zadanie własne gminy, na realizację którego gmina otrzymuje dofinansowanie z budżetu państwa (art. 90r ust. 1 ustawy o systemie oświaty). Ministerstwo Edukacji Narodowej, wypełniając zadanie dotyczące udzielania pomocy materialnej dla uczniów w formie stypendiów szkolnych i zasiłków szkolnych, opiera się na środkach rezerwy celowej budżetu państwa pn. „Dofinansowanie Narodowego Programu Stypendialnego”, która zwiększa środki na pomoc materialną realizowaną przez gminy. Uruchomienie omawianych środków związane jest z przyjęciem ustawy budżetowej na dany rok, a następnie zgodą ministra edukacji narodowej na podział środków na poszczególne zadania wynikające z Narodowego Programu Stypendialnego. Wysokość stypendium wypłacanego uczniowi wynosi 72,80 zł do 182 zł miesięczne i może być ono wypłacone od jednego do dziesięciu miesięcy w danym roku szkolnym.

W 2010 r. realizowany był także program „Wyprawka szkolna”. W ramach programu wydatковано ponad 52 575 tys. zł, z tego ok. 35 000 tys. zł wykorzystano na dofinansowanie podręczników dla uczniów klas I–III szkoły podstawowej.

W 2011 r. kontynuowany jest program „Wyprawka szkolna” – w porównaniu z rokiem 2010 r. pomoc otrzymują zamiast uczniów II klasy gimnazjum uczniowie III klasy. Na realizację programu przewidziano 115 mln zł, z czego 50% w maju br. została przekazana do gmin.

Ministerstwo Edukacji Narodowej planuje również przeznaczyć pieniądze na wypłatę jednorazowych zasiłków losowych na cele edukacyjne w wysokości 1000 zł dla wszystkich uczniów dotkniętych skutkami nawalnic. Dodatkowo uczniowie ci mogą ubiegać się o zasiłek szkolny, który może otrzymać uczeń znajdujący się przejściowo w trudnej sytuacji materialnej z powodu zdarzenia losowego. Przyznanie zasiłku szkolnego nie jest uzależnione od spełnienia kryterium dochodowego. Wysokość zasiłku może jednorazowo wynosić 455 zł.

W przypadku znacznego zmniejszenia dochodów w rodzinie uczniowie mogą także ubiegać się o stypendia szkolne wypłacane w nowym roku szkolnym. Koordynację wypłat wymienionych świadczeń przeprowadzają gminy właściwe miejscu zamieszkania osób poszkodowanych.

Z analiz demograficznych wynika, że proces wdrażania obniżenia wieku spełniania obowiązku szkolnego rozpoczęto w najbardziej korzystnym okresie. Z danych statystycznych wynika, że liczba sześciolatków w kolejnych latach zmalała z 427 tys. w 2002 r. do 354 tys. w 2010 r. Dane z systemu informacji oświatowej pokazują wzrost liczby dzieci sześciolatków w klasach pierwszych szkół podstawowych. W roku szkolnym 2010/2011 z możliwości wcześniejszego pójścia do szkoły skorzystało 12,56% sześciolatków spośród tych dzieci, które rok wcześniej chodziły do przedszkola.

Zgodnie z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty organ prowadzący szkołę jest uprawniony do likwidacji szkoły. Decyzja o likwidacji szkoły powinna oparta być na wszechstronnej analizie, uwzględniając następujące kryteria:

- zgodność działań z zapisami art. 59 ustawy o systemie oświaty, ze szczególnym zwróceniem uwagi na terminy powiadomienia o planowanych zmianach rodziców uczniów i kuratora oświaty;
- warunki, w jakich będą się uczyć dzieci i młodzież po likwidacji szkoły (kwalifikacje kadry, liczba uczniów w klasach, oddziałach, zmianowość, warunki lokalowe, baza i wyposażenie placówki, zaplecze sportowo-rekreacyjne, organizacja świetlicy, żywienia);
- organizację dowożenia dzieci do szkoły (odległość pokonywana przez dzieci pieszo do przystanku, czas i warunki dojazdu, zapewnienie bezpłatnego transportu i opieki podczas dowożenia, czas oczekiwania uczniów na zajęcia po przyjeździe do szkoły i na autobus po zakończonych lekcjach, w tym warunki oczekiwania uczniów).

Zgodnie z art. 59 ust. 1 ww. ustawy szkoła publiczna może być zlikwidowana z końcem roku szkolnego przez organ prowadzący szkołę, po zapewnieniu przez ten organ uczniom możliwości kontynuowania nauki w innej szkole publicznej tego samego typu. Organ prowadzący jest obowiązany, co najmniej na 6 miesięcy przed terminem likwidacji, zawiadomić o zamiarze likwidacji szkoły: rodziców uczniów (w przypadku szkoły dla dorosłych – uczniów), właściwego kuratora oświaty oraz organ wykonawczy

jednostki samorządu terytorialnego właściwej do prowadzenia szkół danego typu.

Podzielając troskę wyrażaną przez przedstawicieli ruchu „Ratujmy maluchy” w zakresie zaspokojenia potrzeb rozwojowych i edukacyjnych dzieci, monitorując przygotowania szkół i nauczycieli do przyjęcia sześciolatków w pierwszych klasach. To, co jest widoczne, napawa optymizmem. Jest wiele gmin, które bardzo odpowiedzialnie podeszły do wprowadzania zmian w szkołach, aby sprostać wymaganiom stawianym im przez rodziców sześciolatków. Korzystają między innymi z programu „Radosna szkoła”, budując place zabaw i wyposażając budynki szkolne w sprzęt do aktywności ruchowej najmłodszych. Przy tej okazji poprawiane są także standardy nauki dla dzieci starszych. Proces ten cały czas postępuje, a media, które go relacjonują, dostrzegają poprawiające się warunki w szkołach. Nauczyciele zaś wykonali ogromną pracę, zmieniając sposób prowadzenia zajęć z najmłodszymi uczniami, żeby zgodnie z wymaganiami reformy byli oni uczeni metodami znanymi już im z edukacji przedszkolnej. Tych wysiłków nie sposób nie zauważyć i nie docenić.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 3 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Sławomira Zawisłaka**

**w sprawie zasad finansowania
kosztów zatrudnienia nauczycieli
wychowania przedszkolnego w projektach
realizowanych ze środków
Europejskiego Funduszu Społecznego (23733)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła na Sejm RP Sławomira Zawisłaka (SPS-023-23733/11) w sprawie zasad finansowania kosztów zatrudnienia nauczycieli wychowania przedszkolnego w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”, pozwolę sobie wyrazić następującą opinię.

Należy podkreślić, iż pismo ministra edukacji narodowej z dnia 7 marca 2011 r. nr DFS-WPE-AS-090-2/11, na które powołuje się Związek Gmin Lubelszczyzny, dotyczy wyłącznie możliwości finansowania wynagrodzeń nauczycieli zatrudnionych na podstawie przepisów ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674, z późn.

zm.), w ramach poddziałania 9.1.1: Zmniejszanie nierówności w stopniu upowszechniania edukacji przedszkolnej, ze środków przeznaczonych na realizację programów unijnych. Jest ono bowiem odpowiedzią na zapytanie ministra rozwoju regionalnego, które dotyczyło tylko tej kwestii.

Należy zauważyć, iż w piśmie z dnia 7 marca 2011 r. minister edukacji narodowej nie odnosi się natomiast do możliwości finansowania ze środków przeznaczonych na realizację programów unijnych innych świadczeń, niebędących składnikami wynagrodzenia nauczycieli w świetle przepisów ustawy Karta Nauczyciela, w tym odpisu na zakładowy fundusz świadczeń socjalnych oraz dodatków socjalnych. W świetle powyższego nie można zgodzić się z opinią Związku Gmin Lubelszczyzny, iż w przedmiotowym piśmie minister edukacji narodowej przedstawił stanowisko, zgodnie z którym odpis na zakładowy fundusz świadczeń socjalnych oraz dodatki socjalne wynikające z ustawy Karta Nauczyciela nie mogą być finansowane ze środków przeznaczonych na realizację programów unijnych w ramach poddziałania 9.1.1. PO KL.

W „Szczegółowym opisie priorytetów Programu Operacyjnego »Kapitał Ludzki« 2007–2013”, w ramach priorytetu IX: Rozwój wykształcenia i kompetencji w regionach, poddziałanie 9.1.1: Zmniejszanie nierówności w stopniu upowszechniania edukacji przedszkolnej, od początku zakładano m.in. tworzenie przedszkoli na obszarach i w środowiskach o niskim stopniu upowszechniania edukacji przedszkolnej, a także wsparcie istniejących przedszkoli (także w pierwszym okresie po ich powstaniu) przyczyniające się do zwiększenia liczby dzieci uczestniczących w wychowaniu przedszkolnym lub do jej utrzymania w przypadku placówek zagrożonych likwidacją m.in. poprzez „zatrudnienie dodatkowego personelu”. Dlatego też koszty działań realizowanych w ramach poddziałania 9.1.1 zakładają m.in. wydatki związane z organizacją pracy ośrodka przedszkolnego w początkowym okresie jego istnienia, wydatki zatrudnienia i przeszkolenia nauczycieli lub opiekunów dzieci, a także wydatki wynikające z uczestnictwa dzieci w edukacji przedszkolnej w okresie trwania projektu i stanowią 90% kosztów.

Zgodnie z dokumentem Narodowe Strategiczne Ramy Odniesienia 2007–2013 „Wytyczne w zakresie kwalifikowania wydatków w ramach Programu Operacyjnego »Kapitał ludzki«”: „w ramach wynagrodzenia personelu zasadniczo są kwalifikowane wszystkie składniki wynagrodzenia, w szczególności wynagrodzenie brutto, składki pracodawcy na ubezpieczenia społeczne, składki na Fundusz Pracy oraz odpisy na zakładowy fundusz świadczeń socjalnych”. Wydatkiem niekwalifikowalnym są jedynie wpłaty dokonywane przez pracodawców na Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych oraz nagrody jubileuszowe.

Zgodnie z tak szeroką definicją wynagrodzenia odpis na zakładowy fundusz świadczeń socjalnych niewątpliwie może być finansowany ze środków PO

KL. Wątpliwości budzić może natomiast finansowanie dodatków socjalnych przysługujących nauczycielom, tj. dodatku wiejskiego oraz dodatku mieszkaniowego

Jednocześnie należy stwierdzić, iż przepisy ustawy Karta Nauczyciela nie ograniczają możliwości finansowania odpisu na zakładowy fundusz świadczeń socjalnych oraz dodatku wiejskiego i mieszkaniowego dla nauczycieli zatrudnionych w ramach poddziałania 9.1.1 ze środków Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”.

W świetle przepisów ustawy Karta Nauczyciela jedynie zwiększenie środków na poszczególne składniki wynagrodzenia dla nauczycieli ponad poziom średniego ustawowego wynagrodzenia nauczycieli może odbywać się wyłącznie z dochodów własnych jednostek samorządu terytorialnego (art. 30 ust. 10b ustawy). Natomiast średnie ustawowe wynagrodzenia nauczycieli, jak również inne świadczenia wynikające z ustawy Karta Nauczyciela, niebędące składnikami wynagrodzenia nauczycieli, mogą być finansowane ze wszystkich dochodów jednostek samorządu terytorialnego, a nie tylko z ich dochodów własnych.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2010 r. Nr 80, poz. 526, z późn. zm.) dochodami jednostek samorządu terytorialnego są:

- dochody własne;
- subwencja ogólna;
- dotacje celowe z budżetu państwa.

W myśl art. 3 ust. 3 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego dochodami jednostek samorządu terytorialnego mogą być także:

- środki pochodzące ze źródeł zagranicznych niepodlegające zwrotowi;
- środki pochodzące z budżetu Unii Europejskiej;
- inne środki określone w odrębnych przepisach.

Zatem należy stwierdzić, że jeżeli dana jednostka samorządu terytorialnego pozyskała środki określone w art. 3 ust. 3 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego, środki takie stanowią jej dochód. W świetle przepisów ustawy Karta Nauczyciela mogą one zostać przez tę jednostkę przeznaczone m.in. na sfinansowanie średniego ustawowego wynagrodzenia nauczycieli zatrudnionych w szkołach lub przedszkolach na podstawie Karty Nauczyciela wraz z pochodnymi od wynagrodzeń, odpisu na zakładowy fundusz świadczeń socjalny, dodatku wiejskiego oraz mieszkaniowego.

W świetle powyższego, możliwość finansowania odpisu na zakładowy fundusz świadczeń socjalny, dodatku wiejskiego oraz dodatku mieszkaniowego, w ramach poddziałania 9.1.1, nie budzi wątpliwości na gruncie ustawy Karta Nauczyciela.

Pragnę jednocześnie podkreślić, iż „Wytyczne w zakresie kwalifikowania wydatków w ramach Programu Operacyjnego »Kapitał ludzki«” zatwierdzone

przez ministra rozwoju regionalnego 22 listopada 2011 r., obowiązujące od 1 stycznia 2011 r., przywołane w stanowisku Związku Gmin Lubelszczyzny, wskazują, iż wszystkie wydatki w ramach PO KL są kwalifikowalne, o ile łącznie spełniają katalog warunków określonych w przedmiotowych wytycznych. To oznacza, iż każdy wydatek, aby został uznany za kwalifikowalny, przede wszystkim musi być niezbędny dla realizacji projektu, racjonalny i efektywny oraz spełniać wymogi efektywnego zarządzania finansami (relacja nakład/rezultat), musi zostać faktycznie poniesiony, zgodnie z zatwierdzonym budżetem projektu oraz ze szczegółowymi zasadami określonymi w wytycznych, z Programem Operacyjnym „Kapitał ludzki”, a nade wszystko musi być zgodny z przepisami prawa krajowego i wspólnotowego.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, uprzejmie proszę Pana Marszałka o ich przyjęcie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Lilla Jaroń

Warszawa, dnia 8 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Sławomira Zawiślaka**

**w sprawie działań Ministerstwa Edukacji
Narodowej w odniesieniu do bardzo złych
wyników tegorocznych egzaminów
maturalnych (23734)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Sławomira Zawiślaka (SPS-023-23734/11) w sprawie działań MEN w związku z wynikami egzaminu maturalnego w bieżącym roku uprzejmie wyjaśniam, że do egzaminu maturalnego w maju 2011 r. przystąpiło 355 116 osób ubiegających się o świadectwo dojrzałości. Tegoroczni absolwenci stanowili 97% wszystkich zdających. Pozostali to absolwenci z lat ubiegłych. Do egzaminu przystąpili również absolwenci, którzy uzyskali świadectwo dojrzałości we wcześniejszych latach, w celu podwyższenia wyniku egzaminacyjnego.

Jednocześnie pragnę zwrócić uwagę na fakt, iż egzaminu maturalnego w bieżącym roku szkolnym nie zdało około 7% zdających i jest to odsetek porównywalny z rokiem ubiegłym. 17,5% tegorocznych absolwentów nie zdało egzaminu tylko z jednego przedmiotu i ma prawo przystąpić do egzaminu poprawkowego w sierpniu br.

Egzamin maturalny z matematyki zdawanej jako przedmiot obowiązkowy odbył się po raz drugi. Egzamin ten zdało 79% zdających, tj. o około 8% mniej niż w 2010 r. Ubiegłoroczny test był oceniany, także jeszcze niedawno – w jednym z ogólnopolskich dzienników – jako „skandalicznie prosty”. Powszechnie domagano się stopniowego zwiększania wymagań.

Nadspodziewanie wysokie wyniki w ubiegłym roku w połączeniu z komentarzami, że z większością zadań mogli poradzić sobie gimnazjaliści, mogły spowodować brak wystarczającej motywacji do pracy i niewystarczającą koncentrację części tegorocznych maturzystów.

Tegoroczny arkusz egzaminacyjny miał strukturę podobną do innych, opublikowanych już arkuszy. 80% umiejętności, które sprawdzały zadania z matematyki, stanowiły takie same umiejętności, jak sprawdzane w ubiegłym roku i podczas egzaminu próbnego.

Analiza prac absolwentów, którzy nie zdali egzaminu z matematyki, pozwala na wniosek, że ogromna część zdających nie rozwiązała większości zadań otwartych. To sygnał, że należy tego typu zadania rozwiązywać w szkołach i w większym stopniu uzależniać szkolne oceny z przedmiotu od umiejętności rozwiązywania tego typu zadań.

System egzaminów zewnętrznych istnieje w Polsce od 2002 r., a w 2005 r. przeprowadzony został pierwszy egzamin maturalny w nowej, zreformowanej formule. Egzamin maturalny w nowej formule pełni dwie zasadnicze funkcje:

1) diagnostyczną – potwierdza wykształcenie średnie (jest formą oceny poziomu wykształcenia ogólnego dla absolwentów szkół ponadgimnazjalnych: liceów ogólnokształcących, uzupełniających liceów ogólnokształcących, liceów profilowanych, techników i techników uzupełniających);

2) selekcyjną – otwiera dostęp do kształcenia w szkołach wyższych (wyniki egzaminu maturalnego stanowią podstawę przyjęcia na studia pierwszego stopnia lub jednolite studia magisterskie).

Egzaminy zewnętrzne mogą mieć pozytywny wpływ na to, co dzieje się w szkole w zakresie nauczania i oceniania. Każdego roku nauczyciele pozyskują informację zarówno o mocnych, jak i słabych aspektach wyników, z którymi ich uczniowie opuścili szkołę i informacja ta może zostać wykorzystana do doskonalenia procesu nauczania i uczenia się w każdej szkole. Centralna Komisja Egzaminacyjna (CKE) i okręgowe komisje egzaminacyjne (OKE) publikują każdego roku szczegółowe sprawozdania o wynikach egzaminów. Sprawozdania zawierają nie tylko dane ilościowe (wyniki), ale także analizy jakościowe arkuszy egzaminacyjnych i poszczególnych zadań. Analizy umożliwiają uchwycenie umiejętności dobrze opanowanych i tych obszarów wiedzy i umiejętności, które zaliczyć można do słabych stron uczniów. Komisje okręgowe publikują też opracowania monograficzne, analizy przedmiotowe i artykuły dotyczące analizy wyników i pracy z uczniami.

Organizowanych jest również wiele konferencji i spotkań z dyrektorami szkół, wizytatorami, doradcami, nauczycielami dotyczących wyników egzaminów.

Zasady przeprowadzania egzaminu maturalnego reguluje rozporządzenie ministra edukacji narodowej z dnia 30 kwietnia 2007 r. w sprawie warunków i sposobu oceniania, klasyfikowania i promowania uczniów i słuchaczy oraz przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów w szkołach publicznych (Dz. U. Nr 83, poz. 562, z późn. zm.). W myśl § 98 ust. 5 ww. rozporządzenia wynik egzaminu ustalony przez komisję okręgową jest ostateczny.

Należy jednakże pamiętać, że w oparciu o przepisy ww. rozporządzenia została opracowana procedura oceniania prac sprawdzianu, egzaminu gimnazjalnego i maturalnego w zespołach egzaminatorów powołanych przez OKE.

CKE i OKE w celu zapewnienia obiektywizmu i rzetelności sprawdzania i oceniania arkuszy egzaminacyjnych powołują spośród egzaminatorów grupę tzw. weryfikatorów. Ich główne zadanie polega na sprawdzeniu poprawności stosowania kryteriów oceniania ustalonych przez CKE. Zasady tzw. weryfikacji prac nie są regulowane przepisami prawa, a jedynie wewnętrznymi procedurami komisji egzaminacyjnych. Egzaminatorzy „weryfikatorzy” dokonują weryfikacji poprawności stosowania klucza punktowania odpowiedzi oraz przeniesienia punktacji egzaminatorów na kartę odpowiedzi w losowo wybranych pracach. Zadania te wykonują egzaminatorzy o dużym doświadczeniu, dobrych ocenach swojej pracy w poprzednich sesjach egzaminacyjnych, specjalnie przygotowani do wykonywania tego zadania poprzez udział w cyklicznych szkoleniach. Ponadto każdy zdający egzamin maturalny ma także prawo zapoznać się dokładnie z pracą egzaminacyjną oraz sprawdzić liczbę punktów.

W związku z pana pytaniem dotyczącym likwidacji liceów profilowanych i szkół uzupełniających informuję, że zgodnie z poselskim projektem ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz niektórych innych ustaw w systemie szkolnictwa ponadgimnazjalnego projektowane jest funkcjonowanie następujących szkół:

1) 3-letnia zasadnicza szkoła zawodowa umożliwiająca uzyskanie dyplomu potwierdzającego kwalifikacje zawodowe po zdaniu egzaminów potwierdzających kwalifikacje w danym zawodzie, a także dalsze kształcenie począwszy od klasy drugiej liceum ogólnokształcącego dla dorosłych,

2) 3-letnie liceum ogólnokształcące umożliwiające uzyskanie świadectwa dojrzałości po zdaniu egzaminu maturalnego,

3) 4-letnie technikum umożliwiające uzyskanie dyplomu potwierdzającego kwalifikacje zawodowe po zdaniu egzaminów potwierdzających kwalifikacje w danym zawodzie, a także uzyskanie świadectwa dojrzałości po zdaniu egzaminu maturalnego,

4) szkoła policealna dla osób posiadających wykształcenie średnie, o okresie nauczania nie dłuższym niż 2,5 roku, umożliwiająca uzyskanie dyplomu potwierdzającego kwalifikacje zawodowe po zdaniu egzaminów potwierdzających kwalifikacje w danym zawodzie,

5) 3-letnia szkoła specjalna przysposabiająca do pracy dla uczniów z upośledzeniem umysłowym w stopniu umiarkowanym lub znacznym oraz dla uczniów z niepełnosprawnościami sprzężonymi, której ukończenie umożliwia uzyskanie świadectwa potwierdzającego przysposobienie do pracy.

Poczynając od roku szkolnego 2012/2013, proponuje się stopniowe wygaszenie funkcjonujących liceów profilowanych poprzez odstąpienie od rekrutacji do klasy pierwszej, z równoczesnym zagwarantowaniem możliwości ukończenia szkoły uczniom klas drugich i trzecich. Dotychczasowe obserwacje wskazują, że licea profilowane nie wypełniają celów zakładanych w kontynuowanej od roku 1999 reformie systemu oświaty, dotyczących zharmonizowania kształcenia zawodowego z rynkiem pracy oraz zwiększenia mobilności absolwentów szkół średnich. Szkoły te nie cieszą się zainteresowaniem wśród absolwentów gimnazjów, ponieważ edukacja w ramach profilu kształcenia ogólnozawodowego wydłuża drogę do uzyskania kwalifikacji zawodowych uznawanych na rynku pracy. Z drugiej zaś strony – realizowany w nich wymiar edukacji ogólnej (obniżony w stosunku do liceum ogólnokształcącego) skutkuje wyjątkowo niską efektywnością kształcenia.

Jak wynika z raportu „Programu międzynarodowej oceny umiejętności uczniów PISA. Wyniki badania 2006 w Polsce”, podczas gdy uczniowie liceów ogólnokształcących w naukach przyrodniczych osiągnęli bardzo dobre wyniki na tle krajów OECD, uczniowie techników sytuują się na średnim poziomie, zaś uczniowie liceów profilowanych – znacznie poniżej poziomu średniego.

Licea profilowane rozpoczęły działalność w roku szkolnym 2002/2003 – powstało wówczas 1541 szkół tego typu. W ciągu 6 lat ich liczba zmniejszyła się o 33%, równocześnie nastąpił też spadek liczby uczniów o 13%. W roku szkolnym 2008/2009 do klas pierwszych liceów profilowanych uczęszczało niespełna 20 tys. uczniów, tj. o ponad 30% mniej niż w roku szkolnym 2007/2008.

Przyczyn takiego stanu rzeczy upatrywać należy w specyfice tego typu szkoły: w liceum profilowanym prowadzone jest kształcenie ogólne według takiej samej podstawy programowej, jak w liceum ogólnokształcącym oraz tzw. kształcenie ogólnozawodowe w ramach 14 profili. W trzyletnim okresie nauczania w liceum profilowanym liczba godzin tygodniowo na realizację przedmiotów ogólnokształcących jest jednak o ok. 11% mniejsza, niż w liceum ogólnokształcącym, co niewątpliwie przekłada się na słabsze przygotowanie do egzaminu maturalnego. Z drugiej zaś strony, ukończenie kształcenia w profilu nie przygotowuje do wykonywania zawodu, zatem absolwent

liceum profilowanego nie ma możliwości uzyskania dyplomu potwierdzającego kwalifikacje zawodowe, jak ma to miejsce w przypadku absolwentów zasadniczych szkół zawodowych i techników.

Od 1 września 2012 r. będą wygaszane także uzupełniające licea ogólnokształcące, a od 1 września 2013 r. technika uzupełniające.

Funkcjonujące w obecnym systemie technika uzupełniające i uzupełniające licea ogólnokształcące nie stanowią odpowiedniej oferty kształcenia dla osób zainteresowanych uzupełnianiem wykształcenia ogólnego bądź uzyskiwaniem kwalifikacji zawodowych. Świadczą o tym negatywne zjawiska towarzyszące funkcjonowaniu tych szkół na przestrzeni ostatnich kilku lat:

1) brak zainteresowania kształceniem w tych szkołach

Najwyższa Izba Kontroli w raporcie „Informacja o wynikach kontroli organizacji i finansowania szkolnictwa ponadgimnazjalnego” wskazała, że w roku szkolnym 2005/2006 z powodu braku kandydatów 19% powiatów i miast na prawach powiatu nie utworzyło żadnej szkoły ponadgimnazjalnej na podbudowie programowej zasadniczej szkoły zawodowej.

2) zmniejszająca się liczba uczniów na przestrzeni ostatnich lat

Przykładowo, w roku szkolnym 2009/2010 liczba uczniów techników uzupełniających na podbudowie zasadniczej szkoły zawodowej zmniejszyła się o 8,4 tys., tj. o 17,4%, w porównaniu z poprzednim rokiem szkolnym.

3) wysoki odsetek uczniów rezygnujących z nauki przed ukończeniem szkoły

W roku szk. 2007/2008 technikum uzupełniające ukończyło zaledwie 47% uczniów, którzy rozpoczęli naukę w roku szkolnym 2005/2006, w roku szkolnym 2008/2009 – zaledwie 44% uczniów, którzy rozpoczęli naukę w roku szkolnym 2006/2007, zaś w roku szkolnym 2009/2010 odsetek ten zmniejszył się jeszcze do ok. 33%. W przypadku uzupełniających liceów ogólnokształcących odsetek uczniów rezygnujących z nauki przed ukończeniem szkoły w tych samych latach kształtował się na poziomie zaledwie ok. 50%.

Należy jednak podkreślić, że zaproponowana w poselskim projekcie ustawa struktura szkolnictwa ponadgimnazjalnego zapewnia w pełni drożny i elastyczny system edukacji, umożliwiający podnoszenie poziomu wykształcenia ogólnego i zawodowego, a także szybsze zdobywanie kwalifikacji zawodowych odpowiednio do zmian na rynku pracy.

Absolwenci zasadniczych szkół zawodowych będą mogli uzyskiwać lub uzupełniać kwalifikacje zawodowe na kwalifikacyjnych kursach zawodowych prowadzonych m.in. przez szkoły i placówki systemu oświaty. Program kursu będzie obejmował całość podstawy programowej dla danej kwalifikacji. Po ukończeniu kursu będzie można potwierdzić zdobyte kwalifikacje w systemie egzaminów zewnętrznych na takich samych zasadach jak w przypadku uczniów

szkół prowadzących kształcenie zawodowe dla młodzieży, a po potwierdzeniu wszystkich wyodrębnionych kwalifikacji w danym zawodzie oraz po uzyskaniu odpowiedniego poziomu wykształcenia będzie można uzyskać dyplom potwierdzający kwalifikacje zawodowe. Wobec dynamicznych zmian na rynku pracy kwalifikacyjne kursy zawodowe stanowić będą bardziej elastyczną formę kształcenia, umożliwiającą szybsze uzyskanie kwalifikacji aktualnie poszukiwanych przez pracodawców.

Uzupełnienie wykształcenia ogólnego do poziomu średniego umożliwić będzie 3-letnie liceum ogólnokształcące dla dorosłych, zorganizowane w taki sposób, by absolwenci zasadniczych szkół zawodowych mogli kontynuować naukę począwszy od klasy drugiej.

Ramowy plan nauczania dla zasadniczej szkoły zawodowej obejmuje takie same przedmioty ogólnokształcące, jak dla I klasy liceum ogólnokształcącego (a także I i II klasy technikum); obowiązywać będzie także ta sama podstawa programowa kształcenia ogólnego w zakresie podstawowym w odniesieniu do wszystkich przedmiotów, z wyjątkiem języka polskiego i matematyki. Aby uzupełnienie wykształcenia ogólnego nie oznaczało konieczności powtórnego kształcenia w zakresie objętym nauczaniem w zasadniczej szkole zawodowej, absolwentom tej szkoły proponuje się kontynuowanie nauki od klasy drugiej liceum ogólnokształcącego dla dorosłych, co gwarantuje im możliwość uzyskania wykształcenia średniego w takim samym czasie (2 lata), jak w liceum uzupełniającym.

Wśród rozwiązań prawnych mających wpływ na poprawę funkcjonowania systemu edukacji należy wskazać m.in.:

1. Reformę programową – od roku szkolnego 2009/2010 w klasach I–III szkoły podstawowej oraz w gimnazjum sukcesywnie wdrażana jest nowa podstawa programowa kształcenia ogólnego, a od roku szkolnego 2012/2013 zacznie ona obowiązywać także w klasach IV–VI szkoły podstawowej oraz w szkołach ponadgimnazjalnych.

Nowa podstawa programowa kształcenia ogólnego ma na celu podniesienie jakości kształcenia oraz zaspokojenie zwiększonych aspiracji młodego pokolenia. Nowatorskie rozwiązanie zastosowane w podstawie programowej polegające na złączeniu programowym gimnazjum i szkoły ponadgimnazjalnej powinno zapewnić wszystkim uczniom solidne opanowanie wspólnego fundamentu wiedzy ogólnej. Czas nauki w gimnazjum oraz w szkole ponadgimnazjalnej, jako spójny programowo stanowi sześćioletni (a w technikum – siedmioletni) okres kształcenia, podczas którego uczniowie zostaną wyposażeni we wspólny, solidny fundament wiedzy ogólnej, po czym znacznie pogłębią tę wiedzę w zakresie odpowiadającym indywidualnym zainteresowaniom i predyspozycjom. Proponowane zmiany zapewnią konsekwentną ciągłość programową od chwili pierwszego kon-

taktu dziecka ze szkołą aż do uzyskania końcowego świadectwa ukończenia szkoły ponadpodstawowej.

2. Obniżenie wieku szkolnego – od 1 września 2012 r. obowiązkiem szkolnym objęte będą dzieci sześćioletnie. W trzyletnim okresie pilotażowym (tj. w latach szkolnych 2009/2010, 2010/2011 i 2011/2012) poprzedzającym wprowadzenie tego obowiązku, decyzje o rozpoczęciu edukacji dziecka w wieku lat sześciu podejmą rodzice i dyrektor szkoły.

3. Realizacja programu „Radosna szkoła”, który w latach 2009–2014 ma pomóc w powstaniu przy każdej szkole podstawowej bezpiecznego placu zabaw przy szkole i miejsc zabaw w szkole.

Głównym celem programu jest pomoc finansowa dla organów prowadzących w tworzeniu odpowiednich warunków realizowania nowej podstawy programowej kształcenia ogólnego dla szkół podstawowych, a także w przygotowaniu szkół do rozpoczynania spełniania obowiązku szkolnego przez dzieci sześćioletnie.

Z budżetu państwa organom prowadzącym przekazywane są środki finansowe na zakup albo zwrot kosztów zakupu pomocy dydaktycznych do miejsc zabaw w szkole (w wysokości 100% kwoty wnioskowanej przez organ prowadzący) oraz na utworzenie lub modernizację albo na zwrot kosztów utworzenia lub modernizacji placów zabaw przy szkołach podstawowych (w wysokości do 50% kosztów).

Program zakłada, że w latach 2009–2014 na pomoce i place zabaw przy szkołach podstawowych przeznaczona zostanie kwota 2 438 000 tys. zł, z czego 1 278 000 tys. zł pochodzić będzie z budżetu państwa. Beneficjentami programu są organy prowadzące publiczne i niepubliczne szkoły podstawowe i ogólnokształcące szkoły muzyczne I stopnia, czyli jednostki samorządu terytorialnego, osoby prawne inne niż jednostki samorządu terytorialnego, osoby fizyczne oraz minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego.

4. Nową formułę udzielania pomocy psychologiczno-pedagogicznej w przedszkolach, szkołach i placówkach opartą na zespołowej pracy nauczycieli, wychowawców grup wychowawczych i specjalistów, polegającej na rozpoznawaniu potrzeb uczniów, planowaniu sposobów ich zaspokajania, wspólnym ocenianiu efektów wdrożonej pomocy, a także planowaniu sposobów wsparcia rodziców oraz współdziałania z instytucjami wspierającymi przedszkole/szkole/placówkę w tym zakresie. Podstawą do objęcia ucznia pomocą psychologiczno-pedagogiczną będzie nie tylko opinia lub orzeczenie poradni, ale również rozpoznanie dokonane przez nauczyciela, wychowawcę grupy wychowawczej lub specjalistę prowadzącego zajęcia z uczniem, który zgłasza taką potrzebę dyrektorowi odpowiednio przedszkola, szkoły czy placówki. W oparciu o analizę potrzeb ucznia zespół będzie wskazywał zakres i formy pomocy psychologiczno-pedagogicznej oraz zalecany czas jej trwania. Pomoc psychologiczno-pedagogiczna może być udzielana uczniom w formie: klas terapeutycznych, zajęć roz-

wijających uzdolnienia, zajęć dydaktyczno-wyrównawczych, zajęć specjalistycznych (korekcyjno-kompensacyjnych, logopedycznych, socjoterapeutycznych oraz innych zajęć o charakterze terapeutycznym), porad i konsultacji, a także w formie zajęć związanych z wyborem kierunku kształcenia i zawodu oraz planowaniem kształcenia i kariery zawodowej organizowanych dla uczniów gimnazjum i szkół ponadgimnazjalnych.

Dużym wsparciem dla szkół w realizacji nowych zadań będą poradnie psychologiczno-pedagogiczne, które będą wspomagać nauczycieli i specjalistów zatrudnionych w szkołach w tworzeniu programów/planów pomocy dla uczniów, a także udzielać wsparcia merytorycznego we współpracy z ośrodkami doskonalenia nauczycieli. Nadal do zadań poradni będzie należało prowadzenie specjalistycznej, pogłębionej diagnozy uczniów – w szczególności w sytuacjach, gdy wsparcie udzielone w przedszkolu, szkole czy placówce nie będzie wystarczające.

Wprowadzane zmiany dotyczące organizacji kształcenia uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi oraz udzielania im pomocy psychologiczno-pedagogicznej mają na celu bardziej efektywną, aniżeli dotychczas, zindywidualizowaną pomoc, w szczególności dzieciom i młodzieży kształcącym się w szkołach ogólnodostępnych.

W celu wsparcia szkół we wdrażaniu nowych rozwiązań prawnych oraz doskonaleniu pracy z uczniem ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi, w 2009 r. w Ministerstwie Edukacji Narodowej został opracowany projekt systemowy pn. „Podniesienie efektywności kształcenia uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi”, którego realizacja od 2010 r. jest współfinansowana z Europejskiego Funduszu Społecznego.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 4 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Ewy Wolak**

**w sprawie proponowanej zmiany zapisu art. 10
ust. 2 ustawy o ochronie przyrody (23736)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację poseł Ewy Wolak w sprawie proponowanej zmiany zapisu art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U.

z 2009 r. Nr 151, poz. 1220, z późn. zm.), przekazanej przez Pana Marszałka pismem z dnia 26 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23736/11, poniżej przedstawiam stosowne wyjaśnienia.

Projekt ustawy o zmianie ustawy o ochronie przyrody, w zakresie nowelizacji art. 10 ust. 2 wymienionej ustawy, jest inicjatywą obywatelską, pod którą podpisało się 250 tys. obywateli Rzeczypospolitej Polskiej, wniesioną bezpośrednio do marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej.

Wnioskodawca zmian za właściwe uznaje zapewnienie samorządom i prywatnym właścicielom możliwości decydowania o należących do nich nieruchomościach. Prawo to, zagwarantowane w art. 7 ust. 2 ustawy o ochronie przyrody, nie zostało objęte propozycją jakichkolwiek zmian. Przepis ten stanowi, że utworzenie lub powiększenie obszaru parku narodowego lub rezerwatu przyrody obejmujące obszary, które stanowią nieruchomości niebędące własnością Skarbu Państwa, następuje za zgodą właściciela, a w razie braku jego zgody – w trybie wyłączenia określonym w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami. Tym samym samorządy zachowują pełne prawo do decydowania o nieruchomościach będących ich własnością. Do wyjątków należy możliwość dokonania wyłączenia, należy jednak zauważyć, że jest ono możliwe wyłącznie w ściśle określonych przypadkach (m.in. ze względu na istnienie celu publicznego) oraz za słusznym odszkodowaniem. Działanie takie jest w pełni zgodne z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej.

Tym samym nie jest właściwe stanowisko zawarte w piśmie burmistrz Szklarskiej Poręby, że z pisma, jakie wystosowało Ministerstwo Środowiska, w sposób jednoznaczny wynika, jak ma wyglądać proces opiniowania i fakt, iż ma ono dotyczyć wyłącznie gruntów będących własnością komunalną. Obywatelski projekt ustawy nie zmienia przepisu obligującego organ tworzący park narodowy – Radę Ministrów – do uzyskania zgody właściciela nieruchomości na włączenie jego nieruchomości w granice parku narodowego. Z przepisów ustawy wprost wynika więc, że włączenie w granice parku narodowego nieruchomości niebędących własnością Skarbu Państwa będzie wymagało uzgodnienia z ich właścicielami. Opinia, o której mowa w projekcie ustawy, będzie zatem dotyczyła nieruchomości będących własnością Skarbu Państwa. Zasadne jest stwierdzenie, że utworzenie parku narodowego ma wpływ na funkcjonowanie samorządu, jednak rozumując a contrario, można dojść do wniosku, że decyzje (tu uzgodnienia) samorządu mają także wpływ na wypełnianie zadań przez administrację rządową, w tym także na wykonywanie prawa własności przez Skarb Państwa na nieruchomościach do niego należących, dlatego konieczne jest wypracowanie rozwiązań, które umożliwią realizację zadań przez zainteresowane strony.

Zasadne jest także stwierdzenie, że w procesie tworzenia parków narodowych niezwykle ważna jest współpraca jednostek samorządu terytorialnego

z administracją rządową, bowiem dopiero w trakcie prowadzonych rozmów możliwe jest wypracowanie konsensusu uwzględniającego potrzeby lokalnych społeczności oraz wymagania ochrony przyrody. Rozmowy takie nie są łatwe, co wyraźnie pokazały doświadczenia z prowadzonych negocjacji w sprawie powiększenia Białowieskiego Parku Narodowego, jednak chęć prowadzenia przez obie strony (pomimo braku zgody na powiększenie parku) dalszych rozmów wskazuje, że możliwe jest osiągnięcie porozumienia w tej kwestii. Ważne jest jednak, by zainteresowane strony chciały prowadzić dialog zmierzający do rozwiązania problemów, które pojawiają się w przypadku propozycji utworzenia lub powiększenia parku narodowego. Warto też zauważyć, że opinia będzie zawierała szerokie uzasadnienie podnoszonych kwestii, co umożliwi obu stronom podjęcie dyskusji nad sposobem rozwiązania powstałych ewentualnych problemów, bowiem utworzenie parku narodowego wywołuje także pewne skutki społeczne i ekonomiczne. Należy także podkreślić, że park narodowy jest swoistą wizytówką regionu, podkreślającą jego unikatowość w skali kraju, w związku z czym może być bodźcem rozwoju. Utworzenie parku narodowego nie musi i najczęściej nie oznacza zahamowania rozwoju regionu. Jego istnienie może być impulsem przyciągającym turystów, bowiem jest to marka rozpoznawalna na całym świecie. Pozwala to z kolei miejscowej ludności czerpać korzyści wynikające z tego faktu i sprzyja rozwojowi gospodarczemu regionu. Naturalnie samo objęcie danego obszaru ochroną w postaci parku narodowego nie zapewni napływu zwiększonej liczby turystów, a co za tym idzie – środków finansowych, gdyż niezbędny jest również dobry stan środowiska oraz obecność infrastruktury turystycznej dostosowanej do charakteru parku i potrzeb turystów. Warto zauważyć, że zarówno dbałość o dobry stan środowiska, jak i zapewnienie infrastruktury turystycznej spoczywa na administracji parku narodowego i jest finansowane z budżetu centralnego. Społeczności lokalne nie są obciążane tymi kosztami, czerpiąc jednocześnie korzyści z ww. dóbr.

Skutki społeczne i ekonomiczne utworzenia, powiększenia albo likwidacji parku narodowego będą określone w ocenie skutków regulacji projektu odpowiedniego rozporządzenia Rady Ministrów, w związku z czym zarówno wydający rozporządzenie, jak i wszyscy zainteresowani w ramach procesu legislacyjnego (całe społeczeństwo, bowiem projekty aktów prawnych są udostępniane społeczeństwu) będą mogli zapoznać się z ww. zagadnieniami oraz wnieść swoje uwagi. Projekt rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie parku narodowego podlega również rozpatrzeniu przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego.

W odniesieniu do tworzenia bądź powiększania parków narodowych bardzo ważna jest zmiana nastawienia lokalnych społeczności do tej idei. Obawy dotyczące wprowadzenia nadmiernych rygorów ochron-

nych są w dużej mierze nieuzasadnione i wynikają głównie z niepełnej informacji przekazywanej dotychczas społecznościom lokalnym co do ich praw w odniesieniu do funkcjonowania parku narodowego. Oczywiście w parkach narodowych obowiązują ograniczenia, które określają wprost regulacje prawne, a w szczególności art. 15 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody. Zakazy wymienione w ustawie wcale nie muszą być uciążliwe dla społeczeństwa. Ustawa, o której mowa, określa również zasady, na jakich park narodowy jest udostępniany. Wprowadzanie pewnych i zarazem koniecznych ograniczeń, np. ograniczanie wstępu, dotyczy tylko niektórych stref i służy wyłącznie zachowaniu najcenniejszych walorów przyrodniczych. Istotne jest więc wypracowanie wspólnych rozwiązań, które sprawią, że podstawowy cel przyrodniczy funkcjonowania parku narodowego zostanie zrozumiany i zaakceptowany przez społeczność lokalną, przy czym nie zostanie ograniczona możliwość rozwoju gmin i gospodarstw. Wyznaczenie poszczególnych stref ochronnych powinno również uzyskać aprobatę mieszkańców. Dotyczy to także zasad udostępniania parku. Zmiana nastawienia lokalnych społeczności, jak również akceptacja zamiaru utworzenia bądź powiększenia parku narodowego może nastąpić w trakcie prowadzonych konsultacji ze społeczeństwem.

Należy zauważyć, że rady naukowe parków narodowych są organami opiniotwórczo-doradczymi dyrektora parku i jako takie nie mogą stanowić wprost o kierunkach rozwoju gmin, jednakże ich zadaniem jest przedstawianie opinii i wniosków w sprawach dotyczących ochrony przyrody i funkcjonowania parku narodowego, na które to zagadnienia mogą mieć wpływ niektóre decyzje samorządów. Niemniej jednak powyższe wnioski i opinie nie mają bezpośredniego wpływu na kierunki rozwoju gmin. Warto także wskazać, iż o atrakcyjności turystycznej danego parku narodowego, a pośrednio także całego regionu, świadczy m.in. stan zachowania i ochrony naturalnych zasobów przyrodniczych. Zagospodarowanie turystyczne i istnienie odpowiedniej infrastruktury turystycznej jest niezbędne, jednak nadmierne zagospodarowanie regionu cennego przyrodniczo (a do takich miejsc należą parki narodowe i ich najbliższe otoczenie), poprzez np. chaotyczną zabudowę, będzie powodowało dewastację obszaru i zmniejszenie jego walorów przyrodniczych, a przez to także atrakcyjności turystycznej. W przeciwnej sytuacji społeczeństwo jako miejsca wypoczynku wybierałoby miejsca o dużym zainwestowaniu, np. aglomeracje miejskie. Tym samym powyższe opinie nie tylko nie przyczyniają się do ograniczenia rozwoju gmin, ale wręcz mogą pomagać we właściwym kształtowaniu środowiska naturalnego stanowiącego o atrakcyjności turystycznej regionu.

Przekazuję również stanowisko w odniesieniu do procesu opiniowania obszarów Natura 2000 przez właściwe miejscowo rady gmin.

Uprzejmie informuję, iż podczas tworzenia obszarów Natura 2000, zgodnie z art. 27 ust. 2 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. Nr. 151, poz. 1220, z późn. zm.), właściwe miejscowo rady gmin mają zapewnioną możliwość opiniowania propozycji lokalizacji i przebiegu granic obszarów.

Podczas opiniowania obszarów Natura 2000, stosownie do ww. art. 27 ust. 2 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, wszystkie opinie nadsyłane do Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska (GDOŚ) były analizowane indywidualnie pod kątem możliwości ich uwzględnienia oraz w oparciu o kryteria wyznaczania obszarów Natura 2000.

Nadsyłane propozycje korekt granic obszarów analizowano z uwzględnieniem wiedzy na temat występowania na tych terenach siedlisk przyrodniczych oraz siedlisk gatunków fauny i flory z załącznika I i II dyrektywy siedliskowej, a także gatunków ptaków z załączników dyrektywy ptasiej, będących przedmiotami ochrony na poszczególnych obszarach Natura 2000. Wprowadzanie korekt możliwe było w przypadkach, kiedy nie miały one negatywnego wpływu na cel i przedmiot ochrony danego obszaru. Takie podejście do przeprowadzania korekty granic obszarów jest zgodne ze stanowiskiem Komisji Europejskiej (KE), z którego wynika, że jedynym kryterium branym pod uwagę przez KE podczas wyznaczania obszarów Natura 2000 jest kryterium merytoryczne, a przyczyny społeczne i ekonomiczne przedstawiane przez zainteresowane strony nie mogą być podstawą do zmiany ich granic. Stanowisko KE w tej kwestii jest poparte orzecznictwem Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości (orzeczenie TSWE z dnia 19 maja 1998 r. w sprawie C-3/96/Komisja WE p. Holandii, Zb. Orz. z 1998 r. str. I-03031, pkt 70, sprawy C-157/89 Komisja p. Włochom oraz C-60/05 WWF Italia i inni Zb. Orz. z 2006 r. str. I-5083, pkt 27). Należy nadmienić, że opiniowanie jest formą wypowiedzenia się danego podmiotu w sprawie, która ma charakter niewiążący dla organu rozstrzygającego. Oznacza to w praktyce, że w przypadku gdy przepisy prawa przewidują potrzebę uzyskania przez organ wydający dany dokument (rozstrzygający, główny) opinii innego organu lub podmiotu, organ główny przesyła materiały niezbędne do przeprowadzenia procesu opiniowania. Podmiot opiniujący wydaje stosowną opinię, natomiast obowiązkiem organu głównego (właściwego w wydaniu danego dokumentu) jest przeanalizowanie nadesłanych opinii. Pamiętać jednocześnie należy, że to organ główny jako właściwy w sprawie podejmuje decyzję co do zakresu, w jakim dana opinia zostanie uwzględniona (w przeciwieństwie do uzgadniania mającego charakter wiążący).

Jak wspomniano powyżej, podczas dotychczasowych prac nad tworzeniem sieci Natura 2000 wszystkie nadsyłane opinie były szczegółowo analizowane i w przypadku gdy spełniały wymogi dyrektywowe, brane pod uwagę. Należy jednak zaznaczyć, iż tylko część gmin skorzystała z przysługującego im prawa. Według danych znajdujących się w posiadaniu GDOŚ

podczas opiniowania w 2008 r. (nowe obszary specjalnej ochrony ptaków – o.s.o. oraz poszerzenia o.s.o.), 2009 r. (obszary mające znaczenie dla Wspólnoty) oraz 2010 r. (nowe o.s.o.) prośby o opiniowanie przesłano do, odpowiednio, 322, 1274 i 107 gmin uzyskując opinie od 27,0% do 50,2% z nich (średnio zatem 44,7% gmin skorzystało z ustawowego prawa do opiniowania). Opinie negatywne stanowiły od 59,4% do 93%, jednak zaledwie od 8% do 27% z nich można było zakwalifikować jako merytoryczne. Należy nadmienić, iż niezłożenie opinii przez gminę w terminie 30 dni od dnia otrzymania projektu obszaru uznaje się za brak uwag.

Obecnie współpraca z lokalnymi samorządami dotyczy głównie kwestii zarządzania obszarami Natura 2000. W wielu obszarach trwają prace nad sporządzeniem projektów planów zadań ochronnych, tworzonych na podstawie art. 28 ustawy o ochronie przyrody oraz na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr. 199, poz. 1227, z późn. zm.). Do zespołów przygotowujących projekt planu zapraszani są wszyscy interesariusze (przedsiębiorcy, użytkownicy gruntów, organizacje pozarządowe, lokalne samorządy itp.), prowadzący działalność w obrębie siedlisk przyrodniczych i siedlisk gatunków, dla których ochroną wyznaczono obszar Natura 2000. Zgodnie z danymi uzyskanymi z pięciu regionalnych dyrekcji ochrony środowiska udział przedstawicieli właściwych miejscowo rad gmin przekracza 60%. Powstanie planów zadań ochronnych oraz planów ochrony dla obszarów Natura 2000, w których będą zawarte wskazania do zmian w istniejących studiach uwarunkowań i planach zagospodarowania przestrzennego (plan ochrony dodatkowo będzie zawierał wskazania dotyczące terenów lokalizacji zabudowy możliwej bez szkody dla obszaru Natura 2000, infrastruktury technicznej i komunikacji, infrastruktury turystycznej i edukacyjnej, a także obszarów, które powinny być zalesianie, oraz obszarów wyłączonych z zalesiania), może przyspieszyć wydawanie odpowiednich zezwoleń, a także tworzenie planów i studiów zagospodarowania przestrzennego; łatwiej i wcześniej będzie można określić też, czy plan lub działalność będzie znacząco negatywnie wpływać na obszar Natura 2000. Ponadto włączenie w proces tworzenia planów zadań ochronnych dla obszarów Natura 2000 lokalnej społeczności, samorządów lokalnych i zarządców terenów położonych w obszarach Natura 2000 daje szansę na lepsze zrozumienie zasad funkcjonowania sieci Natura 2000 i usprawni system sprawowania nadzoru nad poszczególnymi obszarami.

Należy także podkreślić, iż Generalna Dyrekcja Ochrony Środowiska z uwagą odnosi się do wszelkich wniosków związanych z wyznaczaniem i zarządzaniem obszarami Natura 2000. Przykładowo: w 2011 r. na wniosek gminy Zator (woj. małopolskie) uzyskano

zgodę KE na zmianę przebiegu granic obszaru specjalnej ochrony ptaków Dolina Dolnej Skawy PLB120005 oraz przygotowano projekt zmiany rozporządzenia ministra środowiska z dnia 12 stycznia 2011 r. w sprawie obszarów specjalnej ochrony ptaków (Dz. U. Nr 25, poz. 133). Aktualnie ww. projekt znajduje się na etapie uzgodnień wewnątrzresortowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Bernard Błaszczyk

Warszawa, dnia 5 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Ewy Wolak**

**w sprawie uchwały przyjętej
przez Radę Powiatu Oleśnickiego dotyczącej
kontraktowania usług medycznych (23738)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Ewy Wolak, posła na Sejm RP, z dnia 8 lipca 2011 r., przesłaną przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu, z dnia 26 lipca 2011 r. (znak: SPS-023-23738/11), w sprawie kontraktowania świadczeń opieki zdrowotnej realizowanych w 2011 r. na terenie powiatu oleśnickiego, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zasady realizacji świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych zostały określone w przepisach ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.), aktach wykonawczych do ww. ustawy oraz zarządzeniach prezesa NFZ dotyczących postępowań w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w poszczególnych rodzajach i zakresach.

Zgodnie z art. 97 ww. ustawy, do zakresu działania Narodowego Funduszu Zdrowia należy m.in. określanie jakości i dostępności oraz analiza kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej oraz przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Ponadto, zgodnie z art. 146 ust. 1 ww. ustawy, prezes Narodowego Funduszu Zdrowia określa przedmiot postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, kryteria oceny ofert oraz warunki wymagane od świadczeniodawców.

Odnosząc się do kwestii i pytań zawartych w treści interpelacji, uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż Ministerstwo Zdrowia zwróciło się do Dolno-

śląskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia z prośbą o zajęcie stanowiska w przedmiotowej sprawie. Zgodnie z wyjaśnieniami uzyskanymi z Narodowego Funduszu Zdrowia płatnik świadczeń przystąpił do kontraktowania świadczeń opieki zdrowotnej na 2011 r. zgodnie z przyjętym planem i w trybie określonym w cytowanej na wstępie ustawie o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, tj. poprzez przeprowadzenie konkursu ofert bądź rokowań. W myśl zapisów art. 107 ustawy, zadaniem dyrektora oddziału wojewódzkiego jest m.in. przeprowadzenie postępowań o zawarcie umów o udzielanie świadczeń oraz zawarcie umów zapewniających dostępność świadczeń, jak i ciągłość ich udzielania. Podstawą wzięcia udziału w ogłoszonym przez oddział wojewódzki NFZ postępowaniu oraz warunkiem koniecznym do zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej jest złożenie przez oferenta oferty. Prawidłowość złożonych ofert pod względem formalnoprawnym oraz merytorycznym kontroluje komisja konkursowa powołana przez dyrektora oddziału NFZ. Postępowanie w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej kończy się rozstrzygnięciem zawierającym wykaz oferentów kwalifikujących się do zawarcia umowy z dyrektorem oddziału wojewódzkiego.

Odnosząc się do zagadnienia poruszonego w treści interpelacji, dotyczącego kontraktowania świadczeń w zakresie poradni chirurgicznej w Oleśnicy, uprzejmie informuję, iż w związku z przeprowadzonymi postępowaniami konkursowymi w rodzaju: ambulatoryjna opieka specjalistyczna, w tym również postępowaniami uzupełniającymi, zakończonymi na przełomie miesięcy stycznia i lutego br., obawy dotyczące możliwości niewłaściwego zabezpieczenia dostępu do świadczeń w poradni chirurgicznej 02.1500.001.02 na terenie powiatu oleśnickiego są nieuzasadnione. Dostęp ten od dnia 1 stycznia 2011 r. nieprzerwanie zapewnia Powiatowy Zespół Szpitali w Oleśnicy, Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej „Wamed” i Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej „Zdrowie”, a dodatkowo, w wyniku przeprowadzonego postępowania uzupełniającego, również Samodzielny Zespół Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej w Oleśnicy oraz Powiatowy Zespół Szpitali w Oleśnicy (drugie miejsce udzielania świadczeń). Jak wyjaśnia Dolnośląski OW NFZ, oferta SZPZOZ w Oleśnicy – świadczenia w zakresie poradni chirurgicznej, złożona w podstawowym postępowaniu konkursowym, po dokonaniu oceny przez komisję konkursową pod względem spełnienia warunków formalnoprawnych oraz merytorycznych, została odrzucona z powodu niespełnienia wymaganych warunków określonych w przepisach rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia szpitalnego (Dz. U. Nr 140, poz. 1143, z późn. zm.) oraz warunków określonych przez prezesa funduszu na podstawie art. 146 ust. 1 pkt. 3 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

Z analizy planu zakupu dla poradni chirurgicznej, kontraktowanej w 2011 r. na obszarze powiatu oleśnickiego, w tym miasta Oleśnicy, który wyniósł 415 137 zł (okres finansowania świadczeń od 1 stycznia 2011 r. do 30 czerwca 2011 r.), wynika, iż jest on wyższy od planu z roku 2010 o 7293 zł, uwzględniając analogiczny okres finansowania świadczeń.

Odnosząc się do pytania dotyczącego zmniejszenia wysokości kontraktów dla świadczeń z zakresu leczenia szpitalnego w Powiatowym Zespole Szpitali w Oleśnicy, uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż omawiany świadczeniodawca posiada zawartą z DOW NFZ umowę od 1 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2011 r. w niżej wymienionych zakresach:

- 03.0002.001.14: świadczenia w izbie przyjęć – UE,
- 03.4000.030.02: choroby wewnętrzne – hospitalizacja,
- 03.4401.030.02 pediatria – hospitalizacja,
- 03.4421.040.02: neonatologia – hospitalizacja,
- 03.4421.140.02: neonatologia – hospitalizacja – N20, N24, N25,
- 03.4450.040.02: położnictwo i ginekologia – hospitalizacja,
- 03.4450.240.02: położnictwo i ginekologia – hospitalizacja – N01, N20,
- 03.4500.030.02: chirurgia ogólna – hospitalizacja,
- 03.4900.008.03: izba przyjęć.

Jak wyjaśnia Narodowy Fundusz Zdrowia, w roku 2011 nie został zakontraktowany z ww. świadczeniodawcą zakres świadczeń 03.4260.030.02: anestezjologia i intensywne leczenie hospitalizacja. W przeprowadzonym konkursie ofert w zakresie anestezjologia i intensywne leczenie – hospitalizacja dotyczącym obszaru terytorialnego obejmującego powiaty: milicki, oleśnicki, oławski, strzeliński, średzki, trzebnicki, wołowski, wrocławski i miasta Wrocław, oferta omawianego świadczeniodawcy została odrzucona z powodu niespełnienia warunków określonych w przepisach prawa oraz warunków określonych przez prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia na podstawie art. 146 ust. 1 pkt 3 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, a w szczególności wymagań dotyczących zatrudnienia personelu lekarskiego oraz sprzętowych. Należy nadmienić, że Powiatowy Zespół Szpitali w Oleśnicy nie występował z wnioskiem do DOW NFZ o ogłoszenie postępowania uzupełniającego w tym zakresie świadczeń.

W kwestii dotyczącej finansowania świadczeń w rodzaju: leczenie szpitalne, należy stwierdzić, że porównanie finansowania w roku bieżącym świadczeń w powiecie oleśnickim w zestawieniu z uśrednionymi danymi krajowymi i województwa dolnośląskiego wskazuje, iż nakłady finansowe w przeliczeniu na 10 000 mieszkańców w ww. rodzaju świadczeń są:

- w zakresie 03.4000.030.02: choroby wewnętrzne hospitalizacja dla powiatu oleśnickiego o 8% większe od średniej wojewódzkiej i o 3% większe od średniej krajowej,

- w zakresie 03.4401.030.02: pediatria – hospitalizacja dla powiatu oleśnickiego o 44% większe od średniej wojewódzkiej i o 19% większe od średniej krajowej,

- w zakresie 03.4421.140.02: neonatologia hospitalizacja N20, N24, N25 dla powiatu oleśnickiego o 65% większe od średniej wojewódzkiej i o 85% większe od średniej krajowej,

- w zakresie 03.4450.040.02: położnictwo i ginekologia dla powiatu oleśnickiego o 45% większe od średniej wojewódzkiej i o 27% większe od średniej krajowej,

- w zakresie 03.4450.240.02: położnictwo i ginekologia N01, N20 dla powiatu oleśnickiego o 60% większe od średniej wojewódzkiej i o 60% większe od średniej krajowej.

Jednocześnie nadmieniam, iż Powiatowy Zespół Szpitali w Oleśnicy jest również jedynym realizatorem świadczeń rehabilitacyjnych na terenie powiatu oleśnickiego. Omawiany świadczeniodawca posiada zawartą z DOW NFZ umowę w rodzaju: rehabilitacja lecznicza, obowiązującą od 1 stycznia 2011 r. do 31 grudnia 2012 r. w następujących zakresach:

- 05.1310.208.02: fizjoterapia ambulatoryjna,
- 05.4306.300.02: rehabilitacja neurologiczna,
- 05.4300.300.02: rehabilitacja ogólnoustrojowa w warunkach stacjonarnych,
- 05.1300.207.02: lekarska ambulatoryjna opieka rehabilitacyjna.

Analiza poziomu finansowania świadczeń rehabilitacyjnych w warunkach stacjonarnych wskazuje na fakt, iż w zestawieniu z uśrednionymi danymi krajowymi nakłady finansowe na 10 000 mieszkańców w ww. rodzaju są dla świadczeń:

- w zakresie 05.4300.300.02: rehabilitacja ogólnoustrojowa w warunkach stacjonarnych dla Dolnego Śląska o 52% większe od średniej krajowej, w tym:

- dla regionu wrocławskiego o 37% większe od średniej krajowej,

- dla powiatu oleśnickiego o 17% większe od średniej krajowej;

- w zakresie 05.4306.300.02: rehabilitacja neurologiczna dla Dolnego Śląska o 13% większe od średniej krajowej, w tym:

- dla regionu wrocławskiego o 11% większe od średniej krajowej,

- dla powiatu oleśnickiego o 1% większe od średniej krajowej.

W związku z powyższym, w opinii funduszu, zarzut o drastyczne limitowanie jest w tym przypadku bezzasadny, ponieważ nastąpił faktyczny wzrost finansowania świadczeń realizowanych w Powiatowym Zespole Szpitali w Oleśnicy.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 8 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jerzego Materny**

**w sprawie mylnej interpretacji
przepisów podatkowych branży
hydrologicznej i hydrotechnicznej (23749)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem Pana Marszałka z dnia 27 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23749/11, przy którym została przekazana, skierowana do ministra skarbu państwa, interpelacja posła Jerzego Materny w sprawie interpretacji przepisów podatkowych branży hydrologicznej i hydrotechnicznej, uprzejmie informuję.

Przepisy ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.) nie zawierają regulacji umożliwiających opodatkowanie wykonywanych czynności stawką VAT 0% jedynie ze względu na to, że mieszczą się one w pracach hydrologicznych lub hydrotechnicznych. Należy jednak zaznaczyć, że w przypadku niektórych takich usług ustawa o podatku od towarów i usług przewiduje rozwiązania umożliwiające zastosowanie stawki VAT w wysokości 0%. Zgodnie z art. 83 ust. 1 pkt 11 ww. ustawy, opodatkowaniu stawką podatku w wysokości 0% podlegają usługi związane z utrzymaniem akwenów portowych i torów podejściowych. Stawka podatku 0% ma zastosowanie w przypadku prowadzenia przez podatnika dokumentacji, z której jednoznacznie wynika, że czynności te zostały wykonane przy zachowaniu warunków określonych w tym przepisie (art. 83 ust. 2 ww. ustawy).

Obowiązujące obecnie rozwiązania w odniesieniu do opodatkowania usług związanych z utrzymaniem akwenów portowych i torów podejściowych obowiązują od dnia wejścia w życie ustawy o podatku od towarów i usług, tj. od dnia 1 maja 2004 r. Wyżej wymienione reguły stosowane były również przed przystąpieniem Polski do Unii Europejskiej, na mocy przepisów ustawy z dnia 8 stycznia 1993 r. o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 11, poz. 50, z późn. zm.) oraz wydanych na jej podstawie rozporządzeń wykonawczych.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że ww. przepisy dotyczące zastosowania stawki podatku 0% mają zastosowanie w każdym przypadku, gdy spełnione są warunki określone w tych przepisach. Nie ma zatem znaczenia, czy usługi wykonywane na obiektach hydrotechnicznych dokonywane są na zlecenie urzędów podległych Ministerstwu Infrastruktury. Stawka VAT 0% ma zastosowanie w każdym przypadku, gdy spełnione są określone przepisami warunki.

Odnosząc się do poruszonej kwestii określania stawki VAT przez urzędy morskie, wyjaśniam, że urzędy morskie nie są organami podatkowymi w rozumieniu przepisu art. 13 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8,

poz. 60, z późn. zm.). Oznacza to, że urzędy morskie nie są podmiotami właściwymi do określania stawki podatku stosowanej nawet w odniesieniu do realizowanych inwestycji hydrobudowlanych. Zgodnie z ogólnymi zasadami podatku od towarów i usług, obowiązek zastosowania stawki podatku od towarów i usług w prawidłowej wysokości ciąży na podatniku. Jeżeli podatnik posiada wątpliwości co do zastosowania prawidłowej stawki podatku od towarów i usług lub w zakresie interpretacji przepisów, to zgodnie z przepisami ww. ustawy Ordynacja podatkowa może zwrócić się o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego. Interpretacje indywidualne wydawane są przez upoważnionych dyrektorów izb skarbowych, na pisemny wniosek zainteresowanego w jego indywidualnej sprawie. Szczegółowe zasady dotyczące wydawania indywidualnych interpretacji przepisów prawa podatkowego zawarte zostały w przepisach art. 14b–14p ww. ustawy Ordynacja podatkowa.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że do Ministerstwa Finansów docierały ostatnio wątpliwości zgłaszane przez środowiska związane z branżą hydrotechniczną, dotyczące warunków stosowania stawki podatku 0% w odniesieniu do usług związanych z utrzymaniem akwenów portowych i torów podejściowych. Wystąpienia w przedmiotowej sprawie dotyczyły jednej z wydanych w imieniu ministra finansów interpretacji indywidualnych. Należy podkreślić, że interpretacja indywidualna wydawana jest na pisemny wniosek zainteresowanego w odniesieniu do przedstawionego konkretnego stanu faktycznego i nie można się nią kierować w innych stanach faktycznych. Uwzględniając złożony charakter robót wykonywanych w ramach poszczególnych projektów związanych z budową lub remontem infrastruktury portowej, każdy stan faktyczny wymaga odrębnej analizy w celu zastosowania właściwej stawki podatku od towarów i usług. Dodatkowo należy zaznaczyć, że interpretacja indywidualna, która wywołała reakcję wśród środowisk związanych z branżą hydrotechniczną, jest obecnie przedmiotem postępowania sądowno-administracyjnego.

W celu zapewnienia jednolitego stosowania przepisów prawa podatkowego w kwestii dotyczącej zastosowania preferencyjnej stawki podatku od towarów i usług przy usługach związanych z utrzymaniem akwenów portowych i torów podejściowych, w dniu 22 czerwca 2011 r. minister finansów wydał na podstawie art. 14a ustawy Ordynacja podatkowa interpretację ogólną przepisów prawa podatkowego (pismo ministra finansów z dnia 22 czerwca 2011 r., znak: PT2/033/1/442/TXW/2011/763). Wyżej wymieniona interpretacja ogólna powinna przyczynić się do wyeliminowania dotychczasowych wątpliwości związanych z interpretacją przepisu art. 83 ust. 1 pkt 11 ustawy o podatku od towarów i usług.

Jednocześnie uprzejmie wyjaśniam, że przywołana interpelacja posła Joachima Brudzińskiego dotyczyła możliwości stosowania stawki VAT 0% w od-

niesieniu do niektórych usług związanych z obsługą środków transportu oraz ładunków na obszarze portów morskich. Kwestie dotyczące stawki podatku w przypadku usług związanych z obsługą środków transportu oraz ładunków na obszarze portów morskich nie stanowią zagadnień związanych z działalnością podmiotów z branży hydrotechnicznej lub hydrologicznej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Aleksandra Chłopka**

**w sprawie likwidacji placówek szkolnych
na terenie całego kraju (23751)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Aleksandra Chłopka (SPS-023-23751/11) w sprawie likwidacji placówek szkolnych na terenie całego kraju, uprzejmie wyjaśniam.

Zgodnie z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty organ prowadzący szkołę jest uprawniony do likwidacji szkoły. Decyzja o likwidacji szkoły powinna oparta być na wszechstronnej analizie, uwzględniając następujące kryteria:

— zgodność działań z zapisami art. 59 ustawy o systemie oświaty, ze szczególnym zwróceniem uwagi na terminy powiadomienia o planowanych zmianach rodziców uczniów i kuratora oświaty;

— warunki, w jakich będą się uczyć dzieci i młodzież po likwidacji szkoły (kwalifikacje kadry, liczba uczniów w klasach, oddziałach, zmianowość, warunki lokalowe, baza i wyposażenie placówki, zaplecze sportowo-rekreacyjne, organizacja świetlicy, żywienia);

— organizację dowożenia dzieci do szkoły (odległość pokonywana przez dzieci pieszo do przystanku, czas i warunki dojazdu, zapewnienie bezpłatnego transportu i opieki podczas dowożenia, czas oczekiwania uczniów na zajęcia po przyjeździe do szkoły i na autobus po zakończonych lekcjach, w tym warunki oczekiwania uczniów).

Zgodnie z art. 59 ust. 1 ww. ustawy szkoła publiczna może być zlikwidowana z końcem roku szkolnego przez organ prowadzący szkołę, po zapewnieniu przez ten organ uczniom możliwości kontynuowania nauki w innej szkole publicznej tego samego typu. Organ prowadzący jest obowiązany, co najmniej na 6 miesięcy przed terminem likwidacji, zawiadomić o zamiarze likwidacji szkoły: rodziców uczniów

(w przypadku szkoły dla dorosłych – uczniów), właściwego kuratora oświaty oraz organ wykonawczy jednostki samorządu terytorialnego właściwej do prowadzenia szkół danego typu.

Jednocześnie, zgodnie z art. 59 ust. 2 ustawy o systemie oświaty, szkoła prowadzona przez jednostkę samorządu terytorialnego może zostać zlikwidowana po zasięgnięciu opinii organu sprawującego nadzór pedagogiczny.

Ministerstwo Edukacji Narodowej, przygotowując zmiany i projektując działania legislacyjne, uwzględnia kontekst demograficzny, w którym działania te będą prowadzone.

Aby ułatwić proces powstawania, na bazie małych szkół prowadzonych w większości przypadków przez gminy, publicznych szkół prowadzonych przez inne niż jednostki samorządu terytorialnego organy prowadzące, w marcu 2009 r. znowelizowano art. 5 ustawy o systemie oświaty. Nowelizacja ta pozwoliła jednostkom samorządu terytorialnego na przekazywanie szkoły lub placówki do prowadzenia innemu podmiotowi z ominięciem procesu likwidacyjnego.

Samorząd, po uzyskaniu zgody kuratora oświaty, może przekazać szkołę, jeżeli uczy się w niej nie więcej niż 70 uczniów. Przekazanie odbywa się na mocy uchwały organu stanowiącego po zawarciu stosownej umowy, która określa między innymi obwód szkoły lub warunki przyjmowania uczniów i warunki korzystania z mienia przejętej szkoły.

Zgodnie z art. 28 ust. 1 ww. ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego kwotę przeznaczoną na część oświatową subwencji ogólnej dla wszystkich jednostek samorządu terytorialnego na dany rok ustala się w wysokości łącznej kwoty części oświatowej subwencji ogólnej nie mniejszej niż przyjęta w ustawie budżetowej w roku bazowym, skorygowanej o kwotę innych wydatków z tytułu zmiany realizowanych zadań oświatowych. Sposób podziału na rok 2011 subwencji oświatowej pomiędzy jednostki samorządu terytorialnego określa algorytm stanowiący załącznik do rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2011 (Dz. U. Nr 249, poz. 1659).

Algorytm ten nie służy do podziału subwencji na poszczególne szkoły i placówki. Niezależnie jednak od sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej pomiędzy jednostki samorządu terytorialnego subwencja oświatowa stanowi jedną kwotę, a o jej przeznaczeniu – zgodnie z art. 7 ust. 3 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego – decyduje organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego. Na poziomie podziału subwencji na poszczególne szkoły, dokonywanego przez jednostkę samorządu terytorialnego, mogą zostać uwzględnione różnorodne czynniki i uwarunkowania lokalne, w tym demograficzne.

Z uwagi na wyższe jednostkowe koszty kształcenia uczniów w szkołach położonych na terenach wiejskich i w miastach do 5000 mieszkańców (spowodo-

wane przede wszystkim niższą liczebnością oddziałów oraz koniecznością wypłat dodatków socjalnych dla nauczycieli) w algorytmie podziału subwencji uwzględniona została specyfika takich szkół. W ramach wskaźnika korygującego stosowane są zwiększone wagi subwencyjne dla uczniów szkół zlokalizowanych na terenach wiejskich lub w miastach do 5000 mieszkańców. Algorytm podziału subwencji oświatowej jest corocznie modyfikowany, a potrzeba tej modyfikacji wynika z analizy wskaźników ekonomicznych obrazujących przeciętne koszty kształcenia i działalności szkół oraz placówek oświatowo-wychowawczych.

Dane liczbowe dotyczące likwidacji placówek szkolnych będą dostępne po 30 września br.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 3 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Aleksandra Chłopka**

**w sprawie zmiany przepisów dotyczących
karania rzeczoznawców ds. zabezpieczeń
przeciwpożarowych (23753)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 27 lipca 2011 r. (sygn. SPS-023-23753/11) dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Aleksandra Chłopka w sprawie zmiany przepisów dotyczących karania rzeczoznawców do spraw zabezpieczeń przeciwpożarowych uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

W opinii Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji bezsporną pozostaje kwestia konieczności dokonania zmian przepisów dotyczących rzeczoznawców do spraw zabezpieczeń przeciwpożarowych. Niemniej jednak kwestie praw i obowiązków powinny być nakładane na podmioty w drodze ustawy, a akt wykonawczy ma uszczegóławiać postanowienia ustawowe.

Pragnę zauważyć, że aktualnie obowiązujące przepisy prawa dotyczące ochrony przeciwpożarowej nie określają czasu odpowiedzialności rzeczoznawców do spraw zabezpieczeń przeciwpożarowych za nieprawidłowości popełnione w ich działalności w zakresie, o którym mowa w § 13 ust. 2, 4 i 5 rozporządzenia ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 16 czerwca 2003 r. w sprawie uzgadniania projektu budowlanego pod względem ochrony przeciwpożarowej (Dz. U. Nr 121, poz. 1137, z późn. zm.).

Z informacji przekazanych przez Komendę Główną Państwowej Straży Pożarnej wynika, że organy PSP, zgodnie z przepisami przedmiotowego rozporządzenia, podejmują działania w tego typu sprawach w momencie ujawnienia nieprawidłowości, tj. w trakcie czynności kontrolno-rozpoznawczych związanych z przekazywaniem obiektu do użytkowania lub czynności prowadzonych okresowo w ramach nadzoru nad przestrzeganiem przepisów przeciwpożarowych, jak również w przypadku ustalania przyczyn powstania i rozprzestrzeniania się pożaru powstałego w obiekcie.

Zatem należy zgodzić się z argumentacją, iż odpowiedzialność rzeczoznawców do spraw zabezpieczeń przeciwpożarowych powinna być ograniczona do konkretnego okresu, licząc od momentu popełnienia przez nich nieprawidłowości. Przepisy prawa powinny również określać szczegółowo czas, w którym organy PSP mają prawo wszcząć postępowanie w trybie nadzoru nad działalnością rzeczoznawców do spraw zabezpieczeń przeciwpożarowych. Z danych przekazanych przez komendanta głównego PSP wynika, że w przygotowanym projekcie ustawy o zmianie ustawy o ochronie przeciwpożarowej (projekt znajduje się w planie pracy Rady Ministrów na 2011 r. – „Wykazie dokumentów procedowanych bezterminowo”) zaproponowano m.in., aby organy PSP nie mogły wszcząć postępowania w ramach nadzoru nad działalnością rzeczoznawców do spraw zabezpieczeń przeciwpożarowych:

— po upływie 6 miesięcy od dnia powzięcia wiadomości o możliwości wystąpienia nieprawidłowości w działalności rzeczoznawcy do spraw zabezpieczeń przeciwpożarowych oraz

— po upływie 5 lat od dnia zakończenia robót budowlanych albo zawiadomienia o zakończeniu budowy lub wydania decyzji o pozwoleniu na użytkowanie obiektu budowlanego, w przypadkach dotyczących uzgodnienia przez rzeczoznawcę do spraw zabezpieczeń przeciwpożarowych projektu budowlanego obiektu budowlanego.

Jednocześnie pragnę wyjaśnić, iż jakkolwiek użyty w ww. rozporządzeniu termin „upomnienie” jest zbliżony z nazwą nadawaną jednej z kar dyscyplinarnych, to jednak nie można go uznać za karę dyscyplinarną. Upomnienie stanowi element sprawowania nadzoru komendanta głównego PSP nad działalnością rzeczoznawców do spraw zabezpieczeń przeciwpożarowych, wskazujący na popełnione przez rzeczoznawcę błędy oraz zwracający uwagę na konieczność ścisłego przestrzegania w dalszej jego działalności formalnych i merytorycznych zasad sprawowania przedmiotowej funkcji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Zbigniew Sosnowski

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Aleksandra Chłopka**

**w sprawie sprawdzenia zgodności ustawy
o Państwowej Straży Pożarnej
z normami unijnymi (23754)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 27 lipca 2011 r. (sygn. SPS-023-23754/11) dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Aleksandra Chłopka w sprawie sprawdzenia zgodności ustawy o Państwowej Straży Pożarnej z normami unijnymi uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie, w kontekście problemu funkcjonowania Państwowej Straży Pożarnej, wskazać należy, iż wejście w życie z dniem 1 lipca 2005 r. ustawy z dnia 6 maja 2005 r. o zmianie ustawy o Państwowej Straży Pożarnej (Dz. U. Nr 100, poz. 836) spowodowało wprowadzenie 40-godzinnego tygodnia służby strażaków PSP. Ponadto w ustawie tej wydłużono wymiar dodatkowego płatnego urlopu wypoczynkowego dla strażaków PSP do 18 dni, stanowiącego rekompensatę z tytułu pełnienia służby w warunkach szkodliwych dla zdrowia albo szczególnie uciążliwych ze względu na przedłużony czas służby.

W efekcie wprowadzonych zmian nastąpiło obniżenie stanów osobowych na poszczególnych zmianach służbowych w jednostkach interwencyjnych PSP. Z danych przekazywanych na ten temat przez Komendę Główną PSP wynika, iż w celu zapewnienia poziomu stanów etatowych z pierwszego półrocza 2005 r. potrzebne było 5100 etatów strażaków.

Dostrzegając problem ponadnormatywnego czasu służby strażaków PSP, zarówno Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji, jak też kierownicy poszczególnych jednostek organizacyjnych PSP od 2005 r. podejmowali działania mające na celu zwiększenie stanów osobowych zmian służbowych. Działania te doprowadziły do zwiększenia stanu etatowego w zmianowym rozkładzie czasu służby w sumie o 2800 etatów z tego:

- 1100 etatów jako nowe (w roku 2006),
- 350 etatów cywilnych, które uwolniły odpowiednią liczbę etatów funkcjonariuszy z codziennego rozkładu czasu służby (lata 2007 i 2008),
- 1266 etatów przeniesiono z codziennego rozkładu czasu służby w komendach wojewódzkich oraz powiatowych i miejskich PSP,
- 84 etaty przeniesiono z jednostek centralnych.

Niedobory etatowe wynikające przede wszystkim z konieczności utrzymywania stanów osobowych dających gwarancję podjęcia skutecznych działań ratowniczych spowodowały, iż w październiku 2010 r. wprowadzono kolejne zmiany do ustawy o Państwo-

wej Straży Pożarnej (obowiązujące od dnia 1 stycznia 2011 r.) w celu umożliwienia strażakom PSP dokonania wyboru co do formy rekompensaty za pracę ponad normę. Wprowadzenie rekompensaty pieniężnej za przedłużony czas służby lub czasu wolnego w odpowiednim wymiarze, wraz z ograniczeniem wymiaru dodatkowego urlopu wypoczynkowego z tytułu pełnienia służby w warunkach szkodliwych dla zdrowia lub uciążliwych – z maksymalnie 18 dni do 13 dni – uznano za optymalne z punktu widzenia dalszego funkcjonowania służby oraz ze względu na skutki finansowe dla budżetu państwa.

Wymiar i rozkład czasu służby funkcjonariuszy Państwowej Straży Pożarnej normuje art. 35 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 12, poz. 68, z późn. zm.). Zgodnie z brzmieniem art. 35 ust. 1 ww. ustawy, czas służby strażaka nie może przekraczać przeciętnie 40 godzin tygodniowo w przyjętym okresie rozliczeniowym, nieprzekraczającym 6 miesięcy. Stosownie do art. 35 ust. 3 ww. ustawy wprowadza się zmianę oraz codzienny rozkład czasu służby strażaka. Zmianowy rozkład czasu służby strażaka polega na wykonywaniu zadań służbowych i pełnieniu dyżurów trwających nie dłużej niż 24 godzinny, po których następują co najmniej 24 godziny wolne od służby (art. 35 ust. 5 ww. ustawy). Z kolei codzienny rozkład czasu służby strażaka polega na wykonywaniu zadań służbowych po 8 godzin dziennie od poniedziałku do piątku (art. 35 ust. 6 ww. ustawy). W ramach codziennego rozkładu czasu służby strażak może być wyznaczony do pełnienia, w dowolnym czasie, dyżuru trwającego nie dłużej niż 24 godziny, po którym następują co najmniej 24 godziny wolne od służby (art. 35 ust. 7 ww. ustawy). Jak wynika z art. 35 ust. 9 i 10 ww. ustawy, czas służby strażaka może być przedłużony do 48 godzin tygodniowo w okresie rozliczeniowym nieprzekraczającym 6 miesięcy, jeżeli jest to uzasadnione potrzebami służby oraz w przypadku wprowadzenia podwyższonej gotowości operacyjnej w PSP. W pierwszym przypadku strażakowi przyznaje się czas wolny od służby w tym samym wymiarze co czas służby albo rekompensatę pieniężną, w drugim zaś w zamian za czas służby strażakowi przysługuje czas wolny od służby w tym samym wymiarze w przyjętym okresie rozliczeniowym. Czas wolny, o którym wyżej mowa, może być udzielony w następnym okresie rozliczeniowym po okresie, w którym strażak pełnił służbę ponad normę, tj. ponad 40 godzin tygodniowo w przyjętym okresie rozliczeniowym nieprzekraczającym 6 miesięcy, na co wskazuje treść art. 35 ust. 10a ww. ustawy.

Zważenia wymaga, iż nowe ww. brzmienie art. 35 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej zostało nadane ustawą z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o Państwowej Straży Pożarnej (Dz. U. Nr 239, poz. 1589). Powyższa regulacja weszła w życie w dniu 1 stycznia 2011 r.

Zgodnie z art. 1 ust. 1 i 2 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada

2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz. U. UE L z dnia 18 listopada 2003 r. Nr 299, str. 9), dyrektywa ustala minimalne wymagania w zakresie bezpieczeństwa i ochrony zdrowia w odniesieniu do organizacji czasu pracy poprzez określenie m.in. maksymalnego tygodniowego wymiaru czasu pracy oraz minimalnego okresu odpoczynku. Stosownie do art. 3 ww. dyrektywy w rozwiązaniach krajowych należy przyjmować niezbędne środki w celu zapewnienia, że każdy pracownik jest uprawniony do minimalnego dobowego odpoczynku w wymiarze 11 nieprzerwanych godzin w okresie 24-godzinnym. Art. 5 ww. dyrektywy stanowi, iż państwa członkowskie przyjmują niezbędne środki w celu zapewnienia, by każdy pracownik był uprawniony w okresie 7-dniowym do minimalnego nieprzerwanego okresu odpoczynku w wymiarze 24 godzin oraz również do odpoczynku dobowego w wymiarze 11 godzin, określonego w art. 3. Jeżeli uzasadniają to warunki obiektywne, techniczne lub organizacji pracy, można stosować minimalny okres odpoczynku w wymiarze 24 godzin. Jak wynika z art. 6 lit. b ww. dyrektywy, państwa członkowskie winny zapewnić, by przeciętny wymiar czasu pracy w okresie 7-dniowym, łącznie z pracą w godzinach nadliczbowych, nie przekroczył 48 godzin. W celu stosowania ww. art. 5 oraz 6 państwa członkowie mogą ustanowić okres rozliczeniowy nieprzekraczający 14 dni przy tygodniowym okresie odpoczynku oraz okres rozliczeniowy nieprzekraczający 4 miesięcy przy maksymalnym tygodniowym wymiarze czasu pracy (art. 16 lit. a, b ww. dyrektywy).

Omawiana dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, ustalając minimalny wymiar dobowego i tygodniowego odpoczynku oraz długość okresu rozliczeniowego tygodniowego odpoczynku i tygodniowego wymiaru czasu pracy, przewiduje pewne odstępstwa od ww. norm ochronnych. Jak wynika z art. 17 ust. 3 lit. c pkt iii ww. dyrektywy, można stosować odstępstwa od art. 3, 4, 5, 8 oraz 16 w przypadku działań obejmujących potrzebę ciągłości usług lub produkcji, w szczególności usług ogniowych. Odstępstwa te mogą zostać przyjęte w drodze przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych lub w drodze układów zbiorowych lub porozumień między partnerami, pod warunkiem że zainteresowanym pracownikom zapewniono równoważne okresy wyrównawczego odpoczynku lub że w wyjątkowych przypadkach, w których nie jest możliwe z powodów obiektywnych przyznanie takich równoważnych okresów wyrównawczego odpoczynku, zainteresowanym pracownikom przyznano właściwą ochronę (art. 17 ust. 2 ww. dyrektywy).

Przedstawiając ww. analizę przepisów prawnych, wskazać należy, iż ustawa z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej, wprowadzając w art. 35 ust. 3 zmianowy rozkład czasu służby strażaka (polegający na wykonywaniu zadań służbowych i pełnieniu dyżurów trwających nie dłużej niż 24 godziny), przyznaje funkcjonariuszowi prawo do odpoczynku

w wymiarze co najmniej 24 godzin. Analogicznie, w przypadku wyznaczenia strażaka do pełnienia dyżuru trwającego nie dłużej niż 24 godziny w ramach codziennego rozkładu służby, art. 35 ust. 7 ww. ustawy stanowi co najmniej o 24-godzinnym okresie wolnym od służby. Powyższe regulacje poza wskazaniem, iż czas wolny winien nastąpić po wykonaniu zadań służbowych lub po odbyciu służby, trwających nie dłużej niż 24 godziny, nie precyzują granic czasowych wykorzystania ww. prawa do odpoczynku. Tym samym wobec braku określenia w ww. przepisach okresu rozliczeniowego odpoczynku uznać należy, iż przy zmianowym rozkładzie czasu służby czas wolny w wymiarze co najmniej 24 godzin winien nastąpić bezpośrednio po wykonaniu zadań służbowych lub bezpośrednio po odbyciu służby, trwających nie dłużej niż 24 godziny. Innymi słowy naruszenie w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych lub pełnieniem dyżuru 24-godzinnego normy odpoczynku w jednej dobie winno być, zgodnie z art. 35 ust. 5 i 7 ww. ustawy, zrekomensowane czasem wolnym od służby bezpośrednio w następnym dobie.

Czas trwania dyżuru i wykonywania zadań służbowych w zmianowym rozkładzie czasu służby, jak również zasady udzielania czasu wolnego od służby określa w sposób szczegółowy rozporządzenie ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 29 grudnia 2005 r. w sprawie pełnienia służby przez strażaków Państwowej Straży Pożarnej (Dz. U. Nr 266, poz. 2247, z późn. zm.), wydane na podstawie art. 35 ust. 11 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej. Zgodnie z § 2 ust. 1 ww. rozporządzenia, wykonywanie zadań służbowych i pełnienie dyżuru przez strażaka w zmianowym rozkładzie czasu służby w danej jednostce organizacyjnej Państwowej Straży Pożarnej lub Wojskowej Ochrony Przeciwpożarowej trwa 24 godziny. Czas wolny od służby w zamian za czas służby nieprzekraczający 40 godzin tygodniowo może być udzielony w okresie bezpośrednio poprzedzającym urlop wypoczynkowy lub po jego ukończeniu (§ 10 ww. rozporządzenia). Jak wynika z § 12 ust. 1 ww. rozporządzenia, kierownik jednostki organizacyjnej ustala harmonogram służby w jednostce obejmujący przyjęty okres rozliczeniowy, w którym, w sposób równomierny, określa się dni i godziny służby poszczególnych strażaków, zgodnie z normą czasu służby określoną w art. 35 ust. 1 ustawy o Państwowej Straży Pożarnej, tj. 40 godzin tygodniowo, oraz dni i godziny wolne od służby. Liczba kolejnych dni wolnych od służby określonych w harmonogramie nie może być większa niż 120. Ustalony harmonogram podaje się do wiadomości strażaków, nie później niż 7 dni przed rozpoczęciem danego okresu rozliczeniowego.

W świetle powyższego zatem w każdej jednostce organizacyjnej Państwowej Straży Pożarnej obowiązuje ustalany przez kierownika danej jednostki harmonogram służby, który poprzez szczegółowe określenie dni i godzin służby (zgodnie z normą 40 godzin tygodniowo) poszczególnych funkcjonariuszy pożarnictwa oraz przysługujących im dni i godzin wolnych

od służby zapewnia równomierne rozłożenie czasu służby oraz czasu wolnego w przyjętym w danej jednostce okresie rozliczeniowym.

Nadmienić należy, iż dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w art. 16 wprowadziła możliwość ustanowienia przez państwa członkowskie w odniesieniu do tygodniowych okresów odpoczynku maksymalnych okresów rozliczeniowych (okres rozliczeniowy nieprzekraczający 14 dni), natomiast nie przewidziała takiego rozwiązania w celu stosowania art. 3 o dobowym okresie wypoczynku. Wskazuje to, iż w ocenie prawodawcy europejskiego okresy odpoczynku dobowego spełniają swoją rolę, o ile będą rzeczywiście wykorzystywane jako odpoczynek dobowy, co pozostaje w zgodzie z celem dyrektywy, tj. zapewnieniem minimalnych wymagań w zakresie bezpieczeństwa i ochrony zdrowia w odniesieniu do czasu pracy (uchwała SN z dnia 13 marca 2008 r., I PZP 11/07).

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 czerwca 2009 r., sygn. II PK 287/08, wskazał, iż: „Europejski Trybunał Sprawiedliwości podkreślając znaczenie unormowań dyrektywy 2003/88/WE dla ochrony zdrowia i polepszenia warunków pracy pracowników, wielokrotnie akcentował ich prewencyjny charakter w postaci zmniejszenia, na ile to tylko możliwe, kumulowania okresów pracy bez stosowania koniecznych okresów odpoczynku. Co do zasady okresy odpoczynku muszą zatem przypadać bezpośrednio po okresach pracy, których wyrównaniu one służą, dla zapobieżenia przemęczeniu i przeciążeniu pracownika w następstwie kumulacji następujących po sobie okresów pracy. Takie stanowisko ETS podważa interpretację dopuszczającą kumulowanie wszystkich niewykorzystanych przez pracownika okresów odpoczynku i przyznanie po dłuższym okresie pracy skumulowanego czasu wolnego, stanowiącego sumę wszystkich niewykorzystanych okresów odpoczynku”.

Podkreślić należy, iż wspólnotowe normy ochronne dotyczące dobowego nieprzerwanego 11-godzinnego odpoczynku i tygodniowego nieprzerwanego 24-godzinnego odpoczynku oraz okresu rozliczeniowego tygodniowego odpoczynku nie mają charakteru bezwzględnie obowiązującego. Art. 17 ust. 3 lit. c pkt iii dyrektywy 2003/88/WE dopuszcza bowiem możliwość stosowania odstępstw od ww. zasad w odniesieniu m.in. do usług ogniowych, pod warunkiem jednakże zapewnienia zainteresowanym równoważnych okresów odpoczynku. Tym samym uznać można, iż ww. dyrektywa zezwala w przypadku m.in. służby w Państwowej Straży Pożarnej na odmienne niż przewidziane w art. 3, 5 i 16 określenie wymiaru czasu wolnego i jego okresu rozliczeniowego.

Biorąc powyższe pod uwagę, należy stwierdzić, iż ustanowiony w ustawie o Państwowej Straży Pożarnej oraz wydanym na jej podstawie rozporządzeniu w sprawie pełnienia służby przez strażaków Państwowej Straży Pożarnej wymiar i rozkład czasu służby oraz czasu wolnego od służby nie pozostaje w sprzeczności z postanowieniami dyrektywy 2003/88/WE.

Podkreślenia wymaga, iż przedłużenie czasu służby funkcjonariusza pożarnictwa do 48 godzin tygodniowo dopuszcza § 6 ust. 1 rozporządzenia w sprawie pełnienia służby przez strażaków Państwowej Straży Pożarnej, zgodnie z którym przedłużenie czasu służby strażaka ze względu na potrzeby służby, o których mowa w art. 35 ust. 9 ustawy o Państwowej Straży Pożarnej, mogą uzasadniać następujące okoliczności:

1) konieczność dokończenia rozpoczętych zadań służbowych, jeżeli nie mogą zostać przerwane;

2) utrzymanie liczby strażaków stanowiących obsadę osobową każdej zmiany na poziomie ustalonym przez kierownika jednostki organizacyjnej, jednak nie niższym niż ustalony zgodnie z ust. 3–5;

3) dysponowanie do działań ratowniczych oraz do udziału w ćwiczeniach odwodów operacyjnych;

4) wykonanie zadań służbowych wpływających na funkcjonowanie oraz podniesienie gotowości bojowej jednostek ochrony przeciwpożarowej;

5) wykonanie zadań służbowych o charakterze dydaktycznym dotyczących szkolenia strażaków z jednostek ochrony przeciwpożarowej;

6) delegowanie strażaka do pełnienia służby poza granicami państwa w grupie ratowniczej utworzonej do udziału w działaniach ratowniczych, akcji poszukiwawczo-ratowniczej lub akcji humanitarnej, a także w szkoleniu i ćwiczeniach ratowniczych.

Przepis powyższy zawiera zatem katalog okoliczności dookreślających przewidzianą w art. 35 ust. 9 ustawy o Państwowej Straży Pożarnej przesłankę (tj. uzasadnione potrzeby służby), której zaistnienie zezwala na przedłużenie czasu służby funkcjonariusza pożarnictwa do 48 godzin tygodniowo w okresie rozliczeniowym nieprzekraczającym 6 miesięcy. Katalog ten jest katalogiem o charakterze zamkniętym.

Przesłanką uzasadniającą przedłużenie czasu służby ponad normę jest również okoliczność „wprowadzenia podwyższonej gotowości operacyjnej”, o czym stanowi art. 35 ust. 10 ww. ustawy. Przy czym znaczenie użytego w ww. przepisie pojęcia precyzuje art. 10 ust. 1 pkt 12 ww. ustawy. Z postanowień ww. przepisu wynika, iż wprowadzanie podwyższonej gotowości operacyjnej w Państwowej Straży Pożarnej następuje w sytuacji zwiększonego prawdopodobieństwa katastrofy naturalnej lub awarii technicznej, których skutki mogą zagrozić życiu lub zdrowiu dużej liczby osób, mieniu w wielkich rozmiarach albo środowisku na znacznych obszarach, oraz w przypadku wystąpienia i utrzymywania się wzmożonego zagrożenia pożarowego. Stan podwyższonej gotowości wprowadza, zgodnie z art. 10 ust. 1 pkt 12 ww. ustawy, komendant główny Państwowej Straży Pożarnej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Zbigniew Sosnowski

Warszawa, dnia 28 lipca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Matuszewskiego**

**w sprawie złej sytuacji
w polskich przedszkolach (23755)**

Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Marka Matuszewskiego w sprawie złej sytuacji w polskich przedszkolach (SPS-023-23755/11), uprzejmie wyjaśniam.

Ad 1. Podejmując, w ramach decentralizacji funkcji państwa, decyzję o przekazaniu gminom zakładania i prowadzenia m.in. publicznych przedszkoli z dniem 1 stycznia 1992 r., ustawodawca określił jednocześnie charakter przekazanych przez państwo zadań jako obowiązkowe zadania własne gmin (art. 105 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty – Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.).

Równocześnie, zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 8 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.), do zadań własnych gminy należy zaspokajanie zbiorowych potrzeb jej wspólnoty w zakresie edukacji publicznej, a taką potrzebą jest m.in. organizacja wychowania przedszkolnego, tj. zakładanie, prowadzenie przedszkoli, oddziałów przedszkolnych w szkole podstawowej oraz innych form wychowania przedszkolnego.

W związku z powyższym należy podkreślić, że polityka rządu wyznacza szczególną rolę samorządom lokalnym, od których oczekuje się efektywnego prowadzenia finansowania m.in. edukacji przedszkolnej oraz dostosowywania jej do lokalnych możliwości i potrzeb.

Równocześnie uprzejmie informuję, że jednym z głównych zamierzeń rządu, w tym Ministerstwa Edukacji Narodowej, realizowanych konsekwentnie od 2007 r., jest upowszechnienie wychowania przedszkolnego dzieci w wieku 3–5, w tym zapewnienie wszystkim dzieciom 5-letnim możliwości skorzystania z prawa do bezpłatnej edukacji przedszkolnej. Bardzo ważne jest budowanie wśród rodziców, nauczycieli oraz samorządów lokalnych i organizacji pozarządowych przekonania o znaczeniu upowszechnienia edukacji przedszkolnej, prawne, finansowe i programowe wsparcie tworzenia innych form wychowania przedszkolnego oraz oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych.

Koncepcja upowszechnienia wychowania przedszkolnego ma charakter systemowy. Została oparta na wdrożonych i sprawdzonych w innych krajach europejskich rozwiązaniach z zakresu tzw. polityki małego dziecka. Wdrażane przez Ministerstwo Edukacji Narodowej rozwiązanie obejmuje:

— rozwój sieci placówek wychowania przedszkolnego i udostępnienie różnych form wychowania przedszkolnego dla dzieci w wieku przedszkolnym,

— wsparcie pedagogiczne oraz pomoc w rozwiązywaniu problemów dla rodziców wychowujących małe dzieci, w tym prowadzenie różnych form edukacji rodziców,

— zapewnienie pomocy psychologiczno-pedagogicznej i specjalistycznej, mającej na celu wspieranie rozwoju i edukacji dzieci, wyrównywanie opóźnień i dysharmonii rozwojowych oraz terapię zaburzeń.

W latach szkolnych 2009/2010 i 2010/2011 zgodnie z art. 9 ustawy z dnia 19 marca 2009 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw dziecko w wieku 5 lat ma prawo do odbycia rocznego przygotowania przedszkolnego w przedszkolu, oddziale przedszkolnym zorganizowanym w szkole podstawowej lub innej formie wychowania przedszkolnego. Jednocześnie od roku szkolnego 2011/2012 powyższe prawo zostanie przekształcone w obowiązek, co niewątpliwie spowoduje znaczny wzrost liczby dzieci objętych wychowaniem przedszkolnym.

W celu zwiększenia upowszechnienia edukacji przedszkolnej Ministerstwo Edukacji Narodowej wprowadziło zmiany legislacyjne ułatwiające dostęp do wychowania przedszkolnego dzieci w wieku do 5. roku życia. W związku ze zmianami, które zostały wprowadzone 5 sierpnia 2010 r. ustawą o zmianie ustawy o systemie oświaty (Dz. U. Nr 149, poz. 991), wydane zostało nowe rozporządzenie ministra edukacji narodowej z dnia 31 sierpnia 2010 r. w sprawie rodzajów innych form wychowania przedszkolnego, warunków tworzenia i organizowania tych form oraz sposobu ich działania.

Ponadto 28 czerwca 2011 r. minister edukacji narodowej podpisał rozporządzenie zmieniające rozporządzenie w sprawie rodzajów innych form wychowania przedszkolnego, warunków tworzenia i organizowania tych form oraz sposobu ich działania, zwiększające minimalny tygodniowy wymiar godzin zajęć świadczonego nauczania, wychowania i opieki w innych formach wychowania przedszkolnego. Wprowadzenie nowelizacji rozporządzenia w przedmiotowym zakresie pozwoliło na uniknięcie zarzutu nierównego, niezgodnego z Konstytucją RP, traktowania dziecka, którego prawo do wychowania przedszkolnego (jego wymiar) było zbyt zróżnicowane w zależności od miejsca jego realizacji (mniejszy wymiar godzin w innych formach wychowania przedszkolnego niż w tradycyjnym przedszkolu). Zmiana prowadzi do sytuacji, w której wszystkie dzieci mają zapewnione równe szanse edukacyjne.

Powyższe akty wykonawcze pozwoliły na tworzenie, obok istniejących w systemie przedszkoli, punktów przedszkolnych i zespołów wychowania przedszkolnego, a tym samym na upowszechnianie dostępu do edukacji przedszkolnej.

Zakładanie i prowadzenie innych form wychowania przedszkolnego zarówno przez gminy, jak i osoby prawne i fizyczne, jest rozszerzeniem katalogu miejsc realizacji wychowania przedszkolnego. Tworzenie punktów przedszkolnych lub zespołów wychowania przed-

szkolnego jest korzystne dla gmin ze względu na niższe koszty ponoszone na dziecko uczęszczające na zajęcia w innej formie wychowania przedszkolnego niż koszty utrzymania dziecka w przedszkolu. Nie oznacza to jednak, że tradycyjne przedszkola mają być zastąpione przez inne formy wychowania przedszkolnego, ponieważ, co należy podkreślić, tylko w przypadkach uzasadnionych warunkami demograficznymi i geograficznymi rada gminy może uzupełnić sieć publicznych przedszkoli i oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych o inne formy wychowania przedszkolnego.

Równocześnie w Ministerstwie Edukacji Narodowej realizowany jest projekt systemowy „Ogólnopolskie kampanie upowszechniające model uczenia się przez całe życie” w ramach priorytetu III Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”. Projekt został podzielony na dwie części. Pierwsza obejmuje promocję wczesnej edukacji, a druga – promocję edukacji przez całe życie z wyłączeniem edukacji przedszkolnej.

Od 2008 r. realizowana jest część dotycząca upowszechniania edukacji przedszkolnej. Cel projektu bezpośrednio wypływa z celów odnowionej strategii lizbońskiej. Projekt koncentruje się na pokazywaniu korzyści płynących z edukacji przedszkolnej, zachęcaniu do wysyłania dzieci do przedszkola, wpływaniu na zakładanie przedszkoli. Od roku 2009 działania te objęły także telewizję, radio, prasę codzienną i wydawnictwa specjalistyczne.

Należy podkreślić, że dotychczas edukacja sześciolatków odbywających roczne obowiązkowe przygotowanie przedszkolne, tak jak prowadzenie przedszkoli, była finansowana z budżetu samorządu jako zadanie własne gminy. Po obniżeniu wieku obowiązku szkolnego dzieci edukacja sześciolatków podejmujących naukę w klasie I w szkole podstawowej będzie finansowana z subwencji oświatowej. Dzięki takiemu rozwiązaniu gminy, jako organy prowadzące, uzyskają wolne środki, które będą mogły wykorzystać na tworzenie nowych miejsc wychowania przedszkolnego dla dzieci w wieku 3–5 lat.

Zadania dotyczące edukacji przedszkolnej są obecnie i nadal będą współfinansowane z Europejskiego Funduszu Społecznego w ramach priorytetu IX Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” 2007–2013. Szczegółowy opis tego priorytetu w ramach działania 9.1: Wyrównywanie szans edukacyjnych i zapewnienie wysokiej jakości usług edukacyjnych świadczonych w systemie oświaty przewiduje różne obszary wsparcia w zakresie edukacji przedszkolnej. W poddziałaniu 9.1.1: Zmniejszanie nierówności w stopniu upowszechnienia edukacji przedszkolnej, projekty konkursowe dotyczą: tworzenia przedszkoli (w tym również uruchamiania innych form wychowania przedszkolnego) na obszarach i w środowiskach o niskim stopniu upowszechnienia edukacji przedszkolnej (w szczególności na obszarach wiejskich), wsparcia istniejących przedszkoli (w tym również funkcjonujących innych form wychowania przedszkolnego) w celu umożliwienia większej liczbie dzieci korzysta-

nia z wychowania przedszkolnego np. poprzez wsparcie dla placówek zagrożonych likwidacją, wydłużenie godzin pracy placówek, uruchomienie dodatkowych oddziałów, zatrudnienie dodatkowego personelu itp.

Na powyższy cel zaplanowano w latach 2007–2013 łącznie ponad 243 mln euro. Do końca 2010 r. podpisano umowy na ponad 76% tych środków (wartość umów – blisko 739 mln zł).

Według danych na dzień 31 stycznia 2011 r. w poddziałaniu 9.1.1 podpisano 1143 umowy i zakontraktowano środki w wysokości blisko 754 mln zł (poziom wykorzystania alokacji na lata 2007–2013 wzrósł do 78,2%).

Dodatkowo, w celu umożliwienia dalszego rozwoju edukacji przedszkolnej, kwota przeznaczona na realizację poddziałania 9.1.1 została zwiększona o 62,5 mln euro. Łącznie kwota ta wzrosła do 305,5 mln euro.

W celu zwiększenia możliwości wyrównywania szans edukacyjnych na obszarach wiejskich minister rolnictwa i rozwoju wsi w ramach działania 3.2: Tworzenie mikroprzedsiębiorstw w Programie Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 zaplanował środki na tworzenie nowych placówek przedszkolnych na wsi.

Minister pracy i polityki społecznej ogłosił w 2010 r. konkurs na składanie wniosków o dofinansowanie realizacji projektów ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”, priorytet I: Zatrudnienie i integracja społeczna, działanie 1.3: Ogólnopolskie programy integracji i aktywizacji zawodowej, poddziałanie 1.3.2: Projekty na rzecz promocji równych szans kobiet i mężczyzn oraz godzenia życia zawodowego i rodzinnego. Konkurs obejmował m.in. wdrażanie i upowszechnianie rozwiązań służących godzeniu życia zawodowego i rodzinnego m.in. poprzez tworzenie ośrodków opieki nad dziećmi w miejscu pracy oraz rozwijanie alternatywnych form opieki nad dziećmi (w tym m.in. tworzenie przedszkoli przyzakładowych).

Z danych Systemu Informacji Oświatowej (według stanu na 30 września 2010 r.) wynika, że od roku 2008 wzrosła liczba publicznych i niepublicznych punktów przedszkolnych oraz zespołów wychowania przedszkolnego do 1240 (w tym na wsi 883). Rok wcześniej było to odpowiednio 819 i 650. Największy przyrost można odnotować w przypadku punktów przedszkolnych, ich liczba wzrosła do 1127. Najwięcej powyższych form wychowania przedszkolnego funkcjonuje w województwach: mazowieckim – 179, dolnośląskim – 141, pomorskim – 113 i zachodniopomorskim – 107. W kolejnych latach oczekiwany jest podobny wzrost liczby innych form wychowania przedszkolnego, w tym także finansowanych ze środków Unii Europejskiej.

Należy również zaznaczyć, że od roku 2008 liczba przedszkoli (publicznych i niepublicznych) zwiększyła się o 752. Obecnie ich liczba wynosi 8821 (w 2009 r. – 8470), w tym na wsi 2906 (w 2009 r. – 2835). W tym

samym czasie zwiększyła się o 1409 liczba oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych. Obecnie jest ich 12 570 (w tym na wsi 8576). W 2008 r. było ich 11 161 (na wsi 7906), w 2009 r. – 11 931 (na wsi 8215).

Równocześnie systematycznie wzrasta wskaźnik upowszechnienia wychowania przedszkolnego. Obecnie w Polsce wychowaniem przedszkolnym objętych jest ogółem już 64,6% dzieci w wieku 3–5 lat. Na wsi odsetek ten wynosi 43,1%. W 2007 r. wskaźnik upowszechnienia wychowania przedszkolnego ogółem wynosił 47,3%, a na wsi – 23,1%. Podobnie sytuacja przedstawia się w odniesieniu do poszczególnych roczników. Obecnie 49,9% trzylatków, 64,2% czteroletków i 81,0% pięcioletków objętych jest wychowaniem przedszkolnym. Tymczasem w 2007 r. tylko 36,1% trzylatków, 48,1% czteroletków i 57,8% pięcioletków.

Tabela 1. Upowszechnienie wychowania przedszkolnego

Rok szkolny	Liczba dzieci w placówkach wychowania przedszkolnego (w tys.)			Wskaźnik liczby dzieci uczęszczających do placówek wychowania przedszkolnego do ogólnej liczby dzieci w wieku 3–6 lat (w%)			Wskaźnik liczby dzieci w wieku 3–5 lat uczęszczających do placówek wychowania przedszkolnego do ogólnej liczby dzieci w wieku 3–5 lat (w%)		
	Ogółem	Miasto	Wieś	Ogółem	Miasto	Wieś	Ogółem	Miasto	Wieś
2005/2006	840,0	590,4	249,6	57,1	72,5	38,0	41,0	58,4	19,1
2006/2007	862,7	610,7	252,0	59,9	75,8	39,6	44,5	63,0	21,2
2007/2008	871,9	622,6	249,3	61,6	77,9	40,4	47,3	65,7	23,1
2008/2009	919,1	652,3	266,8	63,1	78,5	42,7	52,7	70,6	28,6
2009/2010	994,1	693,2	301,0	67,3	81,3	48,2	59,7	75,9	37,5
2010/2011	1060,2	733,7	326,5	70,0	83,4	51,5	64,6	80,2	43,1

W liczbach bezwzględnych dynamika wzrostu liczby dzieci objętych wychowaniem przedszkolnym przedstawia się w sposób następujący: w roku szkolnym 2006/2007 wychowaniem przedszkolnym było objętych 862,7 tys. dzieci, natomiast w roku szkolnym 2007/2008 – 871,9 tys. dzieci (przyrost o 9,2 tys. dzieci), a w roku szkolnym 2008/2009 – 919,1 tys. dzieci (przyrost o 47,2 tys. dzieci). W kolejnym roku szkolnym 2009/2010 liczba ta wzrasta do 994,1 tys. dzieci (przyrost o 75 tys. dzieci). Natomiast w roku szkolnym 2010/2011 liczba ta osiąga wielkość 1060,2 tys. (przyrost o kolejne 66,1 tys. dzieci).

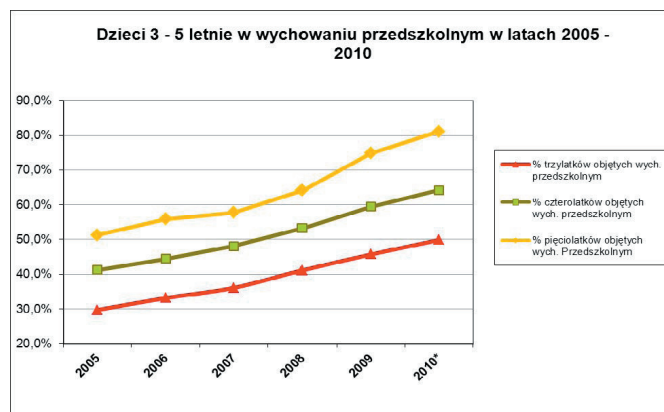
Tabela 2. Dzieci pięcio- i sześciolletnie w wychowaniu przedszkolnym w latach 2005–2010 (ogółem)

	2005	2006	2007	2008	2009	2010
Liczba dzieci kończących w danym roku 5 lat	376 326	362 119	351 867	348 400	353 515	362 139
Ile spośród nich we wrześniu było objęte edukacją przedszkolną	192 892	202 348	203 196	223 243	264 465	293 655

% pięcioletków objętych wychowaniem przedszkolnym	51,3%	55,9%	57,7%	64,1%	74,8%	81,1%
Liczba dzieci kończących w danym roku 6 lat	380 551	375 994	361 873	351 800	348 169	353 438
Dzieci objęte edukacją przedszkolną	371 446	366 193	343 430	332 377	317 423	306 513
Liczba sześciolatków w SP	2 888	2 771	2 979	3 433	14 812	33 208
Spełniający obowiązek w innych formach					4 142	4 618
% sześciolatków w systemie oświaty	98,4%	98,1%	95,7%	95,5%	96,6%	97,4%

Dane o liczbie dzieci wg wieku i liczbie wychowanków przedszkoli wg wieku dla lat 1998–2009 na podstawie danych GUS („Ludność. Stan i struktura w przekroju terytorialnym. Stan w dniu 31 grudnia”, „Oświata i wychowanie w roku szkolnym...”).

* Dla roku 2010 liczba dzieci według wieku na podstawie danych GUS 31.12.2010 r. Liczba dzieci w placówkach wychowania przedszkolnego na podstawie danych SIO 30.09.2010 r.

W okresie ostatnich czterech lat nastąpił wzrost liczby dzieci objętych wychowaniem przedszkolnym o 197,5 tys. W tym samym czasie liczba miejsc w samych tylko przedszkolach wzrosła z 702 691 do 832 190, tj. o ponad 129 tys. Z analizy danych wynika, że w latach poprzednich liczba ta miała najczęściej tendencję spadkową. Podobnie sytuacja przedstawia się z przypadkiem oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych – liczba dzieci korzystających z tej formy wychowania przedszkolnego wzrosła z 174 213 w roku 2007 do 219 763 obecnie. Jest to wzrost o 45 550 dzieci. Tu również, jak w przypadku przedszkoli, w latach poprzednich, liczba ta miała najczęściej tendencję spadkową.

Działania podejmowane przez Ministerstwo Edukacji Narodowej mają na celu zwiększenie wskaźnika upowszechnienia wychowania przedszkolnego w Polsce, tak by w niedalekiej przyszłości był on porównywalny do krajów UE.

Ad 2. Uprzejmie informuję, że sprawy związane z ustalaniem wysokości opłat pobieranych przez przedszkole publiczne należą do kompetencji rady gminy – organu stanowiącego i kontrolnego gminy, który przedmiotowe kwestie ustala w drodze uchwały. W związku z tym odpowiedzialność za ewentualne

nieprawidłowości w ww. zakresie ponosi organ prowadzący przedszkole publiczne. Ta sama uwaga dotyczy sposobu rekrutacji dzieci do publicznych placówek wychowania przedszkolnego.

W statutach przedszkoli zamieszczane są informacje dotyczące sposobu przyjmowania dzieci, a niekiedy także, jako materiał informacyjny, ustalenia dotyczące pobierania opłat za korzystanie z edukacji przedszkolnej.

Jednocześnie należy podkreślić, że ustawa z dnia 5 sierpnia 2010 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty (Dz. U. z 2010 r. Nr 148, poz. 991) wprowadziła nowe regulacje dotyczące stosowania opłat w publicznych przedszkolach i innych formach wychowania przedszkolnego. Zgodnie z art. 2 cyt. ustawy dotychczasowe uchwały organów stanowiących jednostek samorządu terytorialnego dotyczące ustalania opłat za korzystanie z edukacji przedszkolnej zachowują moc do czasu wydania nowych uchwał, nie dłużej jednak niż do dnia 31 sierpnia 2011 r.

Powyższe oznacza, że organy prowadzące przedszkola publiczne mają czas, najpóźniej do końca sierpnia, na dostosowanie przepisów prawa lokalnego do obowiązującego stanu prawnego. Zmiany te mogą także skutkować pojawieniem się nowych zapisów w statutach przedszkoli, w części dotyczącej pobierania opłat.

Nawiązując do kontroli przeprowadzonej przez Najwyższą Izbę Kontroli pn. „Wychowanie przedszkolne”, uprzejmie informuję, że Ministerstwo Edukacji Narodowej przekaże kuratorom oświaty informację o wynikach ww. kontroli, podkreślając równocześnie konieczność zwrócenia uwagi w przedszkolach i szkołach, w których funkcjonują oddziały przedszkolne, na dostosowanie statutów do obowiązującego prawa, w szczególności w zakresie precyzyjnego sformułowania szczegółowych zasad rekrutacji dzieci do przedszkola oraz przestrzegania liczby dzieci w oddziale przedszkolnym, określonej w § 5 ust. 1 cyt. rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 21 maja 2001 r. w sprawie ramowych statutów publicznego przedszkola oraz publicznych szkół (Dz. U. Nr 61, poz. 624, z późn. zm.), a także zgodności zapisów dotyczących pobierania opłat za zajęcia z przepisami ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty.

Równocześnie uprzejmie informuję, że weryfikacja zasadności opłat pobieranych przez organy prowadzące przedszkola publiczne nie należy do kompetencji ministra edukacji narodowej.

Dodatkowo wyjaśniam, że Ministerstwo Edukacji Narodowej nie sprawuje nadzoru nad działalnością jednostek samorządu terytorialnego prowadzących szkoły, przedszkola i inne placówki oświatowe. Zgodnie z Konstytucją RP oraz przepisami ustaw samorządowych jednostki samorządu terytorialnego działają samodzielnie i na podstawie własnego budżetu. Z ramienia państwa kontrolę nad działalnością jednostek samorządu terytorialnego z punktu widzenia legalności sprawuje właściwy wojewoda, a w zakresie

gospodarki finansowej nadzór taki sprawują regionalne izby obrachunkowe. W zakresie działalności nadzorczej właściwość rzeczowa regionalnych izb obrachunkowych obejmuje uchwały i zarządzenia podejmowane przez organy jednostek samorządu terytorialnego.

Ad 3. W przygotowanym w Ministerstwie Edukacji Narodowej projekcie ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw zaplanowano wsparcie dla jednostek samorządu terytorialnego poprzez dofinansowanie edukacji przedszkolnej. Obecnie trwają prace mające na celu przeprowadzenie dodatkowych uzgodnień projektu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Zbigniew Włodkowski

Warszawa, dnia 2 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Matuszewskiego**

**w sprawie nieterminowych wypłat
odszkodowań wywłaszczonym właścicielom
nieruchomości (23756)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 26 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23756/11, przy którym przekazano interpelację pana posła Marka Matuszewskiego w sprawie stosowania przepisów ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 193, poz. 1194, z późn. zm.), zwanej dalej „specustawą”, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

W niniejszej interpelacji pan poseł zwrócił się o wyjaśnienie kilku kwestii, które omówię szczegółowo poniżej.

1. Dlaczego właściciele działek muszą latami czekać na wypłatę odszkodowań za wywłaszczenia z nieruchomości?

Odnosząc się do powyższego pytania, należy stwierdzić, iż rozróżnienia wymaga kwestia daty wydania decyzji, ustalającej odszkodowanie za przejęcie nieruchomości w celu realizacji na niej inwestycji drogowej, od daty wypłaty odszkodowania na rzecz strony postępowania. Przyczyny np. wydania decyzji odszkodowawczej w terminie późniejszym, niż przewidują to przepisy, należy oceniać odrębnie w każdym przypadku, bowiem mogą one wynikać np. z trudności natury organizacyjnej bądź są związane z nie-

możliwością wydania rozstrzygnięcia ze względu na wątpliwości natury prawnej.

2. Jakie działania ministerstwo infrastruktury zamierza podjąć w celu dokonania zmian proceduralnych tak, aby odszkodowania wywłaszczonej z nieruchomości pod budowę dróg były wypłacone w krótkim terminie po objęciu działki przez państwo?

Zgodnie z obecnym brzmieniem specustawy odszkodowanie za przejmowaną nieruchomość jest ustalane odrębną decyzją. Decyzję ustalającą wysokość odszkodowania za nieruchomości lub ich części, które stają się z mocy prawa własnością Skarbu Państwa w odniesieniu do dróg krajowych lub własnością odpowiednich jednostek samorządu terytorialnego w odniesieniu do dróg wojewódzkich, powiatowych i gminnych, wydaje się w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej stała się ostateczna. Można zauważyć, iż 30-dniowy termin wskazany w specustawie nie odbiega od terminów wskazanych w ustawie z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98 poz. 1071, z późn. zm.). Natomiast zgodnie z art. 12 ust. 5 specustawy do ustalenia wysokości i wypłacenia odszkodowania stosuje się odpowiednio przepisy o gospodarce nieruchomościami. Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2004 r. Nr 261, poz. 2603, z późn. zm.), zwana dalej „ustawą o gospodarce nieruchomościami”, w art. 132 ust. 1a wskazuje, że: „W sprawach, w których wydano odrębną decyzję o odszkodowaniu, zapłata odszkodowania następuje jednorazowo w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o odszkodowaniu stała się ostateczna.” Zatem wypłata odszkodowania powinna nastąpić w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o odszkodowaniu stała się ostateczna.

Ministerstwo może realizować działania natury prawno-legislacyjnej, jednak w omawianym przypadku przepisy regulują kwestię wypłaty odszkodowania w sposób jasny i niepowodujący wątpliwości interpretacyjnych, zatem nie ma potrzeby dokonywania zmian w tym zakresie. Natomiast kwestia dokonania wypłat odszkodowań należy do podmiotów, wobec których ministerstwo nie ma uprawnień kontrolnych w tym zakresie.

3. Jak ministerstwo infrastruktury zamierza wpłynąć na urzędy zajmujące się wywłaszczeniem i wypłatą odszkodowań z tytułu wywłaszczeń, aby zachowały one ustawowo nałożone terminy wydawania decyzji i informowania o decyzjach wywłaszczonych właścicieli nieruchomości?

Odnosząc się do kwestii opóźnień w wydawaniu omawianych decyzji, informuję, iż od organów wydających decyzje odszkodowawcze ministerstwo uzyskuje informacje o tym, iż opóźnienia wynikają z dużej ilości tego typu spraw, a zbyt małej liczby osób zatrudnionych w wydziałach zajmujących się tą tematyką. Jako powód opóźnień podawana jest również kwestia braku środków na wynagrodzenia dla rzeczoznawców, sporządzających operaty szacunkowe

stanowiące niezbędny element dokumentacji w omawianych sprawach.

Reasumując, należy podkreślić, że szybsze wydawanie decyzji odszkodowawczych w sprawach dotyczących realizowania inwestycji na mocy specustawy jest uzależnione od organizacji pracy oraz środków finansowych, jakimi dysponują starostowie i wojewodowie orzekający w tych sprawach. Ponoszenie kosztów związanych z prowadzeniem postępowania administracyjnego, w tym zatrudnianie odpowiedniej liczby pracowników, jak również zlecenie wykonania operatów niezbędnych do ustalenia odszkodowania za nieruchomości, zgodnie z obowiązującymi przepisami, należy do obowiązków organu prowadzącego postępowanie odszkodowawcze.

Odnosząc się do kwestii wpływania na urzędy wydające decyzje ustalające wysokość odszkodowania, tak aby zmobilizować je do terminowego wydawania tych decyzji, informuję, że minister infrastruktury jest organem właściwym do rozpatrywania zażaleń na bezczynność wojewodów wydających omawiane decyzje. Należy podkreślić, że strony dysponują procesowymi środkami zwalczania bezczynności organów administracyjnych.

Art. 11c specustawy stanowi, iż: „Do postępowania w sprawach dotyczących wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, z zastrzeżeniem przepisów niniejszej ustawy.” Zgodnie z art. 37 § 1 K.p.a. „Na niezadowolone sprawy w terminie określonym w art. 35, w przepisach szczególnych, ustalonym w myśl art. 36, stronie służy zażalenie do organu wyższego stopnia, a jeżeli nie ma takiego organu – wezwanie do usunięcia naruszenia prawa”. Ustawa z dnia 3 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania administracyjnego oraz ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2011 r. Nr 6, poz. 18) wprowadziła również w ww. artykule K.p.a. możliwość złożenia zażalenie na przewlekłe prowadzenie postępowania.

Natomiast art. 37 § 2 K.p.a. wskazuje, iż „Organ wymieniony w § 1, uznając zażalenie za uzasadnione, wyznacza dodatkowy termin załatwienia sprawy oraz zarządza wyjaśnienie przyczyn i ustalenie osób winnych niezadowolonej sprawy w terminie, a w razie potrzeby także podjęcie środków zapobiegających naruszeniu terminów załatwiania spraw w przyszłości. Organ stwierdza jednocześnie, czy niezadowolonej sprawie w terminie miało miejsce z rażącym naruszeniem prawa.”

Wyżej wskazane środki umożliwiają sygnalizację organom wyższego stopnia przypadków przekroczenia ustawowego maksymalnego terminu załatwienia sprawy. Strony otrzymały procesowe środki zwalczania bezczynności organów administracyjnych, włącznie ze skargą wnoszoną do sądu administracyjnego na bezczynność organów. Wniesienie skargi na bezczynność organu jest dopuszczalne i możliwe wówczas, gdy strona wyczerpała tryb przewidziany w art. 37

K.p.a., jako że zażalenie, o którym mowa w podanym przepisie, jest równoznaczne ze środkiem odwoławczym w rozumieniu art. 52 § 1 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi i spełnia kryterium „wyczerpania środków zaskarżenia” w rozumieniu art. 52 § 2 tej ustawy. Czynności organu rozpatrującego zażalenie powinny być przeprowadzone w ciągu jednego miesiąca zgodnie z art. 35 § 3 K.p.a. (postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku z dnia 28 października 2004 r. II SAB/Bk 16/04).

4. Jakie straty Skarb Państwa ponosi z tytułu odsetek wypłacanych za niedotrzymanie terminów wydawania decyzji o wypłacie odszkodowań i wypłaty tychże odszkodowań wywłaszczonej nieruchomości?

W swej interpelacji pan poseł wskazał, że „należy także pamiętać o odsetkach, które państwo musi wypłacać obywatelowi w razie nieterminowego wydania decyzji o wypłacie odszkodowań (art. 37 ust. 9 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym Dz. U. z 2003 r. Nr 80 poz. 717, z późn. zm.), co jest stratą dla Skarbu Państwa”. Można zatem zauważyć, że powołany art. 37 ust. 9 stanowi m.in., że „W przypadku opóźnienia w wypłacie odszkodowania lub w wykupie nieruchomości właścicielowi albo użytkownikowi wieczystemu nieruchomości przysługują odsetki ustawowe”. Wobec powyższego pragnę poinformować, iż niektóre z rozwiązań zastosowanych w specustawie wzorowane są na konstrukcjach znajdujących się w ustawie o gospodarce nieruchomościami, a niekiedy przepisy specustawy wprost wskazują na obowiązek odpowiedniego stosowania przepisów o gospodarce nieruchomościami (np. art. 12 ust. 5 specustawy). Jeśli zatem podnoszony jest temat wypłaty odszkodowań za nieruchomości przejęte pod inwestycje na podstawie specustawy drogowej, należałoby sięgać do przepisów specustawy bądź ewentualnie przepisów ustawy o gospodarce nieruchomościami, jeśli specustawa do nich odsyła. Zgodnie z art. 132 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami: „Do skutków zwłoki lub opóźnienia w zapłacie odszkodowania stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu cywilnego”. Można zauważyć, że w wyroku z dnia 2 czerwca 2006 r. I SA/Wa 1841/05 LEX nr 232921 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wskazał, że: „Przepis art. 132 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2004 r. Nr 261, poz. 2603, ze zm.) jednoznacznie stwierdza, iż do skutków zwłoki lub opóźnienia w wypłacie odszkodowania stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu cywilnego. Roszczenia z tytułu należnych odsetek oraz naprawienia szkody, jako roszczenia o charakterze cywilnoprawnym, są dochodzone, niezależnie od roszczenia głównego o odszkodowanie, wyłącznie na drodze postępowania cywilnego przed sądem powszechnym”. Reasumując, należy wskazać, że omawiane przepisy nie przewidują wypłaty odsetek za niedotrzymanie terminów w wydawaniu decy-

zji o wypłacie odszkodowań, lecz dotyczą opóźnień w wypłacie odszkodowań (kwestia poruszona w pkt 1).

Odnosząc się do pytania, jakie straty Skarb Państwa ponosi z tytułu odsetek wypłacanych za niedotrzymanie terminów wypłaty odszkodowań wywłaszczonej nieruchomości, należy wskazać, że art. 22 ust. 1 specustawy stanowi, iż: „Koszty nabycia nieruchomości pod drogi, w tym odszkodowania, finansowane są na podstawie przepisów o finansowaniu infrastruktury transportu lądowego, przepisów o drogach publicznych oraz przepisów o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym”. Natomiast art. 3 ust. 1 ustawy o finansowaniu infrastruktury transportu lądowego (Dz. U. z 2005 r. Nr 267, poz. 2251, z późn. zm.) jako podmioty zobowiązane do finansowania budowy, przebudowy, remontu, utrzymania i ochrony dróg wymienia m.in. Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad, samorząd województwa, samorząd powiatowy, gminy. Zatem sprawy wypłat odszkodowań należą do właściwości ww. podmiotów, a więc ministerstwo nie dysponuje szczegółowymi danymi na ten temat.

5. Czy pan minister zamierza osobiście dopilnować, aby pracownicy ministerstwa infrastruktury dotrzymywali terminów rozpatrzenia spraw o odszkodowania wywłaszczeniowe oraz wszelkich odwołań?

Stosując się do zasady wyrażonej w art. 7 K.p.a., minister infrastruktury, stojąc na straży praworządności, podejmuje wszelkie kroki niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli.

6. Kiedy wywłaszczeni właściciele nieruchomości pod budowę obwodnicy Strykowa otrzymają odszkodowania i kiedy zostanie wydana decyzja w sprawie złożonego odwołania?

W dniu 3 sierpnia 2010 r. do ministra infrastruktury wpłynęły, za pośrednictwem wojewody łódzkiego, 2 odwołania od ww. decyzji wojewody łódzkiego nr 160/10.

Minister infrastruktury, rozpatrując złożone odwołania od przedmiotowej decyzji, zobowiązany jest m.in. do ponownego rozpatrzenia wniosku inwestora o wydanie decyzji, analizy dokumentów zgromadzonych przez organ pierwszej instancji oraz zbadania decyzji wydanej przez ww. organ pod względem formalnym, tj. czy spełnia ona warunki określone w specustawie, czy decyzja nie pozostaje w sprzeczności z prawem powszechnie obowiązującym. Ponadto minister infrastruktury jest zobowiązany do odniesienia się do wszystkich zarzutów podniesionych w odwołaniach stron skarżących.

Zgodnie z art. 11g ust. 2 specustawy odwołanie strony od decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej rozpatruje się w terminie 30 dni. Natomiast o każdym przypadku niezakończona sprawy w terminie określonym w przepisach szczególnych organ administracji publicznej obowiązany jest zawiadomić strony, podając przyczyny zwłoki i wska-

zując nowy termin załatwienia sprawy, co wynika z brzmienia przepisu art. 36 K.p.a.

Obszerny materiał dowodowy zgromadzony przez wojewodę łódzkiego w trakcie postępowania wszczętego na wniosek inwestora z dnia 15 lutego 2010 r. w sprawie wydania decyzji wojewody łódzkiego nr 160/10 z dnia 10 czerwca 2010 r., jak również zarzuty podniesione w odwołaniach złożonych przez panią I. P. oraz pana J. W. od ww. decyzji wymagały dokonania szczegółowej analizy prawnej zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. W wyniku tej analizy organ odwoławczy uznał za zasadne przeprowadzenie dodatkowego postępowania wyjaśniającego w przedmiotowej sprawie.

Ze względu na konieczność dokonania przez inwestora korekty projektu budowlanego minister infrastruktury, działając na podstawie art. 36 K.p.a., pismem z dnia 30 czerwca 2011 r., znak: BP-5ks/sg-772-118-1547/10/11, poinformował strony postępowania o wyznaczeniu nowego terminu zakończenia ww. postępowania odwoławczego do dnia 30 września 2011 r.

Zakończenie przez ministra infrastruktury postępowania odwoławczego w przedmiotowej sprawie nastąpi niezwłocznie po przekazaniu przez inwestora zmienionego projektu budowlanego i wypowiedzeniu się stron postępowania co do nowych dowodów zgromadzonych w sprawie oraz dokonaniu analizy całości materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie przez organ odwoławczy.

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 8 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Dawida Jackiewicza**

**w sprawie wydania
przez Ministerstwo Środowiska
sześćioletniej koncesji dla Śląsko-Krakowskiej
Kompanii Górnictwa Metali sp. z o.o.
rywalizującej z polską spółką Skarbu Państwa
KGHM Polska Miedź SA (23757)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 26 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23757/11, przekazującego interpelację posła Dawida Jackiewicza w sprawie wydania przez ministra środowiska koncesji dla Śląsko-Krakowskiej Kompanii Górnictwa Metali sp. z o.o. rywalizującej z polską spółką Skarbu Państwa KGHM Polska Miedź SA, przedstawiam stanowisko w sprawie.

Obszar objęty koncesją nr 48/2010/p z dnia 30 grudnia 2010 r., udzieloną Śląsko-Krakowskiej Kompanii Górnictwa Metali sp. z o.o. w Libertowie (zwaną dalej SKKGM) na poszukiwanie złoże rud miedziowo-polimetalicznych w rejonie Iłowej i Bolesławca, położony jest w odległości około 1 km od obszaru objętego koncesją nr 23/2009/p z dnia 20 kwietnia 2009 r., udzieloną na rzecz KGHM Polska Miedź SA w Lubinie (zwanego dalej KGHM) na poszukiwanie i rozpoznawanie złoże rud miedzi w obszarze synkliny grodzieckiej. Na przedmiotowy obszar Iłowej i Bolesławca minister środowiska udzielił przywołanej koncesji na podstawie złożonego przez SKKGM wniosku spełniającego wymogi obowiązującego prawa. Jednocześnie chciałbym podkreślić, że ani przed, ani w trakcie toczącego się postępowania z wniosku SKKGM żaden inny podmiot (w tym także KGHM) nie wystąpił z konkurencyjnym wnioskiem na poszukiwanie lub rozpoznawanie złóż rud miedzi w rozpatrywanej przestrzeni. W tym stanie rzeczy, po przeprowadzeniu pełnego postępowania z wniosku SKKGM, w tym po uzyskaniu stosownych, przewidzianych ustawą Prawo geologiczne i górnicze opinii organów współdziałających, oraz nie stwierdzając występowania jakichkolwiek przesłanek dla odmowy wydania pozytywnej decyzji, minister środowiska udzielił SKKGM koncesji w zakresie zgodnym ze złożonym wnioskiem.

W mojej ocenie niesłuszna jest konkluzja posła Dawida Jackiewicza, iż udzielenie koncesji w przedmiotowym obszarze na rzecz innej spółki niż KGHM zmusza tę ostatnią do starań o koncesję i nowe inwestycje poza granicami kraju, m.in. w Niemczech i Kanadzie, tym bardziej że KGHM kontynuuje z powodzeniem wydobycie rud miedzi z sześciu już zagospodarowanych krajowych złóż rud miedzi w 8 obszarach górniczych, a także podejmuje wciąż nowe inwestycje w zakresie poszukiwania i rozpoznawania złóż rud miedzi zarówno na terenie Starego Zagłębia Miedziowego (koncesja nr 23/2009/p z dnia 20 kwietnia 2009 r., obszar synkliny grodzieckiej), jak i Legnicko-Głogowskiego Okręgu Miedziowego (koncesja nr 20/2008/p z dnia 30 kwietnia 2008 r., obszar „Gaworzyce” oraz koncesja nr 13/2009/p z dnia 31 marca 2009 r., obszar „Radwanice”). Uprzejmie zauważam także, że decyzje o wystąpieniu spółki KGHM z wnioskami o udzielenie koncesji podejmowane są samodzielnie przez zarząd spółki bez udziału organu koncesyjnego. To nie minister środowiska jest odpowiedzialny za kreowanie i wdrażanie strategii KGHM Polska Miedź SA. Nie ma on również wpływu na podejmowane przez zarząd spółki działania czy stopień oraz kierunki jej aktywności w zakresie zapewnienia bazy zasobowej gwarantującej możliwość kontynuowania działalności wydobywczej. Trudno zatem określać działania ministra środowiska, udzielającego koncesji w granicach określonych przepisami prawa i działającego w tym zakresie wyłącznie na podstawie składanych do organu koncesyjnego wniosków, jako leżące w sprzeczności z interesem Skarbu Państwa.

Ponadto, w świetle obowiązujących przepisów, KGHM czy jakakolwiek inna spółka z udziałem Skarbu Państwa nie może oczekiwać od organu koncesyjnego rezerwowania w bliżej nieokreślonym czasie na jej rzecz perspektywicznych obszarów złożowych. Obowiązujące przepisy prawa gwarantują wykonywanie działalności gospodarczej przez wszystkie podmioty na równych prawach, niezależnie, czy są to podmioty z kapitałem polskim, czy zagranicznym.

Odnosząc się natomiast do pytania dotyczącego postępowań o udzielenie koncesji na poszukiwanie złóż rud miedzi w spornym obszarze, uprzejmie informuję, że w wyniku równoległe prowadzonych postępowań z wniosku KGHM o udzielenie koncesji na poszukiwanie złoża rud miedzi w obszarze „Nowiny” oraz z wniosku SKKGM o udzielenie koncesji na poszukiwanie złoża rud miedziowo-polimetalicznych w rejonie Osiecznica – Nowiny po wnikliwej analizie zgromadzonych materiałów i dowodów w sprawie ustalono, iż nie ma możliwości pogodzenia interesów spółek poprzez jednoczesne udzielenie koncesji obu podmiotom na całym wnioskowanym obszarze czy poprzez jego podział między wnioskodawców. W tym stanie rzeczy minister środowiska po szczegółowym i starannym zbadaniu przesłanek merytorycznych zawartych w obu wnioskach udzielił koncesji na rzecz SKKGM. Przesądziła o tym możliwość udokumentowania przez spółkę złoża kopaliny w wyraźnie większej przestrzeni niż wnioskowana przez KGHM oraz rozpoznania całej struktury geologicznej regionu (bez pozostawiania żadnych nieobjętych działalnością poszukiwawczą fragmentów górotworu) przy wykorzystaniu wyników prac zarówno z tego obszaru, jak i bezpośrednio sąsiadujących terenów objętych koncesją nr 48/2010/p z dnia 30 grudnia 2010 r., wykonywanych z zastosowaniem tej samej metodyki i z użyciem tego samego oprzyrządowania. Udzielenie koncesji na mniejszy obszar, zgodnie z wnioskiem KGHM, położony pomiędzy obszarami obowiązujących już koncesji doprowadziłoby do sytuacji, w której fragment przestrzeni nieobjęty działalnością poszukiwawczą pozostanie nierozpoznany, a tym samym bezpowrotnie nieopłacalny ekonomicznie do zagospodarowania w przyszłości. Z uwagi na powyższe koncesji udzielono SKKGM, co jednocześnie oznaczało konieczność odmowy udzielenia koncesji na rzecz KGHM. Decyzja ta nie jest prawomocna w związku ze złożeniem przez KGHM wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy. Postępowanie w tej sprawie trwa i nie zostało jeszcze zakończone wydaniem stosownej decyzji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Henryk Jacek Jeziński

Warszawa, dnia 9 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację poseł Elżbiety Rafalskiej**

**w sprawie świadczeń pieniężnych
dla małoletnich ofiar wojny 1939–1945
jako zadośćuczynienia za krzywdy wyrządzone
dzieciom przez sprawcę II wojny światowej
(23761)**

W odpowiedzi na przesłaną przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 26 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23761/11, interpelację poseł Elżbiety Rafalskiej w sprawie świadczeń pieniężnych dla małoletnich ofiar wojny 1939–1945 uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Kwestia przyznania świadczeń pieniężnych dla osób, które jako małoletnie podlegały represjom okresu wojny, stanowiła przedmiot prac parlamentarnych Sejmu i Senatu Rzeczypospolitej Polskiej kilku już kadencji.

W latach 1996–1997 w Senacie III kadencji prowadzone były prace nad projektem ustawy o świadczeniu dla małoletnich ofiar wojny 1939–1945, drugą próbą uregulowania tej kwestii był wniesiony w 1999 r. przez prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy o świadczeniu pieniężnym przysługującym małoletnim ofiarom wojny 1939–1945 za wykonywanie pracy przymusowej na rzecz III Rzeszy i Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich. W Sejmie IV kadencji trwały z kolei prace nad senackim projektem ustawy o świadczeniu pieniężnym dla małoletnich ofiar wojny 1939–1945 (druk nr 1670), a w Sejmie V kadencji nad poselskimi projektami ustaw o świadczeniu pieniężnym dla małoletnich ofiar wojny (druki nr 1019 i 1022).

Wszystkie wspomniane projekty nie zyskały aprobaty ówczesnych parlamentarzystów, zwłaszcza z uwagi na brak precyzyjnej definicji małoletniej ofiary wojny i wynikającą z tego niemożność oszacowania kosztów wejścia w życie proponowanych rozwiązań.

Kwestia przyznania świadczeń dla małoletnich ofiar wojny jest także przedmiotem wniesionego w bieżącej kadencji parlamentu poselskiego projektu ustawy o świadczeniu pieniężnym dla małoletnich ofiar wojny 1939–1945 oraz o zmianie niektórych innych ustaw (druk sejmowy nr 634). Stanowisko Rady Ministrów wobec tego projektu jest negatywne. Jest ono zasadniczo skutkiem trudnej sytuacji budżetowej, która uniemożliwia wprowadzenie proponowanych w projekcie rozwiązań.

Liczbę potencjalnych beneficjentów ustawy trudno określić jako niewielką, gdyż wg szacunków Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych wynosić ona może nawet ponad 100 tys. osób, co generowałoby obciążenie budżetu kwotą ponad 200 mln zł.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jacka Falfusa**

**w sprawie dodatków do wynagrodzenia
dla pracowników medycznych
pogotowia ratunkowego (23762)**

Szanowny Pani Marszałku! W odpowiedzi na pismo wicemarszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 26 lipca 2011 r. (SPS-023-23762/11), przy którym przekazano interpelację pana posła Jacka Falfusa, w sprawie dodatków do wynagrodzenia dla pracowników medycznych pogotowia ratunkowego, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień w sprawie.

Ustawa z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej, która weszła w życie z dniem 1 lipca 2011 r., zastąpiła przepisy ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89, z późn. zm.). Ustawa o działalności leczniczej zachowała większość przywilejów przysługujących pracownikom zatrudnionym dotychczas w zakładach opieki zdrowotnej. Do nowej ustawy nie przeniesiono jednak uregulowań odpowiadających przepisowi art. 321 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej. Należy w tym miejscu zwrócić uwagę, że ww. przepis budził istotne trudności interpretacyjne wynikające z faktu objęcia jego zakresem jedynie tych spośród pracowników zakładów opieki zdrowotnej, którzy łącznie spełniali dwie przesłanki, tj. wykonywali zawód medyczny i byli zatrudnieni w pogotowiu ratunkowym. W związku z powyższym, w toku uchwalania przepisów ustawy o działalności leczniczej nie znaleziono uzasadnienia dla utrzymywania regulacji szczególnej przewidującej uprzywilejowanie pracowników polegające na otrzymaniu dodatku do wynagrodzenia zasadniczego uzależnionego od miejsca zatrudnienia danego pracownika (powyższy dodatek nie przysługiwał pracownikom zatrudnionym w szpitalnych oddziałach ratunkowych).

Jednocześnie pragnę poinformować, że w chwili obecnej w Ministerstwie Zdrowia nie są podejmowane prace zmierzające do nowelizacji ustawy o działalności leczniczej w niniejszym zakresie.

Odnosząc się do pytania, czy pogotowia ratunkowe są zobowiązane do zmiany pracownikom warunków płacy i pozbawienia ich dodatków, należy wyjaśnić, że wejście w życie ustawy, która nie przewiduje dodatków do wynagrodzenia dla pracowników medycznych pogotowia ratunkowego, nie oznacza konieczności wypowiedzania pracownikom warunków płacy, tylko z tego powodu, że zawarte z pracownikami umowy o pracę przewidywały dodatki do wynagrodzenia, o których była mowa w art. 321 uchylonej ustawy o zakładach opieki zdrowotnej.

Odpowiadając na pytanie, w jaki sposób pracodawca może, zgodnie z ustawą i przepisami Kodeksu pracy pozbawić pracowników dodatków, w sytuacji gdy wynikają one z regulaminu wynagradzania, a zakładowa organizacja związkowa nie wyrazi zgody na jego zmianę, należy wyjaśnić, że regulamin wynagradzania jest wewnątrzzakładowym aktem normatywnym stanowiącym źródło prawa pracy w rozumieniu art. 9 § 1 Kodeksu pracy. Regulamin może zawierać regulacje odmienne od przewidzianych w Kodeksie pracy oraz innych ustawach i aktach wykonawczych, pod warunkiem że nie są one mniej korzystne dla pracowników. Mocą art. 77² K.p., ustawodawca nałożył na pracodawcę zatrudniającego co najmniej 20 pracowników, nieobjętych zakładowym ani ponadzakładowym układem zbiorowym pracy, obowiązek ustalenia warunków wynagradzania za pracę w regulaminie wynagradzania. Tryb wydania regulaminu określa § 4, stanowiąc, że ustala go samodzielnie pracodawca, chyba że działa u niego zakładowa organizacja związkowa. Wówczas regulamin wynagradzania musi być uzgodniony z tą organizacją. Przez uzgodnienie rozumie się na ogół konieczność uzyskania zgody zakładowej organizacji związkowej na propozycje pracodawcy. Brak tej zgody uniemożliwia wydanie regulaminu. W takiej sytuacji warunki wynagradzania pracownika określone są w umowie o pracę. Zmiana regulaminu dokonywana jest w taki sam sposób jak jego wydanie. Pracodawca, chcąc zmienić zasady wynagradzania pracowników, musi zatem zmienić stary lub ustalić nowy regulamin, a w przypadku gdy działa u niego zakładowa organizacja związkowa, ustalić z nią treść zmian lub nowego regulaminu. Jeżeli do takiego uzgodnienia nie dojdzie, u pracodawcy obowiązuje stary regulamin.

Warto w tym miejscu zwrócić uwagę, że w art. 77² § 5 K.p. ustawodawca nakazał odpowiednie stosowanie do regulaminów wynagradzania przepisów art. 239 § 3, art. 241¹² § 2, art. 241¹³ oraz art. 241²⁶ § 2 K.p., a więc odnoszących się do układów zbiorowych pracy.

Zgodnie z art. 241¹³ § 2 K.p., postanowienia układu mniej korzystne dla pracowników wprowadza się w drodze wypowiedzenia pracownikom dotychczasowych warunków umowy o pracę lub innego aktu stanowiącego podstawę nawiązania stosunku pracy. Przy wypowiedzeniu dotychczasowych warunków umowy o pracę lub innego aktu stanowiącego podstawę nawiązania stosunku pracy nie mają zastosowania przepisy ograniczające dopuszczalność wypowiedzania warunków takiej umowy lub aktu. Kwestię wypowiedzania wynikających z umowy warunków pracy i płacy reguluje natomiast art. 42 K.p., który w § 2 stanowi, że wypowiedzenie warunków pracy lub płacy uważa się za dokonane, jeżeli pracownikowi zaproponowano na piśmie nowe warunki.

Wobec powyższego, ewentualne zmiany regulaminu wynagradzania dokonane na niekorzyść pracowników, winny być wprowadzone przez wypowiedzenie, w oparciu o art. 42 § 2 w związku z art. 241¹³ § 2 K.p.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 8 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jacka Falfusa**

**w sprawie podwyżek wynagrodzeń
dla administracji i obsługi szkół artystycznych
(23763)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do przekazanej przy piśmie z dnia 26 lipca br. (znak: SPS-023-23763/11) interpelacji pana posła Jacka Falfusa w sprawie podwyżek wynagrodzeń dla administracji i obsługi szkół artystycznych, pragnę uprzejmie przekazać, co następuje.

W związku z decyzją Rady Ecofin o objęciu Polski procedurą nadmiernego deficytu, jesteśmy zobowiązani do podjęcia działań, w wyniku których deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych zostanie w sposób wiarygodny i trwałe zmniejszony do poziomu nieprzekraczającego wartości referencyjnej 3% PKB do roku 2012. W związku z podejmowanymi przez rząd działaniami w tym zakresie przyjęto, że wynagrodzenia w państwowej sferze budżetowej pozostaną na tym samym poziomie.

W ustawie budżetowej na rok 2011 uchwalono średnioroczny wskaźnik wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej w wysokości 100%. Oznacza to, że w roku obecnym nie przewiduje się wzrostu funduszu wynagrodzeń dla tej grupy pracowniczej. Jakikolwiek odstępstwa są wynikiem przyjętych o wiele wcześniej deklaracji i zobowiązań.

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 110, 1255, z późn. zm.) pracownicy zatrudnieni w administracji i obsłudze szkół artystycznych zaliczani są do grupy pracowników państwowej sfery budżetowej nieobjętych mnożnikowym systemem wynagradzania. Dlatego też przyjmowane do ustawy budżetowej założenia w zakresie wynagrodzeń w sferze budżetowej, określają co do zasady podejście do kształtowania wynagrodzeń dla pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych, stanowiących, jak wyżej wskazano, element tej sfery. Limity kwot na wynagrodzenia dla poszczególnych części pań-

stwowej sfery budżetowej określone zostały w załączniku do ustawy budżetowej na 2011 r.

Dysponenci części budżetowych zgodnie z art. 171 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych mogą dokonywać przeniesień środków pomiędzy rozdziałami i paragrafami w ramach części i działu z zastrzeżeniem, że nie mogą zostać zwiększone planowane wydatki na uposażenia i wynagrodzenia.

Przedstawiając powyższe, pomimo zrozumienia dla postulatu podnoszonego przez pana posła, pragnę uprzejmie poinformować, że nie jest możliwe przyznanie przez ministra finansów dodatkowych środków finansowych na podwyżki płac dla pracowników administracji i obsługi w szkołach artystycznych.

Jednocześnie pragnę poinformować, iż prace nad projektem przyszłorocznego budżetu nie zostały zakończone i ostateczne decyzje co do jego kształtu nie zostały jeszcze podjęte.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 1 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Daniela Chrapkiewicza**

**w sprawie rekompensaty za przejęte
przez Skarb Państwa nieruchomości (23765)**

W odpowiedzi na interpelację posła Rzeczypospolitej Polskiej pani Daniela Chrapkiewicza (znak: SPS-023-23765/11) w sprawie rekompensat za znacjonalizowane mienie, o których mowa w ustawie z dnia 6 lipca 2001 r. o zachowaniu narodowego charakteru strategicznych zasobów naturalnych kraju, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Art. 7 ww. ustawy zakłada, iż roszczenia osób fizycznych, byłych właścicieli lub ich spadkobierców, z tytułu utraty własności zasobów naturalnych zaspokojone zostaną w formie rekompensat wypłaconych ze środków budżetu państwa. Przepis ten powiązany był ściśle z ustawą reprivatyzacyjną uchwaloną przez Sejm RP w 2001 r., która została zawetowana przez prezydenta Aleksandra Kwaśniewskiego i nie weszła w życie. W związku z powyższym w polskim prawodawstwie brakuje przepisów wykonawczych określających, kto miałby ustalać i wypłacać rekompensaty, o których mowa w art. 7 ww. ustawy.

Jednocześnie pragnę poinformować, iż w latach 2008–2009 do Ministerstwa Skarbu Państwa wpły-

nęły 32 wnioski o ustalenie i wypłatę odszkodowań za przejęte mienie, złożone przez byłych właścicieli i ich spadkobierców, którzy jako podstawę prawną swoich roszczeń podają właśnie art. 7 wskazanej ustawy. Minister skarbu państwa z uwagi na brak podstaw prawnych do ustalenia i wypłaty rekompensat uznał się za organ niewłaściwy w przedmiotowej sprawie i w oparciu o przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego zwrócił przedłożone wnioski jako wniesione w sprawie, w której właściwy jest sąd powszechny.

Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2010 r. (sygn. I OSK 918/09) jednoznacznie potwierdził brak kompetencji ministra skarbu państwa do rozstrzygania tego typu wniosków, orzekając równocześnie, iż zostały one prawidłowo zwrócone przez ministra skarbu państwa.

NSA stwierdził ponadto, iż norma art. 7 ustawy nie kreuje żadnych obowiązków dla organów administracji ani nie zawiera umocowania do rozstrzygania w przedmiocie roszczeń objętych tym przepisem.

Odnosnie do zapytania pani poseł o formę ustalenia ewentualnej rekompensaty, pragnę wyjaśnić, iż potwierdzanie prawa i ustalenie wysokości rekompensat w trybie administracyjnym może odbywać się wyłącznie na podstawie indywidualnych decyzji administracyjnych wydanych w oparciu o stosowne przepisy ustawowe. Taki tryb przewidziany jest m.in. w zakresie rekompensat za tzw. mienie zabużańskie.

Należy zauważyć, iż kwestia przejęcia mienia na podstawie aktów nacjonalizacyjnych wydanych w latach 1944–1962 objęta została przygotowanym przez Ministerstwo Skarbu Państwa w 2008 r. projektem ustawy o świadczeniach pieniężnych przyznawanych niektórym osobom, których dotyczyły procesy nacjonalizacji.

Jednakże, jak już była pani poseł informowana w odpowiedzi na interpelację z dnia 24 marca br., w związku z trudną sytuacją finansów publicznych państwa oraz przedstawioną przez ministra finansów analizą, popartą stanowiskiem Eurostatu, iż wejście w życie projektowanej regulacji spowoduje przekroczenie przez Polskę dozwolonej bariery długu publicznego w stosunku do PKB, jak również mając na względzie rekomendację Rady Ecofin z dnia 7 lipca 2009 r. zobowiązującą Polskę do korekty nadmiernego deficytu instytucji rządowych i samorządowych do 2012 r., w marcu br. podjęta została decyzja, iż w chwili obecnej projekt ustawy nie będzie kierowany do dalszych prac parlamentarnych.

Sekretarz stanu
Jan Bury

Warszawa, dnia 9 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł
Małgorzaty Kidawy-Błońskiej**

**w sprawie działań podjętych przez spółkę PKP
wobec Muzeum Kolejnictwa w Warszawie
w latach 2009–2011 (23768)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z nadesłaną przy piśmie z dnia 26 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23768/11, interpelacją pani poseł Małgorzaty Kidawy-Błońskiej dotyczącą działań podjętych przez PKP SA wobec Muzeum Kolejnictwa w Warszawie uprzejmie informuję, co następuje.

Z dniem 1 stycznia 1995 r. Muzeum Kolejnictwa zostało wyłączone organizacyjnie ze struktur PKP. Zgodnie z postanowieniami umowy z 29 grudnia 1994 r. w sprawie prowadzenia wspólnej instytucji kultury Muzeum Kolejnictwa w Warszawie placówka ta pozostała w strukturach ówczesnego Ministerstwa Transportu.

W grudniu 1996 r. PKP nieodpłatnie przekazała Muzeum Kolejnictwa środki trwałe stanowiące ekspozycję muzealną oraz inwentarz, a także oddała na podstawie umowy w użyczenie zajmowane dotąd obiekty oraz część nieruchomości gruntowej pod ekspozycję taboru. Umowa ta funkcjonowała, mimo zmiany uwarunkowań prawnych wynikających z komercjalizacji PKP, do końca sierpnia 2009 r. Od roku 1999 Muzeum Kolejnictwa jest jednostką samorządową województwa mazowieckiego.

PKP SA wielokrotnie podejmowała starania/rozmowy zmierzające do uzgodnienia przeniesienia Muzeum Kolejnictwa do innej lokalizacji, zarówno z dyrekcją muzeum, jak i Samorządem Województwa Mazowieckiego, proponując posiadane w zasobie PKP SA nieruchomości zamienne.

Równocześnie PKP SA podejmowała próby uzgodnień w sprawie zrekompensowania kosztów, choćby w równowartości wydatków ponoszonych z tytułu podatku od nieruchomości i rocznej opłaty za wieczyste użytkowanie gruntów, których wysokość w skali roku sięga kwoty 1 800 000 PLN, z czego kwota wyliczona proporcjonalnie za teren zajęty dla potrzeb muzeum to ok. 370 000 PLN.

Pierwszą z zaproponowanych nowych lokalizacji była przygotowana do obrotu, i jak się wydawało uzgodniona w podpisanym 16 października 2008 r. z samorządem województwa porozumieniu, nieruchomość zlokalizowana w dzielnicy Praga-Północ przy ul. Grodzieńskiej (działka ewidencyjna nr 2/2 o pow. 1,8 ha). Szczegóły dokonania transakcji (m.in. tryb zbycia) miały być określone niezwłocznie po podjęciu uchwały przez zarząd województwa. Pomimo upływu czasu samorząd województwa nie potwierdził zainteresowania budową obiektu w uzgodnionej uprzednio

lokalizacji. W roku 2009 samorząd województwa powołał nowe kierownictwo Muzeum Kolejnictwa, które nie zgodziło się na zaproponowaną lokalizację.

Ponadto bez wiedzy oraz bez poinformowania PKP SA podjęte zostały działania zmierzające do:

— stwierdzenia nieważności, ostatecznej od 1996 r., decyzji wojewody warszawskiego potwierdzającej nabycie przez PKP z mocy prawa prawo użytkowania wieczystego przedmiotowej nieruchomości – wniosek do ministra infrastruktury złożył UM,

— objęcia przestrzennego układu komunikacyjnego dawnego dworca kolejowego Warszawa Główna ochroną prawną poprzez wpis do rejestru zabytków, przy czym wniosek z 26 czerwca 2009 r. skierowany do mazowieckiego wojewódzkiego konserwatora zabytków w Warszawie obejmował obszar ponaddwukrotnie większy niż obecnie zajmowany przez muzeum.

Nadmienić tutaj należy, iż minister infrastruktury postanowieniem z dnia 7 lipca 2011 r. odmówił wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji uwłaszczeniowej, a mazowiecki wojewódzki konserwator zabytków postanowieniem z dnia 7 lipca 2011 r. odmówił wszczęcia postępowania w sprawie wpisu do rejestru zabytków przestrzennego układu komunikacyjnego Dworca Głównego w Warszawie.

Przedstawiona sytuacja spowodowała, że w dniu 30 lipca 2009 r. Zarząd PKP SA na podstawie art. 365¹, 718 § 1 oraz 716 K.c. wypowiedział umowę użyczenia, z żądaniem zwrotu jej przedmiotu w terminie do 31 sierpnia 2009 r. W ślad za wypowiedzeniem przesłane zostało zaproszenie do spotkania wraz z propozycją, aby w trakcie okresu wypowiedzenia strony ustaliły warunki i zawarły czasową umowę najmu zajmowanych dotychczas powierzchni i obiektów na okres 2 lat, tj. na czas niezbędny do przygotowania nowej lokalizacji.

Kolejne propozycje lokalizacji zamiennych to:

1) Sochaczew – teren byłej stacji wąskotorowej o pow. ok. 2,8 ha, gdzie funkcjonuje zamiejscowa placówka Muzeum Kolejnictwa (również na podstawie umowy użyczenia), obejmujący układ torowy i ekspozycję taboru, z przynależnym odcinkiem linii wąskotorowych do Tułowic i Wyszogrodu o długości ok. 22,5 km; korzystny układ granic geodezyjnych i położenie u zbiegu ulic Towarowej i Łuszczewskich umożliwia budowę nowego pawilonu dla siedziby muzeum; w przypadku tej nieruchomości, ze względu na jej charakter (obszar linii kolejowej), możliwe byłoby zastosowanie nieodpłatnego trybu zbycia na rzecz samorządu;

2) Warszawa dzielnica Praga-Północ, sąsiedztwo modernizowanego obecnie Dworca Warszawa Wschodnia – nieruchomość u zbiegu projektowanych ulic: Nowokijowskiej i al. Tysiąclecia przy pętli tramwajowej; wskazana nieruchomość to obecnie działka o numerze ewidencyjnym 33/3, obręb 4-14-06 o pow. 10,5066 ha; dla określenia powierzchni obszaru do zagospodarowania uwzględnić należy plany budowy

nowego układu komunikacyjnego, zgodnie z którymi nastąpi wydzielenie ok. 50% powierzchni działki pod projektowane drogi;

3) Warszawa-Szczęśliwice – nieruchomość zlokalizowana na obszarach kolejowych określanych jako teren Ceglanej Wagonowni Szczęśliwice; od strony południowej graniczy z dzielnicami Ochota i Włochy, od strony północnej z przeznaczonym do restrukturyzacji pokolejowym terenem Odolany i dalej z dzielnicą Wola.

Nieruchomość posiada obecnie dogodny dojazd ul. Potrzebną, a w opracowywanym miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego planowana jest w jej sąsiedztwie budowa trasy NS wraz ze zjazdami na pograniczu Odolan i Szczęśliwic.

Możliwość przedstawienia niniejszej propozycji pojawiła się w związku z zapowiedzią rezygnacji spółki PKP InterCity z dzierżawy części tzw. parku Szczęśliwickiego. Fragment tego terenu to obszar zabudowany infrastrukturą kolejową o powierzchni ok. 12 ha, stanowiący część działki o numerze ewidencyjnym 6/12 obręb 6-14-03 o całkowitej powierzchni 36,4220 ha.

Wśród obiektów zlokalizowanych na terenie przedmiotowej nieruchomości są jedyne w swoim rodzaju, najstarsze obecnie obiekty budownictwa kolejowego w Warszawie, wybudowane w latach dwudziestych ubiegłego stulecia. Posiadają niezwykle walory architektoniczno-artystyczne, których charakter doskonale koresponduje z celem, jakiemu miałyby służyć. Obiekty te zostały wpisane w roku 2007 do rejestru zabytków nieruchomych województwa mazowieckiego pod nr A-758 jako „Zespół budynków kolejowych stacji postojowej Warszawa-Szczęśliwice, położony w Warszawie przy ul. Potrzebnej 54, powstały w latach 1922-1933”.

Wielokrotnie odbyte spotkania przedstawicieli PKP SA z kierownictwem muzeum i samorządem województwa niestety nie doprowadziły do porozumienia ani w zakresie warunków umowy najmu, ani uzgodnienia zmiany lokalizacji.

Zarówno samorząd, jak i muzeum niezmiennie zgłaszają następujące postulaty:

— pozostawienie Muzeum Kolejnictwa w dotychczasowej lokalizacji i na dotychczasowych warunkach;

— wkomponowanie siedziby muzeum w nową koncepcję zagospodarowania nieruchomości i projekt inwestycyjny, przy czym niezbędna dla działalności muzeum powierzchnia to 3 ha.

W zaistniałej sytuacji od września 2009 r. spółka PKP SA rozpoczęła obciążanie Muzeum Kolejnictwa miesięcznymi notami za bezumowne korzystanie z nieruchomości w kwocie brutto w wysokości 60 848,51 zł (czynsz wg operatu szacunkowego). Uchylenie się muzeum od regulowania zapłaty spowodowało, iż w listopadzie 2010 r. podjęte zostały czynności windykacyjne – skierowano do muzeum ostateczne, przedsądowe wezwanie do zapłaty. W grudniu 2010 r. Zarząd PKP SA podjął decyzję o skiero-

waniu sprawy na drogę postępowania sądowego. W maju 2011 r. złożony został do Sądu Okręgowego w Warszawie pozew o wydanie nieruchomości.

Ponadto pragnę uprzejmie poinformować, iż w związku z przedłużającym się procesem rozwiązania kwestii przyszłości Muzeum Kolejnictwa w Warszawie zaprosiłem wicemarszałka województwa mazowieckiego, przedstawicieli Zarządu PKP SA oraz Muzeum Kolejnictwa na spotkanie, które odbyło się w dniu 25 lipca 2011 r. w siedzibie Ministerstwa Infrastruktury. Na chwilę obecną trwają negocjacje, w wyniku których w najbliższym czasie strony przedstawią swoje oczekiwania, które zostaną przeanalizowane i uwzględnione przy wypracowaniu porozumienia satysfakcjonującego obie strony, nakreślającego dalszy sposób postępowania w kwestii dotyczącej ostatecznej lokalizacji Muzeum Kolejnictwa.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Ewy Wolak**

**w sprawie prywatyzacji Polbus-PKS
sp. z o.o. we Wrocławiu (23769)**

W związku z interpelacją poseł Ewy Wolak z dnia 15 lipca 2011 r. (znak: SPS-023-23769/11) w sprawie prywatyzacji Polbus-PKS sp. z o.o. we Wrocławiu wyjaśniam, co następuje:

Proces zbycia należących do Skarbu Państwa udziałów Polbus-PKS sp. z o.o., stanowiących 54,52% kapitału zakładowego spółki, prowadzony jest w trybie negocjacji podjętych na podstawie publicznego zaproszenia. Zgodnie z tą procedurą został wyłoniony potencjalny inwestor, któremu przyznano wyłączność negocjacyjną.

Obecnie trwają prace mające na celu uzgodnienie szczegółowych zapisów umowy prywatyzacyjnej. Z uwagi na szczególną rolę Polbus – PKS sp. z o.o. na lokalnym rynku usług przewozowych jednym z elementów prowadzonych negocjacji jest kwestia zobowiązania inwestora do utrzymania – w określonym czasie – podstawowej działalności spółki.

Jednocześnie pragnę podkreślić, iż z uwagi na prawo pierwszeństwa w nabyciu udziałów przysługujące uprawnionym pracownikom wspólnikom umowa z wybranym w trybie publicznym kontrahentem będzie miała charakter warunkowy i jej wejście w życie

uzależnione będzie od niewykonania przez osoby uprawnione prawa pierwszeństwa w nabyciu zwykłych udziałów (po cenie ustalonej w publicznej procedurze).

Mam nadzieję, że przedstawione wyjaśnienia uzna Pan Marszałek za wyczerpujące temat przedmiotowej interpelacji.

Sekretarz stanu
Jan Bury

Warszawa, dnia 9 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Smolińskiego**

**w sprawie problemu nieuprawnionej ingerencji
w procedury legislacyjne (23772)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 26 lipca 2011 r., przy którym przekazano interpelację posła Kazimierza Smolińskiego w sprawie problemu nieuprawnionej ingerencji w procedury legislacyjne, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

W pierwszej kolejności pragnę zauważyć, mając na względzie zakres zagadnień poruszonych w interpelacji posła Kazimierza Smolińskiego, iż stosownie do postanowień art. 24 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437, z późn. zm.) dział: sprawiedliwość obejmuje sprawy:

- 1) sądownictwa;
- 2) prokuratury, notariatu, adwokatury i radców prawnych, w zakresie wynikającym z przepisów odrębnych;
- 3) wykonywania kar oraz środków wychowawczych i środka poprawczego orzeczonego przez sądy oraz sprawy pomocy postpenitencjarnej;
- 4) tłumaczy przysięgłych.

Ponadto minister właściwy do spraw sprawiedliwości zapewnia przygotowywanie projektów kodyfikacji prawa cywilnego, w tym rodzinnego, oraz prawa karnego.

Biorąc pod uwagę powyższe unormowania, zakres zagadnień przedstawionych w przedmiotowej interpelacji, tj. sposób procedowania nad projektami regulacji określającymi szczegółowe zasady ustalania opłat za korzystanie z infrastruktury kolejowej oraz ustalającymi warunki techniczne, jakim powinny odpowiadać obiekty budowlane metra, nie należy do właściwości ministra sprawiedliwości.

Pragnę także zauważyć, że zgodnie z § 3 ust. 1 uchwały nr 49 Rady Ministrów z dnia 19 marca 2002 r.

Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. Nr 13, poz. 221, z późn. zm.) członkowie Rady Ministrów inicjują i realizują politykę ustaloną przez Radę Ministrów. Etap prac wewnątrzresortowych nad projektem danej regulacji jest indywidualną sprawą danego ministra i to ten minister decyduje o trybie i organizacji prac legislacyjnych w ramach podległego mu resortu. Pozostali członkowie Rady Ministrów opiniują projekty aktów prawnych przygotowane przez danego ministra na etapie uzgodnień międzyresortowych.

Stosownie bowiem do postanowień § 6 ust. 1 przywołanej uchwały nr 49 Rady Ministrów z dnia 19 marca 2002 r. Regulamin pracy Rady Ministrów projekty dokumentów rządowych, w tym projekty aktów normatywnych i założeń projektów ustaw, opracowują – co do zasady – członkowie Rady Ministrów oraz szef Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, każdy w zakresie swojej właściwości, i uzgadniają je z członkami Rady Ministrów. Z kolei z § 6 ust. 3 regulaminu wynika, że centralne organy administracji rządowej (kierownicy urzędów centralnych) nadzorowane przez ministra opracowują i uzgadniają projekty dokumentów rządowych za pośrednictwem tego ministra, a wojewodowie – za pośrednictwem ministra właściwego do spraw administracji publicznej. Minister nadzorujący centralny organ administracji rządowej może upoważnić ten organ do opracowania bądź opracowania i uzgodnienia określonego projektu dokumentu rządowego. Zważywszy, że w myśl art. 27 ust. 2 ustawy o działach administracji rządowej minister właściwy do spraw transportu (minister infrastruktury) sprawuje nadzór m.in. nad prezesem Urzędu Transportu Kolejowego, nie można wykluczyć, iż w sytuacji omawianej w interpelacji minister infrastruktury upoważnił kierownika tego urzędu centralnego do opracowania stosownego projektu aktu prawnego.

Kolejno należy dostrzec, że przed skierowaniem do uzgodnień organ wnioskujący przesyła Kancelarii Prezesa Rady Ministrów projekt aktu normatywnego wraz z uzasadnieniem w celu zaopiniowania oceny skutków regulacji, w szczególności pod względem jej zakresu i zakresu konsultacji społecznych (§ 11 ust. 1 uchwały). Organ wnioskujący jest obowiązany uzgodnić projekt dokumentu rządowego z członkami Rady Ministrów oraz szefem Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, a pod względem prawnym i formalnym – z Rządowym Centrum Legislacji (§ 12 ust. 1 uchwały), zaś organy, do których został skierowany projekt, są obowiązane zająć stanowisko w wyznaczonym terminie, zgłaszając uwagi lub opinię na piśmie (§ 13 ust. 1 uchwały). Stosownie do § 14 ust. 1 omawianej uchwały organ wnioskujący i organy administracji rządowej, do których został skierowany projekt dokumentu rządowego do uzgodnienia lub zaopiniowania, uzgadniają treść projektu dokumentu rządowego, a ponadto, w celu właściwego przygotowania projektu, organ wnioskujący może organizować międzyministerialne konferencje uzgodnieniowe (§ 14 ust. 2

uchwały). Dodatkowo wskazać trzeba, iż organ wnioskujący rozsyła tekst dokumentu rządowego, w którym dokonano zmian, do organów administracji rządowej, które zgłosiły zastrzeżenia w toku uzgodnień, w celu uzyskania ich akceptacji (§ 14c uchwały). Kolejnym etapem procedury legislacyjnej jest skierowanie projektu do Rządowego Centrum Legislacji, w celu rozpatrzenia przez Komisję Prawniczą, która bada i ocenia projekt pod względem prawnym i redakcyjnym, w tym ocenia zgodność przepisów projektu z obowiązującym systemem prawa, zasadami techniki prawodawczej, opinią Rady Legislacyjnej, a także poprawność językową przepisów projektu; w wyniku prac Komisja Prawnicza ustala brzmienie projektu pod względem prawnym i redakcyjnym (§ 20 ust. 1 i 2 uchwały). Następnie projekt aktu normatywnego jest kierowany do podpisu przez właściwego ministra (ministrów), a w dalszej kolejności do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw.

W tym miejscu należy również zauważyć, iż projekty dokumentów rządowych przyjmowane przez Radę Ministrów, w tym w szczególności projekty ustaw oraz projekty rozporządzeń Rady Ministrów, po zakończeniu uzgodnień międzyresortowych, a przed rozpatrzeniem przez Komisję Prawniczą, są kierowane do rozpatrzenia przez stały komitet Rady Ministrów (§ 19 ust. 1 i 20 ust. 1 uchwały), a następnie są wnoszone pod obrady Rady Ministrów (§ 22 uchwały).

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 3 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Arkita**

**w sprawie obowiązku podłączeń
do sieci kanalizacyjnej (23775)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przesłaną przy piśmie z dnia 26 lipca br., znak SPS-023-23775/11, interpelację pana posła Tadeusza Arkita w sprawie obowiązku podłączeń do sieci kanalizacyjnej, uprzejmie przekazuję, co następuje.

Art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2005 r. Nr 236, poz. 2008, z późn. zm.) jednoznacznie określa, że do obowiązków właściciela nieruchomości należy przyłączenie nieruchomości do istniejącej sieci kanalizacyjnej lub – w przypadku gdy bu-

dowa sieci kanalizacyjnej jest technicznie lub ekonomicznie nieuzasadniona – wyposażenie jej w zbiornik bezodpływowy nieczystości ciekłych lub przydomową oczyszczalnię ścieków bytowych, spełniające wymagania określone w przepisach odrębnych. Przepis ten stanowi również, że tylko wyposażenie nieruchomości w przydomową oczyszczalnię ścieków zwalnia właściciela nieruchomości z obowiązku przyłączenia jej do istniejącej sieci kanalizacyjnej. Jak z powyższego przepisu wynika, posiadanie „szczelnego szamba” nie zwalnia właściciela nieruchomości z obowiązku podłączenia nieruchomości do istniejącej sieci kanalizacyjnej.

Zgodnie z ust. 6 ww. artykułu nadzór nad realizacją przedmiotowego obowiązku sprawuje wójt (burmistrz lub prezydent miasta). Organ ten, na podstawie ust. 7 tegoż artykułu, jest uprawniony – w przypadku stwierdzenia niewykonania obowiązku przyłączenia do sieci kanalizacyjnej – do wydania decyzji nakazującej właścicielowi nieruchomości jego wykonanie.

Podsumowując, obowiązek przyłączenia do istniejącej sieci kanalizacyjnej, w tym także w sytuacji, gdy nieruchomość wyposażona jest w zbiornik bezodpływowy (szambo), wynika z obowiązujących przepisów ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wiesława Janczyka**

**w sprawie rozwiązania problemów
dotyczących zmniejszenia liczby zatrudnianych
osób niepełnosprawnych (23776)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Wiesława Janczyka z dnia 12 lipca br. przesłana przy piśmie z dnia 26 lipca br., znak: SPS-023-23776/11, uprzejmie wyjaśniam, że w dniu 29 października 2010 r. Sejm uchwalił ustawę o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 226, poz. 1475), która zawiera między innymi zmiany przepisów mające na celu zrównoważenie budżetu PFRON, którego sytuacja ekonomiczna w związku z malejącymi przycho-

dami oraz rosnącymi wydatkami bez tych zmian groziłaby utratą płynności finansowej.

Dlatego też Rada Ministrów w dniu 22 września 2010 r. odniosła się pozytywnie do zaproponowanych przez parlament zmian w stanowisku rządu wobec poselskiego projektu ustawy zmieniającej ustawę o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw, wyrażając tym samym przekonanie o konieczności ich wprowadzenia.

Wdrożenie znowelizowanych przepisów umożliwi racjonalizację i ograniczenie niektórych wydatków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, dzięki czemu możliwe będzie uzyskanie środków niezbędnych dla zapewnienia właściwego poziomu finansowania wszystkich ustawowych zadań przewidzianych w ustawie z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721), w tym zadań realizowanych zarówno przez pracodawców zatrudniających osoby niepełnosprawne, jak i samorządy oraz organizacje pozarządowe działające na rzecz tych osób.

Jednocześnie pragnę podkreślić, iż według wyników kwartalnego reprezentacyjnego Badania Aktywności Ekonomicznej Ludności (BAEL) prowadzonego przez Główny Urząd Statystyczny wskaźnik zatrudnienia osób niepełnosprawnych w pierwszym kwartale roku bieżącego zwiększył się 0,5% w stosunku do tego samego okresu w roku ubiegłym. Zmalała natomiast stopa bezrobocia tych osób z 17,9% w I kwartale roku ubiegłego do 16% w I kwartale roku bieżącego. Jak pokazują dane statystyczne, sytuacja osób niepełnosprawnych na rynku pracy nie uległa istotnemu pogorszeniu mimo wprowadzenia zmian ustawowych ograniczających możliwość otrzymywania przez pracodawców miesięcznego dofinansowania do wynagrodzenia osób niepełnosprawnych mających ustalone prawo do emerytury zaliczonych do umiarkowanego lub lekkiego stopnia niepełnosprawności, a także ograniczających możliwość zwalniania pracodawców prowadzących zakłady pracy chronionej z niektórych podatków i opłat.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jacka Żalka**

**w sprawie objęcia obowiązkiem przedszkolnym
5-latków oraz szkolnym 6-latków od września
2012 r. oraz obowiązków gminy w tym zakresie
(23777)**

Szanowny Panie Marszałku! Opowiadając na interpelację pana Jacka Żalka posła na Sejm RP – (SPS-023-23777/11) – w sprawie objęcia obowiązkiem przedszkolnym 5-latków oraz szkolnym 6-latków oraz obowiązków gminy w tym zakresie uprzejmie informuję.

Podjęmując, w ramach decentralizacji funkcji państwa, decyzję o przekazaniu gminom zakładania i prowadzenia m.in. publicznych przedszkoli z dniem 1 stycznia 1992 r., ustawodawca określił jednocześnie charakter przekazanych przez państwo zadań jako obowiązkowe zadania własne gmin (art. 105 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty, Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) Równocześnie, zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 8 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r., Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.), do zadań własnych gminy należy zaspokajanie zbiorowych potrzeb jej wspólnoty w zakresie edukacji publicznej, a taką potrzebą jest m. in. organizacja wychowania przedszkolnego, tj. zakładanie, prowadzenie przedszkoli, oddziałów przedszkolnych w szkole podstawowej oraz innych form wychowania przedszkolnego.

W związku z powyższym należy podkreślić, że edukacja przedszkolna na terenie gminy nie jest nowym zadaniem, a polityka rządu wyznacza szczególną rolę samorządom lokalnym, od których oczekuje się efektywnego prowadzenia finansowania m.in. edukacji przedszkolnej oraz dostosowywania jej do lokalnych możliwości i potrzeb.

Równocześnie uprzejmie informuję, że jednym z głównych zamierzeń rządu, w tym Ministerstwa Edukacji Narodowej realizowanych konsekwentnie od 2007 r., jest upowszechnienie wychowania przedszkolnego dzieci w wieku 3–5 lat, w tym zapewnienie wszystkim dzieciom 5-letnim możliwości skorzystania z prawa do bezpłatnej edukacji przedszkolnej. Bardzo ważne jest budowanie wśród rodziców, nauczycieli oraz samorządów lokalnych i organizacji pozarządowych przekonania o znaczeniu upowszechnienia edukacji przedszkolnej, prawne, finansowe i programowe wsparcie tworzenia innych form wychowania przedszkolnego oraz oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych.

Koncepcja upowszechnienia wychowania przedszkolnego ma charakter systemowy. Została oparta na wdrożonych i sprawdzonych w innych krajach europejskich rozwiązaniach z zakresu tzw. polityki ma-

łego dziecka. Wdrażane przez Ministerstwo Edukacji Narodowej rozwiązanie obejmuje:

- rozwój sieci placówek wychowania przedszkolnego i udostępnienie różnych form wychowania przedszkolnego dla dzieci w wieku przedszkolnym,
- wsparcie pedagogiczne oraz pomoc w rozwiązywaniu problemów dla rodziców wychowujących małe dzieci, w tym prowadzenie różnych formy edukacji rodziców,
- zapewnienie pomocy psychologiczno-pedagogicznej i specjalistycznej mającej na celu wspieranie rozwoju i edukacji dzieci, wyrównywanie opóźnień i dysharmonii rozwojowych oraz terapię zaburzeń.

Zgodnie z art. 9 ustawy z dnia 19 marca 2009 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw od roku szkolnego 2011/2012 dziecko w wieku 5 lat będzie zobowiązane do odbycia rocznego przygotowania przedszkolnego w przedszkolu, oddziale przedszkolnym zorganizowanym w szkole podstawowej lub innej formie wychowania przedszkolnego. Zmiana ta niewątpliwie spowoduje znaczny wzrost liczby dzieci objętych wychowaniem przedszkolnym.

W celu zwiększenia upowszechnienia edukacji przedszkolnej Ministerstwo Edukacji Narodowej wprowadziło zmiany legislacyjne ułatwiające dostęp do wychowania przedszkolnego dzieci w wieku do 5. roku życia. W związku ze zmianami, które zostały wprowadzone 5 sierpnia 2010 r. ustawą o zmianie ustawy o systemie oświaty (Dz. U. nr 149, poz. 991), wydane zostało nowe rozporządzenie ministra edukacji narodowej z dnia 31 sierpnia 2010 r. w sprawie rodzajów innych form wychowania przedszkolnego, warunków tworzenia i organizowania tych form oraz sposobu ich działania.

Ponadto 28 czerwca 2011 r. minister edukacji narodowej podpisał rozporządzenie zmieniające rozporządzenie w sprawie rodzajów innych form wychowania przedszkolnego, warunków tworzenia i organizowania tych form oraz sposobu ich działania, zwiększające minimalny tygodniowy wymiar godzin zajęć świadczonego nauczania, wychowania i opieki w innych formach wychowania przedszkolnego. Wprowadzenie nowelizacji rozporządzenia w przedmiotowym zakresie, pozwoliło na uniknięcie zarzutu nierównego, niezgodnego z konstytucją RP, traktowania dziecka, którego prawo do wychowania przedszkolnego (jego wymiar) było zbyt zróżnicowane w zależności od miejsca jego realizacji (mniejszy wymiar godzin w innych formach wychowania przedszkolnego, niż w tradycyjnym przedszkolu). Zmiana prowadzi do sytuacji, w której wszystkie dzieci mają zapewnione równe szanse edukacyjne.

Powyższe akty wykonawcze pozwoliły na tworzenie, obok istniejących w systemie przedszkoli, punktów przedszkolnych i zespołów wychowania przedszkolnego, a tym samym na upowszechnianie dostępu do edukacji przedszkolnej.

Zakładanie i prowadzenie innych form wychowania przedszkolnego zarówno przez gminy jak i osoby

prawne i fizyczne, jest rozszerzeniem katalogu miejsc realizacji wychowania przedszkolnego. Tworzenie punktów przedszkolnych lub zespołów wychowania przedszkolnego jest korzystne dla gmin ze względu na niższe koszty ponoszone na dziecko uczęszczające na zajęcia w innej formie wychowania przedszkolnego niż koszty utrzymania dziecka w przedszkolu. Nie oznacza to jednak, że tradycyjne przedszkola mają być zastąpione przez inne formy wychowania przedszkolnego, ponieważ, co należy podkreślić, tylko w przypadkach uzasadnionych warunkami demograficznymi i geograficznymi rada gminy może uzupełnić sieć publicznych przedszkoli i oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych o inne formy wychowania przedszkolnego.

Równocześnie w Ministerstwie Edukacji Narodowej realizowany jest projekt systemowy „Ogólnopolskie kampanie upowszechniające model uczenia się przez całe życie” w ramach priorytetu III Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”. Projekt został podzielony na dwie części. Pierwsza obejmuje promocję wczesnej edukacji, a druga promocję edukacji przez całe życie z wyłączeniem edukacji przedszkolnej.

Od 2008 r. realizowana jest część dotycząca upowszechniania edukacji przedszkolnej. Cel projektu bezpośrednio wypływa z celów odnowionej strategii lizbońskiej. Projekt koncentruje się na pokazywaniu korzyści płynących z edukacji przedszkolnej, zachęcaniu do wysyłania dzieci do przedszkola, wpływaniu na zakładanie przedszkoli.

Należy podkreślić, że dotychczas edukacja sześciolatków odbywających roczne obowiązkowe przygotowanie przedszkolne, tak jak prowadzenie przedszkoli, była finansowana z budżetu samorządu, jako zadanie własne gminy. Po obniżeniu wieku obowiązującego szkolnego dzieci edukacja sześciolatków podejmujących naukę w klasie I w szkole podstawowej, będzie finansowana z subwencji oświatowej. Dzięki takiemu rozwiązaniu gminy, jako organy prowadzące, uzyskają wolne środki, które będą mogły wykorzystać na tworzenie nowych miejsc wychowania przedszkolnego dla dzieci w wieku 3–5 lat.

Zadania dotyczące edukacji przedszkolnej są obecnie i nadal będą współfinansowane z Europejskiego Funduszu Społecznego w ramach priorytetu IX Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” 2007–2013. Szczegółowy opis tego priorytetu w ramach działania 9.1: Wyrównywanie szans edukacyjnych i zapewnienie wysokiej jakości usług edukacyjnych świadczonych w systemie oświaty przewiduje różne obszary wsparcia w zakresie edukacji przedszkolnej. W poddziałaniu 9.1.1: Zmniejszanie nierówności w stopniu upowszechnienia edukacji przedszkolnej projekty konkursowe dotyczą: tworzenia przedszkoli (w tym również uruchamiania innych form wychowania przedszkolnego) na obszarach i w środowiskach o niskim stopniu upowszechnienia edukacji przedszkolnej (w szczególności na obszarach wiejskich), wsparcia istniejących przedszkoli (w tym również funkcjonujących innych form wychowania przedszkolnego)

w celu umożliwienia większej liczbie dzieci korzystania z wychowania przedszkolnego np. poprzez wsparcie dla placówek zagrożonych likwidacją, wydłużenie godzin pracy placówek, uruchomienie dodatkowych oddziałów, zatrudnienie dodatkowego personelu itp.

Na powyższy cel zaplanowano w latach 2007–2013 łącznie ponad 243 mln euro. Do końca 2010 r. podpisano umowy na ponad 76% tych środków (wartość umów – blisko 739 mln zł).

Według danych na dzień 31 stycznia 2011 r. w poddziałaniu 9.1.1. podpisano 1143 umowy i zakontraktowano środki w wysokości blisko 754 mln zł (poziom wykorzystania alokacji na lata 2007–2013 wzrósł do 78,2%).

Dodatkowo, w celu umożliwienia dalszego rozwoju edukacji przedszkolnej kwota przeznaczona na realizację poddziałania 9.1.1 została zwiększona o 62,5 mln euro. Łącznie kwota ta wzrosła do 305,5 mln euro.

W celu zwiększenia możliwości wyrównywania szans edukacyjnych na obszarach wiejskich minister rolnictwa i rozwoju wsi w ramach działania 3.2: Tworzenie mikroprzedsiębiorstw w Programie Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013, zaplanował środki na tworzenie nowych placówek przedszkolnych na wsi.

Z danych Systemu Informacji Oświatowej (według stanu na 30 września 2010 r.) wynika, że od roku 2008 wzrosła liczba publicznych i niepublicznych punktów przedszkolnych oraz zespołów wychowania przedszkolnego do 1240 (w tym na wsi 883). Rok wcześniej było to odpowiednio 819 i 650. Największy przyrost można odnotować w przypadku punktów przedszkolnych – ich liczba wzrosła do 1127. Najwięcej powyższych form wychowania przedszkolnego funkcjonuje w województwach: mazowieckim – 179, dolnośląskim – 141, pomorskim – 113 i zachodniopomorskim – 107. W kolejnych latach oczekiwany jest podobny wzrost liczby innych form wychowania przedszkolnego, w tym także finansowanych ze środków Unii Europejskiej.

Należy również zaznaczyć, że od roku 2008 liczba przedszkoli (publicznych i niepublicznych) zwiększyła się o 752. Obecnie ich liczba wynosi 8821 (w 2009 r. – 8470), w tym na wsi 2906 (w 2009 r. – 2 835). W tym samym czasie zwiększyła się o 1409 liczba oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych. Obecnie jest ich 12 570 (w tym na wsi 8576). W 2008 r. było ich 11 161 (na wsi 7906), w 2009 r. – 11 931 (na wsi 8215).

Równocześnie systematycznie wzrasta wskaźnik upowszechnienia wychowania przedszkolnego. Obecnie w Polsce wychowaniem przedszkolnym objętych jest ogółem już 64,6% dzieci w wieku 3–5 lat. Na wsi odsetek ten wynosi 43,1%. W 2007 r. wskaźnik upowszechnienia wychowania przedszkolnego ogółem wynosił 47,3%, a na wsi 23,1%. Podobnie sytuacja przedstawia się w odniesieniu do poszczególnych roczników. Obecnie 49,9% trzylatków, 64,2% czterolatków i 81,0% pięcioletków objętych jest wychowaniem przedszkolnym. Tymczasem w 2007 r. tylko

36,1% trzylatków, 48,1% czterolatków i 57,8% pięciolatków.

W okresie ostatnich czterech lat nastąpił wzrost liczby dzieci objętych wychowaniem przedszkolnym o 197,5 tys. W tym samym czasie liczba miejsc w samych tylko przedszkolach wzrosła z 702 691 do 832 190, tj. o ponad 129 tys. Z analizy danych wynika, że w latach poprzednich liczba ta miała najczęściej tendencję spadkową. Podobnie sytuacja przedstawia się z przypadku oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych – liczba dzieci korzystających z tej formy wychowania przedszkolnego wzrosła z 174 213 w roku 2007 do 219 763 obecnie. Jest to wzrost o 45 550 dzieci.

Jak wynika z powyższego, gminy są należycie przygotowane do zapewnienia wszystkim dzieciom pięcioletnim zamieszkałym na terenie gminy, możliwości spełniania obowiązku rocznego przygotowania przedszkolnego.

Uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 14a ust. 1 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.), rada gminy ustala sieć prowadzonych przez gminę publicznych przedszkoli i oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych. W przypadkach uzasadnionych warunkami demograficznymi i geograficznymi rada gminy może uzupełnić sieć publicznych przedszkoli i oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych o inne formy wychowania przedszkolnego. Inne formy wychowania przedszkolnego organizuje się dla dzieci w miejscu zamieszkania lub w innym możliwie najbliższym miejscu. Jednocześnie art. 14a ust. 2 cyt. ustawy stanowi, że sieć publicznych przedszkoli i oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych wraz z publicznymi innymi formami wychowania przedszkolnego powinna zapewniać wszystkim dzieciom pięcioletnim zamieszkałym na obszarze gminy możliwość spełniania obowiązku rocznego przygotowania przedszkolnego. Droga dziecka 5-letniego z domu do najbliższego publicznego przedszkola, oddziału przedszkolnego w szkole podstawowej lub do publicznej innej formy wychowania przedszkolnego nie powinna przekraczać 3 km.

Dodatkowo uprzejmie informuję, że art. 14a ust. 3 ustawy o systemie oświaty, który wejdzie w życie 1 września 2011 r., określa, że jeżeli droga dziecka pięcioletniego z domu do najbliższego przedszkola, oddziału przedszkolnego w szkole podstawowej lub publicznej innej formy wychowania przedszkolnego przekracza 3 km, obowiązkiem gminy jest zapewnienie bezpłatnego transportu i opieki w czasie przewozu dziecka lub zwrot kosztów przejazdu dziecka i opiekuńcami środkami komunikacji publicznej, jeżeli dowożenie zapewniają rodzice.

Należy podkreślić, że dowóz dzieci 5-letnich do przedszkoli publicznych będzie organizowany podobnie, jak w przypadku dzieci 6-letnich w latach poprzednich.

Równocześnie uprzejmie informuję, że udzielanie informacji dotyczących sposobu realizacji przez po-

szczególne gminy ww. obowiązku, nie należy do kompetencji ministra edukacji narodowej.

Ministerstwo Edukacji Narodowej nie sprawuje nadzoru nad działalnością jednostek samorządu terytorialnego prowadzących szkoły, przedszkola i inne placówki oświatowe. Zgodnie z Konstytucją RP oraz przepisami ustaw samorządowych, jednostki samorządu terytorialnego działają samodzielnie i na podstawie własnego budżetu. Z ramienia państwa kontrolę nad działalnością jednostek samorządu terytorialnego z punktu widzenia legalności sprawuje właściwy wojewoda, a w zakresie gospodarki finansowej nadzór taki sprawują regionalne izby obrachunkowe.

Ustawa z dnia 19 marca 2009 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 56, poz. 458) wprowadza od 1 września 2012 r. obowiązek szkolny dla dzieci sześciolletnich. W okresie trzyletnim, tj. w latach szkolnych 2009/2010, 2010/2011 i 2011/2012, poprzedzającym wprowadzenie tego obowiązku, decyzje o rozpoczęciu edukacji dziecka w wieku lat sześciu podejmuje rodzice i dyrektor szkoły. Warunkiem przyjęcia dziecka do szkoły w tym okresie będzie posiadanie przez szkołę odpowiednich warunków organizacyjnych, a także wcześniejsze objęcie dziecka wychowaniem przedszkolnym w roku poprzedzającym rozpoczęcie nauki w szkole. Jeśli dziecko nie chodziło do przedszkola, wymagana będzie opinia poradni psychologiczno-pedagogicznej, dotycząca możliwości rozpoczęcia spełniania obowiązku szkolnego przez dziecko sześciolletnie.

Przygotowaniu szkół i udzieleniu im pomocy w realizacji statutowych zadań służy realizowany obecnie na poziomie regionów, skierowany do organów prowadzących publiczne i niepubliczne szkoły podstawowe projekt systemowy Indywidualizacja procesu nauczania i wychowania uczniów klas I–III szkół podstawowych. Projekt jest kluczowym elementem realizowanej obecnie polityki oświatowej. Jego celem jest wsparcie wszystkich szkół podstawowych w procesie indywidualizacji nauczania i wychowania uczniów klas I–III. Wsparcie to dotyczy między innymi przygotowania szkół i placówek na przyjęcie dzieci 6-letnich. Projekt jest współfinansowany z Europejskiego Funduszu Społecznego w ramach priorytetu IX Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” 2007–2013, działania 9.1: Wyrównywanie szans edukacyjnych i zapewnienie wysokiej jakości usług edukacyjnych świadczonych w systemie oświaty, poddziałania 9.1.2: Wyrównywanie szans edukacyjnych uczniów z grup o utrudnionym dostępie do edukacji oraz zmniejszanie różnic w jakości usług edukacyjnych.

Na realizację niniejszego projektu systemowego, na wniosek ministra edukacji narodowej została przesunięta kwota 150 milionów euro (około 624 mln zł) z priorytetu III Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” do priorytetu IX, za którego wdrażanie odpowiadają samorządy województw. Ponadto, ze środ-

ków pomocy technicznej przeznaczonych dla Ministerstwa Edukacji Narodowej przesunięto kwotę 5,5 mln zł na sfinansowanie dodatkowych zadań instytucji pośredniczących związanych z obsługą projektu. Otrzymane w ramach projektu środki finansowe mogą być przeznaczone na doposażenie bazy dydaktycznej oraz na organizację dodatkowych zajęć rozwijających i usprawniających, w tym np. zajęć logopedycznych, socjoterapeutycznych i psychoedukacyjnych.

W okresie od dnia 1 marca 2010 r. do dnia 31 grudnia 2011 r. realizowany jest projekt systemowy „Podniesienie efektywności kształcenia uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi”. Projekt współfinansowany jest z Europejskiego Funduszu Społecznego w ramach priorytetu III Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” 2007–2013, działania 3.3: Poprawa jakości kształcenia.

Celem projektu jest przygotowanie kadry pedagogicznej i zarządzającej przedszkoli, szkół i placówek do organizowania i udzielania pomocy psychologiczno-pedagogicznej jak najbliższej ucznia, w środowisku jego nauczania i wychowania, tj. w przedszkolu, szkole i placówce, oraz poprawa jakości systemu kształcenia i wychowania uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi.

W roku 2010–2011 w ramach części oświatowej subwencji ogólnej na edukację uczniów sześciolletnich przeznaczono 519 000 000 zł. Z rezerwy 0,6% części oświatowej subwencji ogólnej w roku 2009–2010 do szkół podstawowych przekazano 161 300 000 zł.

Zapewnienie warunków działania szkoły, w tym bezpiecznych i higienicznych warunków nauki, wychowania i opieki jest zadaniem organu prowadzącego. W uzasadnionych warunkach państwo może realizację tego zadania wspierać.

Program rządowy „Radosna szkoła” jest jednym z działań wspierających organy prowadzące szkoły w realizacji działań związanych z obniżeniem wieku obowiązku szkolnego. Realizacja programu rządowego zaplanowana została na lata 2009–2014. Przewidziane w ramach programu środki budżetu państwa są przeznaczone na budowę lub modernizację szkolnych placów zabaw oraz zakup pomocy dydaktycznych do miejsc zabaw w szkole.

Koszt całego programu wynosi 2 438 000 tys. zł, z czego 1 278 000 tys. zł pochodzić będzie z budżetu państwa.

W latach 2009–2010 ze wsparcia finansowego na zakup pomocy dydaktycznych skorzystało 10 603 szkoły, co stanowi 77% wszystkich uprawnionych szkół.

Szkolne place zabaw przeznaczone dla uczniów w młodszym wieku szkolnym posiada 2039 szkół podstawowych. W ramach programu „Radosna szkoła” zostało utworzonych lub zmodernizowanych 997 placów, z czego 517 na wsi.

W roku 2009 i 2010 w związku z realizacją programu rządowego „Radosna szkoła” z budżetu państwa wydatkowano 155 596 257 zł.

Obecnie trwa realizacja III edycji programu „Radosna szkoła”. W 2011 r. na zakup pomocy dydaktycznych do miejsc zabaw oraz na modernizację lub budowę szkolnych placów zabaw przeznaczono prawie 150 mln zł.

W 2010 realizowany był także program „Wyprawka szkolna”. W ramach programu wydatkowano ponad 52 575 tys. zł., z tego ok. 35 000 tys. zł wykorzystano na dofinansowanie podręczników dla uczniów klas I–III szkoły podstawowej.

Dla rodziców uczniów klas młodszych bardzo ważna jest organizacja pracy świetlicy szkolnej, w tym jej dostępność i odpowiedź na zapotrzebowanie odbiorców. Potrzeby uczniów klas pierwszych w zakresie godzin pracy świetlicy, w ramach monitorowania realizowania podstawy programowej w roku szkolnym 2009/2010, zbadano w 1128 szkołach.

Skutecznemu zapewnieniu organizowania zajęć wychowawczo-opiekuńczych towarzyszy wzrost zatrudnienia nauczycieli w świetlicach. Ten wzrost dotyczy zarówno liczby nauczycieli zatrudnionych w świetlicach, jak również etatów, co pokazuje poniższa tabela.

Tabela 1. Zatrudnienie nauczycieli w świetlicach szkół podstawowych w latach 2007/2008–2010/2011

Nauczyciele świetlicy	2007/2008	2008/2009	2009/2010	2010/2011
w osobach	20 584	21 527	25 223	26 606
w etatach	13 074,48	13 516,02	14 092,08	14 452,65

Źródło: System Informacji Oświatowej, dla roku 2010/2011 – dane wstępne

Jednym z zadań statutowych szkoły jest zapewnienie możliwości korzystania z posiłków. Dane statystyczne dotyczące korzystania z posiłków przez uczniów, przedstawia poniższe zestawienie. Wynika z niego, że prawie 40% uczniów szkół podstawowych korzysta z posiłków proponowanych przez szkoły.

Tabela 2. Uczniowie korzystający z dożywiania w szkołach podstawowych w roku szkolnym 2010/2011

Województwo	Liczba szkół ogółem	Liczba uczniów ogółem	Liczba korzystających z posiłków	% uczniów korzystających z posiłków w szkole
dolnośląskie	815	147 613	40 045	27,1%
kujawsko-pomorskie	703	122 849	42 200	34,4%
lubelskie	1055	127 790	64 762	50,7%
lubuskie	342	57 561	18 443	32,0%
łódzkie	875	134 655	50 419	37,4%
małopolskie	1478	203 203	71 539	35,2%
mazowieckie	1787	304 775	134 294	44,1%
opolskie	404	52 298	15 318	29,3%
podkarpackie	1144	130 618	58 468	44,8%

podlaskie	449	67 345	30 563	45,4%
pomorskie	700	139 022	55 457	39,9%
śląskie	1246	240 338	88 363	36,8%
świętokrzyskie	600	71 637	28 747	40,1%
warmińsko-mazurskie	548	87 301	40 810	46,7%
wielkopolskie	1256	209 939	50 963	24,3%
zachodniopomorskie	513	94 113	31 777	33,8%
Kraj	13 915	2 191 057	822 168	37,5%

Źródło: System Informacji Oświatowej, stan na 30 września 2010 r.

Z analiz demograficznych wynika, że proces wdrażania obniżenia wieku spełniania obowiązku szkolnego rozpoczęto w najbardziej korzystnym okresie. Z danych statystycznych wynika, że liczba 6-latków w kolejnych latach zmalała z 427 tys. w 2002 r. do 354 tys. w 2010 r. Dane z Systemu Informacji Oświatowej pokazują wzrost liczby dzieci sześciolatków w klasach pierwszych szkół podstawowych. W roku szkolnym 2010/2011 z możliwości wcześniejszego pójścia do szkoły skorzystało 12,56% sześciolatków spośród tych dzieci, które rok wcześniej chodziły do przedszkola.

Z prognozy demograficznej, przygotowanej przez Główny Urząd Statystyczny (GUS) wynika, że od roku 2011 do roku 2014 stopniowo będzie wzrastać liczba uczniów pierwszego etapu edukacyjnego (klasy I–III szkoły podstawowej). Od 2015 r. liczba dzieci uczących się w klasach I–III zacznie natomiast spadać, osiągając w roku 2030 roczny spadek liczby dzieci o niemal 30 tysięcy. Zgodnie z prognozą ludności opracowaną przez GUS, w najbliższych latach liczba uczniów w klasach IV–VI szkoły podstawowej nadal będzie maleć. Spadek ten pozwoli na częściową absorpcję zwiększonej liczby dzieci w szkołach podstawowych związanej z obniżeniem wieku szkolnego.

Średnia liczba uczniów w oddziale szkoły podstawowej w okresie ostatnich pięciu lat spadła o 10%. Większa dynamika tego procesu następuje na wsi, gdzie średnia zmniejszyła się o 11,76%. W tym samym okresie średnia liczba uczniów w oddziale szkoły podstawowej w mieście obniżyła się o 4,3%, utrzymując się na stałym poziomie przez ostatnie 3 lata. Średnia liczba uczniów w szkole podstawowej od roku 2005/2006 spadła o 21 osób (z 186 do 165), tj. o 11,29%. Przeciętna liczba uczniów w oddziale szkoły podstawowej wynosi 18.

Dane dotyczące szkół – w tym bazy materialnej będą dostępne po 30 września br. – na podstawie danych z Systemu Informacji Oświatowej. Wówczas możliwe będzie dokonanie pełnej oceny przygotowania szkół w zakresie obniżenia wieku spełniania obowiązku szkolnego przez dzieci sześciolatków.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi - z upoważnienia ministra - na interpelację poseł Bożeny Sławiak

w sprawie wprowadzenia zmian w systemie monitoringu suszy rolniczej (23779)

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przekazaną przy piśmie z dnia 28.07.2011 r., znak SPS-023-23779/11, interpelacją poseł Bożeny Sławiak w sprawie systemu monitoringu suszy rolniczej mierzonego na podstawie klimatycznego bilansu wodnego uprzejmie informuję Pana Marszałka, co następuje.

Zgodnie z definicją określoną w ustawie o ubezpieczeniach upraw rolnych i zwierząt gospodarskich (Dz. U. Nr 150, poz. 1249, z późn. zm.), suszę oznaczają szkody spowodowane wystąpieniem, w dowolnym sześciodekadowym okresie od dnia 1 kwietnia do dnia 30 września, spadku klimatycznego bilansu wodnego poniżej wartości określonej dla poszczególnych gatunków roślin uprawnych i gleb.

Natomiast na podstawie art. 3 ust. 5 ww. ustawy minister właściwy do spraw rolnictwa ogłasza, w drodze obwieszczenia, w dzienniku urzędowym ministra właściwego do spraw rolnictwa oraz na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw rolnictwa, w okresie od dnia 1 czerwca do dnia 20 października, w terminie do 10 dni po zakończeniu sześciodekadowego okresu, wskaźniki klimatycznego bilansu wodnego dla poszczególnych gatunków roślin uprawnych i gleb, z podziałem na województwa, na podstawie danych przekazanych przez Instytut Uprawy, Nawożenia i Gleboznawstwa – Państwowy Instytut Badawczy.

Zgodnie z art. 6 ust. 2 pkt. 2 ustawy zakład ubezpieczeń odpowiada za szkody spowodowane przez suszę, jeżeli szkody w plonie głównym wyniosą co najmniej 25%.

System monitoringu suszy rolniczej w Polsce został opracowany i uruchomiony w 2007 r. przez Instytut Uprawy Nawożenia i Gleboznawstwa – Państwowy Instytut Badawczy w Puławach. System ten jest systematycznie rozwijany i doskonalony.

O wystąpieniu suszy decyduje cały kompleks warunków meteorologicznych i glebowych. Warunki meteorologiczne powodujące suszę są określane m.in. za pomocą klimatycznego bilansu wodnego.

Klimatyczny bilans wodny określa się jako różnicę pomiędzy opadem atmosferycznym mierzonym standardowo na stacjach meteorologicznych a ewapotranspiracją potencjalną. Opad atmosferyczny jest podstawowym elementem mierzonym na stacjach meteorologicznych Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej (IMGW), natomiast wartość ewapotranspiracji potencjalnej oblicza się, wykorzystując wzór Penmana. Wartość ewapotranspiracji potencjalnej można również wyznaczyć z wystarczającą

precyzją, korzystając ze wzorów uproszczonych, które uwzględniają podstawowe elementy meteorologiczne (temperatura powietrza, promieniowanie słoneczne, usłonecznienie, zachmurzenie, wilgotność powietrza, niedosyt wilgotności, prędkość wiatru).

W ocenie występowania suszy, oprócz wartości klimatycznego bilansu wodnego, są brane pod uwagę właściwości retencyjne gleb, ustalone według kategorii agronomicznych, wydzielonych na podstawie map glebowo-rolniczych. Przestrzenne zróżnicowanie zdolności retencyjnych gleb jest, obok klimatycznego bilansu wodnego, czynnikiem decydującym o spełnieniu kryterium suszy na danym obszarze. W ten sposób uwzględnia się fakt silnego zróżnicowania podatności pokrywy glebowej Polski na skutki niedoboru wody, mierzonych wartościami klimatycznego bilansu wodnego – gleby lekkie są zdecydowanie mniej odporne na stres wodny od gleb średnich i ciężkich, co znajduje odzwierciedlenie w zróżnicowaniu kryteriów suszy i progów klimatycznego bilansu wodnego dla poszczególnych kategorii agronomicznych gleb.

Wartości krytyczne klimatycznego bilansu wodnego oznaczające wystąpienie suszy zróżnicowano dla gatunków roślin (kukurydza, rzepak, rzepik, ziemniaki, buraki cukrowe, chmiel, tytoń oraz truskawki) lub grup roślin uprawnych (zboża ozime i jare, warzywa gruntowe, drzewa i krzewy owocowe oraz rośliny strączkowe), kategorii gleb i okresów rozwojowych. Do wyznaczenia progów klimatycznego bilansu wodnego wykorzystano statystyczno-empiryczne modele prognoz i model symulacyjny plonów opracowane w Instytucie Uprawy Nawożenia i Gleboznawstwa – Państwowym Instytucie Badawczym w Puławach. Instytut jest autorem i posiada wyłączne prawa do mapy glebowo-rolniczej w skali 1:100 000 i 1:25 000. Materiał ten jest utrzymywany w zasobach instytutu i służy realizacji licznych programów dla potrzeb administracji państwowej i samorządowej związanych z waloryzacją jakości i przydatności gleb, oceną stanu ich degradacji, oceną zasobów wodnych gleb i ich funkcji retencyjnych. W oparciu o mapy glebowe w nawiązaniu do wartości klimatycznego bilansu wodnego są definiowane obszary wystąpienia suszy w poszczególnych regionach Polski.

Przyjęty w określaniu obszarów, na których może wystąpić zjawisko suszy, wskaźnik klimatycznego bilansu wodnego jest pod względem metodologicznym wskaźnikiem obiektywnym. Okres sześciodekadowy do określenia suszy rolniczej został wybrany z powodu najlepszej oceny tego zjawiska opisującego spadek polonów względem średnich wieloletnich plonów. Przedstawione przez IUNG PIB wartości klimatycznego bilansu wodnego dotyczą tylko i wyłącznie strat z powodu suszy. Tymczasem na plon wpływają również inne czynniki, jak m.in. agrotechnika, gleba czy inne elementy pogodowe np. przymrozki, złe przezimowanie roślin.

System monitoringu suszy rolniczej pracuje w oparciu o dane z 294 stacji meteorologicznych. Celem uzyskania najbardziej miarodajnych wyników w systemie uwzględniane są stacje położone poniżej

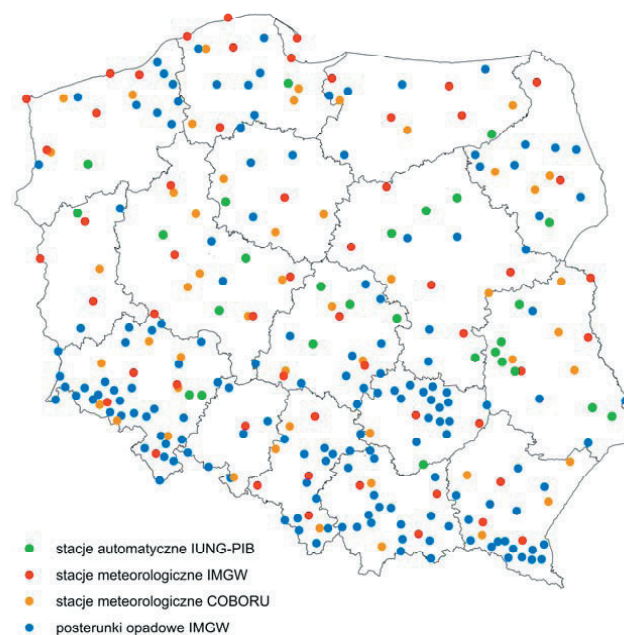
500 n.p.m. i spełniające kryterium wiarygodności w 100%. Wykorzystywane są zatem wszystkie dostępne w Polsce dane meteorologiczne, spełniające wymagane kryteria.

W pełni podzielam zdanie pani poseł Bożeny Sławiak, że trzeba zwiększać liczbę stacji, lecz chcę poinformować, że robione jest to systematycznie i starania Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Instytutu Uprawy Nawożenia i Gleboznawstwa – Państwowego Instytutu Badawczego dotyczą ciągłego zwiększenia liczby stacji. W pierwszym roku prowadzenia systemu monitoringu suszy rolniczej w Polsce dane meteorologiczne pochodziły z 227 stacji. W ostatnich latach instytut w ramach pozyskanych środków, m.in. w ramach dotacji przekazywanych przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi, zakupił 27 nowych stacji. Obecna sieć względem roku 2007 uległa zwiększeniu w sumie o 67 stacji, rozlokowanych w nowych miejscowościach na terenie kraju. Rozmieszczenie wszystkich stacji meteorologicznych, z których wykorzystywane są dane meteorologiczne w obliczeniach systemu monitoringu suszy rolniczej, przedstawia tabela 1 i rysunek 1.

Tabela 1. Stacje meteorologiczne w systemie monitoringu suszy rolniczej w Polsce:

Rok	Stacje synoptyczne IMGW	Posterunki opadowe IMGW	COBORU	IUNG PIB	Razem
2007	54	171	-	2	227
2008	54	176	-	3	233
2009	54	166	35	12	267
2010	53	163	50	16	282
2011	53	163	50	27	294

Rys. 1. Rozmieszczenie stacji meteorologicznych, z których dane wykorzystywane są w Systemie Monitoringu Suszy Rolniczej w Polsce (stan na lipiec 2011 r.)

Uprzejmie informuję, że zakup oraz instalacja jednej profesjonalnej automatycznej stacji meteorologicznej to wydatek ok. 50 tys. zł. Po zainstalowaniu stacji ponoszone są również wysokie koszty bieżącej eksploatacji. Koszty te obejmują m.in.: przesyłanie danych meteorologicznych drogą telefoniczną, utrzymanie serwera, wyposażenie jednostki zarządzającej w komputery, codzienne sprawdzanie poprawności wpływających danych, kilkukrotna w ciągu roku kontrola przyrządów meteorologicznych, naprawy lub zakup nowych czujników itp. Roczne koszty wynikające z eksploatacji jednej stacji meteorologicznej wynoszą zatem ok. 8 tys. zł.

Wykorzystywana obecnie sieć stacji na terenie woj. lubuskiego w systemie monitoringu suszy nie oddaje w pełni zróżnicowania przestrzennego opadów atmosferycznych. System z konieczności bazuje na interpolacji dostępnych danych pomiarowych, tworząc z pewnym błędem ciągłą warstwę klimatycznego bilansu wodnego. W celu oszacowania parametrów pogodowych dla obszarów pomiędzy stacjami wykorzystuje się metody interpolacji. Interpolacja oparta jest na założeniu, że element meteorologiczny pomiędzy stacjami zmienia się w sposób ciągły, przyjmując wartości z przedziału wyznaczonego przez wartości zarejestrowane w pobliskich stacjach. W interpolacji brane są pod uwagę elementy meteorologiczne średnie za dekadę: temperatura i wilgotność powietrza, prędkość wiatru, suma usłonecznienia oraz suma opadu atmosferycznego.

Do analiz wykonywanych w ramach systemu monitoringu suszy rolniczej wykorzystywane są dane nie tylko pochodzące z punktów pomiarowych znajdujących się na terenie woj. lubuskiego, ale również ze stacji znajdujących się w sąsiednich województwach. W pobliżu południowych granic woj. lubuskiego znajduje się pięć stacji opadowych i jedna stacja synoptyczna IMGW oraz dwie stacje COBORU zlokalizowane w woj. dolnośląskim. Do interpolacji danych wykorzystywane są również dane meteorologiczne ze stacji woj. wielkopolskiego oraz woj. zachodniopomorskiego.

Należy również zauważyć, że najbardziej zróżnicowanym elementem meteorologicznym w przyrodzie jest opad atmosferyczny. W przypadku wystąpienia jednostkowego opadu różnica pomiędzy sumami opadu z bliskich miejscowości może się różnić i często rzeczywiście się różni. Natomiast przy agregacji sumy opadu do dłuższego okresu, jak to jest przypadku systemu monitoringu suszy rolniczej, gdzie operuje się długim okresem agregacji wynoszącym aż sześć dekad, tj. okresem składającym się z ok. 60 dni, popełnienie błędu oceny tego elementu jest już dużo mniejsze. Bazując na sześciodekadowym okresie, otrzymujemy różnice występujące pomiędzy miejscowościami, które są spowodowane rzeczywistymi różnicami wynikającymi z faktycznego zróżnicowania elementu meteorologicznego w terenie, a nie z przypadkowości. Tak więc taka interpretacja danych meteorologicznych upoważnia do stwierdzenia, że róż-

nice wynikające z przypadkowości stają się mniej istotne i uprawniają do zastosowania procedury interpolacyjnej. Poza tym zastosowane metody interpolacji pozwalają na uwzględnienie wpływu odległości stacji na wyinterpolowaną wartość dla gminy.

Od 1 kwietnia do 30 września zawartych jest 13 okresów sześciodekadowych, a dla każdego okresu opracowywany jest co 10 dni raport o zagrożeniu suszą rolniczą w Polsce.

W wyniku przeprowadzonych szczegółowych analiz oraz w oparciu o nowe dane z ostatnich lat o planach zaistniała konieczność uaktualnienia wartości klimatycznego bilansu wodnego, w celu uzyskania większej dokładności szacowania zagrożenia suszą. Zgodnie z rozporządzeniem ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 1 kwietnia 2010 r. w sprawie wartości klimatycznego bilansu wodnego dla poszczególnych gatunków roślin uprawnych i gleb (Dz. U. Nr 75, poz. 480) określono krytyczne wartości klimatycznego bilansu wodnego dla poszczególnych grup i gatunków roślin powodujące spadek plonów o 20%. W ramach systemu monitoringu suszy rolniczej w Polsce opracowano wartości krytyczne dla 14 grup i gatunków roślin, które oznaczają przeciętny spadek plonów w skali gminy o 20% w danym roku w stosunku do wartości średnich wieloletnich w Polsce.

Wartości klimatycznego bilansu wodnego dla poszczególnych gatunków i grup roślin uprawnych oraz gleb są jednakowe dla wszystkich województw, dlatego nie zachodzi potrzeba wyznaczania tych wartości z podziałem na poszczególne województwa.

Ocena zagrożenia wystąpienia suszy przeprowadzana jest nie tylko w oparciu o wykonywaną co 10 dni aktualną cyfrową mapę klimatycznego bilansu wodnego, ale również w oparciu o mapę kategorii glebowych prezentującą przestrzenną zmienność glebową. System, porównując kryteria zawarte w ustawie o ubezpieczeniach upraw rolnych i zwierząt gospodarskich z wymienionymi powyżej warstwami, określa dla każdej rośliny lub grupy roślin, czy na glebach danej kategorii został przekroczony próg klimatycznego bilansu wodnego. Dane porównywane są przestrzennie, tzn. porównywane są nie według jednostek administracyjnych, tylko w sposób ciągły, w oparciu o zasięgi wartości klimatycznego bilansu wodnego i poszczególnych kategorii glebowych. W ten sposób tworzona jest mapa prezentująca zagrożenie suszą dla każdej wymienionej rośliny lub grupy roślin. Na podstawie map obliczany jest udział powierzchni zagrożonych suszą w poszczególnych gminach.

W ramach systemu monitoringu suszy rolniczej prowadzony jest również monitoring wilgotności gleby, którego celem jest poznanie zależności pomiędzy stresem wodnym mierzonym liczbą dni uwilgotnienia poniżej wartości krytycznej, odpowiadającej punktowi trwałego wędnięcia roślin, a plonem roślin w zróżnicowanych warunkach siedliskowych i klimatycznych. Uzyskane wyniki badań służą do weryfikacji wyznaczenia przestrzennych zasięgów zagrożenia suszą rolniczą dla kolejnych okresów sześciodekado-

wych w sezonie wegetacyjnym. Monitoring wilgotności gleby tworzony jest na obszarze całego kraju z uwzględnieniem powierzchni szczególnie zagrożonych suszą rolniczą.

Pomiary wilgotności gleby dla potrzeb monitoringu suszy rolniczej prowadzone są w 20 gospodarstwach rolnych na terenie Polski. Pragnę w tym miejscu zwrócić uwagę, że w ostatnim roku przybyły trzy miejscowości, w których prowadzone są pomiary wilgotności gleby. Stan uwilgotnienia gleby mierzony jest na sześciu poziomach profilu glebowego do głębokości 1 m. Pomiary prowadzone są od początku okresu wegetacyjnego na 60 polach referencyjnych z różnymi uprawami i o różnej kategorii podatności gleby na suszę. Pomiary wykonywane są cyklicznie dwa razy w tygodniu. Aktualna wilgotność porównywana jest ze stanem uwilgotnienia gleby odpowiadającemu punktowi trwałego wędnięcia roślin.

Wyniki wilgotności gleby są upowszechniane za pomocą strony internetowej systemu monitoringu suszy rolniczej. Wyniki pomiarów wilgotności gleby wykorzystywane są do bieżącego określenia bilansu wody w glebie i stresu wodnego. Równocześnie z pomiarem wilgotności gleby prowadzone są obserwacje rozwoju fizjologicznego roślin, poziomu zachwaszczenia i porażenia chorobami. W okresie wegetacyjnym na polach referencyjnych rejestrowane są wszystkie zabiegi agrotechniczne dla potrzeb określenia plonu potencjalnego. Wyniki pomiarów przesyłane są systematycznie do zespołu koordynacyjnego systemu monitoringu suszy rolniczej.

Wdrożona w 2007 r. koncepcja monitoringu suszy rolniczej umożliwiła zatem ocenę zagrożenia suszą rolniczą głównych upraw rolnych w oparciu o bieżące dane meteorologiczne oraz dane glebowe generowane na podstawie numerycznej mapy glebowo-rolniczej. Wyniki analiz prezentowane są na stronie internetowej (<http://www.susza.iung.pulawy.pl/>) w postaci map, jak też w formie tabelarycznej. Zawierają one informacje o zagrożeniu suszą dla poszczególnych roślin w danych okresach raportowania.

Zgodnie z systemem monitoringu suszy rolniczej w 2011 r. obowiązujące wartości krytyczne klimatycznego bilansu wodnego dla poszczególnych upraw, zamieszczone w rozporządzeniu ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 1 kwietnia 2010 r., w województwie lubuskim zostały znacznie przekroczone. A zatem w świetle obecnie obowiązujących przepisów, susza w tym województwie w pierwszych pięciu okresach raportowania została w pełni wykazana, co przedstawiono poniżej.

Dla grup i gatunków roślin branych pod uwagę w poszczególnych okresach raportowania w systemie monitoringu suszy rolniczej opracowywane są tabele przedstawiające zagrożenie suszą rolniczą w poszczególnych województwach z wykazem liczby gmin, udziałem gmin i gruntów ornych zagrożonych suszą. Poniższa tabela prezentuje zagrożenie suszą dla woj. lubuskiego w sześciu pierwszych okresach raportowania, tj. od 1 kwietnia do 20 lipca 2011 r.

Tabela 2. Zestawienie statystyczne zagrożenia suszą w woj. lubuskim w 2011 r.:

Lp.	Uprawa	okres	liczba gmin ogółem	liczba gmin zagrożonych	udział gmin zagrożonych [%]	udział powierzchni zagrożonej - gruntów ornych [%]
1	Zboża ozime	01.04 - 31.05	116	105	90,5	59,3
		11.04 - 10.06	116	116	100,0	79,2
		21.04 - 20.06	116	102	87,9	66,6
		01.05 - 30.06	116	90	77,6	52,6
		11.05 - 10.07	116	13	11,2	1,1
		21.05 - 20.07	116	0	0,0	0,0
2	Zboża jare	01.04 - 31.05	116	105	90,5	69,6
		11.04 - 10.06	116	116	100,0	85,9
		21.04 - 20.06	116	116	100,0	88,3
		01.05 - 30.06	116	116	100,0	82,6
		11.05 - 10.07	116	103	88,8	52,8
		21.05 - 20.07	116	0	0,0	0,0
3	Rzepak i rzepik	01.04 - 31.05	116	0	0,0	0,0
		11.04 - 10.06	116	0	0,0	0,0
		21.04 - 20.06	116	101	87,1	35,3
		01.05 - 30.06	116	89	76,7	32,6
		11.05 - 10.07	116	12	10,3	0,6
		21.05 - 20.07	brak spadków plonów z powodu suszy w analizowanym okresie			
4	Buraki cukrowe	01.04 - 31.05	116	0	0,0	0,0
		11.04 - 10.06	116	0	0,0	0,0
		21.04 - 20.06	116	0	0,0	0,0
		01.05 - 30.06	116	0	0,0	0,0
		11.05 - 10.07	116	0	0,0	0,0
		21.05 - 20.07	116	0	0,0	0,0
5	Krzewy owocowe	01.04 - 31.05	116	112	96,6	72,1
		11.04 - 10.06	116	116	100,0	86,3
		21.04 - 20.06	116	102	87,9	66,6
		01.05 - 30.06	116	90	77,6	52,6
		11.05 - 10.07	116	13	11,2	1,1
		21.05 - 20.07	116	0	0,0	0,0
6	Drzewa owocowe	01.04 - 31.05	116	71	61,2	23,1
		11.04 - 10.06	116	102	87,9	66,7
		21.04 - 20.06	116	64	55,2	19,8
		01.05 - 30.06	116	43	37,1	12,5
		11.05 - 10.07	116	0	0,0	0,0
		21.05 - 20.07	116	0	0,0	0,0
7	Truskawki	01.04 - 31.05	116	105	90,5	69,6
		11.04 - 10.06	116	116	100,0	85,9
		21.04 - 20.06	116	91	78,4	62,8
		01.05 - 30.06	116	79	68,1	47,1
		11.05 - 10.07	116	0	0,0	0,0
		21.05 - 20.07	116	0	0,0	0,0
8	Kukurydza na ziarno	01.04 - 31.05	brak spadków plonów z powodu suszy w analizowanym okresie			
		11.04 - 10.06	brak spadków plonów z powodu suszy w analizowanym okresie			
		21.04 - 20.06	116	0	0,0	0,0
		01.05 - 30.06	116	0	0,0	0,0
		11.05 - 10.07	116	0	0,0	0,0
		21.05 - 20.07	116	0	0,0	0,0
9	Kukurydza na zielonkę	01.04 - 31.05	brak spadków plonów z powodu suszy w analizowanym okresie			
		11.04 - 10.06	brak spadków plonów z powodu suszy w analizowanym okresie			
		21.04 - 20.06	116	38	32,8	7,9
		01.05 - 30.06	116	20	17,2	2,2
		11.05 - 10.07	116	0	0,0	0,0
		21.05 - 20.07	116	0	0,0	0,0
10	Ziemniaki	01.04 - 31.05	brak spadków plonów z powodu suszy w analizowanym okresie			
		11.04 - 10.06	brak spadków plonów z powodu suszy w analizowanym okresie			
		21.04 - 20.06	116	0	0,0	0,0
		01.05 - 30.06	116	0	0,0	0,0
		11.05 - 10.07	116	0	0,0	0,0
		21.05 - 20.07	116	0	0,0	0,0
11	Chmiel	01.04 - 31.05	brak spadków plonów z powodu suszy w analizowanym okresie			
		11.04 - 10.06	brak spadków plonów z powodu suszy w analizowanym okresie			
		21.04 - 20.06	116	3	2,6	0,0
		01.05 - 30.06	116	0	0,0	0,0
		11.05 - 10.07	116	0	0,0	0,0
		21.05 - 20.07	116	0	0,0	0,0
12	Tytoń	01.04 - 31.05	brak spadków plonów z powodu suszy w analizowanym okresie			
		11.04 - 10.06	brak spadków plonów z powodu suszy w analizowanym okresie			
		21.04 - 20.06	116	91	78,4	62,8
		01.05 - 30.06	116	79	68,1	47,1
		11.05 - 10.07	116	0	0,0	0,0
		21.05 - 20.07	116	0	0,0	0,0

13	Warzywa gruntowe	01.04 – 31.05	brak spadków plonów z powodu suszy w analizowanym okresie			
		11.04 – 10.06	brak spadków plonów z powodu suszy w analizowanym okresie			
		21.04 – 20.06	116	91	78,4	51,6
		01.05 – 30.06	116	79	68,1	38,8
		11.05 – 10.07	116	0	0,0	0,0
14	Rośliny strączkowe	21.05 – 20.07	116	0	0,0	0,0
		01.04 – 31.05	brak spadków plonów z powodu suszy w analizowanym okresie			
		11.04 – 10.06	brak spadków plonów z powodu suszy w analizowanym okresie			
		21.04 – 20.06	116	109	94,0	71,6
		01.05 – 30.06	116	104	89,7	65,0
11.05 – 10.07	116	66	56,9	16,8		
21.05 – 20.07	116	0	0,0	0,0		

Z powyższego zestawienia wynika, że na 14 upraw branych pod uwagę w systemie monitoringu suszy rolniczej w 2011 r. zagrożonych suszą w woj. lubuskim było 11 upraw.

Przedstawione powyżej dane o zagrożeniu suszą wyraźnie świadczą o wystąpieniu w bieżącym roku rozległej suszy w woj. lubuskim:

— susza objęła zdecydowaną większość roślin uprawnych,

— susza nie wystąpiła jedynie dla roślin okopowych, dla których wegetacja rozpoczęła się znacznie później niż dla pozostałych roślin, oraz dla kukurydzy na ziarno ze względu na jej dużą odporność na suszę.

Jednocześnie uprzejmie informuję Pana Marszałka, że pomoc udzielana producentom rolnym od 1 maja 2004 r. musi być zgodna z przepisami dotyczącymi pomocy publicznej, w tym wytycznymi Wspólnoty w sprawie pomocy państwa w sektorze rolnym i leśnym na lata 2007–2013 oraz rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1857/2006 w sprawie stosowania art. 87 i art. 88 Traktatu w odniesieniu do pomocy państwa dla małych i średnich przedsiębiorstw prowadzących działalność związaną z wytwarzaniem produktów rolnych oraz zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 70/2001.

Stosownie do przepisów rozporządzenia Komisji (WE) nr 1857/2006 może być udzielana pomoc na zrekompensowanie strat rolnikom w roślinach lub zwierzętach, spowodowanych niekorzystnymi zjawiskami klimatycznymi, które mogą być porównane do klęski żywiołowej, tj. które niszczą ponad 30% średniej rocznej produkcji danego rolnika z ubiegłych 3 lat lub średniej z 3 lat opartej na okresie 5 ubiegłych lat, z wyłączeniem wartości najwyższej i najniższej.

Uwzględniając powyższe, pomoc w formie dopłat do oprocentowania kredytów na wznowienie produkcji w gospodarstwach rolnych i działach specjalnych produkcji rolnej, w których wystąpiły szkody spowodowane przez suszę, grad, deszcz nawalny, ujemne skutki przezimowania, przymrozki wiosenne, powódź, huragan, piorun, obsunięcie się ziemi lub lawinę, zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 stycznia 2009 r. w sprawie realizacji niektórych zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz. U. Nr 22, poz.121, z późn.

zm.) może być udzielana, gdy wysokość poniesionej szkody:

1) w uprawach rolnych i zwierzętach gospodarskich – przekracza 30% średniej rocznej produkcji rolnej w gospodarstwie rolnym lub dziale specjalnym produkcji rolnej z 3 lat w okresie pięcioletnim poprzedzającym rok, w którym wystąpiły szkody, z pominięciem roku o najwyższej i najniższej wielkości produkcji ustalonej na podstawie danych rachunkowych lub dokumentów potwierdzających wielkość prowadzonej produkcji rolnej w tym gospodarstwie rolnym lub dziale specjalnym produkcji rolnej, a w przypadku braku takich danych lub dokumentów – na podstawie danych o średniej wielkości produkcji rolnej publikowanych przez jednostki doradztwa rolniczego, urzędy statystyczne lub Instytut Ekonomiki Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej – Państwowy Instytut Badawczy;

2) w środku trwałym – przekracza kwotę 1050 zł.

Warunkiem ubiegania się o ww. pomoc jest oszacowanie szkód spowodowanych wystąpieniem m.in. suszy przez komisję powołaną przez wojewodę właściwego ze względu na miejsce wystąpienia tych szkód.

Sekretarz stanu
Kazimierz Plocke

Warszawa, dnia 5 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła Stanisława Szweda**

**w sprawie prawa
osób samozatrudnionych,
zatrudnionych na czas określony
i na zastępstwo do urlopu wychowawczego
(23813)**

W odpowiedzi na interpelację pana posła Stanisława Szweda przekazaną przy piśmie z dnia 18 lipca br., znak: SPS-023-23813/11, dotyczącą prawa do urlopu wychowawczego dla pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o pracę na czas określony oraz tzw. samozatrudnionych, pragnę uprzejmie wyjaśnić, co następuje.

Prawo do urlopu wychowawczego zostało uregulowane w art. 186 § 1 Kodeksu pracy, który stanowi, iż pracownik zatrudniony co najmniej 6 miesięcy ma prawo do urlopu wychowawczego w wymiarze do 3 lat w celu sprawowania osobistej opieki nad dzieckiem, nie dłużej jednak niż do ukończenia przez nie 4. roku życia. Do sześciomiesięcznego okresu zatrudnienia wlicza się poprzednie okresy zatrudnienia.

Literalne brzmienie powołanego przepisu wyraźnie wskazuje, iż prawo do urlopu wychowawczego przysługuje „pracownikowi”. W świetle art. 2 Kodek-

su pracy oznacza to osobę zatrudnioną na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania lub spółdzielczej umowy o pracę.

Należy więc stwierdzić, iż wszyscy pracownicy, bez względu na to, czy zostali zatrudnieni na podstawie umowy o pracę na czas określony czy też nieokreślony, mają prawo do urlopu wychowawczego. Przywołany przepis nie różnicuje bowiem tego prawa w zależności od rodzaju zawartej umowy o pracę. To samo dotyczy zatrudnienia pracownika na podstawie umowy o pracę na zastępstwo, która według kwalifikacji prawnej zawartej w Kodeksie pracy jest jedynie szczególną formą umowy o pracę na czas określony (art. 25 § 1 zd. 2 Kodeksu pracy).

W odróżnieniu od pracownika zatrudnionego na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony konsekwencją zawarcia przez strony umowy o pracę na czas określony jest to, iż urlop wychowawczy może zostać udzielony wyłącznie do końca trwania umowy o pracę. Oznacza to, iż pracownik, w zależności od okresu, na jaki została zawarta tego rodzaju umowa o pracę, może nie mieć możliwości wykorzystania pełnego 3-letniego wymiaru urlopu wychowawczego. Podobnie w odniesieniu do umów o pracę na czas określony, obejmujący okres usprawiedliwionej nieobecności pracownika zastępowanego (wobec braku odmiennej regulacji), należy stosować przepisy dotyczące umowy o pracę na czas określony. W rezultacie także umowa o pracę na zastępstwo, w przypadku przebywania pracownika zastępującego na urlopie wychowawczym, rozwiązuje się z upływem czasu, na jaki została zawarta (tj. w dniu powrotu do pracy pracownika zastępowanego). Należy bowiem pamiętać, iż urlop wychowawczy jest uprawnieniem wyłącznie pracowniczym, a zatem pracodawca nie może udzielić go na okres dłuższy niż ten, przez jaki dana osoba pozostaje jego pracownikiem.

Przepisy Kodeksu pracy nie mają natomiast zastosowania do trzeciej z wymienionych przez pana posła form wykonywania pracy zarobkowej, a mianowicie do tzw. samozatrudnienia. Nie jest to bowiem stosunek pracy. Choć w obowiązujących przepisach prawnych brak jest definicji samozatrudnienia, to powszechnie przyjmuje się, iż jest to jednoosobowa działalność gospodarcza, prowadzona na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej przez osobę fizyczną na własny rachunek i własne ryzyko. Tego rodzaju forma działalności zarobkowej podlega ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447, ze zm.). Art. 2 cyt. aktu prawnego definiuje działalność gospodarczą jako zarobkową działalność wytwórczą, budowlaną, handlową, usługową oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodową wykonywaną w sposób zorganizowany i ciągły. Osoby samozatrudnione współpracują więc z pozyskanymi przez siebie kontrahentami na podstawie umów cywilnoprawnych, co oznacza, iż swoją pracę organizują samodzielnie, decydując o sposobie, miejscu i czasie jej

wykonywania. Mają zatem możliwość zorganizowania pracy w taki sposób, aby pogodzić jej wykonywanie ze sprawowaniem opieki nad dzieckiem. Ponadto warto nadmienić, iż nawet w tym przypadku art. 14a ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej przewiduje, iż przedsiębiorca niezatrudniający pracowników może zawiesić wykonywanie działalności gospodarczej na okres od 1 miesiąca do 24 miesięcy. Powyższe oznacza zatem możliwość zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej np. w celu sprawowania osobistej opieki nad dzieckiem.

Odnosząc się zaś do postulatu pana posła dotyczącego zmiany polityki rodzinnej w kierunku umożliwiającym korzystanie z urlopów macierzyńskiego oraz wychowawczego przez wszystkie matki (niezależnie od tego czy są zatrudnione, czy też wychowują dzieci), należy przypomnieć, iż ww. urlopy są uprawnieniami pracowniczymi. Celem urlopów macierzyńskiego oraz wychowawczego jest bowiem umożliwienie sprawowania osobistej opieki nad dzieckiem osobom zobowiązanym do świadczenia pracy w ramach pracowniczego stosunku pracy. Istotą zatrudnienia jest wykonywanie pracy podporządkowanej poleceniom pracodawcy, w tym także w zakresie miejsca i czasu świadczenia pracy. Natomiast prawo do ww. urlopów daje pracownikowi możliwość czasowego zwolnienia od wykonywania obowiązków pracowniczych. W związku z powyższym nie jest zasadne, aby tego rodzaju zwolnienia udzielać po ustaniu stosunku pracy.

Reasumując powyższe, pragnę podkreślić, iż nie planuję przeprowadzenia zmian w obowiązujących przepisach Kodeksu pracy dotyczących urlopu wychowawczego. W mojej opinii w odniesieniu do zasad nabywania ww. prawa omawiane regulacje w sposób jednakowy traktują wszystkie osoby zatrudnione w ramach stosunku pracy. Brak możliwości wykorzystania pełnego wymiaru urlopu wychowawczego przez pracownika zatrudnionego na podstawie umowy o pracę na czas określony jest jedynie naturalną konsekwencją zawarcia przez strony tego rodzaju umowy. Natomiast osoby wykonujące działalność zarobkową na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej (tzw. samozatrudnieni) nie podlegają w ogóle regulacji Kodeksu pracy. W konsekwencji więc nie mogą uzyskać prawa do urlopu wychowawczego udzielanego przez pracodawcę na pisemny wniosek pracownika.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Artura Górskiego**

**w sprawie wsparcia odbudowy
Gminnego Zespołu Szkół w Kazimierzu Dolnym
(23814)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Artura Górskiego z dnia 26 lipca br. (SPS-023-23814/11) w sprawie wsparcia odbudowy Gminnego Zespołu Szkół w Kazimierzu Dolnym, który uległ zniszczeniu wskutek eksplozji gazu, uprzejmie informuję, co następuje.

Ostateczne kwoty części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2011 dla poszczególnych jednostek samorządu terytorialnego będą mogły być zwiększone jedynie ze środków 0,6% rezerwy subwencji oświatowej. Podział środków finansowych z tej rezerwy dokonywany jest wyłącznie w oparciu o kryteria jej rozdysponowania. Po ich uzgodnieniu, odrębnym pismem z dnia 15 marca br. nr DKOW-WJST-337-JJ-10/2011, wszystkie jednostki samorządu terytorialnego zostały poinformowane przez Ministerstwo Edukacji Narodowej o tytułach kryteriów, wymaganych dokumentach i terminach składania wniosków w zakresie poszczególnych kryteriów. Ponadto kryteria te zostały zamieszczone na stronie internetowej resortu edukacji narodowej (www.men.gov.pl). Zainteresowane jednostki samorządu terytorialnego mogą występować do Ministerstwa Edukacji Narodowej z wnioskami – spełniającymi wymogi określone w kryteriach podziału rezerwy subwencji oświatowej – o zwiększenie części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2011. Rezerwa części oświatowej subwencji ogólnej może zostać przeznaczona na dofinansowanie zadań oświatowych jednostek samorządu terytorialnego w zakresie wydatków bieżących.

W czasie spotkań z burmistrzem Kazimierza Dolnego uzyskano informację, że żaden z budynków należących do miasta czy też będących w posiadaniu innych podmiotów nie nadaje się do wykorzystania na potrzeby Gminnego Zespołu Szkół, gdyż nie posiada odpowiednich wielkością i liczbą sal, nie spełnia warunków wymaganych dla obiektów szkolnych. W związku z tym rozważono możliwość wynajmu szkolnych modułów kontenerowych w okresie trzyletnim, tj. do czasu wybudowania obiektu nowej szkoły. Koncepcja ta została przedstawiona Radzie Miejskiej w Kazimierzu Dolnym i na posiedzeniu w dniu 30 czerwca 2011 r. została przez nią zaakceptowana. Ustalono, że miasto Kazimierz Dolny wystąpi do ministra edukacji narodowej z wnioskiem o zwiększenie części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2011 z tytułu innych zadań o jednorazowym charakterze.

Taki wniosek, przygotowywany przez miasto Kazimierz Dolny, wpłynął do Ministerstwa Edukacji

Narodowej w dniu 20 lipca br. Wniosek dotyczy sfinansowania kosztów wydzierżawienia modułów kontenerowych o powierzchni ok. 1012–1050 m² (w zależności od firmy i sposobu montażu poszczególnych elementów) na okres 3 lat, tzn. do czasu wybudowania nowej szkoły. Planowany koszt powyższego przedsięwzięcia określony został w wysokości 2 074 000 zł (z tego 1 790 000 zł stanowi koszt wynajmu modułów kontenerowych, a 284 000 zł to koszt zakupu sprzętu szkolnego i wyposażenia w segmencie szkoły podstawowej).

Ww. wniosek został pozytywnie zaopiniowany przez stronę samorządową Zespołu ds. Edukacji, Kultury i Sportu Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego w trybie obiegowym w dniu 29 lipca br. Minister edukacji narodowej pismem z dnia 2 sierpnia nr DKOW-WJST-337-JJ-26/2011 wystąpił do ministra finansów o zwiększenie o kwotę 2 074 000 zł części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2011 dla miasta Kazimierz Dolny z powyższego tytułu.

Uprzejmie informuję Pana Marszałka, że minister edukacji narodowej nie dysponuje w swoim budżecie środkami na dofinansowanie inwestycji oświatowych będących zadaniem własnym jednostek samorządu terytorialnego. Jak już wspomniano, nie jest możliwe wykorzystanie na ten cel środków 0,6% rezerwy. Natomiast burmistrz Kazimierza Dolnego może wystąpić, za pośrednictwem wojewody lubelskiego, do ministra finansów o udzielenie dotacji celowej z przeznaczeniem na dofinansowanie kosztów odbudowy Zespołu Szkół w Kazimierzu Dolnym ze środków rezerwy ogólnej budżetu państwa bądź rezerwy celowej nr 47: Dofinansowanie zadań własnych jednostek samorządu terytorialnego.

Odnosnie do możliwości udzielenia pomocy dla uczniów Zespołu Szkół w Kazimierzu Dolnym uprzejmie informuję że w 2011 r. realizowany jest rządowy program pomocy uczniom w 2011 r. „Wyprawka szkolna”, który m.in. ma na celu:

— wyrównywanie szans edukacyjnych i wspieranie rozwoju edukacyjnego uczniów przez dofinansowanie zakupu podręczników dla uczniów rozpoczynających w roku szkolnym 2011/2012 naukę:

- 1) w klasach I–III szkoły podstawowej,
- 2) w klasach I–III ogólnokształcącej szkoły muzycznej I stopnia,
- 3) w klasie III gimnazjum,
- 4) w klasie III ogólnokształcącej szkoły muzycznej II stopnia,
- 5) w klasie III ogólnokształcącej szkoły sztuk pięknych,
- 6) w klasie VI ogólnokształcącej szkoły baletowej;

— wyrównywanie szans edukacyjnych i wspieranie rozwoju edukacyjnego uczniów przez dofinansowanie zakupu podręczników do kształcenia ogólnego, w tym specjalnego, dla uczniów:

- 1) słabowidzących,
- 2) niesłyszących,
- 3) z opóźnieniem umysłowym w stopniu lekkim,

4) z niepełnosprawnościami sprzężonymi, w przypadku gdy jedną z niepełnosprawności jest niepełnosprawność wymieniona wyżej,

posiadających orzeczenie o potrzebie kształcenia specjalnego, o którym mowa w art. 71b ust. 3 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty, realizujących w roku szkolnym 2011/2012 obowiązek szkolny lub obowiązek nauki w szkołach dla dzieci i młodzieży lub w ogólnokształcących szkołach muzycznych I stopnia, ogólnokształcących szkołach muzycznych II stopnia, ogólnokształcących szkołach sztuk pięknych, ogólnokształcących szkołach baletowych lub liceach plastycznych.

Zgodnie z programem środkami dysponują wojewodowie. Dla województwa lubelskiego uruchomiono środki na dofinansowanie podręczników dla uczniów w wysokości ponad 3,6 mln zł.

W przypadku wakacyjnego wycieczki dzieci i młodzieży uprzejmie informuję, że środkami na ten cel również dysponują wojewodowie. Nie jest więc możliwe dofinansowanie tego zadania bezpośrednio z budżetu ministra edukacji narodowej.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 2 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Brejzy**

**w sprawie opodatkowania środków pieniężnych
przekazywanych z tytułu wykonywania
ustawowego obowiązku alimentacyjnego (23817)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przekazaną przy piśmie z dnia 28 lipca 2011 r., nr SPS-023-23817/11, interpelacją pana posła Krzysztofa Brejzy w sprawie opodatkowania środków pieniężnych przekazywanych z tytułu wykonywania ustawowego obowiązku alimentacyjnego wyjaśniam, co następuje.

Stosunki między rodzicami a dziećmi, w tym obowiązek wzajemnego szacunku i wspierania się oraz obowiązek dostarczania środków utrzymania, regulują przepisy ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz. U. Nr 9, poz. 59, z późn. zm.). Zgodnie z art. 133 § 1 i 3 tej ustawy rodzice obowiązani są do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania

i wychowania. Rodzice mogą uchylić się od świadczeń alimentacyjnych względem dziecka pełnoletniego, jeżeli są one połączone z nadmiernym dla nich uszczerbkiem lub jeżeli dziecko nie dokłada starań w celu uzyskania możliwości samodzielnego utrzymania się.

W świetle przepisów ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 51, poz. 307, z późn. zm.) wykonywanie przez rodziców ciężących na nich obowiązków względem ich dzieci w zakresie codziennego utrzymania (w tym wyżywienia, zapewnienia odzieży i środków na ochronę zdrowia, kształcenia) nie powoduje powstania przychodu po stronie dziecka.

Jedynie w przypadku gdy obowiązek alimentacyjny rodziców względem pełnoletniego dziecka realizowany jest w postaci alimentów (np. świadczenia pieniężnego płatnego okresowo, w wysokości oznaczonej kwotowo), to tego rodzaju świadczenie stanowi przychód w rozumieniu przepisów ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, do którego może mieć zastosowanie art. 21 ust. 1 pkt 127 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.

Przepis ten stanowi, że wolne od podatku są alimenty:

a) na rzecz dzieci, które nie ukończyły 25. roku życia, oraz dzieci bez względu na wiek, które zgodnie z odrębnymi przepisami otrzymują zasiłek (dodatek) pielęgnacyjny lub rentę socjalną;

b) na rzecz innych osób niż wymienione w lit. a, otrzymane na podstawie wyroku sądu lub ugody sądowej, do wysokości nieprzekraczającej miesięcznie 700 zł.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż przepisy ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych nie mają zastosowania do przychodów podlegających przepisom o podatku od spadków i darowizn. W sytuacji zatem, gdy rodzic przekazuje dziecku środki pieniężne będące darowizną w rozumieniu przepisów Kodeksu cywilnego, to nie stanowią one przedmiotu opodatkowania w podatku dochodowym od osób fizycznych.

W świetle powyższego należy mieć na uwadze, iż w praktyce mogą wystąpić różne stany faktyczne, które mają bezpośredni wpływ na rozstrzygnięcia organów podatkowych podejmowane w indywidualnych sprawach podatników. Tym samym wszelkiego rodzaju wątpliwości powinny być wyjaśniane w drodze interpretacji indywidualnych, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.), a nie interpretacji ogólnej.

W myśl art. 14a ustawy Ordynacja podatkowa interpretacja ogólna wydawana jest wyłącznie w celu zapewnienia jednolitego stosowania prawa podatkowego przez organy podatkowe oraz organy kontroli skarbowej, przy uwzględnieniu orzecznictwa sądów oraz Trybunału Konstytucyjnego oraz Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości. A zatem przesłanką do-

konania interpretacji przepisów prawa podatkowego przez ministra finansów są wyłącznie rozbieżności interpretacyjne będące wynikiem trudności w stosowaniu danej normy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 8 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Brejzy**

**w sprawie prawidłowości ustalania wyników
egzaminów maturalnych w 2011 r. (23820)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Krzysztofa Brejzy (SPS-023-23820/11) w sprawie prawidłowości ustalania wyników egzaminów maturalnych w 2011 r., uprzejmie wyjaśniam, że zgodnie z § 98 rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 30 kwietnia 2007 r. w sprawie warunków i sposobu oceniania, klasyfikowania i promowania uczniów i słuchaczy oraz przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów w szkołach publicznych (Dz. U. Nr 83, poz. 562, z późn. zm.) prace uczniów (słuchaczy) sprawdzają i oceniają egzaminatorzy wpisani do ewidencji egzaminatorów, powołani przez dyrektora okręgowej komisji egzaminacyjnej. Egzaminatorzy sprawdzający i oceniający arkusze egzaminacyjne stosują szczegółowe kryteria oceniania arkuszy egzaminacyjnych, opracowane przez Centralną Komisję Egzaminacyjną (CKE). Wyniki części pisemnej egzaminu maturalnego z poszczególnych przedmiotów egzaminu ustala komisja okręgowa na podstawie arkuszy egzaminacyjnych ocenionych przez egzaminatorów. Wynik części pisemnej egzaminu maturalnego ustalony przez komisję okręgową jest ostateczny.

Zgodnie z § 107 ww. rozporządzenia na wniosek zdającego sprawdzony i oceniony arkusz egzaminacyjny, w tym karta odpowiedzi, są udostępniane zdającemu do wglądu w miejscu i czasie wskazanym przez dyrektora komisji okręgowej. Zainteresowani mają prawo zapoznać się dokładnie z pracą egzaminacyjną oraz sprawdzić liczbę punktów na pierwszej stronie karty odpowiedzi.

Z informacji przekazanych przez okręgowe komisje egzaminacyjne wynika, że zmiana liczby przyznanych punktów w wyniku wglądu zdającego do pracy dotyczy około 4% wszystkich udostępnionych do wglądu prac egzaminacyjnych w br.

Przyczynami zmiany liczby przyznanych punktów są:

- błędy przy szczytywaniu wyników przez komputer w zadaniach zamkniętych,
- błędne przeniesienie prawidłowej punktacji na kartę odpowiedzi przez egzaminatora,
- błędy w sumowaniu liczby punktów,
- przyznanie zbyt niskiej liczby punktów przez egzaminatora.

W przypadku uzasadnionej zmiany liczby przyznanych punktów dyrektor OKE wydaje nowe świadectwo dojrzałości, przy czym powszechnie stosowaną zasadą jest ocenianie na korzyść zdającego – zmiana punktacji następuje tylko w przypadku zmiany na korzyść zdającego; nie dokonuje się natomiast zmniejszenia liczby punktów.

CKE i OKE w celu zapewnienia obiektywizmu i rzetelności sprawdzania i oceniania arkuszy egzaminacyjnych powołują spośród egzaminatorów grupę tzw. weryfikatorów. Ich główne zadanie polega na sprawdzeniu poprawności stosowania kryteriów oceniania ustalonych przez CKE. Zasady tzw. weryfikacji prac nie są regulowane przepisami prawa, lecz jedynie wewnętrznymi procedurami komisji egzaminacyjnych. Egzaminatorzy „weryfikatorzy” dokonują weryfikacji poprawności stosowania klucza punktowania odpowiedzi oraz przeniesienia punktacji egzaminatorów na kartę odpowiedzi w losowo wybranych pracach.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 9 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Brejzy**

**w sprawie dokumentów potwierdzających
ubezpieczenie zdrowotne (23821)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Krzysztofa Brejzy z dnia 28 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23821/11, w sprawie dokumentów potwierdzających ubezpieczenie zdrowotne, uprzejmie proszę o przyjęcie następującego.

Ministerstwo Zdrowia bierze czynny udział w pracach prowadzonych przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji nad połączonym projektem karty ubezpieczenia zdrowotnego oraz nowego dowodu osobistego pl.ID. W przyjętej ustawie o nowych dowodach osobistych wprowadzono przepis dotyczący dodatkowej przestrzeni na karcie dowodu

osobistego przewidzianej do implementacji funkcjonalności związanych z kartą ubezpieczenia zdrowotnego. Z ustaleń z MSWiA wynika, iż w karcie zaimplementowany będzie licznik transakcji usług medycznych oraz obszarowy, specjalnie dedykowany „certyfikat uwierzytelniania dostępu do danych medycznych”. Dane o pacjentach będą gromadzone w systemach bazodanowych tworzonych w ramach „Programu informatyzacji ochrony zdrowia” (PIOZ) realizowanego przez Centrum Systemów Informatycznych Ochrony Zdrowia (CSIOZ) w ramach Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka” 2007–2013. Nie jest wykluczone, że w warstwie elektronicznej przewidzianej dla KUZ opcjonalnie zawarty mógłby być zestaw danych ratunkowych, do których w nagłych przypadkach uprawnione służby medyczne będą mogły uzyskać dostęp.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji zaplanowało rozpoczęcie wydawania nowego dowodu osobistego od dnia 1 lipca 2013 r. Nie wyklucza się, iż w przyszłości w ramach przestrzeni dedykowanej dla karty ubezpieczenia zdrowotnego będą uruchamiane kolejne funkcjonalności.

Dodatkowo pragnę Pana poinformować, iż Narodowy Fundusz Zdrowia prowadzi prace nad umożliwieniem bezpośredniej wymiany danych pomiędzy Centralnym Wykazem Ubezpieczonych prowadzonym przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych a systemem informatycznym Narodowego Funduszu Zdrowia, w celu umożliwienia weryfikacji w trybie on-line statusu ubezpieczenia pacjenta z wykorzystaniem elektronicznej karty ubezpieczenia zdrowotnego/pl.ID.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 4 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Brejzy**

**w sprawie wysokości opłat za aplikację
do zawodu rzecznika patentowego (23822)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej Krzysztofa Brejzy dotyczącą wysokości opłat za aplikację do zawodu rzecznika patentowego, uprzejmie przedstawiam co następuje.

Poruszona w interpelacji problematyka opłat za aplikację rzecznikowską nie pozostaje w zakresie kompetencji ministra sprawiedliwości.

Aplikacja rzecznikowska została uregulowana w rozdziale 4 ustawy z dnia 11 kwietnia 2001 r. o rzecznikach patentowych (Dz. U. Nr 49, poz. 509, z późn. zm.). Zgodnie z art. 27 ust. 3 wskazanej ustawy aplikację organizuje i prowadzi Krajowa Rada Rzeczników Patentowych.

Z art. 28a ust. 3 ustawy o rzecznikach patentowych wynika, że określenie wysokości odpłatności za aplikację rzecznikowską leży w kompetencji prezesa Rady Ministrów, który po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Rzeczników Patentowych określi w drodze rozporządzenia wysokość opłaty rocznej za aplikację, kierując się koniecznością zapewnienia aplikantom właściwego poziomu wykształcenia, przy czym wysokość opłaty rocznej nie może być wyższa niż trzykrotność przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w poprzednim roku kalendarzowym ogłoszanego przez prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie art. 20 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 oraz z 2010 r. Nr 40, poz. 224 i Nr 134, poz. 903).

Zakres kompetencji ministra sprawiedliwości jest natomiast ściśle ustalony przepisami ustawy o rzecznikach patentowych i sprowadza się do określenia wysokości opłat za czynności rzeczników patentowych przed organami wymiaru sprawiedliwości (art. 13 ust. 2 i 3), zasad ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez rzecznika patentowego z urzędu (art. 13a ust. 2 w zw. z art. 13a ust. 1) oraz zasad i trybu postępowania dyscyplinarnego (art. 68).

Łączę wyrazy szacunku

Podsekretarz stanu
Piotr Kluz

Warszawa, dnia 9 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Wójcika**

**w sprawie obciążenia gmin kosztami
oświetlenia dróg krajowych (23830)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 29 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23830/11, przy którym przekazano interpelację pana posła Marka Wójcika w sprawie obciążenia gmin kosztami oświetlenia dróg krajowych, uprzejmie przekazuję następujące stanowisko.

Kwestię finansowania oświetlenia dróg regulują przepisy ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1504, z późn. zm.). Na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 2 i 3 tej ustawy do zadań własnych gminy w zakresie zaopatrzenia w energię elektryczną, ciepło i paliwa gazowe należy planowanie oświetlenia miejsc publicznych i dróg znajdujących się na terenie gminy oraz finansowanie oświetlenia ulic, placów i dróg publicznych znajdujących się na terenie gminy. Przez finansowanie oświetlenia ustawa Prawo energetyczne rozumie finansowanie kosztów energii elektrycznej pobranej przez punkty świetlne oraz koszty ich budowy i utrzymania (art. 3 pkt 22 ustawy). Przy czym finansowanie oświetlenia dróg publicznych przez gminę obejmuje wszystkie drogi publiczne, z wyjątkiem autostrad i dróg ekspresowych, w rozumieniu przepisów o autostradach płatnych. Przepisom ustawy Prawo energetyczne odpowiada art. 7 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.), zgodnie z którym do zadań własnych gminy należy zaspokajanie potrzeb wspólnoty, w tym m.in. zaopatrzenie w energię elektryczną. Nie powinno więc budzić wątpliwości, że zapewnienie oświetlenia ulic, placów i dróg publicznych znajdujących się na terenie gminy jest zbiorową potrzebą wspólnoty, jaką jest gmina.

Zgodnie z art. 20 pkt 4 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.) do obowiązków zarządcy drogi należy utrzymanie m.in. drogowych obiektów inżynierskich i innych urządzeń związanych z drogą. Drogi i urządzenia związane z drogą powinny spełniać m.in. wymagania określone w rozporządzeniu ministra transportu i gospodarki morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 43, poz. 430). W dziale IV rozporządzenia MTiGM w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie – „Wyposażenie techniczne dróg” – wskazano urządzenia oświetleniowe. W § 109 ust. 1 tego rozporządzenia zostały określone sytuacje, kiedy droga powinna zostać oświetlona ze względów bezpieczeństwa ruchu. Jednakże zgodnie z § 2 przepisy rozporządzenia stosuje się przy projektowaniu, wykonywaniu dróg publicznych i związanych z nimi urządzeń budowlanych, a także ich odbudowie, rozbudowie, przebudowie oraz przy remontach objętych obowiązkiem uzyskania pozwolenia na budowę.

Przepisy powyższe odnoszą się do warunków technicznych i nie mogą przesądzać o sposobie finansowania, który jest regulowany przez ustawę Prawo energetyczne. Mając na uwadze powyższe regulacje, w ocenie resortu należy przyjąć, że zarządca drogi powinien w przypadku budowy lub przebudowy drogi pokryć koszty budowy oświetlenia, jeżeli wynika to z przepisów rozporządzenia w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie. Przy czym po wybudowa-

niu urządzenia oświetlenia, tj. punkty świetlne, o których mowa w art. 3 pkt 22 ustawy Prawo energetyczne, powinny zostać przekazane odpowiedniemu właścicielowi sieci. W innych sytuacjach koszty budowy i przebudowy oświetlenia drogi obciążają gminę zgodnie z przepisami ustawy Prawo energetyczne. Koszty utrzymania oświetlenia drogi obciążają gminę. Przy czym w sytuacji, gdy właścicielem urządzeń jest przedsiębiorstwo energetyczne, wówczas sam obowiązek ich utrzymywania należy do tego przedsiębiorstwa. Należy również stwierdzić, iż kwestią problematyczną jest rozumienie pojęcia „punkt świetlny”, które to nie zostało zdefiniowane w ustawie Prawo energetyczne. W związku z tym zachodzi wątpliwość, czy w pojęciu „punkt świetlny” mieści się również słup oświetleniowy. Jednakże rozstrzygnięcie tych wątpliwości pozostaje poza właściwością ministra infrastruktury, gdyż dotyczy ustawy Prawo energetyczne.

Równocześnie wyjaśniamy, iż art. 18 ustawy Prawo energetyczne w obowiązującym dziś brzmieniu powstał w wyniku wprowadzenia zmian do ww. ustawy przez ustawę z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2008 r. Nr 88, poz. 539, z późn. zm.). Art. 61 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego rozszerzył obowiązek finansowania oświetlenia dróg publicznych przez gminy z dróg będących własnością gminy w odniesieniu do wszystkich dróg znajdujących się na terenie gminy, z wyłączeniem autostrad i dróg ekspresowych w rozumieniu przepisów ustawy o autostradach płatnych. W poprzednim stanie prawnym finansowanie oświetlenia ulic, placów i dróg także należało do zadań własnych gmin, ale jedynie w odniesieniu do tych dróg, które znajdowały się na terenie gminy i których gmina była zarządcą. Oświetlenie dróg niebędących w zarządzie gminy finansowane było z budżetu państwa. Po przeprowadzonej nowelizacji w zakresie finansowania oświetlenia dróg przez gminy odstąpiono od wcześniejszej zasady „właścicielskiej” na rzecz zasady położenia danej drogi. Rozszerzenie obowiązku finansowania przez gminy oświetlenia ulicznego o wszystkie drogi znajdujące się na terytorium gminy, z wyjątkiem autostrad i dróg ekspresowych w rozumieniu ustawy o autostradach płatnych, wynikało z przeprowadzanej w tym czasie reformy systemu finansów samorządu terytorialnego, której celem miała być zmiana warunków funkcjonowania samorządów terytorialnych, decentralizacja funkcji państwa oraz przeniesienie części dochodów państwa do samorządów. W ramach powyższej reformy powstały nowe źródła dochodów wszystkich jednostek samorządu terytorialnego. Przepisy ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego zwiększyły udział jednostek samorządu terytorialnego we wpływach z podatku dochodowego od osób prawnych z 5% do 6,71%, natomiast od osób fizycznych – z 27,6% do 39,34%.

Podkreślenia wymaga fakt, iż w przedmiotowej sprawie zajął stanowisko Trybunał Konstytucyjny

w wyroku z dnia 31 maja 2005 r., w którym uznał, iż zmiany prawne dotyczące rozszerzenia obowiązku finansowania oświetlenia dróg publicznych przez gminy są zgodne z postanowieniami Konstytucji RP.

Przedstawiając powyższe, Ministerstwo Infrastruktury informuje, iż problem finansowania projektowania, budowy i eksploatacji oświetlenia niebędącego własnością gmin nie dotyczy tylko oświetlenia dróg krajowych, wojewódzkich i powiatowych, ale i oświetlenia tzw. ulicznego służącego mieszkańcom gmin, które w dużej większości nie stanowi ich własności, lecz przedsiębiorstw energetycznych.

Należy również pamiętać, iż obowiązujące przepisy nie nakładają na zarządców dróg obowiązku informowania o zastosowanych rozwiązaniach technicznych infrastruktury oświetleniowej, nie wyklucza to jednak przekazywania pomiędzy zarządcami dróg stosownych informacji. Dobra współpraca zarządców dróg uczyni ten proces bardziej efektywny. Właściwą praktyką powinna być wymiana informacji pomiędzy zainteresowanymi podmiotami, tj. zarządcą drogi i gminą, w zakresie przekazywanego oświetlenia dróg. Minister infrastruktury dostrzega pojawiające się tu problemy, dlatego też ministerstwo zwróciło się do generalnego dyrektora dróg krajowych i autostrad o podjęcie współpracy z samorządami w zakresie obowiązku informowania o zastosowanych rozwiązaniach technicznych infrastruktury oświetleniowej, a także o informowaniu z wyprzedzeniem o przekazaniu ww. infrastruktury.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 5 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego**

**w sprawie gromadzenia wrażliwych danych
o polskich uczniach (23837)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Łukasza Zbonikowskiego z 29 lipca 2011 r. (SPS-023-23837/11) w sprawie gromadzenia wrażliwych danych o polskich uczniach, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Zakres danych gromadzonych w systemie informacji oświatowej wynika z zadań realizowanych przez system oświaty wobec uczniów i nauczycieli, określonych w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (art. 70), ustawie z dnia 7 września 1991 r. o systemie

oświaty, ustawie z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela oraz innych przepisach rangi ustawowej (np. ustawa z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego; Dz. U. z 2010 r. Nr 80, poz. 526, z późn. zm.). Budowany przez Ministerstwo Edukacji Narodowej nowy system informacji oświatowej będzie udoskonalonym narzędziem gromadzenia danych stanowiących podstawę do zarządzania oświatą na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym. Wykorzystanie wyników analiz danych zgromadzonych w nowym SIO pozwoli ministrowi edukacji narodowej na lepsze wypełnienie konstytucyjnego obowiązku zapewnienia wszystkim obywatelom prawa do nauki poprzez podejmowanie decyzji o charakterze regulacyjnym (inicjatywa ustawodawcza i prawodawcza ministra), sprawowanie nadzoru nad realizacją zadań oświatowych oraz podział środków finansowych na ich wykonywanie. Nowy system informacji oświatowej będzie również narzędziem dla jednostek samorządu terytorialnego do prowadzenia lokalnej polityki oświatowej.

Gromadzenie informacji o orzeczeniach o potrzebie kształcenia specjalnego, objęciu ucznia pomocą psychologiczno-pedagogiczną przez poradnię psychologiczno-pedagogiczną oraz informacji o korzystaniu przez ucznia z pomocy materialnej jest niezbędne do prawidłowego funkcjonowania systemu oświaty. Z tego względu gromadzenie tych danych ma wieloletnią tradycję. Pierwotnie były one gromadzone przez Główny Urząd Statystyczny na formularzach serii S oraz przez Ministerstwo Edukacji Narodowej na formularzach serii EN (dane o funkcjonowaniu poradni). Po utworzeniu systemu informacji oświatowej dane te są nadal gromadzone, tym razem w całości przez ministerstwo, w formie sprawozdania przekazywanego w wersji elektronicznej.

Dane SIO są następnie udostępniane GUS na potrzeby statystyki publicznej. Dane, o których mowa, nadal będą gromadzone również w nowym SIO, utworzonym na podstawie ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o systemie informacji oświatowej (Dz. U. Nr 139, poz. 814).

Pragnę podkreślić, że zakres tych danych gromadzonych w systemie informacji oświatowej nie uległ zmianie w stosunku do obecnie obowiązujących przepisów¹⁾. Zmianie uległ jedynie sposób gromadzenia danych o uczniach: w świetle przepisów ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o systemie informacji oświatowej będą one gromadzone jako dane jednostkowe.

¹⁾ Por. art. 3 ust. 3 pkt 1 lit. h oraz pkt 2 lit. c i d ustawy z dnia 19 lutego 2004 r. o systemie informacji oświatowej (Dz. U. Nr 49, poz. 463, z późn. zm.), a także § 6 pkt 1 lit. k oraz § 7 pkt 2 i pkt 5-6 rozporządzenia ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 16 grudnia 2004 r. w sprawie szczegółowego zakresu danych w bazach danych oświatowych, zakresu danych identyfikujących podmioty prowadzące bazy danych oświatowych, terminów przekazywania danych między bazami danych oświatowych oraz wzorów wydruków oraz zestawień zbiorczych (Dz. U. Nr 277, poz. 2746, z późn. zm.).

Powody, dla których gromadzi się poszczególne dane o uczniach, przedstawiono obszernie w uzasadnieniu do ustawy przedłożonej Sejmowi RP. Ponadto były one szczegółowo omawiane podczas prac podkomisji nadzwyczajnej, posiedzeń połączonych Komisji Edukacji, Nauki i Młodzieży oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Polityki Regionalnej oraz na posiedzeniach plenarnych Sejmu RP.

Pozwolę sobie pokrótce je przypomnieć. Dane na temat orzeczeń o potrzebie kształcenia specjalnego, objęcia ucznia pomocą psychologiczno-pedagogiczną przez poradnię psychologiczno-pedagogiczną oraz korzystania przez ucznia z pomocy materialnej są niezbędne do planowania, podziału i wydatkowania środków z budżetu państwa (algorytm podziału części oświatowej subwencji ogólnej uwzględnia uczniów posiadających orzeczenie o potrzebie kształcenia specjalnego oraz uzależnia wysokość środków przypadających na jednego ucznia od rodzaju niepełnosprawności²⁾ oraz budżetów jednostek samorządu terytorialnego³⁾ (planowanie i wydatkowanie środków na zadania szkolne i pozaszkolne).

Ponadto dane w omawianym zakresie gromadzone w systemie informacji oświatowej umożliwią badanie efektywności wydatkowania środków publicznych na oświatę w tym obszarze, pozwolą na poprawę efektywności wykonywania nadzoru pedagogicznego w zakresie oceniania realizacji dostosowania metod i organizacji nauczania do możliwości psychofizycznych uczniów oraz umożliwienia korzystania ze specjalnych form pracy dydaktycznej oraz pomocy psychologiczno-pedagogicznej w poradniach, stworzą możliwość wykorzystania narzędzi statystycznych do oceny jakości i efektywności kształcenia. Tym samym minister właściwy do spraw oświaty i wychowania uzyska lepsze i precyzyjniejsze przesłanki do podejmowania decyzji regulacyjnych zmierzających między innymi do poprawy jakości kształcenia.

Należy również przypomnieć, że zgodnie z art. 55 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o systemie informacji oświatowej informacja o orzeczeniu o potrzebie kształcenia specjalnego jest przekazywana okręgowym komisjom egzaminacyjnym na potrzeby organizowania i przeprowadzania sprawdzianu i egzaminów.

Ponadto do gromadzenia danych o uczniach objętych kształceniem specjalnym oraz o uczniach otrzymujących stypendia i zasiłki zobowiązują ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania wydawane corocznie rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie programu badań statystycznych statystyki pu-

blicznej, wydane na podstawie art. 18 ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (Dz. U. Nr 88, poz. 439, z późn. zm.), w którym system informacji oświatowej jest określony jako źródło danych do poszczególnych badań statystycznych. Wspomnieć również należy, że rzetelne i kompletne dane są niezbędne w celu przekazania na potrzeby statystyki międzynarodowej.

Gromadzenie danych w formie zindywidualizowanej pozwoli zapewnić ich kompletność oraz rzetelność (zgodność ze stanem faktycznym). Dane gromadzone obecnie w formie zestawień zbiorczych obciążone są dużym ryzykiem błędu, a ich weryfikacja jest pracochłonna i czasochłonna. W praktyce rzetelna weryfikacja danych, np. o uczniach posiadających orzeczenie o potrzebie kształcenia specjalnego wymaga kontroli organów sprawujących nadzór pedagogiczny. Gromadzenie danych zindywidualizowanych pozwala na zastosowanie mechanizmów kontrolnych, które minimalizują ryzyko popełnienia błędu. Ponadto tylko dane w formule zindywidualizowanej umożliwiają prowadzenie zaawansowanych analiz statystycznych, np. badanie edukacyjnej wartości dodanej, które pozwalają na ocenę jakości i efektywności systemu edukacji.

Zakres danych gromadzonych w bazie danych SIO wynika z przepisów ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o systemie informacji oświatowej. Na podstawie przepisów podmioty wskazane w ustawie (przede wszystkim szkoły i placówki oświatowe) są zobowiązane do przekazywania danych do bazy danych SIO.

Wyżej wymieniona ustawa przewiduje natomiast, że w określonych sytuacjach wymagana jest zgoda rodzica (prawnego opiekuna) lub samego ucznia na pozyskanie danych z bazy danych SIO, np. w przypadku pozyskiwania danych przez jednostki samorządu terytorialnego na potrzeby organizowania przyjmowania uczniów do szkół ponadgimnazjalnych (art. 57 ust. 3 ustawy o systemie informacji oświatowej) oraz pozyskiwania danych przez uczelnie do celów rekrutacji na studia wyższe (art. 62 ust. 1 tej ustawy). Ponadto udostępnienie dyrektorowi szkoły z bazy danych SIO danych dotyczących orzeczenia wydanego przez poradnię psychologiczno-pedagogiczną jest możliwe po przedłożeniu w szkole tego orzeczenia przez rodzica (prawnego opiekuna). Dopiero dysponując orzeczeniem, dyrektor szkoły może pozyskać z bazy danych SIO dane o przyczynie wydania orzeczenia, czyli rodzaju niepełnosprawności ucznia, posługując się numerem i datą wydania orzeczenia.

Ponadto z przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2010 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm., rozdział 4) wynika prawo osoby do kontroli danych, które jej dotyczą, w tym prawo do uzyskania informacji, od kiedy przetwarza się w zbiorze dane jej dotyczące, oraz podania w powszechnie zrozumiałej formie treści tych danych, uzyskania informacji o sposobie udostępniania danych, a w szczególności informacji o odbiorcach lub

²⁾ Rozporządzenie ministra edukacji narodowej z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w roku 2011 (Dz. U. Nr 249, poz. 1659).

³⁾ W nowym systemie informacji oświatowej jednostki samorządu terytorialnego będą mogły nieodpłatnie uzyskiwać raporty wygenerowane na podstawie danych zgromadzonych w bazie danych SIO (por. art. 66 ust. 1 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o systemie informacji oświatowej).

kategoriach odbiorców, którym te dane są udostępniane.

Obowiązek oraz sposoby ochrony danych zgromadzonych w bazie danych SIO wynikają z przepisów zarówno ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o systemie informacji oświatowej, jak i ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych oraz ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. Nr 64, poz. 565, z późn. zm.) i rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 2005 r. w sprawie minimalnych wymagań dla systemów teleinformatycznych (Dz. U. Nr 212, poz. 1766).

Dane gromadzone w systemie informacji oświatowej będą chronione poprzez stosowanie opisanych w ustawie procedur bezpieczeństwa, a także dzięki zastosowaniu sprawdzonych i adekwatnych zabezpieczeń sprzętowych i programowych.

Zabezpieczenie danych realizowane będzie poprzez spełnienie podwyższonych kryteriów bezpieczeństwa:

- technicznego (zabezpieczenie techniczne danych, szyfrowanie, poufność transmisji, kopie bezpieczeństwa),

- organizacyjnego (procedury bezpieczeństwa),

- prawnego (przestrzeganie przepisów ustawy o systemie informacji oświatowej, ustawy o ochronie danych osobowych i innych przepisów prawa).

System informacji oświatowej powstaje w ramach projektów systemowych:

- „Usprawnienie systemu zbierania i analizy danych dotyczących funkcjonowania systemu oświaty m.in. poprzez rozwój systemu informacji oświatowej” – wartość projektu wynosi 16 800 tys. zł;

- „Wdrożenie zmodernizowanej wersji systemu informacji oświatowej”; celem głównym projektu jest kompleksowe przygotowanie użytkowników do efektywnego korzystania ze zmodernizowanej wersji systemu informacji oświatowej; wartość projektu wynosi 5 mln zł.

Szacuje się, że roczny koszt utrzymania zmodernizowanego systemu informacji oświatowej zostanie zwiększony o około 3 mln zł w stosunku do nakładów z budżetu państwa na funkcjonowanie obecnego SIO.

Ponadto pragnę uprzejmie poinformować, że w toku prac rządowych projekt założeń do projektu ustawy o systemie informacji oświatowej oraz projekt ustawy o systemie informacji oświatowej były szeroko uzgadniane z członkami Rady Ministrów oraz konsultowane z organizacjami społecznymi i związkami zawodowymi. Projekty zostały również przedłożone generalnemu inspektorowi ochrony danych osobowych oraz Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego.

W toku konsultacji społecznych swoją opinię wyrazili: Zarząd Fundacji Rozwoju Systemu Edukacji, Zarząd Główny Związku Zakładów Doskonalenia Zawodowego, Związek Nauczycielstwa Polskiego, Ogólnopolskie Stowarzyszenie Dyrektorów Centrum Kształ-

cenia Ustawicznego, Forum Związków Zawodowych Branża Nauki, Oświaty i Kultury oraz Wolny Związek Zawodowy „Solidarność – Oświata”, a ponadto Komenda Główna Ochotniczych Hufców Pracy. Wyniki konsultacji społecznych zostały szczegółowo przedstawione w założeniach do projektu ustawy o systemie informacji oświatowej oraz w ocenie skutków regulacji do projektu ustawy o systemie informacji oświatowej.

Należy podkreślić, że w opiniach partnerów społecznych, które wpłynęły do Ministerstwa Edukacji Narodowej, nie pojawiły się protesty dotyczące zakresu gromadzonych w SIO danych. Natomiast Związek Nauczycielstwa Polskiego w piśmie z dnia 25 listopada 2009 r. oraz z dnia 22 września 2010 r. postulował zapewnienie kompatybilności SIO z innymi systemami gromadzącymi różnego typu dane dotyczące dziecka, w szczególności dane z zakresu opieki i pomocy społecznej. Postulat ten jednak został przez Ministerstwo Edukacji Narodowej odrzucony jako niezgodny z celami ustawy, określonymi w art. 1, mającymi swe źródło w kompetencjach ustrojowych ministra edukacji narodowej i nieznanymi uzasadnienia.

W toku prac nad projektem założeń do projektu ustawy o systemie informacji oświatowej oraz nad samym projektem ustawy wątpliwości co do zgodności z konstytucją były podnoszone przez głównego inspektora ochrony danych osobowych oraz Rządowe Centrum Legislacji. W trakcie prac nad projektem wszelkie wątpliwości były wyjaśniane, weryfikowany był zakres danych (w celu uzyskania pewności co do niezbędności tych danych dla ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania), rozbudowano uzasadnienie w celu wykazania potrzeb systemu oświaty, a w szczególności ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania, w zakresie pozyskiwania danych o jednostkach systemu oświaty, uczniach i nauczycielach. Dołożono również wszelkich starań, by ukształtowanie przepisów ustawy o systemie informacji oświatowej zapewniało pełną ochronę danych osobowych gromadzonych w SIO z mocy prawa.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Lilla Jaroń

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Moskala**

**w sprawie wyników kontroli NIK dotyczącej
prawidłowości utrzymania i użytkowania
obiektów budowlanych (23845)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Kazimierza Moskala, przesłaną przy piśmie Marszałka Sejmu z dnia 29 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23845/11, w sprawie wyników kontroli NIK dotyczących prawidłowości utrzymania i użytkowania obiektów budowlanych uprzejmie informuję i wyjaśniam.

Wiceprezes Najwyższej Izby Kontroli pismem z dnia 6 czerwca 2011 r., znak: KRS-4101-02-00/2010 P/10/1109 KSR-4101-03-00/2010 P/10/110, przekazał mi „Informację o wynikach kontroli prawidłowości utrzymania obiektów budowlanych”.

Na podstawie art. 64 ust. 2 ustawy z dnia 23 grudnia 1994 r. o Najwyższej Izbie Kontroli (Dz. U. z 2007 r. Nr 231, poz. 1701, ze zm.), pismem z dnia 13 maja 2011 r., znak: BR3J-0731-7-2/11, przedstawiłem swoje stanowisko w przedmiotowej sprawie, które niniejszym pismem przekazuję również w odpowiedzi na interpelację pana posła Kazimierza Moskala.

W wyniku działań kontrolnych w celu zahamowania procesu pogarszania się stanu technicznego obiektów budowlanych będących w gminnych zasobach nieruchomości, a także doprowadzenia do właściwego utrzymywania tych nieruchomości Najwyższa Izba Kontroli uznała za konieczne podjęcie przez głównego inspektora nadzoru budowlanego działań: „spowodowania, w ramach kontroli sprawowanej nad działaniami powiatowych inspektorów nadzoru budowlanego, zwiększenia liczby kontroli dotyczących utrzymywania i użytkowania obiektów budowlanych”.

Uprzejmie informuję, że w roku bieżącym nadzór budowlany podejmuje zwiększone działania kontrolne zarówno planowe, jak i doraźne w zakresie przestrzegania przepisów Prawa budowlanego: utrzymania obiektów budowlanych, ochrony zdrowia i prawidłowości prowadzenia robót budowlanych oraz zastosowanych wyrobów budowlanych.

Dodatkowo, rokrocznie w sezonie zimowym, w okresie intensywnych opadów śniegu organy nadzoru budowlanego prowadzą doraźne kontrole stanu utrzymania obiektów budowlanych. Stałym monitoringiem objęte zostały obiekty socjalne (znajdujące się w zasobach gminnych) skontrolowane po wydarzeniach w Kamieniu Pomorskim w roku 2009. Rekontrola obiektów stanowiących największe zagrożenie została przeprowadzona w 2010 r. Kontrolą objęte zostały również obiekty publicznych zakładów opieki zdrowotnej, obiekty wielkopowierzchniowe i hydro-

piętrzące. W 2010 r. w ramach ogólnopolskiej akcji powodziowej nadzór budowlany poddał przeglądowi 25 266 obiektów. W latach 2011–2012 zostaną ponownie przeprowadzone kontrole obiektów socjalnych pod kątem prawidłowości ich utrzymania.

Obecnie nadzór budowlany poddaje kontroli realizację obowiązków przez właścicieli lub zarządców budowlanych obiektów sportowych, w tym szczególnie obiektów sportowych związanych z Euro 2012 oraz centrów pobytowych rekomendowanych przez UEFA.

Liczne akcje kontrolne organów nadzoru budowlanego, jak również kontrola NIK wykazały, że powodem powstawania wykroczeń w obszarze budownictwa jest przede wszystkim niski poziom wiedzy o ustawie Prawo budowlane zarówno uczestników procesu inwestycyjnego, jak i podmiotów odpowiedzialnych za utrzymanie obiektów budowlanych, najczęściej gmin. Niepokojący jest też fakt niedostatecznej znajomości Prawa budowlanego przez osoby wykonujące samodzielne funkcje techniczne w budownictwie oraz zarządców nieruchomości, zawowo zajmujących się tą działalnością, co również potwierdziła bieżąca kontrola NIK. Dlatego też organy nadzoru budowlanego w ostatnich latach podjęły działania prewencyjne ukierunkowane na podniesienie świadomości uczestników procesu budowlanego oraz właścicieli i zarządców obiektów w zakresie ciążyących na nich obowiązków ustawowych. Działalność informacyjna objęła:

1) zamieszczanie przez organy nadzoru budowlanego na stronach internetowych, tablicach ogłoszeń w urzędach, jak i w lokalnej prasie codziennej komunikatów i ogłoszeń skierowanych do właścicieli i zarządców obiektów budowlanych;

2) uczestnictwo przedstawicieli organów nadzoru budowlanego szczebla wojewódzkiego i powiatowego w spotkaniach z przedstawicielami samorządów i lokalnych społeczności oraz szkoleniach, na których zainteresowani informowani są o obowiązujących przepisach;

3) prowadzenie przez organy nadzoru budowlanego spotkań roboczych i narad z kierownikami budów, inwestorami, właścicielami/zarządcami obiektów budowlanych, w tym również pomoc w prowadzeniu ksiąg obiektów budowlanych.

W celu zmniejszenia liczby wykroczeń działania prewencyjne powinny obejmować także:

1) zwiększenie ilości kontroli planowych i doraźnych;

2) podnoszenie świadomości uczestników procesu budowlanego oraz właścicieli/zarządców obiektów w zakresie ciążyących na nich obowiązków ustawowych;

3) zintensyfikowanie szkoleń organizowanych przez izby samorządów zawodowych, przeznaczonych dla osób wykonujących samodzielnie funkcje techniczne w budownictwie;

4) szybkie i zdecydowane działanie izb samorządów zawodowych w dziedzinie odpowiedzialności zawodowej swoich członków.

Jak już wcześniej zostało wskazane, w roku bieżącym nadzór budowlany podejmuje zwiększone działania kontrolne zarówno planowe, jak i doraźne w zakresie przestrzegania przepisów Prawa budowlanego. Powyższe działania z pewnością mają szansę wpłynąć na właściwe wypełnianie obowiązków właścicielskich gmin w zakresie utrzymania i użytkowania obiektów budowlanych, wypełnianie obowiązków przeprowadzenia kontroli okresowych stanu technicznego budynków oraz instalacji zamontowanych w obiekcie, rzetelność prowadzenia ksiąg obiektów budowlanych oraz kompletowania i przechowywania dokumentacji obiektów budowlanych.

Ponadto uprzejmie informuję, że na najbliższej ogólnopolskiej naradzie głównego inspektora nadzoru budowlanego w Iznocie k. Mikołajek, w której uczestniczyć będą wojewódzcy inspektorzy nadzoru budowlanego, omówione zostaną wyniki kontroli Najwyższej Izby Kontroli, ze szczególnym uwzględnieniem stwierdzonych nieprawidłowości w zakresie utrzymania i użytkowania obiektów budowlanych.

Część 3. raportu zatytułowana „Ważniejsze wyniki kontroli” zawiera w swej treści informacje dotyczące gminnego zasobu nieruchomości. Raport odwołuje się do przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651, z późn. zm.), w tym w szczególności wskazuje na treść art. 20 pkt 2 i art. 24 ust. 1 ww. ustawy. Zgodnie z treścią cytowanych przepisów organy gminy zobowiązane są do tworzenia i prowadzenia zasobu nieruchomości, a w ramach gospodarowania zasobem – do sporządzenia planu wykorzystania nieruchomości.

Jednocześnie Najwyższa Izba Kontroli ustaliła, że w dwóch gminach spośród 34 skontrolowanych nie wykonywano prawidłowo zadań z zakresu ewidencjonowania nieruchomości. W jednej gminie nie prowadzono ewidencji obejmującej nieruchomości wchodzące w skład gminnego zasobu, a w drugiej nie gromadzono kompletu dokumentów. Ponadto, określając skutki i zagrożenia zastanego stanu rzeczy, wskazano na możliwość występowania utrudnień w zakresie gospodarowania zasobem, sporządzania planu wykorzystania gminnego zasobu nieruchomości, jak i niedysponowania składników zasobu nieruchomego.

Odnosząc się do tej części raportu, należy wskazać, że resort infrastruktury (wówczas resort budownictwa) w wyniku zaleceń do raportu NIK z kwietnia 2006 r. „Informacja o wynikach kontroli gospodarowania przez starostów nieruchomościami stanowiącymi własność Skarbu Państwa”, zgodnie z zaleceniami NIK, w celu wyeliminowania stwierdzonych nieprawidłowości w gospodarowaniu przez starostów nieruchomościami Skarbu Państwa zaproponował wprowadzenie odpowiednich zmian do ustawy o gospodarce nieruchomościami. Zaproponowane wów-

czas zmiany w art. 23 i wynikająca z ich wprowadzenia jego obecna treść są konsekwencją kontroli przeprowadzonej przez Najwyższą Izbę Kontroli w sprawie gospodarowania przez starostów nieruchomościami stanowiącymi własność Skarbu Państwa. Analogiczne rozwiązania zostały wprowadzone w odniesieniu do samorządowych zasobów nieruchomości. Na potrzeby zmian w obowiązującym prawie wskazywała również Najwyższa Izba Kontroli w informacji o wynikach kontroli gospodarowania gminnym zasobem nieruchomości z lutego 2007 r.

Zmiany wprowadzone do ustawy dotyczą m.in. obowiązku zatwierdzania planów wykorzystania zasobów nieruchomości. Ponadto w przepisie art. 23 wskazano, jakie elementy powinien zawierać ten plan, a także jakie czynności obejmuje ewidencjonowanie nieruchomości. Dodatkowo właściwe organy zostały zobligowane do systematycznego składania sprawozdań i informacji o wykonaniu zadań z zakresu gospodarowania nieruchomościami publicznymi.

Wprowadzone nowelą z dnia 24 sierpnia 2007 r. (Dz. U. Nr 173, poz. 1218) zmiany do ustawy o gospodarce nieruchomościami miały na celu usunięcie nieprawidłowości zasygnalizowanych w wynikach kontroli NIK z roku 2006 i 2007. Jednocześnie miały przyczynić się do prawidłowej realizacji zadań z zakresu gospodarowania zasobem nieruchomym. Skoro bowiem właściwe organy nie wypełniały należycie swoich obowiązków, to dla naprawy tej sytuacji niezbędne było wprowadzenie dodatkowych rozwiązań, które bardziej rygorystycznie obligowałyby te organy do ich wypełniania.

Pomimo zasygnalizowania w bieżącym raporcie negatywnych zjawisk dotyczących wykonywania ustawowych obowiązków w zakresie gospodarowania przez gminy nieruchomościami należy uznać, że przyczyn tego nie należy upatrywać na poziomie obowiązujących rozwiązań legislacyjnych, w tym zawartych w treści ustawy o gospodarce nieruchomościami. Potwierdzeniem tego jest brak wskazania w raporcie zaleceń dotyczących wprowadzenia odpowiednich zmian w ustawie o gospodarce nieruchomościami. Obowiązujące przepisy są odpowiednie, co pokazują wyniki liczbowe gmin pozytywnie ocenionych. Wielce prawdopodobną przyczyną takiego stanu rzeczy jest bowiem niewykonywanie ustawowych obowiązków przez właściwe organy, wynikających z przepisów obowiązującego prawa, co wskazuje na zasadność przeprowadzania kolejnych kontroli w tym obszarze.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Janusz Żbik

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Lecha Kołakowskiego**

**w sprawie likwidacji 18 etatów
w Komendzie Powiatowej Policji w Sokółce
(23857)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 29 lipca 2011 r. (sygn. SPS-023-23857/11) dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Lecha Kołakowskiego w sprawie likwidacji 18 etatów w Komendzie Powiatowej Policji w Sokółce uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie pragnę zauważyć, iż ogólną liczbę etatów Policji określa corocznie ustawa budżetowa, zaś obowiązek zapewniania właściwej dyslokacji etatów Policji na terenie kraju w sposób optymalnie wykorzystujący posiadane siły i środki należy do komendanta głównego Policji. Powyższe wynika z art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 43, poz. 277, z późn. zm.), zgodnie z którym komendant główny Policji określa zasady naliczeń etatowych w Policji.

W dniu 1 lutego 2011 r. komendant główny Policji podpisał zarządzenie nr 88 w sprawie zasad naliczeń etatowych w Policji (Dz. Urz. KGP nr 2, poz. 7). Nowe zarządzenie przyznało komendantowi głównemu Policji, a także komendantom wojewódzkim i powiatowym Policji szersze uprawnienia w zakresie samodzielnego dysponowania etatami policyjnymi. O faktycznym stanie etatowym w województwach i powiatach w większym stopniu ma decydować doświadczenie komendantów Policji oraz troska o stan bezpieczeństwa publicznego, zaś w mniejszym stopniu wyliczenia matematyczne. Realny wpływ na naliczenie etatów miały np. planowane przedsięwzięcia wymagające wzmożonych działań Policji, takie jak wydarzenia sportowe, artystyczne, polityczne, społeczne, gospodarcze itd.

Ponadto należy wskazać, że na podstawie § 4 ww. zarządzenia komendant główny Policji przeznaczają ustaloną liczbę etatów do dyspozycji komendantów wojewódzkich Policji, z wyłączeniem komendanta stołecznego Policji, według następujących kryteriów:

- ludność – 60% liczby etatów;
- przestępczość – 30% liczby etatów;
- ludność w miastach liczących co najmniej 50 tys. mieszkańców – 5% liczby etatów;
- obszar – 5% liczby etatów.

Natomiast zgodnie z § 6 ust. 1 powołanego zarządzenia komendant wojewódzki Policji z przyznanej do dyspozycji liczby etatów ustala liczbę etatów Policji dla:

- komendy wojewódzkiej Policji;
- komisariatów specjalistycznych Policji;
- powiatów.

Uprzejmie informuję, że komendant główny Policji na podstawie zarządzenia w sprawie zasad naliczeń etatowych w Policji wydał zarządzenie organizacyjne nr 18/11 z dnia 22 marca 2011 r. w sprawie ustalenia liczby etatów Policji i pracowników Policji w województwie podlaskim, w którym ustalił liczbę 2979 etatów Policji w województwie podlaskim, w tym liczbę 2217 etatów do dyspozycji komendantów miejskich i powiatowych Policji w województwie podlaskim. W celu realizacji dyspozycji ww. zarządzenia z komend miejskich i powiatowych Policji województwa podlaskiego konieczne było wyłączenie 131 etatów Policji. Wyłączenie to dotyczyło głównie wakatów występujących w jednostkach organizacyjnych Policji województwa podlaskiego (z Komendy Powiatowej Policji w Sokółce z dniem 1 kwietnia 2011 r. wyłączono 7 etatów policyjnych z wakujących stanowisk służbowych).

Jednocześnie uprzejmie wyjaśniam, że stosownie do przysługujących uprawnień wynikających z § 12 zarządzenia w sprawie zasad naliczeń etatowych w Policji, po dokonanych naliczeniach etatów Policji na powiaty według stanu na dzień 1 lipca 2011 r., podlaski komendant wojewódzki Policji podjął decyzję o nieprzemieszczaniu etatów Policji pomiędzy powiatami, w tym również 18 etatów z Komendy Powiatowej Policji w Sokółce. Braki etatowe w jednostkach organizacyjnych Policji województwa podlaskiego wynikające z naliczeń etatów Policji na powiaty są na bieżąco uzupełniane w miarę wygospodarowania etatów Policji ze struktury Komendy Wojewódzkiej Policji w Białymstoku.

Uprzejmie informuję, że redukcja etatów w jednostkach szczebla powiatowego województwa podlaskiego odbyła się wyłącznie na wakujących stanowiskach służbowych. Wobec powyższego nie wpłynęła ona w istotny sposób na bezpośrednie działania Policji. Niezależnie od powyższego polecono podległym komendantom miejskim i powiatowym Policji, aby dokonując ewentualnej redukcji etatów w podległych jednostkach, kierowali się sprawiedliwym rozłożeniem ciężaru tego przedsięwzięcia, z uwzględnieniem występujących na danych obszarach zagrożeń.

Jednocześnie warto wskazać, iż na podstawie art. 13 ust. 4 ustawy o Policji istnieje możliwość zwiększenia stanów osobowych jednostek Policji w poszczególnych gminach czy powiatach. Niemniej wiąże się to z koniecznością pokrywania kosztów utrzymania dodatkowych etatów Policji funkcjonujących w jednostce przez radę gminy lub powiatu. Warunkiem ustawowym pozostaje zapewnienie utrzymania finansowania przez 5-letni okres, na zasadach ustalonych w porozumieniu zawartym pomiędzy właściwym organem powiatu lub gminy a komendantem wojewódzkim Policji i zatwierdzonym przez komendanta głównego Policji.

Ponadto, zgodnie z art. 13 ust. 4a ustawy o Policji, rada powiatu lub rada gminy może przekazać, na warunkach określonych w porozumieniu zawartym między zarządem powiatu lub gminy a właściwym

komendantem powiatowym (miejskim) Policji, środki finansowe stanowiące dochody własne powiatu lub gminy dla Policji z przeznaczeniem na: rekompensatę pieniężną za czas służby przekraczający normę określoną w art. 33 ust. 2 ustawy o Policji lub nagrodę za osiągnięcia w służbie dla policjantów właściwych miejscowo komend powiatowych (miejskich) i komisariatów, którzy realizują zadania z zakresu służby prewencyjnej. Skorzystanie z tej możliwości mogłoby wpłynąć bezpośrednio na liczbę policjantów pełniących służbę patrolowo-interwencyjną w rejonie gminy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 3 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wiesława Rygla**

**w sprawie zasad udzielania i organizacji
pomocy psychologiczno-pedagogicznej
w publicznych przedszkolach, szkołach
i placówkach oświatowych (23861)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację złożoną przez pana posła na Sejm RP Wiesława Rygla (nr SPS-023-23861/11) w sprawie zasad udzielania i organizacji pomocy psychologiczno-pedagogicznej w publicznych przedszkolach, szkołach i placówkach oświatowych, uprzejmie informuję.

System oświaty zapewnia każdemu dziecku uczęszczającemu do przedszkola i szkoły wsparcie w rozwoju i pomoc psychologiczno-pedagogiczną stosownie do jego potrzeb rozwojowych i edukacyjnych.

Cele te w odniesieniu do dzieci i młodzieży ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi realizowane są m.in. poprzez:

- dostosowanie treści, metod i organizacji nauczania do możliwości psychofizycznych uczniów,
- możliwość korzystania z pomocy psychologiczno-pedagogicznej i specjalnych form pracy dydaktycznej,
- umożliwienie pobierania nauki we wszystkich typach szkół przez dzieci i młodzież niepełnosprawną zgodnie z indywidualnymi potrzebami rozwojowymi i edukacyjnymi oraz predyspozycjami,
- opiekę nad uczniami niepełnosprawnymi, tj. umożliwianie realizowania zindywidualizowanego

procesu kształcenia, form i programów nauczania oraz zajęć rewalidacyjnych.

Wydanie przez ministra edukacji narodowej rozporządzenia z dnia 17 listopada 2010 r. w sprawie zasad udzielania i organizacji pomocy psychologiczno-pedagogicznej w publicznych przedszkolach, szkołach i placówkach (Dz. U. Nr 228, poz. 1487) jest działaniem mającym na celu stworzenie rozwiązań o charakterze systemowym i organizacyjnym, służącym podniesieniu efektywności kształcenia i wychowania dzieci i młodzieży ze specjalnymi potrzebami rozwojowymi i edukacyjnymi.

Potrzebę dokonania zmian w tym obszarze uzasadniają zarówno oczekiwania środowiska edukacyjnego, rodziców, organizacji pozarządowych oraz innych instytucji działających na rzecz dziecka i rodziny, jak i zmieniająca się rzeczywistość wskazująca na potrzebę objęcia dzieci pomocą psychologiczno-pedagogiczną w środowisku najbliższym miejsca ich edukacji, tj. w przedszkolu i szkole.

W celu zapewnienia właściwego przebiegu procesu wychowania, kształcenia i opieki każdego dziecka, w szczególności ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi, potrzebne jest opracowanie indywidualnej ścieżki jego rozwoju – poczynając od wychowania przedszkolnego, przez wszystkie etapy kształcenia – zawierającej ofertę edukacyjno-wychowawczą, zróżnicowane formy kształcenia, w tym możliwości spełniania obowiązku szkolnego i obowiązku nauki w innych formach, zalecenia dydaktyczno-wychowawcze, specjalistyczne zajęcia oraz propozycje wspomagania rodziny w jej wychowawczej i opiekuńczej roli.

Wprowadzane zmiany dotyczące udzielania i organizacji pomocy psychologiczno-pedagogicznej dla uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi mają na celu bardziej efektywną aniżeli dotychczas zindywidualizowaną pomoc, w szczególności dzieciom i młodzieży niepełnosprawnym kształcącym się w szkołach ogólnodostępnych.

Ważnym elementem tych rozwiązań jest podkreślenie na poszczególnych etapach edukacyjnych określonych zadań umożliwiających dokładne poznanie dziecka, jego potrzeb i możliwości oraz wczesne wdrożenie działań pomocowych adekwatnych do tego rozpoznania.

Dzieci już od urodzenia aż do rozpoczęcia nauki w szkole objęte są wczesnym wspomaganie rozwoju, którego celem jest stymulacja rozwoju psychoruchowego oraz społecznego dziecka – od chwili wykrycia u niego niepełnosprawności.

Nauczyciele w przedszkolach i oddziałach przedszkolnych prowadzą, wpisana w podstawę programową obserwację pedagogiczną zakończoną analizą i oceną gotowości dziecka do podjęcia nauki w szkole (diagnoza przedszkolna). Nieharmonijności w rozwoju psychomotorycznym i społeczno-emocjonalnym dziecka pojawiają się bardzo wcześnie i powinny być dostrzeżone przez nauczyciela już w przedszkolu. W przypadku gdy nauczyciel przedszkola dostrzeże

trudności w uczeniu się lub uzdolnienia dziecka, powinno ono zostać objęte pomocą psychologiczno-pedagogiczną. Informacja o funkcjonowaniu dziecka w różnych sferach powinna znaleźć się we wspomnianej wyżej diagnozie przedszkolnej. Jest wówczas cennym źródłem informacji i wskazówek zarówno dla rodziców, jak i dla nauczycieli szkoły podstawowej, w której dziecko podejmie naukę.

Obserwacje prowadzone przez nauczycieli i specjalistów na pierwszym etapie edukacyjnym, w klasach I–III szkoły podstawowej, będą miały na celu rozpoznanie u uczniów ryzyka wystąpienia specyficznych trudności w uczeniu się. Dostrzeżenie przez nauczycieli i specjalistów symptomów ryzyka dysleksji powinno skutkować objęciem uczniów tych klas pomocą na obowiązkowych zajęciach edukacyjnych lub w formie dodatkowych zajęć specjalistycznych, np. korekcyjno-kompensacyjnych. Jeżeli trudności w uczeniu się będą uporczywe, długotrwałe i nie ustąpią całkowicie pomimo dodatkowej pracy ucznia nad pokonaniem trudności, a uzyskiwane wyniki będą niewspółmierne do możliwości i wysiłku ucznia, stanowi to będzie wskazanie do pogłębionej diagnozy w poradni psychologiczno-pedagogicznej na II etapie edukacyjnym, czyli w klasach IV–VI.

Ważne miejsce w gimnazjum i szkole ponadgimnazjalnej zajmować będzie doradztwo edukacyjno-zawodowe. Zarówno uczeń, jak i jego rodzice otrzymają wsparcie i wyczerpujące informacje na temat oferty szkół ponadgimnazjalnych, zawodów poszukiwanych na rynku pracy oraz zawodów zagrożonych bezrobociem. Uczeń będzie mógł się dowiedzieć, jakie cechy osobowościowe są pożądane do pracy w konkretnym zawodzie oraz jakie są przeciwwskazania dla danego zawodu. Nauczyciele pomogą mu określić zainteresowania i wybrać najlepszą szkołę lub ścieżkę zawodową, a także rozwijać kompetencje przydatne w podejmowaniu decyzji dotyczących dalszego kształcenia i wyboru zawodu, co ma szczególne znaczenie w przypadku uczniów niepełnosprawnych.

Na każdym etapie edukacyjnym dokonywane będzie rozpoznanie zainteresowań i szczególnych uzdolnień uczniów oraz planowanie wsparcia związanego z rozwijaniem tych zainteresowań i uzdolnień. Nie zawsze będzie ono oznaczać konieczność zorganizowania uczniowi dodatkowych zajęć. Formami pomocy są również porady i konsultacje dla uczniów.

Należy jednocześnie podkreślić, że nie są to nowe zadania dla przedszkola czy szkoły. Do udzielania dzieciom pomocy psychologiczno-pedagogicznej zobowiązane były również przed wejściem w życie powyższego rozporządzenia w sprawie zasad udzielania i organizacji pomocy psychologiczno-pedagogicznej w publicznych przedszkolach, szkołach i placówkach.

Regulacje zawarte w nowych przepisach szczegółowo określają zasady organizacji i udzielania uczniom wsparcia, w tym podkreślają obowiązek zespołowej pracy nauczycieli i specjalistów. Praca ta polega na rozpoznawaniu potrzeb uczniów, planowaniu sposobów ich zaspokajania, wspólnym ocenianiu efektów

wdrożonej pomocy, a także planowaniu sposobów wsparcia rodziców oraz współdziałania z instytucjami wspierającymi przedszkole/szkołę w tym zakresie. Przepisy dotyczące zespołu nawiązują do wypracowanych dotychczas w przedszkolach i szkołach dobrych praktyk pracy z uczniem wymagającym pomocy. Zespół nauczycieli i specjalistów prowadzących zajęcia z uczniem w szczególności będzie planował i koordynował udzielanie mu pomocy psychologiczno-pedagogicznej. Po dokonaniu analizy poziomu wiadomości, umiejętności i funkcjonowania danego ucznia oraz określeniu trudności, na jakie napotyka w pracy z nim, nauczyciele będą mogli zaplanować indywidualną ścieżkę edukacyjną bądź edukacyjno-terapeutyczną danego ucznia uwzględniającą zdiagnozowane potrzeby. Swoje rekomendacje prześlą dyrektorowi, który tak jak dotychczas odpowiedzialny będzie za organizację pomocy dla ucznia.

Po upływie okresu udzielania pomocy w danej formie zespół oceni jej skuteczność i efektywność, zasadność kontynuacji lub zaproponuje modyfikację dotychczasowych działań podejmowanych wobec ucznia.

Współdziałanie wszystkich nauczycieli i specjalistów prowadzących zajęcia z danym uczniem pozwoli na opracowanie, przyjęcie oraz realizację spójnego i konsekwentnego planu oddziaływań edukacyjnych i/lub terapeutycznych. Proponowana forma współpracy umożliwi także ustalenie działań o znaczeniu priorytetowym wobec ucznia.

Dużym wsparciem dla szkół w realizacji powyższych zadań będą poradnie psychologiczno-pedagogiczne, wspomagając nauczycieli w tworzeniu indywidualnych programów edukacyjno-terapeutycznych czy planów działań wspierających. Ponadto we współpracy z placówkami doskonalenia udzielać będą nauczycielom merytorycznego wsparcia w realizacji zadań.

Przygotowane zmiany w sposób szczególny podkreślają również rolę rodziców ucznia w organizowaniu dla jego dziecka pomocy. Rodzice będą mogli uczestniczyć w spotkaniu zespołu analizującego sytuację ich dziecka oraz określającego obszary, w których potrzebuje ono wsparcia. W spotkaniach zespołu będą mogli uczestniczyć także przedstawiciele poradni psychologiczno-pedagogicznej, organu prowadzącego, kuratora sądowego, a także inne osoby, których wiedza pomoże określić jak najlepiej formy i sposoby wsparcia dziecka.

Stosowanie przepisów powyższego rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 17 listopada 2010 r. w sprawie zasad udzielania i organizacji pomocy psychologiczno-pedagogicznej w publicznych przedszkolach, szkołach i placówkach od roku szkolnego 2011/2012 w przedszkolach jest związane z koniecznością objęcia zindywidualizowanym wsparciem dzieci objętych wychowaniem przedszkolnym posiadających wcześniej wspomnianą diagnozę przedszkolną. Natomiast w roku szkolnym 2012/2013 po raz pierwszy dzieci sześciolatnie rozpoczną obowiązkową naukę w klasie pierwszej szkoły podstawowej.

Ponieważ w myśl niniejszego rozporządzenia do działań pedagogicznych nauczycieli i specjalistów należy między innymi rozpoznawanie indywidualnych potrzeb rozwojowych i edukacyjnych oraz możliwości psychofizycznych dzieci i młodzieży oraz planowanie sposobów ich zaspokojenia, w odniesieniu do dzieci w wieku przedszkolnym realizacja tych zadań pozwoli na lepsze przygotowanie ich do edukacji szkolnej. Wyniki dokonanych obserwacji pedagogicznych wykorzystywane będą z powodzeniem przez nauczycieli edukacji wczesnoszkolnej, w szczególności w celu rozpoznawania ryzyka wystąpienia specyficznych trudności w uczeniu się, czy też w celu rozpoznawania zainteresowań i uzdolnień dzieci.

Uzasadnieniem dla rozpoczęcia realizacji zadań w gimnazjach od dnia 1 września 2011 r. jest nowa formuła przeprowadzania egzaminu gimnazjalnego począwszy od roku szkolnego 2011/2012. Praca zespołu nauczycieli i specjalistów w roku poprzedzającym nowy egzamin ma na celu zapewnienie uczniom gimnazjów zindywidualizowanego wsparcia w zależności od zdiagnozowanych potrzeb oraz jak najlepsze przygotowanie ich do tego egzaminu.

W celu jak najlepszego zaplanowania udzielania (począwszy od roku szkolnego 2011/2012) w przedszkolach i gimnazjach poszczególnych form pomocy określonych w rozporządzeniu, a także w celu zagwarantowania związanej z tym odpowiedniej liczby godzin zajęć, przewidziano podjęcie działań przygotowawczych jeszcze w roku szkolnym 2010/2011, takich jak utworzenie zespołów nauczycieli i specjalistów oraz zrealizowanie przez nie zadań związanych z określeniem obszarów pomocy psychologiczno-pedagogicznej, w których uczniowie wymagają wsparcia, oraz zaleceniem form, sposobów i okresów udzielania uczniom pomocy w kolejnym roku szkolnym.

Ministerstwo Edukacji Narodowej, mając na względzie fakt, że zmodyfikowana organizacja kształcenia dzieci i młodzieży ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi, w tym z niepełnosprawnościami, wymaga przygotowania szkół i kadry pedagogicznej, wychodzi naprzeciw tym potrzebom.

Prowadzenie publicznych szkół należy do zadań własnych właściwych jednostek samorządu terytorialnego. Z budżetu państwa z części oświatowej subwencji ogólnej otrzymują one środki zgodnie z wydanym w każdym roku rozporządzeniem ministra edukacji narodowej w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego.

W celu doprecyzowania sposobu mierzenia skali zadań oświatowych i dostosowania do nich wysokości subwencji, rozporządzenie wprowadza algorytm, w którym ustala się przeliczeniową liczbę uczniów w roku bazowym dla poszczególnych szkół i placówek oświatowych, a następnie wylicza według zróżnicowanych wag dla wybranych kategorii uczniów określonych dla poszczególnych typów oraz rodzajów szkół. Część oświatowa jest dzielona między poszczególne jednostki samorządu terytorialnego z uwzględ-

nieniem zakresu realizowanych przez nie zadań oświatowych, z tym że środki na kształcenie uczniów niepełnosprawnych są wielokrotnie wyższe od standardu.

Ponadto jednostka samorządu terytorialnego może pozyskać – w ramach podziału 0,6% rezerwy części oświatowej subwencji ogólnej, wyodrębnionej z ogólnej kwoty części oświatowej subwencji ogólnej na podstawie ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego – środki na likwidację barier architektonicznych. Jest to nowe kryterium w podziale rezerwy celowej, istniejące od dwóch lat. W ramach kryteriów podziału tej rezerwy jednostka samorządu terytorialnego prowadząca przedszkole integracyjne lub specjalne, szkołę lub placówkę systemu oświaty może ubiegać się o dofinansowanie prac remontowych (tzw. remonty bieżące), w szczególności likwidujących utrudnienia występujące w ich budynkach i najbliższym otoczeniu, które ze względu na rozwiązania techniczne, konstrukcyjne lub warunki użytkowania uniemożliwiają lub utrudniają swobodę ruchów osobom niepełnosprawnym. Dzięki temu samorządy mogą zlikwidować bariery architektoniczne w prowadzonych przedszkolach, szkołach i placówkach systemu oświaty.

Działania Ministerstwa Edukacji Narodowej realizowane w ramach projektu systemowego pn. „Podniesienie efektywności kształcenia uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi” służą natomiast przygotowaniu dyrektorów, nauczycieli i specjalistów zatrudnionych w przedszkolach i szkołach, pracowników nadzoru pedagogicznego, przedstawicieli jednostek samorządu terytorialnego i innych organów założycielskich szkół i placówek do zapewnienia każdemu dziecku ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi zindywidualizowanej pomocy zgodnie z założeniami nowego stanu prawnego.

W ramach ww. projektu współfinansowanego ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego ponad 52 tys. nauczycieli (w tym dyrektorzy) w całej Polsce zostało objętych szkoleniami w zakresie nowego modelu pracy z dzieckiem ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi, w tym realizacji przez przedszkola/szkoły zadań z zakresu organizacji i udzielania pomocy psychologiczno-pedagogicznej.

Przeprowadzone zostały również spotkania informacyjno-szkoleniowe dla kadry zarządzającej i pedagogicznej przedszkoli i szkół, pracowników nadzoru pedagogicznego oraz organów prowadzących szkoły, by współpraca wszystkich podmiotów zapewniających dziecku zindywidualizowaną pomoc była jak najbardziej efektywna. W spotkaniach wzięło udział ponad 1370 przedstawicieli tych instytucji.

Również w ramach projektu opracowane zostały materiały dydaktyczne dla nauczycieli i dyrektorów pomocne w organizacji i realizacji kształcenia i wychowania uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi.

W ramach projektu uruchomiona została również platforma informacyjno-komunikacyjna poświęcona

proponowanym zmianom, dostępna dla wszystkich beneficjentów systemu oświaty. Narzędzie to zapewni stały dostęp do merytorycznych informacji dotyczących kształcenia uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi. Odnotowano ponad 56 tys. wejść na platformę.

Ponadto minister edukacji narodowej we współpracy z ministrem rozwoju regionalnego przygotował projekt systemowy „Indywidualizacja procesu nauczania i wychowania uczniów klas I–III szkół podstawowych” realizowany na poziomie regionów, skierowany do organów prowadzących szkoły podstawowe. Projekt jest współfinansowany z EFS w ramach priorytetu IX Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” 2007–2013. Jego celem jest wspomaganie szkoły i nauczycieli w indywidualizacji procesu kształcenia, tj. w rozpoznawaniu potrzeb uczniów, przygotowywaniu programów zajęć, doposażeniu szkoły w niezbędne pomoce dydaktyczne oraz organizowaniu dodatkowych zajęć. Przystąpienie do projektu umożliwi szkole rozszerzenie swojej oferty edukacyjnej, wykorzystanie ciekawych metod pracy z uczniem ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi oraz zwiększenie dostępności pomocy psychologiczno-pedagogicznej dla uczniów i rodziców.

Środki finansowe pozyskane w projekcie mogą być przeznaczone na organizację dodatkowych zajęć pozalekcyjnych oraz doposażenie bazy dydaktycznej szkoły w sprzęt specjalistyczny.

W latach 2009–2010 przeprowadzono także konkurs (w ramach projektów współfinansowanych z funduszy unijnych w ramach działania 3.3: Poprawa jakości kształcenia Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”, poddziałania 3.3.4: Modernizacja treści i metod kształcenia) pn. „Opracowanie i pilotażowe wdrożenie innowacyjnych programów nauczania uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi z wykorzystaniem nowoczesnych metod diagnozy i terapii ucznia niepełnosprawnego”. Projekty te skierowane są do szkół podstawowych, gimnazjów, szkół ponadgimnazjalnych i placówek systemu oświaty prowadzących kształcenie uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi. Ich celem jest opracowanie i pilotażowe wdrożenie innowacyjnych programów nauczania uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi z wykorzystaniem nowoczesnych metod diagnozy i terapii ucznia niepełnosprawnego.

W roku 2010 Krajowy Ośrodek Rozwoju Edukacji Ustawicznej i Zawodowej, na zlecenie ministra edukacji narodowej, przeprowadził kurs dla doradców zawodowych pn. „Doradztwo zawodowe dla osób niepełnosprawnych – biomedyczne aspekty poradnictwa zawodowego”. W zajęciach kursu przygotowanego w ramach projektu Eurodoradztwo Polska (Euroguidance Poland), realizowanego w ramach programu „Uczenie się przez całe życie”, wzięło udział 64 uczestników. W ramach tego programu wydano także publikację autorstwa Grażyny Sołtysińskiej pt. „ABC doradcy zawodowego. Poradnictwo zawodowe dla

osób niepełnosprawnych. Materiały dla szkolnego doradcy zawodowego”.

Organy prowadzące szkoły mogą uzyskać środki finansowe również w ramach realizowanych przez Ministerstwo Edukacji Narodowej programach rządowych:

— „Wyprawka szkolna” – dofinansowanie zakupu podręczników dla uczniów klas I–III szkoły podstawowej oraz gimnazjum, a także uczniów niepełnosprawnych uczęszczających do wszystkich typów szkół (uczniowie słabo widzący, niesłyszący, z upośledzeniem umysłowym w stopniu lekkim);

— „Radosna szkoła” – środki na zakup (lub zwrot kosztów zakupu) pomocy dydaktycznych do miejsc rekreacyjno-edukacyjnych w szkołach podstawowych oraz na utworzenie lub modernizację szkolnych placówek zabaw przy szkołach podstawowych.

Wyrażam przekonanie, że powyższe działania realizowane przez Ministerstwo Edukacji Narodowej wpłyną na podniesienie efektywności pracy z uczniami ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi, zarówno poprzez przygotowanie kadry nauczycieli i specjalistów zatrudnionych w przedszkolach i szkołach, jak i wzbogacenie ich bazy oraz oferty skierowanej do dzieci i młodzieży. Dzięki temu powstanie spójny model kształcenia uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi, w którym nauczyciele dostosowywać będą działania edukacyjno-terapeutyczne do indywidualnych potrzeb edukacyjnych i rozwojowych oraz możliwości psychofizycznych każdego ucznia, niezależnie od miejsca jego edukacji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Miroslaw Sielatycki

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

w sprawie obwodnicy Koruszek (23876)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Johna Abrahama Godsona z dnia 26 lipca 2011 r., przekazaną przy piśmie z dnia 29 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23876/11, w sprawie obwodnicy miasta Koruszki uprzejmie wyjaśniam, iż przez miasto Koruszki nie przebiega żadna droga krajowa.

Zgodnie z przepisem art. 19 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U.

z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.) generalny dyrektor dróg krajowych i autostrad jest zarządcą jedynie dróg krajowych, który posiada wyłączne kompetencje do podejmowania działań m.in. w sprawie projektów planów finansowania budowy, przebudowy, remontu, utrzymania tych dróg. Natomiast zarządcami pozostałych dróg publicznych są:

- dla dróg wojewódzkich – zarząd województwa,
- dla dróg powiatowych – zarząd powiatu,
- dla dróg gminnych – wójt (burmistrz, prezydent miasta).

Oznacza to, iż minister infrastruktury nie ma możliwości podejmowania działań związanych z budową, przebudową czy też finansowaniem obwodnicy miasta Koluszki, położonego w ciągu dróg wojewódzkich nr 715 i 716. Właściwe w tej kwestii są organy samorządu województwa.

Odnosząc się do kwestii natężenia ruchu, wyjaśniam, iż zgodnie z art. 10 ust. 2 i 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.) marszałek województwa zarządza ruchem na drogach wojewódzkich, zaś nadzór nad zarządzaniem ruchem na drogach wojewódzkich, powiatowych i gminnych sprawuje wojewoda. Oznacza to, iż w kwestii odciążenia miasta od natężonego ruchu, a co za tym idzie – usprawnienia organizacji ruchu jest marszałek województwa.

Należy nadmienić, iż w województwie łódzkim, w rejonie miasta Koluszki realizowane są przez Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad w zakresie dróg krajowych trzy duże inwestycje drogowe, a mianowicie budowa drogi S8, autostrady A1 oraz autostrady A2.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Steca**

**w sprawie zmiany sposobu szacowania
szkod rolnych w 2011 r. (23892)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przesłaną przy piśmie z dnia 29 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23892/11, interpelacją posła Stanisława Steca w sprawie zmiany sposobu szacowania szkód rolnych w 2011 r. uprzejmie informuję Pana Marszałka, że od dnia akcesji, tj. od 1 maja 2004 r., pomoc udzielana

producentom rolnym musi być zgodna z przepisami dotyczącymi pomocy publicznej, w tym wytycznymi Wspólnoty w sprawie pomocy państwa w sektorze rolnym i leśnym na lata 2007–2013 oraz rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1857/2006 w sprawie stosowania art. 87 i 88 traktatu w odniesieniu do pomocy państwa dla małych i średnich przedsiębiorstw prowadzących działalność związaną z wytwarzaniem produktów rolnych oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 70/2001.

Stosownie do przepisów rozporządzenia Komisji (WE) nr 1857/2006 rolnikom może być udzielana pomoc na zrekompensowanie strat w roślinach lub zwierzętach spowodowanych niekorzystnymi zjawiskami klimatycznymi, które mogą być porównane do klęski żywiołowej, tj. które niszczą ponad 30% średniej rocznej produkcji danego rolnika z ubiegłych 3 lat lub średniej z 3 lat opartej na okresie 5 ubiegłych lat, z wyłączeniem wartości najwyższej i najniższej.

Uwzględniając powyższe, pomoc w formie dopłat do oprocentowania kredytów na wznowienie produkcji w gospodarstwach rolnych i działach specjalnych produkcji rolnej, w których wystąpiły szkody spowodowane przez suszę, grad, deszcz nawalny, ujemne skutki przezimowania, przymrozki wiosenne, powódź, huragan, piorun, obsunięcie się ziemi lub lawinę, zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 stycznia 2009 r. w sprawie realizacji niektórych zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz. U. Nr 22, poz. 121, z późn. zm.), może być udzielana, gdy wysokość poniesionej szkody:

1) w uprawach rolnych i zwierzętach gospodarskich przekracza 30% średniej rocznej produkcji rolnej w gospodarstwie rolnym lub dziale specjalnym produkcji rolnej z trzech lat w okresie pięcioletnim poprzedzającym rok, w którym wystąpiły szkody, z pominięciem roku o najwyższej i najniższej wielkości produkcji ustalonej na podstawie danych rachunkowych lub dokumentów potwierdzających wielkość prowadzonej produkcji rolnej w tym gospodarstwie rolnym lub dziale specjalnym produkcji rolnej, a w przypadku braku takich danych lub dokumentów – na podstawie danych o średniej wielkości produkcji rolnej publikowanych przez jednostki doradztwa rolniczego, urzędy statystyczne lub Instytut Ekonomiki Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej – Państwowy Instytut Badawczy;

2) w środku trwałym przekracza kwotę 1050 zł.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Zielińskiego**

**w sprawie poboru opłat na odcinku
drogi krajowej nr 92 (23898)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Marka Zielińskiego, przesłaną przy piśmie z dnia 29 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23898/11, dotyczącą elektronicznego systemu poboru opłat uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

W systemie opłaty elektronicznej, który rozpoczął funkcjonowanie w dniu 1 lipca br., pobierającym opłatę jest, na podstawie art. 13hb ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.), generalny dyrektor dróg krajowych i autostrad. Dlatego też w początkowym okresie system wdrożony został na odcinkach autostrad, dróg ekspresowych i innych dróg krajowych zarządzanych przez GDDKiA. Opłatą elektroniczną nie zostały więc aktualnie objęte odcinki dróg krajowych znajdujące się na obszarze miast na prawach powiatu (m.in. miasta Poznania), gdyż, zgodnie z art. 19 ust. 5 ustawy o drogach publicznych, w granicach ww. miast zarządcą wszystkich dróg publicznych, z wyjątkiem autostrad i dróg ekspresowych, jest prezydent miasta. Stąd takie, a nie inne oznaczenie płatnych odcinków drogi krajowej nr 92 w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 22 marca 2011 r. w sprawie dróg krajowych lub ich odcinków, na których pobiera się opłatę elektroniczną, oraz wysokości stawek opłaty elektronicznej (Dz. U. Nr 80, poz. 433). Opłata została więc również wprowadzona na odcinku DK nr 92 znajdującym się na obszarze Swarzędza, który nie jest miastem na prawach powiatu.

Należy podkreślić, że przepisy nie wykluczają objęcia systemem dróg położonych w miastach na prawach powiatu. W związku z powyższym rozpoczęte zostały konsultacje z prezydentami miast zgłaszającymi zainteresowanie objęciem przedmiotowym systemem również dróg znajdujących się na obszarach miast na prawach powiatu, których zarządcami są prezydenci.

Dodam przy tym, że decyzję o objęciu opłatą elektroniczną wszystkich autobusów, niezależnie od ich dopuszczalnej masy całkowitej i rodzaju wykonywanej działalności, podjął parlament RP, przyjmując ustawę z dnia 7 listopada 2008 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 218, poz. 1391). Obejmując opłatą elektroniczną poszczególne kategorie pojazdów, nie kierowano się więc ich przeznaczeniem, ale przyjęto założenie, że opłatę ponosić będą wszystkie pojazdy ciężkie, ponieważ w sposób istotny przyczyniają się one

do zużycia infrastruktury drogowej. Wskazać przy tym należy, że wysokość opłaty elektronicznej jest określana na podstawie kosztów budowy i utrzymania infrastruktury drogowej. Szczegółowy sposób wyliczania maksymalnej stawki opłaty elektronicznej określa rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 marca 2011 r. w sprawie obliczania maksymalnej stawki opłaty elektronicznej (Dz. U. Nr 77, poz. 417).

Nadmienię, że postulat zwolnienia z opłaty elektronicznej autobusów wykonujących komunikację miejską nie był podnoszony w trakcie prac nad ustawą z dnia 7 listopada 2008 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw, wprowadzającą elektroniczny system poboru opłat.

Postulat zwolnienia z opłaty elektronicznej autobusów komunikacji miejskiej zgłoszony został przez Izbę Gospodarczą Komunikacji Miejskiej na kilka tygodni przed datą uruchomienia elektronicznego systemu poboru opłat (1 lipca 2011 r.). Postulat ten był niewykonalny ze względu na postęp prac nad wdrożeniem systemu. W celu podjęcia próby kompromisowego rozwiązania przedmiotowej kwestii w dniu 15 czerwca br. odbyło się spotkanie przedstawicieli resortu infrastruktury i ww. izby. W trakcie spotkania ustalono, że kwestia ewentualnego zwolnienia z opłaty elektronicznej autobusów komunikacji miejskiej zostanie ponownie omówiona po trzech miesiącach funkcjonowania elektronicznego systemu poboru opłat. Po ww. okresie będzie możliwe dokonanie oceny rzeczywistych skutków objęcia opłatą elektroniczną autobusów komunikacji miejskiej. Należy wskazać, że przy podejmowaniu decyzji w rzeczonyj kwestii brane będą pod uwagę rozwiązania, które w znaczący sposób nie spowodują zmniejszenia wpływów do Krajowego Funduszu Drogowego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Piotra Babinetza**

**w sprawie braku pozytywnej decyzji
co do inwestycji: Budowa drogi ekspresowej
S19, w tym na odcinku Rzeszów (Świlcza)
- Barwinek (23929)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 4 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-23929/11, przekazujące interpelację posła Piotra Babinetza

w sprawie budowy drogi ekspresowej S19 na odcinku Barwinek – Rzeszów, uprzejmie przekazuję informacje w przedmiotowej sprawie.

Należy wskazać, że w odniesieniu do zadania inwestycyjnego polegającego na budowie drogi ekspresowej S19 na odcinku pomiędzy Rzeszowem a granicą państwa w Barwinku trwają w chwili obecnej prace przygotowawcze związane z uzyskaniem wszystkich decyzji administracyjnych i opinii przewidzianych przepisami prawa. Prace te polegają m.in. na szeregu analiz związanych z opracowaniem najbardziej korzystnego wariantu przebiegu drogi.

Obecnie dla pododcinków Lutoryż – Miejsce Piastowe (64,5 km) i Miejsce Piastowe – Barwinek (27 km) zakończono prace nad opracowywaniem studium techniczno-ekonomiczno-środowiskowego (STES) etap II. STES jest bazą dla wszystkich późniejszych opracowań projektowych. Zawiera analizy wariantów inwestycji, przewidywanego ruchu, raport o oddziaływaniu inwestycji na środowisko, wyniki spotkań informacyjnych ze społeczeństwem, część techniczną, analizę ekonomiczną itp. Dokumentacja została przedstawiona na posiedzeniu Komisji Oceny Przedsięwzięć Inwestycyjnych działającej przy generalnym dyrektorze dróg krajowych i autostrad w dniu 17 grudnia 2010 r. celem ustalenia wariantu, który zostanie wskazany jako wariant preferowany przez inwestora we wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację inwestycji. Wskazana decyzja będzie stanowiła podstawę do kontynuacji prac projektowych w celu uzyskania kolejnych decyzji niezbędnych do rozpoczęcia prac.

W odniesieniu do pododcinka w. Świlcza – Lutoryż (8,7 km) przedmiotowa decyzja została już uzyskana w dniu 15 grudnia 2008 r. i w chwili obecnej trwają prace projektowe związane z opracowaniem projektu budowlanego i projektu wykonawczego oraz koncepcji programowej.

W kwestii powołania drogowej spółki specjalnego przeznaczenia w celu budowy drogi ekspresowej S19 należy wskazać, że w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” została taka możliwość uwzględniona. Zgodnie z założeniami programu minister infrastruktury rozważy możliwość powołania przedmiotowej spółki. Zgodnie z ustawą z dnia 12 stycznia 2007 r. o drogowych spółkach specjalnego przeznaczenia (Dz. U. z 2007 r. Nr 23, poz. 136, z późn. zm.) inwestorem realizującym zadania drogowe może być drogowa spółka specjalnego przeznaczenia. Spółka powoływana jest przez ministra właściwego do spraw transportu. Finansowanie budowy przedsięwzięcia powierzonego spółce może być zapewnione z Krajowego Funduszu Drogowego oraz z budżetu państwa.

Obecnie został powołany pełnomocnik do przygotowania koncepcji powołania drogowej spółki specjalnego przeznaczenia do realizacji zadań inwestycyjnych w ramach budowy drogi ekspresowej S19. Przygotowanie przedmiotowej koncepcji ma na celu opracowanie m.in. misji i wizji funkcjonowania spółki

w krótkim, średnim i długim okresie, ramowego biznesplanu spółki, analizy formalnoprawnej funkcjonowania spółki, analizy porównawczej, w tym analizy ryzyka, oraz analizy zgodności z prawem polskim i prawem Unii Europejskiej procesu tworzenia i celu działania spółki. Z założenia powołanie spółki ma przyczynić się do sprawnej realizacji ciągu S19.

Odnosząc się do kwestii terminu rozpoczęcia realizacji zadania budowy drogi ekspresowej S19 na odcinku Rzeszów – Barwinek, należy wskazać, że zgodnie z zapisami programu nastąpi to po roku 2013. Określenie terminu rozpoczęcia prac uzależnione jest od wielu czynników, w szczególności zakończenia etapu prac przygotowawczych i uzyskania wszystkich decyzji administracyjnych wymaganych przepisami prawa, i w chwili obecnej podanie nawet przybliżonych terminów obarczone jest wysokim stopniem niedokładności, a w związku z tym bezpodstawne.

Odnosząc się do kwestii zabezpieczenia środków na realizację przedmiotowego zadania ze środków europejskich w ramach nowej perspektywy finansowej, należy wskazać, że w 2012 r., zgodnie z założeniami przyjętego przez Radę Ministrów programu, nastąpi jego aktualizacja, m.in. w oparciu o poziomy finansowania infrastruktury drogowej dostępne dla Polski w wieloletnich ramach finansowych Unii Europejskiej na lata 2014–2020 oraz urealnione prognozy makroekonomiczne dla dwóch ostatnich lat realizacji programu. Pozwoli to na precyzyjne określenie potrzeb finansowych (w tym udziału środków krajowych) dla zakresu rzeczowego programu realizowanego w latach 2014–2015. Realizacja zadania budowy drogi ekspresowej S19 stanowi jeden z priorytetów resortu infrastruktury.

Należy również wskazać, że resort infrastruktury dostrzega znaczenie drogi ekspresowej S19. Pragnę poinformować, że droga ta została przedstawiona jako propozycja modyfikacji oraz jako propozycja projektu priorytetowego w ramach propozycji modyfikacji Transeuropejskiej Sieci Transportowej TEN-T zgłoszonych przez stronę polską Komisji Europejskiej w 2010 r. W ten sposób podkreślona została kluczowa rola, jaką odgrywa przedmiotowa droga i jej priorytetowy charakter nie tylko dla obszaru Polski wschodniej, ale również jako międzynarodowy szlak transportowy łączący Europę południową z krajami nadbałtyckimi.

Odnosząc się do kwestii etapowania procesu przygotowania i realizacji zadań budowy dróg krajowych, w celu ich usprawnienia i przyspieszenia należy wskazać, że zadanie budowy drogi ekspresowej S19 Rzeszów – Barwinek to odcinek o długości 105,3 km. W celu właśnie usprawnienia procesu przygotowawczego przedmiotowe zadanie inwestycyjne zostało podzielone na cztery mniejsze (krótsze) podzadania, a mianowicie: Rzeszów w. Świlcza, w. Świlcza – Lutoryż, Lutoryż – Miejsce Piastowe i Miejsce Piastowe – Barwinek.

W kwestii podjęcia decyzji o realizacji zadania należy podkreślić, że resort infrastruktury dostrzega konieczność odpowiedniego przygotowania zadań do realizacji jako czynnika niezbędnego dla zachowania ciągłości realizacji inwestycji drogowych. W związku z powyższym proces przygotowania zadań do realizacji, w tym zadań ujętych w załączniku nr 2, a więc również drogi ekspresowej S19 na odcinku Rzeszów – Barwinek, będzie kontynuowany tak, aby w sytuacji pojawienia się dodatkowych środków płynnie przejść w fazę realizacji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Adama Gawędy**

**w sprawie interpretacji przepisów prawa
podatkowego dotyczącej podatku dochodowego
od osób fizycznych w zakresie możliwości
zwolnienia z opodatkowania dofinansowania
wypłaconego przez gminę ze środków
pożyczonych z WFOŚiGW, przeznaczonego
na zakup urządzeń ekologicznych (23941)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana posła Adama Gawędy, przesłaną przy piśmie z dnia 4 sierpnia 2011 r., w sprawie interpretacji przepisów prawa podatkowego dotyczącej podatku dochodowego od osób fizycznych w zakresie możliwości zwolnienia z opodatkowania dofinansowania wypłaconego przez gminę ze środków pożyczonych z WFOŚiGW, przeznaczonego na zakup urządzeń ekologicznych, uprzejmie informuję.

Ustawa z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 51, poz. 307, z późn. zm.) w art. 21 ust. 1 pkt 129 zwalnia od podatku dotacje, w rozumieniu przepisów o finansach publicznych, otrzymane z budżetu państwa lub budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

Zatem wyłącznie dotacje otrzymane z budżetu jednostki samorządu terytorialnego na zakup urządzeń ekologicznych objęte są powyższym zwolnieniem. Tym samym kwoty dofinansowania, które nie spełniają warunku określonego w przywołanej regulacji, tzn. nie są dotacjami w rozumieniu przepisów o finansach publicznych wypłaconymi z budżetu jednostki samorządu terytorialnego, nie korzystają ze zwolnienia i podlegają opodatkowaniu na ogólnych zasadach. Jeśli kwoty dofinansowania nie są dotacja-

mi, na dokonującej wypłaty jednostce samorządu terytorialnego ciąży obowiązek przekazania osobie fizycznej, będącej beneficjentem tych środków, oraz właściwemu dla jej miejsca zamieszkania urzędowi skarbowemu informacji PIT-8C o wysokości przychodu uzyskanego z innych źródeł.

Wskazane przez pana posła różnice w kwalifikowaniu wsparcia finansowego przeznaczonego na ochronę środowiska wypłacanego przez jednostki samorządu terytorialnego osobom fizycznym mogą wynikać z różnic w stanach faktycznych i prawnych (np. różna podstawa prawna przyznania środków).

Regulacje dotyczące finansowania lub dofinansowania z budżetów gmin lub budżetów powiatów kosztów inwestycji z zakresu ochrony środowiska regulują przepisy ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, z późn. zm.), będące we właściwości ministra środowiska.

Zauważyć jednak należy, iż przepis jednoznacznie wskazujący, iż osoby fizyczne mogą być odbiorcami dotacji celowej udzielanej z budżetu gminy bądź budżetu powiatu na finansowanie lub dofinansowanie kosztów inwestycji w zakresie ochrony środowiska i gospodarki wodnej, został wprowadzony do powyższej ustawy z dniem 21 grudnia 2010 r. nowelizacją z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy Prawo ochrony środowiska (Dz. U. Nr 229, poz. 1498).

Jednocześnie za niemożliwą do zrealizowania należy uznać propozycję pana posła dotyczącą wprowadzenia zmian w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych „mających na celu objęcie jej korzystnymi zapisami wszystkich obywateli, również korzystających z dofinansowań” Programu ograniczenia niskiej emisji” w latach poprzednich, tj. przed rokiem 2010.”

Na przeszkodzie proponowanemu rozwiązaniu stoi przede wszystkim zróżnicowanie stanów faktycznych mających miejsce w zakresie finansowania przez gminy i powiaty inwestycji w zakresie ochrony środowiska. W sytuacjach bowiem, gdy osoby fizyczne otrzymały od tych podmiotów (gmin, powiatów) dofinansowanie, które nie stanowi dotacji w rozumieniu przepisów o finansach publicznych, zobowiązane były do opodatkowania tych kwot w zeznaniach podatkowych składanych za lata, w których otrzymały to świadczenie.

W rozdziale 7a ustawy Ordynacja podatkowa ustawodawca przewidział możliwość ubiegania się przez podatników o ulgi w spłacie zobowiązań podatkowych.

I tak, na podstawie art. 67a, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem podatnika lub interesem publicznym, na wniosek podatnika, organ podatkowy, z zastrzeżeniem art. 67b, może:

1) odroczyć termin płatności podatku lub rozłożyć zapłatę podatku na raty;

2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości podatkowej wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji, o której mowa w art. 53a;

3) umorzyć w całości lub w części zaległości podatkowe, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Jeżeli zatem podatnik, mimo ciążącego na nim obowiązku zapłaty podatku, tego nie uczynił, może wystąpić z wnioskiem do organu podatkowego o udzielenie jednej z ww. ulg w spłacie tego zobowiązania podatkowego.

Zauważyć jednak należy, iż ulgi te mają charakter wyjątkowy i ich zastosowanie przez organ podatkowy uzależnione jest od spełnienia przesłanek „ważnego interesu podatnika” lub „interesu publicznego”. Decyzja organu podatkowego co do udzielenia określonej ulgi w spłacie zobowiązania podatkowego pozostawiona jest swobodnemu uznaniu administracyjnemu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Rusieckiego**

**w sprawie przebudowy drogi krajowej nr 9
Radom – Opatów do parametrów
drogi ekspresowej (23946)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 4 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-23946/11, przy którym przekazano interpelację pana posła Jarosława Rusieckiego w sprawie przebudowy drogi krajowej nr 9 Radom – Opatów do parametrów drogi ekspresowej, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Należy wskazać, że docelowy układ autostrad i dróg ekspresowych został określony w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 15 maja 2004 r. w sprawie sieci autostrad i dróg ekspresowych (Dz. U. z 2004 r. Nr 128, poz. 1334, z późn. zm.). Zgodnie z zapisami przedmiotowego rozporządzenia nie jest przewidziana budowa drogi krajowej nr 9 na parametrach drogi ekspresowej.

Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad (GDDKiA) jako zarządca dróg krajowych dostrzega konieczność poprawy stanu technicznego i przebudowy wielu dróg krajowych w Polsce, w tym także drogi nr 9 na odcinku Radom – Opatów.

Ministerstwo Infrastruktury w zakresie swojej właściwości merytorycznej monitoruje i nadzoruje realizację programu wieloletniego pn. „Program bu-

dowy dróg krajowych na lata 2011–2015” (program przyjętego uchwałą Rady Ministrów w dniu 25 stycznia 2011 r., który zastąpił dotychczas obowiązujący „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”, ustanowiony w 2007 r. Przedmiotowy program zakłada stworzenie sieci sprawnych połączeń autostradowych, dróg ekspresowych i dróg krajowych, jak i remont już istniejących oraz podnoszenie ich standardu poprzez zmianę parametrów technicznych.

Ponadto wpływające do resortu infrastruktury wnioski dotyczące zmian w układzie dróg ekspresowych poddawane są szczegółowym analizom, a ich ewentualne uwzględnienie może nastąpić przy kolejnej zmianie zapisów rozporządzenia w sprawie sieci autostrad i dróg ekspresowych.

Jednocześnie pragnę poinformować, iż wśród zadań ujętych w przedmiotowym programie znajdują się inwestycje pn. „Budowa obwodnicy Ostrowca Świętokrzyskiego na drodze nr 42 i 9” oraz „Budowa obwodnicy Opatowa” realizowana w ramach zadania pn. „Budowa drogi S-74 Opatów – Nisko”. Przedmiotowe zadania zostały ujęte w ramach programu w załączniku nr 2, zawierającego inwestycje, których realizacja zostanie rozpoczęta po roku 2013. Ujęcie inwestycji w załączniku nr 2 potwierdza znaczenie tego zadania dla całej sieci drogowej.

Jednocześnie należy wskazać, że „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” zgodnie z przyjętymi założeniami zostanie zaktualizowany w 2012 r. Wskazany zostanie wówczas zakres rzeczowy oraz niezbędne środki finansowe na lata 2014–2015.

Odnosząc się do pytania trzeciego, uprzejmie informuję, iż przygotowanie do budowy obwodnicy Ostrowca Świętokrzyskiego jest rezultatem zatwierdzonego w 2005 r. studium techniczno-ekonomiczno-środowiskowego dla przebiegu drogi krajowej nr 42 i nr 9 na odcinku: Skarżysko – Opatów przez Komisję Oceny Przedsięwzięć Inwestycyjnych, przy znaczącym udziale władz samorządowych (przez samorządy również w całości sfinansowanym).

Obecnie dla przedmiotowego zadania opracowywana jest koncepcja programowa wraz z uzyskaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia. Przewidywany termin złożenia wniosku o wydanie DŚU to początek IV kwartału 2011 r. Ponadto rozwiązania projektowe były prezentowane w ramach nieobligatoryjnych konsultacji na spotkaniach w poszczególnych gminach, przez które przebiegać będzie obwodnica.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów
Tadeusza Tomaszewskiego i Jacka Kasprzyka**

**w sprawie dostępu dzieci
z niepełnosprawnością do szkół
i placówek oświatowych (23960)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Tadeusza Tomaszewskiego (nr SPS-023- 23960/11) w sprawie dostępu dzieci z niepełnosprawnością do szkół i placówek oświatowych, uprzejmie wyjaśniam.

Zgodnie z ustawą z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) dzieci i młodzież z niepełnosprawnościami mają możliwość pobierania nauki we wszystkich typach i rodzajach szkół oraz realizowania zindywidualizowanego procesu kształcenia w formach i metodami dostosowanymi do ich indywidualnych potrzeb rozwojowych i edukacyjnych oraz posiadanych predyspozycji. Podstawą do takiej organizacji kształcenia jest, zgodnie z art. 71b ww. ustawy, orzeczenie o potrzebie kształcenia specjalnego wydane przez publiczną poradnię psychologiczno-pedagogiczną, w tym specjalistyczną, na podstawie przepisów rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 18 września 2008 r. w sprawie orzeczeń opinii wydawanych przez zespoły orzekające działające w publicznych poradniach psychologiczno-pedagogicznych (Dz. U. Nr 173, poz. 1072). Zespół orzekający w orzeczeniu określa rodzaj niepełnosprawności, w tym stopień upośledzenia umysłowego, jak również wynikające z diagnozy specjalne potrzeby edukacyjne ucznia wymagające stosowania specjalnej organizacji nauki i metod pracy oraz zalecane warunki kształcenia. Orzeczenie wskazuje również zalecane dla danego ucznia formy stymulacji, rewalidacji, terapii i usprawniania.

Kształcenie uczniów niepełnosprawnych może być prowadzone w formie nauki w:

- szkołach ogólnodostępnych,
- szkołach lub oddziałach integracyjnych,
- szkołach lub oddziałach specjalnych,
- specjalnych ośrodkach szkolno-wychowawczych, specjalnych ośrodkach wychowawczych, ośrodkach rewalidacyjno-wychowawczych.

Za zapewnienie kształcenia specjalnego odpowiada jednostka samorządu terytorialnego właściwa ze względu na miejsce zamieszkania dziecka oraz odpowiedzialna za prowadzenie danego typu i rodzaju szkół:

- kształcenie w szkołach specjalnych i ww. ośrodkach zapewnia – na wniosek rodzica lub opiekuna prawnego – starosta powiatu,

— kształcenie w szkołach podstawowych ogólnodostępnych lub integracyjnych zapewnia – na wniosek rodzica lub opiekuna prawnego – gmina.

Decyzję o wyborze formy i miejsca kształcenia (ogólne, integracyjne lub specjalne) podejmują natomiast rodzice (opiekunowie prawni) dziecka, którzy zgodnie z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej mają wyłączne prawo do decydowania o swoim dziecku, o ile prawo to nie zostanie im ograniczone lub nie zostaną go pozbawieni.

Każda szkoła, w której obowiązek szkolny lub obowiązek nauki spełniają uczniowie niepełnosprawni, jest zobowiązana do tworzenia w procesie nauczania warunków sprzyjających pełnemu rozwojowi tych uczniów i zapewnienia możliwości kształcenia, wychowania i pedagogicznej opieki jak najbliżej miejsca zamieszkania.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że wprowadzane obecnie przez Ministerstwo Edukacji Narodowej zmiany systemowe dotyczące organizacji kształcenia specjalnego oraz udzielania pomocy psychologiczno-pedagogicznej dla uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi, w tym uczniów z niepełnosprawnościami, mają na celu bardziej efektywną aniżeli dotychczas, zindywidualizowaną pomoc, świadczoną w każdym środowisku nauczania i wychowania, tj. w przedszkolu, szkole i placówce. Zmiany te będą służyć zespołowej pracy nauczycieli i specjalistów, lepszemu wykorzystaniu kompetencji kadry pedagogicznej w celu zapewnienia każdemu uczniowi wsparcia i zindywidualizowanej pomocy podczas zajęć obowiązkowych wynikających z podstawy programowej wychowania przedszkolnego i kształcenia ogólnego oraz zajęć dodatkowych. Praca z uczniem z niepełnosprawnością, niezależnie od typu i rodzaju szkoły do jakiej uczęszcza, odbywać się będzie w oparciu o indywidualny program edukacyjno-terapeutyczny zawierający zintegrowane działania nauczycieli i specjalistów w odniesieniu do ucznia.

Kwestie dotyczące obowiązków gminy w zakresie zapewnienia uczniom niepełnosprawnym dojazdu do szkoły regulują przepisy art. 17 ust. 3a ustawy o systemie oświaty, zgodnie z którymi obowiązkiem gminy jest:

1) zapewnienie uczniom niepełnosprawnym, których kształcenie i wychowanie odbywa się na podstawie art. 71b, bezpłatnego transportu i opieki w czasie przewozu do najbliższej szkoły podstawowej i gimnazjum, a uczniom z niepełnosprawnością ruchową, upośledzeniem umysłowym w stopniu umiarkowanym lub znacznym – także do najbliższej szkoły ponadgimnazjalnej, nie dłużej jednak niż do ukończenia 21. roku życia;

2) zapewnienie dzieciom i młodzieży z upośledzeniem umysłowym w stopniu głębokim, a także dzieciom i młodzieży z upośledzeniem umysłowym z niepełnosprawnościami sprzężonymi bezpłatnego transportu i opieki w czasie przewozu do ośrodka umożliwiającego tym dzieciom i młodzieży realizację obowiązku szkolnego i obowiązku nauki, nie dłużej jednak niż do ukończenia 25. roku życia;

3) zwrot kosztów przejazdu ucznia, o którym mowa w pkt 1 i 2, oraz jego opiekuna do szkoły lub ośrodka, wymienionych w pkt 1 i 2, na zasadach określonych w umowie zawartej między wójtem (burmistrzem, prezydentem miasta) i rodzicami, opiekunami lub opiekunami prawnymi ucznia, jeżeli dowożenie i opiekę zapewniają rodzice, opiekunowie lub opiekunowi prawni.

Z powyższego wynika, że ustawa o systemie oświaty zobowiązuje gminy do zapewnienia dzieciom i młodzieży z niepełnosprawnościami, w tym z niepełnosprawnościami sprzężonymi, bezpłatnego transportu i opieki w czasie przewozu do najbliższej szkoły, w której te dzieci i młodzież realizują obowiązek rocznego przygotowania przedszkolnego, obowiązek szkolny lub obowiązek nauki na podstawie przepisów wynikających z tej ustawy oraz rozporządzeń wykonawczych ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania. Dla zapewnienia bezpłatnego transportu i opieki przez gminy niezbędne jest posiadanie przez dzieci z niepełnosprawnością stosownego orzeczenia o potrzebie kształcenia specjalnego.

W sytuacji gdy rodzice zapewniają dowożenie ucznia do szkoły, powinno się to odbywać na podstawie pisemnej umowy zawartej pomiędzy wójtem (burmistrzem, prezydentem miasta) a rodzicami. Ustawa o systemie oświaty nie reguluje trybu zawierania tych umów, zatem kwestie dotyczące wysokości zwrotu kosztów ustalają strony, zgodnie z przepisami Kodeksu cywilnego.

Przepisy prawa oświatowego umożliwiają zatem dzieciom i młodzieży niepełnosprawnym dostęp do szkół i placówek zgodnie z wyborem rodzica/opiekuna prawnego, jednocześnie precyzując zarówno obowiązki gminy w zakresie zapewnienia tej grupie uczniów bezpłatnego transportu do szkoły/placówki, jak i obowiązki szkoły/placówki, do której uczniowie ci uczęszczają.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Miroslaw Sielatycki

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów
Tadeusza Tomaszewskiego i Jacka Kasprzyka**

**w sprawie niedostosowania treści, metod
i organizacji nauczania dla dzieci
ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi
(23961)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację złożoną przez panów posłów na Sejm RP

Tadeusza Tomaszewskiego i Jacka Kasprzyka (nr SPS-023-23961/11) w sprawie niedostosowania treści, metod i organizacji nauczania dla dzieci ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi, uprzejmie informuję.

System oświaty zapewnia każdemu dziecku uczęszczającemu do przedszkola, szkoły i placówki oświatowej wsparcie w rozwoju i pomoc psychologiczno-pedagogiczną stosownie do jego potrzeb rozwojowych i edukacyjnych.

Cele te w odniesieniu do dzieci i młodzieży ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi realizowane są m.in. poprzez:

- dostosowanie treści, metod i organizacji nauczania do możliwości psychofizycznych uczniów,
- możliwość korzystania z pomocy psychologiczno-pedagogicznej i specjalnych form pracy dydaktycznej,
- umożliwienie pobierania nauki we wszystkich typach szkół przez dzieci i młodzież niepełnosprawną zgodnie z indywidualnymi potrzebami rozwojowymi i edukacyjnymi oraz predyspozycjami,
- opiekę nad uczniami niepełnosprawnymi, tj. umożliwianie realizowania zindywidualizowanego procesu kształcenia, form i programów nauczania oraz zajęć rewalidacyjnych.

Kwestie związane z organizacją indywidualnego nauczania dzieci i młodzieży regulują następujące akty prawne:

1) rozporządzenie ministra edukacji narodowej z dnia 18 września 2008 r. w sprawie sposobu i trybu organizowania indywidualnego obowiązkowego rocznego przygotowania przedszkolnego i indywidualnego nauczania dzieci i młodzieży (Dz. U. z 2008 r. Nr 175, poz. 1086) oraz

2) rozporządzenie ministra edukacji narodowej z dnia 18 września 2008 r. w sprawie orzeczeń i opinii wydawanych przez zespoły orzekające działające w publicznych poradniach psychologiczno-pedagogicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 173, poz. 1072).

Na podstawie powyższych przepisów indywidualne nauczanie może być organizowane wyłącznie dla uczniów, którym stan zdrowia uniemożliwia lub znacznie utrudnia uczęszczanie do szkoły. Orzeczenia o potrzebie indywidualnego nauczania wydawane są wyłącznie przez publiczne poradnie psychologiczno-pedagogiczne, w tym poradnie specjalistyczne, na wniosek rodziców (opiekunów prawnych) ucznia.

Stwierdzenie u ucznia specjalnych potrzeb edukacyjnych nie jest wystarczającą przesłanką do realizowania kształcenia w takiej formie. Podstawą do wydania przez poradnię tego orzeczenia jest bowiem zaświadczenie o stanie zdrowia dziecka, w którym lekarz określa m.in. rozpoznanie choroby lub innej przyczyny powodującej, że stan zdrowia dziecka uniemożliwia lub znacznie utrudnia uczęszczanie do szkoły.

Natomiast zgodnie z przepisami § 6 rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 30 kwietnia 2007 r. w sprawie warunków i sposobu oceniania,

klasyfikowania i promowania uczniów i słuchaczy oraz przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów w szkołach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 83, poz. 562, z późn. zm.) nauczyciel jest obowiązany, na podstawie opinii publicznej poradni psychologiczno-pedagogicznej, w tym publicznej poradni specjalistycznej, dostosować wymagania edukacyjne (wynikające z realizowanego przez siebie programu nauczania) do indywidualnych potrzeb edukacyjnych i możliwości psychofizycznych ucznia, u którego stwierdzono zaburzenia i odchylenia rozwojowe lub specyficzne trudności w uczeniu się, uniemożliwiające sprostanie tym wymaganiom.

W celu zapewnienia właściwego przebiegu procesu wychowania, kształcenia i opieki dziecku ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi, potrzebne jest opracowanie indywidualnej ścieżki jego rozwoju – począwszy od wychowania przedszkolnego przez wszystkie etapy kształcenia – zawierającej ofertę edukacyjno-wychowawczą, zróżnicowane formy kształcenia, w tym możliwości spełniania obowiązku szkolnego i obowiązku nauki w innych formach, zalecenia dydaktyczno-wychowawcze, specjalistyczne zajęcia oraz propozycje wspomaganie rodziny w jej wychowawczej i opiekuńczej roli.

Szczegółowe regulacje w zakresie sposobów wsparcia ucznia ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi określone zostały w przepisach rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 17 listopada 2010 r. w sprawie zasad udzielania i organizacji pomocy psychologiczno-pedagogicznej w publicznych przedszkolach, szkołach i placówkach (Dz. U. Nr 228, poz. 1487).

Ważnym elementem tych rozwiązań jest podkreślenie na poszczególnych etapach edukacyjnych określonych zadań umożliwiających dokładne poznanie dziecka, jego potrzeb i możliwości oraz wczesne wdrożenie działań pomocowych adekwatnych do tego rozpoznania.

Dzieci już od urodzenia aż do rozpoczęcia nauki w szkole objęte są wczesnym wspomaganie rozwoju, którego celem jest stymulacja rozwoju psychoruchowego oraz społecznego dziecka od chwili wykrycia u niego niepełnosprawności.

Nauczyciele w przedszkolach i oddziałach przedszkolnych prowadzą, wpisana w podstawę programową, obserwację pedagogiczną, zakończoną analizą i oceną gotowości dziecka do podjęcia nauki w szkole (diagnoza przedszkolna). Nieharmonijności w rozwoju psychomotorycznym i społeczno-emocjonalnym dziecka pojawiają się bardzo wcześnie i powinny być dostrzeżone przez nauczyciela już w przedszkolu. W przypadku gdy nauczyciel przedszkola dostrzeże trudności w uczeniu się lub uzdolnienia dziecka, powinno ono zostać objęte pomocą psychologiczno-pedagogiczną. Informacja o funkcjonowaniu dziecka w różnych sferach powinna znaleźć się we wspomnianej wyżej diagnozie przedszkolnej. Jest wówczas cennym źródłem informacji i wskazówek zarówno dla rodziców, jak i dla nauczycieli szkoły podstawowej, w której dziecko podejmie naukę.

Obserwacje prowadzone przez nauczycieli i specjalistów na pierwszym etapie edukacyjnym, w klasach I–III szkoły podstawowej, będą miały na celu rozpoznanie u uczniów ryzyka wystąpienia specyficznych trudności w uczeniu się. Dostrzeżenie przez nauczycieli i specjalistów symptomów ryzyka dysleksji powinno skutkować objęciem uczniów tych klas pomocą na obowiązkowych zajęciach edukacyjnych lub w formie dodatkowych zajęć specjalistycznych, np. korekcyjno-kompensacyjnych. Jeżeli trudności w uczeniu się będą uporczywe, długotrwałe i nie ustąpią całkowicie pomimo dodatkowej pracy ucznia nad pokonaniem trudności, a uzyskiwane wyniki będą niewspółmierne do możliwości i wysiłku ucznia, stanowi to będzie wskazanie do pogłębionej diagnozy w poradni psychologiczno-pedagogicznej na II etapie edukacyjnym, czyli w klasach IV–VI.

Ważne miejsce w gimnazjum i szkole ponadgimnazjalnej zajmować będzie doradztwo edukacyjno-zawodowe. Zarówno uczeń, jak i jego rodzice otrzymają wsparcie i wyczerpujące informacje na temat oferty szkół ponadgimnazjalnych, zawodów poszukiwanych na rynku pracy oraz zawodów zagrożonych bezrobociem. Uczeń będzie mógł się dowiedzieć, jakie cechy osobowościowe są pożądane do pracy w konkretnym zawodzie, oraz jakie są przeciwwskazania dla danego zawodu. Nauczyciele pomogą mu określić zainteresowania i wybrać najlepszą szkołę lub ścieżkę zawodową, a także rozwijać kompetencje przydatne w podejmowaniu decyzji dotyczących dalszego kształcenia i wyboru zawodu, co ma szczególne znaczenie w przypadku uczniów niepełnosprawnych.

Na każdym etapie edukacyjnym dokonywane będzie rozpoznawanie zainteresowań i szczególnych uzdolnień uczniów oraz planowanie wsparcia związanego z rozwijaniem tych zainteresowań i uzdolnień. Nie zawsze będzie ono oznaczać konieczność zorganizowania uczniowi dodatkowych zajęć. Formami pomocy są również porady i konsultacje dla uczniów.

Regulacje zawarte w nowych przepisach szczegółowo określają zasady organizacji i udzielania uczniom wsparcia, w tym podkreślają obowiązek zespołowej pracy nauczycieli i specjalistów. Praca ta polega na rozpoznawaniu potrzeb uczniów, planowaniu sposobów ich zaspokajania, wspólnym ocenianiu efektów wdrożonej pomocy, a także planowaniu sposobów wsparcia rodziców oraz współdziałania z instytucjami wspierającymi przedszkole/szkołę w tym zakresie. Przepisy dotyczące zespołu nawiązują do wypracowanych dotychczas w przedszkolach i szkołach dobrych praktyk pracy z uczniem wymagającym pomocy. Zespół nauczycieli i specjalistów prowadzących zajęcia z uczniem w szczególności będzie planował i koordynował udzielanie mu pomocy psychologiczno-pedagogicznej. Po dokonaniu analizy poziomu wiadomości, umiejętności i funkcjonowania danego ucznia oraz określeniu trudności, jakie napotyka w pracy z nim, nauczyciele będą mogli zaplanować indywidualną ścieżkę edukacyjną bądź edukacyjno-terapeutyczną danego ucznia, uwzględniającą zdiagnozowa-

ne potrzeby. Swoje rekomendacje prześlą dyrektorowi, który tak jak dotychczas odpowiedzialny będzie za organizację pomocy dla ucznia. Po upływie okresu udzielania pomocy w danej formie zespół oceni jej skuteczność i efektywność, zasadność kontynuacji lub zaproponuje modyfikację dotychczasowych działań podejmowanych wobec ucznia. Współdziałanie wszystkich nauczycieli i specjalistów prowadzących zajęcia z danym uczniem pozwoli na opracowanie, przyjęcie oraz realizację spójnego i konsekwentnego planu oddziaływań edukacyjnych i/lub terapeutycznych. Proponowana forma współpracy umożliwi także ustalenie działań o znaczeniu priorytetowym wobec ucznia.

Dużym wsparciem dla szkół w realizacji powyższych zadań będą poradnie psychologiczno-pedagogiczne, wspomagając nauczycieli w tworzeniu indywidualnych programów edukacyjno-terapeutycznych czy planów działań wspierających. Ponadto we współpracy z placówkami doskonalenia udzielać będą nauczycielom merytorycznego wsparcia w realizacji zadań.

Przygotowane zmiany w sposób szczególnie podkreślają również rolę rodziców ucznia w organizowaniu dla ich dziecka pomocy. Rodzice będą mogli uczestniczyć w spotkaniu zespołu analizującego sytuację ich dziecka oraz określającego obszary, w których potrzebuje ono wsparcia. W spotkaniach zespołu będą mogli uczestniczyć także przedstawiciele poradni psychologiczno-pedagogicznej, organu prowadzącego, kuratora sądownego, a także inne osoby, których wiedza pomoże określić jak najlepiej formy i sposoby wsparcia dziecka.

Ministerstwo Edukacji Narodowej, mając na względzie fakt, że zmodyfikowana organizacja kształcenia dzieci i młodzieży ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi, w tym z niepełnosprawnościami, wymaga dodatkowego przygotowania szkół i kadry pedagogicznej, wychodzi naprzeciw tym potrzebom.

Prowadzenie publicznych szkół należy do zadań własnych właściwych jednostek samorządu terytorialnego. Z budżetu państwa z części oświatowej subwencji ogólnej otrzymują one środki zgodnie z wydanym w każdym roku rozporządzeniem ministra edukacji narodowej w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego. W celu doprecyzowania sposobu mierzenia skali zadań oświatowych i dostosowania do nich wysokości subwencji rozporządzenie wprowadza algorytm, w którym ustala się przeliczeniową liczbę uczniów w roku bazowym dla poszczególnych szkół i placówek oświatowych, a następnie wylicza według zróżnicowanych wag dla wybranych kategorii uczniów, określonych dla poszczególnych typów oraz rodzajów szkół. Część oświatowa jest dzielona między poszczególne jednostki samorządu terytorialnego z uwzględnieniem zakresu realizowanych przez nie zadań oświatowych, z tym że środki na kształcenie uczniów niepełnosprawnych są wielokrotnie wyższe od standardu.

Ponadto jednostka samorządu terytorialnego może pozyskać – w ramach podziału 0,6% rezerwy części oświatowej subwencji ogólnej, wyodrębnionej z ogólnej kwoty części oświatowej subwencji ogólnej na podstawie ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego – środki na likwidację barier architektonicznych. Jest to nowe kryterium w podziale rezerwy celowej, istniejące od dwóch lat. W ramach kryteriów podziału tej rezerwy jednostka samorządu terytorialnego prowadząca przedszkole integracyjne lub specjalne, szkołę lub placówkę systemu oświaty może ubiegać się o dofinansowanie prac remontowych (tzw. remonty bieżące), w szczególności likwidujących utrudnienia występujące w ich budynkach i najbliższym otoczeniu, które ze względu na rozwiązania techniczne, konstrukcyjne lub warunki użytkowania uniemożliwiają lub utrudniają swobodę ruchów osobom niepełnosprawnym. Dzięki temu samorządy mogą zlikwidować bariery architektoniczne w prowadzonych przedszkolach, szkołach i placówkach systemu oświaty.

Działania Ministerstwa Edukacji Narodowej realizowane w ramach projektu systemowego pn. „Podniesienie efektywności kształcenia uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi” służą natomiast przygotowaniu dyrektorów, nauczycieli i specjalistów zatrudnionych w przedszkolach i szkołach, pracowników nadzoru pedagogicznego, przedstawicieli jednostek samorządu terytorialnego i innych organów założycielskich szkół i placówek do zapewnienia każdemu dziecku ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi zindywidualizowanej pomocy zgodnie z założeniami nowego stanu prawnego. W ramach ww. projektu, współfinansowanego ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego, ponad 52 tys. nauczycieli (w tym dyrektorzy) w całej Polsce zostało objętych szkoleniami w zakresie nowego modelu pracy z dzieckiem ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi, w tym realizacji przez przedszkola/szkoły zadań z zakresu organizacji i udzielania pomocy psychologiczno-pedagogicznej.

Przeprowadzone zostały również spotkania informacyjno-szkoleniowe dla kadry zarządzającej i pedagogicznej przedszkoli i szkół, pracowników nadzoru pedagogicznego oraz organów prowadzących szkoły, by współpraca wszystkich podmiotów zapewniających dziecku zindywidualizowaną pomoc była jak najbardziej efektywna. W spotkaniach wzięło udział ponad 1370 przedstawicieli tych instytucji. Również w ramach projektu opracowane zostały materiały dydaktyczne dla nauczycieli i dyrektorów pomocne w organizacji i realizacji kształcenia i wychowania uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi.

W ramach projektu uruchomiona została również platforma informacyjno-komunikacyjna poświęcona proponowanym zmianom, dostępna dla wszystkich beneficjentów systemu oświaty. Narzędzie to zapewnia stały dostęp do merytorycznych informacji dotyczących kształcenia uczniów ze specjalnymi potrze-

bami edukacyjnymi. Odnotowano ponad 56 tys. wejść na platformę.

Ponadto minister edukacji narodowej we współpracy z ministrem rozwoju regionalnego przygotował projekt systemowy „Indywidualizacja procesu nauczania i wychowania uczniów klas I–III szkół podstawowych”, realizowany na poziomie regionów, skierowany do organów prowadzących szkoły podstawowe. Projekt jest współfinansowany z EFS w ramach priorytetu IX Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” 2007–2013. Jego celem jest wspomaganie szkoły i nauczycieli w indywidualizacji procesu kształcenia, tj. w rozpoznawaniu potrzeb uczniów, przygotowywaniu programów zajęć, doposażeniu szkoły w niezbędne pomoce dydaktyczne oraz organizowaniu dodatkowych zajęć. Przystąpienie do projektu umożliwi szkole rozszerzenie swojej oferty edukacyjnej, wykorzystanie ciekawych metod pracy z uczniem ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi oraz zwiększenie dostępności pomocy psychologiczno-pedagogicznej dla uczniów i rodziców. Środki finansowe pozyskane w projekcie mogą być przeznaczone na organizację dodatkowych zajęć pozalekcyjnych oraz doposażenie bazy dydaktycznej szkoły w sprzęt specjalistyczny.

W latach 2009–2010 przeprowadzono także konkurs (w ramach projektów współfinansowanych z funduszy unijnych w ramach działania 3.3: Poprawa jakości kształcenia Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”, poddziałania 3.3.4: Modernizacja treści i metod kształcenia) pn. „Opracowanie i pilotażowe wdrożenie innowacyjnych programów nauczania uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi z wykorzystaniem nowoczesnych metod diagnozy i terapii ucznia niepełnosprawnego”. Projekty te skierowane są do szkół podstawowych, gimnazjów, szkół ponadgimnazjalnych i placówek systemu oświaty prowadzących kształcenie uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi. Ich celem jest opracowanie i pilotażowe wdrożenie innowacyjnych programów nauczania uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi z wykorzystaniem nowoczesnych metod diagnozy i terapii ucznia niepełnosprawnego.

W roku 2010 Krajowy Ośrodek Rozwoju Edukacji Ustawicznej i Zawodowej, na zlecenie ministra edukacji narodowej, przeprowadził kurs dla doradców zawodowych pn. „Doradztwo zawodowe dla osób niepełnosprawnych – biomedyczne aspekty poradnictwa zawodowego”. W zajęciach kursu, przygotowanego w ramach projektu: Eurodoradztwo Polska (Euroguidance Poland), realizowanego w ramach programu „Uczenie się przez całe życie”, wzięło udział 64 uczestników. W ramach tego programu wydano także publikację autorstwa Grażyny Sołtysińskiej pt. „ABC doradcy zawodowego. Poradnictwo zawodowe dla osób niepełnosprawnych. Materiały dla szkolnego doradcy zawodowego”.

Organy prowadzące szkoły mogą uzyskać środki finansowe również w ramach realizowanych przez

Ministerstwo Edukacji Narodowej programach rządowych:

— „Wyprawka szkolna” – dofinansowanie zakupu podręczników dla uczniów klas I–III szkoły podstawowej oraz gimnazjum, a także uczniów niepełnosprawnych uczęszczających do wszystkich typów szkół (uczniowie słabowidzący, niesłyszący, z upośledzeniem umysłowym w stopniu lekkim);

— „Radosna szkoła” – środki na zakup (lub zwrot kosztów zakupu) pomocy dydaktycznych do miejsc rekreacyjno-edukacyjnych w szkołach podstawowych oraz na utworzenie lub modernizację szkolnych placówek zabaw przy szkołach podstawowych.

Wyrażam przekonanie, że powyższe działania realizowane przez Ministerstwo Edukacji Narodowej wpłyną na podniesienie efektywności pracy z uczniami ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi, zarówno poprzez przygotowanie kadry nauczycieli i specjalistów zatrudnionych w przedszkolach i szkołach, jak i wzbogacenie ich bazy oraz oferty skierowanej do dzieci i młodzieży. Dzięki temu powstanie spójny model kształcenia uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi, w którym nauczyciele dostosowywać będą działania edukacyjno-terapeutyczne do indywidualnych potrzeb edukacyjnych i rozwojowych oraz możliwości psychofizycznych każdego ucznia, niezależnie od miejsca jego edukacji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Miroslaw Sielatycki

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów**

Tadeusza Tomaszewskiego i Jacka Kasprzyka

**w sprawie ograniczonego dostępu
do edukacji przedszkolnej (23962)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację panów posłów Tadeusza Tomaszewskiego i Jacka Kasprzyka w sprawie ograniczonego dostępu do edukacji przedszkolnej (znak: SPS-023-23962/11), uprzejmie wyjaśniam.

Podjmując, w ramach decentralizacji funkcji państwa, decyzję o przekazaniu gminom zakładania i prowadzenia m.in. publicznych przedszkoli z dniem 1 stycznia 1992 r., ustawodawca określił jednocześnie charakter przekazanych przez państwo zadań jako obowiązkowe zadania własne gmin (art. 105 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty – Dz. U.

z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.). Równocześnie, zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 8 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.), do zadań własnych gminy należy zaspokajanie zbiorowych potrzeb jej wspólnoty w zakresie edukacji publicznej, a taką potrzebą jest m.in. organizowanie edukacji przedszkolnej dla dzieci w wieku 3–5 lat. Na terenie gminy za sieć prowadzonych przez nią publicznych i niepublicznych przedszkoli oraz oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych odpowiada rada gminy, która tę sieć ustala (art. 14a wymienionej ustawy), i od rady gminy zależy, w jaki sposób będzie realizowane to zadanie.

Biorąc pod uwagę powyższe, należy podkreślić, że edukacja przedszkolna na terenie gminy nie jest nowym zadaniem, a polityka rządu wyznacza szczególną rolę samorządom lokalnym, od których oczekuje się efektywnego prowadzenia finansowania m.in. edukacji przedszkolnej oraz dostosowywania jej do lokalnych możliwości i potrzeb.

Równocześnie uprzejmie informuję, że jednym z głównych zamierzeń rządu, w tym Ministerstwa Edukacji Narodowej, realizowanych konsekwentnie od 2007 r., jest upowszechnienie wychowania przedszkolnego dzieci w wieku 3–5 lat. Koncepcja upowszechnienia wychowania przedszkolnego ma charakter systemowy. Wdrażane przez Ministerstwo Edukacji Narodowej rozwiązanie obejmuje:

- rozwój sieci placówek wychowania przedszkolnego i udostępnienie różnych form wychowania przedszkolnego dla dzieci w wieku przedszkolnym,

- wsparcie pedagogiczne oraz pomoc w rozwiązywaniu problemów dla rodziców wychowujących małe dzieci, w tym prowadzenie różnych form edukacji rodziców,

- zapewnienie pomocy psychologiczno-pedagogicznej i specjalistycznej mającej na celu wspieranie rozwoju i edukacji dzieci, wyrównywanie opóźnień i dysharmonii rozwojowych oraz terapię zaburzeń.

Dodatkowo uprzejmie wyjaśniam, że zgodnie z art. 9 ustawy z dnia 19 marca 2009 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw od roku szkolnego 2011/2012 dziecko w wieku 5 lat jest zobowiązane do odbycia rocznego przygotowania przedszkolnego w przedszkolu, oddziale przedszkolnym zorganizowanym w szkole podstawowej lub innej formie wychowania przedszkolnego. Zmiana ta niewątpliwie spowoduje znaczny wzrost liczby dzieci objętych wychowaniem przedszkolnym, w tym również na terenach wiejskich.

W celu zwiększenia upowszechnienia edukacji przedszkolnej Ministerstwo Edukacji Narodowej wprowadziło zmiany legislacyjne ułatwiające dostęp do wychowania przedszkolnego dzieci w wieku do 5 roku życia. W związku ze zmianami, które zostały wprowadzone 5 sierpnia 2010 r. ustawą o zmianie ustawy o systemie oświaty (Dz. U. Nr 149, poz. 991), wydane zostało nowe rozporządzenie ministra edukacji narodowej z dnia 31 sierpnia 2010 r. w sprawie rodzajów

innych form wychowania przedszkolnego, warunków tworzenia i organizowania tych form oraz sposobu ich działania.

Ponadto 28 czerwca 2011 r. minister edukacji narodowej podpisał rozporządzenie zmieniające rozporządzenie w sprawie rodzajów innych form wychowania przedszkolnego, warunków tworzenia i organizowania tych form oraz sposobu ich działania, zwiększające minimalny tygodniowy wymiar godzin zajęć świadczonych nauczania, wychowania i opieki w innych formach wychowania przedszkolnego. Wprowadzenie nowelizacji rozporządzenia w przedmiotowym zakresie pozwoliło na uniknięcie zarzutu nierównego, niezgodnego z Konstytucją RP, traktowania dziecka, którego prawo do wychowania przedszkolnego (jego wymiar) było zbyt zróżnicowane w zależności od miejsca jego realizacji (mniejszy wymiar godzin w innych formach wychowania przedszkolnego niż w tradycyjnym przedszkolu). Zmiana prowadzi do zapewnienia wszystkim dzieciom równych szans edukacyjnych. Powyższe akty wykonawcze pozwoliły na tworzenie, obok istniejących w systemie przedszkoli, punktów przedszkolnych i zespołów wychowania przedszkolnego, a tym samym na upowszechnienie dostępu do edukacji przedszkolnej również na terenach wiejskich.

Zakładanie i prowadzenie innych form wychowania przedszkolnego zarówno przez gminy, jak i przez osoby prawne i fizyczne jest rozszerzeniem katalogu miejsc realizacji wychowania przedszkolnego. Tworzenie punktów przedszkolnych lub zespołów wychowania przedszkolnego jest korzystne dla gmin ze względu na niższe koszty ponoszone na dziecko uczęszczające na zajęcia w innej formie wychowania przedszkolnego niż koszty utrzymania dziecka w przedszkolu. Nie oznacza to jednak, że tradycyjne przedszkola mają być zastąpione przez inne formy wychowania przedszkolnego, ponieważ rada gminy może uzupełnić sieć publicznych przedszkoli i oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych o inne formy wychowania przedszkolnego tylko w przypadkach uzasadnionych warunkami demograficznymi i geograficznymi, w tym na terenach wiejskich.

Równocześnie uprzejmie informuję, że minister właściwy do spraw oświaty i wychowania jest koordynatorem „Rządowego programu rozwoju edukacji na obszarach wiejskich na lata 2008–2013”. Ma on na celu eliminowanie barier w dostępie ludności wiejskiej do pełnej oferty edukacyjnej, kulturalnej, informacyjnej i sportowej, co w przyszłości powinno zmniejszyć różnice między miastem a wsią, oraz ukształtowanie społeczeństwa otwartego na nieustanny rozwój i podnoszenie kwalifikacji. W jego realizację zaangażowani są: Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej, Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego, Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Ministerstwo Sportu i Turystyki, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji, Ministerstwo Rozwoju Regionalnego, Ministerstwo Gospodarki, Mini-

sterstwo Infrastruktury, Ministerstwo Skarbu Państwa, Ministerstwo Środowiska oraz jednostki samorządu terytorialnego.

Z danych systemu informacji oświatowej (wg stanu na 30 września 2010 r.) wynika, że od roku 2008 wzrosła liczba publicznych i niepublicznych punktów przedszkolnych oraz zespołów wychowania przedszkolnego do 1240 (w tym na wsi – 883). Rok wcześniej było to odpowiednio 819 i 650. Największy przyrost można odnotować w przypadku punktów przedszkolnych – ich liczba wzrosła do 1127. Najwięcej powyższych form wychowania przedszkolnego funkcjonuje w województwach: mazowieckim – 179, dolnośląskim – 141, pomorskim – 113 i zachodniopomorskim – 107. W kolejnych latach oczekiwany jest podobny wzrost liczby innych form wychowania przedszkolnego, w tym także finansowanych ze środków Unii Europejskiej. Należy również zaznaczyć, że od roku 2008 liczba przedszkoli (publicznych i niepublicznych) zwiększyła się o 752. Obecnie ich liczba wynosi 8821 (w 2009 r. – 8470), w tym na wsi 2906 (w 2009 r. – 2835). W tym samym czasie zwiększyła się o 1409 liczba oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych. Obecnie jest ich 12 570 (w tym na wsi 8576). W 2008 r. było ich 11 161 (na wsi 7906), a w 2009 r. – 11 931 (na wsi 8215).

Równocześnie systematycznie wzrasta wskaźnik upowszechnienia wychowania przedszkolnego. Obecnie w Polsce wychowaniem przedszkolnym objętych jest ogółem już 64,6% dzieci w wieku 3–5 lat. Na wsi odsetek ten wynosi 43,1%. W 2007 r. wskaźnik upowszechnienia wychowania przedszkolnego ogółem wynosił 47,3%, a na wsi – 23,1%. Podobnie sytuacja

przedstawia się w odniesieniu do poszczególnych roczników. Obecnie 49,9% trzylatków, 64,2% czteroletków i 81,0% pięcioletków objętych jest wychowaniem przedszkolnym. Tymczasem w 2007 r. tylko 36,1% trzylatków, 48,1% czteroletków i 57,8% pięcioletków. Przy utrzymaniu dotychczasowych tendencji wzrostowych upowszechnienie wychowania przedszkolnego dzieci w wieku 3–5 lat na terenach wiejskich do roku 2013 może wynieść 62,4% (tabela 1 i 2).

W okresie ostatnich 4 lat nastąpił wzrost liczby dzieci objętych wychowaniem przedszkolnym o 197,5 tys. W tym samym czasie liczba miejsc w samych tylko przedszkolach wzrosła z 702 691 do 832 190, tj. o ponad 129 tys. Podobnie sytuacja przedstawia się w przypadku oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych – liczba dzieci korzystających z tej formy wychowania przedszkolnego wzrosła z 174 213 w roku 2007 do 219 763 obecnie. Jest to wzrost o 45 550 dzieci.

Równocześnie uprzejmie informuję, że z danych z systemu informacji oświatowej na dzień 30 września 2010 r. wynika, iż wszystkie gminy w Polsce prowadzą edukację przedszkolną w publicznych przedszkolach, oddziałach przedszkolnych w szkołach podstawowych lub w innych formach wychowania przedszkolnego. Jednocześnie wyjaśniam, że statystyka publiczna nie dysponuje danymi o liczbie gmin, które oddały do użytku nowe przedszkola w latach 2008–2010. Poniżej znajduje się zestawienie, które obrazuje różnicę między liczbą przedszkoli w roku szkolnym 2007/2008 i w roku szkolnym 2010/2011.

Tabela 1. Upowszechnienie wychowania przedszkolnego.

Rok szkolny	Liczba dzieci w placówkach wychowania przedszkolnego (w tys.)			Wskaźnik liczby dzieci uczęszczających do placówek wychowania przedszkolnego do ogólnej liczby dzieci w wieku 3–6 lat w%			Wskaźnik liczby dzieci w wieku 3–5 lat uczęszczających do placówek wychowania przedszkolnego do ogólnej liczby dzieci w wieku 3–5 lat w%		
	Ogółem	Miasto	Wieś	Ogółem	Miasto	Wieś	Ogółem	Miasto	Wieś
2007/2008	871,9	622,6	249,3	61,6	77,9	40,4	47,3	65,7	23,1
2008/2009	919,1	652,3	266,8	63,1	78,5	42,7	52,7	70,6	28,6
2009/2010	994,1	693,2	301,0	67,3	81,3	48,2	59,7	75,9	37,5
2010/2011	1060,2	733,7	326,5	70,0	83,4	51,5	64,6	80,2	43,1

Tabela 2. Dzieci w wieku 3–5 lat w wychowaniu przedszkolnym w placówkach położonych na wsi w latach 2006/2007–2010/2011.

Lata	Dzieci w wieku 3–5 lat na wsi ogółem	W tym w przedszkolu (w tys.)	W tym w przedszkolu (w%)
2010/2011	470 503	203,5	43,2%
2009/2010	458 545	171,8	37,5%
2008/2009	452 509	129,2	28,6%
2007/2008	455 391	105,2	23,1%
2006/2007	465 709	99,9	21,4%
(3–5 lat na wsi) przyrost od roku 2006/2007			
21,68% (dwukrotny wzrost)			

Liczba przedszkoli prowadzonych przez gminy.		
Rok szkolny	Liczba przedszkoli	W tym na wsi
2007/2008	6465	2349
2010/2011	6676	2412
Różnica	211	63

Źródło: dane GUS.

Biorąc pod uwagę powyższe, uprzejmie informuję, że Ministerstwo Edukacji Narodowej podejmuje szeroko zakrojone działania na rzecz upowszechniania edukacji przedszkolnej, ze szczególnym uwzględnieniem terenów wiejskich. Należy podkreślić, że stworzenie m.in. możliwości organizowania edukacji przedszkolnej w ramach innych form wychowania przedszkolnego jako równoważnych wobec przedszkoli form organizacyjnych w znacznym stopniu przyczynia się do wyrównania szans edukacyjnych dzieci z terenów wiejskich.

Równocześnie uprzejmie informuję, że Ministerstwo Edukacji Narodowej nie sprawuje nadzoru nad działalnością jednostek samorządu terytorialnego prowadzących szkoły, przedszkola i inne placówki oświatowe. Zgodnie z Konstytucją RP oraz przepisami ustaw samorządowych jednostki samorządu terytorialnego działają samodzielnie i na podstawie własnego budżetu. Z ramienia państwa kontrolę nad działalnością jednostek samorządu terytorialnego z punktu widzenia legalności sprawuje właściwy wojewoda, a w zakresie gospodarki finansowej nadzór taki sprawują regionalne izby obrachunkowe.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Miroslaw Sielatycki

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Iwińskiego**

**w sprawie nieprawidłowości w funkcjonowaniu
przedszkoli publicznych, na przykładzie
Biskupca w woj. warmińsko-mazurskim (23965)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Tadeusza Iwińskiego w sprawie nieprawidłowości w funkcjonowaniu przedszkoli publicznych (SPS-023-23965/11), uprzejmie wyjaśniam.

W pełni zgadzam się ze stwierdzeniem, że przedszkoli w Polsce jest nadal za mało. Jednocześnie na-

leży zauważyć, że działania podejmowane przez Ministerstwo Edukacji Narodowej mają na celu zwiększenie wskaźnika upowszechnienia wychowania przedszkolnego w Polsce, tak by w niedalekiej przyszłości był on porównywalny ze wskaźnikiem innych krajów UE.

Z danych Systemu Informacji Oświatowej (według stanu na 30 września 2010 r.) wynika, że od roku 2008 wzrosła liczba publicznych i niepublicznych punktów przedszkolnych oraz zespołów wychowania przedszkolnego do 1240 (w tym na wsi 883). Rok wcześniej było to odpowiednio 819 i 650. Największy przyrost można odnotować w przypadku punktów przedszkolnych – ich liczba wzrosła do 1127. Najwięcej powyższych form wychowania przedszkolnego funkcjonuje w województwach: mazowieckim – 179, dolnośląskim – 141, pomorskim – 113 i zachodniopomorskim – 107. W kolejnych latach oczekiwany jest podobny wzrost liczby innych form wychowania przedszkolnego, w tym także finansowanych ze środków Unii Europejskiej.

Należy również zaznaczyć, że od roku 2008 liczba przedszkoli (publicznych i niepublicznych) zwiększyła się o 752. Obecnie ich liczba wynosi 8821 (w 2009 r. – 8470), w tym na wsi 2906 (w 2009 r. – 2835). W tym samym czasie zwiększyła się o 1409 liczba oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych. Obecnie jest ich 12 570 (w tym na wsi 8576). W 2008 r. było ich 11 161 (na wsi 7906), w 2009 r. – 11 931 (na wsi 8215).

Obecnie w Polsce wychowaniem przedszkolnym objętych jest ogółem już 64,6% dzieci w wieku 3–5 lat. Na wsi odsetek ten wynosi 43,1%. W 2007 r. wskaźnik upowszechnienia wychowania przedszkolnego ogółem wynosił 47,3%, a na wsi 23,1%. Podobnie sytuacja przedstawia się w odniesieniu do poszczególnych roczników. Obecnie 49,9% trzylatków, 64,2% czterolatków i 81,0% pięcioletków objętych jest wychowaniem przedszkolnym. Tymczasem w 2007 r. tylko 36,1% trzylatków, 48,1% czterolatków i 57,8% pięcioletków (tabela 1 str. 881).

W liczbach bezwzględnych dynamika wzrostu liczby dzieci objętych wychowaniem przedszkolnym przedstawia się w sposób następujący: w roku szkolnym 2006/2007 wychowaniem przedszkolnym było objętych 862,7 tys. dzieci, natomiast w roku szkolnym 2007/2008 – 871,9 tys. dzieci (przyrost o 9,2 tys. dzieci), a w roku szkolnym 2008/2009 – 919,1 tys. dzieci (przyrost o 47,2 tys. dzieci). W kolejnym roku szkolnym – 2009/2010 liczba ta wzrasta do 994,1 tys. dzieci (przyrost o 75 tys. dzieci). Natomiast w roku szkolnym 2010/2011 liczba ta osiąga wielkość 1060,2 tys. (przyrost o kolejne 66,1 tys. dzieci) (tabela 2, str. 881).

W okresie ostatnich czterech lat nastąpił wzrost liczby dzieci objętych wychowaniem przedszkolnym o 197,5 tys. W tym samym czasie liczba miejsc w samych tylko przedszkolach wzrosła z 702 691 do 832 190, tj. o ponad 129 tys. Z analizy danych wynika, że w latach poprzednich liczba ta miała najczęściej tendencję spadkową. Podobnie sytuacja przedstawia się w przypadku oddziałów przedszkolnych w szkołach

Tab. 1. Upowszechnienie wychowania przedszkolnego

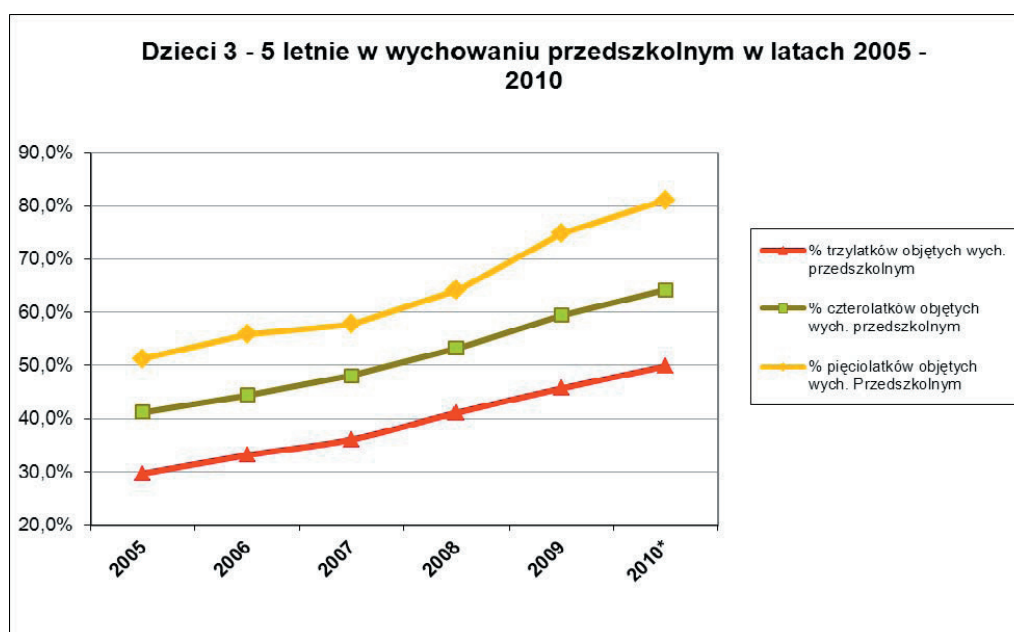
Rok szkolny	Liczba dzieci w placówkach wychowania przedszkolnego (w tys.)			Wskaźnik liczby dzieci uczęszczających do placówek wychowania przedszkolnego do ogólnej liczby dzieci w wieku 3–6 lat w%			Wskaźnik liczby dzieci w wieku 3–5 lat uczęszczających do placówek wychowania przedszkolnego do ogólnej liczby dzieci w wieku 3–5 lat w%		
	Ogółem	Miasto	Wieś	Ogółem	Miasto	Wieś	Ogółem	Miasto	Wieś
2005/2006	840,0	590,4	249,6	57,1	72,5	38,0	41,0	58,4	19,1
2006/2007	862,7	610,7	252,0	59,9	75,8	39,6	44,5	63,0	21,2
2007/2008	871,9	622,6	249,3	61,6	77,9	40,4	47,3	65,7	23,1
2008/2009	919,1	652,3	266,8	63,1	78,5	42,7	52,7	70,6	28,6
2009/2010	994,1	693,2	301,0	67,3	81,3	48,2	59,7	75,9	37,5
2010/2011	1060,2	733,7	326,5	70,0	83,4	51,5	64,6	80,2	43,1

Tab. 2. Dzieci pięcio- i sześciolatnie w wychowaniu przedszkolnym w latach 2005–2010 (ogółem)

	2005	2006	2007	2008	2009	2010 ^{*)}
Liczba dzieci kończących w danym roku 5 lat	376 326	362 119	351 867	348 400	353 515	362 139
Ile spośród nich we wrześniu było objętych edukacją przedszkolną	192 892	202 348	203 196	223 243	264 465	293 655
% pięcioletków objętych wychowaniem przedszkolnym	51,3%	55,9%	57,7%	64,1%	74,8%	81,1%
Liczba dzieci kończących w danym roku 6 lat	380 551	375 994	361 873	351 800	348 169	353 438
Dzieci objęte edukacją przedszkolną	371 446	366 193	343 430	332 377	317 423	306 513
Liczba sześciolatków w SP	2888	2771	2979	3433	14 812	33 208
Spełniający obowiązek w innych formach					4142	4618
% sześciolatków w systemie oświaty	98,4%	98,1%	95,7%	95,5%	96,6%	97,4%

Dane o liczbie dzieci wg wieku i liczbie wychowanków przedszkoli wg wieku dla lat 1998–2009 na podstawie danych GUS („Ludność. Stan i struktura w przekroju terytorialnym. Stan w dniu 31 XII ...”, „Oświata i wychowanie w roku szkolnym...”).

^{*)} Dla roku 2010 liczba dzieci według wieku na podstawie danych GUS 31.12.2010 r. Liczba dzieci w placówkach wychowania przedszkolnego na podstawie danych SIO 30.09.2010 r.

podstawowych – liczba dzieci korzystających z tej formy wychowania przedszkolnego wzrosła z 174 213 w roku 2007 do 219 763 obecnie. Jest to wzrost o 45 550 dzieci. Tu również, jak w przypadku przedszkoli, w latach poprzednich, liczba ta miała najczęściej tendencję spadkową.

Ponadto uprzejmie informuję, że Ministerstwo Edukacji Narodowej wyznacza szczególną rolę samorządom lokalnym, od których oczekuje się efektywnego prowadzenia finansowania m.in. edukacji przedszkolnej oraz dostosowywania jej do lokalnych możliwości i potrzeb.

Równocześnie uprzejmie informuję, że koncepcja upowszechnienia wychowania przedszkolnego ma charakter systemowy. Została oparta na wdrożonych i sprawdzonych w innych krajach europejskich rozwiązaniach z zakresu tzw. polityki małego dziecka. Wdrażane przez Ministerstwo Edukacji Narodowej rozwiązanie obejmuje:

- rozwój sieci placówek wychowania przedszkolnego i udostępnienie różnych form wychowania przedszkolnego dla dzieci w wieku przedszkolnym,

- wsparcie pedagogiczne oraz pomoc w rozwiązywaniu problemów dla rodziców wychowujących małe dzieci, w tym prowadzenie różnych form edukacji rodziców,

- zapewnienie pomocy psychologiczno-pedagogicznej i specjalistycznej mającej na celu wspieranie rozwoju i edukacji dzieci, wyrównywanie opóźnień i dysharmonii rozwojowych oraz terapię zaburzeń.

W latach szkolnych 2009/2010 i 2010/2011 zgodnie z art. 9 ustawy z dnia 19 marca 2009 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw dziecko w wieku 5 lat ma prawo do odbycia rocznego przygotowania przedszkolnego w przedszkolu, oddziale przedszkolnym zorganizowanym w szkole podstawowej lub innej formie wychowania przedszkolnego. Jednocześnie, od roku szkolnego 2011/2012 powyższe prawo zostanie przekształcone w obowiązek, co niewątpliwie spowoduje znaczny wzrost liczby dzieci objętych wychowaniem przedszkolnym.

W celu zwiększenia upowszechnienia edukacji przedszkolnej Ministerstwo Edukacji Narodowej wprowadziło zmiany legislacyjne ułatwiające dostęp do wychowania przedszkolnego dzieci w wieku do 5. roku życia. W związku ze zmianami, które zostały wprowadzone 5 sierpnia 2010 r. ustawą o zmianie ustawy o systemie oświaty (Dz. U. Nr 149, poz. 991), wydane zostało nowe rozporządzenie ministra edukacji narodowej z dnia 31 sierpnia 2010 r. w sprawie rodzajów innych form wychowania przedszkolnego, warunków tworzenia i organizowania tych form oraz sposobu ich działania.

Ponadto 28 czerwca 2011 r. minister edukacji narodowej podpisał rozporządzenie zmieniające rozporządzenie w sprawie rodzajów innych form wychowania przedszkolnego, warunków tworzenia i organizowania tych form oraz sposobu ich działania, zwiększające minimalny tygodniowy wymiar godzin zajęć

świadczonych nauczania, wychowania i opieki w innych formach wychowania przedszkolnego. Wprowadzenie nowelizacji rozporządzenia w przedmiotowym zakresie pozwoliło na uniknięcie zarzutu nierównego, niezgodnego z Konstytucją RP traktowania dziecka, którego prawo do wychowania przedszkolnego (jego wymiar) było zbyt zróżnicowane w zależności od miejsca jego realizacji (mniejszy wymiar godzin w innych formach wychowania przedszkolnego niż w tradycyjnym przedszkolu). Zmiana prowadzi do sytuacji, w której wszystkie dzieci mają zapewnione równe szanse edukacyjne.

Powyższe akty wykonawcze pozwoliły na tworzenie, obok istniejących w systemie przedszkoli, punktów przedszkolnych i zespołów wychowania przedszkolnego, a tym samym na upowszechnianie dostępu do edukacji przedszkolnej.

Zakładanie i prowadzenie innych form wychowania przedszkolnego zarówno przez gminy, jak i osoby prawne i fizyczne jest rozszerzeniem katalogu miejsc realizacji wychowania przedszkolnego. Tworzenie punktów przedszkolnych lub zespołów wychowania przedszkolnego jest korzystne dla gmin ze względu na niższe koszty ponoszone na dziecko uczęszczające na zajęcia w innej formie wychowania przedszkolnego, niż koszty utrzymania dziecka w przedszkolu. Nie oznacza to jednak, że tradycyjne przedszkola mają być zastąpione przez inne formy wychowania przedszkolnego, ponieważ, co należy podkreślić, tylko w przypadkach uzasadnionych warunkami demograficznymi i geograficznymi rada gminy może uzupełnić sieć publicznych przedszkoli i oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych o inne formy wychowania przedszkolnego.

Równocześnie, w Ministerstwie Edukacji Narodowej realizowany jest projekt systemowy „Ogólnopolskie kampanie upowszechniające model uczenia się przez całe życie” w ramach priorytetu III Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”. Projekt został podzielony na dwie części. Pierwsza obejmuje promocję wczesnej edukacji, a druga promocję edukacji przez całe życie z wyłączeniem edukacji przedszkolnej.

Część dotycząca upowszechniania edukacji przedszkolnej realizowana jest od 2008 r. Cel projektu bezpośrednio wypływa z celów odnowionej strategii lizbońskiej. Projekt koncentruje się na pokazywaniu korzyści płynących z edukacji przedszkolnej, zachęcaniu do wysyłania dzieci do przedszkola, wpływaniu na zakładanie przedszkoli.

Należy podkreślić, że dotychczas edukacja sześciolatek odbywających roczne obowiązkowe przygotowanie przedszkolne, tak jak prowadzenie przedszkoli, była finansowana z budżetu samorządu jako zadanie własne gminy. Po obniżeniu wieku obowiązku szkolnego dzieci edukacja sześciolatek podejmujących naukę w klasie I w szkole podstawowej będzie finansowana z subwencji oświatowej. Dzięki takiemu rozwiązaniu gminy jako organy prowadzące uzyskają wolne środki, które będą mogły wykorzystać na

tworzenie nowych miejsc wychowania przedszkolnego dla dzieci w wieku 3–5 lat.

Uprzejmie informuję, że sprawy związane z ustaleniem wysokości opłat pobieranych przez przedszkole publiczne należą do kompetencji rady gminy – organu stanowiącego i kontrolnego gminy, który przedmiotowe kwestie ustala w drodze uchwały. W statutach przedszkoli zamieszczane są informacje dotyczące opłat za korzystanie z edukacji przedszkolnej.

Równocześnie uprzejmie informuję, że weryfikacja zasadności opłat pobieranych przez organy prowadzące przedszkola publiczne nie należy do kompetencji ministra edukacji narodowej.

Jednakże w opinii Ministerstwa Edukacji Narodowej stosowanie przez gminy różnorodnych ulg, w tym przedmiotowych ulg dla rodzin wielodzietnych, w opłatach przedszkolnych wnoszonych przez rodziców odzwierciedla szeroko rozumianą realizację polityki prorodzinnej na swoim terenie i wynika z lokalnych potrzeb społecznych. Należy podkreślić, że bardzo wiele gmin stosowało i stosuje ulgi w opłatach, np. zależnie od liczby dzieci z jednej rodziny uczęszczających do przedszkola, co nie było przez nikogo kwestionowane, a wręcz przeciwnie, spotykało się z ogólną aprobatą społeczną. Niestety w ostatnim czasie wojewodowie, a także wojewódzkie sądy administracyjne w swoich decyzjach i wyrokach kwestionowali ważność podjętych w tych sprawach uchwał rad gmin. W uzasadnieniach wskazywano na brak podstaw prawnych do stosowania przedmiotowych ulg i zwolnień. W związku z powyższym uprzejmie informuję, że mając na względzie szeroko rozumiane potrzeby społeczne w postulowanym zakresie oraz wychodząc naprzeciw rozwiązaniom przyjmowanym przez gminy, podjęta została inicjatywa ustawodawcza mająca na celu zmianę przepisów ustawy o systemie oświaty. Pozwoli ona na uniknięcie w przyszłości kwestionowania treści uchwał rad gmin, a tym samym przyczyni się do uspołnienia prawa oraz szeroko rozumianej realizacji polityki prorodzinnej.

Odnosząc się do kwestii dotyczącej decyzji Rady Miasta Biskupca w sprawie zmiany charakteru Przedszkola Samorządowego nr 5 w Biskupcu, co w praktyce oznacza jego likwidację, uprzejmie informuję, że Ministerstwo Edukacji Narodowej nie sprawuje nadzoru nad działalnością jednostek samorządu terytorialnego prowadzących szkoły, przedszkola i inne placówki oświatowe. Zgodnie z Konstytucją RP oraz przepisami ustaw samorządowych jednostki samorządu terytorialnego działają samodzielnie i na podstawie własnego budżetu. Z ramienia państwa kontrolę nad działalnością jednostek samorządu terytorialnego z punktu widzenia legalności sprawuje właściwy wojewoda, a w zakresie gospodarki finansowej nadzór taki sprawują regionalne izby obrachunkowe. W zakresie działalności nadzorczej właściwość rzeczowa regionalnych izb obrachunkowych obejmuje uchwały i zarządzenia podejmowane przez organy jednostek samorządu terytorialnego

Jednakże w opinii resortu edukacji likwidacja ww. Przedszkola Samorządowego budzi zastrzeżenia. Uprzejmie informuję, że w uchwale nr V/30/2011 Rady Miejskiej w Biskupcu jest mowa o tym, że wychowankom likwidowanej placówki zapewnia się możliwość kontynuowania nauki w przedszkolu niepublicznym utworzonym na bazie zlikwidowanego przedszkola publicznego. Zgodnie z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) szkoła publiczna może być zlikwidowana po zapewnieniu przez organ prowadzący uczniom możliwości kontynuowania nauki w innej szkole publicznej tego samego typu. Jak wynika z art. 3 cytowanej ustawy, ilekroć w ustawie mowa jest bez bliższego określenia o szkole należy przez to rozumieć także przedszkole. Z treści ww. uchwały wynika, że dokumentację zlikwidowanego przedszkola przejmie burmistrz Biskupca. Zgodnie z art. 59 ust. 3 ustawy o systemie oświaty dokumentację zlikwidowanej szkoły przekazuje się organowi prowadzącemu szkołę, art. 3 tej samej ustawy mówi, że ilekroć jest w niej mowa bez bliższego określenia o organie prowadzącym szkołę należy przez to rozumieć jednostkę samorządu terytorialnego.

Ponadto uprzejmie informuję pana posła, że podobne stanowisko w ww. sprawie zajął wojewoda warmińsko-mazurski, który w trybie rozstrzygnięcia nadzorczego stwierdził nieważność uchwały nr V/30/2011 Rady Miejskiej w Biskupcu z dnia 24 marca 2011 r. w sprawie likwidacji Przedszkola Samorządowego nr 5 w Biskupcu oraz nieważność zarządzenia nr 147 burmistrza Biskupca z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustalenia regulaminu konkursu składania ofert na prowadzenie przedszkola niepublicznego w majątku gminy Biskupiec.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Miroslaw Sielatycki

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Krzakały**

**w sprawie zwrotu opłat za usługi świadczone
przez przedszkola, dla których organem
prowadzącym jest gmina (23974)**

Szanowny panie Marszałku! Opowiadając na interpelację pana posła Marka Krzakały w sprawie zwrotu opłat za usługi świadczone przez przedszkola,

dla których organem prowadzącym jest gmina (SPS-023-23974/11), uprzejmie wyjaśniam.

Sprawy związane z ustalaniem wysokości opłat pobieranych przez przedszkole publiczne należą do kompetencji rady gminy – organu stanowiącego i kontrolnego gminy, który przedmiotowe kwestie ustala w drodze uchwały. W statutach przedszkoli zamieszczone są informacje dotyczące sposobu przyjmowania dzieci, a niekiedy także, jako materiał informacyjny, ustalenia dotyczące pobierania opłat za korzystanie z edukacji przedszkolnej.

Jednocześnie należy podkreślić, że ustawa z dnia 5 sierpnia 2010 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty (Dz. U. z 2010 r. Nr 148, poz. 991) wprowadziła nowe regulacje dotyczące stosowania opłat w publicznych przedszkolach i innych formach wychowania przedszkolnego. Zgodnie z art. 2 cytowanej ustawy dotychczasowe uchwały organów stanowiących jednostek samorządu terytorialnego dotyczące ustalania opłat za korzystanie z edukacji przedszkolnej zachowują moc do czasu wydania nowych uchwał, nie dłużej jednak niż do dnia 31 sierpnia 2011 r. Powyższe oznacza, że organy prowadzące przedszkola publiczne mają czas, najpóźniej do końca sierpnia br., na dostosowanie przepisów prawa lokalnego do obowiązującego stanu prawnego. Zatem, zgodnie z dotychczasowym stanem prawnym, opłaty za świadczenia prowadzonych przez gminę przedszkoli publicznych ustalała rada gminy, z uwzględnieniem m.in. prowadzenia bezpłatnego nauczania i wychowania w zakresie co najmniej podstawy programowej wychowania przedszkolnego. Wobec powyższego, w przedmiotowym zakresie gmina mogła pobierać opłaty za świadczenia przedszkoli publicznych, wykraczające poza podstawę programową. W obecnym stanie prawnym od rodziców można pobierać opłaty za udzielanie świadczeń przez publiczne przedszkole w czasie przekraczającym wymiar zajęć ustalony przez organ prowadzący, nie krótszy niż 5 godzin dziennie, wyżywienie oraz zajęcia dodatkowe.

W opinii Ministerstwa Edukacji Narodowej, jeśli gminy pobierały opłaty zgodnie z obowiązującym wówczas stanem prawnym, rodzice/opiekunowie dzieci nie mają podstaw do ubiegania się o zwrot jakoby niesłusznie pobranych opłat.

Uprzejmie informuję, że ww. inicjatywa ustawodawcza została podjęta w celu uniknięcia w przyszłości kwestionowania treści uchwał rad gmin, a tym samym po to, by przyczynić się do uspołnienia prawa w tym zakresie.

Dodatkowo wyjaśniam, że Ministerstwo Edukacji Narodowej nie sprawuje nadzoru nad działalnością jednostek samorządu terytorialnego prowadzących szkoły, przedszkola i inne placówki oświatowe. Zgodnie z Konstytucją RP oraz przepisami ustaw samorządowych jednostki samorządu terytorialnego działają samodzielnie i na podstawie własnego budżetu. Z ramienia państwa kontrolę nad działalnością jednostek samorządu terytorialnego z punktu widzenia legalności sprawuje właściwy wojewoda, a w zakresie

gospodarki finansowej nadzór taki sprawują regionalne izby obrachunkowe. W zakresie działalności nadzorczej właściwość rzeczowa regionalnych izb obrachunkowych obejmuje uchwały i zarządzenia podejmowane przez organy jednostek samorządu terytorialnego.

Ponadto uprzejmie informuję, że w kompetencji ministra edukacji narodowej nie leży ocena różnego podejścia do uchwał przez organy kontrolne i sądy krajowe.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Miroslaw Sielatycki

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Sławomira Preissa
i Marka Wojtkowskiego**

w sprawie szkolnictwa specjalnego (23979)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację złożoną przez panów posłów na Sejm RP Sławomira Preissa i Marka Wojtkowskiego (nr SPS-023-23979/11) w sprawie likwidacji szkół specjalnych, uprzejmie informuję.

Ministerstwo Edukacji Narodowej nie prowadzi działań mających na celu likwidację szkół specjalnych. Istotą regulacji przedstawionych w projekcie ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw jest natomiast zapewnienie optymalnych warunków nauczania i wychowania uczniom ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi, w tym dzieci i młodzieży z upośledzeniem umysłowym, niezależnie od miejsca ich edukacji.

Nowa formuła realizacji podstawy programowej wychowania przedszkolnego i kształcenia ogólnego, wprowadzana od 1 września 2009 r., ukierunkowana jest na osiągnięcie przez uczniów konkretnych efektów kształcenia i wskazuje na potrzebę indywidualnego podejścia do potrzeb dziecka, zarówno podczas obowiązkowych, jak i dodatkowych zajęć edukacyjnych. Umożliwia to objęcie dziecka jak najwcześniej specjalistycznym wsparciem i dostrzeganie problemów rozwojowych, w szczególności małego dziecka, już od chwili stwierdzenia dysfunkcji, tak aby bez zbędnej zwłoki występujące u dziecka zaburzenia rozwojowe minimalizować bądź eliminować. Naczelną zasadą w każdej szkole powinno być takie kreowanie sytuacji dydaktycznej, by nie dopuścić do wykluczenia dziecka ze specjalnymi potrzebami z systemu

edukacji, do pozbawienia go kontaktu z rówieśnikami i uczestniczenia w życiu społeczności szkolnej. Dziecko ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi ma prawo do własnego miejsca w społeczności, w której funkcjonuje, a szkoła powinna tworzyć warunki, aby mu to umożliwić. Tworzenie prawidłowych warunków edukacyjnych pozwala dzieciom na sprostanie wymaganiom określonym w podstawie programowej i sprzyja osiąganiu sukcesów.

W celu zapewnienia właściwego przebiegu procesu wychowania, kształcenia i opieki każdemu dziecku, w szczególności ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi, potrzebne jest opracowanie indywidualnej ścieżki jego rozwoju – poczynając od wychowania przedszkolnego przez wszystkie etapy kształcenia – zawierającej ofertę edukacyjno-wychowawczą, zróżnicowane formy kształcenia, w tym możliwości spełniania obowiązku szkolnego i obowiązku nauki, zalecenia dydaktyczno-wychowawcze, specjalistyczne zajęcia oraz propozycje wspomagania rodziny w jej wychowawczej i opiekuńczej roli, niezależnie od typu i rodzaju szkoły, do której dziecko uczęszcza.

Należy jednocześnie bardzo mocno podkreślić, że nowelizacja ustawy o systemie oświaty nie zakłada likwidacji ani marginalizacji żadnego z dotychczasowych rodzajów szkół i ośrodków, w tym dla dzieci i młodzieży z upośledzeniem umysłowym. W obecnym stanie prawnym szkołą specjalną jest szkoła, w której wszystkie oddziały są oddziałami specjalnymi, tak jest również w przedmiotowym projekcie (art. 3a ust. 5 projektu brzmie: Przedszkola i szkoły, w których wszystkie oddziały są specjalne, są przedszkolami specjalnymi i szkołami specjalnymi.).

Art. 2 projektu ustawy mówi o typach szkół, wskazując na: szkoły podstawowe, gimnazja i szkoły ponadgimnazjalne, natomiast rodzaje szkół wymienione są w art. 3 projektu, gdzie literalnie zdefiniowane są szkoły specjalne.

Należy tu wyraźnie rozróżnić, co rozumie się przez typ szkoły, a co przez rodzaj szkoły. Typy szkół się nie zmieniają. Natomiast rodzaj szkoły jest identyfikowany przez specyfikę jej organizacji i funkcjonowania uwzględniającą uczęszczających do niej uczniów. Jeżeli do szkoły uczęszczają wyłącznie uczniowie z orzeczeniami o potrzebie kształcenia specjalnego, jest to szkoła specjalna.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami, wynikającymi z art. 1 ustawy o systemie oświaty, już teraz dzieciom i młodzieży niepełnosprawnym zapewnia się możliwość pobierania nauki we wszystkich typach szkół zgodnie z indywidualnymi potrzebami rozwojowymi, edukacyjnymi i predyspozycjami, oraz realizowanie zindywidualizowanego procesu kształcenia, form i programów nauczania, a także zajęć rewalidacyjnych.

Na podstawie obowiązujących przepisów rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 21 maja 2001 r. w sprawie ramowych statutów publicznego przedszkola i publicznych szkół (Dz. U. Nr 61, poz. 624, z późn. zm.) oraz rozporządzenia

ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 18 stycznia 2005 r. w sprawie warunków organizowania kształcenia, wychowania i opieki dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnych oraz niedostosowanych społecznie w specjalnych przedszkolach, szkołach i oddziałach oraz w ośrodkach (Dz. U. Nr 19, poz. 166), w szkołach ogólnodostępnych mogą być organizowane oddziały specjalne dla uczniów niepełnosprawnych. Taka szkoła jest nazywana szkołą ogólnodostępną z oddziałami specjalnymi, natomiast szkoła złożona wyłącznie z oddziałów specjalnych jest szkołą specjalną. Powyższe wskazuje zatem, że również te przepisy nie uległy zmianie, a jedynie zostały doprecyzowane.

O formie kształcenia, w tym kształcenia specjalnego, dla swoich dzieci decydują rodzice, wybierając najkorzystniejsze dla edukacji szkolnej dziecka formy, nawet w sytuacji, gdy nie zostały one wskazane w orzeczeniu o potrzebie kształcenia specjalnego. Jeżeli dziecko posiada takie orzeczenie wydane z uwagi na upośledzenie umysłowe lub inny rodzaj niepełnosprawności, rodzice mogą wybrać dla niego szkołę ogólnodostępną, integracyjną lub specjalną. Jeżeli natomiast okaże się, że z powodu swej niepełnosprawności dziecko nie może uczęszczać do szkoły w miejscu zamieszkania, rodzice mogą podjąć decyzję o kształceniu go w specjalnym ośrodku szkolno-wychowawczym. Takie regulacje zawiera zarówno obowiązująca ustawa, jak i projekt zmiany ustawy.

Jednocześnie żadnego z rodzajów szkoły czy ośrodka Ministerstwo Edukacji Narodowej nie wskazuje jako najlepszego czy lepszego od innych. Wybór miejsca kształcenia powinien każdorazowo opierać się na wnikliwej analizie potrzeb rozwojowych i edukacyjnych dziecka oraz jego możliwości psychofizycznych. Zalecane formy kształcenia najbardziej korzystne dla dziecka wskazywane są (i nadal będą) przez zespół orzekający poradni psychologiczno-pedagogicznej w orzeczeniu o potrzebie kształcenia specjalnego. Natomiast, tak jak dotychczas, zgodnie z prawem zagwarantowanym im przez ustawodawcę, o formie kształcenia, w tym kształcenia specjalnego, dla swoich dzieci decydują rodzice (opiekunowie prawni). Zgodnie z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej mają oni wyłączne prawo do decydowania o swoim dziecku, o ile prawo to nie zostanie im ograniczone lub nie zostaną go pozbawieni. Rolą zarówno pracowników poradni psychologiczno-pedagogicznej, jak i dyrektorów, nauczycieli i wychowawców jest natomiast służyć im niezbędną pomocą w dokonaniu jak najlepszego wyboru szkoły z punktu widzenia potrzeb dziecka.

Szanowny Panie Marszałku! Projektowane rozwiązania stanowią kontynuację rozpoczętych już działań zmierzających do powstania spójnego modelu kształcenia uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi. Według tego modelu nauczyciele obowiązani są dostosowywać działania edukacyjno-terapeutyczne do indywidualnych potrzeb edukacyjnych i rozwojowych oraz możliwości psychofizycznych każdego ucznia, niezależnie od miejsca jego edukacji.

Potrzebę zmian w obszarze kształcenia tych uczniów uzasadniają zarówno oczekiwania środowiska edukacyjnego, rodziców, organizacji pozarządowych oraz innych instytucji działających na rzecz dziecka i rodziny, jak i zmieniająca się rzeczywistość społeczno-ekonomiczna i wyzwania współczesnego świata.

Już w 2010 r. Ministerstwo Edukacji Narodowej podjęło działania legislacyjne mające na celu wypracowanie rozstrzygnięć służących podniesieniu efektywności kształcenia uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi. 17 listopada 2010 r. minister edukacji narodowej w 6 rozporządzeniach resortowych uregulował szczegółowo problematykę objęcia ucznia niepełnosprawnego kształceniem specjalnym oraz pomocą psychologiczno-pedagogiczną w sposób zindywidualizowany. Jednakże podczas konsultacji społecznych prowadzonych w trakcie prac legislacyjnych nad tymi rozporządzeniami zgłaszane do Ministerstwa Edukacji Narodowej postulaty wskazywały, że niezbędne jest dokonanie zmian również w ustawie o systemie oświaty. Proponowane zmiany wychodzą naprzeciw rekomendowanym propozycjom.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Miroslaw Sielatycki

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Agnieszki
Kozłowskiej-Rajewicz oraz grupy posłów**

**w sprawie potrzeby zapobiegania społecznemu
i edukacyjnemu wykluczeniu dzieci romskich
poprzez tworzenie podręczników
dla uczniów i nauczycieli (23996)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Agnieszki Kozłowskiej-Rajewicz, SPS-023-23996/11, w sprawie potrzeby zapobiegania społecznemu i edukacyjnemu wykluczeniu dzieci romskich przez tworzenie podręczników dla uczniów i nauczycieli, uprzejmie informuję:

Obywatele polscy pochodzenia romskiego mają przyznany w Polsce status mniejszości etnicznej, mogą zatem korzystać z prawa do nauki swojego języka, organizowanej na ich życzenie w szkołach publicznych, w ramach podtrzymywania ich tożsamości językowej i kulturowej. Według danych Ministerstwa Edukacji Narodowej w szkołach, w których uczniowie pochodzenia romskiego spełniają obowiązek szkolny lub obowiązek nauki, nie prowadzi się nauki języka

romskiego. Wynika to ze zróżnicowania dialektów romskich, którymi posługuje się romska mniejszość etniczna w Polsce, oraz braku nauczycieli języka romskiego z odpowiednimi kwalifikacjami do prowadzenia zajęć w szkole, jednak głównym powodem jest opór samych Romów wobec włączenia nauczania języka romskiego do zajęć prowadzonych w systemie oświaty publicznej.

Próby standaryzacji języka romskiego (podjęte w 2008 r. w ramach pilotażowego programu Rady Europy) oraz skorelowane z nimi wydanie materiałów pomocniczych dla dzieci romskich w dwu wersjach dialektycznych spotkały się z niechętnym stanowiskiem większości Romów reprezentujących społeczność romską w Zespole do Spraw Romskich, działającym w ramach Komisji Wspólnej Rządu i Mniejszości Narodowych i Etnicznych. W tej sytuacji nie jest planowane wydanie podręcznika do nauki języka romskiego jako języka mniejszości etnicznej w Polsce.

Odnosnie do pytania dotyczącego wydania podręcznika oraz materiałów dydaktycznych do nauki języka polskiego dla odbiorców posługujących się językiem romskim pragnę zwrócić uwagę, że uczniowie romscy nie uczą się w oddzielnych klasach „romskich” (o obniżonych wymaganiach edukacyjnych), lecz pobierają naukę razem ze swoimi nieromskimi rówieśnikami. Obowiązują ich zatem te same wymagania dotyczące nauki języka polskiego, jakimi objęci są wszyscy uczniowie spełniający obowiązek szkolny i obowiązek nauki w szkołach publicznych w Polsce. Jednak ze względu na słabszą znajomość języka polskiego wykazywaną przez część uczniów pochodzenia romskiego przepisy prawa oświatowego przewidują formy pomocy służące pokonaniu barier edukacyjnych i wyrównywaniu szans edukacyjnych tych uczniów. Szkoły są zobowiązane – jeśli stwierdzą takie potrzeby – zorganizować dla uczniów romskich zajęcia wyrównawcze z języka polskiego i innych przedmiotów szkolnych. Na pokrycie kosztów prowadzenia tych zajęć organy prowadzące szkoły otrzymują dodatkowe środki finansowe, przekazywane w ramach części oświatowej subwencji ogólnej. W 2010 r. na zrekompensowanie kosztów wynikłych z prowadzenia zajęć wyrównawczych oraz innych form wspomaganie edukacyjnego uczniów romskich została przekazane z budżetu państwa na rzecz samorządów terytorialnych dodatkowa kwota w wysokości ponad 15 665 tys. zł.

Ministerstwo Edukacji Narodowej dofinansowuje poradniki metodyczne dla nauczycieli prowadzących naukę języków mniejszości narodowych i etnicznych na określonych etapach nauczania. Z reguły poradniki te tworzą pakiety edukacyjne z podręcznikami do nauki języka mniejszości zgłaszanymi do ministerstwa przez wydawnictwa przygotowujące materiały edukacyjne dla mniejszości narodowych i etnicznych.

Prowadzenie zajęć w klasach, do których uczęszczają uczniowie romscy wymaga odpowiedniego przy-

gotowania nauczycieli do pracy w środowisku wielokulturowym. W celu wsparcia tej grupy nauczycieli Ministerstwo Edukacji Narodowej dofinansowało wydanie przewodnika metodycznego dla nauczycieli „Romowie – bliskie spotkania”, wydanego przez Stowarzyszenie „Integracja” w Suwałkach. Przewodnik (dostępny również w wersji elektronicznej) zawiera podstawowe informacje z zakresu historii, kultury i tradycji polskich Romów, a także scenariusze lekcji związanych z tą tematyką, proponowane dla nauczycieli języka polskiego oraz nauczycieli historii, wiedzy o społeczeństwie i geografii w szkołach ponadgimnazjalnych.

Od kilku lat Uniwersytet Pedagogiczny im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie organizuje studia podyplomowe „Romowie w Polsce – historia, prawo, kultura, stereotypy etniczne”, adresowane m.in. do nauczycieli pracujących z uczniami romskimi. Uniwersytet Pedagogiczny wydał również publikację „Zapomniani sąsiedzi. Studia o Romach w Polsce”. Obie inicjatywy są dofinansowane w ramach rządowego „Programu na rzecz społeczności romskiej w Polsce”.

Kolejną propozycją, również dofinansowaną ze środków programu rządowego, jest zorganizowane w 2001 r. przez Stowarzyszenie Willa Decjusza w Krakowie szkolenie dla asystentów romskich i nauczycieli wspomagających uczniów romskich.

Wśród zadań realizowanych w latach 2010 i 2011 w ramach wspomnianego programu rządowego wydane zostały również inne publikacje, które mogą stanowić pomoc dla nauczycieli uczących dzieci romskie (np. zbiory bajek romskich, antologie romskiej poezji, opracowania historyczne, materiały z konferencji i warsztatów poświęconych wielokulturowości, opracowania dotyczące zagłady Romów w czasie II wojny światowej). Niektóre samorządy zgłosiły wnioski dotyczące dofinansowania wyposażenia bibliotek szkolnych i publicznych w publikacje dotyczące tematyki romskiej.

Istotną pomoc dla nauczycieli pracujących w środowisku wielokulturowym stanowią publikacje, materiały dydaktyczne, szkolenia i inne działania podejmowane przez Ośrodek Rozwoju Edukacji w Warszawie (utworzony w miejsce dawnego Centralnego Ośrodka Doskonalenia Nauczycieli).

Ważną rolę wspomagającą nauczycieli pracujących z uczniami romskimi pełnią asystenci edukacji romskiej. Funkcja asystenta edukacji romskiej oraz wymagania, jakie musi spełniać osoba pełniąca tę funkcję, zostały określone w założeniach rządowego programu na rzecz społeczności romskiej w Polsce, przyjętego na lata 2004–2013 uchwałą nr 209/2003 Rady Ministrów. Zgodnie z przyjętymi założeniami, zadaniem asystentów edukacji romskiej, którymi z założenia są Romowie obdarzeni zaufaniem lokalnych społeczności romskich, jest zapewnienie wszechstronnej pomocy uczniom romskim w kontaktach ze środowiskiem szkolnym, budowanie pozytywnego obrazu szkoły i przedstawiania korzyści płynących z

wykształcenia w środowisku dorosłych Romów, zapewnienie wsparcia emocjonalnego dla uczniów romskich, nadzorowanie ich frekwencji i postępów w nauce, wspomaganie nauczycieli i pedagogów w rozpoznaniu potrzeb i ewentualnych problemów uczniów oraz udzielanie pomocy i podejmowanie mediacji w sytuacjach trudnych i konfliktowych.

Asystenci edukacji romskiej nie są pracownikami z uprawnieniami pedagogicznymi (nie podlegają przepisom ustawy Karta Nauczyciela). Są oni pracownikami samorządowymi, zajmującymi stanowisko pomocnicze w jednostkach działających w zakresie oświaty, określone jako pomoc nauczyciela. Zawód asystenta edukacji romskiej został oznaczony pozycją 531101 w grupie: Pracownicy opieki osobistej i pokrewni, w rozporządzeniu ministra pracy i polityki społecznej z dnia 27 kwietnia 2010 r. w sprawie klasyfikacji zawodów i specjalności na potrzeby rynku pracy oraz zakresu jej stosowania (Dz. U. Nr 82, poz. 537).

W roku szkolnym 2001/2011 asystenci edukacji romskiej zatrudnieni byli na terenie całego kraju w liczbie 96 osób. Romowie pełniący tę funkcję są zrzeszeni w Stowarzyszeniu Asystentów Edukacji Romskiej z siedzibą w Kamiennej Górze (posiadającym własną stronę internetową), prezes Stowarzyszenia jest jednym z dwóch reprezentantów społeczności romskiej w Komisji Wspólnej Rządu i Mniejszości Narodowych i Etnicznych.

Odnosnie do badania problemu uczniów kierowanych do szkół specjalnych przekazuję następujące wyjaśnienia:

W 2010 r. minister spraw wewnętrznych i administracji, w ramach monitoringu realizacji modułu edukacyjnego programu na rzecz społeczności romskiej w Polsce, wystąpił do wojewodów z prośbą o przekazanie informacji o liczbie uczniów pochodzenia romskiego kierowanych na podstawie orzeczeń poradni psychologiczno-pedagogicznych do przedszkoli i szkół specjalnych. Z danych przekazanych przez urzędy wojewódzkie wynika, że 16,8% uczniów romskich zgłoszonych w 2010 r. do Systemu Informacji Oświatowej (dla których szkoły podejmują dodatkowe zadania edukacyjne) zostało skierowanych na podstawie orzeczeń poradni psychologiczno-pedagogicznych do przedszkoli lub szkół specjalnych. Zdecydowana większość (69,48%) stanowili uczniowie, którym wydano orzeczenia o potrzebie kształcenia specjalnego z uwagi na upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim. Szczegółowe wyniki tych badań wraz z zestawieniem tabelarycznym są dostępne na stronie internetowej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji – www.mswia.gov.pl, w zakładce dotyczącej wyznań religijnych oraz mniejszości narodowych i etnicznych.

Ponadto w grudniu 2010 r. Ministerstwo Edukacji Narodowej przeprowadziło badania sondażowe w 16 poradniach psychologiczno-pedagogicznych z 15 województw, które wydają dla dzieci romskich orzeczenia o potrzebie kształcenia specjalnego (po-

minięto woj. wielkopolskie, które nie było objęte dofinansowaniem z budżetu resortu oświaty zadań edukacyjnych realizowanych w ramach programu rządowego).

W objętych sondażem poradniach w roku szkolnym 2009/2010 wydano ogółem 2541 orzeczeń o potrzebie kształcenia specjalnego, z tego 23 orzeczenia dotyczyły dzieci romskich (co stanowi 0,9%). Z informacji uzyskanych od dyrektorów poradni wynika, iż asystent edukacji romskiej rzadko towarzyszy rodzicom dziecka romskiego w trakcie przeprowadzanych wywiadów z rodzicami i uczniami, poprzedzających badania psychologiczno-pedagogiczne, ponieważ z reguły zarówno rodzice, jak i dzieci nie mają większych problemów z komunikacją werbalną ze specjalistami poradni w trakcie przeprowadzanych badań. Wyniki sondażu wskazują, że badania psychologiczne i pedagogiczne w zasadzie nie wymagały obecności osób trzecich. Jedynie dzieciom w wieku przedszkolnym i wczesnoszkolnym, o postawie lękowej lub z autyzmem, w trakcie przeprowadzanych badań towarzyszyły matki.

Diagnoza indywidualnych potrzeb rozwojowych i edukacyjnych dziecka, u którego obserwuje się dysfunkcje rozwojowe, jest procesem, w którym uwzględnia się różnorodne dane dotyczące rozwoju i funkcjonowania dziecka w kontekście stawianych mu wymagań edukacyjnych. Jednym z elementów diagnozy jest badanie psychologiczne, w którym za pomocą technik testowych określa się poziom rozwoju intelektualnego dziecka. W badaniach psychologicznych z wykorzystaniem testów opracowanych zgodnie z zasadami psychometrii są jasno określone zakresy i rodzaj dopuszczalnych zachowań ze strony diagnosty, czyli form pomocy. Dla każdego testu opracowuje się podręcznik, w którym opisana jest procedura przeprowadzenia badań. Obejmuje ona tekst instrukcji podawanej badanemu uczniowi, od której nie może być żadnego odstępstwa. Stąd udział w badaniach psychologicznych osób trzecich często jest niemożliwy. W badaniach dzieci z utrudnionym kontaktem słownym lub pochodzących z innych kręgów kulturowych wykorzystuje się testy uwzględniające te uwarunkowania. W celu wydania orzeczenia lub opinii dla dzieci i młodzieży pochodzenia romskiego bierze się pod uwagę ich specyficzne cechy wynikające z dwukulturowości i dwujęzyczności. W badaniach psychologicznych stosowano testy niewerbalne oraz nieobciążone kulturowo (np. test Ravena, Leitera, Columbia). Tam, gdzie nie było przeciwwskazań, wykorzystywano w badaniach test Wechslera w całości lub tylko jego część bezsłowną (wykonaniową), która kontakt słowny z uczniem ograniczała do podania prostej instrukcji. Do oceny poziomu funkcjonowania społecznego dziecka i jego zaradności życiowej poradnie stosowały skalę zachowania przystosowawczego. W badaniach dzieci w wieku przedszkolnym stosowane są testy służące ocenie rozwoju psychofizycznego dzieci w wieku 5–6 lat.

Należy podkreślić, że wracające z zagranicy 14–15-letnie dzieci romskie badane są w poradni zwykle trzykrotnie w celu zobiektywizowania diagnozy (Ełk, Nowa Sól, Dęblin, Legnica, Opatów, Krosno).

W badaniach pedagogicznych dzieci uczęszczających do szkoły stosowane są próby dostosowane do poziomu percepcji dziecka i etapu edukacyjnego. Badany jest poziom: umiejętności czytania, w tym ze zrozumieniem, pisanie oraz funkcji percepcyjno-motorycznych. Ocenia się poziom podstawowych wiadomości i umiejętności, głównie z języka polskiego i matematyki. W niektórych przypadkach wykonywane są także badania logopedyczne pod kątem wykrycia zaburzeń mowy. Pozyskuje się informacje ze szkoły o osiągnięciach i ewentualnych niepowodzeniach edukacyjnych dziecka, a także o jego funkcjonowaniu społecznym. Opinia szkoły stanowi załącznik do wniosku rodzica o wydanie orzeczenia o potrzebie kształcenia specjalnego.

Należy także podkreślić fakt, iż na wyniki badań może mieć również wpływ nastawienie badanego ucznia do przeprowadzanego badania. Jak wynika z informacji przekazywanych przez dyrektorów poradni, zdarzają się przypadki takiego nastawiania dzieci przez rodziców, aby w badaniach nie wypadły zbyt dobrze, gdyż słaby wynik daje szansę na otrzymanie orzeczenia o potrzebie kształcenia specjalnego. To z kolei jest podstawą do ubiegania się przez nich o zasiłki w instytucjach pomocy społecznej (w formie stałych zasiłków oraz zasiłków celowych).

Wielu dyrektorów poradni zwróciło również uwagę na zjawisko wymuszania orzeczeń o potrzebie indywidualnego nauczania dla dziewczynek w wieku 13–16 lat. W kulturze romskiej dziewczynki w tym wieku są już kandydatkami na żonę i bywają porywane, stąd obawa i niechęć rodziców do posyłania ich do szkoły.

Aktualnie poradnie wydają więcej opinii (Suwałki, Dęblin, Lubań, Krosno, Opatów, Kędzierzyn-Koźle, Płock nr 1, Legnica) niż orzeczeń. Najczęściej wydawane są opinie w sprawie dostosowania wymagań edukacyjnych do możliwości edukacyjnych i psychofizycznych dziecka romskiego oraz opinie o potrzebie udzielenia dziecku różnych form pomocy psychologiczno-pedagogicznej.

W świetle przepisów rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 17 listopada 2010 r. w sprawie zasad udzielania i organizacji pomocy psychologiczno-pedagogicznej w publicznych przedszkolach, szkołach i placówkach (Dz. U. Nr 228, poz. 1487) każde dziecko ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi uzyska stosowną do jego indywidualnych potrzeb i możliwości pomoc psychologiczno-pedagogiczną, w tym możliwość korzystania z zajęć dydaktyczno-wyrównawczych oraz specjalistycznych. Zgodnie z przepisami § 5 pkt 5 pomoc psychologiczno-pedagogiczna w przedszkolu, szkole i placówce może być udzielana dziecku także na wniosek asystenta edukacji romskiej.

Ministerstwo Edukacji Narodowej w okresie od 25 marca do 15 kwietnia 2011 r. zorganizowało pięć

regionalnych spotkań konsultacyjno-informacyjnych z przedstawicielami wszystkich poradni psychologiczno-pedagogicznych w ramach projektu „Podniesienie efektywności kształcenia uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi”. W trakcie tych spotkań szczegółowo omówiono wszystkie kwestie związane z wydawaniem przez poradnie orzeczeń dla dzieci romskich. W szczególności zwracano uwagę na konieczność stosowania w badaniach dzieci romskich testów niewerbalnych i wolnych kulturowo, uwzględniających stopień opanowania języka polskiego.

Nawiązując do kwestii udziału w badaniach diagnostycznych asystentów w charakterze tłumaczy, uprzejmie informuję, że w projekcie nowelizacji przepisów rozporządzenia w sprawie opinii i orzeczeń wydawanych przez zespoły orzekające działające w publicznych poradniach psychologiczno-pedagogicznych rozważa się możliwość korzystania podczas badań i wywiadów z dziećmi romskimi i dziećmi cudzoziemcami oraz ich rodzicami z pomocy asystentów edukacji romskiej i osób władających językiem dziecka cudzoziemca, zatrudnionych w przedszkolu lub szkole w charakterze pomocy nauczyciela.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Magdaleny Gąsior-Marek**

**w sprawie placówek
wychowania przedszkolnego (23998)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Magdaleny Gąsior-Marek w sprawie placówek wychowania przedszkolnego (SPS-023-23998/11), uprzejmie wyjaśniam.

Podjmując, w ramach decentralizacji funkcji państwa, decyzję o przekazaniu gminom zakładania i prowadzenia m.in. publicznych przedszkoli z dniem 1 stycznia 1992 r., ustawodawca określił jednocześnie charakter przekazanych przez państwo zadań jako obowiązkowe zadania własne gmin – art. 105 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.). Równocześnie, zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 8 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.), do zadań własnych gminy należy zaspokajanie zbiorowych potrzeb jej wspólnoty w zakresie edukacji publicznej,

a taką potrzebą jest m.in. organizacja wychowania przedszkolnego.

W związku z powyższym należy podkreślić, że edukacja przedszkolna na terenie gminy nie jest nowym zadaniem, a polityka rządu wyznacza szczególną rolę samorządom lokalnym, od których oczekuje się efektywnego prowadzenia finansowania m.in. edukacji przedszkolnej oraz dostosowywania jej do lokalnych możliwości i potrzeb. Równocześnie uprzejmie informuję, że jednym z głównych zamierzeń rządu, w tym Ministerstwa Edukacji Narodowej, realizowanych konsekwentnie od 2007 r. jest upowszechnianie wychowania przedszkolnego dzieci w wieku 3–5.

Bardzo ważne jest budowanie wśród rodziców, nauczycieli oraz samorządów lokalnych i organizacji pozarządowych przekonania o znaczeniu upowszechnienia edukacji przedszkolnej, prawne, finansowe i programowe wsparcie tworzenia innych form wychowania przedszkolnego oraz oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych.

Koncepcja upowszechnienia wychowania przedszkolnego ma charakter systemowy. Została oparta na wdrożonych i sprawdzonych w innych krajach europejskich rozwiązaniach z zakresu tzw. polityki małego dziecka. Wdrażane przez Ministerstwo Edukacji Narodowej rozwiązanie obejmuje:

- rozwój sieci placówek wychowania przedszkolnego i udostępnienie różnych form wychowania przedszkolnego dla dzieci w wieku przedszkolnym, w tym również zamieszkałych na terenach wiejskich,
- wsparcie pedagogiczne oraz pomoc w rozwiązywaniu problemów dla rodziców wychowujących małe dzieci, w tym prowadzenie różnych form edukacji rodziców,
- zapewnienie pomocy psychologiczno-pedagogicznej i specjalistycznej mającej na celu wspieranie rozwoju i edukacji dzieci, wyrównywanie opóźnień i dysharmonii rozwojowych oraz terapię zaburzeń.

Dodatkowo uprzejmie wyjaśniam, że zgodnie z art. 9 ustawy z dnia 19 marca 2009 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 149, poz. 991) od roku szkolnego 2011/2012 dziecko w wieku 5 lat jest zobowiązane do odbycia rocznego przygotowania przedszkolnego w przedszkolu, oddziale przedszkolnym zorganizowanym w szkole podstawowej lub innej formie wychowania przedszkolnego. Zmiana ta niewątpliwie spowoduje znaczny wzrost liczby dzieci objętych wychowaniem przedszkolnym.

Należy podkreślić, że Ministerstwo Edukacji Narodowej w celu zwiększenia upowszechnienia edukacji przedszkolnej wprowadziło zmiany legislacyjne ułatwiające dostęp do wychowania przedszkolnego dzieci w wieku do 5. roku życia. W związku ze zmianami, które zostały wprowadzone 5 sierpnia 2010 r. ustawą o zmianie ustawy o systemie oświaty, wydane zostało nowe rozporządzenie ministra edukacji narodowej z dnia 31 sierpnia 2010 r. w sprawie rodzajów innych form wychowania przedszkolnego, warunków

tworzenia i organizowania tych form oraz sposobu ich działania.

Ponadto 28 czerwca 2011 r. minister edukacji narodowej podpisał rozporządzenie zmieniające rozporządzenie w sprawie rodzajów innych form wychowania przedszkolnego, warunków tworzenia i organizowania tych form oraz sposobu ich działania, zwiększające minimalny tygodniowy wymiar godzin zajęć świadczonego nauczania, wychowania i opieki w innych formach wychowania przedszkolnego. Wprowadzenie nowelizacji rozporządzenia w przedmiotowym zakresie pozwoliło na uniknięcie zarzutu nierównego, niezgodnego z Konstytucją RP, traktowania dziecka, którego prawo do wychowania przedszkolnego (jego wymiar) było zbyt zróżnicowane w zależności od miejsca jego realizacji (mniejszy wymiar godzin w innych formach wychowania przedszkolnego niż w tradycyjnym przedszkolu). Zmiana prowadzi do sytuacji, w której wszystkie dzieci mają zapewnione równe szanse edukacyjne.

Powyższe akty wykonawcze pozwoliły na tworzenie, obok istniejących w systemie przedszkoli, punktów przedszkolnych i zespołów wychowania przedszkolnego, a tym samym na upowszechnianie dostępu do edukacji przedszkolnej, również na terenach wiejskich. Zakładanie i prowadzenie innych form wychowania przedszkolnego zarówno przez gminy, jak i osoby prawne i fizyczne jest rozszerzeniem katalogu miejsc realizacji wychowania przedszkolnego. Tworzenie punktów przedszkolnych lub zespołów wychowania przedszkolnego jest korzystne dla gmin ze względu na niższe koszty ponoszone na dziecko uczęszczające na zajęcia w innej formie wychowania przedszkolnego niż koszty utrzymania dziecka w przedszkolu. Nie oznacza to jednak, że tradycyjne przedszkola mają być zastąpione przez inne formy wychowania przedszkolnego, ponieważ, co należy podkreślić, tylko w przypadkach uzasadnionych warunkami demograficznymi i geograficznymi rada gminy może uzupełnić sieć publicznych przedszkoli i oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych o inne formy wychowania przedszkolnego.

Z danych Systemu Informacji Oświatowej (według stanu na 30 września 2010 r.) wynika, że od roku 2008 wzrosła liczba publicznych i niepublicznych punktów przedszkolnych oraz zespołów wychowania przedszkolnego do 1240 (w tym na wsi 883). Rok wcześniej było to odpowiednio 819 i 650. Największy przyrost można odnotować w przypadku punktów przedszkolnych – ich liczba wzrosła do 1127. Najwięcej powyższych form wychowania przedszkolnego funkcjonuje w województwach: mazowieckim – 179, dolnośląskim – 141, pomorskim – 113 i zachodniopomorskim – 107. W kolejnych latach oczekiwany jest podobny wzrost liczby innych form wychowania przedszkolnego, w tym także finansowanych ze środków Unii Europejskiej. Należy również zaznaczyć, że od roku 2008 liczba przedszkoli (publicznych i niepublicznych) zwiększyła się o 752. Obecnie ich liczba

wynosi 8821 (w 2009 r. – 8470), w tym na wsi 2906 (w 2009 r. – 2835). W tym samym czasie zwiększyła się o 1409 liczba oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych. Obecnie jest ich 12 570 (w tym na wsi 8576). W 2008 r. było ich 11 161 (na wsi 7906), w 2009 r. – 11 931 (na wsi 8215).

Równocześnie systematycznie wzrasta wskaźnik upowszechnienia wychowania przedszkolnego. Obecnie w Polsce wychowaniem przedszkolnym objętych jest ogółem już 64,6% dzieci w wieku 3–5 lat. Na wsi odsetek ten wynosi 43,1%. W 2007 r. wskaźnik upowszechnienia wychowania przedszkolnego ogółem wynosił 47,3%, a na wsi 23,1%. Podobnie sytuacja przedstawia się w odniesieniu do poszczególnych roczników. Obecnie 49,9% trzylatków, 64,2% czterolatków i 81,0% pięciolatków objętych jest wychowaniem przedszkolnym. Tymczasem w 2007 r. – tylko 36,1% trzylatków, 48,1% czterolatków i 57,8% pięciolatków.

W okresie ostatnich czterech lat nastąpił wzrost liczby dzieci objętych wychowaniem przedszkolnym o 197,5 tys. W tym samym czasie liczba miejsc w samych tylko przedszkolach wzrosła z 702 691 do 832 190, tj. o ponad 129 tys. Podobnie sytuacja przedstawia się w przypadku oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych – liczba dzieci korzystających z tej formy wychowania przedszkolnego wzrosła z 174 213 w roku 2007 do 219 763 obecnie. Jest to wzrost o 45 550 dzieci.

Równocześnie uprzejmie informuje, że zgodnie z art. 14a ust. 1 ustawy o systemie oświaty rada gminy ustala sieć prowadzonych przez gminę publicznych przedszkoli, oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych. W przypadkach uzasadnionych warunkami demograficznymi i geograficznymi rada gminy może uzupełnić sieć publicznych przedszkoli i oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych o inne formy wychowania przedszkolnego. Inne formy wychowania przedszkolnego organizuje się dla dzieci w miejscu zamieszkania lub w innym możliwie najbliższym miejscu. Jednocześnie art. 14a ust. 2 cyt. ustawy stanowi, że sieć publicznych przedszkoli i oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych wraz z publicznymi innymi formami wychowania przedszkolnego powinna zapewniać wszystkim dzieciom pięcioletnim zamieszkałym na obszarze gminy możliwość spełniania obowiązku rocznego przygotowania przedszkolnego. Droga dziecka 5-letniego z domu do najbliższego publicznego przedszkola, oddziału przedszkolnego w szkole podstawowej lub do publicznej innej formy wychowania przedszkolnego nie powinna przekraczać 3 km. W związku z powyższym należy podkreślić, że ustalenie sieci prowadzonych przez gminę publicznych przedszkoli, oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych oraz innych form wychowania przedszkolnego należy do kompetencji rady gminy.

Równocześnie uprzejmie wyjaśniam, że zgodnie z art. 14a ust. 6 cyt. ustawy nauczyciela prowadzą-

cego zajęcia w najbliższej publicznej formie wychowania przedszkolnego prowadzonej przez gminę zatrudnia dyrektor przedszkola lub szkoły podstawowej prowadzonych przez tę gminę. Nauczyciele, wychowawcy i inni pracownicy pedagogiczni zatrudnieni w publicznych przedszkolach, szkołach i placówkach podlegają ustawie z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674, z późn. zm.). Biorąc pod uwagę powyższe, należy podkreślić, że nauczyciele pracujący w publicznych innych formach wychowania przedszkolnego są objęci systemem awansu zawodowego nauczyciela, według zasad określonych w rozdziale 3a ustawy Karta Nauczyciela.

Odnosząc się do wyników do kontroli przeprowadzonej przez Najwyższą Izbę Kontroli (NIK) pn. „Wychowanie przedszkolne”, w wyniku której m.in. stwierdzono, że jedna trzecia gmin nie ustaliła sieci publicznych przedszkoli i oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych, należy podkreślić, że przedmiotową kontrolą objęto 93 jednostki, w tym 24 urzędy gmin (siedem wiejskich, 15 miejsko-wiejskich i dwie miejskie) oraz 69 placówek wychowania przedszkolnego. W związku z tym że grupa badawcza była bardzo mała, co podkreślają nawet kontrolerzy NIK, prezentowane w raporcie dane jedynie sygnalizują pewne problemy, które w ocenie Ministerstwa Edukacji Narodowej nie stanowią powszechnego zjawiska. Niemniej należy podkreślić, że nad strukturą sieci prowadzonych przez gminę publicznych placówek wychowania przedszkolnego czuwa kurator oświaty, zgodnie z art. 31 ust. 1 ustawy o systemie oświaty, który w imieniu wojewody wykonuje zadania i kompetencje w zakresie oświaty określone w ustawie i przepisach odrębnych na obszarze województwa, a w szczególności m.in. sprawuje nadzór pedagogiczny nad publicznymi i niepublicznymi szkołami i placówkami, które znajdują się na obszarze danego województwa.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że Ministerstwo Edukacji Narodowej nie sprawuje nadzoru nad działalnością jednostek samorządu terytorialnego prowadzących szkoły, przedszkola i inne placówki oświatowe. Zgodnie z Konstytucją RP oraz przepisami ustaw samorządowych jednostki samorządu terytorialnego działają samodzielnie i na podstawie własnego budżetu. Z ramienia państwa kontrolę nad działalnością jednostek samorządu terytorialnego z punktu widzenia legalności sprawuje właściwy wojewoda, a w zakresie gospodarki finansowej nadzór taki sprawują regionalne izby obrachunkowe.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Miroslaw Sielatycki

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Marzenny Drab**

w sprawie budowy trasy ekspresowej S5 (24003)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 4 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-24003/11, przy którym przekazano interpelację pani poseł Marzenny Drab w sprawie budowy drogi ekspresowej S5 w woj. kujawsko-pomorskim, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

W dniu 25 stycznia 2011 r. Rada Ministrów przyjęła program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, który zastąpił dotychczasowy „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” ustanowiony uchwałą Rady Ministrów w dniu 25 września 2007 r.

Inwestycja pn. „Budowa drogi S5 na odcinku Nowe Marzy – Bydgoszcz – Żnin – Mielno (w. Mielno bez węzła)” została ujęta w ramach programu w załączniku nr 2, zawierającego inwestycje, których realizacja zostanie rozpoczęta po roku 2013. Ujęcie inwestycji w załączniku nr 2 potwierdza znaczenie tych zadań dla całej sieci drogowej.

Jednocześnie informuję, iż przedmiotowe zadanie znajduje się aktualnie na etapie prac przygotowawczych, w ramach których w dniu 20 stycznia 2011 r. uprawomocniła się decyzja o środowiskowych warunkach zgody na realizację inwestycji. Uzyskanie ww. decyzji stworzyło formalnoprawne możliwości realizacji dalszych faz procesu przygotowania inwestycji. Wskazana decyzja jest podstawą do kontynuacji prac projektowych w celu uzyskania kolejnych decyzji niezbędnych do rozpoczęcia budowy. Ponadto dla przedmiotowego zadania trwa aktualnie weryfikacja koncepcji programowej opracowanej w dniu 20 maja 2011 r.

Niestety zakres rzeczowy zawarty w programie musiał zostać dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października w 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

„Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” zgodnie z założeniami zostanie zaktualizowany w 2012 r. Wskazany zostanie wówczas zakres rzeczowy oraz niezbędne środki finansowe na lata 2014–

–2015. Podstawę rzeczową aktualizacji programu będzie stanowiła lista zadań wskazanych w załączniku nr 2 oraz kryteria wyboru do realizacji zadań polegających na obejściach miejscowości wskazane w załączniku nr 3. Jedną z podstaw aktualizacji finansowej będzie wielkość wsparcia projektów drogowych przez UE w ramach perspektywy finansowej 2014–2020.

Jednocześnie należy wskazać, że resort infrastruktury dostrzega konieczność odpowiedniego przygotowania zadań do realizacji jako czynnika niezbędnego dla zachowania ciągłości realizacji inwestycji drogowych. W związku z powyższym proces przygotowania zadań do realizacji, w tym zadań ujętych w załączniku nr 2, będzie kontynuowany, tak aby w sytuacji pojawienia się dodatkowych środków płynnie przejść w fazę realizacji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Piotra Babinetza**

**w sprawie wprowadzenia opłat elektronicznych
za przejazd drogami dla osób podróżujących
samochodami osobowymi z przyczepami
kempingowymi i samochodami kempingowymi
(24018)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Piotra Babinetza, przesłaną przy piśmie z dnia 4 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-24018/11, dotyczącą elektronicznego systemu poboru opłat, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Decyzję o objęciu opłatą elektroniczną wszystkich pojazdów samochodowych (w tym zespołów pojazdów) o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 tony podjął parlament RP, uchwalając ustawę z dnia 7 listopada 2008 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 218, poz. 1391) wprowadzającą elektroniczny system poboru opłat. Zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.) korzystający z dróg publicznych są obowiązani do ponoszenia opłat za przejazdy po drogach krajowych pojazdów samochodowych, w rozumieniu art. 2 pkt 33 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu dro-

gowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.), za które uważa się także zespół pojazdów składający się z pojazdu samochodowego oraz przyczepy lub naczepy o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 tony, w tym autobusów niezależnie od ich dopuszczalnej masy całkowitej. Zgodnie zaś z art. 2 pkt 33 ustawy Prawo o ruchu drogowym pojazdem samochodowym jest pojazd silnikowy, którego konstrukcja umożliwia jazdę z prędkością przekraczającą 25 km/h (określenie to nie obejmuje ciągnika rolniczego). Ustawodawca nie dokonał więc podziału pojazdów samochodowych na samochody ciężarowe i osobowe w odniesieniu do obowiązku ponoszenia opłaty elektronicznej. Czynnikiem decydującym o tym, czy określony pojazd samochodowy powinien uiszczać opłatę, jest jego dopuszczalna masa całkowita. Przy obliczaniu tej masy należy uwzględnić również DMC przyczepy albo naczepy złączonej z pojazdem. Jest to uzasadnione zużyciem infrastruktury drogowej, ponieważ każdy pojazd o łącznej DMC powyżej 3,5 tony powoduje znaczne zużycie infrastruktury drogowej. Natomiast wysokość opłaty elektronicznej jest określana właśnie na podstawie kosztów budowy i utrzymania infrastruktury drogowej. Szczegółowy sposób wyliczania maksymalnej stawki opłaty elektronicznej określa rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 marca 2011 r. w sprawie obliczania maksymalnej stawki opłaty elektronicznej (Dz. U. Nr 77, poz. 417).

Zapisy powyższe przyjęte przez parlament RP w 2008 r. są jasne i nie budzą wątpliwości interpretacyjnych. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 marca 2011 r. w sprawie dróg krajowych lub ich odcinków, na których pobiera się opłatę elektroniczną, oraz wysokości stawek opłaty elektronicznej (Dz. U. Nr 80, poz. 433) musi być zgodne z przepisami ustawy o drogach publicznych, na podstawie której zostało wydane.

Nadmienię, że konsultacje społeczne projektu rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie dróg krajowych lub ich odcinków, na których pobiera się opłatę elektroniczną, oraz wysokości stawek opłaty elektronicznej trwały od dnia 26 listopada 2010 r. (data opublikowania projektu w Biuletynie Informacji Publicznej resortu). Pisemne stanowiska partnerów społecznych zbierane były do dnia 17 grudnia 2010 r. (wpływały one również po tym terminie). Wszystkie zainteresowane podmioty (w tym Polski Związek Motorowy i Polska Federacja Campingu i Caravaningu) miały więc możliwość przedstawienia swojego stanowiska wobec projektu. Zgłoszone w ramach konsultacji społecznych uwagi i postulaty zostały albo uwzględnione, albo odpowiedź na nie została udzielona wszystkim zainteresowanym. Dodam przy tym, że partnerzy społeczni brali również aktywny udział w pracach nad przyjęciem ustawy z dnia 7 listopada 2008 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw, która wprowadziła do polskiego porządku prawnego przytoczony już wyżej art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy o drogach publicznych,

prezentując swoje stanowisko w trakcie konsultacji społecznych i biorąc udział w posiedzeniach komisji sejmowych. Przywołana ustawa zawiera również szczegółową ocenę skutków regulacji wprowadzenie elektronicznego systemu poboru opłat w naszym kraju.

Ewentualne zwolnienie z opłaty elektronicznej pojazdów osobowych z przyczepą o łącznej DMC powyżej 3,5 tony wymagałoby stosownej zmiany przepisów ustawy o drogach publicznych. Resort infrastruktury będzie analizować ww. kwestię najwcześniej po pierwszym okresie funkcjonowania systemu, czyli po upływie okresu co najmniej 6 miesięcy od dnia uruchomienia systemu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 9 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Woźniaka**

**w sprawie wysokich opłat ponoszonych
przez firmy transportowe
za przejazd autostradą lub drogą ekspresową
(24030)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Tadeusza Woźniaka, przesłaną przy piśmie z dnia 4 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-24030/11, w sprawie elektronicznego systemu poboru opłat uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Ad 1. Zgodnie z konsensusem parlamentarnym wypracowanym podczas prac nad ustawą z dnia 7 listopada 2008 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 218, poz. 1391), wprowadzającą elektroniczny system opłat za przejazd, podstawową stawką początkową stosowaną w systemie jest stawka 0,46 zł/km obowiązująca na sieci autostrad i dróg ekspresowych oraz stawka 0,37 zł/km obowiązująca na sieci dróg krajowych innych klas technicznych. Stawki te są średnimi ważonymi stawkami odpowiednio dla całej sieci autostrad i dróg ekspresowych oraz dróg krajowych pozostałych klas technicznych. Stawki opłaty elektronicznej określone w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 22 marca 2011 r. w sprawie dróg krajowych lub ich odcinków, na których pobiera się opłatę elektroniczną, oraz wysokości stawek opłaty elektronicznej (Dz. U. Nr 80, poz. 433) stanowią więc odzwierciedlenie decyzji podjętej przez parlament RP.

Dodać przy tym należy, że na podstawie art. 13ha ust. 5 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.) przyjęto zasadę, że podstawą do określenia stosowanych stawek opłaty elektronicznej jest wyliczenie stawki maksymalnej, z uwzględnieniem kalkulacji wszelkich kosztów związanych z budową, przebudową, utrzymaniem, ochroną i zarządzaniem drogami krajowymi, na których opłata jest pobierana, w tym kosztów związanych z poborem opłaty elektronicznej oraz kosztów finansowych. Zasada ta jest bezpośrednim wdrożeniem przepisów ww. dyrektywy 1999/62/WE, która nakłada na wszystkie kraje członkowskie obowiązek zastosowania określonej metodologii kalkulacji kosztów. Dyrektywa pozostawia dalej państwom członkowskim możliwość kształtowania stawek opłaty na poziomie niższym niż wynikający z takiej kalkulacji kosztów. Zwracam uwagę na fakt, że zgodnie z najnowszym wyliczeniem zaproponowane w Polsce stawki stosowane pokrywają zaledwie ok. 37% kosztów w przypadku autostrad i dróg ekspresowych oraz ok. 66% kosztów w przypadku pozostałych dróg krajowych.

Podkreślam, że polscy przewoźnicy płacą dużo wyższe stawki opłat, które obowiązują w innych krajach Unii Europejskich, gdzie wprowadzono system ETC, tj. Niemcy, Austria, Czechy, Słowacja. Na ich tle proponowane w Polsce opłaty za przejazd 1 km są niższe. Poniżej przedstawiono stawki opłat w innych krajach. Przyjęto założenia, iż są to stawki dla pojazdów o dmc powyżej 12 t, składających się z 3-osiowego ciągnika siodłowego + 3-osiowa naczepa. Są to stawki stosowane w dni robocze. Czechy stosują podział na klasy emisji Euro 0–2, Euro 3–5, stąd stawka taka sama dla Euro II i Euro IV. Austria stosuje podział na klasy emisji Euro 0–III, Euro IV–V, Euro EEV i VI, stąd te same stawki dla kategorii Euro II i Euro III.

Kraj/klasa emisji spalin	Euro IV	Euro III	Euro II
Słowacja	0,749*)	0,765	0,816
Czechy	0,653	0,653	0,840
Niemcy	0,725	0,808	1,141
Austria	1,281	1,464	1,464
Polska	0,37	0,46	0,53

*) wysokość stawek w PLN

Pragnę nadmienić, że wysokość stawek określona w rozporządzeniu w sprawie dróg krajowych lub ich odcinków, na których pobiera się opłatę elektroniczną, oraz wysokości stawek opłaty elektronicznej jest niezależna od cen paliwa. Poziom zaś podatków zawartych w cenie paliw określony jest w Polsce na poziomie minimalnym wynikającym z dyrektywy 2003/96/WE Rady z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej i nie może

on być niższy. Oba rodzaje obciążeń użytkowników dróg, tj. podatki zawarte w cenie paliwa oraz opłaty za przejazd, kształtowane są więc w odrębnych reżimach prawnych i stosowane w sposób niedyskryminujący we wszystkich państwach członkowskich Unii Europejskiej wobec wszystkich przewoźników drogowych.

Ad 2 i 3. Resort infrastruktury obserwuje i analizuje problem odpływu ruchu ciężkiego z dróg płatnych na drogi alternatywne, w szczególności dotyczy do dróg alternatywnych dla autostrad zarządzanych przez spółki koncesyjne. Podkreślenia wymaga fakt, że system funkcjonuje w Polsce niewiele ponad miesiąc. Tymczasem z doświadczeń innych państw, które wprowadziły ETC, wynika, że największy odpływ ruchu z sieci dróg płatnych następuje w ciągu kilku tygodni od daty uruchomienia systemu. Następnie następuje powrót na drogi zapewniające możliwość szybkiego przemieszczenia w ruchu międzyregionalnym i pozwalające na dostarczenie towarów na czas. Szczegółowe i weryfikowalne dane odnośnie do skali przeniesienia ruchu pojazdów ciężarowych na drogi bezpłatne będą dostępne dopiero po określonym okresie funkcjonowania systemu opłaty elektronicznej. System może być bowiem wykorzystywany do zbierania danych o ruchu na poszczególnych odcinkach dróg w kraju. Po zebraniu tych danych mogą zostać zaproponowane określone rozwiązania, w szczególności objęcie opłatą dróg krajowych, na których zanotowano największy wzrost natężenia ruchu ciężkiego. Zgodnie z art. 7 ust. 1 dyrektywy 1999/62/WE w sprawie pobierania opłat za użytkowanie niektórych typów infrastruktury przez pojazdy ciężarowe państwa członkowskie są uprawnione do stosowania opłat za przejazd na drogach nienależących do sieci

TEN-T, w tym na drogach równoległych, na które może zostać skierowany ruch z transeuropejskiej sieci drogowej w wyniku wprowadzenia systemu opłat lub które stanowią bezpośrednią konkurencję dla niektórych części tej sieci. Podkreślić przy tym należy, że każdy przypadek faktycznego zwiększenia ruchu na drodze alternatywnej powodującego nieprzewidziane problemy powinien być analizowany indywidualnie. Działania zaproponowane mogą obejmować środki z zakresu organizacji ruchu, inżynierii łądowej, kontroli i egzekucji.

Podkreślam przy tym, że zarządcy właściwych dróg (w tym dróg samorządowych), zagrożonych przyrostem ruchu pojazdów ciężkich w związku z wprowadzeniem elektronicznego systemu poboru opłat, są uprawnieni do dokonania stosownej zmiany organizacji ruchu, w szczególności wprowadzenia ograniczeń prędkości dla pojazdów ciężarowych czy też umieszczenia w pasie drogowym elementów spowalniających ruch (np. wysepek). Jako przykład można wskazać miasto Kraków, gdzie w związku z uruchomieniem elektronicznego systemu poboru opłat Zarząd Infrastruktury Komunalnej i Transportu wprowadził, jako organ zarządzający drogami w granicach miasta Krakowa, nowe ograniczenia tonażowe (do 7 albo 16 t) dla pojazdów poruszających się na newralgicznych odcinkach sieci miejskiej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 10 sierpnia 2011 r.